

Niết Bàn Chi Khuynh Phúc

Contents

Niết Bàn Chi Khuynh Phúc	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	45
13. Chương 13	48
14. Chương 14	52
15. Chương 15	57
16. Chương 16	61
17. Chương 17	65
18. Chương 18: Chương 18	69
19. Chương 19: Chương 19	73
20. Chương 20	77
21. Chương 21	81
22. Chương 22	84
23. Chương 23	89
24. Chương 24	94
25. Chương 25	98
26. Chương 26	101
27. Chương 27	105
28. Chương 28	109
29. Chương 29	113
30. Chương 30	117
31. Chương 31	120
32. Chương 32: Dạ Dương	124
33. Chương 33	127
34. Chương 34	130
35. Chương 35	134
36. Chương 36	138
37. Chương 37	143
38. Chương 38: Hiền Phi Chi Lệ	147
39. Chương 39	151
40. Chương 40	156
41. Chương 41	160

42. Chương 42	164
43. Chương 43	168
44. Chương 44	172
45. Chương 45	175
46. Chương 46	179
47. Chương 47	183
48. Chương 48	186
49. Chương 49	190
50. Chương 50	194
51. Chương 51	198
52. Chương 52	201
53. Chương 53	206
54. Chương 54	209
55. Chương 55	212
56. Chương 56	217
57. Chương 57	220
58. Chương 58	224
59. Chương 59	229
60. Chương 60	233
61. Chương 61	237
62. Chương 62	241
63. Chương 63	245
64. Chương 64	249
65. Chương 65	253
66. Chương 66	256
67. Chương 67	263
68. Chương 68	265
69. Chương 69: Phiên Ngoại: Sơn Phấn Vương Gia Cùng Cầu Hùng	269
70. Chương 70	271
71. Chương 71	276
72. Chương 72	279
73. Chương 73	283
74. Chương 74	287
75. Chương 75	291
76. Chương 76	295
77. Chương 77	299
78. Chương 78	303
79. Chương 79	306
80. Chương 80	309
81. Chương 81	313
82. Chương 82	317
83. Chương 83	321
84. Chương 84	325
85. Chương 85	328
86. Chương 86	332
87. Chương 87	336
88. Chương 88	339
89. Chương 89	343
90. Chương 90	347
91. Chương 91	351
92. Chương 92	355
93. Chương 93	358
94. Chương 94	362
95. Chương 95	366

96. Chương 96	372
97. Chương 97: Vĩ Thanh	378
98. Chương 98: Phiên Ngoại — Âu Tuấn Trình	385

Niết Bàn Chi Khuynh Phúc

Giới thiệu

Chém giết đã bao lâu Trình Thu Bình cũng không biết, trên áo giáp của hắn tất cả đều là máu, không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/niet-ban-chi-khuynh-phuc>

1. Chương 1

Trình Thu Bình hốt hoảng, hắn cảm thấy mình giống như chim nhỏ đang bay lượn trên bầu trời, nhìn bao quát tất cả, nơi đó chính là nơi lúc còn bé hắn thích nhất, hoa tử đằng nở rộ đầy sân, mỗi khi xuân về, hoa đóng đưa trong gió mát, giúp hắn vượt qua cô độc tịch mịch mỗi ngày.

Một hài tử nho nhỏ, trên người dính bụi bẩn, đang dờ ra nhìn cây tử đằng nở hoa, nhỏ giọng nói... cùng những đóa hoa: “Hôm nay ta đánh một người, ta bị quản gia đánh, hơn nữa không cho ta ăn. Hoa tử đằng a, hoa tử đằng a, nếu các người có thể ăn thì tốt rồi, ta rất đói.”

“Vì sao sau khi nghe tiên tri nói xong, cha mẹ đều bỏ ta, ta không có làm cái gì sai a. Ta là một người không may mắn sao? Hoa tử đằng, tiên tri đoán tương lai cho ta nhất định là một kẻ ngu ngốc, vì cái gì hắn bảo ta là một người xấu, ta không phải là người xấu.” Bụng của tiểu hài tử đã réo lên vì đói, phải đi tìm cái gì ăn, cho dù là rau xanh, chỉ cần no bụng là được. Nó đứng lên, cảm thán một tiếng, liền xoay người bước đi.

Đi ra tiểu viện phía trước hoa viên, nơi này truyền đến tiếng đọc sách lạnh lạnh, tiểu hài tử phi thường ước ao theo tiếng âm thanh đi đến, đứng ngoài cửa sổ thư phòng nhìn vào, một hài tử toàn thân y phục hoa lệ đang ngồi ở phía trước, phía sau là mấy hài tử bình thường, bọn họ rung đùi đắc ý đọc sách, tiểu hài tử tưởng tượng, bọn họ nghiêng đầu như vậy, có thể sẽ ngã xuống hay không? Tiên sinh thấy tiểu hài tử đứng ngoài cửa sổ nhìn ngó xung quanh, liếc mắt nhìn một cái, tiểu hài tử sợ tới mức ngồi xổm phía dưới cửa sổ, nó không muốn lại bị người khác trách phạt, hiện tại nó không phải là một thiếu gia, mà là một người mang số mệnh khắc nghiệt.

Bọn nhỏ tàn học, tiểu hài tử lập tức trốn đi, nó biết những hài tử này...muốn khi dễ nó, hai lần trước nó đều bị bọn họ đánh rất thê thảm. Một người hầu đưa cho tiểu hài tử y phục hoa lệ kia rất nhiều điểm tâm ngon, hài tử y phục hoa lệ không cẩn thận đánh rơi, bản rồi sẽ không ăn nữa. Ăn xong điểm tâm, bọn họ chạy ra ngoài chơi, bởi vì tiên sinh muốn nghỉ ngơi, nên không thể quấy nhiễu. Sau khi bọn họ ly khai, tiểu hài tử từ nơi ẩn nấp chạy đến, nhặt khối điểm tâm lên, phải đi bòn đất, bỏ điểm tâm vào trong miệng ăn ngon lành.

“Điểm tâm bản như vậy, tại sao người vẫn ăn ngon lành?” Không biết từ lúc nào tiên sinh kia đã đến bên cạnh tiểu hài tử, nó lại càng sợ hãi, lui ra sau mấy bước, đề phòng nhìn vị tiên sinh kia.

Tiên sinh phi thường ôn hòa mỉm cười, lấy ra trong người một cái bánh nướng: “Có vẻ người rất đói, cái này cho người.”

“Người sẽ không vô cớ cho ta đồ ăn, người có mục đích gì, vì cái gì cho ta đồ ăn.” Tiểu hài tử không tin tiên sinh kia là người tốt, thậm chí nó còn hoài nghi tâm người này không tốt. Bị khi dễ nhiều lần, tự nhiên tạo thành sự cảnh giác.

“Ta không phải người xấu, người chính là người bị mọi người đồn đãi sẽ ngăn cản Hoàng thượng nhất thống thiên hạ sao?” Tiên sinh kia hỏi.

“Người cũng muốn giống như bọn họ ngược đãi ta sao, vết thương trên người ta đã quá nhiều, các người có bản lĩnh thì giết ta đi.” Tiểu hài tử không kiêng nể, bình thường nó luôn bị ngược đãi, tâm đã chết.

“Vì sao người lại nghĩ như vậy, ta không có ác ý, người đã bị phụ mẫu bỏ, người đi theo ta, ta sẽ không đánh người, ta sẽ dạy người hiểu biết, thế nhưng ta không thể đảm bảo cho người cơm no áo ấm.” Tiên sinh kia cười nói, “Ta chưa bao giờ tin vào số mệnh, người theo ta a.”

Dáng tươi cười đầy thiện ý của người này làm tiểu hài tử dao động, nó không thể biết được tương lai phía trước như thế nào, thế nhưng nếu không bước bước đầu tiên, làm sao biết được ngày mai có hạnh phúc hay không. Tiểu hài tử tiếp nhận bánh nướng của tiên sinh, hung hăng cắn một miếng, nói: “Ta sẽ đợi ở sài phòng, người sắp xếp thời gian rồi dẫn ta đi.”

“Như thế người đã tin tưởng ta?” Đối với sự chuyển biến thái độ cực nhanh của tiểu hài tử, tiên sinh có chút giật mình.

“Ta đã rơi vào hoàn cảnh này, chỉ còn chưa chết nữa thôi, ta còn chọn lựa được sao.” Tiểu hài tử bất đắc dĩ nói.

“Hảo, buổi tối ta mang người đi, nhớ cho kỹ, từ giờ trở đi ta là sư phụ của người, nhớ kỹ tên ta, ta là Dạ Dương.” Tiên sinh cười, xoa xoa đầu tiểu hài tử, hài tử này thực sự rất khả ái...

Ta mộng thấy quá khứ, sư phụ a, ta chết rồi người biết không, bị đồ đệ của người hại chết. Lòng Trình Thu Bình dâng lên từng đợt chua xót, nhịn không được liền rơi lệ.

Ngồi bên cạnh Đoan Mộc Dĩnh là mẫu thân của hắn – Quý chiêu nghi, thấy hài tử rơi lệ, Quý chiêu nghi biết hài tử gặp ác mộng, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt, “Dĩnh nhi, không cần phải sợ, mẫu thân ở bên cạnh người, không nên sợ, từ từ sẽ tốt lên.”

Đoan Mộc Thanh Lam đi tới, Quý chiêu nghi định hành lễ thì bị hắn ngăn cản, “Không cần đa lễ, Dĩnh nhi làm sao vậy?”

“Ngự y nói không có gì nghiêm trọng, cần hảo hảo điều dưỡng, vừa hay Hoàng hậu nương nương cùng thái tử có đến thăm, mang đến nhiều thuốc bổ, có lẽ hài tử này gặp ác mộng nên rơi lệ, không biết vì sao hắn lại thương tâm như vậy.” Quý chiêu nghi lo lắng nói.

Đoan Mộc Thanh Lam đi tới, ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Đoan Mộc Dĩnh, vì cái gì hắn lại thương tâm, mộng thấy chuyện thương tâm sao. Hắn lớn lên thật giống mẫu thân, dung mạo ngày càng giống cố Thái hậu.

“Truyền ý chỉ của trẫm, phong Quý chiêu nghi thành Quý thực phi, ban tặng ngọc như ý một đôi, ngọc trai một hộp, đồ chơi quý giá mà Tương thái hậu lưu lại ban tặng lục hoàng tử.” Đoan Mộc Thanh Lam phiêu mi, hắn chính là muốn người khác nhìn, người trung với ta, bảo hộ ta đều xứng đáng được ban thưởng.

“Tạ ơn hoàng thượng.” Quý chiêu nghi quỳ trên mặt đất tạ ân. Đoan Mộc Thanh Lam vừa bảo đứng lên, Quý thực phi đã cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã xuống đất, may mắn có một người thái giám tay mát lạnh lẽ, đưa tay ra đỡ.

“Ái phi, trẫm thấy ngươi có vẻ mệt muốn chết rồi, nên nghỉ ngơi. Dĩnh nhi để trẫm chiếu cố, ngươi đi nghỉ ngơi đi.” Đao Mộc Thanh Lam nói.

“Tạ ơn bệ hạ, nô tì xin cáo lui.” Quý thực phi lo lắng nhìn Đao Mộc Dĩnh, có chút không muốn rời đi. Quý thực phi cũng không phải là mỹ nhân xuất chúng, nhưng vì sao hài tử của nàng lại đẹp như thế. Đao Mộc Thanh Lam tinh tế quan sát dung mạo Đao Mộc Dĩnh.

Dung mạo như tranh vẽ, lông mi thật dài, khuôn mặt phần điêu ngọc mài, đôi môi hồng nộn nộn chậm rãi khôi phục huyết sắc. Lớn lên thật giống thái hậu, người được thiên hạ danh xưng là đệ nhất mỹ nhân – Phi Oánh thái hậu, nữ nhân Đao Mộc Thanh Lam yêu nhất.

“Dĩnh nhi, vì sao ngươi còn chưa mở mắt, để trẫm thấy được ngươi không giống thái hậu. Ngày hôm nay, cát tường điều bay qua bầu trời, ngự y nói cho trẫm thương thế của ngươi đang chậm rãi tốt lên. Trẫm rất vui mừng, trẫm thậm chí nghĩ tới, ngươi là thái hậu chuyển thế tới cứu trẫm. Biết không, năm đó thái hậu một kiếm giết chết đại ca của trẫm, để trẫm ngồi trên ngôi vị hoàng đế. Ngươi cũng đừng cảm như vậy, ngươi là nàng chuyển thế sao? Dĩnh nhi của trẫm.”

Đao Mộc Thanh Lam ngồi ở bên giường, trong nháy mắt cảm thấy mê man, trước mắt là Đao Mộc Dĩnh, khuôn mặt quá giống Phi Oánh thái hậu, Đao Mộc Thanh Lam chậm rãi cúi đầu, hôn lên môi của Đao Mộc Dĩnh.

Trình Thu Bình cảm giác có cái gì đang xâm nhập miệng hần, chiếc lưỡi linh xảo hoạt động, dây dưa. Trình Thu Bình ý thức được, có người hôn hần, là ai, hần cảm thấy người này vừa xa lạ vừa nhiệt tình, Trình Thu Bình muốn mở mắt nhìn xem đó là ai.

Cảm giác khí tức Đao Mộc Dĩnh bất ổn, Đao Mộc Dĩnh đang rên rỉ, hần hình như muốn tỉnh, Đao Mộc Thanh Lam lưu luyến rời đi, bàn tay khẽ vuốt lên đôi môi sưng đỏ của Đao Mộc Dĩnh, thiếu niên càng tăng thêm quyến rũ, khiến mình cảm thấy mê muội. Ngươi thực sự là một phôi hài tử!

Trình Thu Bình mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ phóng đại của nam nhân, người này là ai vậy? Là hần hôn ta sao?

Lúc Đao Mộc Dĩnh mở mắt, trong nháy mắt, Đao Mộc Thanh Lam có chút sợ ngây người. Hài tử này không phải là lục hoàng tử trong trí nhớ, trên người hần lộ ra một loại bi thương khó hiểu, đôi mắt sáng sủa, sâu thẳm, khiến cho người nào nhìn vào cũng cảm thấy linh hồn mình bị hút đi. Đao Mộc Thanh Lam có cảm giác người này không phải hài tử của mình, nhưng rõ ràng mang bộ dáng hài tử của mình.

“Dĩnh nhi, ngươi có cảm thấy khó chịu ở đâu, ngươi có đói bụng không?” Đao Mộc Thanh Lam thân thiết hỏi.

Nam nhân này là ai? Tiếng nói của hần là người Tề quốc, gia cụ bày biện cũng vậy, nơi này là một gia đình phú quý sao. Nam nhân này hần là người cao quý. Trình Thu Bình quan sát Đao Mộc Thanh Lam, hần lớn lên mạnh mẽ, thân hình cao lớn, dung mạo tuấn mỹ vô song, trọng yếu nhất là nhân thân của hần rất lợi hại, không phải người bình thường có thể có, khí chất trên người là khí phách thiên thành, đầy vương giả.

“Ngươi là ai?” Đao Mộc Dĩnh cũng là Trình Thu Bình dùng tiếng Tề quốc không quá thành thạo lên tiếng hỏi.

“...” Sao hần lại không nhận ra phụ thân của mình, Đao Mộc Thanh Lam cảm thấy lo lắng. “Người đâu, tuyên ngự y, hình như lục hoàng tử mất trí nhớ, hần không nhận ra trẫm!”

Mất trí nhớ, hoàng tử, trẫm, ngự y, đầu óc Đao Mộc Dĩnh rất nhanh hiểu ra, hần ở hoàng cung, nam nhân này nói lục hoàng tử mất trí nhớ, nói vậy lục hoàng tử là ta. Đao Mộc Dĩnh giơ tay lên, nhìn thấy không phải tay chính mình, nguyên lai ta không chết, ta sống lại. Thân không có vết bỏ ta, hần cho ta một cơ hội nữa. Nghĩ tới đây ngực Đao Mộc Dĩnh ngực dâng một cảm giác vui sướng, ta đã sống lại, ta đã sống lại. Đao Mộc Dĩnh vui sướng quên cả sầu não, hần kim lòng không để lại một lần nữa rơi nước mắt, từ nay về sau trên đời không có Trình Thu Bình, chỉ có một người chết mà hồi sinh thành lục hoàng tử. Kiếp trước bị người phản bội, chiến hữu tử vong, hết thấy tất cả, ta sẽ khiến các người nợ máu phải trả bằng máu. Nếu như ta rơi vào địa ngục, thì thế giới này sẽ biến thành một mảnh đất khô cằn.

“Dĩnh nhi, sao lại khóc, người xem. phụ hoàng đều rất tốt không phải sao, vết thương chậm rãi sẽ khỏi. Không nhớ được cũng không sao, phụ hoàng sẽ nói cho người, phụ hoàng tự mình kể cho người. Được rồi Dĩnh nhi là một nam tử hán kiên cường, đừng khóc, ngự y, sao còn chưa chuẩn bệnh!” Đao Mộc Thanh Lam biểu hiện phi thường phù hợp với hình tượng của một người cha quan tâm đến con, lau nước mắt cho hài tử trước mặt, dỗ dành, an ủi hẳn.

Trên người ngự y đều là mồ hôi, vội vã tiến đến, hành lễ với hoàng thượng, sau đó bắt mạch cho hoàng tử, nhìn nửa ngày cho ra một kết luận, “Trước đó vài ngày, hoàng tử sốt cao, thần nghĩ có lẽ điều này làm ảnh hưởng đến trí nhớ.”

Đao Mộc Thanh Lam cũng suy nghĩ một chút, thấy cũng có khả năng, hẳn từng nghe nói sốt cao có ảnh hưởng đến đầu óc, đối với cái kết luận này cũng không có ý kiến gì. Lòng Đao Mộc Dĩnh tràn ngập đề phòng, người này là hoàng đế của Tề quốc, ta bị bọn họ xưng là lục hoàng tử, ta là con hẳn sao. Vậy vì sao hẳn lại hôn ta, chẳng nhẽ hẳn thích nhi tử của mình! Đao Mộc Dĩnh cũng là Trình Thu Bình có biết một ít sự tình của Tề quốc, hoàng đế này từng phát động một lần cung biến, đạt được ngôi vị hoàng đế. Hẳn ở trước mặt tiên hoàng, bức tử từng sủng phi của tiên hoàng, những người này đều là người đã từng hãm hại Phi Oánh thái hậu. Hẳn giết chết huynh đệ, bức tiên hoàng uống máu nhi tử của mình, thủ đoạn vô cùng độc ác tàn nhẫn. Tiên hoàng vừa hoảng sợ vừa tức giận, ngã bệnh không dậy nổi, sau đó chết vô cùng thê lương. Hoàng thất Tề quốc không có tiên tri, hoàng đế Tề quốc căm hận tiên tri, hẳn không tin tiên tri nói, đồng thời cười nhạo những đế vương mê tín nghe lời tiên tri: “Chỉ có hạng người vô năng mới bị số phận chi phối, trẫm không tin số mệnh, trẫm chỉ tin tưởng chính mình.”

Đao Mộc Thanh Lam cầm lấy chén cháo cung nữ đưa tới, hỏi: “Dĩnh nhi sao vậy, lại đây, trẫm uy người ăn cháo.”

“Nhi thần đa tạ phụ hoàng.” Đao Mộc Dĩnh lớn như thế này, lần đầu tiên được người khác uy cháo, mà người này lại là một hoàng đế, thực sự là vinh hạnh lớn lao. Ai có thể cự tuyệt ý tốt của hoàng đế, Đao Mộc Dĩnh không có lá gan đó a.

Đao Mộc Thanh Lam uy xong cháo, lau khô miệng cho Đao Mộc Dĩnh. Thực sự là một hài tử không đáng yêu, sao không nhân cơ hội này làm nũng với trẫm, đề ra một ít yêu cầu, trái lại tuyệt không giống một tiểu hài tử, có điểm giống một tiểu đại nhân hiểu biết sự tình.

“Mẫu thân người ba ngày ba đêm không chợp mắt, trẫm đã bảo nàng đi nghỉ ngơi, ngày hôm nay trẫm chiếu cố Dĩnh nhi, Dĩnh nhi mất hứng sao?” Đao Mộc Thanh Lam nửa đùa nửa giỡn hỏi, trêu chọc hài tử này, nhất định rất thú vị.

“Nhi thần thật cao hứng, cảm tạ phụ hoàng.” Đao Mộc Dĩnh nhếch khôé miệng, lộ ra mỉm cười, khuôn mặt điềm tĩnh khi tươi cười phi thường mỹ lệ, giống như vẻ đẹp của đàn chim cát tường bay qua bầu trời. Đao Mộc Thanh Lam vì dáng tươi cười như vậy, tâm tình cũng tốt lên. Đao Mộc Dĩnh thấy bên hông có một khối kim bài, mặt trên khắc hình phượng hoàng, đây là gia huy của Đao Mộc gia tộc. Nắm chặt kim bài trong tay, Đao Mộc Dĩnh ổn định lại suy nghĩ của chính mình, ta đã sống lại, ta sẽ không từ bỏ, ta muốn phá tan tiên đoán của tiên tri, mệnh ta là do ta định, không phải do trời.

Đao Mộc Thanh Lam đang phê duyệt tấu chương, thường thường ngẩng đầu nhìn cử động của nhi tử mình. Hài tử này sau khi tỉnh lại, an tĩnh đến kì lạ, rất ít nói chuyện, hẳn dùng nhiều thời gian như vậy suy nghĩ chuyện gì. Thật không giống một hài tử, như là một tiểu đại nhân.

Thái giám lý phúc đi tới, bên tai Đao Mộc Thanh Lam nói: “Hoàng thượng, Dương quý phi hỏi hôm nay hoàng thượng có đến chỗ nàng không, để nàng chuẩn bị cho tốt chờ hoàng thượng. . .”

“Được rồi, trẫm đang có một đồng tấu chương còn chưa phê duyệt, nào có thời gian rồi, chỉ biết yêu sủng, ngu xuẩn! Lục hoàng tử thụ thương, chưa từng thấy nàng đến thăm, có phải mong Dĩnh nhi chết đi hay không.” Đao Mộc Thanh Lam trầm mặt lại, lạnh giọng nói.

“Nô tài hiểu được.” Lý Phúc nói, lại liếc mắt nhìn Đao Mộc Dĩnh, hoàng thượng xem ra rất sủng ái vị hoàng tử này, có vẻ Dương quý phi đã thất sủng.

Đao Mộc Dĩnh thấy trên bàn có một chiếc hộp tinh xảo, mặt trên của hộp rất đặc biệt, hẳn cảm thấy hứng thú, liền nói: “Phụ hoàng, nhi thần thích cái hộp kia.”

“Lý Phúc, đưa hộp kia cho lục hoàng tử.” Đoàn Mộc Thanh Lam nói.

“Vâng.” Lý Phúc lấy cái hộp nhỏ trên bàn đưa cho Đoàn Mộc Dĩnh. Đoàn Mộc Dĩnh nằm ở trên giường, buồn chán chơi với cái hộp, cái này thực tình xảo, làm sao để mở được ni.

Xem ra hài tử này thích những ... món đồ chơi tinh xảo, Đoàn Mộc Thanh Lam thuận miệng hỏi: “Hộp là ai đưa tới?”

“Bẩm hoàng thượng, buổi chiều, hoàng hậu nương nương cùng thái tử điện hạ tới vấn an lục hoàng tử, đưa tới rất nhiều lễ vật, hộp này là một trong số đó.” Lý phúc nói.

Đoàn Mộc Thanh Lam suy nghĩ một chút: “Chờ trăm phê hoàn tấu chương, di giá cung hoàng hậu.”

Thật không ngờ, bởi vì hoàng hậu đưa tới lễ vật lục hoàng tử thích, hoàng thượng liền tới cung hoàng hậu. Xem ra trong cung gió đã đổi chiều, phận làm nô tài phải hành sự cẩn thận a. Lý Phúc cúi đầu đi ra ngoài, trên khuôn mặt dài nhỏ lộ ra mỉm cười hiểm hoi.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, vạt dăm không mây, một đàn chim cát tường bay qua bầu trời, tạo thành một dải sáng dài. Trên thảo nguyên từng đàn trâu nhàn nhả đi ăn cỏ, bởi vậy các mục đồng rảnh rỗi chú ý đến chim cát tường như vậy.

Một người bạch y tóc vàng ngẩng đầu, nhìn chim cát tường bay qua bầu trời, hương cỏ xanh thoang thoảng, trong lòng hân hoan ngập vui sướng. “Chim cát tường của Bạc Nhân chúng ta đã đến, nó sẽ giúp chúng ta kết thúc cuộc sống phiêu bạt, nó là sứ giả của thần, sẽ nói ọi người biết, cái gì mới là thiên mệnh.”

2. Chương 2

Bạc Nhân là một bộ tộc phiêu bạt, trước kia bọn họ là con dân của Lương Quốc, thật lâu trước đây có một tiên tri của Lương quốc nói: “Bạc Nhân sẽ hủy quốc gia.” Bởi vì ... một câu nói này, hoàng đế Lương quốc đã hạ lệnh tiêu diệt toàn tộc Bạc Nhân. Lúc đó vụ tàn sát diễn ra thế nào, những người hiện tại của Bạc Nhân bộ tộc chưa từng thấy qua, nhưng bọn họ biết, hầu như những người như bọn họ đều bị giết chết. Những người sống sót chạy khỏi Lương quốc, phiêu bạt khắp nơi, sinh hoạt cực khổ đã rèn luyện cho họ ý chí cứng như sắt thép. Dũng sĩ Bạc Nhân dũng mãnh vô địch, thích khách cùng chiến sĩ của bọn họ phi thường nổi danh. Bọn họ dựa vào nghề sát thủ mưu sinh, bọn họ là những chiến sĩ lợi hại nhất, nhưng bọn họ cũng là những kẻ phiêu bạt không nhà.

Kỳ Duyên thân là tể ti của Bạc Nhân tộc, song song cũng là một tiên tri, hần là một người thần kỳ, không có gì hần không biết, không có gì hần không làm được. Không ai biết hần từ nơi nào đến, chỉ biết năm ấy xuất hiện ôn dịch, con người như thiên sứ này từ phương xa đi tới, hần cưỡi ngựa trắng, mái tóc vàng phiêu động trong gió, con mắt lam sắc giống như bầu trời, tinh thuần như vậy. Hần cứu sống người Bạc Nhân, được những ... người Bạc Nhân xem là thiên thần. Hần dạy hài tử của Bạc Nhân đọc sách biết chữ, đồng thời thu dưỡng một cô nhi, hiện tại cô nhi này là thủ lĩnh của Bạc Nhân tộc.

“Sao hôm nay lại vui vẻ thế, tể ti đại nhân.” Một nữ hài tử cầm bó hoa dại chạy tới, đưa cho tiên tri Kỳ Duyên.

Kỳ Duyên nhận lấy hoa dại, tay sờ sờ đầu nữ hài tử, ôn nhu nói: “Bệnh của ngươi đã đỡ chưa, có uống thuốc đúng hạn không?”

Nữ hài tử gật đầu, hướng tiên tri Kỳ Duyên cúi đầu cung kính: “Cảm tạ tể ti đại nhân đã cứu ta, ta hái hoa đẹp nhất cảm tạ ngài.”

“Ngươi, hài tử này, thật là có tâm, lễ vật của ngươi ta nhận.” Tiên tri Kỳ Duyên ngửi mùi hoa dại thơm ngát, ánh mắt sâu thẳm, nhìn xuyên qua lớp sương mù dày đặc trước mắt, hần thấy từng mảnh từng mảnh thôn trang, đồng ruộng hoa màu tươi tốt, bọn nhỏ chơi đùa hai bên bờ ruộng, thảo nguyên mênh mông, từng đàn trâu nhàn nhả gặm cỏ, trên mặt mỗi người đều tươi cười dạt dào hạnh phúc...

“Tề ti đại nhân, ngài có chuyện gì, vì sao ngài chờ ra như thế?” Nữ hài tử hiếu kỳ hỏi.

“Chim cát tường đã đến với người Bạc Nhân chúng ta, nó sẽ mang đến cho chúng ta một cuộc sống hạnh phúc, chúng ta sẽ không bao giờ ... phải phiêu bạt, không chốn dung thân nữa.” Tiên tri Kỳ Duyên nói.

Nữ hài tử đối với lời Kỳ Duyên không hề nghi ngờ, vui mừng nhảy nhót, vừa cười vừa nói, “Tề ti đại nhân nói chim cát tường đến với người Bạc Nhân chúng ta, nó sẽ mang đến cho ta một ngôi nhà thật đẹp.” Nữ hài tử vui mừng chạy đi, muốn đem tin tức này nói ối một người Bạc Nhân biết. Tiên tri Kỳ Duyên lắc đầu, thực sự là một hài tử đáng yêu.

Thủ lĩnh của Bạc Nhân tộc – Hạ Pháp cùng các chiến sĩ từ phương xa trở về, bọn họ mang về nhu yếu phẩm phục vụ sinh hoạt, mỗi lần thủ lĩnh ra ngoài trở về, đều là ngày lễ của Bạc Nhân tộc, bọn nhỏ thích nghe thủ lĩnh cùng các chiến sĩ kể chuyện, những chiến sĩ trở lại, cùng thê tử hài tử đoàn tụ, bọn họ mang về nhiều lễ vật cho người nhà, bọn nhỏ yêu nhất những ...lễ vật này.

“Thủ lĩnh đã trở về.” Một thiếu niên rất có lễ phép hành lễ với Hạ Pháp, “Ngày hôm nay tề ti đại nhân tiên đoán rằng, có một người giáng thế sẽ mang đến cho chúng ta một cuộc sống ổn định hạnh phúc, ngài muốn người nhanh đi tìm người đó.”

Hạ Pháp sửa sang một chút mái tóc quăn rậm nắng, da thịt màu mật ong dưới ánh mặt trời lấp lánh vàng, đôi mắt hồng sắc giống như tất cả những người Bạc Nhân, mở miệng cười. “Ta đã biết, ta lập tức đi gặp phụ thân.” Hạ Pháp cất đao, hướng về của tề ti đại nhân đi đến. Người nào có thể cho chúng ta một nơi ở, giúp chúng ta an cư lạc nghiệp. Hẳn phải là hoàng đế hoặc hoàng tử, bằng không làm sao có thể có quyền lực như vậy. Hạ Pháp đoán không ra lời nói của Kỳ Duyên, Hạ Pháp muốn biết, rốt cuộc người nào có thể đưa đến hạnh phúc cho người Bạc Nhân. Mùi huân hương từ xa xa bay tới, phụ thân rất thích loại huân hương này, lần sau ta sẽ mang về cho hắn.

Trên lò lửa trong trướng, hơi nước mờ mờ, hương trà nhàn nhạt xen lẫn với huân hương, khiến tâm người an bình. Hạ Pháp đứng ở ngoài trướng, lẳng lặng nhìn đường phụ của mình, đã trải qua nhiều năm tháng, hắn vẫn trẻ như vậy, năm tháng không mang đi thanh xuân của hắn, trái lại càng tăng thêm sức quyến rũ. Vô luận thời gian bao lâu, Kỳ Duyên đều là một người tràn ngập hấp dẫn, khiến người khác không kìm lòng được muốn tới gần hắn.

Hạ Pháp nhẹ nhàng tiêu sái đến bên người Kỳ Duyên, Kỳ Duyên đang nhắm mắt trầm tư, nghe tiếng bước chân, hắn biết Hạ Pháp đến. Hắn cảm thấy Hạ Pháp đi tới bên người, Kỳ Duyên mở mắt, tràn đầy từ ái mỉm cười nghênh tiếp con nuôi của mình, “Người đã trở về, lần này thuận lợi không?”

“Sự tình rất thuận lợi, ta thu được thù lao, lần này mang về rất nhiều thứ, không biết mọi người trong tộc đang ở nơi nào phân chia ni.” Hạ Pháp ngồi ở bên cạnh Kỳ Duyên, sầm soi vuốt ve gương mặt Kỳ Duyên một chút, “Phụ thân, sau khi ta đi, tất cả đều bình thường a.”

“Gần đây trong tộc không phát sinh sự tình gì, tất cả rất yên ổn.” Kỳ Duyên đưa cho Hạ Pháp một ly trà, Hạ Pháp tiếp nhận ly trà, uống một hơi cạn sạch.

“Phụ thân, mỗi lần người đều dùng cái chén nhỏ thế này uống trà, không thoải mái cũng không đỡ khát, ta mang cho người một bộ đồ sứ tốt nhất, sau này dùng cái bát lớn mà uống trà.” Hạ Pháp cầm lấy bình siêu, tu ừng ực, Kỳ Duyên nhìn thấy thế bất đắc dĩ nhíu mày.

“Có ai uống trà như người, người tu ừng ực như thế, thật giống trâu ni. Ngưu tước mẫu đơn, lãng phí thứ tốt của ta, ” Kỳ Duyên đoạt lấy siêu từ tay Hạ Pháp, lại bắt đầu pha trà.

“Phụ thân, trâu không ăn mẫu đơn, cây mẫu đơn quá ít ăn không đủ no, ăn cỏ lợi ích hơn.” Hạ Pháp cố ý chọc giận Kỳ Duyên, việc trêu chọc phụ thân là việc hắn thích nhất.

“Người nha, nghiêm chỉnh đi. Phụ thân thấy được người sẽ mang đến may mắn cho Bạc Nhân tộc đã giáng trần tại hoàng cung của Tề quốc, theo ta đoán, hẳn là một vị hoàng tử, phụ thân muốn người đi tìm hắn.” Kỳ Duyên nói.

Hạ Pháp lười biếng ghé vào thảm thượng, trở mình rồi lại trở mình. Có điểm làm nũng nói: “Ta vừa mới về, người lại bắt ta đi ra ngoài tìm người, ta nghỉ ngơi hai ngày có được không?”

“Ta không có nói người phải đi bây giờ, người có thể nghỉ ngơi một thời gian. Ta có một lão bằng hữu ở Tề quốc, hắn sẽ giúp người, người cầm theo thư ta tự tay viết, hắn sẽ cho người cơ hội tiếp cận hoàng tử. Người người phải tìm, trên người hắn có chứa phượng hoàng đồ đằng. Bang trợ hắn hoàn thành việc hắn muốn làm, hắn sẽ cho Bạc Nhân chúng ta một nơi ở ổn định, một cuộc sống hạnh phúc.” Kỳ Duyên buồn ầm trà xuống, nhìn Hạ Pháp đang giả chết, lay lay hắn, Hạ Pháp vẫn không nhúc nhích.”Người nghe được không.”

“Nghe được.” Hạ Pháp cọ cọ người Kỳ Duyên, ghé vào trong lòng của Kỳ Duyên, lười biếng ôm lấy thắt lưng hắn, lại cọ cọ, tìm một vị trí tốt, ngửi mùi hương đặc biệt trên người Kỳ Duyên, chậm rãi tiến nhập mộng đẹp.

Kỳ Duyên bị Hạ Pháp ôm như vậy, không thể nhúc nhích, Kỳ Duyên có chút buồn cười vuốt tóc Hạ Pháp, cảm khái. Hắn đã thành một tộc trưởng, khi còn bé chỉ là một đứa trẻ nước mũi thò lò, là một đứa trẻ mình thường cõng trên lưng, thời gian trôi qua thực nhanh, không thấy mình già, chỉ thấy hài tử lớn lên. Thấy trên mặt người khác đều là nếp nhăn, cũng không phát hiện trên mặt mình có nếp nhăn. Đến bao giờ ta mới kết thúc phiêu bạt ni, khi Bạc Nhân định cư, ta sẽ đi nơi nào?

“Phụ thân, người không nên nghĩ đến việc rời xa chúng ta, ta không cho người đi.” Hạ Pháp rầu rĩ nói.

Bị người khác phát hiện ý nghĩ của mình, thật là. Kỳ Duyên buồn cười, biểu tình của ta rõ ràng như vậy sao?

“Mỗi lần người nghĩ sẽ rời xa nơi đây, ta đều cảm giác được cạnh người có một loại đau thương cùng nỗi buồn ly biệt, phụ thân, người không nên nghĩ đến việc rời xa ta, ta sẽ không cho người đi.” Hạ Pháp cọ cọ, kéo một cái chăn lại gần, tiếp theo ôm Kỳ Duyên ngủ.

Ai, hài tử này thật là, Kỳ Duyên đắp lại chăn cho Hạ Pháp, thở dài, sao vừa thấy hài tử này lại thở dài ni.

Trong hoàng cung Tề quốc, Phượng Nghi cung nơi Hoàng hậu ở, tối hôm nay không khí thật nhộn nhịp. Thái giám Lý Phúc đi vào Phượng Nghi cung, hướng Cơ hoàng hậu hành lễ.

“Khởi bẩm nương nương, hoàng thượng nói hôm sẽ ở chỗ nương nương nghỉ ngơi.”

“Được.” Cơ hoàng hậu vừa nghe, tươi cười rạng rỡ, liền ban phần thưởng cho Lý Phúc.

Tiếp nhận phần thưởng, Lý Phúc cười tươi như hoa cúc nở, thuận tiện nói thêm: “Nương nương, vừa rồi Quý phi nương nương muốn hoàng thượng đến chỗ nàng, hoàng thượng có chút tức giận, hoàng thượng nói, lục hoàng tử bị thương như thế, cũng không đến thăm, có phải ước gì hoàng tử chết ni! Hoàng thượng thấy lục hoàng tử thích cái hộp người và thái tử tặng, hoàng thượng liền vui vẻ, nói hôm nay muốn tới nơi này.”

“Ta đã biết, người xuống phía dưới đi.” Cơ hoàng hậu vừa nghe Lý Phúc nói, liền biết lục hoàng tử được hoàng thượng sủng ái, đối tốt với lục hoàng tử sẽ nhận được ân sủng của hoàng đế. Cơ hoàng hậu biết Quý thực phi đứng về bên mình, việc kia chắc là lục hoàng tử cố ý làm a, muốn hoàng đế đến đây với ta, rất thông minh, rất có nhân lực.

“Còn làm cái gì vậy, còn không mau chuẩn bị nghênh tiếp hoàng thượng.” Cơ hoàng hậu ra lệnh một tiếng, trong cung nhộn nhịp hẳn lên, Cơ hoàng hậu cũng đi tắm rửa, thay trang phục mới nhất, sửa soạn thật đẹp nghênh tiếp Đoan Mộc Thanh Lam.

Trong Vân Thúy cung là một cảnh tượng khác hẳn, Dương quý phi nghe nói Đoan Mộc Thanh Lam không tới, tức giận xốc bàn, giẫm nát cái gương. Hừ! Tại sao lại đến chỗ Hoàng hậu chứ, từ trước tới nay, hoàng thượng chỉ sủng ái một mình ta, Cơ hoàng hậu cùng Quý thực phi, ai chẳng biết mối quan hệ tốt đẹp giữa hai người các người. Quý thực phi tính toán quá giỏi, dù dung mạo không phải quốc sắc thiên hương, lúc hoàng hậu sinh trọng bệnh, tự mình chăm sóc hoàng hậu, nên được hoàng hậu nâng đỡ, nếu không chỉ bằng người mà được hoàng thượng ưu ái sao. Được rồi, là hoàng nhi của người có công cứu giá, mẫu tử các người thật có tâm kế a. Đối đầu với ta, mơ đi!

Sao nhi tử của ta lại không có nhân lực chứ, thích khách đâm hoàng thượng bị thương, sao người lại không bảo hộ hoàng thượng! Đầu heo! Dương quý phi ở trong lòng mắng nửa ngày, nghĩ rồi lại nghĩ, hoàng thượng

sủng ái nhi tử của người chỉ có thể được một thời gian, các người không có thực lực, phía sau nhi tử của ta bồi dưỡng không ít thế lực, cùng ta đấu, các người còn kém xa.

Quý thực phi cùng Cơ hoàng hậu đang cười vui vẻ, vừa đi vừa trò chuyện. Cơ hoàng hậu được hoàng thượng ân sủng, may mắn lần thứ hai hoài thai long tử, Quý thực phi trêu ghẹo: “Tỷ tỷ nhất định sẽ sinh một công chúa xinh đẹp.”

“Hoàng thượng nói, nếu như sinh hạ một vị công chúa, sẽ ban cho tỷ tỷ rất nhiều trân bảo, đây đều là nhờ phúc của Dĩnh nhi.” Cơ hoàng hậu nói, “Ân tình này, tỷ tỷ nhớ kỹ.”

“Không nên nói như thế, tỷ muội chúng đâu cần so đo.” Quý thực phi vừa ước ao vừa đổ ky, Đoan Mộc Thanh Lam không thích mình, đây là sự thực, mình cũng không có thể lực cùng người khác tranh cao thấp, không tranh đoạt là sự bảo hộ tốt nhất đối với mình.

“Mà Dĩnh nhi, sao lâu vậy không thấy hần, hần đi đâu sao?” Cơ hoàng hậu hỏi.

“Sáng sớm bị hoàng thượng lôi đi, nói là đi tập võ.” Quý thực phi cười nói, dù sao nhi tử của mình rất được sủng ái, cũng có lợi, nhưng quá mức được sủng ái cũng không tốt, mẫu tử bọn họ sẽ bị những người khác đổ ky, lại càng phải cẩn thận hơn.

Trình Thu Bình cùng là Đoan Mộc Dĩnh chậm rãi thích ứng sinh hoạt nơi hoàng cung Tề quốc, ngày hôm nay Đoan Mộc Dĩnh đã hồi phục, phải đến thái học viện. Trời còn chưa sáng sớm hần đã bị kéo đi, mơ mơ màng màng mặc y phục, hầu như mắt nhắm mắt mở đi về phía trước, tiểu thái giám Thập Lục cầm sách cho hần, dẫn lục hoàng tử còn chưa tỉnh ngủ đến đó.

Trong lớp, thái tử đã sớm an vị, thấy Đoan Mộc Dĩnh còn mơ mơ màng màng không chịu thanh tỉnh, ngồi ở chỗ kia ngủ gật. Thái tử Đoan Mộc Phi buồn cười nhìn tiểu đệ đệ này, vẫn ngủ gà ngủ gật sao.

“Lục đệ, tỉnh tỉnh, nơi này có điểm tâm, có muốn ăn hay không.” Đoan Mộc Phi đi tới trước mặt Đoan Mộc Dĩnh, phi thường thể hiện thân tình của một đại ca, lấy ra một khối điểm tâm trong người, đặt ở trước mặt Đoan Mộc Dĩnh.

Trong hoàng cung, sinh hoạt nơi chốn đều phải cẩn thận, điểm này Đoan Mộc Dĩnh thập phần rõ ràng. Trình Thu Bình chưa từng được đại ca của mình thương yêu, khi sống lại là Đoan Mộc Dĩnh liền cảm động, thấy khối điểm tâm, hần nhớ tới sự phụ, người đã cứu mạng mình, con người kì dị luôn lưu lạc khắp nơi. Người đó mang đến bình an hạnh phúc, giống như cha thương yêu chăm sóc mình, hần không quên được món điểm tâm khiến cho bọn hần nhận thức lẫn nhau.

“Cảm tạ thái tử ca ca.” Đoan Mộc Dĩnh có chút cảm động cầm lấy điểm tâm, bỏ vào trong miệng, ăn ngon. “Điểm tâm ăn ngon thật, ca ca cùng ăn a.” Đoan Mộc Dĩnh cầm lấy một khối điểm tâm, giơ lên bên miệng Đoan Mộc Phi, Đoan Mộc Phi hé miệng, ăn ngon lành.

Đoan Mộc Phi nhìn Đoan Mộc Dĩnh ăn ngon lành như thế, đáng hần ăn rất giống mẫu thân của hần. Đoan Mộc Phi liền nhớ tới Quý thực phi, nếu như không có Quý thực phi, Cơ hoàng hậu cũng là mẫu thân của mình đã sớm đã chết. Năm ấy mình mới mấy tuổi, Cơ hoàng hậu sinh quái bệnh, trên người bốc mùi tanh tưởi lưu nùng, không ai nguyện ý chăm sóc Cơ hoàng hậu, ngự y nói đây là bệnh truyền nhiễm, nên không ai có cam đảm chạm vào Cơ hoàng hậu. Chỉ có Quý chiêu nghi tự mình chăm sóc Cơ hoàng hậu, không sợ truyền nhiễm, mà ông trời cũng phù hộ, Cơ hoàng hậu nhờ nàng chăm sóc cũng chậm rãi tốt lên. Đoan Mộc Phi tối kính phục nữ nhân này, thiện lương ôn nhu nhân từ, từ ngày đó, Đoan Mộc Phi đã thề chỉ chọn nữ nhân có phẩm chất như Quý thực phi.

“Lục đệ, phải nhớ kỹ không nên ăn ngon lành thứ của người khác cho như thế, biết không?” Đoan Mộc Phi cầm lấy khăn tay lau đi điểm tâm vương bên miệng Đoan Mộc Dĩnh.

“Cảm tạ ca ca quan tâm.” Lần này Đoan Mộc Dĩnh chân thành cảm tạ thái tử, cong khóe miệng, cười xán lạn như hoa xuân.

Lúc này lão ngũ Đoan Mộc Tuyết nhắm con mắt đi đến, mũi phi thường thính, mò đến trước mặt Đoan Mộc Dĩnh, bắt chuyện: “Lục đệ ngoan, điểm tâm ăn ngon a, Ngũ ca ăn được không. Người có đồng ý hay không, ta cũng ăn.”

Nói xong rất không khách khí cúi mặt xuống, tuy nhắm mắt nhưng phi thường chuẩn xác ăn điểm tâm ngon lành, vẫn nhắm mắt, xoay người đi vào chỗ ngồi, ghé vào trên mặt bàn ngủ.

“ . . . ” Ấn tượng của Đoan Mộc Dĩnh đối với Ngũ ca này là một người “ăn được, ngủ được”.

Đoan Mộc Dĩnh nhớ tới lần đầu tiên thấy hắn, Đoan Mộc Dĩnh còn bị thương chưa khỏi, Đoan Mộc Tuyết thuở nhỏ mất mẹ, Quý thực phi nuôi nấng hắn lớn lên, cảm tình của hắn cùng Đoan Mộc Dĩnh rất tốt. Thế nhưng Đoan Mộc Dĩnh bây giờ không phải là Đoan Mộc Dĩnh ngày xưa, mà là Trình Thu Bình chiếm thân thể Đoan Mộc Dĩnh, Trình Thu Bình chưa thấy qua Đoan Mộc Tuyết, khi vừa thấy mặt thì Đoan Mộc Dĩnh sống lại đã bị Đoan Mộc Tuyết làm cho hoảng sợ.

3. Chương 3

Ngày nào đó, Đoan Mộc Tuyết còn chưa thấy người, thanh âm đã tới trước. “Tiểu lục, người xem, Ngũ ca mang cho người một thứ rất tốt.” Đoan Mộc Tuyết vừa cười vừa đi vào, trong tay ôm một tiểu cầu đáng yêu, nếu thấy nó Lục đệ nhất định sẽ thích.

Đoan Mộc Tuyết giơ tiểu cầu lên trước mặt Đoan Mộc Dĩnh, Đoan Mộc Dĩnh nhìn thấy tiểu cầu rất không giống bình thường, lông của nó có màu đỏ. Đoan Mộc Dĩnh ôm lấy tiểu cầu, nhìn phải nhìn trái, tiểu cầu liếm lên má Đoan Mộc Dĩnh khiến Đoan Mộc Dĩnh vui vẻ cười ra tiếng.

“Ta biết người sẽ thích, người xem Ngũ ca ta là tốt nhất a.” Đoan Mộc Tuyết đắc ý dào dạt nói, “Đây là ta bỏ ra không ít bạc tìm khuyến quý, có đầu như sư tử màu đỏ, đây là khuyến ngoại quốc, sau này lớn lên hung mãnh dị thường, còn rất trung thành. Người biết không, ta phải tìm trăm cách mới mua nó được từ tay nhi tử của đại tướng quân.”

“Cảm tạ Ngũ ca, Ngũ ca hiểu rõ ta nhất.” Thu nhận lễ vật, nên nói lời cảm tạ, Đoan Mộc Dĩnh rất có lễ phép nói.

Đoan Mộc Thanh Lam bãi triều, liền đến chỗ Đoan Mộc Dĩnh xem thương thế của hắn, kết quả vừa vào cửa đã thấy Đoan Mộc Dĩnh ôm tiểu cầu ngoan, Đoan Mộc Tuyết đứng một bên đắc ý dào dạt. (ngoạn = chơi)

“Có chuyện gì, hoàng nhi vui vẻ như thế, nói cho trăm nghe một chút.”Đoan Mộc Thanh Lam cười, đi tới, ngồi ở bên giường Đoan Mộc Dĩnh. Đoan Mộc Dĩnh giơ tiểu cầu lên, cho Đoan Mộc Thanh Lam nhìn.

Đoan Mộc Tuyết cùng Đoan Mộc Dĩnh muốn hướng Đoan Mộc Thanh Lam hành lễ. Đoan Mộc Thanh Lam khoát khoát tay, ý bảo miễn đi. Hắn cười tùm tùm nhìn tiểu cầu, đây là cái gì, sao lại có màu đỏ như vậy?

“Ngũ ca tặng cho nhi thần, hắn nói đây là khuyến quý của ngoại quốc, đầu sư tử, lông toàn thân màu đỏ, phi thường dũng mãnh.”

“Cho tới bây giờ chưa từng thấy qua cầu có lông màu đỏ, cho trăm nhìn một cái.”Đoan Mộc Thanh Lam tiếp nhận tiểu cầu, nhìn phải nhìn trái, chưa từng thấy con cầu thể này a. Đoan Mộc Dĩnh cúi đầu nhìn tay mình, tay của ta sao lại đỏ như thế. Chẳng lẽ nhiễm màu của lông cầu?

“Phụ hoàng, người xem tay của ta.” Đoan Mộc Dĩnh giơ hai tay nhỏ bé nhiễm đỏ trước mặt Đoan Mộc Thanh Lam. Đoan Mộc Thanh Lam vừa nhìn liền minh bạch, chắc chắn là nhiễm màu của lông cầu.

“Người đâu, mang đến cho trăm một chậu nước.”Đoan Mộc Thanh Lam vừa bực mình vừa buồn cười, lão ngũ này, không đầu không đuôi lại bị người khác lừa gạt.

Cung nữ bưng tới một chậu nước, Đao Mộc Thanh Lam bỏ tiểu cầu vào, nước trong lập tức trở nên đỏ tươi. Đao Mộc Tuyết vừa nhìn nước biến đỏ, trong lòng mình bạch, con bà nó, bị lừa! Đao Mộc Tuyết tức giận đến hai má đỏ bừng, tức giận, quá tức giận.

“Cái này, cái kia, tốt, Trầm Luyện ngươi dám gạt ta, ta không để yên cho ngươi!” Đao Mộc Tuyết đứng lên, lập tức hướng Đao Mộc Thanh Lam hành lễ: “Phụ hoàng a, nhi thần xin cáo lui trước, tìm Trầm Luyện kia tính sổ! Hắn lừa gạt nhi thần, nhi thần không để hắn yên.”

“Ngươi đi đi, thuận tiện nói cho cha của Trầm Luyện, vị đại tướng quân kia của trẫm, tháng này khấu trừ bổng lộc làm khoản bồi thường, trẫm xem con của hắn còn dám lừa gạt hoàng nhi của trẫm nữa không.” Đao Mộc Thanh Lam lấy vải trắng, lau khô tiểu cầu, lông tiểu cầu có màu rậm nắng, biểu lộ hai con mắt vô tội, vậy vậy đuôi muốn Đao Mộc Đình ôm nó. Đao Mộc Đình ôm lấy tiểu cầu, cười có chút hả hê, vừa cười vừa nghĩ, nguyên lai người lợi hại nhất là hoàng thượng, hoàng thượng khấu trừ một tháng bổng lộc của đại tướng quân, cái mông của Trầm Luyện khẳng định là gặp tai ương.

“Ai nha phụ hoàng, nhi tử phát hiện cả đời nhi tử cũng không được phân nửa thông minh tài trí của người, nhi tử vĩnh viễn chỉ có thể nhìn mà ngưỡng mộ, phụ hoàng a, với thánh chỉ này, Trầm Luyện ắt gặp tai ương!” Đao Mộc Tuyết lại bắt đầu đắc ý dào dạt, có người ỉn chỗ dựa, sao không đắc ý cho được.

“Lão ngô, trẫm nghe nói ngươi lột da ếch bỏ vào túi tiền của lão thái phó, khiến lão thái phó sợ đến mức ngắt xiu.” Đao Mộc Thanh Lam không nhanh không chậm nói.

“Không có, oan uổng a, nhi thần luôn luôn phi thường nghe lời, sao có thể làm ra loại chuyện như vậy ni.” Đao Mộc Tuyết chết không thừa nhận, thừa nhận sẽ bị phạt, đứa ngốc mới thừa nhận a.

“Ngũ ca, ngươi không đi tìm Trầm Luyện tính sổ sao?” Trong lòng Đao Mộc Đình muốn giúp ca ca này, dù sao bọn họ đều là nhi tử của Quý thực phi.

“Được rồi, nhi thần cáo lui, phụ hoàng, Đình nhi, chờ tin tức tốt của ta.” Đao Mộc Tuyết giỏi nhất là khinh công, bóng dáng vừa lóe, đã không thấy bóng dáng. Đao Mộc Đình giật mình, lúc còn là Trình Thu Bình, khinh công cũng không có giỏi như thế, Đao Mộc gia thực sự là ngoa hồ tàng long.

Đao Mộc Đình thập phần ước ao nhìn Đao Mộc Tuyết biến mất, Đao Mộc Thanh Lam sờ sờ đầu Đao Mộc Đình, “Ước ao khinh công giỏi như Ngũ ca của ngươi sao, trẫm nói cho ngươi, muốn khinh công giỏi, Đình nhi học Ngũ ca ngươi, mỗi ngày đều phạm sai lầm, bị thị vệ truy đuổi, khinh công của ngươi sẽ tiến bộ. Đình nhi muốn sao?”

“... Từ bỏ.” Đao Mộc Đình có điểm nhụt chí, với thân thể của tiểu hài tử thế này, làm sao để báo thù, làm sao để đấu cùng bọn tiên tri, làm sao thoát khỏi số phận này. Ta phải mạnh lên, còn phải mạnh hơn so với trước kia.

“Phụ hoàng nhi thần cũng muốn võ công cái thế.” Đao Mộc Đình nói, hắn nhìn Đao Mộc Thanh Lam, hắn cũng có chút nghi ngờ, Đao Mộc Thanh Lam cho hắn cảm giác thập phần quái dị hoặc là hắn đa tâm, nhưng Đao Mộc Thanh Lam chắc chắn không người lương thiện, ở trong cung đình này, mọi nơi mọi chốn hắn phải cẩn thận.

Trong mắt Đao Mộc Thanh Lam đã không còn tiểu ý, lại một hoàng tử muốn làm hoàng đế sao, có dã tâm đều không phải chuyện tốt. Đao Mộc Thanh Lam trầm thanh nói: “Đình nhi muốn mạnh lên, trẫm thật cao hứng, thế nhưng vì sao ngươi muốn mạnh lên, ngươi đã có phụ hoàng bảo hộ, thái tử thương yêu, ngươi mạnh lên để làm gì.”

“Nhi thần muốn bảo hộ chính mình, không cần phụ hoàng cùng đại hoàng huynh bảo hộ, nhi thần cũng có thể tự mình bảo hộ mình. Phụ hoàng, ngươi có tin vào số phận không?” Đao Mộc Đình nghe ra Đao Mộc Thanh Lam có điểm mất hứng, hình như hắn hoài nghi ta là một người có dã tâm.

“Số phận, số phận là cái gì chứ?” Đao Mộc Thanh Lam đứng lên, nhìn bao quát Đao Mộc Đình, áp bách khiến Đao Mộc Đình nghĩ mình chỉ là một con kiến nhỏ ở trước mặt hắn, khiếp đảm trước khí phách và sự lạnh lùng của hắn, Đao Mộc Đình cúi đầu rút vai một chút, rất nhanh lại ngẩng đầu lên, kiên định nhìn thẳng Đao Mộc Thanh Lam, dù sao cũng đã chết một lần.

Thời gian chậm rãi trôi, hai người nhìn nhau thật lâu, Đoàn Mộc Thanh Lam chậm rãi xoay người, nhìn trời xanh ngoài cửa sổ, nhớ lại kí ức tang thương: “Trẫm không tin số mệnh, tiên tri tiên đoán ngồi trên ngôi vị hoàng là hoàng huynh của trẫm, trẫm chỉ là một kẻ vô tích sự. Trẫm thân là nhi tử của hoàng hậu, nhưng mất đi địa vị thái tử, cũng do tên tiên tri hồ ngôn loạn ngữ. Mẫu thân của trẫm bị hấn nói là một người không may mắn, khiến cho sinh hoạt của chúng ta trong cung vô cùng cực khổ. Trẫm chưa bao giờ tin tưởng tiên đoán, cung biến, trẫm làm gì hấn hoàng nhi cũng đã biết. Mẫu thân của người chắc đã nói qua, nàng ở ngay bên cạnh thái hậu, giúp thái hậu giết chết đối thủ, trung thành với trẫm, trẫm luôn luôn vui lòng tưởng thưởng. Còn tiên tri kia, trẫm bắt được hấn, lăng trì hấn trước mặt tiên đế. Trong cung của trẫm không cần tiên tri!”

Vì sao hấn lại nói những lời ... này, Đoàn Mộc Dĩnh có chút nghi hoặc, có điểm không yên lòng, hấn muốn biểu đạt điều gì, quá khứ của hấn ta đã biết từ lâu, đương nhiên mọi người đều biết. Rất nhiều năm trước trong hoàng cung máu chảy thành sông, Đoàn Mộc Thanh Lam đứng ở vị trí cao nhất, một thân chiến giáp hắc sắc, diện vô biểu tình, dưới chân hấn không biết là bao nhiêu thi thể, hấn là một diêm vương.

“Phụ hoàng, nhi thần cũng không tin tiên tri nói về số phận, nhi thần muốn bảo hộ phụ hoàng, bảo hộ hoàng đệ của mình. Không có sức mạnh, nhi thần có thể làm gì, nhi thần là một nam nhân không phải là một đóa hoa mềm mại.” Đoàn Mộc Dĩnh kỳ thực cũng không biết Đoàn Mộc Thanh Lam có thể giúp mình hay không, hấn thậm chí có chút sợ, sợ Đoàn Mộc Thanh Lam biết hấn không phải là Đoàn Mộc Dĩnh, có thể sẽ giết hấn.

Đoàn Mộc Thanh Lam xoay người, đi tới trước giường Đoàn Mộc Dĩnh, tiểu cầu cũng không hiểu lòng người hiểm ác đáng sợ, vẩy đuôi hướng Đoàn Mộc Thanh Lam. Chó vẩy đuôi mừng chủ, Đoàn Mộc Dĩnh nhìn tiểu cầu, cúi đầu âm thầm thương cảm, hiện tại mình cùng tiểu cầu như nhau, chó vẩy đuôi mừng chủ mới giành được đồng tình. Tiểu cầu ô ô kêu, thoải mái nằm trong lòng Đoàn Mộc Dĩnh.

Một đôi bàn tay to nâng mặt Đoàn Mộc Dĩnh lên, Đoàn Mộc Dĩnh ngẩng đầu nhìn, trong ánh mắt toàn bộ đều là khuôn mặt tuấn mỹ của nam nhân. “Trẫm chưa nói không dạy người tập võ, nhìn biểu tình của người giống như tiểu cầu, người từ sau khi tỉnh lại, trẫm không còn nhận thức được người, luôn luôn nghĩ người là một người khác.” Đoàn Mộc Thanh Lam mỉm cười nói, “Trẫm thích người không tin vào số mệnh, Dĩnh nhi muốn làm một nam tử hán, bảo hộ phụ hoàng bảo hộ người thân, trẫm thích. Nhớ kỹ lời người nói ngày hôm nay, trẫm sẽ tự dạy người tuyệt thế võ công, thế nhưng người phải nhớ kỹ, trẫm không phải không công dạy người võ công.”

Đoàn Mộc Dĩnh thấy Đoàn Mộc Thanh Lam chậm rãi phóng đại, cuối cùng Đoàn Mộc Dĩnh nhắm mắt lại, Đoàn Mộc Thanh Lam hôn lên môi Đoàn Mộc Dĩnh, nhẹ nhàng đùa giỡn đôi môi mềm mại, Đoàn Mộc Dĩnh có chút giật mình, bị hành động của Đoàn Mộc Thanh Lam làm hoảng sợ, người này không biết là hấn đang hôn nhi tử mình sao? Lần trước hôn mê đã có cảm giác có người hôn môi mình, chẳng nhẽ hấn yêu nhi tử của hấn. Lúc Đoàn Mộc Dĩnh ngẩng người, Đoàn Mộc Thanh Lam linh hoạt đưa lưỡi tham tiền khoang miệng Đoàn Mộc Dĩnh, đảo mọi góc ngách, khéo léo cuốn lấy đầu lưỡi. Khí tức Đoàn Mộc Dĩnh bất ổn, toàn thân run rẩy? Đoàn Mộc Dĩnh còn một tia lý trí cuối cùng, hấn dùng lực muốn đẩy Đoàn Mộc Thanh Lam ra, Đoàn Mộc Thanh Lam vẫn không buông tay, càng thêm cuồng nhiệt, đến khi Đoàn Mộc Dĩnh không hề phản kháng, khí tức hỗn loạn ngã vào trong lòng của hấn.

“Dĩnh nhi, người đã biết trẫm muốn gì phải không?” Đoàn Mộc Thanh Lam nhìn sắc mặt ửng hồng của Đoàn Mộc Dĩnh, ám muội vuốt ve vành tai Đoàn Mộc Dĩnh, hấn thích biểu tình giả vờ kiên cường của hài tử này trước mặt hấn, hài tử này thần bí như vậy, hấn phải vạch trần, để xem vì sao hài tử này không giống như lúc trước.

Đoàn Mộc Dĩnh cười lạnh một tiếng, “Muốn tâm của nhi thần, phụ hoàng, đó không phải là điều người muốn là có được.” Yêu là cái gì chứ, yêu là lợi dụng nhau, phản bội nhau. Đoàn Mộc Dĩnh nghĩ tới cửa thành đóng chặt kia, nhớ tới nam nhân vô tình kia, còn những bằng hữu bị hại chết của hấn, trong ngực hấn tràn ngập căm hận, đối với tình yêu chỉ còn hoài nghi.

“Thật sao, thiên hạ này không có thứ gì trẫm muốn mà không được, Dĩnh nhi, người cứ chờ xem.” Đoàn Mộc Thanh Lam hạ chiến thư, Đoàn Mộc Thanh Lam tràn ngập tự tin, hấn tin rằng Đoàn Mộc Dĩnh nhất định sẽ yêu hấn, hấn tin tưởng vững chắc mình sẽ không thua Đoàn Mộc Dĩnh.

Đoan Mộc Dĩnh gơ tiểu cầu lên, cũng không biết là nói với tiểu cầu, hay là nói với Đoan Mộc Thanh Lam, “Mọi người nhìn không thấu nhân tâm, nhưng lại muốn có được nhân tâm, có được một người mình không thể hiểu rõ không phải rất nguy hiểm sao.”

Đoan Mộc Thanh Lam tiếp nhận tiểu cầu, mỉm cười nói: “Hoàng nhi cứ giữ nó lại trong cung, cũng tốt, gọi tiểu cầu này là Khuynh Thành, nó có thể giúp Dĩnh nhi vui vẻ hơn.”

“ . . . ” Đoan Mộc Dĩnh có thể nói không vui sao, tên của con cầu là Khuynh Thanh, ai mà nghĩ ra chứ. Cuối cùng hẳn cũng hiểu rõ tính cách bừa bãi của lão ngũ, rốt cuộc là giống ai. . .

Đoan Mộc Dĩnh ngồi ngây ngốc nửa ngày, bị thái phó làm cho hoàn hồn. Thái phó tức giận rung bộ ria mép, ca ca ngủ, đệ đệ phân tâm, huynh đệ các người quả thật uy phong a!

“Lục điện hạ, vì sao ngài dờ ra như vậy a.” Thái phó rất tức giận, hậu quả là chép sách.

“Thái phó, người giảng thực xuất thần nhập hóa, đặc sắc tuyệt luân, miệng nói lời hoa mỹ, đệ tử nghe mà mê mẩn, đối thái phó kính ngưỡng vạn phần, âm thầm cảm thấy may mắn, kiếp này được thái phó giảng dạy là phúc khí tu được từ kiếp trước. Thái phó phải dạy học cho chúng đệ tử, thực sự là ủy khuất tài năng của mình, lẽ ra phải ở triều đình tung hoành ngang dọc...” Kiếp trước mỗi lần Đoan Mộc Dĩnh làm sư phụ mình tức giận, đều nói như vậy, sư phụ sẽ chỉ nói mình bớt ba hoa đi, không xử phạt nữa. Sư phụ, người có biết ta bị người khác hại chết rồi không?

“Cựu thần nói không lại ngài, lục hoàng tử tha cựu thần đi.” Thái phó bắt đắc dĩ đầu hàng, “Lục hoàng tử, về nhà chép lại bài giảng hôm nay một lần, nếu như thần phát hiện ngài viết thiếu một từ, ngày mai viết mười lần.”

Đoan Mộc Dĩnh cúi đầu, âm thầm thương tâm, người này không giống sư phụ của ta, hẳn là thái phó. Ta rất muốn gặp lại sư phụ, ta muốn nói cho hắn biết người kia hại chết ta, ta muốn nói cho hắn biết đồ đệ hắn thu nhận có cái dạng gì, mỗi ngày đồ ngon đồ ngọt ta, cuối cùng mưu sát ta, giết chết sư huynh đệ của mình để cầu vinh hoa phú quý.

Hết học, thái tử Đoan Mộc Phi thấy Đoan Mộc Dĩnh bị thái phó trách phạt, biểu tình cô đơn muốn khóc, lập tức giúp hắn thoải mái: “Lục đệ, không phải chỉ là bị thái phó trách phạt thôi sao, không sao cả, về cung hoàng huynh tìm người chép bài giúp người, không nên khổ sở nữa.”

Đoan Mộc Phi đúng là một đại ca tốt, Đoan Mộc Dĩnh gật đầu, thu liễm tình tự, “Dĩnh nhi khiến ca ca lo lắng, không sao đâu, Dĩnh nhi không để ý chuyện đó.”

“Không có việc gì là tốt rồi.” Đoan Mộc Phi rất thích tiểu đệ đệ này, sờ sờ đầu Đoan Mộc Dĩnh, giúp hắn thoải mái một chút.

“Lục đệ, đây là lỗi của người, người thất thần bị trách phạt là đúng. Phải có trách nhiệm với lỗi của mình, người khổ sở cái gì chứ.” Tam hoàng tử Đoan Mộc Kỳ đi tới, ánh mắt khinh thường của người này khiến Đoan Mộc Dĩnh phi thường khó chịu.

Đoan Mộc Kỳ là nhi tử của Dương quý phi, hẳn ghét Đoan Mộc Dĩnh được phụ hoàng coi trọng, mỗi ngày Dương quý phi luôn nói bên tai hắn, Quý thực phi cùng Cơ hoàng hậu quan hệ mật thiết, bọn họ sẽ đẩy mẫu tử chúng ta vào chỗ chết. Hải tử xuất sắc như người, mới có thể làm thái tử.

“Lão tam, lục đệ không phải cố ý, bị thái phó trách phạt trong lòng đã rất khổ sở, người hà tất phải bỏ đá xuống giếng.” Đoan Mộc Phi rất không khách khí chống lại Đoan Mộc Kỳ. Đoan Mộc Kỳ đều nhìn không vừa mắt các huynh đệ khác, cái này không qua được mắt Đoan Mộc Phi, Đoan Mộc Phi biết, Đoan Mộc Dĩnh cùng Quý thực phi đứng ở phe bọn họ đã chọc tới hắn, phải nói rằng chọc tới Dương quý phi, Dương quý phi tuyệt không buông tha.

“Ta nào dám cùng thái tử tranh cãi, ta thấy lão lục vờ ủy khuất để dành được sự đồng tình khiến ta không vừa mắt thôi. Ta nói sai cái gì nào, mỗi người đều phải chịu trách nhiệm về lỗi lầm của mình, điều đó là sai sao.”

“Người là kẻ già mồm, vui sướng khi người khác gặp họa.”

Đoan Mộc Đình thở phào một cái, đứng trước mặt Đoan Mộc Phi, mỉm cười nhìn Đoan Mộc Kỳ nói: “Tam ca giáo huấn rất đúng, tiểu đệ nhớ kỹ.”

Đoan Mộc Đình giống như một con rắn, vô cùng xảo hoạt, tùy thời mà cắn một phát, rót nọc độc của mình vào độc chết hần.

4. Chương 4

Nhìn tiểu đệ yếu đuối có nhân thần như thế, con người sâu thẳm tràn ngập ác độc cùng căm hận, toàn thân Đoan Mộc Kỳ giống như bị hắc ám vô hình bao phủ, Đoan Mộc Kỳ có điểm sợ, hần lui ra sau một bước, để che giấu khiếp đảm, hần cầm lấy sách, cố trấn tĩnh xoay người cùng thư đồng rời đi.

“Lục đệ, hà tất phải cúi đầu với người như thế, hoàng huynh cho người chỗ dựa, người không cần phải làm vậy.” Trong cuộc đời, Đoan Mộc Phi hận nhất chính là người như Đoan Mộc Kỳ, luôn bắt nạt những người yếu hơn mình, mẫu thân không biết dạy con, nên hài tử mới xấc láo như vậy.

“Thái tử ca ca, Đình nhi không muốn cùng hần phát sinh tranh chấp, chúng ta đâu còn là con nít, chúng ta đi thôi, buổi chiều còn có buổi học.” Đoan Mộc Đình có chút làm nũng nói với Đoan Mộc Phi, khi đi qua bên người Đoan Mộc Tuyết còn đang ngủ, vỗ vỗ Đoan Mộc Tuyết, đánh thức hần cùng nhau dùng bữa.

Quý thực phi nhàn rỗi không có việc gì làm, hoàng hậu mang thai, Quý thực phi liền làm một ít quần áo nữ hài tử, Cơ hoàng hậu cùng Đoan Mộc Thanh Lam thấy Quý thực phi đưa quần áo tới, vô cùng vui vẻ, bọn họ hy vọng có một nữ nhi. Quý thực phi cảm thấy đau khổ, nhưng không thể nói ra. Đoan Mộc Thanh Lam và Cơ hoàng hậu cầm lấy một bộ y phục tiểu hài tử, cùng nhau trêu đùa, Quý thực phi trở thành người dư thừa. Phụ thê, trong lúc đó trêu đùa yêu say đắm, thật không nên có người thứ ba ở đó. Quý thực phi rất có nhân lực, lập tức hành một lễ, cáo lui.

Quý thực phi ra khỏi Phượng nghi cung, hướng trở lại cung điện của chính mình, tường thành đỏ thắm như son, bên cạnh có một cây đào vườn cảnh nở rộ hoa tươi, đóa hoa kiều diễm báo trước mùa xuân đến. Lại qua một năm, Quý thực phi cũng quên mất mình đã ở lại đây được hai mươi năm, nơi này giống như một cái lồng sắt lớn, giam giữ tuổi xuân, chậm rãi bào mòn nó. Quý thực phi nhớ đến hoa đào ở quê hương cũng động lòng người như thế, là thứ xinh đẹp và tự do, hoa nở trong cung chỉ chờ ngày héo rũ.

Quý thực phi tự giấu sự cảm thán của mình, đã lâu chưa đi dạo như vậy, thấy màu tường thành tường son, đỏ thắm, thật xinh đẹp a! Sau khi vào hoàng cung, cũng chưa một lần chú ý tới, nhìn giống như to son nga? Khi đó mình quá ngu xuẩn, trải qua thời gian dài như thế, cuối cùng mình bạch, hậu cung dùng nhan sắc để đấu, không có một chút hương khí, thì chỉ còn mùi máu tanh.

Đối diện đi tới một vị thái giám trung niên, hần ngẩng đầu, trông thấy Quý thực phi liền cúi người hành lễ: “Nô tài Lý Hoài An bái kiến nương nương.”

“Hoài An vẫn khỏe.” Quý thực phi nhàn nhạt nói. Người này, thanh mai trúc mã, vì ta mà tiến cung làm thái giám, khiến ta quên không được tuổi thơ, cùng nhau du ngoạn tại Đào Hoa lâm, ở nơi đó chúng ta đã hẹn ước sinh tử không rời. Hiện tại ta rất muốn cùng hần sống bên nhau, thế nhưng thân phận thay đổi, hần là một thái giám, ta là một nương nương.

“Mong nương nương vạn phúc, Hoài An vẫn tốt, vài ngày nữa hoàng thượng sẽ hạ chi bảo Hoài An hầu hạ nương nương.” Lý Hoài An mỉm cười chờ đợi, tiến cung làm thái giám chính là vì nữ nhân này, nhìn hai mươi năm, cuối cùng cũng có thể bên cạnh chăm sóc, khổ cực bao năm nào có đáng gì.

“Thật vậy sao, thật tốt quá. Ta sẽ bảo Lý Phúc chuẩn bị vài thứ, thiếu cái gì ta cho người, người nhất định phải tới Cẩm viện, ta đợi người.” Trong lòng Quý thực phi nhảy nhót vui mừng, liều mạng đè nén cảm tình, nhìn xuống nước mắt muốn rơi. Trong cung nước mắt là thứ vô ích, lưu lại nước mắt, để đến cuối cùng khóc to.

“Nô tài nhất định đến Cẩm viện tìm người.” Lý Hoài An hành lễ, chậm rãi đi lên phía trước.

Quý thực phi xoay người, quay đầu lại nhìn Lý Hoài An, sau đó tiếp tục đi. Đi tới nửa đường dừng phải Dương quý phi, thực sự là oan gia ngõ hẹp.

Dương quý phi cùng hoàng hậu bắt đồng, Dương quý phi thích dùng son phấn và trang phục hoa lệ, mỗi ngày đều tỉ mỉ trang điểm, càng khiến dung mạo quốc sắc thiên hương thêm mỹ lệ. Hoàng hậu lại là một mỹ nhân đẹp tự nhiên, không chút phấn son nhưng cũng kiều mị động nhân như nhau.

“Thực phi nương nương, tỷ tỷ đang muốn đi tìm người, lại gặp được trên đường, vậy tỷ tỷ không cần đi nữa.” Dương quý phi phi thường hòa khí nói.

Quý thực phi cũng cười hiền lành ôn nhu: “Tỷ tỷ có cái gì cần nói, thì sai người đến, không cần phải tự mình đến, chúng ta đều là tỷ muội với nhau a.”

Dương quý phi cười đáp: “Muội muội nhìn xem, trong cung tỷ tỷ có nuôi hai con gà, nhưng chúng nó đánh nát vật phẩm hoàng thượng ngự ban, thực sự là đáng chết. Tỷ tỷ rất giận, giết bọn nó hầm thuốc bổ đưa tới uội muội.”

Quý thực phi minh bạch điều Dương quý phi muốn nói, cũng rất tức giận, nhưng giả giả không biết bảo cung nữ tiếp nhận canh gà, cười nói tạ ơn: “Tỷ tỷ có ý tốt với muội muội, muội muội sẽ không quên thành ý của tỷ tỷ.”

“Minh bạch là tốt rồi, tỷ tỷ cáo từ, muội muội bảo trọng thân thể.” Dương quý phi cao ngạo cười, cùng cung nữ thái giám rời đi.

Hai con gà, ý chỉ Quý thực phi cùng Cơ hoàng hậu, Quý thực phi sao lại không nhìn ra điều này cơ chứ. Quý thực phi nhéo mình một cái, cho đến khi rơi nước mắt, khóc sụt sùi xoay người đi Phụng Nghi cung.

Cơ hoàng hậu cùng Đoan Mộc Thanh Lam còn đang nói chuyện phiếm, chợt nghe có người khóc sụt sùi tiến đến, vừa nhìn thì thấy Quý thực phi, lúc này còn tốt như vậy, sao bây giờ lại khóc to thế.

“Ái phi, sao người khóc sụt sùi như vậy, ai dám khi dễ người.” Đoan Mộc Thanh Lam không rõ xảy ra chuyện gì.

Cơ hoàng hậu cũng nghĩ, lúc đi ra lúc còn tốt mà, sao lúc về lại khóc thảm thiết như vậy ni.”Muội muội, có người khi dễ người sao.”

“Hoàng thượng nương nương giúp thần thiếp làm chủ a.” Quý thực phi ghen ngào nói, “Thần thiếp quay về Cẩm viện, trên đường gặp Dương quý phi, nói hai con gà cùng nàng đối nghịch, nên giết mang tới cho thần thiếp. Còn muốn thần thiếp cẩn thận một chút, cùng nàng đối nghịch không có kết cục tốt. Thần thiếp cũng nghĩ Dương quý phi không có nói suông, hiện tại tính mệnh thần thiếp thật nguy hiểm.”

“Hai con gà, hai con gà không chỉ có muội muội a, thần thiếp cũng họ Cơ, không phải là nàng cũng muốn hại ta.” Cơ hoàng hậu lập tức nói, cầm lấy khăn tay, cũng bắt đầu rơi lệ, “Hoàng thượng, thần thiếp ở trong cung sinh nở, thập phần không thích hợp, thần thiếp muốn xuất cung về nhà mẹ đẻ, nhờ đâu ở trong cung bị Dương quý phi hại, công chúa trong bụng thần thiếp phải làm sao ni.”

“Lớn mật!” Đoan Mộc Thanh Lam triệt để bị chọc giận, hiện tại hấn nghĩ đến không riêng gì thê tử của chính mình, còn có hài tử thần bí kia, ta còn chưa chiếm được tâm hấn, nếu như hấn bị hại chết, ta còn cái gì để ngoạn chứ. “Ái phi không nên lo lắng, trẫm xem ai dám hại người, trẫm sẽ ngũ mã phanh thây!”

Đoan Mộc Thanh Lam nổi giận ùng ùng rời đi, Quý thực phi cùng Cơ hoàng hậu lau khô nước mắt, nhìn nhau cười, Cơ hoàng hậu thỏa mãn nói: “Muội muội thực sự là thông minh, tỷ tỷ sẽ không quên công lao của muội muội.”

“Tỷ tỷ, chúng ta là tỷ muội, vinh nhục cùng hưởng, tỷ tỷ không nên khách khí như vậy.” Quý thực phi nói, “Muội muội cũng là mượn hoa hiến phật, không thể lãng phí sinh mệnh của hai con gà a.”

Cơ hoàng hậu vừa nghe, cười to nói, “Lời này cũng đúng, hai người huynh đệ của người tỷ tỷ đã đã bảo người an bài vào kinh nhậm chức, người yên tâm đi.”

“Cảm tạ tỷ tỷ, tỷ muội chúng ta ở trong cung đã lâu, ai biết sau này hoàng thượng có thể sủng ái người khác hay không, chúng ta phải thật đề phòng.” Quý thực phi nói.

“Điều này cũng đúng, gần đây trong cung có rất nhiều người mới, có nhiều người đưa thiếu niên xinh đẹp tiến cung, để lấy lòng hoàng thượng, Dương quý phi cũng tặng một thiếu niên, lớn lên rất giống Phi Oánh thái hậu, chúng ta càng phải thêm cẩn thận a.” Cơ hoàng hậu nói, lại nghĩ đưa một nam nhân tiến cung, hẳn có thể sinh hài tử sao? Bất quá được sủng ái một thời gian là xong. Cơ hoàng hậu sờ sờ bụng mình, hi vọng sinh một công chúa, đó cũng là nguyện vọng của hoàng thượng.

Các hoàng tử đều phải tập võ, người có võ công tốt nhất chính là thái tử, kém cỏi nhất chính là lục hoàng tử. Đây là lần đầu tiên Đao Mộc Đình cầm kiếm từ khi sống lại, Đao Mộc Đình cầm bảo kiếm, kiếm phong dưới ánh mặt trời lóng lánh phát quang. Trong nháy mắt Đao Mộc Đình thấy chính đứng ở trên chiến trường, mọi người trước mắt đều là địch, người trước mặt là những người muốn giết chết hắn, đùa cợt hắn. Đây là điều Đao Mộc Đình không thể dễ dàng tha thứ, người hại chết ta, tha thứ thì ta là đứa ngốc! Đao Mộc Đình nắm chặt tay, khớp xương phát ra thanh âm, toàn thân nổi gân mạch, nhãn thần sâu thẳm càng trở nên tăm tối. Đối diện với hắn là đại nội thị vệ, bị nhãn thần của hắn làm cho không thể động đậy. Nhìn nhãn thần của Đao Mộc Đình khiến người khác cảm nhận như đang bị hỏa thiêu trong địa ngục, tất cả thị vệ đều đã chuẩn bị tư thế nhưng không ai dám nhúc nhích, bọn họ đang chờ thời cơ để chiến thắng.

Một trận gió thổi qua, một cánh hoa nhỏ bay xuống, cánh hoa rơi vào khoảng không giữa hai người. Cánh hoa vừa chạm đất, Đao Mộc Đình phi thân lao tới, đại nội thị vệ võ công cũng không tầm thường, đơn giản tránh thoát, trở tay đâm lại một kiếm. Đao Mộc Đình giống như biết trước kiếm của hắn sẽ đâm lại, sớm đề phòng nên dễ dàng né tránh. Hai người giao thủ qua lại, người tiến người lui. Đao Mộc Đình phát hiện thân thể của hài tử này không tốt như thân thể trước đây, thời gian càng lâu hắn lại càng lực bất tòng tâm, võ công học ở kiếp trước không thể triển khai, hơn nữa nội lực cực kì thấp! Muốn thắng, muốn báo thù, muốn xoay chuyển số phận, muốn phá vỡ tiên đoán, không có sức mạnh có thể làm được gì.

Tâm Đao Mộc Đình tràn ngập lo lắng buồn rầu, tiến công trở nên không chặt chẽ, giống như người điên chém lung tung, Đao Mộc Đình nhớ tới lúc Trình Thu Bình tuyệt vọng giãy dụa, chết lặng chém giết đối thủ, hắn phảng phất đặt mình trong chiến trường Tu La kia, giết người, giết người, lại giết người. Thị vệ thấy Đao Mộc Đình trở nên điên cuồng, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hắn không dám thương tổn hoàng tử, thế nhưng trong tình cảnh này, hắn rất khó bảo chứng mình sẽ không sơ ý đã thương người. Ở phía sau, một cục đá ném về bảo kiếm trên tay Đao Mộc Đình, Đao Mộc Đình không đề phòng khiến bảo kiếm rơi xuống đất, một người phía sau tung chưởng khiến Đao Mộc Đình hôn mê. Đao Mộc Thanh Lam ôm lấy Đao Mộc Đình, thị vệ vừa thấy hoàng thượng giá lâm, lập tức quỳ trên mặt đất hành lễ.

“Người đã nhân nhượng với hắn, trầm đầu thấy, xuống phía dưới linh thượng, người làm rất khá.” Đao Mộc Thanh Lam dùng thanh âm lạnh nhạt nói.

Mọi người đều hướng Đao Mộc Thanh Lam hành lễ, Đao Mộc Thanh Lam nói: “Đứng lên đi, trầm chỉ đến xem võ công nhi tử của trẫm rồi cuộc thế nào, quả nhiên các người không làm trẫm thất vọng, nỗ lực lên a.”

Mọi người nghe được Đao Mộc Thanh Lam khích lệ, trên mặt đều mặt lộ vui mừng, được phụ thân mình khẳng định, nhi tử nào lại mất hứng a. Đao Mộc Phi thấy Đao Mộc Thanh Lam ôm Đao Mộc Đình đang bất tỉnh trong tay, có chút lo lắng hỏi: “Phụ hoàng, thân thể của lục đệ không tốt phải không?”

“Không sao, thân thể Đình nhi có chút uể oải, dù sao bệnh nặng mới khỏi. Trẫm đưa hắn đi nghỉ ngơi, các người cứ tiếp tục, trẫm muốn nhìn thấy mỗi nhi tử của mình đều ngang dọc chiến trường đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi.” Đao Mộc Thanh Lam tiếp tục cổ vũ nhi tử của mình, đều là các hài tử khả ái, phải luôn khích lệ bọn họ. Đao Mộc Thanh Lam vừa đi vừa nghĩ, tiểu lục, vì sao người cuồng loạn như thế. Rõ ràng lúc mới bắt đầu, kiếm pháp của người thành thực cùng lãnh tĩnh ngoài sức phán đoán, tựa như một người lão luyện trên sa trường. Người giấu ta chuyện gì phải không, ta thật muốn tìm ra cho được.

Đao Mộc Thanh Lam đưa Đao Mộc Đình đi tới Phi Oánh cung, Phi Oánh cung là nơi gần nhất với tẩm cung của hoàng đế, hiện tại là chỗ ở của Đao Mộc Đình. Đao Mộc Thanh Lam đặt Đao Mộc Đình ở trên giường, tiểu cầu Khuynh Thành vậy đuôi chạy tới, đứng bên chân Đao Mộc Thanh Lam làm nũng.

“Tiểu gia khóa này, đã trưởng thành một chút a.” Đoan Mộc Thanh Lam ôm lấy tiểu cầu, xem xem nặng nhẹ, cười nói: “Còn nhẹ, còn chưa đủ thịt, tạm thời buông tha người.”

Tiểu thái giám Thập Lục lập tức tiếp nhận tiểu cầu từ tay Đoan Mộc Thanh Lam, thập phần lấy lòng nói: “Hoàng thượng, lục hoàng tử rất thích tiểu cầu này, bình thường nô tài luôn giúp nó tắm.”

“Rất có nhân lực, lục hoàng tử thích thì người phải chăm sóc cho tốt, lục hoàng tử vui vẻ, trăm sẽ hảo hảo ban thưởng cho người.” Đoan Mộc Thanh Lam nói, “Hiện tại đưa tiểu cầu đi ra ngoài chơi, biết không.”

Thập Lục lập tức ôm lấy tiểu cầu, hoàng thượng thực sự là hỉ nộ vô thường, ta chạy mau thôi! Thập Lục chạy nhanh ra bên ngoài, thầm nghĩ, lúc lục hoàng tử không được sủng, ta luôn lo lắng đầu khó mà giữ được, hiện tại được sủng quá, ta lại sợ. Gần vua như gần cọp, vô cùng nguy hiểm.

Đoan Mộc Thanh Lam dọa tiểu thái giám chạy, nghĩ cũng thú vị. Ai! Tiểu lục a, khi nào người sẽ nói bí mật của người cho trăm đây, trăm đang có thứ vô công người muốn, có thể trao đổi với bí mật của người hay không. Người là một hài tử hư, ngày hôm nay làm ra chuyện nguy hiểm như thế, dùng kiếm như kẻ điên, người muốn giết người sao.

Đoan Mộc Thanh Lam cúi người hôn môi Đoan Mộc Dĩnh, ta giúp người cũng phải được hưởng lợi tức a. Đoan Mộc Dĩnh lại một lần nữa ở trong tình huống hôn mê, bị hôn đến thất điên bát đảo. Đoan Mộc Thanh Lam thực thích biểu hiện của Đoan Mộc Dĩnh, dụ dỗ hấn đáp lại chính mình, hai má Đoan Mộc Dĩnh dần dần trở nên hồng nhuận, tay ôm lấy Đoan Mộc Thanh Lam, cọ cọ trên người.

“Người, tiểu yêu tinh, người đang dụ dỗ trăm sao.” Đoan Mộc Thanh Lam cương chế dục vọng của mình, ôm lấy Đoan Mộc Dĩnh, hạ giọng, ở bên tai Đoan Mộc Dĩnh nói, “Nếu người lộn xộn, xảy ra chuyện gì đừng nên trách trăm a.”

Đoan Mộc Dĩnh ở trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam tìm được một vị trí thích hợp, bắt đầu tiến nhập mộng đẹp. Đoan Mộc Thanh Lam vừa tức vừa buồn cười, kéo chăn qua đắp cho hai người, đành ngủ trưa một lúc vậy. Đoan Mộc Thanh Lam ôm Đoan Mộc Dĩnh, tiến nhập mộng đẹp.

Dương quý phi trở lại cung điện, chợt nghe có người báo lại, “Nương nương, Quý thực phi hướng Hoàng thượng cáo trạng, hoàng thượng rất tức giận.”

“Đồ tiện nhân! Xem ta xử lý người thế nào!” Dương quý phi quăng xuống một cái chén, hung hăng nói. Người ý vào đứa con, ý vào địa vị có được do nịnh bợ hoàng hậu mà chống lại ta, xem ta thu thập người thế nào

5. Chương 5

Một hài tử nho nhỏ theo một nam tử quần áo tả tơi gian nan đi lên núi, bọn họ đi thật lâu, tiểu hài đã đi không vững, chân của nó đều đã chảy máu.

“Sư phụ, ta đi không được, chân ta đau quá.” Tiểu hài tử thương cảm nói.

“Bình nhi nhẫn nhịn một chút nữa, phía trước là trang viên của bằng hữu ta, hấn có thể cho chúng ta ở đó, chắc chắn có rất nhiều đồ ăn ngon, bình nhi cùng sư phụ chăm chỉ làm việc, sẽ được ăn cơm cùng bọn họ.” Nam tử ôm lấy tiểu hài tử, nhìn chân tiểu hài tử đang chảy máu, yêu thương ôm tiểu hài tử chậm rãi bước đi. Sau một canh giờ, cuối cùng cũng tới trang viên của bằng hữu.

Thầy trò hai người đứng trên một mảnh hoang phế trợn tròn mắt, đây là trang viên mỹ lệ sao, đây là gia tộc phú quý sao, bây giờ lại thành thế này, bên trong toàn những thi thể.

“Sư phụ, ngày hôm nay chúng ta sẽ không ăn cái này chứ.” Tiểu hài tử chỉ vào thi thể hỏi.

“Bọn họ bị diệt môn a, lão bằng hữu a, người đắc tội với ai, khiến toàn gia chết thảm như thế a.” Nam tử bỗng nhiên khóc rống lên, buông tiểu hài tử. Hướng về phía các thi thể, một bên khóc một bên tìm kiếm

thi thể bằng hữu của hân, “Người, tên chết tiệt, người ở đâu, người thiếu ta năm mươi lượng bạc, cứ như vậy mà chết làm sao tính toán sổ sách với ta a. Người hoàn hồn cho ta, chết cũng phải ra đây cho ta!”

“...” Tiểu hài tử trở mình mắt tròn trắng, “Sư phụ, hai thầy trò chúng ta có bán mình, cũng không được năm mươi lượng bạc, người làm gì mà có nhiều tiền như vậy chứ?”

“... Ai cần người lo.” Nam nhân chưa từ bỏ ý định, tiếp tục tìm kiếm, cuối cùng tìm ra một ít bạc, nam tử mang bạc cất vào trong lòng, “Chúng ta đi tìm người làm quan tài mai táng bọn họ, dù sao họ cũng bằng hữu a.”

“Sư phụ, người không định tìm hung thủ sát hại bọn họ sao, vì bọn họ báo thù, người không phải người giang hồ sao.” Tiểu hài tử phi thường không hài lòng với cách làm của sư phụ mình, tiểu hài tử tới một căn phòng bị phá lục lọi tìm ra một ít quần áo không bị cháy hỏng và đồ dùng hàng ngày đóng gói lại.

“Người còn nói sư phụ nì, người cũng chiếm tiện nghi mà.”

“Sư phụ, người xem xem giờ hai người chặt vật thành cái bộ dạng gì, vào thành phải xuất ra rất nhiều bạc, đừng để cho người khác hoài nghi chúng ta là kẻ phạm pháp, giết người cướp của. Chúng ta ăn mặc sạch sẽ, mới có thể vào thành dùng tiền mua quan tài.”

Nam tử vừa nghe, thoả mãn mỉm cười ôm lấy tiểu hài tử, “Bình nhi càng ngày càng thông minh, đúng là thầy nào trò nấy. Sư phụ rất hài lòng.”

“Theo sư phụ sẽ học được tự gánh vác, sư phụ ta đói bụng.” Tiểu hài tử sờ sờ bụng của mình.

“Chúng ta đã có bạc, sư phụ mang người đi ăn, ăn no rồi chúng ta sẽ đem những ...thi thể này hạ táng. Báo thù tự có người khác báo, bằng hữu của ta còn có vài nhi tử đã trưởng thành, muốn báo thù không tới phiên sư phụ quan tâm, đi thôi, ” nam nhân công tiểu hài tử đi xuống chân núi.

Tiểu hài tử dựa vào lưng nam nhân, cảm thụ thân thể ấm áp, tiểu hài tử nghĩ, sư phụ là phụ thân ta, tuy rằng cuộc sống hiện tại lang bạc, lưu lạc chung quanh, nhưng ta lại vui sướng hơn trước.

Hình như có ai đang ôm ấp mình, ấm áp giống như khi được sư phụ ôm ở trong lòng, Đao Mộc Đình chậm rãi mở mắt, hân vừa mơ tới cuộc sống lúc trước, lấy lại bình tĩnh, trước mắt hân là khuôn mặt phóng đại của Đao Mộc Thanh Lam, khuôn mặt tuấn mỹ vô song, cặp mắt xé hé mở kia, lơ đãng toát ra quang mang, nữ nhân nào mà gặp hân sẽ bị sức quyến rũ này thu hút điên cuồng.

Đao Mộc Đình giật giạt thân thể, hân bị Đao Mộc Thanh Lam ôm chặt vào trong ngực, căn bản không thể động đậy.

“Dĩ nhiên, nếu như vẫn lộn xộn, trăm cũng không thể bảo chứng mình có thể làm quân tử nha.” Đao Mộc Thanh Lam nhắm mắt nói. Nhưng hân vẫn không buông tay, trái lại còn sờ soạng Đao Mộc Đình.

Quân tử, cho tới bây giờ người chưa từng quân tử một lần. Đó đương nhiên là tiếng lòng của Đao Mộc Đình, Đao Mộc Đình cự quạ vài cái vẫn không thể thoát, đành bĩu môi mặc kệ.

“Kiếm pháp Dĩ nhiên dùng tại võ trường, đều không phải là của thị vệ hay phụ hoàng dạy cho, người học của ai vậy.” Đao Mộc Thanh Lam mị con mắt, cầm lấy mái tóc của Đao Mộc Đình, đặt ở dưới mũi người người.

Đao Mộc Đình cảm thấy được mùi vị nguy hiểm, chính kiếm pháp của mình khiến Đao Mộc Thanh Lam bắt đầu hoài nghi, phải giải thích ra sao mới tốt đây. “Kiếm pháp của nhi thần là do chính mình học. Nhi thần đọc một quyển sách thấy loại kiếm pháp này nên học một chút, phụ hoàng chê cười.”

“Thật sao, trăm lại thấy người sử dụng kiếm giống như một người dày dặn kinh nghiệm trên chiến trường, không giống một thiếu niên a.” Đao Mộc Thanh Lam một tay nâng mặt hân lên, một tay bắt đầu sờ loạn. Đao Mộc Thanh Lam mỉm cười nhìn Đao Mộc Đình, hân chờ Đao Mộc Đình giải thích.

“Phụ hoàng không nên ép hỷ nhi thần, nhi thần sẽ không gây bất lợi cho phụ hoàng cùng triều đình, phụ hoàng không nên hoài nghi nhi thần.” Đao Mộc Đình né tránh Đao Mộc Thanh Lam đụng chạm, lời nói mang ý tứ cầu xin. Người này thực sự sẽ hạ thủ đối với nhi tử của chính mình sao?

“Trẫm sẽ chờ người cam tâm tình nguyện nói thật với trẫm, trẫm mong muốn người sẽ nói thật.” Đaoan Mộc Thanh Lam cho rằng mục đích của mình chắc chắn sẽ đạt được. Không tiếp tục hỏi nữa, bàn tay to ôm lấy người Đaoan Mộc Dĩnh, hung hăng hôn môi, bá đạo làm loạn trong miệng Đaoan Mộc Dĩnh, dây dưa đầu lưỡi. Đaoan Mộc Dĩnh bị nhiệt tình bất ngờ này làm thất kinh, đây là lần thứ mấy bị hắn hôn. Lần đầu tiên là lúc mình hôn mê, lần thứ hai là do mình không cẩn thận, đây là lần thứ ba, lần này do ngu ngốc nên bị tập kích. Nếu không phải muốn báo thù, muốn phá vỡ tiên đoán, ta sẽ không dây dưa với nam nhân này!

Đaoan Mộc Dĩnh phản kháng không được Đaoan Mộc Thanh Lam, hắn không có sức mạnh đẩy ra, Đaoan Mộc Dĩnh nghĩ đến vì sao mình lại trở nên nhu nhược cùng bất lực thế này, vì cái gì chứ. Trong lòng Đaoan Mộc Dĩnh dâng lên từng đợt đau thương, nước mắt theo khóe mắt rơi xuống.

Đaoan Mộc Thanh Lam không biết vì sao Đaoan Mộc Dĩnh lại khóc, giống như lúc hắn mới thức tỉnh, trên người toát ra sầu bi vô tận, u buồn làm tan nát cõi lòng, không giống một hài tử, nhưng càng thần bí như thế lại càng hấp dẫn. Đaoan Mộc Thanh Lam thương tiếc hôn lên nước mắt của Đaoan Mộc Dĩnh, vuốt nhẹ qua lông mi. Đaoan Mộc Dĩnh mở mắt, nhìn thẳng Đaoan Mộc Thanh Lam, nói với giọng nồng đậm: “Phụ hoàng, vì sao lại hôn môi nhi thần như vậy, lần trước phụ hoàng nói muốn có trái tim của nhi thần, phụ hoàng không biết đây là loạn luân sao. Lẽ nào phụ hoàng không sợ người trong thiên hạ chế nhạo, phụ hoàng có nghĩ tới hay không, sau này nhi thần cũng bị người khác cười nhạo, còn có những cung phi vì đồ kị mà ám toán. Cùng nhi thần ở một chỗ, phụ hoàng làm sao đối mặt với người khác. Bọn họ không dám lăng mạ phụ hoàng, bọn họ sẽ lăng mạ nhi thần, nói nhi thần quyến rũ phụ hoàng, nhi thần là yêu nghiệt.”

“Bọn họ không dám, ai dám nói, trẫm sẽ cắt lưỡi của những kẻ lảm miệng kia, giết người bọn hắn yêu, bắt bọn hắn uống máu của ái nhân mình. Nếu ai muốn can dự vào chuyện của trẫm, trước hết chuẩn bị quan tài của mình cho tốt. Quốc gia đại sự mọi người giúp trẫm bày mưu tính kế, trẫm nhất định khiếm tốn tiếp thu, thế nhưng can thiệp vào hậu cung của trẫm, trừ khi bọn họ muốn chết.” Đaoan Mộc Thanh Lam nói phi thường nhẹ, hắn không quan tâm người khác nói gì, chỉ cần sống thoải mái là được. Hắn đã từng bức chết tiên hoàng, bắt tiên hoàng uống máu của phi tử hắn sủng ái, khiến cho tiên hoàng sống trong dằn vặt. Sự trả thù điên cuồng của hắn, nhắc lại còn khiến lòng người run sợ.

Đaoan Mộc Dĩnh nở nụ cười, mang theo lực sát thương vô hạn, khiến Đaoan Mộc Thanh Lam dờ ra, bắt đầu tiếp cận với hài tử này là bởi vì hắn có dung mạo giống với nữ nhân mình yêu nhất, quả nhiên quyết định của mình không sai, dáng tươi cười của bọn họ đều hệt như nhau. Hắn muốn hài tử này, cũng là nhi tử của chính mình, tuy không phải là người hắn yêu, nhưng một người thay thế cũng tốt.

“Dĩnh nhi rất ít ra cung a, ngày mai trẫm mang người ra cung chơi.” Đaoan Mộc Thanh Lam ngồi xuống, sửa lại thất lưng, sờ sờ lấy trong lòng ra một chiếc khăn tay, giao cho Đaoan Mộc Dĩnh. “Mặt trên có ghi tâm pháp võ công mà phụ hoàng thích nhất, có thể luyện thành hay không, còn phải nhờ tạo hóa của chính người.”

Đaoan Mộc Dĩnh cầm khăn tay nhìn một chút, bỏ vào trong lòng của mình, cảm kích nói: “Đa tạ phụ hoàng, nhi thần sẽ không làm phụ hoàng thất vọng.”

“Muốn cảm kích trẫm, không bằng thể hiện một chút, hôn nhẹ trẫm là tốt nhất.” Đaoan Mộc Thanh Lam giống như một gã lưu manh đùa giỡn nữ tử, cười đợi Đaoan Mộc Dĩnh chủ động biểu thị cảm kích.

“...” Đaoan Mộc Dĩnh suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười kiều mị, ôm lấy cổ Đaoan Mộc Thanh Lam, hôn lên môi Đaoan Mộc Thanh Lam, chỉ là nhẹ nhàng nhưng khiến tim Đaoan Mộc Thanh Lam đập loạn, sau đó gọi Thập Lục, “Thập Lục, mang Khuynh Thành lại cho ta, ta muốn dẫn nó đi chơi.”

“Người, một tiểu quỷ bướng bỉnh.” Đaoan Mộc Thanh Lam cười bước xuống giường, ngẫm lại mình còn có nhiều tấu chương chưa phê, đành phải quay về. Tiểu yêu tinh này, sau này lại thu thập hắn. “Lý Phúc, bãi giá ngự thư phòng, ngày mai đưa đến cho lục hoàng tử mấy người thị vệ.”

“Vâng.” Lý Phúc âm thầm cảm thấy may mắn vì nhân lực của mình, xem ra lục hoàng tử là tân sủng của hoàng thượng, Dương quý phi sẽ chậm rãi thất thế. Lý Hoài An luôn muốn hạ Quý thực phi sao, sẽ thanh toán cho hắn, ai mà không muốn leo cao chứ. Quý thực phi cũng rất có hảo cảm với Lý Hoài An, liên tục nước đông thuyền vậy.

Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Thanh Lam đi trên đường của Cẩm Vân thành, Đoan Mộc Dĩnh thấy thấy búp bê vải, liền dừng lại muốn mua. Mà Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Thanh Lam y phục quý giá, dung mạo hiếm có, khiến mọi người không dám đắc tội.

“Vị tiểu công tử này thích búp bê vải, ta sẽ bán rẻ cho ngươi, mười văn tiền.” Chủ hàng cười nói.

“Mười văn tiền, được rồi, Dĩnh nhi thích, cha mua cho ngươi.” Đoan Mộc Thanh Lam không nói hai lời định bỏ tiền, trong lòng Đoan Mộc Dĩnh mừng, người cái gì cũng không biết chỉ có sặt nghiệp thôi, cái này sao đáng mười văn tiền.

“Lão bản, cái này mà đáng mười văn tiền sao, ngươi xem thợ khâu đường may thô ráp, không thể đến mười văn tiền được. ta thấy chỉ được năm văn tiền a.” Đoan Mộc Dĩnh bắt đầu cò kè mặc cả, Đoan Mộc Thanh Lam hiểu kỳ mở hai con mắt, nhìn nhi tử của mình, sao lại ép giá lợi hại như vậy.

“Tiểu công tử, sao lại nói như thế, đây là lão bà của ta tân tân khổ khổ thêu, đường may sao lại thô ráp được. Năm văn tiền không được, chín văn tiền!” Chủ hàng chết sống mặc kệ, xắn tay áo bắt đầu cùng Đoan Mộc Dĩnh ép giá.

“Được rồi, năm văn tiền còn có lợi cho ngươi, bốn văn tiền.”

“Ngươi nói cái gì, bốn văn tiền, còn chưa đủ tiền vốn của ta, tám văn tiền!”

“Tiền vốn gì mà tiền vốn a, ta thấy ba văn tiền mới đúng a.”

“... Là ngươi lợi hại, năm văn tiền thì năm văn tiền, coi như ngày hôm nay ta không may bán cho ngươi.”

“Cha bỏ tiền trả đi.” Đoan Mộc Dĩnh ôm búp bê cười thật hồn nhiên, Đoan Mộc Thanh Lam sùng nịch nhu nhu sờ đầu Đoan Mộc Dĩnh, thực sự là một hài tử đáng yêu.

“Ta mang búp bê này tặng cho tiểu muội muội, có được hay không, cha.” Đoan Mộc Dĩnh ôm búp bê vải chậm rãi đi về phía trước, tìm kiếm chung quanh có cái gì hay để chơi không.

“Hảo, ngươi là ca ca tốt, chớ quên búp bê vải này là do cha ngươi trả tiền a. Dĩnh nhi, ngươi cò kè mặc cả với người ta, người học của ai vậy?” Đoan Mộc Thanh Lam nghi hoặc hỏi.

“Nghe Thập Lục nói, mua đồ phải cò kè mặc cả, mượn hoa hiến Phật mà, cha có nhiều tiền như vậy, sẽ không cùng Dĩnh nhi tính toán chứ.”

“Ngươi sao biết cha không tính toán với ngươi, cha sẽ nhớ kỹ, sau này Dĩnh nhi chậm rãi trả. Cha cho rằng dùng thân thể là phương pháp trả tốt nhất, Dĩnh nhi nghĩ sao ni.”

“...” Đoan Mộc Dĩnh thực sự là lười cùng hắn tính toán, phía trước có một đồng người đang vây lại, tựa hồ có người đánh nhau. Đoan Mộc Dĩnh lập tức chạy tới, thế nhưng hắn vốc người thấp bé, không thể tiến vào đoàn người, đành đứng bên ngoài nhón chân nhìn vào.

Đoan Mộc Thanh Lam nhìn Đoan Mộc Dĩnh gấp đến độ xoay quanh, giống như con khỉ. Đoan Mộc Thanh Lam ôm lấy Đoan Mộc Dĩnh, đẩy ra đoàn người cùng Đoan Mộc Dĩnh chen vào.

“Trầm Luyện ngươi là con rùa, lão tử tính sổ với ngươi, không có bạc thì đừng đánh bạc.” Đoan Mộc Tuyết đánh một quyền, người đối diện kêu là Trầm Luyện kia miễn cưỡng né tránh. Trầm Luyện một quyền phản lại, nắm tay sát trước mặt Đoan Mộc Tuyết.

“Bản công tử hoài nghi ngươi chơi gian, lừa gạt bạc của bản công tử.”

“Ta khinh, thua lại quỵt nợ, muốn làm rùa rụt cổ sao.”

“Bản công tử không phải là rùa, bản công tử là người!”

Hai người đánh nhau, vừa đánh vừa chửi, làm âm ỉ cả phố. Đoan Mộc Dĩnh không biết trời đất gì, cái người này, không phải ca ca ta sao. Tâm tình đang tốt của Đoan Mộc Thanh Lam bay mất, trên đầu nổi gân xanh.

“Đoan Mộc Tuyết! Người muốn chết sao!” Đoan Mộc Thanh Lam tức giận hét lớn một tiếng, Đoan Mộc Tuyết cùng Trầm Luyện đều ngừng quyền cước, bọn họ quay đầu nhìn qua Đoan Mộc Thanh Lam. Đoan Mộc Tuyết biết người có thể kêu thẳng tên của hắn, chỉ có thể là phụ thân. Xong xong xong xong. . .

“Cha a, sao hôm nay lại rảnh rỗi cùng lục đệ ra ngoài chơi vậy. Lục đệ, người thích búp bê vải a, chỉ cần nói cho ca ca một tiếng, không có búp bê vải nào mà ca ca không có khả năng mang đến cho người a.” Đoan Mộc Tuyết đã chạy tới, giống như tiểu cầu vẩy đuôi. Thập phần lấy lòng. Thoáng nhìn thoáng nhìn, bối cảnh là một mảnh phần hồng.

“Nếu như ta không ra ngoài, sao biết được lão ngũ người bài bạc rồi đánh nhau ni.” Đoan Mộc Thanh Lam tức giận khiến mặt đen lại, khoát tay, bên người hắn xuất hiện bốn đại nội thị vệ, “Ta cho các người giáo huấn cái tên không ra gì này, dạy mãi không sửa!”

Đoan Mộc Tuyết phi thường có kinh nghiệm, liền nhảy dựng lên, chạy mau! Vừa chạy vừa giả vờ tiêu sái quay đầu lại nhìn mấy người, hôn gió, tất cả mọi người đều sờn gai ốc, phi thường muốn cho hắn một bài học.

6. Chương 6

Hạ Pháp đi trên đường Cẩm Vân thành, đường ở thành trấn rất rộng, bởi vì hoàng đế của Tề quốc thích đường rộng dễ dàng cho ngựa chạy, ven đường có rất nhiều dương liễu cùng cây hoa, mỗi mùa xuân về trong thành lại có rất nhiều hoa nở, cánh hoa và dương liễu bay lượn khắp trời, nơi nơi xuân ý dạt dào.

Hạ Pháp đi tới đường chính, thấy phía trước có một đám người xem náo nhiệt, một công tử tuấn lãng vận cẩm y đang bỏ chạy, theo sát phía sau là mấy quan binh vận y phục màu đỏ, mỗi người cầm trong tay một cây mộc côn truy bắt. Những người này đều là cao thủ, nhất là khinh công của công tử kia, thực sự là nhanh như gió, hoàng thành quả nhiên ngoại giả tàng long, Hạ Pháp cảm thán.

“Ta nói Ngũ ca ca, người không phải rất lợi hại sao, sao giống con trâu bị ông chủ đuổi bắt vậy. Đánh hắn đi, đánh chết hắn!” Bên cạnh Hạ Pháp là một công tử vận thanh y có chút hả hê gọi to, “Ngũ ca ca bị người khác truy đuổi có cảm giác gì không a!”

“Trầm Luyện, người nhìn có chút hả hê nhỉ. Người dụ dỗ hoàng tử vào sòng bạc, đây là tội gì ni.” Đoan Mộc Dĩnh hảo tâm nhắc nhở, bởi vì nhìn ... Trầm Luyện có chút hả hê khiến sắc mặt Đoan Mộc Thanh Lam trở nên phi thường xấu xí, Trầm Luyện a, người thực sự là lơ đãng mà.

“ . . . ” Quên mất, chuyện này nếu như bị lão gia tử biết, cái mông của mình chắc chắn nở hoa rồi, không được, nhất định phải chạy trước. Trầm Luyện hạ quyết tâm, hiện tại phải bảo toàn cái mông! Chạy nhanh. . . (hắc hắc, bé ơi là bé~)

“Hoàng thượng, bỗng nhiên thần nghĩ đến ngày hôm nay tiểu thiếp của thần sinh hài tử, thần thần thần phải đi về, thần xin cáo từ. Cáo từ, cáo từ, lão nhân gia chậm rãi ngoan.” Trầm Luyện vừa nói vừa lui ra sau, xoay người bỏ chạy, thân thủ cũng không thua kém Đoan Mộc Tuyết.

Hạ Pháp thấy công tử đó chạy còn nhanh hơn, thật giống như có quỷ truy đuổi phía sau, nguyên lai trong thành có nhiều cao thủ như vậy a.

“Cha, buông tha Trầm Luyện như vậy có phải là có lợi cho hắn không.” Đoan Mộc Dĩnh thấy Ngũ ca của mình bị đánh, cũng không thể để tên tiểu tử kia đắc ý được.

“Không có việc gì, cha sẽ giáo huấn hắn, sao có khả năng để hắn được lợi vậy ni.” Đoan Mộc Thanh Lam cười nói. “Cha không động thủ đánh hắn, cha của Trầm Luyện sẽ thay cha giáo huấn hắn.”

Hạ Pháp nghe đối thoại của hai phụ tử, trong lòng nghĩ người ở Cẩm Vân thành đều thật lợi hại, hai phụ tử này nghĩ cách chính người khác, Hạ Pháp đối với người gọi là Trầm Luyện kia cảm thấy thật đồng tình.

Hạ Pháp cảm theo thư tín Kỳ Duyên đưa cho hắn, một đường hỏi thăm đi tới trước phủ đại tướng quân. Đại tướng quân Trầm Thanh Dung cùng nghĩa phụ làm sao mà quen biết, Kỳ Duyên không nói, hắn không thể biết được. Không biết đại tướng quân có thể tiết lộ một chút tức không? Hạ Pháp thích phụ thân mình, hắn phi thường muốn biết mỗi một việc liên quan đến Kỳ Duyên. Hắn không muốn cùng Kỳ Duyên có quan

hệ phụ tử, hẳn muốn Kỳ Duyên là ái nhân của hắn. Chúng ta là chiến sĩ của Bạc Nhân tộc, nhận được mục tiêu sẽ liều mạng để hoàn thành. Hạ Pháp tự khích lệ chính mình, người nhất định sẽ làm được.

Trầm Thanh Dung ngồi ở thư phòng đọc sách, đang cảm thấy vui mừng, thì quản gia báo lại: “Đại nhân, công tử cùng ngũ hoàng tử đánh nhau.”

Trầm Thanh Dung vừa nghe tức giận gân xanh nổi, cái thằng nghịch tử, mỗi ngày cùng ngũ hoàng tử gây họa. Lần trước lừa ngũ hoàng tử chọc giận hoàng thượng, làm hại lão tử bị phạt bổng lộc, lần này lại đánh nhau, nếu lại nghiêm phạt không chỉ là phạt bổng lộc nữa, hoàng thượng mà tức giận, người sẽ mất mạng a. Đúng là nhi tử ngu ngốc!

“Lần này vì sao lại đánh nhau.” Khuôn mặt anh tuấn của Trầm Thanh Dung nhất thời trở nên u ám, đó chỉ là điềm báo, quản gia vừa nhìn là biết, một lúc sau chắc chắn mưa rền gió dữ. Quản gia bắt đầu vì công tử mà lo lắng, Trầm Luyện a Trầm Luyện, lần này Trương thúc không thể giúp người a, đây là người tự tìm tử lộ.

“Lần này công tử cùng ngũ hoàng tử đến sông bạc phân cao thấp, cuối cùng công tử thua, giận dữ nên cùng ngũ hoàng tử đánh nhau. Hoàng thượng sinh khí, hoàng thượng phái đại nội thị vệ truy bắt ngũ hoàng tử, hoàng thượng nói, để xem ngũ hoàng tử còn dám bài bạc. Công tử của chúng ta ở đó xem náo nhiệt. Hoàng thượng nói công tử lừa hoàng tử vào sông bạc, lỗi này cũng không nhỏ a, nên công tử bỏ chạy.”

Ba! Trầm Thanh Dung vứt sách trên bàn, tức giận đi qua đi lại thư phòng, cái tên bất hiếu, lần này người gây đại họa rồi, dám trước mặt hoàng thượng không có quy củ như vậy, lần này xem ta xử lý người thế nào!

“Công tử đã quay về chưa.” Mặt Trầm Thanh Dung đều đen lại, lập tức muốn bạo phát phần nộ, tiểu tử thối, ngày hôm nay ta cắt đứt chân của ngươi! “Cắt đứt chân của tên bất hiếu này, khiến hắn không đi ra ngoài được, để xem hắn còn gây rối nữa không!”

“Đại nhân, công tử chưa trở về, công tử nói hắn trở về sẽ bị đánh, hắn đi trốn nơi nào đó, chờ người hết giận rồi trở về.” Quản gia nói.

“Tiểu tử thối có bản lĩnh thì cả đời đừng trở về.” Trầm Thanh Dung tức giận mắng, “Ta là vô phúc, mới dưỡng một kẻ phá gia chi tử như thế.”

“Đại nhân đừng nóng giận, công tử tuổi còn trẻ không hiểu chuyện, chậm rãi sẽ trưởng thành.” Quản gia khuyên Trầm Thanh Dung, đưa Trầm Thanh Dung ly trà, “Đại nhân, uống trà, thuận thuận hạ hỏa.”

Trầm Thanh Dung thở phào một cái, ngồi xuống uống trà. Quản gia nghĩ tới, trong phòng khách còn có một khách nhân nì. “Đại nhân, ngày hôm nay có một người ngoại tộc tự xưng là Hạ Pháp, còn nói là nhi tử của tiên tri Kỳ Duyên, hẳn muốn gặp đại nhân.”

“Tiên tri Kỳ Duyên, đã nhiều năm không có tin tức của hắn, ta cho rằng hắn đã chết, không nghĩ tới con hắn lại tới tìm ta, thật tốt quá, ta phải đi gặp nhi tử của bằng hữu.” Tâm tình phần nộ của Trầm Thanh Dung chuyển sang mừng như điên, không biết Kỳ Duyên sống chết thế nào, cuối cùng biết được tin tức của hắn, hẳn ẩn cư nhiều năm như thế, vì sao lại bảo con hắn tới tìm ta. “Người muốn gặp ta khoảng bao nhiêu tuổi.”

“Cùng công tử không sai biệt lắm.” Quản gia nói.

“Sai!” Trầm Thanh Dung lập tức cảnh giác, Kỳ Duyên đi mới mười một ... hai ... năm, cho dù có nhi tử hẳn là chỉ có mười một tuổi, sao lại có đứa con lớn như ta được. Có thể người này là gian tế của biệt quốc, nghĩ gạt ta dễ như vậy sao.

Trầm Thanh Dung thu hồi dáng tươi cười đi đến phòng khách, một người ngoại tộc tóc quần tuấn mỹ đang đứng trước mặt hắn, thấy hắn tiến đến, hướng hắn hành lễ.

“Bạc Nhân Hạ Pháp bái kiến tướng quân đại nhân.”

“Người là Bạc Nhân.” Trầm Thanh Dung quan sát Hạ Pháp, nếu như con mắt là lưỡi dao sắc bén, Hạ Pháp đã sớm bị giết vô số lần.

Hạ Pháp đối mặt với ánh mắt hoài nghi của người khác, nhưng vẫn trấn định tự nhiên. “Tại hạ là con nuôi của Kỳ Duyên, là thủ lĩnh của Bạc Nhân tộc, cha ta muốn ta tới bái kiến ngài, giao cho ngài một phong thư. Phụ thân nói ngài nhìn thư tín sẽ minh bạch, hơn nữa đại nhân sẽ giúp chúng ta.”

“Thư tín đâu, giao cho ta.” Trầm Thanh Dung không tin Hạ Pháp nói, dù sao hắn còn chưa nhìn thấy bất cứ vật nào của Kỳ Duyên, hắn sao lại tin tưởng một người xa lạ.

Hạ Pháp lấy trong lòng ra một phong thư giao cho Trầm Thanh Dung, Trầm Thanh Dung mở xem, chậm rãi lộ ra dáng tươi cười, “Đây là bút tích của Kỳ Duyên, không sai, hắn viết tự có một tập quán, người khác không thể mô phỏng được. Phụ thân người thế nào, từ lần trước xa nhau, chúng ta chưa từng gặp lại một lần. Ta vẫn cho rằng hắn đã chết, nguyên lai hắn vẫn còn sống.”

“Phụ thân hiện tại là tể ti của Bạc Nhân, được người trong tộc tôn kính cùng kính yêu.” Hạ Pháp nói.

“Hiền chất, mau ngồi, quần gia pha trà, quý khách lâm môn không kịp khoản đãi.” Trầm Thanh Dung sang sảng cười, thỉnh Hạ Pháp ngồi xuống nói chuyện.

Quần gia sai hạ nhân mang tới một chút trà bánh, xem ra ngày hôm nay người tới là khách quý của lão gia, lão cười sang sảng như vậy, chắc sẽ quên nghiêm phạt công tử, vậy nên thông tri cho công tử trở về a?

“Hiền chất a, phụ thân người vẫn khỏe chứ.” Trầm Thanh Dung hỏi.

“Gia phụ thân thể an khang, có đôi khi hay hoài niệm về bằng hữu.” Hạ Pháp nói.

“Hoài niệm về chúng ta làm gì, chúng ta đều rất tốt, hắn phiêu bạt khắp nơi, lại ở chung với các người, coi như cũng có một chỗ cư trú.” Trầm Thanh Dung nhìn thư tín của Kỳ Duyên, Kỳ Duyên muốn hắn giúp Hạ Pháp tiếp cận hoàng tử của Tề quốc, vị hoàng tử nào có thể là cát tường điều mang đến may mắn cho người Bạc Nhân chứ. Tiến cung cũng không phải là việc khó, tiến cung làm thị vệ, thủ lĩnh của Bạc Nhân tộc chắc chắn võ công tuyệt đối thượng thừa. Bạc Nhân tộc tuyển thủ lĩnh rất khó khăn, xem ra Hạ Pháp này không thể coi thường.

“Phụ thân người muốn ta giúp người tiến cung, tiếp cận hoàng tử là cát tường điều của các người. Người không biết sao, bất cứ hoàng tử nào của Đoan Mộc gia trên người trời sinh sẽ có phượng hoàng đồ đằng.” Trầm Thanh Dung nói, “Người làm sao tìm được người người muốn tìm.”

“Cha nói ta sẽ gặp được người kia, đồng thời ta còn giúp hắn tránh thoát kiếp nạn, đại nhân yên tâm.” Hạ Pháp đối với việc có thể gặp được hoàng tử kia rất có tự tin, Kỳ Duyên tiên đoán chưa từng sai, “Đại nhân an bài ta tiến cung, chuyện còn lại tùy duyên được rồi.”

“Hảo, người đã tự tin như thế, ta sẽ thành toàn người.” Trầm Thanh Dung cười nói. “Ta nghĩ biện pháp đưa người tiến cung làm thị vệ, đến lúc đó phải xem vận khí của người.”

“Tạ ơn đại nhân.” Hạ Pháp bỗng nhiên nghĩ vì sao Trầm Thanh Dung đối với người mới biết mà yên tâm, đơn giản đưa mình tiến cung, “Đại nhân, ta mới đưa cho người một phong thư của phụ thân, người cứ như vậy tin tưởng ta không phải người xấu, an bài ta tiến cung sẽ không sợ ta gây bất lợi sao?”

“Bút tích của Kỳ Duyên phi thường đặc biệt, hắn viết từ ngữ đều là tiếng lóng chúng ta hay dùng, các người xem không hiểu, ta xem sẽ minh bạch. Chỉ cần điểm này, ta sẽ không nghi ngờ người. Kỳ Duyên sẽ không phải thích khách tiến cung, ta tin tưởng hắn sẽ không hãm hại ta, hắn không phải loại người như vậy.” Trầm Thanh Dung cười nói, Kỳ Duyên cùng hắn lớn lên từ nhỏ, Kỳ Duyên là người như thế nào, hắn rõ ràng nhất.

“Cảm tạ đại nhân tín nhiệm.” Hạ Pháp thở dài một hơi.

“Gọi bá phụ, không nên xưng hô đại nhân, không cần đa tạ a. Con nuôi của Kỳ Duyên cũng là cháu trai của ta, người ở chỗ này cứ yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho người.”

“Cảm tạ bá phụ chiếu cố.”

Hạ Pháp ngoài miệng nói một cách tự tin, nhưng trong lòng cũng là không yên. Trên người hoàng tử đều có phượng hoàng đồ đằng, ta phải tìm vị hoàng tử nào chứ, đến cuối cùng ta vẫn không tìm được thì sao, làm sao cho tốt đây.

Kinh thành của Lương quốc vẫn phồn hoa như trước, tại điện tiên tri trong hoàng cung. Tiên tri của Lương quốc – Lưu Đình thập phần lợi hại, đồng thời phi thường nổi danh. Hắn tiên đoán chuyện gì thì thường thường đều sẽ phát sinh, quân vương sùng kính hắn vượt lên các tiên tri khác. Việc sùng kính còn do một nguyên nhân khác, tiên tri Lưu Đình là tình nhân của tiên hoàng, tiên hoàng lúc sắp chết nhắc nhở tân quân của Lương quốc phải hảo hảo chiếu cố Lưu Đình, tân quân Âu Tuấn Trình luôn nhớ lời nhắc nhở của tiên hoàng, đối với Lưu Đình rất dãi ngộ, bởi vậy trong hoàng cung Lưu Đình rất có địa vị.

Khói xanh bay mờ mờ, huân hương khiến tâm tình người ta thư sướng. Lưu Đình xinh đẹp nhưng lạnh lùng ngồi thiền trong đại điện, trước mắt hắn là một mảnh hắc ám, vì sao thời gian này tất cả mọi thứ hắn thấy đều là một mảnh hắc ám, chẳng lẽ năng lực của mình đã chậm rãi tiêu thất. Lưu Đình không dám nói mình không nhìn thấy gì trong thời gian này, từ lần trước bọn họ hợp mưu hại chết Trình Thu Bình, năng lực của hắn cũng chậm rãi mất đi. Đây là vì cái gì? Lưu Đình kinh hoảng, ta chỉ giết chết một người gây trở ngại cho quân chủ nhất thống thiên hạ, vì sao trời lại nghiêm phạt, thu hồi năng lực của ta, nếu như ta mất hết năng lực, ta khác gì đã chết. Có bao nhiêu tiên tri đợi thay thế địa vị của ta, ta không thể nói với bất kì kẻ nào ta không nhìn thấy gì. Chẳng lẽ ta giết chết một người đáng chết là vi phạm thiên ý sao. Coi như là vi phạm thiên ý, ta cũng muốn Âu Tuấn Trình làm bá chủ, ta muốn thực hiện mong muốn của tiên hoàng.

Âu Tuấn Trình nhẹ nhàng đi tới ngồi xuống bên người Lưu Đình, nhìn lưu hương toát ra khói xanh, rất ôn hòa hỏi: “Tiên tri, trẫm vẫn có một vấn đề, chưa bao giờ hỏi, ngày hôm nay trẫm rất muốn hỏi một vấn đề, mong muốn người ăn ngay nói thật.”

“Là vấn đề gì, bệ hạ có thể hỏi.” Tiên tri Lưu Đình nói.

“Trẫm có biết một tiên tri tên là Kỳ Duyên, lời tiên đoán của hắn với người bất đồng, hắn nói Lương quốc sẽ thất bại, Lương quốc không có khả năng nhất thống thiên hạ, hắn nói có một người mang cừu hận với trẫm sẽ ngăn cản trẫm, quốc gia của trẫm sẽ bị diệt vong. Hắn nói cừu hận của người này nguyên nhân là do một lần bị mưu đồ bí mật hãm hại, mà mưu đồ bí mật hãm hại này chính là do tiên tri Lưu Đình lập.” Thanh âm Âu Tuấn Trình rất bình thản, trong giọng nói có vẻ không để ý tới chuyện này ý, thế nhưng trong mắt của hắn phi thường lưu ý, hắn muốn biết đáp án, muốn tiên tri Lưu Đình cho hắn một đáp án.

Kỳ Duyên, vì sao lại nhắc tới Kỳ Duyên, tên gia khảo chết tiết này, còn muốn chống đối ta! Sâu trong nội tâm Lưu Đình tuân ra nhè nhẹ cừu hận, Kỳ Duyên là tên gia khảo chết tiết, tiên đế mê luyện hắn như vậy, còn có hoàng đế của Vệ quốc cũng phi thường yêu say đắm hắn, hắn chiếm được ái tình của hai nam nhân quyền thế nhất, ta giống như một kẻ đáng thương, liều mạng vì muốn tiên đế chú ý ta, để giành được sự ca ngợi của tiên đế, ngay cả tính mệnh ta cũng có thể vứt bỏ. Cuối cùng ta thắng lợi, đuổi được Kỳ Duyên đi, ta chiếm được sủng ái của tiên đế, vì sao hoàng thượng lại nhắc tới Kỳ Duyên, vì cái gì lại nhắc tới hắn.

“Người này nói không thể tin, bởi vì hắn nói lời ám muội mê hoặc người khác mà bị tiên đế đuổi đi, không thể tin tưởng lời hắn nói.” Lưu Đình nắm chặt góc áo, trên gương mặt đầy bình thản, hắn không thể để người khác phát hiện hắn đang khẩn trương, càng không thể để cho người khác phát hiện mình dần dần mất đi năng lực.

“Trẫm không cho rằng như thế, trẫm không muốn lúc nào cũng nghe lời ca ngợi mình, trẫm cũng muốn nghe ý kiến bất đồng. Thời gian tới rốt cuộc sẽ ra sao, hiện tại trẫm bắt đầu hoài nghi lời Kỳ Duyên nói có phải chính xác hay không, tuy rằng hắn tiên đoán sẽ diệt vong, nhưng đó là tương lai rất xa.” Âu Tuấn Trình nói, “Trẫm sẽ không lùi bước, trẫm sẽ không để điều đó xảy ra. Hiện tại trẫm muốn người tiên đoán, cuộc sống của trẫm sau ngày đại hôn. Trước kia người tiên đoán công chúa của Tấn quốc xứng đáng là mẫu nghi thiên hạ nên trẫm quyết định lấy nàng. Trẫm muốn biết một chút cuộc sống sau này sẽ như thế nào.”

Hoàng đế Lương quốc muốn kết hôn với công chúa của Tấn quốc, coi như là một cuộc hôn nhân chính trị. Âu Tuấn Trình đối với vị công chúa này không có hảo cảm, chỉ là vì lợi ích mà kết hôn, trong tâm trí của Âu Tuấn Trình, hắn thích nhất là Trình Thu Vũ.

Lưu Đình nhắm hai mắt lại, hắn nỗ lực duy trì bình tĩnh, chỉ có thanh tịnh mới tâm linh thấy tương lai, Lưu Đình liều mạng vận dụng năng lực, hoàng hậu tương lai của Âu Tuấn Trình sẽ làm những gì. Lưu Đình đi qua một mảnh hắc sắc, nhìn xuống phía dưới, có một nữ nhân mỹ lệ, trên tay nàng đều nhiễm máu đỏ,

tay nàng đang giữ một đầu người, mỉm cười nhìn Âu Tuấn Trình, Âu Tuấn Trình phần nộ khiến dung mạo tuần mỹ méo mó, Âu Tuấn Trình nhắc kiếm trong tay giết chết nàng.

Lưu Đình cả kinh, một thân mồ hôi lạnh, vì sao như vậy. Nhớ lại thời gian trước, hắn nhìn thấy vị công chúa Tấn quốc mỹ lệ kia, là vị công chúa sẽ trở thành nữ nhân mẫu nghi thiên hạ, lần này lại như vậy, đây là vì cái gì!

7. Chương 7

Lưu Đình chảy mồ hôi lạnh, dần dần mồ hôi ướt nhẹp sau lưng, Âu Tuấn Trình không biết vì sao Lưu Đình lại khẩn trương như vậy, vì sao hắn đổ mồ hôi lạnh. Trước đó không lâu, tiên tri Lưu Đình đã nói công chúa của Tấn quốc thông tình đạt lý, có phong thái của một mẫu nghi thiên hạ, lòng dạ rộng lượng. Vì tiên đoán này, Âu Tuấn Trình mới cùng công chúa của Tấn quốc đính hôn. Thế nhưng hiện tại vì sao tiên tri lại khẩn trương còn ra mồ hôi lạnh, rốt cuộc hắn thấy cái gì.

“Tiên tri, vì sao ngươi khẩn trương như vậy, rốt cuộc ngươi nhìn thấy cái gì.” Âu Tuấn Trình trầm thanh hỏi, hắn nghĩ tiên tri có thể lừa hắn hay không, hoàng thượng không có năng lực biết trước mọi việc, hiện tại nếu như tiên tri lừa dối, thì hắn cũng không biết được mình bị lừa dối. Âu Tuấn Trình đối với lời tiên tri nói cũng có chút nghi ngờ, sắc mặt của tiên tri Lưu Đình tái nhợt, có phải hắn thấy cái gì kinh khủng hay không.

“Không có, thần không phát hiện cái gì cả.” Lưu Đình chậm rãi mở mắt, thanh âm hơi run. Thật kinh khủng, nữ nhân kia khiến hoàng cung máu chảy thành sông, hắn thấy nữ nhân kia xé bao tử của một cung nữ mang thai ra, lấy ra một đứa trẻ con chưa thành hình, bỏ trong nồi đun sôi ăn tươi. Nữ nhân này không phải là một hoàng hậu, mà là một ma quỷ!

“Sai, ngươi thấy, hơn nữa là tình cảnh phi thường đáng sợ, nói thật cho trầm, công chúa kia có dạng gì, tương lai sẽ mang lại cho trầm điều gì.” Âu Tuấn Trình không tin Lưu Đình, Lưu Đình, ngươi muốn lừa dối ta, vì cái gì, nhất định là có cái gì đó!

“Hoàng thượng, nữ nhân kia sẽ làm hoàng cung máu chảy thành sông, thần thấy nàng đem hài tử đun sôi ăn tươi.” Lưu Đình cúi đầu, lúc đầu nói vị công chúa này xứng đáng là mẫu nghi thiên hạ cũng là hắn, hiện tại nói vị công chúa này là ma quỷ cũng là hắn, tiên đoán mâu thuẫn, quân vương nhất định sẽ tức giận, cho rằng mình bị lừa.

Âu Tuấn Trình vừa nghe lời này lập tức phần nộ, trên cao nhìn xuống khiến Lưu Đình có một loại cảm giác áp bách, Lưu Đình sợ hãi, quân vương tức giận hậu quả là mất tính mệnh, tiên tri bởi vì tiên đoán không chính xác bị giết chết không ít, lẽ nào đã đến lúc mình phải chết?

“Lúc trước ngươi nói công chúa của Tấn quốc xứng đáng là mẫu nghi thiên hạ, hiện tại nói nàng là ma quỷ, câu nào là thật, ngươi giải thích tốt cho trầm một chút.” Âu Tuấn Trình cần Lưu Đình cho hắn một lời giải thích, tiên đoán trước mâu thuẫn với tiên đoán sau, có phải đang lừa dối hắn hay không.

“Thần không thể giải thích vì sao thần thấy kết quả như vậy, thần không có lừa dối quân vương, thế nhưng cư nhiên lại có hai loại kết quả, vì sao như vậy, thần cũng không có gặp qua, dù là sự phụ của thần cũng không thể giải thích. Thần đoán lúc đầu công chúa là một nữ nhân mỹ lệ, sau này bởi vì xảy ra sự tình gì đó nên biến thành như vậy, con đường nhân sinh, cũng không thể biết trước gặp phải chuyện xấu nào.” Lưu Đình không dám dừng lại, nhãn thần của Âu Tuấn Trình rất đáng sợ, chỉ có lúc hắn muốn giết người hắn mới có thể thoát ra loại nhãn thần này, Âu Tuấn Trình muốn giết hắn.

“Nếu thời gian tới tồn tại biến cố, vậy tiên tri các ngươi có tác dụng gì. Ngươi nói tiên tri Kỳ Duyên là một tên nói dối, lời nói của hắn toàn bộ là nói dối. Tiên đoán hiện tại và trước kia của ngươi mâu thuẫn nhau, lời tiên đoán của ngươi cùng tiên đoán của Kỳ Duyên bất đồng, ngươi đã nói Kỳ Duyên nói láo, ngày hôm nay lời tiên đoán của ngươi cùng trước đây bất đồng, vậy hôm nay ngươi nói thật sao, nhiều chuyện ngươi nói trước đây cũng là nói thật mà, ngươi đến tột cùng là có nói thật hay không!”

“Mỗi một câu nói của thần đều là nói thật, thần không có lừa gạt bất luận kẻ nào.” Lưu Đình quỳ trên mặt đất, vì chính mình biện giải, hắn mong muốn Âu Tuấn Trình có thể tin tưởng hắn nói.

“Tiên hoàng nói qua ngươi đã lừa gạt hắn, tiên hoàng nói ngươi vì người nên mới làm vậy, cũng không muốn tính toán với ngươi. Nhưng trẫm không phải là tiên hoàng, sẽ không chịu được người khác lừa dối mình, đánh đuổi người mình yêu thương. Tiên tri Lưu Đình, trẫm nghĩ ngươi cần nghỉ ngơi.” Âu Tuấn Trình lạnh lùng nói.

“Hoàng thượng, người nói cái gì, người nói người tiên hoàng yêu là Kỳ Duyên! Điều đó không có khả năng, người tiên hoàng yêu là thần, chính miệng tiên hoàng nói cho thần, thần vì hắn làm nhiều việc như vậy, tại sao hắn lại không cảm động mà thương thần.” Lưu Đình vừa nghe Âu Tuấn Trình nói, có chút choáng váng, trong lòng tràn ngập bi ai, chẳng lẽ ta không phải là người tiên hoàng yêu nhất, tiên hoàng gạt ta sao. Lưu Đình ngồi dưới đất, ngơ ngác cùng sững sờ, sẽ không phải, không phải như thế!

“Tiên hoàng nói cho trẫm, tiên hoàng nói người hắn yêu nhất là Kỳ Duyên, người hắn có lỗi nhất là ngươi. Ngươi vì hắn đã làm rất nhiều, hắn cảm kích ngươi, nhưng cảm kích không phải là ái tình. Ngươi liên hợp tiên tri Dực Cánh lừa dối tiên hoàng, khiến tiên hoàng đuổi Kỳ Duyên đi. Tiên hoàng đã biết, tiên hoàng nói Lưu Đình lừa trẫm một lần, trẫm sẽ lừa hắn suốt đời. Sở dĩ tiên hoàng nói với ngươi, ngươi là người tiên hoàng yêu nhất, kỳ thực tiên hoàng đang dối gạt ngươi.” Lời Âu Tuấn Trình nói tựa như dao nhỏ, từng mảnh từng mảnh cắt vào trái tim Lưu Đình, bị chính tiên hoàng lừa dối lâu như thế, tiên hoàng một mực lừa dối chính mình, mình lại vì hắn liều mạng làm việc, trong lòng nhất định cười nhạo mình là một kẻ ngu si. Lưu Đình che mặt mình, hắn muốn khóc, phi thường muốn khóc. Nước mắt theo khe hở của tay chảy ra, đã biết bị kịch khi còn sống, lại giống như một vở hài kịch bị chê cười.

Âu Tuấn Trình sinh thương hại, khi còn bé hắn không thích Lưu Đình, hắn thân thiết hơn với Kỳ Duyên. Lưu Đình là một kẻ yêu điên cuồng, nhưng cái này không gọi là yêu, cái này gọi là chiếm đoạt. Kỳ Duyên không giống hắn, Kỳ Duyên giống như là gió mát ngày hè, Lưu Đình giống như liệt hỏa, Âu Tuấn Trình biết phụ thân hắn thích ngày hè gió mát, Âu Tuấn Trình cũng thích gió mát nhẹ nhàng khoan khoái này. Hắn nhớ kỹ lúc mình còn nhỏ, thường đứng xa xa nhìn mái tóc vàng, hăm mộ dung mạo của người đó, một người luôn am hiểu lại ôn hòa thiện lương. Tiên hoàng mỗi khi nhắc tới hắn, đều là vẻ mặt mê luyến. Lưu Đình lại là một nam nhân phi thường cố chấp, hắn không mỹ lệ như Kỳ Duyên, thế nhưng hắn dùng toàn bộ tâm tư để yêu một người, điều này không phải ai cũng làm được, hắn là một người đáng tôn kính.

“Tiên tri, ngươi đừng khóc, trẫm sẽ không giết ngươi, ngươi là người mà tiên hoàng lưu lại, trẫm không làm trái di ngôn của tiên hoàng. Trẫm nghe nói tiên tri Kỳ Duyên không chết, có thương nhân đã gặp qua hắn. Mặc kệ công chúa của Tấn quốc là dạng người gì, trẫm vẫn lấy nàng. Còn việc của nàng ngươi không cần lo lắng, trẫm sẽ không để hậu cung máu chảy thành sông.” Âu Tuấn Trình âm thầm quyết định, nếu như cả một nữ nhân còn không đối phó được, sao có thể thống lĩnh thiên hạ, sao có thể thu phục quần thần. Công chúa của Tấn quốc, một mình ở hoàng cung Lương quốc, có thể làm ra được điều gì chứ!

Âu Tuấn Trình cúi xuống nâng Lưu Đình dậy, giống như tôn kính với bậc cha chú, giúp Lưu Đình chỉnh lý y phục, “Tiên tri a, trẫm đã nói như thế, ngươi khẩn trương cái gì a. Thả lỏng một chút. Người đâu, giúp tiên tri đại nhân đi tắm thay y phục, hầu hạ cẩn thận.”

Âu Tuấn Trình ra lệnh một tiếng, một đám cung nữ thái giám tiến đến, những người này đỡ tiên tri Lưu Đình đi tắm, Lưu Đình ngơ ngác để người ta đưa đi, như cái xác không hồn vô tri vô giác.

“Thật không có ý nghĩa, trẫm đi tìm Tiểu Vũ giải buồn.” Trong lòng Âu nẩy lên nghĩ ngợi, tiên tri nói Trình Thu Bình sẽ khiến hắn không thể nhất thống thiên hạ, có phải cũng là tiên đoán sai lầm hay không. Tiên tri Lưu Đình nói chưa chắc có thể tin a, nhưng giết nhầm còn hơn bỏ sót, Trình Thu Bình, ngươi muốn trách thì tự trách mình mệnh bất hảo, không nên oán trẫm.

Ngoài cửa sổ mưa bay lất phất, nước mưa thuận theo mái hiên rơi trên mặt đất, Đao Mộc Đình lấy ra võ công tâm pháp Đao Mộc Thanh Lam đưa cho hắn, theo chữ viết trên mặt khăn tu luyện. Đao Mộc Đình ngồi ngay ngắn trên giường, đêm khuya, tất cả cung nữ thái giám đều đi nghỉ ngơi, toàn bộ cung điện yên tĩnh đáng sợ, Đao Mộc Đình chỉ nghe tiếng mưa bên ngoài cùng mình luyện công. Phải mạnh lên, so với trước đây còn mạnh hơn, Đao Mộc Đình cần sức mạnh, hắn đã ở đan điền vận hành khí hải yếu ớt, khiến

chúng nó chậm rãi tụ tập cùng một chỗ, hình thành luồng khí mạnh mẽ. Chậm rãi phân tán lực lượng ra khắp nơi trên cơ thể, rót vào trong kinh mạch, hẳn cảm giác được lực lượng phân toán của mình đang dữ dội hội tụ.

Đoan Mộc Dĩnh một mình tiến vào một địa phương xa lạ, nơi này tràn ngập hoa bạch sắc, như là bể ngạn hoa nơi âm ti địa phủ, âm u mà kiều diễm, đứng nơi bụi hoa là một nam nhân hẳn không bao giờ muốn gặp lại. Nam nhân này thấy Đoan Mộc Dĩnh liền đi tới, hai mắt rưng rưng, môi mỉm cười, nam nhân kích động không ngớt chạy tới ôm cổ Đoan Mộc Dĩnh, giống như muốn đem Đoan Mộc Dĩnh tiến vào máu thịt mình.

“Thu Bình, cuối cùng ta cũng đợi được ngươi, ngươi tới gặp ta phải không.”

“Buông tay, Trữ Tiểu Bạch!” Đoan Mộc Dĩnh khôi phục thành bộ dáng Trình Thu Bình, hẳn dùng lực đẩy Trữ Tiểu Bạch ra. Tao nhã khiêm tốn, sự phụ nói người này tao nhã, cái người là hung thủ hại chết ta, từng là người ta thích nhất. Ngươi còn mặt mũi gặp lại ta sao! Cái tên lừa dối, hại chết ta, ngươi còn giả vờ tình nghĩa!

“Ta không có lừa ngươi, nghe ta giải thích a, ta đối với ngươi là thật tâm, thế nhưng hoàng thượng hạ tử lệnh cho ta, cấm ta mở cửa thành để ngươi vào. Thánh mệnh không thể trái, ta không thể mở cửa thành. Xin lỗi xin lỗi, Thu Bình, ta không muốn hại chết ngươi. Ngươi nghĩ rằng ta không đau lòng sao, nhìn ngươi bị địch nhân giết chết, ta hận không thể chạy xuống thành lâu thay ngươi mà chết, thế nhưng thánh mệnh không thể trái.” Trữ Tiểu Bạch thống khổ, ánh mắt khẩn cầu nhìn Trình Thu Bình, “Tha thứ ta, van cầu ngươi tha thứ cho ta.” (hã~ đấm đấm...đá đá..đạp đạp~)

“Nguy quân tử, thánh mệnh không thể trái, vậy sao ngươi không cùng ta đồng sinh cộng tử. Trước kia ngươi nói với ta, muốn cùng ta đồng sinh cộng tử, đến lúc chúng ta già yếu chết đi cũng chôn cùng một quan tài. Tới thời khắc mấu chốt, sao không cùng ta chết, trái lại bởi vì ta chết mang đến cho ngươi tiền đồ tốt, ngươi chắc là người đầu tiên muốn giết ta.” Trình Thu Bình bị phần đau thương, hận đến độ nghiêng rằng, ngươi giải thích làm gì, có giải thích cũng vô dụng! Phản bội là phản bội!

“Hại chết ngươi không phải là chủ ý của ta, là chủ ý của tiên tri cùng ca ca của ngươi còn có hoàng thượng, muốn trách thì trách mạng của ngươi bất hảo, ta không muốn hại chết ngươi, ta cũng không có cách nào a.” Trữ Tiểu Bạch như cũ chưa từ bỏ ý định vì mình biện giải, hẳn mong Trình Thu Bình tha thứ cho hắn, để hắn có thể an tâm.

Trình Thu Bình trào phúng cười, cúi xuống ngắt một đóa hoa vút vào tay Trữ Tiểu Bạch, Trữ Tiểu Bạch cho rằng Trình Thu Bình tha thứ ỉn, mừng rỡ tiếp nhận hoa, Trình Thu Bình âm trầm nói: “Ngươi biết đây là đầu không, đây là hoa gì không?”

Trữ Tiểu Bạch lắc đầu, không giải thích được. Trình Thu Bình nói rằng: “Nơi này là địa phủ âm u, những ... đóa hoa này là bể ngạn hoa, ngươi nhìn xem, dưới những đóa hoa này mai táng rất nhiều hài cốt, bể ngạn hoa mang huyết nhục cùng linh hồn của bọn họ nên nở ra những bông hoa vô cùng kiều diễm. Mỗi một đóa hoa đều có một linh hồn đang khóc, không tin ngươi lắng nghe một chút.”

Trữ Tiểu Bạch nghe tiếng người khóc, thanh âm không phải giữa không trung mà ngay tại bên người. Bể ngạn hoa biến thành đầu một người chết, lưu huyết lệ, khóc thét. Trữ Tiểu Bạch sợ đến hắt đầu người đi.

“Ngươi sợ cái gì, những oan hồn này đều là chiến hữu của ta, những chiến hữu này bị chính các ngươi hại chết, bọn họ chết không nhắm mắt, tự nhiên sẽ không bỏ qua cho các ngươi.” Trình Thu Bình cảm giác hẳn phi thường muốn giết ngươi, muốn giết chết ngươi trước mặt. Trữ Tiểu Bạch sợ đến thối lui vài bước, hoa trên mặt đất biến thành những cánh tay xương khô, bọn họ muốn giữ lấy Trữ Tiểu Bạch. Trình Thu Bình nhặt đầu của chiến hữu lên, trên tay nhuộm đầy máu. Hắn nói với cái đầu kia: “Huynh đệ, ngươi có muốn ta báo thù cho các ngươi không?”

Cái đầu người chết trong tay tròng mắt nói: “Chúng ta muốn ăn tươi tim của hắn.”

“Hảo.” Trình Thu Bình phi thân nhảy lên, động tác nhanh nhẹn bắt lấy Trữ Tiểu Bạch, Trữ Tiểu Bạch muốn nhảy lên thì trái tim đã nằm trong tay Trình Thu Bình, Trữ Tiểu Bạch cảm thấy kinh khủng vạn phần, nhìn Trình Thu Bình đang cầm trái tim của mình, tròng mắt té ngã trên mặt đất, giống như thân thể đã mất đi hồn phách. Trình Thu Bình cầm trái tim kia, đưa tới trước mặt đầu người chết, cái đầu kia hé miệng, hung hăng ăn trái tim.

“Dĩnh nhi, ngươi làm gì ở đây.” Thanh âm Đoàn Mộc Thanh Lam bỗng nhiên vang lên, quanh quẩn khắp không gian trống trải, Trình Thu Bình lại càng hoảng sợ, nghĩ thầm, nguy rồi, hắn thấy ta không phải Đoàn Mộc Dĩnh sẽ giết ta. Không muốn xoay người thế nhưng không thể không đối mặt, Trình Thu Bình phải xoay người, Đoàn Mộc Thanh Lam phủ mình bào đứng trước mặt hắn, Đoàn Mộc Thanh Lam nhần nhần lông mày, nhìn cái đầu người cùng trái tim trong tay Trình Thu Bình rơi xuống mặt đất.

Trình Thu Bình cúi đầu, hắn sợ Đoàn Mộc Thanh Lam nhìn thấy sẽ giết mình, Trình Thu Bình không mang dung mạo của Đoàn Mộc Dĩnh, dung mạo của hắn chỉ thanh tú mà thôi. Đoàn Mộc Thanh Lam cầm khăn lau đi vết máu trên tay Trình Thu Bình, “Dĩnh nhi sao bất cẩn như vậy, để người bản thể này, sao ngươi cứ cúi đầu vậy, ngẩng đầu lên cho phụ hoàng nhìn.”

Đoàn Mộc Thanh Lam nhẹ nhàng nâng mặt Trình Thu Bình lên, tỉ mỉ quan sát dung mạo đoàn trang của Trình Thu Bình. Khuôn mặt không phải xuất chúng, nhưng có một đôi mắt thâm thúy sáng sủa kiêu mị động nhân, nhìn thẳng vào ánh mắt, linh hồn cũng sẽ bị thu vào trong đó.

“Cái này mới là khuôn mặt của Dĩnh nhi, cho dù dung mạo của ngươi biến hóa, nhưng đôi mắt của ngươi sẽ không thay đổi, thực sự là mê người.” Đoàn Mộc Thanh Lam cúi đầu hôn lên đôi mắt, đầu lưỡi xoát qua hàng lông mi dài, Trình Thu Bình run rẩy, tại sao hắn lại có cảm giác chờ mong a, hắn chờ mong Đoàn Mộc Thanh Lam sẽ tiếp thu hắn, xem hắn là hài tử của mình.

“Ngươi không cần sợ, phụ hoàng sẽ không giết ngươi, ngươi là hài tử phụ hoàng yêu nhất, phụ hoàng sao bỏ ngươi được.” Đoàn Mộc Thanh Lam ôm Trình Thu Bình, giống như đang ôm một hài tử, Trình Thu Bình cũng không biết nói gì. Lúc này tâm tình Trình Thu Bình bình tĩnh như nước, hắn giống như một đứa trẻ mới được sinh ra, được mẫu thân ôm ấp thương yêu, Trình Thu Bình tiến nhập mộng đẹp.

Đoàn Mộc Thanh Lam ôm Đoàn Mộc Dĩnh do Trình Thu Bình biến thành, mở cửa không gian hướng ra ngoài “Sao dễ dàng ngủ như thế này, thực sự là một hài tử.”

“Hốt hoảng, mờ mịt rõ ràng, như có như không, khoảng cách tạo thành. . .” Một thanh âm nói bên tai Đoàn Mộc Dĩnh, Đoàn Mộc Dĩnh hiểu không được bao nhiêu, hắn cảm thấy rất ảm áp, hình như đang ngủ. . . Chờ một chút. Mình đang luyện công mà, sao lại ngủ? Đoàn Mộc Dĩnh mở con mắt, trước mắt hắn là khuôn mặt phóng đại của Đoàn Mộc Thanh Lam. Không phải hắn đến chỗ tân sủng sao, sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Đoàn Mộc Dĩnh giật giật thân thể, hắn muốn đứng lên một chút. Đoàn Mộc Thanh Lam biết Đoàn Mộc Dĩnh tỉnh lại, hắn cũng mở mắt, tay trái chống đầu, tay phải ôm thắt lưng Đoàn Mộc Dĩnh.

“Dĩnh nhi, ngươi muốn làm gì, cùng phụ hoàng ngủ một lúc cho khỏe.” Đoàn Mộc Thanh Lam dùng thanh âm trầm thấp nói.

“Phụ hoàng, chờ nhi thần giải quyết xong đã. ” Đoàn Mộc Dĩnh tỏ ra rất hợp thời nói.

“. . . Ngươi cái này hài tử, muốn chạy trốn phụ hoàng sao, phụ hoàng còn có nhiều thời gian chơi với ngươi.” Đoàn Mộc Thanh Lam nhìn người nhảy xuống giường, chạy trốn chết, mỉm cười tự tin.

8. Chương 8

Đoàn Mộc Thanh Lam có một tân sủng, tân sủng này là một mỹ thiếu niên do gia tộc của Dương quý phi dâng lên, dung mạo của hắn và Phi Oánh thái hậu đã chết rất giống nhau. Những người từng gặp qua hắn đều tưởng là thái hậu còn sống trên đời, Đoàn Mộc Thanh Lam đối với tân sủng ái từ trước đến nay chưa từng có. Rất nhiều người đổ kị với hắn, song song bọn họ đều cho rằng Đoàn Mộc Dĩnh mất đi ân sủng, nên từ từ không còn đổ kị Đoàn Mộc Dĩnh cùng Quý thực phi. Đứa con trong bụng hoàng hậu từ từ lớn lên, Đoàn Mộc Thanh Lam đối với hoàng hậu quan tâm đầy đủ, khiến ọi người không rõ, hoàng thượng rốt cuộc thích cái gì.

Đoan Mộc Dĩnh phi thường kỳ quái, mỗi ngày hẩn dựa theo võ công tâm pháp luyện tập, mỗi lần hẩn đều nhập mộng, sau khi nhập mộng hẩn thấy một ít sự tình, mà luôn thấy những người hẩn cảm hận. Đoan Mộc Dĩnh minh bạch, lúc đó tâm linh của hẩn như một cái gương, soi tỏ những cảm hận cùng hoài niệm ẩn sâu trong lòng hẩn. Hẩn tu luyện rất chăm chỉ, nhưng vì sao không có tiến triển, Đoan Mộc Dĩnh cảm thấy phi thường mờ mịt, nội tâm hẩn đầy phiền toái bất an.

Thập Lục cảm thấy thế giới này biến đổi rất thất thường, hoàng thượng sủng ái lục hoàng tử như vậy, vì sao bây giờ lại sủng ái thị quân kia, thật là vô lý, một người nam nhân lớn lên cho dù đẹp đến mức nào, làm sao có thể cùng nữ nhân tranh thủ tình cảm và sủng ái được. Hoàng tử của chúng ta, sau này cũng sẽ được phong làm Vương gia, một nam sủng về già còn có thể làm cái gì.

Tiểu cẩu Khuynh Thành càng ngày càng lớn, da lông dần dần bắt đầu biến đổi, Đoan Mộc Dĩnh ôm tiểu cẩu, hẩn đáp ứng cùng Ngũ ca luận bàn võ công, thuận tiện mang tiểu cẩu cho Ngũ ca nhìn. “Khuynh Thành, thấy Ngũ ca của ta không nên khách khí với hẩn, cắn được cứ dùng sức mà cắn hẩn. Ha ha ha.” Đoan Mộc Dĩnh ôm Khuynh Thành, bướng bỉnh ra lệnh, Khuynh Thành lấy lòng vờn đầu lưỡi liếm khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoan Mộc Dĩnh.

Thập Lục đi theo phía sau Đoan Mộc Dĩnh, ôm bảo đao Đoan Mộc Dĩnh thích dùng nhất, cái chuôi đao này là hoàng thượng ngự ban, thái tử muốn hoàng thượng cũng không có cho, hết lần này tới lần khác đưa cho lục hoàng tử, thật là vinh hạnh lớn lao a. Thập Lục ôm đao, cẩn thận bước đi, có chết cũng không để chuôi đao xảy ra sơ xuất gì.

Hai người đi tới một góc hẻo lánh, ngũ hoàng tử đã sớm chờ ở nơi này, Khuynh Thành vừa thấy ngũ hoàng tử, vẫy tiểu đuôi lấy lòng chạy tới cọ cọ chân của hẩn. Đoan Mộc Tuyết lúc rảnh rỗi thường mang thức ăn đến cho nó, Khuynh Thành thân là một con cẩu, rất có lương tâm của cẩu, ai đối tốt với nó thì nó đối tốt lại.

Đoan Mộc Dĩnh không hài lòng ôm lấy Khuynh Thành, giáo huấn: “Khuynh Thành, chủ nhân của ngươi là ta, không nên bởi vì Ngũ ca cho ngươi đồ ăn ngon mà ngươi làm phản ta a, nếu ngươi phản ta ta sẽ nấu ngươi.”

Khuynh Thành vô tội nhìn, quấy quấy đuôi, tựa hồ không hiểu Đoan Mộc Dĩnh nói cái gì. Đoan Mộc Dĩnh nghĩ mình cũng thật là, giảng đạo lý với cẩu, nó có thể hiểu không.

“Ha ha ha, lục đệ ngươi giảng đạo lý cho cẩu, cẩu có khả năng hiểu sao.” Đoan Mộc Tuyết cười to nói.

“Được rồi được rồi, cười gì mà cười, cẩn thận cười rớt cằm bây giờ.” Đoan Mộc Dĩnh không hờn giận nói.

“Ngày hôm nay chúng ta luận bàn võ công một chút, ngươi chuẩn bị đi.” Đoan Mộc Tuyết mang binh khí ra, là một bảo kiếm rất tốt, Đoan Mộc Dĩnh cũng rút binh khí của mình ra, là một bảo đao được ngự ban, hai người cùng nhau thi lễ, tự chọn tư thế bắt đầu chiến đấu.

Đoan Mộc Tuyết võ công không cao, nhưng khinh công rất cao, ở một phương diện nào đó cũng rất có tài. Đoan Mộc Dĩnh nghĩ mình coi thường Đoan Mộc Tuyết, người này luôn luôn đùa giỡn, nguyên lai là thâm tàng bất lộ a. Phụ thân của bọn họ quá cường đại, nên những hài tử có vẻ phi thường nhỏ bé và vô năng. Hài tử của Đoan Mộc gia dù không thể nói mỗi người đều là tinh anh, nhưng cũng không kém.

“Ngũ ca, không nghĩ tới khinh công của ngươi tốt, mà kiếm pháp cũng ưu tú như thế.” Đoan Mộc Dĩnh khích lệ nói. Đối với đối thủ ưu tú, Đoan Mộc Dĩnh chưa bao giờ khích lệ, hẩn tránh thoát một kiếm của Đoan Mộc Tuyết, trở tay ra một đao.

Thập Lục đứng đó nghĩ chủ tử của mình võ công thật giỏi, chủ tử niên kỷ nhỏ nhất, mà đao pháp lại xuất thần nhập hóa, kỳ tài a!

“Điện hạ nỗ lực lên, ngươi là thần tượng của nô tài!” Thập Lục khích lệ chủ tử mình.

“Điện hạ nỗ lực lên, nô tài ủng hộ ngươi!” Tiểu thái giám hầu hạ Đoan Mộc Tuyết – Thập Thất cũng khích lệ.

Thập Lục cùng Thập Nhất vừa chăm chú nhìn vừa hò hét ... Trong lòng đều nghĩ chủ tử nhà ta mới là giỏi nhất. Trái lại cũng muốn, chủ tử nhà ta và chủ tử nhà hẩn là huynh đệ tình thâm, chúng ta cũng cần đoàn

kết một chút.

“Thập Lục huynh, chủ tử nhà ngươi võ công thật tốt, thực sự khiến kẻ khác kính nể.” Thập Thất liền thay đổi thái độ, hướng Thập Lục cười nói.

“Đâu đâu, Thập Thất huynh, chủ tử nhà người mới là giỏi nhất.” Thập Lục cũng làm bộ đáng khích lệ ngũ hoàng tử.

Đoan Mộc Thanh Lam cùng tân sủng Mặc Triền, đang đi dạo ở ngự hoa viên. Mặc Triền này cùng Phi Oánh thái hậu giống nhau như đúc, mặt mày, giơ tay nhắc chân cũng có phong thái của thái hậu. Mặc Triền ở trong cung điện, dưỡng một ít tiểu động vật, hẳn phi thường yêu thích những tiểu động vật này. Những động vật này bị thương được hẳn mang về chữa trị, hẳn cùng Phi Oánh thái hậu cũng nhân từ như nhau, mọi người đều cho rằng hẳn là thái hậu chuyển thế. Đoan Mộc Thanh Lam cũng cho rằng hẳn là thái hậu chuyển thế, mới gặp gỡ cũng quan tâm hẳn gấp bội.

Mặc Triền mệt mỏi, ngồi ở lương đình nghỉ ngơi, Đoan Mộc Thanh Lam cùng nói chuyện phiếm, nhìn xa xa giống như một bức tranh thủy mặc đẹp đẽ. Hoàng hậu nương nương cũng đã ở ngự hoa viên tản bộ, thai nhi trong bụng Cơ hoàng hậu chậm rãi lớn lên, hài tử này sẽ mang đến cho nàng một tương lai như mong muốn. Nếu như nàng sinh hạ cho hoàng thượng nữ nhi đầu tiên, hoàng thượng sẽ rất cao hứng, ngoài trừ nàng thì trong cung hài tử này sẽ thành nữ nhân cao quý nhất. Vận động nhiều sẽ giúp ích cho sinh sản, đây là ngự y nói, Cơ hoàng hậu mỗi ngày đều đi tản bộ, phía sau theo một đám cung nữ thái giám ngự y, nên cũng gây sự chú ý. Đoan Mộc Thanh Lam thấy Cơ hoàng hậu từ xa xa đi tới, hẳn lập tức đến đón, dù Cơ hoàng hậu, Mặc Triền cứ như vậy bị vứt sang một bên.

Mặc Triền nhìn Đoan Mộc Thanh Lam cùng Cơ hoàng hậu hai người nói nói cười cười, Đoan Mộc Thanh Lam đối với Cơ hoàng hậu rất quan tâm, rất không thoải mái, liền không hờn giận đứng dậy một mình tản bộ.

Mặc Triền đi đi lại lại, phát hiện dưới tàng cây có một tiểu cầu đá yêu đang ngủ, Mặc Triền âm hiểm cười nhặt lên một khối đá, hung hãn ném vào tiểu cầu, tiểu cầu cảnh giác phát hiện nguy hiểm, né một chút, thế nhưng chân của nó vẫn bị thương. Mặc Triền muốn ôm tiểu cầu bị thương đi về, nhưng tiểu cầu kêu lên phẫn nộ, nghe rằng không cho hẳn tới gần.

“Người làm gì vậy, vì sao lại đá thương tiểu cầu của ta!” Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Tuyết không nhìn thấy Khuynh Thành liền tới tìm, bọn họ thấy Mặc Triền đá thương tiểu cầu, hẳn muốn làm gì vậy chứ! Vì sao hẳn muốn đá thương tiểu cầu của ta! Đoan Mộc Dĩnh ôm lấy Khuynh Thành, lo lắng nhìn vết thương trên đùi nó.

“Ta không có thương tổn nó, ta thấy nó bị thương nên định giúp nó.” Thanh âm của Mặc Triền thập phần dễ nghe động nhân, trên mặt lộ vẻ thương xót nhân từ. Giống như thần Phật thương hại thế gian khổ cực, nghĩ biện pháp cứu tế cho người khác.

Đối với hành động đối trá này, Đoan Mộc Dĩnh trào phúng nở nụ cười, đá thương một tiểu động vật, lại làm bộ biểu thị nhân từ, hẳn muốn dùng loại này phương pháp này để tạo danh tiếng sao? Đúng là ngụy quân tử!

“Người muốn làm gì, ta rõ ràng thấy người đá thương Khuynh Thành, người còn nói người không làm, nói xảo!” Đoan Mộc Tuyết có chút tức giận, lớn tiếng hét lên. Tiểu cầu là sủng vật Đoan Mộc Dĩnh phi thường yêu thương, chính là món quà mình tặng. Thật to gan!

“Người không nên ngậm máu phun người, ta đâu có đá thương tiểu cầu này, ta thấy nó thụ thương nên muốn giúp, sao lại thành ta đá thương tiểu cầu ni.” Mặc Triền không thừa nhận chính mình đá thương tiểu cầu, hẳn là tân sủng của hoàng thượng, Mặc Triền tin tưởng vững chắc Đoan Mộc Thanh Lam sẽ tin tưởng mình. Mỗi người trong cung đều nói hẳn nhân từ, đều nói hẳn là Phi Oánh thái hậu chuyển thế. Đoan Mộc Thanh Lam cũng không nghi ngờ, luôn đối với hẳn thật tốt. Lục hoàng tử kia được ân sủng làm sao bằng mình, tuy hài tử kia lớn lên cũng giống mình, lại có danh phận hoàng tử, nhưng để xem hoàng thượng sẽ chọn hẳn hay lục hoàng tử kia.

Đoan Mộc Thanh Lam cùng hoàng hậu nghe thanh âm ồn ào của Đoan Mộc Tuyết, không biết ra xảy ra việc gì, liền đi tới. Mặc Triền vừa thấy Đoan Mộc Thanh Lam đi tới, lập tức ủy khuất cực kỳ, yên lặng cúi

thấp đầu, Đao Mộc Thanh Lam không biết phát sinh sự tình gì, bọn họ tranh chấp cái gì sao. Mặc Triền ủy khuất cúi thấp đầu, Đao Mộc Dĩnh nhìn Đao Mộc Tuyết, Đao Mộc Tuyết rất tức giận, nhưng nhìn xuống không phát tác.

“Các người tranh chấp cái gì vậy!” Đao Mộc Thanh Lam không hề giận, chẳng lẽ Dĩnh nhi cũng giống các cung phi khác ganh tị với Mặc Triền, vì được ta sủng ái mà không có chừng mực.

“Bọn họ đổ oan cho thần, thần thấy một tiểu cầu bị thương muốn mang nó trở lại chữa trị, bọn họ đi đến nói thần làm nó bị thương, thần, thần sao có thể làm ra chuyện như vậy.” Mặc Triền ủy khuất chảy nước mắt, phi thường thống khổ căn môi, khiến người khác sinh thương tiếc, Đao Mộc Thanh Lam thương tiếc đưa hân ôm vào trong lòng. Thái độ dừng dừng của Đao Mộc Dĩnh, ánh mắt tràn ngập băng lãnh đó, trong mắt hân Đao Mộc Dĩnh không hề giống người kia làm cho hân vui, Đao Mộc Dĩnh giống như người xa lạ.

“Dĩnh nhi, sao ngươi lại khi dễ người trẫm sủng ái, ngươi còn có quy củ của một hoàng tử sao, ngươi còn biết lễ tiết hoàng gia sao.” Đao Mộc Thanh Lam lớn tiếng quát Đao Mộc Dĩnh.

Đao Mộc Dĩnh cùng Đao Mộc Tuyết lập tức quỳ trên mặt đất, “Nhi thần biết sai, thỉnh phụ hoàng tha thứ.”

“Hừ, đừng tưởng rằng trẫm sủng ái ngươi, ngươi có thể tùy ý ở trong cung muốn làm gì thì làm. Trẫm sủng ái ngươi, cũng có thể thu hồi những gì trẫm cho ngươi, Dĩnh nhi chẳng lẽ không hiểu.” Đao Mộc Thanh Lam cảnh cáo Đao Mộc Dĩnh, chủ nhân của nơi này là ai, ngươi cần phải hiểu rõ.

Đôi mắt sâu thẳm của Đao Mộc Dĩnh lẳng lẳng nhìn Đao Mộc Thanh Lam một hồi, Đao Mộc Dĩnh thu hồi tâm tình, hân biết biện giải không có tác dụng gì, hân chỉ có thể yên lặng.

“Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi, nhi thần làm sai nhi thần sẽ sửa, phụ hoàng yên tâm đi.” Đao Mộc Dĩnh rất có bộ dáng nhận sai, hân phải cẩn thận, hân không thể để Đao Mộc Thanh Lam nhìn ra nội tâm của hân, về sau hân sẽ không được phép phạm sai lầm như thế này, hoàng cung này không thích hợp với hân, hân phải rời khỏi đây.

“Biết sai rồi thì đứng lên.” Đao Mộc Thanh Lam nói. Mặc Triền âm thầm đắc ý, hân thương cảm tựa vào lòng Đao Mộc Thanh Lam. Hân khiêu khích nhìn Đao Mộc Dĩnh, nhưng Đao Mộc Dĩnh cũng không có bất cứ phản ứng gì.

Cơ hoàng hậu nhìn thấy cảnh này vô cùng tức giận, Đao Mộc Tuyết chưa bao giờ nói dối, Cơ hoàng hậu biết rõ hài tử này chưa bao giờ vô duyên vô cớ phát giận, nàng cũng nhìn ra Đao Mộc Dĩnh không tình nguyện nhận sai, có thể thấy được hai hài tử này không có lỗi. Mặc Triền, xem như người lợi hại. Cơ hoàng hậu kéo Đao Mộc Tuyết cùng Đao Mộc Dĩnh, ôn nhu nói: “Bọn nó còn nhỏ, không hiểu chuyện, phạm sai lầm là điều khó tránh khỏi, hoàng thượng không nên tức giận như thế, để thần thiếp mang bọn nó về, hảo hảo nói bọn nó một chút.”

“Được rồi, nàng đưa hai hài tử này về dạy dỗ một chút.” Đao Mộc Thanh Lam nhìn Đao Mộc Dĩnh, Đao Mộc Dĩnh diện vô biểu tình, giống như mọi sự cùng hân không quan hệ, hân giống một khán giả đang đứng xem hài kịch. Đây là nhân thân gì, trào phúng lại không tín nhiệm. Đao Mộc Thanh Lam chưa bị một người dùng thái độ này đối đãi, tiểu hài tử không chịu nghe lời, cần phải hảo hảo giáo dục một chút.

Cơ hoàng hậu cùng Đao Mộc Tuyết và Đao Mộc Dĩnh trở lại cung điện của mình, nàng muốn biết chuyện tình vừa rồi, nàng muốn Mặc Triền phải chết.

Cơ hoàng hậu cùng Quý thực phi ngồi ở trên ghế nghe Đao Mộc Tuyết nói, Đao Mộc Tuyết ủy khuất cực kỳ, nằm úp sấp trên gối Cơ hoàng hậu làm nũng, hai con mắt đều hồng hồng “Mẫu hậu, nhi thần chưa bao giờ nói dối, ngày hôm nay nhi thần cùng lục đệ hẹn nhau luận võ, lục đệ mang tiểu cầu Khuynh Thành đến ngoạn, chúng ta tận mắt chứng kiến, Mặc Triền cầm lấy tảng đá ném tiểu cầu bị thương, hân còn muốn mang tiểu cầu đi, nói là giúp tiểu cầu chữa trị. Chúng ta ngăn hân, lại bị phụ hoàng thấy được. Nhi thần ủy khuất muốn chết.”

Càng nghe càng tức giận, Cơ hoàng hậu minh bạch, Mặc Triền này giả nhân giả nghĩa, làm theo Phi Oánh thái hậu thiện lương, để tranh thủ sủng ái của Đao Mộc Thanh Lam. Hân đánh tiểu động vật bị thương, lại ra vẻ giúp đỡ chúng nó. Cơ hoàng hậu gật đầu, kéo Đao Mộc Tuyết, “Tuyết nhi, không nên cùng hân

chấp nhật, Dĩnh nhi cũng không nên để ý, mẫu hậu tự có chủ trương, các người đều là hảo hải tử, ủy khuất các người rồi.”

Quý thực phi cũng minh bạch chuyện này, Quý thực phi chỉ là khách khí nói: “Tỷ tỷ vì bọn họ làm chủ, muội muội vô cùng cảm kích.”

“Hải tử này cũng như con của tỷ tỷ, đây là việc tỷ tỷ nên làm.” Cơ hoàng hậu trở lại khuôn mặt hiền lành, nâng chung trà lên uống một ngụm, Quý thực phi biết hoàng hậu có ý tiễn khách, lập tức cùng hai người con trai cáo từ. Cơ hoàng hậu nhìn theo Quý thực phi cùng hai người rời đi, lập tức nói với thái giám bên người: “Tuyên thái tử tới gặp, nhanh đi.”

“Vâng, nương nương.” Thái giám hành lễ, xoay người đi nhanh, hướng cung thái tử.

Đoan Mộc Dĩnh phát hiện bên cạnh Quý thực phi có hơn một người thái giám, thái giám này cùng thái giám khác không giống nhau. Thái giám này gọi là Lý Hoài An, Lý Hoài An là một người nhã nhặn, trang phục thái giám mặc trên người hẳn thật không thích hợp, đôi mắt vừa tang thương vừa cứng cỏi. Đoan Mộc Dĩnh phi thường thích nhân thần Lý Hoài An nhìn Quý thực phi, nhân thần đầy quyến luyến cùng bất đắc dĩ, song song vừa cố chấp lại không hối hận. Đoan Mộc Dĩnh đã từng nghĩ tới, nếu như có người như vậy mỗi ngày cùng mình ở một chỗ, mỗi ngày dùng ánh mắt này nhìn mình, vinh hoa phú quý, công danh lợi lộc, hết thảy đều là mây trôi, ánh mắt của người kia mới là trân bảo. Đoan Mộc Dĩnh lúc còn là Trình Thu Bình, hẳn từng cho rằng Trữ Tiểu Bạch là tri âm suốt đời của hẳn. Mong tưởng và hiện thực thật quá khác biệt.

Đoan Mộc Dĩnh ở một bên ôn bài, nhưng hẳn len lén nhìn Lý Hoài An, Lý Hoài An kiên trì cho tiểu cầu khuynh uống được, sau đó lại ôn nhu băng bó vết thương cho nó. Không cần tận lực nguy trang, trên người hẳn tự nhiên toát ra yêu thương, Khuynh Thành rất hưởng thụ sự quan tâm của Lý Hoài An. Trong lòng Đoan Mộc Dĩnh lại thêm một lần quả trách Khuynh Thành, đúng là cầu hay thay đổi lòng dạ, quên luôn cả chủ nhân mình là ai.

“Điện hạ, nô tài đã băng bó cho tiểu cầu, qua vài ngày nó sẽ tốt lên.” Lý Hoài An đem tiểu cầu bỏ vào một cái giỏ, bên trong có trải một tấm nệm sạch sẽ, tiểu cầu ô ô giật giật, tìm một tư thế thoải mái, rất nhanh đã ngủ.

“Cảm tạ Hoài An thúc thúc.” Đoan Mộc Dĩnh tự đáy lòng cảm tạ.

“Điện hạ sao lại gọi nô tài là thúc thúc, nô tài là nô tài, không thể phá quy củ.” Lý Hoài An vội vã nhìn trong phòng có người ngoài hay không, hẳn luôn luôn cẩn thận như vậy.

“Người hiền lành như thế, Dĩnh nhi nghĩ người giống như là thúc thúc của Dĩnh nhi. Ngày hôm qua người còn giúp Dĩnh nhi xem bài, Hoài An thúc thúc có học vấn đầy người, Dĩnh nhi muốn bái người làm sư phụ.” Đoan Mộc Dĩnh ngịch ngợm nói.

“Không thể như vậy, Lý Hoài An chỉ là một nô tài, Lý Hoài An là nô bộc thấp hèn, trăm triệu lần mong hoàng tử đừng đùa như vậy.” Lý Hoài An có chút sợ hãi, hẳn thấy Đoan Mộc Dĩnh bướng bỉnh mỉm cười xấu xa, trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười, hải tử này thật là. Nếu hẳn là hải tử của ta cùng Quý thực phi thì tốt biết bao.

9. Chương 9

Màn đêm buông xuống, mọi âm thanh vắng vẻ. Đoan Mộc Dĩnh ở tại ngoại thất, ngồi ở trên giường ngừng thần tĩnh khí, chậm rãi bước vào ác mộng kia một lần nữa, lần này Đoan Mộc Dĩnh đã có chuẩn bị tâm lý, hẳn cầm lấy bảo kiếm của mình trong tay, gặp kẻ nào giết kẻ đó.

Khi hẳn ngưng thần tĩnh khí đi vào khoảng không dày đặc sương mù kia, hẳn nhìn thấy nơi này hoa đào nở rộ, những cánh đào hồng nhạt thơm thơm bay qua trước mắt. Một thiếu nữ thanh tú khả ái đang chơi đùa

tại rừng hoa đào, một tuần mỹ thiếu niên đuổi theo phía sau, hai người hồn nhiên vui đùa, như bướm hoa bay lượn, tàn ngập thanh xuân tự do.

“Diễm Dung, sau này lớn lên ta muốn cưới nàng làm thê tử, nàng có bằng lòng hay không.” Thiếu niên kia hỏi thiếu nữ.

“Được, Hoài An mang kiệu hoa tới cửa, Diễm Dung sẽ lên kiệu hoa đi theo người.” Thiếu nữ nói.

Một đôi tiểu tình nhân trao đổi tín vật đính ước, hai người có chút ngượng ngùng nhìn nhau cười, tay Hoài An lén lút tới gần tay của Diễm Dung, cầm lấy bàn tay nhỏ bé. Diễm Dung mặt càng đỏ hơn, nhưng không gạt tay Hoài An ra, có điểm giận dữ e lệ, nhìn Hoài An liếc mắt, nói, “Chúng ta đi bên kia ngoạn đi.”

“Hào.” Hoài An cầm tay Diễm Dung chạy đi, Đoan Mộc Dĩnh vẫn đứng xem, hần vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, những người trong mơ này là mẫu thân và Lý Hoài An sao, hai người bọn hần yêu nhau. Nơi cung đình còn có thánh địa đẹp để thế sao?

Hoa đào không biết những thăng trầm trong cuộc sống, bọn họ vô tình nở ra, cười nhạo mọi người vô tri, thương hại mọi người bất đắc dĩ.

“Hoài An, ta muốn vào cung.” Thiếu nữ nói với Hoài An. “Ngày mai ta sẽ tiến cung, ta có thể là cung nữ. Nhà của ta đã nghèo đến nông nổi này, phụ thân ta không còn cách nào, hần thu bạc để người khác mang ta tiến cung, ngày mai ta sẽ ra đi.”

“Vì cái gì, không phải nói đợi ta một năm sao, chờ ta lấy công danh, ta nhất định cưới nàng, vì sao lại vội vàng như thế.” Hoài An nhìn nữ nhân mình yêu thương nhất sắp sửa rời xa, hần không có tiền cưới vợ, chỉ có thể bàng quan nhìn người ra đi.

“Đệ đệ bị bệnh, cần tiền xem bệnh. Không có cách nào, chỉ có thể hi sinh ta, Hoài An, xin lỗi, ta là một người không tuân thủ ước hẹn.” Diễm Dung bất đắc dĩ rơi nước mắt, nàng không muốn xa người mình yêu, nhưng không có tiền, đệ đệ chỉ có thể chờ chết.

“Nàng không phải xin lỗi ta, là Lý Hoài An ta vô năng, ta không thể cho nàng hạnh phúc, ta không phải là một nam nhân tốt.” Lý Hoài An hổ thẹn, một nam nhân mở mắt nhìn nữ nhân mình yêu đi vào hoàng cung lạnh lẽo kia, chôn vùi thanh xuân, thậm chí tính mệnh bé nhỏ còn giữ được không. Lý Hoài An ngửa mặt lên trời thở dài, “Diễm Dung, nàng ở nơi đó chờ ta, ta cùng nàng tiến cung, chúng ta ở nơi đó cùng nhau sống cùng nhau chết, chúng ta vĩnh viễn không xa rời nhau.”

“Người là kẻ ngu si, nam nhân vào cung chỉ có thể làm thái giám, tại sao người phải tổn hại chính mình như vậy.” Diễm Dung khóc càng thêm thương tâm, có người cùng mình sinh tử, nàng rất cảm động, thế nhưng nàng không muốn nam nhân mình yêu mến bị thương tổn.

“Ý ta đã quyết, Diễm Dung ở đó chờ ta, chúng ta sẽ bên nhau đến phút cuối.” Lý Hoài An không còn phong độ nhã nhặn của một thư sinh, mà giống như một tướng quân ý chí kiên cường bách chiến bách thắng trên chiến trường.

“Ta sẽ chờ người, tại nơi đó chờ người, lúc người chết ta cũng chết, thi thể chúng ta được hỏa thiêu cùng một chỗ, mai táng cùng một quan tài.” Diễm Dung lau đi nước mắt, nàng nhìn Lý Hoài An cười, đáng cười tựa như hoa đào nở, nụ cười tiêm điểm được gió giấu đi.

Đoan Mộc Dĩnh không rõ khuôn mặt mẫu thân của mình khi còn trẻ, cũng thấy không rõ bóng dáng của Lý Hoài An. Hần vẫn luôn nhận thức hoàng cung là nơi không sạch sẽ nhất, mẫu thân của hần cùng Lý Hoài An giống như Hồng Liên ngát hương nở rộ ở nơi này. Bọn họ từ trong bùn vươn lên, khai ra đóa hoa diễm lệ. Trong lòng Đoan Mộc Dĩnh là kính nể cùng vô hạn chúc phúc. Nhìn một người nho nhã như Lý Hoài An, lại là người kiên cường hiếm gặp.

Đoan Mộc Dĩnh tại nơi sương mù dày đặc bước chậm, Trữ Tiểu Bạch mỉm cười đi tới, “Thu Bình, người đã đến rồi, người có biết ta nghĩ đến người nhiều thế nào không.”

Đoan Mộc Dĩnh giơ lên bảo kiếm trên tay chém ngang thân thể Trữ Tiểu Bạch, bóng dáng Trữ Tiểu Bạch liền tiêu thất.

Trình Thu Vũ hướng hần đi tới, vẻ mặt áy náy hổ thẹn, “Đệ đệ, ta không muốn hại chết người, tuy chúng ta không phải rất thân thiết, nhưng chúng ta cũng là huynh đệ, sao ta lại muốn hại chết đệ đệ mình chứ. Thế nhưng thánh mệnh khó trái, ta vì hoàng thượng mới làm như vậy, đệ đệ, tha thứ cho ta.”

“Người là vì người người yêu, người có còn xem đến thân tình, không nên mượn cớ, ta sẽ không tin tưởng bất cứ lý do nào của người.” Đoan Mộc Dĩnh không chút do dự một kiếm đánh chết Trình Thu Vũ, thân thể Trình Thu Vũ liền biến thành khói xanh.

Dạ Dương tươi cười xuất hiện trước mặt Đoan Mộc Dĩnh, năm tháng không xóa đi phong thái đặc biệt của hần, Dạ Dương luôn tươi cười như vậy, đã từng là sư phụ Trình Thu Bình kính ngưỡng, sao bây giờ sư phụ lại có vẻ mặt trách cứ, không tin, “Thu Bình, sao người lại giết sư đệ người, không phải người yêu hần nhất sao, người giết hần không chút nào do dự như vậy.”

“Hần biết, hần biết vì sao ta làm vậy, là hần đưa ta vào tử lộ, vì sao người còn trách cứ ta.” Đoan Mộc Dĩnh bi phẫn vạn phần, “Người bị hần che mắt, người có biết vì sao ta chết không?”

“Sư phụ không tin Tiểu Bạch sẽ làm như vậy, người chết ủy khuất sư phụ sẽ báo thù cho người, thế nhưng cái đó và Tiểu Bạch không quan hệ, vì sao người muốn giết chết hần.” Dạ Dương nghiêm khắc chỉ trích hành vi của Đoan Mộc Dĩnh, “Khi sư diệt tổ, giết chết chính sư đệ của mình, người còn là người sao!”

“Cút ngay, người không phải sư phụ của ta, người là ma quỷ!” Đoan Mộc Dĩnh nhắc bảo kiếm, một kiếm kết thúc sinh mệnh Dạ Dương, bóng dáng Dạ Dương liền tiêu thất trong bóng tối.

“Ta mặc kệ các người là ai, từ nay về sau ta chỉ tin tưởng chính ta, ta gặp ma giết ma, ngộ phạt sát phạt.” Thanh âm Đoan Mộc Dĩnh vang vọng trong đêm đen.

“Hài tử, vì sao người lại bị thương như thế, vì sao lại phần nộ như vậy.” Một thanh âm ôn nhu vang lên, một bóng người chợt lóe, hắc ám trong thế giới liền biến thành ánh dương sáng sủa.

Đoan Mộc Dĩnh cho rằng mình nhìn thấy thần, thần chính là mỹ lệ như vậy, thần có con mắt lam sắc. Đoan Mộc Dĩnh không giơ bảo kiếm lên, người này mỉm cười khiến hần nhớ tới gió mát của hoa tử đằng, đã làm bạn với hần những lúc cô đơn.

“Mất bảo kiếm, người đã trăm trù tâm ma của người, người sẽ là thiên hạ vô địch.” Mỹ nhân tóc vàng nói với hần, thân thủ đoạt đi bảo kiếm trong tay Đoan Mộc Dĩnh, vung tay ném kiếm vào biển rộng, “Lòng của người không cần bảo kiếm bảo hộ, hiện tại nó phi thường kiên cường.”

“Người là ai? Người là thần sao?” Đoan Mộc Dĩnh hỏi.

“Ta điều không phải là thần, ta là một người yên lặng quan tâm người, ta là Kỳ Duyên, nhớ kỹ tên của ta, sau này chúng ta sẽ gặp lại.” Kỳ Duyên giống như một người mẹ, hần ôn nhu ôm hài tử của mình, ấm áp xóa đi trái tim băng lãnh. Đoan Mộc Dĩnh cảm giác mình rất muốn khóc, một người xa lạ luôn yên lặng quan tâm hần, cho hần ấm áp, từ trước đến nay hần chưa bao giờ gặp người như vậy. Hần thả lỏng mình, hần muốn bộc lộ tình cảm của mình, hần muốn nước mắt xóa đi vết thương trong tâm linh chính mình.

“Hài tử, thế giới an bình này, ta đem tặng cho người, người phải biết quý trọng.” Kỳ Duyên nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho Đoan Mộc Dĩnh, tâm tình xao động của Đoan Mộc Dĩnh rất nhanh bình ổn. Hần giống như một hài tử nằm trong cái ôm ấp của mẫu thân, không chút nào đề phòng, chỉ biết cảm thụ yêu thương nơi mẫu thân.

“Người là ai, vì sao lại ở đây!” Một thanh âm hờn giận vang lên, sự yên lặng bị phá vỡ, Đoan Mộc Thanh đang đi tới. Mặt hần tràn ngập tức giận, đoạt lấy nhi tử trong tay Kỳ Duyên, người ta sùng ái có thể để người khác nhìn trộm sao.

“Hoàng đế bệ hạ đã tới, tiểu nhân xin cáo lui. Tiểu nhân đi gặp nhi tử của tiểu nhân một lát, tiểu nhân không quấy nhiễu nữa.” Kỳ Duyên cũng không có tức giận, hần mỉm cười chậm rãi tiêu thất dưới ánh trăng.

Đoan Mộc Dĩnh thoát khỏi cái ôm ấp của Đoan Mộc Thanh Lam, hần đứng đối diện nhìn Đoan Mộc Thanh Lam, dùng ánh mắt không chứa bất cứ tâm tình gì nhìn Đoan Mộc Thanh lam. Đoan Mộc Thanh Lam biết Đoan Mộc Dĩnh đang tức giận, hần cũng có chút hờn giận. Cho tới bây giờ đều là người khác lấy lòng hần,

hắn chưa bao giờ lấy lòng ai, hải tử này luôn cảnh giác với hắn. Hiện tại trên người hải tử này đều là gai nhọn, không cần thận sẽ bị trát thương.

“Dĩnhi, vì sao lại đề phòng phụ hoàng như vậy.” Đoàn Mộc Thanh Lam có chút hờn giận hỏi.

“Nhi thần không có phòng bị phụ hoàng, là phụ hoàng chưa bao giờ để kẻ nào tiếp cận.” Đoàn Mộc Dĩnhi lạnh lùng.

“Ngữ khí của ngươi là sao, cho rằng trăm sủng ái ngươi, ngươi có thể cùng trăm nói vậy.” Đoàn Mộc Thanh Lam bắt đầu tức giận, khuôn mặt trở nên hung ác, không giống một phụ thân.

“Nhi thần không dựa vào sủng ái mà làm xằng làm bậy, cũng không phải không tôn kính người. Nhi thần suy nghĩ cẩn thận, chúng ta là phụ tử, vĩnh viễn là phụ tử, không nên vượt qua giới tuyến này.” Đoàn Mộc Dĩnhi thu hồi lạnh lùng, dù sao người này cũng là phụ thân mình, hà tất phải trợn mắt nhìn nhau.

“Dĩnhi, ngươi vì chuyện Mặc Triền mà sinh khí với phụ hoàng sao. Mặc Triền là một người thiện lương, sao hắn có thể làm tổn hại tiểu cầu của ngươi, ngươi hiểu lầm hắn rồi.” Đoàn Mộc Thanh Lam không tin người lương thiện như Mặc Triền lại làm ra chuyện như vậy.

Đoàn Mộc Dĩnhi trào phúng cười, hắn đi tới bên người Đoàn Mộc Thanh Lam, nhẹ giọng nói, “Mặc Triền là một người giả nhân giả nghĩa, ta xem hắn giả vờ được bao lâu. Phụ hoàng, ngươi không cảm thấy một người đã chết sau này chuyển thể làm người, sao có thể giống đến vậy ni, nhất cử nhất động, lời nói cử chỉ giống nhau như đúc, có khả năng sao. Hoàn cảnh của kiếp này không giống với kiếp trước, con người tự nhiên sẽ thay đổi, qua mức giống nhau không phải là mô phỏng theo sao. Phụ hoàng thích cái gì phụ hoàng rõ ràng, nhi thần thích cái gì nhi thần minh bạch. Nhi thần chỉ muốn có một người trong lòng chỉ có một mình nhi thần, cùng nhi thần trải qua một đời sinh tử. Phụ hoàng là một vị quân vương, bên người phụ hoàng có rất nhiều người, tâm phụ hoàng có quá nhiều người, chung quy trong mắt phụ hoàng nhi thần cũng chỉ là một món đồ chơi.”

“Nói vậy, ngươi sao lại là một món đồ chơi, phụ hoàng không có bắt ngươi trở thành món đồ chơi.” Đoàn Mộc Thanh Lam không biết Đoàn Mộc Dĩnhi vì sao có ý nghĩ như vậy, một người đế vương có rất nhiều phi tử là phi thường bình thường, hắn chưa từng có nghĩ qua.

“Nhi thần là người thay thế, phụ hoàng đã tìm được người thay thế tốt nhất rồi mà, một người thay thế như nhi thần còn có tác dụng gì.”

“Ngươi vẫn vì chuyện Mặc Triền mà tức giận, được rồi, Dĩnhi không nên sinh khí, ngày đó phụ hoàng cũng chỉ nói như vậy, Dĩnhi chớ giận.” Đoàn Mộc Thanh Lam muốn ôm Đoàn Mộc Dĩnhi, xóa đi chuyện tình không tốt ngày hôm đó.

Cái ôm của hắn lại một lần nữa bị cự tuyệt, Đoàn Mộc Dĩnhi mỉm cười lui ra sau một bước, “Phụ hoàng, thỉnh tự trọng. Nhi thần cần là người trong tim chỉ có một mình nhi thần, nhi thần không cần một tình duyên ngắn ngủi. Nếu như nhi thần cả đời không tìm được người như vậy, nhi thần tình nguyện cô đơn cả đời, nhi thần cũng sẽ không vì hạnh phúc nhất thời mà nhận tình cảm hèn mọn.”

“Phụ hoàng chỉ có ngươi, phụ hoàng không lừa gạt ngươi.” Đoàn Mộc Thanh Lam không nghĩ tới Đoàn Mộc Dĩnhi lại quật cường như vậy, hắn lại một lần nữa cự tuyệt chính mình.

“Phụ hoàng, không nên lừa nhi thần, cũng đừng gạt chính bản thân mình. Nhi thần cảm tạ ân sủng của người đối với nhi thần, nhi thần vô cùng cảm kích, nhưng đó không phải là yêu. Phụ hoàng muốn gì, trong lòng phụ hoàng rõ hơn hết.”

Đoàn Mộc Dĩnhi nói xong những lời hắn vẫn muốn nói, nhảy lên những tảng đá nhấp nhô nơi biển rộng, ngồi xếp bằng, thế là đủ rồi, nhắm hai mắt lại, đóng chặt cảm giác của mình, vô nộ vô bi vô hỉ, phẳng phất hắn đã dung nhập đất trời, bóng dáng chậm rãi tiêu thất.

Đoàn Mộc Thanh Lam ảo não mở rộng không gian, ly khai thế giới yên lặng này. Đoàn Mộc Thanh Lam mở mắt, nhìn hải tử hắn ôm trong lòng, vì sao hải tử này muốn cự tuyệt, hắn muốn có một người trong lòng chỉ có mình, lẽ nào ta chưa đủ tốt sao? Ngày đó ta trách cứ hắn, Mặc Triền thiện lương như vậy sao có thể làm hại Khuynh Thành, đó là một hiểu lầm. Bởi vì ta không có tin tưởng hắn nói, ta tin Mặc Triền, nên hắn đã cự tuyệt ta. Lời hắn nói không phải không có lý, một người chuyển thể sao có thể giống người

kiếp trước như đúc ni, Đoan Mộc Thanh Lam lâm vào trầm tư, Mặc Triền quá giống Phi Oánh thái hậu, tuy hân thích nhưng hân cũng hoài nghi.

Một trận gió mát gợi lên, ánh nến chập chờn, Mặc Triền nhìn ngọn đèn dầu sắp tắt, ngày hôm nay vị tuấn mã đế vương ấy lại một mình nghỉ ngơi? Đây là lần đầu tiên hân đợi vị quân vương này, hân đã đợi đến lúc nến sắp tắt mà vẫn chưa ngủ. Nguyên lai đây là cảm giác oán thán của những nữ nhân trong cung. Giờ khắc này, Mặc Triền đã cảm giác được cô đơn cùng tuyệt vọng.

“Hoàng thượng còn chưa tới sao.” Mặc Triền hỏi cung nhân hầu hạ mình.

Cung nhân rất cung kính nói, “Chủ tử, hôm nay hoàng thượng đến chỗ Thục phi nương nương nghỉ ngơi, người cũng nghỉ ngơi đi.”

10. Chương 10

“Thục phi sao, là mẫu thân lục hoàng tử phải không.” Thục phi sao có khả năng khiến cho hoàng đế hứng thú, Dương quý phi từng nói qua, hoàng đế thích chính là dung mạo của Đoan Mộc Dĩnh. Mặc Triền đi tới cái gương thật lớn, nhìn vào cái gương ngấm ngấm. Ta giống Phi Oánh thái hậu hơn Đoan Mộc Dĩnh, thay thế được Đoan Mộc Dĩnh dễ như trở bàn tay. Vì sao hôm nay hoàng đế còn muốn đến chỗ Đoan Mộc Dĩnh, ngày đó hân thay ta răn dạy Đoan Mộc Dĩnh, lòng ta phi thường vui mừng. Quên đi, Mặc Triền hít sâu một hơi, ngày hôm nay đến chỗ Thục phi, ngày mai ta tại nghị biện pháp đưa hoàng thượng trở về, Mặc Triền tự tin nhìn cái gương nở nụ cười.

Bên trong ngự thư phòng, Đoan Mộc Thanh Lam nhận được một tấu chương, đây là một vị đại thần mật báo, tấu chương nói trong nhà mẹ đẻ của Dương quý phi có rất nhiều người lớn lên giống thái hậu, những người này được bí mật huấn luyện, do những người hầu hạ thái hậu ngày xưa huấn luyện cho họ nhất cử nhất động giống thái hậu.

“Thần cho rằng, đây là kế hoạch của bọn họ đưa người vào cung mê hoặc quân vương.” Đại thần mật báo nói, đại thần mở mí mắt, len lén quan sát biểu tình của Đoan Mộc Thanh Lam, lúc này thần sắc của Đoan Mộc Thanh Lam ngưng trọng. Vị này đại thần cũng nói thêm, “Thần đã hết phận sự, tất cả thỉnh hoàng thượng định đoạt.”

“Trẫm đã biết, ái khanh lui xuống dưới trước.” Đoan Mộc Thanh Lam thu hồi tấu chương, vị đại thần mật báo kia hành lễ, chậm rãi lui ra ngoài.

“Lý Phúc, tuyên Thành thân vương yết kiến.” Đoan Mộc Thanh Lam phân phó Lý Phúc, Lý Phúc lập tức đi gọi Thành thân vương.

Thành thân vương Đoan Mộc Du là đệ đệ của Đoan Mộc Thanh Lam, hân vốn là nhi tử của một cung nữ sinh, một vị cung nữ thân phận hèn mọn, mẫu tử hai người trong cung cũng vô cùng gian khổ. Đoan Mộc Du lúc nhỏ mất đi mẫu thân, hân được Phi Oánh thái hậu thu dưỡng, trở thành người thân cận nhất bên cạnh Đoan Mộc Thanh Lam, cũng là đệ đệ duy nhất Đoan Mộc Thanh Lam không giết.

“Thần, tham kiến hoàng thượng.” Thanh âm Đoan Mộc Du hồn hậu hữu lực cũng như thái độ làm người của hân, vô cùng trung thành.

“Người một nhà không cần đa lễ.” Đoan Mộc Thanh Lam nói.”Miễn lễ, ngồi xuống nghe hoàng huynh nói.”

“Tạ ơn bệ hạ.” Đoan Mộc Du đứng dậy, thông dong tiêu sái ngồi xuống chỗ, nhìn người trước mắt.

“Trẫm nhận được mật báo, trong phủ Định quốc công có rất nhiều người lớn lên giống thái hậu, bọn họ huấn luyện những người này, chuẩn bị đưa vào cung mê hoặc quân vương. Người đi tra chuyện này, nếu như là thật lập tức xử lý nghiêm khắc!” Đoan Mộc Thanh Lam ra lệnh, “Bất luận kẻ nào cũng không thể khinh nhờn danh dự của thái hậu, những người này thật đáng chết.”

“Thần tuân mệnh.” Đoran Mộc Du lĩnh thánh chỉ, đi ra ngự thư phòng. Hắn quay đầu lại nhìn vẻ mặt không hài lòng của Đoran Mộc Thanh Lam, cũng biết rõ vị trí của Phi Oánh thái hậu trong lòng Đoran Mộc Thanh Lam. Đoran Mộc Du cũng được Phi Oánh thái hậu nuôi nấng, đối với nữ nhân mỹ lệ này có vô vàn kính yêu, hậu cung tranh thủ tình cảm hà tất làm ra chuyện như vậy, hừ! Đoran Mộc Du không chút do dự hướng tới đại môn.

Sự yên lặng bao trùm Phượng Nghi cung, sau giờ Ngọ ánh dương trở nên ấm áp, một người cung nữ đặt một chậu thu cúc nơi bàn, đóa hoa màu vàng tạo ra một chút sinh động. Cơ hoàng hậu cùng thái tử đang nói chuyện, một người tiểu thái giám vội vã tiến đến hành lễ, hắn nói bên tai hoàng hậu một câu, Cơ hoàng hậu vừa nghe liền tươi cười rạng rỡ, “Người đâu, đưa phần thưởng.”

Cung nữ cho tiểu thái giám kia một kim châu, tiểu thái giám thiên ân tạ ơn rồi rời đi.

Thái tử Đoran Mộc Phi không rõ mẫu thân vì sao lại cười, “Mẫu hậu, vì sao người lại cười vậy?”

“Mẫu hậu đang cười những người không biết lượng sức mình, Tôn đại nhân dựa theo chỉ thị của hoàng nhi mật báo cho Hoàng thượng, hoàng thượng tức giận, hạ lệnh Thành thân vương tra rõ Quốc công phủ.” Cơ hoàng hậu vui vẻ thả lỏng thân thể, tựa lưng trên ghế, nhẹ nhàng xoa bụng mình, “Mấy ngày này hài tử luôn lộn xộn, mẫu hậu rất khó chịu, nghe được tin tức này mẫu hậu phi thường thoải mái.”

“Thành thân vương, hoàng thúc là một người trung thành và tận tâm, hắn làm việc cho tới bây giờ không lưu tình.” Đoran Mộc Phi nhìn có chút hả hê, hắc hắc cười rộ lên.

Mặc Triền cùng ngũ hoàng tử và lục hoàng tử phát sinh mâu thuẫn, mọi người đều biết hoàng thượng thiên vị Mặc Triền, lục hoàng tử bị quở trách. Nhìn Mặc Triền được sủng ái, người trong hoàng cung rõ sự tình nhưng không ai dám nói.

Cơ hoàng hậu cười, chạm nhẹ cái mũi của mình: “Lúc mẫu hậu tiến cung, mẫu hậu chỉ là một thiếu nữ vô tri. Thái hậu nói mũi mẫu hậu là mệnh bất hảo, không phải là một người đa tử đa phúc. (nhiều con nhiều phúc)

Khi đó hoàng thượng cũng không có lưu ý, mẫu hậu lại khó sinh người, thái hậu nói, người xem, mũi của người không tốt, không phải là người đa tử đa phúc. Sau hoàng thượng đối với mũi của mẫu hậu phi thường yêu thích, hoàng thượng nói, cái mũi trên khuôn mặt người rất đẹp. Hoàng nhi, người xem dung mạo một người, thái hậu không thích sẽ giống như ở địa ngục, hoàng thượng thích, sẽ giống như ở thiên đường. Mỗi người có một cái nhìn, dung mạo không trọng yếu, chủ yếu là cái này.” Cơ hoàng hậu chỉ vào đầu của mình, “Vì sao phải có cái này, biết không hoàng nhi.”

Đoran Mộc Phi hiểu ý cười, lập tức hướng Cơ hoàng hậu hành lễ, “Nhi thần ghi nhớ giáo huấn của mẫu hậu.”

“Người là một người thể ít lực yếu, mẫu hậu nghĩ lão ngũ cùng lão lục đứng bên chúng ta, cũng coi như sau này giúp đỡ người, nên cùng bọn họ hảo hảo ở chung.” Cơ hoàng hậu cười nói.

“Nhi thần ghi nhớ giáo huấn của mẫu hậu.” Đoran Mộc Phi minh bạch mẫu hậu muốn ám chỉ cái gì, phải có tư cách của một thái tử, mới khiến phụ hoàng yên tâm.

Mấy ngày nay tâm tình Đoran Mộc Thanh Lam có chút phiền loạn, Đoran Mộc Đình cự tuyệt khiến tâm tình hắn cực kỳ bất hảo. Bởi vì chuyện triều thần mật báo, Đoran Mộc Thanh Lam cũng không muốn đến nơi ở của Mặc Triền. Chỉ đơn giản đi tảo bộ, ngày hôm nay cũng vậy. Đoran Mộc Thanh Lam bước chậm tại ngự hoa viên, gió nhẹ khiến nước hồ nổi lên gợn sóng, phong cảnh ven hồ hợp lòng người, trước hòn giả sơn hoa thực được nở rộ tiên diễm, các loại cây hoa cúc nhuộm đậm màu sắc mùa thu. Đoran Mộc Thanh Lam thả lỏng tâm tình, hít hương nhàn nhạt của hoa cúc, vui vẻ thoải mái.

“Ở đây ở đây, người nhanh lên một chút a!” Đoran Mộc Đình một người một điều, Đoran Mộc Tuyết đuổi theo phía sau. Tựa như hai con nai hoạt bát không bị cản trở, tại rừng cây vui đùa.

“Các người đừng quá lỗ mãng, chậm một chút!” Quý thực phi đi cùng thái giám Lý Hoài An, lo lắng không yên nhắc nhở hai hài tử.

“Muội muội, bọn nó thực sự là bướng bình. Phi nhi khi còn bé cũng là bướng bình như vậy, nhưng trưởng thành không còn hướng mẫu hậu làm nũng nữa.” Cơ hoàng hậu được Đoran Mộc Phi dìu đi, chậm rãi tại

hoa viên tản bộ, vừa đi vừa cùng Quý thực phi nói chuyện phiếm.

Đoan Mộc Thanh Lam nở nụ cười, đây là hình ảnh gia đình hòa thuận mà mọi người đều mong muốn. Đoan Mộc Thanh Lam nhìn Đoan Mộc Dĩnh chạy nhảy xung quanh, Đoan Mộc Thanh Lam phát hiện võ công của Đoan Mộc Dĩnh đã tiến bộ, từ lần trước, hắn thường xem Đoan Mộc Dĩnh trong mơ, Đoan Mộc Dĩnh trong mơ thường ngồi dưới ánh trăng trong vắt ngoài biển, không nhúc nhích. Hắn không được biết Đoan Mộc Dĩnh tu luyện võ công như thế nào, vì sao hắn không có người bên ngoài chỉ điểm mà có thể đạt tới cảnh giới cao như vậy. Xem ra chúng ta phải nói chuyện một chút.

Đoan Mộc Thanh Lam tâm tình cũng tốt, cùng Lý Phúc đi đến ngự thư phòng. Đi ra một cái hành lang ngoài ngự hoa viên, quẹo trái, phía trước là một cái đường nhỏ. Một tiểu thái giám lên lút ôm một bao gì đó, nhìn thấy Đoan Mộc Thanh Lam liền bỏ đi. Đoan Mộc Thanh Lam vừa nhìn tiểu thái giám này, cảm giác có gì đó không đúng. Lý Phúc phi thường tinh ý, cao giọng nói: “Đứng lại, ngươi lên lút muốn làm cái gì!”

Tiểu thái giám vừa nghe Lý Phúc gọi hắn, sợ đến run run, quỳ trên mặt đất, “Hoàng thượng tha mạng. Hoàng thượng tha mạng!”

“Ngươi làm gì mà muốn trẫm tha mạng cho ngươi, trẫm phi thường muốn biết.” Đoan Mộc Thanh Lam hỏi.

“Khởi bẩm hoàng thượng, nô tài cái gì cũng không có làm.” Tiểu thái giám run run nói.

“Trẫm nhìn ngươi lên lút, ngươi lại nói ngươi không làm gì.” Đoan Mộc Thanh Lam trầm thanh hỏi.

“Nô tài phụng chỉ Mặc thị quân, đem xác con mèo chết này xử lý.” Tiểu thái giám nói. Lý Phúc đi qua nhìn, trong tay tiểu thái giám là một bao bố dính máu, bên trong là một con mèo bị đánh chết thảm.

“Con mèo này vì sao lại chết, nói rõ cho trẫm!” Đoan Mộc Thanh Lam thập phần tức giận hỏi.

“Mặc thị quân đánh chết, nó ăn vụng điểm tâm của thị quân, nô tài chỉ là phụng mệnh làm việc, chuyện này cùng nô tài không quan hệ.” Tiểu thái giám nói.

“Ngươi lừa dối trẫm, nô tài chết tiệt, ngươi dám lừa gạt trẫm!” Đoan Mộc Thanh Lam lớn tiếng quát.

Tiểu thái giám sợ đến toàn thân run, dập đầu như điên, đầu đều chảy máu, “Nô tài không dám nói dối, nô tài nói tất cả đều là sự thực.”

Tâm tình tốt của Đoan Mộc Thanh Lam triệt để bị phá đi, Mặc Triền này dám lừa dối trẫm, trẫm muốn giết hắn. Đoan Mộc Thanh Lam nhin phần nộ, hít sâu một hơi, cuối cùng nhin xuống sát ý. Khi quân chi tội, tốt, trẫm nhớ kỹ.

Lý Hoài An là một người rất có học vấn, Đoan Mộc Dĩnh hướng hắn thỉnh giáo vấn đề, hắn đều có thể nhất nhất giải thích, rất có trật tự. Ngày hôm nay thái phó hỏi, huynh đệ hai người không trả lời được. Đoan Mộc Tuyết cùng Đoan Mộc Dĩnh ở Cẩm viện được Lý Hoài An giảng giải, Đoan Mộc Tuyết cảm thán: “Nếu như tiên sinh là lão sư của chúng ta, ta đi học tuyệt đối sẽ không ngủ.”

“Ngũ hoàng tử là một người thông minh, thái phó là người học vấn thâm sâu, Hoài An sao có thể so sánh. Lúc Hoài An chưa vào cung có đọc qua một ít kinh thư, kiến thức cũng chỉ thô thiển, thua thái phó học thức uyên bác, hoàng tử nên thỉnh thái phó giảng bài.” Lý Hoài An phi thường khiêm tốn nói.

Đoan Mộc Tuyết mặc kệ ai có tài, hắn thích nghe Lý Hoài An giảng, “Mặc kệ, ta muốn bái ngươi làm sư phụ, ngươi đem học vấn của ngươi dạy cho ta, ta sẽ không bị người khác cười nhạo mình ngu ngốc.”

“Hoàng tử, làm như vậy rất không thỏa đáng, không hợp lễ pháp.” Lý Hoài An từ chối, ngũ hoàng tử có điểm tùy hứng, hắn thích gì là làm, không quản lễ nghĩa, giờ lại muốn làm đệ tử của Lý Hoài An.

Đoan Mộc Dĩnh nghe bên ngoài chim nhỏ kêu thập phần ầm ĩ, hắn đi ra, nhìn thấy trong viện có một con chim cát tường nhỏ té ngã bị thương, đang vung vẩy trên mặt đất. Cha mẹ của nó, hai đại cát tường phi thường lo lắng, bay lượn quanh cát tường con. Đoan Mộc Dĩnh nhặt lên con chim nhỏ, đưa vào trong phòng, chữa thương cho nó, sau đó chậm rãi hướng đại thụ trèo lên, cây phi thường cao, trèo lên thật không dễ dàng.

“Dĩnh nhi, người làm gì vậy!” Quý thực phi trong phòng đi ra, thấy nhi tử của mình đang ở trên cây cổ thụ, nàng sợ hãi, kêu lên một tiếng.

Đoan Mộc Dĩnh cười nói: “Mẫu thân, con chim nhỏ bị thương, nhi tử giúp nó trị thương, giờ đưa nó về tổ. Nhi thần không có việc gì!” Đoan Mộc Dĩnh nói xong, hất bỏ chim nhỏ vào tổ của nó.

Đoan Mộc Dĩnh thở phào nhẹ nhõm, cành cây dưới chân bỗng nhiên bị gãy, “A!” Đoan Mộc Dĩnh kinh hô một tiếng, xong, ta lần này không chết thì cũng bị thương! Đoan Mộc Dĩnh nhắm mắt lại, một đôi tay hắn phi thường quen thuộc ôm chặt lấy hắn. Vì sao lại là hắn, Đoan Mộc Dĩnh mở to hai mắt, lần trước hắn cố ý bất hòa với người này, hắn không muốn trở thành vật hi sinh trong tranh đấu nơi cung đình. Cho dù hắn đi vào trong mộng của mình, cũng không thêm để ý tới hắn. Càng không thêm để ý, sẽ càng là lưu ý, tựa như có chút việc muốn quên sẽ càng nhớ kỹ. Người này không phải sủng ái người khác sao, hắn không tin mình, vì sao còn muốn dây dưa không rõ.

“Phụ hoàng.” Đoan Mộc Dĩnh xác thực càng hoảng sợ, nam nhân này xuất quỷ nhập thần, luôn luôn xuất hiện lúc hắn không phòng bị, cũng luôn ở thời khắc mấu chốt giúp đỡ hắn.

“Hài tử này, vì sao lại leo cao như vậy, rất nguy hiểm.” Đoan Mộc Thanh Lam kỳ thực đã tới rồi, hắn quan sát nhất cử nhất động của Đoan Mộc Dĩnh. Thấy hắn nhặt lên con chim nhỏ, mãi cho đến Đoan Mộc Dĩnh bỏ con chim vào tổ. Hắn là một hài tử thiện lương, thiện ý này tự nhiên sẽ lộ ra, không phải tận lực nguy trang. Chính mình trách lầm hắn, lại đi tin một tên phiến tử nói. Lúc hài tử này ngã xuống, trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam hoảng sợ, hắn không hề nghĩ ngợi ôm lấy hài tử này, chỉ có lúc ôm hắn vào lòng mới cảm thấy kiên định.

“Nhi thần đưa con chim nhỏ về tổ, bằng không cha mẹ của nó nhất định sẽ lo lắng.” Đoan Mộc Dĩnh chỉ hai cát tường điệp đang bay trên bầu trời nói.

Thực sự là hài tử khả ái, Đoan Mộc Thanh Lam nhịn không được hôn lên má Đoan Mộc Dĩnh, Đoan Mộc Dĩnh nhỏ giọng lầm bầm: “Ta không phải tiểu hài tử, không cần người hôn như vậy.”

Quý thực phi cũng bị hoảng sợ, thấy Đoan Mộc Thanh Lam xuất thủ cứu Đoan Mộc Dĩnh, trong lòng mới yên ổn.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Quý thực phi hướng Đoan Mộc Thanh Lam hành lễ.

“Đứng lên đi, trẫm tới đưa Dĩnh nhi đến võ trường, xem hài tử này có tiến bộ hay không, Dĩnh nhi, có muốn đấu với phụ hoàng?” Đoan Mộc Thanh Lam khiêu khích nhìn Đoan Mộc Dĩnh.

Đoan Mộc Dĩnh thoát khỏi lòng Đoan Mộc Thanh Lam, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Đoan Mộc Thanh Lam, dù sao vóc người quá nhỏ bé, mỗi lần đều phải ngẩng đầu nhìn Đoan Mộc Thanh Lam, nam nhân này tựa hồ rất thích được người ngưỡng vọng.

“Phụ hoàng, bây giờ chúng ta đến võ trường.” Đoan Mộc Dĩnh tu luyện tâm pháp, võ công cũng tiến bộ rất nhiều, đã đến mức nào rồi, hắn không rõ lắm, hắn cần một người có năng lực lý giải, song song hắn cũng hiểu kỳ, võ công của Đoan Mộc Thanh Lam cao hơn hắn bao nhiêu.

Đoan Mộc Thanh Lam mỉm cười cùng Đoan Mộc Dĩnh đi ra ngoài, thái giám Lý Phúc đuổi theo sau. Quý thực phi cùng Lý Hoài An có chút bất an.

“Hoàng thượng thích hài tử này là nó có phúc, nhưng ta lo lắng hài tử này sẽ có nguy hiểm.” Quý thực phi hơi nhíu mày.

Lý Hoài An đi tới, đỡ Quý thực phi vào trong phòng, “Hoàng thượng thích lục hoàng tử, đối với lục hoàng tử mà nói sẽ tràn ngập nguy hiểm. Chúng ta càng phải cẩn thận, lục hoàng tử còn chưa lớn, nhất định phải hảo hảo bảo hộ hài tử này.”

“Hoài An, vốn định đợi người đến bên người ta, chúng ta sẽ sống thư thái, bây giờ người lại vì bọ nhỏ.” Quý thực phi ngồi xuống, cầm lấy một kiện áo bông giao cho Lý Hoài An, “Người cũng hảo hảo chiếu cố chính mình, khí trời sắp lạnh, không nên làm lụng vất vả.”

Lý Hoài An tiếp nhận kiện áo bông, cầm ở trong tay mềm mại như vậy, cảm thấy thật ấm áp. Lý Hoài An thấp giọng nói, “Ta là nam nhân, ta phải bảo vệ người ta thích, Diễm Dung không cần lo lắng.”

“Ta biết, chúng ta như vậy từ thuở đời, ta thật hạnh phúc.” Quý thực phi cũng là nhỏ giọng nói.

Lời tâm tình không thể nói ra, chúng ta lặng lẽ hiểu. Quý thực phi thỏa mãn cầm tay Lý Hoài An, hai người đối diện chỉ chốc lát, Quý thực phi buông tay, nhìn bốn bề vắng lặng, Quý thực phi nghĩ mình quá xúc động, phải nhớ kỹ không thể bắt cấn.

Ngũ hoàng tử Đoan Mộc Tuyết làm xong bài, phát hiện một vấn đề, sao không thấy đệ đệ. Hắn lập tức chạy tới hỏi Quý thực phi: “Mẫu thân, đệ đệ đi nơi nào, ta không gặp hắn.”

“Bị phụ hoàng người lôi đi, Tuyết nhi, để mẫu thân đo cho ngươi, may y phục.” Quý thực phi mang thước đo trên người Đoan Mộc Tuyết, ghi chép lại chuẩn bị may y phục cho hắn.

“Phụ hoàng bất công, cũng không kêu ta cùng đi luyện võ.” Đoan Mộc Tuyết oán giận trách phụ thân mình bất công, thế nhưng cũng không có cách nào.

Quý thực phi nhớ tới người nuôi con của mình, trong lòng từng đợt chua xót. Đứa con lớn nhất mình nuôi dưỡng, bị đưa đến Vệ quốc làm chất tử. “Nhị ca ngươi đi đã nhiều năm, cũng không biết sinh tử ra sao. Hàng năm mẫu thân đều may y phục, chờ hắn trở về, khi nào hắn mới trở về đây.”

P/s: võ công mà Dĩnh nhi học là võ công tâm pháp, nó như một giấc mộng vậy, những gì xảy ra trong giấc mộng đều không thật, Dĩnh nhi nghĩ đến ai thì người đó sẽ xuất hiện, mà những người xuất hiện cũng giống như đang mơ thấy Dĩnh nhi vậy.

Còn Đoan Mộc Thanh Lam và Kỳ Duyên là người có thể đi vào giấc mộng của Dĩnh nhi vì Kỳ Duyên là tiên tri rất giỏi còn Đoan Mộc Thanh Lam sở hữu võ công tâm pháp này.

11. Chương 11

Nhớ tới hài tử này, Quý thực phi thoáng như trở lại lúc trước, khi mình mới là một tiểu cung nữ, cùng nàng ấy hầu hạ thái hậu, nàng ấy là cung nữ tên Xuân, lớn lên xinh đẹp như hoa, mắt phượng quyền rũ luôn luôn tà mị ướt át. Xuân yêu một người không nên yêu, Đoan Mộc Thanh Lam tuần mỵ đã cướp đi linh hồn nàng. Xuân mỗi ngày đều len lén ngắm nhìn người mình yêu say đắm, vị quân vương vô tình kia. Thiếu nữ tràn ngập mộng mơ, tựa như bầu trời trong suốt thoáng xuất hiện một áng mây, nhưng hồng nhan bạc mệnh. Xuân cuối cùng được quân vương yêu mến, Xuân có mang hài tử của quân vương, mỗi ngày nàng đều mong muốn mình có thể trở thành một phi tần, nhưng Đoan Mộc Thanh Lam rất nhanh quên đi nữ nhân đối với hắn tràn ngập si mê kia. Một người cung nữ có mang hài tử của quân vương, nàng không có ngự y cùng bà đỡ bên người, sự đố kỵ của hoàng hậu nào có thể dung nạp Xuân. Quý thực phi nhớ kỹ năm ấy chỉ có nàng canh giữ bên người Xuân, mùa đông năm ấy dị thường hàn lãnh, ngày nào cũng đổ tuyết lớn, gió gào thét, lạnh như cắt. Xuân sinh hài tử vào một ngày tuyết lớn, Quý thực phi không biết làm sao, một cung nữ thật không biết đỡ đẻ. Xuân đau đớn vô lực, nàng cắn chặt lấy đệm giường, hài tử sinh ra thật gian nan. Quý thực phi rơi nước mắt, nàng không biết làm sao để giúp đỡ Xuân, lúc sinh hài tử ra cũng là lúc nàng kết thúc sinh mệnh mình. Xuân đã nói với Quý thực phi rằng: “Ta không có phụ mẫu, mạng của ta rất khổ. Ta mong muốn hài tử của ta có phụ mẫu thương yêu nó. Hài tử này giao uội muội nuôi nấng, nó là hài tử ông trời ban tặng uội muội, hài tử này tên là Bảo Dư, nhờ muội muội nuôi nấng nó, không nên nói ra thân thế của nó, cứ để cho hài tử này tưởng rằng muội là mẫu thân của nó nha.”

Quý thực phi chặt đứt cuống rốn của hài tử, đưa cho Xuân đặt trong ngực mình, Quý thực phi quỳ gối tại Phi Oánh cung đau khổ cầu xin thái hậu, mong muốn thái hậu làm chủ để hài tử này có một danh phận, Xuân đã vì hài tử này mà chết, Quý thực phi muốn hài tử này có một cuộc sống tốt. Hài tử của cung nữ có thể có danh phận gì, Quý thực phi còn nhớ rõ thái hậu phi thường từ ái, nâng nàng dậy, dùng thanh âm nhu hòa quyết định vận mệnh của hắn: “Một hài tử của cung nữ, trong cung có thể có danh phận gì. Hoàng hậu sẽ hại hắn. Người đã cầu xin ai gia, ai gia chỉ cho người một con đường, ai gia tặng người cho hoàng thượng, hài tử này sẽ có danh phận. Nếu người thương cảm Xuân, thương cảm hài tử này, vì hài tử này trở thành một phi tần, người có nguyện ý. Xuân là trừng phạt đúng tội, nàng ta quá tham vọng, cho nên chết không oan. Người lại khác, người tiến cung đã bang trợ ai gia và hoàng thượng, người có ân với hoàng thất, hoàng thượng sẽ niệm tình mà đối xử tốt với người.”

Cứ như vậy Quý thực phi trở thành một phi tần của Đoan Mộc Thanh Lam, nhị hoàng tử tên là Bảo Dư, Quý thực phi chưa bao giờ nhắc đến thân sinh của hắn là ai, nàng tuân thủ ước định với Xuân, cả đời không nói thân thế của hài tử này, muốn hài tử này cho rằng nàng là mẫu thân của hắn.

Xin lỗi, ta đã phụ sự giao phó của ngươi. Trong lòng Quý thực phi thầm nói, ta không bảo vệ tốt hài tử này, ta đã tận lực, ta không thể ngăn cản quyết định của hoàng thượng, linh hồn ngươi trên trời hãy phù hộ cho hài tử này.

Đoan Mộc Dĩnh bị Đoan Mộc Thanh Lam đưa đến võ trường, thị vệ ở đây đã sớm nhận được thông báo, Hạ Pháp cũng là một trong những thị vệ này. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy hoàng đế và hoàng tử Tề quốc, vị hoàng đế và hoàng tử này khiến hắn vô cùng ấn tượng. Hạ Pháp nhớ lúc trước, đi trên đường gặp qua họ một lần, khi đó đã nghĩ hai người này không phải người bình thường, hiện tại chứng thực dự cảm của hắn chính xác. Nếu hoàng thượng cùng lục hoàng tử muốn đấu võ, nhân lúc này nhìn xem lục hoàng tử có phải là người mà phụ thân dự đoán hay không. Hạ Pháp tìm một vị trí tốt nhất, quan sát Đoan Mộc Dĩnh.

Trên đường đi Đoan Mộc Dĩnh không nói nhiều với Đoan Mộc Thanh Lam, hắn không muốn cùng Đoan Mộc Thanh Lam nói, vì hắn cho rằng không có gì để nói. Mà sự yên lặng đó cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của Đoan Mộc Thanh Lam.

“Dĩnh nhi còn đang tức giận vì trẫm không tin ngươi nói phải không, trẫm là người, mà người cũng sẽ phạm sai lầm, Dĩnh nhi không nên cùng trẫm tính toán lâu như thế chứ. Mỗi ngày người đều lo phụ hoàng, không quan hệ, vậy phụ hoàng chờ ngươi hết giận, Dĩnh nhi chủ động hòa phụ hoàng.” Đoan Mộc Thanh Lam có điểm đánh giá, tay hắn nắm chặt tay Đoan Mộc Dĩnh, Đoan Mộc Dĩnh nhìn nhìn, vì sao lại nắm chặt vậy chứ. Cho dù ngày hôm nay nắm chặt, thì ngày mai cũng sẽ buông ra.

“Hoàng thượng, cát tường điệp đang bay trên trời.” Lý Phúc chỉ lên bầu trời nói, “Mau nhìn bầu trời, đã nhiều năm nô tài không phát hiện cát tường điệp khiêu vũ, hoàng thượng, đây là điềm lành!”

Mọi người ở võ trường đều ngẩng đầu nhìn bầu trời, trên bầu trời xanh thẳm, hai cát tường điệp, mở đôi cánh hoa lệ bay lượn trên không trung, Đây là lần đầu tiên Đoan Mộc Dĩnh cát tường điệp khiêu vũ, mỹ lệ như trong truyền thuyết. Một cánh chim màu sắc rực rỡ tỏa kim quang giữa không trung rơi xuống, Đoan Mộc Dĩnh nở nụ cười, như hoa nở, nụ cười chân thật phát ra từ nội tâm mê hoặc Đoan Mộc Thanh Lam. Đoan Mộc Thanh Lam tiếp được lông chim, cát tường điệp kêu lên một tiếng báo hiệu may mắn, rồi giang cánh bay đi.

Cát tường điệp trong truyền thuyết khiêu vũ trước mặt mọi người, chúng nó sẽ mang đến may mắn cho người được nó khiêu vũ. Đoan Mộc Thanh Lam mang lông chim cắm trên tóc Đoan Mộc Dĩnh, Đoan Mộc Dĩnh không nói gì, lúc lông chim được cắm lên tóc hắn khiến người khác cảm thấy hắn không thuộc về trần thế.

“Lông chim thực sự là mỹ lệ, bọn chúng cảm tạ ngươi cứu hài tử của bọn chúng, ngươi nhận lấy a.” Đoan Mộc Thanh Lam nói.

“Tạ ơn phụ hoàng.” Đoan Mộc Dĩnh cười thu hồi lông chim. Sự tình hôm nay nhất định sẽ khiến trong cung oanh động, thậm chí quốc gia khác cũng oanh động. Đây là nói rõ thần chúc phúc Tề quốc, tâm tình Đoan Mộc Thanh Lam nhất định sẽ rất tốt.

Đoan Mộc Dĩnh đi vào võ trường, hắn không có quên mục đích chuyến đi này của mình, ngày hôm nay muốn cùng Đoan Mộc Thanh Lam đấu võ phân cao thấp. Ta cần chọn vũ khí gì nì, Đoan Mộc Dĩnh liếc mắt thấy một cây đao, cái chuôi này đao tựa hồ thật lâu không dùng, mặt trên rất nhiều bụi bặm. Đoan Mộc Dĩnh cầm lấy bả đao, hắn rút chuôi đao ra. Thanh quang chợt lóe, gió sương nhiều năm như thế cũng không ảnh hưởng đến độ sắc bén của nó, đao phong nhẹ nhàng âm hồng sắc quang mang, như là có oan hồn đang chế ngự. Thậm chí Đoan Mộc Dĩnh còn nhìn ra oan hồn này khắc sâu đã tâm, đao của ai vậy, chủ nhân của cây đao này là dạng người thế nào.

“Hảo nhãn lực, Dĩnh nhi rất thích cái chuôi đao này sao.” Đoan Mộc Thanh Lam lấy một bảo kiếm, hắn tiếp nhận khau lau mềm mại, chà lau bảo kiếm của hắn, chậm rãi kể ra nguồn gốc của bảo đao trong tay Đoan

Mộc Dĩnh, “Đây là chiến đao của Thái tổ hoàng đế, đã nhiều năm không có ai mở ra. Bọn họ đều nói bảo đao này có oan hồn, linh hồn đó không tiêu tan, vẫn bám lấy bảo đao không muốn rời đi.”

“Phụ hoàng, vì sao đem bảo đao của khai quốc hoàng đế để ở nơi này.” Đoàn Mộc Dĩnh cũng bắt đầu dùng khăn Thập Lục đưa tới chà lau bảo đao. Thực sự là một binh khí tốt, Đoàn Mộc Dĩnh phi thường thích nó, ánh sáng phảng phất như đang nói chuyện, giống như chính mình đang nghe bảo đao nói về nguồn gốc của nó.

“Thái tổ hoàng đế trước khi chết có nói, người sống, còn binh khí là vật vô tri. Bất quá chỉ là một cây đao mà thôi, đặt ở võ trường để hậu thế sử dụng, muốn đời sau nhớ kỹ gian khổ lúc khai quốc thế nào. Thế nhưng nhiều năm không ai sử dụng nó, bởi vì ... võ đao quá cũ nát.” Đoàn Mộc Thanh Lam nói, chà lau xong bảo kiếm, Đoàn Mộc Thanh Lam đứng lên, đi tới trung tâm võ trường.

“Ngọc trai có bị vùi lấp, bụi bặm cũng không che dấu được ánh sáng của nó, mọi việc không thể nhìn bề ngoài. Nhi thần ghi nhớ lời giáo huấn của phụ hoàng.” Đoàn Mộc Dĩnh cũng chà lau xong đao, đi tới trước mặt Đoàn Mộc Thanh Lam. Đoàn Mộc Dĩnh hướng Đoàn Mộc Thanh Lam hành một lễ: “Phụ hoàng, thỉnh.”

“Hảo, phụ hoàng sẽ không hạ thủ lưu tình, ngươi phải tự giác ngộ.” Ánh mắt Đoàn Mộc Thanh Lam không hề giống ánh mắt của một người phụ thân, hắn dùng nhãn thần cừu địch để nhìn Đoàn Mộc Dĩnh, dùng một loại áp bách tới gần Đoàn Mộc Dĩnh.

Toàn bộ tinh thần Đoàn Mộc Dĩnh đề phòng, trước mặt hắn không phải là quân vương, không phải là phụ thân, mà là địch nhân, bọn họ phải phân thắng bại. Cảm giác áp bách đến từ Đoàn Mộc Thanh Lam nhắc nhở Đoàn Mộc Dĩnh phải cẩn thận, không thì hắn sẽ thụ thương. Mà thân thể hài tử này không thể phát huy được sức mạnh đến cường đại, muốn thắng thật gian nan.

Đoàn Mộc Dĩnh xuất thủ, Đoàn Mộc Thanh Lam tựa hồ xem thấu được chiêu thức của Đoàn Mộc Dĩnh, hắn không nhanh không chậm hóa giải thế tiến công của Đoàn Mộc Dĩnh, hài tử này cùng hắn liều mạng, đấu pháp thuần thực, chiêu thức không hoa lệ nhưng phi thường thực dụng, nội lực Đoàn Mộc Dĩnh tăng lên so với trước không ít, nhưng thế còn chưa đủ, không thể đánh bại được hắn.

Trên trán Đoàn Mộc Dĩnh chảy ra mồ hôi, võ công Đoàn Mộc Thanh Lam cực kỳ cao, so với Dạ Dương còn cao hơn rất nhiều. Cùng cao thủ so chiêu để nâng cao võ công, Đoàn Mộc Dĩnh tuy phải dùng hết sức, nhưng Đoàn Mộc Dĩnh rất hài lòng, ếch ngồi đáy giếng vĩnh viễn sẽ không tiến bộ, chỉ có không ngừng rèn luyện mới có thể mạnh lên. Trong cung còn có bao nhiêu cao thủ như vậy, Đoàn Mộc Dĩnh không biết, thế nhưng hắn biết máu mình đang sôi trào. Hắn tìm về cảm giác sảng khoái phóng ngựa ra chiến trường, cùng thị vệ tỷ thí, bọn họ sẽ không xuất toàn bộ thực lực, bọn họ sợ thương tổn hoàng tử. Cùng Đoàn Mộc Thanh Lam tỷ thí, không có bất luận cổ kỹ gì, dùng hết toàn lực chém giết, lúc này mới vui vẻ.

Đoàn Mộc Dĩnh tránh thoát một kiếm hiểm của Đoàn Mộc Thanh Lam, tốc độ quá nhanh, Đoàn Mộc Dĩnh chỉ có thể chống đỡ mà không thể phản công. Trên trán hắn mồ hôi chảy ra càng ngày càng nhiều, trên người cũng đổ mồ hôi. Đao trong tay càng ngày càng nặng. Thế lực càng ngày càng chống đỡ hết nổi. Đoàn Mộc Thanh Lam biết Đoàn Mộc Dĩnh sắp kiên trì không được, hắn một kiếm đánh bay đao trong tay Đoàn Mộc Dĩnh, triệt để kết thúc trận đấu này.

“Phụ hoàng võ công cái thế, nhi thần thua tâm phục khẩu phục.” Đoàn Mộc Dĩnh tự đáy lòng đối với Đoàn Mộc Thanh Lam kính phục, tôn kính đối thủ mạnh hơn mình, thừa nhận mình không bằng người khác. Đoàn Mộc Dĩnh cho tới bây giờ phi thường thành thực, luôn tán thưởng người giỏi hơn mình.

“Dĩnh nhi cũng rất tốt, lúc trăm bằng tuổi của ngươi, võ công không bằng một nửa.” Đoàn Mộc Thanh Lam mỉm cười sờ sờ đầu Đoàn Mộc Dĩnh, “Thành tựu vượt lên trước phụ thân, đây là cái trăm vẫn muốn nhìn, làm tốt.”

“Cảm tạ phụ hoàng đã khích lệ.” Đoàn Mộc Dĩnh nỗ lực chiếm được khẳng định, tâm lý tự nhiên âm thầm vui vẻ. Hắn mỗi ngày đều nỗ lực tu luyện võ công tâm pháp Đoàn Mộc Thanh Lam cho hắn, hắn cũng không biết đó là tâm pháp gì, hắn chỉ biết mình có khả năng đi vào mộng của người khác, người khác cũng có thể đi vào trong mộng của hắn, Kỳ Duyên kia chỉ ghé qua có một lần, hắn là người như thế nào.

Đoan Mộc Dĩnh lâm vào suy nghĩ sâu xa, Đoan Mộc Thanh Lam lại gần Đoan Mộc Dĩnh, vỗ vỗ Đoan Mộc Dĩnh, “Dĩnh nhi, nhìn người một thân mồ hôi, cùng tắm đi tắm.”

“Tắm rửa, ôn tuyền sao? Phụ hoàng, nhi thần muốn đi.” Đoan Mộc Dĩnh từng nghe danh tiếng về ôn tuyền của Tề quốc, lần này có cơ hội xem. Đoan Mộc Dĩnh nghĩ tới một vấn đề, phụ hoàng có ý đồ với mình, cùng nhau tắm rửa có cảm giác thật lo lắng a. Đoan Mộc Dĩnh nghĩ mình sao lại đơn giản đáp ứng như thế, thật không có đầu óc mà.

Đoan Mộc Thanh Lam rất thích nhìn biểu tình thay đổi thất thường của Đoan Mộc Dĩnh, nghĩ phi thường thú vị, lúc trắng lúc đỏ lúc lại đen, có phải đang nghĩ tới chuyện cùng hắn tắm rửa hay không, Đoan Mộc Thanh Lam cúi đầu nói bên tai Đoan Mộc Dĩnh, “Dĩnh nhi không cần lo lắng, tắm không phải người như vậy. Tắm sẽ chờ Dĩnh nhi giao trái tim mình cho tắm, cam tâm tình nguyện cùng tắm một chỗ.”

Đoan Mộc Dĩnh cũng tiến đến bên tai Đoan Mộc Thanh Lam nói: “Phụ hoàng, người không nỗ lực thật tình, không thể nào có được trái tim người khác, đôi khi nỗ lực cũng không nhất định sẽ thành công, phụ hoàng hẳn là hiểu nhi thần nói gì a.”

“Người là một phôi hài tử, hơn nữa rất tham, như vậy không tốt.” Đoan Mộc Thanh Lam vươn tay, chạm một chút lên môi Đoan Mộc Dĩnh, cảm xúc mềm mại ứa át khiến hắn yêu thích không buông tay.

Đoan Mộc Dĩnh cắn ngón tay Đoan Mộc Thanh Lam một cái, Đoan Mộc Thanh Lam có điểm đau nhức, Đoan Mộc Dĩnh nhỏ giọng nói: “Phụ hoàng, nhi thần không ngốc, người yêu thương đế vương chung quy không có kết cục tốt, người được đế vương yêu cũng không có mấy người có kết cục tốt. Nhi thần không nói, thế nhưng trong lòng nhi thần rõ ràng.”

Hạ Pháp ngồi tại nơi người khác không thể thấy được quan sát Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Thanh Lam, vị đế vương của Tề quốc này võ công trác tuyệt, khuôn mặt nhìn như mỉm cười nhưng lại có khí thế uy nghiêm, khí thế đủ để uy hiếp bất cứ người nào muốn tiếp cận người của hắn. Đoan Mộc Dĩnh chỉ là một hài tử, mặc dù còn là thiếu niên, nhưng so với những hài tử cùng lứa thì hắn là một nhân tài kiệt xuất. Bọn họ tuy là phụ tử, nhưng bầu không khí giữa bọn họ vô cùng ám muội. Hạ Pháp nghĩ đến người mình yêu mến, người đó cũng là phụ thân của mình. Người đó luôn luôn chăm sóc hắn, luôn luôn mỉm cười với hắn, trong lòng Hạ Pháp tràn ngập bóng dáng thiên thần của Kỳ Duyên.

Bỗng nhiên cửa võ trường bị đóng lại, những thị vệ ở đây đều rút ra bảo kiếm, bọn họ nhắm phía Đoan Mộc Thanh Lam. Cung biến, ám sát? Trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam cùng Đoan Mộc Dĩnh biết tình cảnh không tốt, bọn họ rút ra binh khí của mình chiến đấu với thích khách. Thị vệ trung thành lẫn với thích khách cải trang thị vệ, không thể phân rõ. Hạ Pháp vừa nhìn tình huống, thực sự là trời ban cơ hội, đây là thời cơ tiếp cận hoàng tử tốt nhất. Hạ Pháp không chút do dự rút ra loan đao chạy vào trận hỗn chiến, Hạ Pháp mặc kệ những người này là thị vệ hay thích khách, chỉ cần ăn mặc giống nhau đều giết.

Đoan Mộc Dĩnh phát hiện có một thị vệ sử dụng loan đao, hắn đang giúp chúng ta, người này là ai vậy? Thị vệ trong cung không có người sử dụng loan đao, mà người này cũng không giống thị vệ trong cung. Có thêm hắn chúng ta sẽ đỡ vất vả một chút.

Đoan Mộc Thanh Lam giống như quỷ, vẻ mặt càng thêm thị huyết, những thích khách này chỉ khiến cho hắn càng thêm hưng phấn. Thật lâu không có cảm giác giết người thống khoái như vậy. Dĩnh nhi võ công rất tốt, giết người không chút nào nương tay, không giống lần đầu tiên giết người, rõ ràng từ trước đến nay hài tử này chưa từng giết qua một con gà. Đoan Mộc Thanh Lam càng thêm muốn biết bí mật của Đoan Mộc Dĩnh. Cái thị vệ dùng loan đao kia là ai, hình như là người ngoại tộc, thế nhưng hắn lại giúp chúng ta. Người trung với ta sẽ được hảo hảo tưởng thưởng!

Loan đao của Hạ Pháp như ánh trăng, đao phong lóe ra chỗ nào, tiên huyết vẩy ra chỗ đó. Lúc Hạ Pháp giết người, con mắt của hắn sẽ biến thành hồng sắc, tựa như dã thú. Người thấy đều sợ run, đó không phải là ánh mắt của con người! Thủ pháp giết người của Hạ Pháp giống như biểu diễn vũ đạo, thân hình lướt qua, gươm tay chém xuống, lúc ưu nhã mỉm cười cũng là lúc đoạt đi sinh mệnh.

Tất cả thích khách đều bị giết, trong đó có một số thị vệ bị oan. Đoan Mộc Thanh Lam đứng trước những thi thể này, sờ sờ cằm, những thích khách này là do ai phái tới. Có khả năng ẩn vào hoàng cung, chứng minh trong cung có tiếp ứng, đã được an bài tốt. Có người khẩn cấp muốn ta chết a.

12. Chương 12

Cửa võ trường được mở, Trầm Luyện cùng một đám thị vệ chạy ào vào, bọn họ chinh tề quỳ trên mặt đất, “Thần cứu giá chậm trễ, tội đáng chết vạn lần.”

“Có người muốn trẫm chết. Các người đứng lên đi, Trầm Luyện, trẫm muốn người trong vòng mười ngày tìm ra kẻ muốn ám sát trẫm, bằng không người tự chịu phạt!” Đao Mộc Thanh Lam thật muốn phạt bổng lộc của hắn, một đám người ăn không ngồi rồi, đến thời điểm mấu chốt cũng không có một người bảo hộ hoàng đế.

“Thần tuân chỉ.” Trầm Luyện lĩnh thánh chỉ, chỉ huy thủ hạ vận chuyển thi thể, xử lý hiện trường.

Đao Mộc Dĩnh xoay người đi tới trước mặt Hạ Pháp, quan sát Hạ Pháp, từ trên xuống dưới, ánh mắt sâu thẳm nhìn Hạ Pháp hơn nửa ngày, chưa từng có người xem Hạ Pháp kỹ như vậy, trong lòng có điểm bất an. Hạ Pháp hành một lễ với Đao Mộc Dĩnh: “Hoàng tử điện hạ, trên mặt thần có gì khác lạ sao.”

“Người không phải là người Tề quốc, người là ngoại tộc.” Đao Mộc Dĩnh nhìn loan đao của Hạ Pháp, hắn có hứng thú với binh khí này, có hứng thú với thủ pháp giết người hoa mỹ của Hạ Pháp.

“Thần là Bạc Nhân, đến Tề quốc mưu sinh, thúc thúc của thần giúp thần tiến cung làm thị vệ.” Hạ Pháp giải thích.

“Thúc thúc của vị dũng sĩ này là người phương nào, trẫm sẽ ban thưởng cho người, người tên là gì.” Đao Mộc Thanh Lam tán thưởng tài nghệ giết người của Hạ Pháp, hắn đối với Bạc Nhân cũng có một chút hứng thú.

“Thần tên là Hạ Pháp, phụ thân của thần cùng tướng quân Trầm Thanh Dung là huynh đệ.” Hạ Pháp nói.

“Trách không được võ công của người cao như vậy, nguyên lai là người của Trầm tướng quân. Hảo, ngày hôm nay phong người là thị vệ hàng tứ phẩm, người phải bảo vệ tốt lục hoàng tử của trẫm.”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Hạ Pháp quỳ trên mặt đất tạ ân. Đây là cơ hội tiếp cận hoàng tử tốt nhất, ta muốn tìm ra người có khả năng mang lại hạnh phúc cho Bạc Nhân tộc.

Lực chú ý của mọi người đều đặt trên người Hạ Pháp, một thái giám đứng phía sau Đao Mộc Thanh Lam rút ra một cây đao, đâm hướng Đao Mộc Thanh Lam, Đao Mộc Dĩnh chỉ thấy chủ thủ phản xạ ánh dương quang, hắn vô thức đẩy Đao Mộc Thanh Lam ra, chủ thủy của thái giám kia liền đâm trúng sau lưng hắn. Đao Mộc Dĩnh cảm thấy phía sau đau đớn khó chịu, thích khách chết tiệt! Đao Mộc Dĩnh liền té xỉu trong lòng Đao Mộc Thanh Lam. Đao Mộc Thanh Lam ôm lấy Đao Mộc Dĩnh, một chưởng đánh bay thái giám kia.

Thập Lục cùng Lý Phúc sợ hãi, Lý Phúc lập tức kêu la, “Đi tìm ngự y, nhanh lên!”

“Bắt lấy thích khách!” Trầm Luyện tay mất lạnh lẽo, chặn lại thái giám kia, chặn lại cầm hắn, để tránh hắn tự sát.

Đao Mộc Thanh Lam nổi giận, sắc mặt xanh đen, hắn ôm Đao Mộc Dĩnh hướng Phi Oánh cung chạy vội đi. Mọi người đều kinh hoảng không ngớt, toàn bộ hoàng cung lần thứ hai rơi vào khủng hoảng. Lần trước ám sát không thành công, lần này cũng thế. Hai lần đều là Đao Mộc Dĩnh cứu Đao Mộc Thanh Lam, Quý thực phi canh giữ ở Phi Oánh trong cung, trắng đêm chăm sóc nhi tử.

“Nương nương, người nghỉ ngơi một chút, nô tài sẽ chăm sóc tốt cho hoàng tử.” Lý Hoài An khuyên bảo Quý thực phi, “Ngự y nói hoàng tử không có việc gì, chỉ mất quá nhiều máu cần tĩnh dưỡng, nô tài sẽ chăm sóc tốt cho hoàng tử.”

“Cũng được, hài tử này thực sự là gặp nhiều nguy hiểm, hắn cũng là vì hoàng thượng. Ta đi nghỉ ngơi một chút, ở đây giao cho người.” Quý thực phi uể oải đứng lên, hai mắt nàng đều sưng đỏ, đầu choáng váng, cung nữ dìu nàng ra ngoài cửa. Quý thực phi vừa đi vừa ai oán, “Đứa con này, mẫu thân không cần hoàng thượng ban thưởng, mẫu thân cần tính mệnh của người, sao người không hiểu ni.”

Đoan Mộc Thanh Lam không có tâm tình phê duyệt tấu chương, Đoan Mộc Thanh Lam nhìn Đoan Mộc Phi ở một bên giúp hần xử lý chính sự, Đoan Mộc Phi cũng có chút thấp thỏm, hần có phải đang lo lắng cho đệ đệ không. Trầm Luyện trình lên lời khai của thích khách, quỳ trên mặt đất chờ hoàng thượng định đoạt.

“Phi nhi, người nghĩ sao về việc ám sát lần này.” Đoan Mộc Thanh Lam muốn nghe ý kiến của nhi tử mình.

“Phụ hoàng, tuy rằng thích khách khai họ là người của tiên hoàng, bởi vì bất mãn phụ hoàng cung biến đạt được ngôi vị hoàng đế, thế nhưng nhi thần nghĩ không đơn giản như thế. Một thích khách nếu như không có nội ứng, sao có thể tính toán hoàn hảo như vậy.” Đoan Mộc Phi ngừng bút, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, chủ mưu là ai, phải điều tra rõ ràng.

“Ý của Phi nhi là. . .” Trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam hiểu rõ ai rất muốn giết hần.

“Hiện tại chúng ta không có chứng cứ đẩy hần vào chỗ chết, nhưng sớm muộn gì cũng có.” Đoan Mộc Phi không nhanh không chậm nói.

“Dĩnh nhi lại cứu trăm một lần nữa, trăm nghĩ Dĩnh nhi là thái hậu chuyển thế, ở trong hần che chở trăm.” Đoan Mộc Thanh Lam nghĩ tới đây, tâm tình cũng phiền muộn.” Trăm đi xem Quý thực phi, khẳng định nàng lại lo lắng cho Dĩnh nhi mà không ăn không ngủ.”

“Mẫu hậu đã đến thăm Thực phi nương nương, mẫu hậu cũng lo lắng cho lục đệ.” Đoan Mộc Phi nghĩ đến nhân thân u buồn của Thực phi, tâm của hần cũng đau khổ. Nếu nữ nhân này không phải nữ nhân của phụ hoàng, cho dù nàng là nữ nhân bình thường, ta nhất định sẽ lập nàng làm hoàng hậu.

“Việc ở đây giao cho người xử lý, trăm đến Cẩm viện thăm Quý thực phi.” Đoan Mộc Thanh Lam nói xong xoay người đi, Lý Phúc lập tức dẫn người theo phía sau.

Trong Cẩm viện, chỉ có sự im lặng bao trùm, Quý thực phi tâm tình bất hảo, ai cũng không dám nói lung tung. Đoan Mộc Tuyết thoải mái khuyên nhủ Quý thực phi.

“Mẫu thân, không nên lo lắng quá, ngự y nói vết thương của hần không nặng, đệ đệ sẽ tốt lên.” Đoan Mộc Tuyết ngồi chồm hổm trước mặt Quý thực phi, cầm lấy tay nàng vỗ về.

“Người không biết a, hài tử vĩnh viễn không hiểu được lòng của mẫu thân. Mẫu thân không cầu gì, chỉ cầu các người bình an. Nhị ca người đi Vệ quốc đã nhiều năm sinh tử chưa biết, mẫu thân mỗi ngày đều lo lắng cho hần. Lục đệ người lại như thế này, gặp chuyện tình nguy hiểm như vậy. Mẫu thân có thể không lo lắng sao, lão ngũ, mẫu thân đã mất đi một hài tử, hiện rất sợ mất thêm một hài tử nữa, người phải cẩn thận.” Quý thực phi khẽ vuốt khuôn mặt hài tử, đều là hài tử do mình nuôi lớn, làm sao không quan tâm được ni.

“Mẫu thân, nhi tử sẽ không để người phải bận tâm, người nghỉ ngơi một hồi nga.” Đoan Mộc Tuyết đứng lên dìu Quý thực phi, đi vào phòng ngủ, Quý thực phi thập phần mệt mỏi rồi nằm ở trên giường, Đoan Mộc Tuyết đắp chăn ấm thân, dặn cung nữ phải cẩn thận hầu hạ.

Đoan Mộc Tuyết ngồi trên một cái ghế cạnh giữ ngoài cửa phòng, hần không muốn bắt cứ cái gì quấy nhiễu Quý thực phi. Tuy rằng hần không phải là nhi tử do Quý thực phi sinh ra, thế nhưng hần được Quý thực phi nuôi lớn. Quý thực phi xem hần như nhi tử của mình, Đoan Mộc Tuyết không dám nói Quý thực phi là một nữ nhân phi thường thiện lương. Những người có thể sống sót trong cung, không có ai còn trong sáng thuần lương. Quý thực phi là mẫu thân hần, dưỡng dục hần bảo hộ hần, không để hần chịu ủy khuất, trong lòng hần Quý thực phi là nữ nhân tốt, là mẫu thân hần kính yêu nhất.

Đoan Mộc Thanh Lam đi vào Cẩm viện, liền thấy Đoan Mộc Tuyết ngồi trước cửa. Đoan Mộc Tuyết nhìn thấy phụ hoàng lập tức hành lễ.

“Nhi thần khấu kiến phụ hoàng.”

“Đứng lên đi, mẫu thân người đâu?” Đoan Mộc Thanh Lam quan tâm hỏi.

“Bẩm phụ hoàng, mẫu thân mệt mỏi nên đã đi nghỉ.” Đoan Mộc Tuyết nói.

“Đừng để ai quấy rầy, hai ngày nay nàng không có hảo hảo nghỉ ngơi. Mẫu thân người có nói gì không?” Đoan Mộc Thanh Lam hỏi, hần đang nghĩ hần sẽ tận lực đáp ứng yêu cầu của Quý thực phi, bởi thường ầu

tử bọn họ.

“Mấy ngày hôm nay mẫu thân luôn tưởng niệm nhị ca.” Đao Mộc Tuyết lễ phép đáp.

“Mẫu thân người nhớ nhị ca người, trầm đã biết.” Đao Mộc Thanh Lam nghe vậy, yêu cầu này của Quý thực phi hẳn không thể thỏa mãn, đây là sỉ nhục lớn nhất trong lòng Đao Mộc Thanh Lam khi phải đưa nhi tử của mình đến Vệ quốc làm chất tử, không biết cuộc sống thế nào! Đao Mộc Thanh Lam không thể tưởng tượng bây giờ hài tử kia có bộ dáng gì, hẳn mơ hồ nghe nhị hoàng tử của mình mất tích, kỳ thực là đã chết.

Mấy năm trước Tề quốc cùng Vệ quốc xảy ra chiến tranh, Tề quốc thất bại, Đao Mộc Thanh Lam vẫn không rõ vì sao hẳn lại thất bại, địch nhân giống như đều biết rõ kế hoạch của hẳn, biết hẳn tiến lui thế nào, hẳn tổn thất không riêng gì lãnh thổ, mà hẳn còn mất cả nhi tử! Đây là sỉ nhục cả đời này của hẳn, hẳn sẽ đòi lại. Nhị hoàng tử của hẳn, lớn lên tuấn mỹ như vậy, hài tử này vừa hiểu thuận với phụ mẫu lại am hiểu lòng người, cũng không khiến hẳn tức giận. Hài tử của ta đã chết, ta không dám nói ấu thân của hẳn, làm một người nam nhân và là một trưởng phu, ta không thể nói. Đao Mộc Thanh Lam nắm chặt tay, thở dài một tiếng. Quý thực phi không đòi hỏi quyền lợi gì, như vậy cũng tốt.

“Hảo hảo chiếu cố mẫu thân người, khi khác ta đến thăm nàng.” Đao Mộc Thanh Lam phi thường hiền lành, đây là lần đầu tiên hẳn nhẹ nhàng nói với Đao Mộc Tuyết, khiến Đao Mộc Tuyết bất ngờ không kịp phản ứng.

“Nhị thần sẽ hảo hảo chiếu cố mẫu thân, phụ hoàng yên tâm đi.” Đao Mộc Tuyết biểu hiện khuôn mặt tươi cười, xán lạn trong sáng.

Đao Mộc Thanh Lam cũng cười, hẳn xoay người đi đến Phi Oánh cung, hiện tại hẳn muốn gặp hài tử kia, hài tử hẳn yêu nhất.

Phi oánh cung phi thường yên lặng, đã đến lúc lên đèn, bóng cây cối mập mờ, đông đưa theo gió, một cái bóng lay động. Đao Mộc Thanh Lam cũng cảm thấy lòng hẳn đang động, một loại cảm giác xáo động kì lạ khi nghĩ tới người đang mê man kia.

Đao Mộc Thanh Lam đi vào Phi Oánh cung, đây là nơi mẫu thân hẳn từng ở, hẳn rất yêu thương mẫu thân của mình, thế nhưng mẫu thân hẳn không thể là ái nhân của hẳn, tâm của hẳn cũng hàn băng từ lâu. Đao Mộc Thanh Lam đi tới phòng ngủ của Đao Mộc Dĩnh, hẳn cũng nằm ở trên giường, ôm hài tử này vào trong ngực, thân thể thật là ấm áp. Sắc mặt Đao Mộc Dĩnh tái nhợt, mất quá nhiều máu khiến bờ môi hẳn khô khan.

Đao Mộc Thanh Lam nhớ tới lần đầu tiên quan tâm đến hài tử này, cũng là lúc hẳn thụ thương. Khi đó nghĩ hài tử này hảo ngoạn, tâm lý muốn tiếp cận hẳn, sau đó lại muốn có tâm của hẳn, hoàn toàn không để ý đạo đức luân thường, hoàn toàn không xem hẳn là nhi tử của mình. Hài tử này đối với ta rất phòng bị, bởi vì Mặc Triền, ta thương tổn hẳn, khi đó ta cũng không thêm để ý hẳn, hẳn chỉ là một đối tượng để vui đùa mà thôi. Thế nhưng hiện tại, vì sao lần này hẳn bảo vệ ta mà bị thương, ta lại không muốn như thế. Lòng không muốn tức là tâm động! Lòng ta động, ta đối với nhi tử của mình thực sự động tâm sao? Đao Mộc Thanh Lam bình phục một chút tâm tình, ôm Đao Mộc Dĩnh tiến nhập cảnh trong mơ.

Trong mơ, một mảnh ngân quang bao phủ biển rộng, trong biển không phải là đá ngầm, mà là một tiểu đảo, nở đầy kỳ hoa dị thảo. Đao Mộc Dĩnh ngồi ở trên cỏ, thập phần thích ý. Yên lặng hòa cùng khoảng không! Bỗng nhiên Đao Mộc Dĩnh đứng lên, sự an nhàn liền biến mất, ta sao có thể quên mục đích sống lại của ta, ta muốn báo thù, ta muốn phá tan tiên đoán, ta muốn tất cả tiên tri đều chết. Ta sao không thể quên những lời tiên đoán kia khiến ta cực khổ, còn có những người bán đứng sinh mệnh ta để đổi lấy vinh hoa, hiện tại chắc cuộc sống của các người an nhàn lắm, nhưng cũng chỉ là hiện tại! Thân ảnh Đao Mộc Dĩnh dưới ánh trăng chậm rãi tiêu thất, Đao Mộc Dĩnh lại đứng dưới giàn hoa tử đằng, cánh hoa tử đằng theo gió thổi tới trên mặt hẳn, tay Đao Mộc Dĩnh nắm lấy những cánh hoa, bỏ vào miệng ăn. Vị của nó thật khó nuốt.

“Hài tử này, sao lại ăn cánh hoa, trong lòng đau khổ sao, cánh hoa này không mang vị ngọt ngào đâu.” Kỳ Duyên một thân bạch y xuất hiện phía sau Đao Mộc Dĩnh, mái tóc vàng bay bay theo gió, ngón tay trắng

nón của Kỳ Duyên chạm vào những đóa hoa. Cây hoa tử đằng nghiêng mình như nghênh tiếp Kỳ Duyên đến.

“ Vì sao người thở dài, người vĩnh viễn không quên được tiểu viện nở rộ hoa tử đằng đó sao, chính những cây hoa tử đằng này đang quấn lấy người.” Kỳ Duyên đi tới trước mặt Đao Mộc Dĩnh, cúi đầu mỉm cười nhìn Đao Mộc Dĩnh.

Đao Mộc Dĩnh thấy khuôn mặt Kỳ Duyên phóng đại trước mặt mình, Đao Mộc Dĩnh lui ra sau, người này thật là, hình như ta cùng hắn không quen nhau a.

“Kỳ Duyên, sao người lại đi vào trong mộng của ta, ta có khả năng đi vào trong mộng người khác sao?” Đao Mộc Dĩnh hiểu kỳ hỏi Kỳ Duyên.

“Ngày đó không phải người đi vào trong mộng Lý Hoài An và mẫu thân của người sao, người thấy bọn họ khi còn trẻ. Khi người ngộ ra chân lý thì năng lực của người sẽ tăng lên.” Kỳ Duyên nói, Kỳ Duyên ngồi dưới giàn hoa tử đằng, rất thản nhiên hưởng thụ gió mát.

“Ta cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao ta có khả năng như vậy?” Đao Mộc Dĩnh hỏi, Kỳ Duyên hẳn là biết vì sao, hắn sẽ nói cho ta biết đáp án.

“Người tu luyện một loại võ công tâm pháp phải không.” Kỳ Duyên hỏi.

“Đúng vậy, đó là võ công tâm pháp phụ hoàng ta đưa.” Đao Mộc Dĩnh nói.

“Loại này võ công tâm pháp gọi là Tam thập tam thiên, đây là một loại tâm pháp tu hành, không phải đơn thuần là đề cao võ công cá nhân mà khơi dậy tiềm năng của mỗi người, người có cơ duyên mới có thể học, tiến nhập đến cảnh giới thần tiên. Vì sao phụ thân của người không có lấy một vết nhăn, mà lại còn trẻ như vậy, người không biết vì cái gì sao?” Kỳ Duyên rất nghiêm túc hỏi, đã không còn biểu tình nhu hòa như trước.

“Không biết.” Đao Mộc Dĩnh cũng rất muốn biết đáp án, chỉ có người này có thể nói cho hắn.

“Chúng ta đều tu luyện loại võ công tâm pháp này, như vậy chúng ta sẽ không già yếu. Tiên tri có khả năng tiên đoán tương lai, cũng bởi vì bọn họ tu luyện Tam thập tam thiên. Có lẽ bọn họ chỉ tu luyện được đến tầng thứ bảy hay tầng thứ chín, tu hành thành công Tam thập tam thiên không có mấy người. Phụ thân người tu hành phi thường lợi hại. Ta nghĩ người có khả năng vượt hắn!” Kỳ Duyên nói.

“Ta có thể vượt qua phụ thân ta?” Đao Mộc Dĩnh nghĩ mình không có khả năng, Đao Mộc Thanh Lam võ công trác tuyệt, sư phụ Dạ Dương của hắn còn không đáng nhắc tới. Đây là chênh lệch!

Kỳ Duyên sờ sờ đầu Đao Mộc Dĩnh, hắn giống như một nhà học giả, đôi mắt sáng sủa tràn ngập trí tuệ, “Bởi vì người khổ hơn phụ thân người, cực khổ khiến người giác ngộ, người giác ngộ cực khổ chia thành phá vô danh, phá vô minh, chứng bồ đề.”

“Ta hiểu được, cảm tạ người.” Đao Mộc Dĩnh rất thành khẩn cảm tạ Kỳ Duyên chỉ dạy, hắn muốn trở nên cường đại, Đao Mộc Thanh Lam không có lừa hắn, tu luyện Tam thập tam thiên sẽ giúp hắn thành công.

“Sao người lại xuất hiện ở chỗ này!”

13. Chương 13

Đao Mộc Thanh Lam xuất hiện phía sau Đao Mộc Dĩnh, hắn kéo Đao Mộc Dĩnh về phía sau mình, tinh thần đề phòng, vận sức chờ phát động. Chỉ cần Kỳ Duyên có hành động gì, hắn sẽ xông lên bóp chết y.

Kỳ Duyên không nói gì chỉ nhún nhún vai, rõ ràng ta không có ác ý, chẳng lẽ biểu hiện của ta không chân thành? Kỳ Duyên buồn cười nói: “Tề quốc quốc chủ, người không cần khẩn trương như vậy, tiểu nhân sẽ không gây bất lợi với hoàng tử. Tiểu nhân tới nơi này bang trợ các người, tiểu nhân biết quốc chủ muốn

tiêu diệt Vệ quốc, cũng biết hoàng tử muốn diệt hết tiên tri ở Lương quốc.” Kỳ Duyên không nhanh không chậm nói, nhưng kinh động đến hai người kia.

Suy nghĩ bị người thám thính, ai lại không tức giận, đối với người này tràn ngập sát ý. Đoàn Mộc Dĩnh cùng Đoàn Mộc Thanh Lam có chút buồn bực, Đoàn Mộc Thanh Lam thẹn quá hóa giận muốn giết Kỳ Duyên. “Hừ, thần thức bị hủy diệt, người muốn đầu thai chuyển thế cũng không có cơ hội!” Trên tay phải của Đoàn Mộc Dĩnh chậm rãi tụ tập một quang cầu, lộ ra sát ý thị huyết.

Đoàn Mộc Dĩnh bay đến giữa không trung, cổ sức tung quang cầu kia, Kỳ Duyên khoát tay, mở một tầng quang trong suốt phòng bị, quang cầu bị ngăn trở một cách đơn giản. Trong tay Đoàn Mộc Thanh Lam xuất hiện một bảo kiếm lớn, thân kiếm phóng hồng quang, chuôi kiếm có gắn một viên bảo thạch, Kỳ Duyên vừa nhìn thấy bảo kiếm, có chút giật mình.

“Không nghĩ tới người đã tu luyện đến tầng thứ hai mươi ba, khó gặp được một quân vương có khả năng tu luyện đến vậy, ta không muốn cùng người là địch, ta muốn đến xem nhi tử của ta, lần sau tái kiến.” Thân mình Kỳ Duyên di động rất nhanh, khiến Đoàn Mộc Thanh Lam không kịp phản ứng, hần đi tới trước mặt Đoàn Mộc Dĩnh, Đoàn Mộc Dĩnh chưa kịp động, đã bị Kỳ Duyên hôn môi một chút, Kỳ Duyên vui cười tiêu thất, Đoàn Mộc Dĩnh choáng váng.

“ . . . ” Đoàn Mộc Thanh Lam bị Kỳ Duyên làm cho tức chết! Hần là nhi tử của ta, nhi tử của ta chỉ ta mới có thể hôn! (lí luận gì đây anh) Đoàn Mộc Thanh Lam tức giận kéo Đoàn Mộc Dĩnh qua, hôn nhẹ bên trái bên phải, Đoàn Mộc Dĩnh né tránh, hôn ta sao, ta là đồ chơi của các người sao.

Đoàn Mộc Thanh Lam đối với việc Đoàn Mộc Dĩnh tránh né càng không hài lòng, vì sao lại tránh ta, lẽ nào ta không bằng ngoại nhân tóc vàng kia? Đoàn Mộc Thanh Lam ôm chặt lấy Đoàn Mộc Dĩnh, Đoàn Mộc Dĩnh nghĩ mình sắp giận đến phát điên, sắp bị hần ôm nghẹt thở, Đoàn Mộc Dĩnh cố sức đẩy Đoàn Mộc Thanh Lam ra, nhưng chỉ vô dụng.

“Vì sao cự tuyệt trầm, là bởi vì Mặc Thiên sao.” Đoàn Mộc Thanh Lam càng thêm bất mãn sự phản kháng của Đoàn Mộc Dĩnh, sao lại muốn đẩy ta ra, lẽ nào ta đối với người không tốt. Hay bởi vì Kỳ Duyên kia nói gì với người.

“Phụ hoàng nghĩ gì vậy, ngày đó Dĩnh nhi đã nói, muốn tâm của Dĩnh nhi, người thật tình sao?” Đoàn Mộc Dĩnh lẳng lặng nhìn Đoàn Mộc Thanh Lam, trong ánh mắt tràn ngập hàm ý không tín nhiệm.

Đoàn Mộc Thanh Lam nhìn kỹ đôi mắt Đoàn Mộc Dĩnh, đôi mắt thâm sâu lãnh liệt như hàn băng, đông lạnh trái tim hần. Đoàn Mộc Thanh Lam thả lỏng lực đạo nơi tay, điều hài tử này hỏi hần, Đoàn Mộc Thanh Lam cũng không biết làm sao, hần có thể dùng cái gì để đổi lấy thật tâm của Đoàn Mộc Dĩnh đây.

“Nếu như đây là một trò chơi, nhi thần muốn kết thúc bây giờ. Dù sao chúng ta cũng là phụ tử, đây là loạn luân, phụ hoàng cũng hiểu vấn đề này. Người là đế vương, cái danh loạn luân sẽ xóa nhòa công danh vĩ đại của người, người không sợ sao?” Đoàn Mộc Dĩnh mong muốn Đoàn Mộc Thanh Lam có thể dùng lý trí để đối đãi hần, không phải vui đùa, không phải trò chơi, “Có phải nhi thần lớn lên rất giống thái hậu hay không, vì dung mạo này mà trở thành người phụ hoàng coi trọng nhất, nếu không nhờ phúc dung mạo này, nhi thần làm sao được phụ hoàng để tâm.”

“Phụ hoàng cũng không biết phụ hoàng có thực lòng hay không, có lẽ từ ngày thái hậu chết đi trầm luôn cảm thấy thương tâm. Hôm qua phụ hoàng thấy trên người người chảy máu, phụ hoàng thấy đau khổ, tâm phụ hoàng đã lay động. Phụ hoàng muốn cùng người một chỗ, phụ hoàng không sợ thiên cổ bêu danh, danh tiếng của phụ hoàng đã sớm vấy bẩn từ lúc phụ hoàng giết chết người thân của mình, phụ hoàng còn sợ nữa sao. Phụ hoàng nghĩ tới người, phụ hoàng sợ người bị bêu danh nếu như cùng phụ hoàng ở một chỗ. Đây là lần đầu tiên phụ hoàng vì người khác mà suy nghĩ, chẳng lẽ Dĩnh nhi không cảm động sao?” Đoàn Mộc Thanh Lam không còn thái độ vui đùa, biểu tình nghiêm túc nhìn Đoàn Mộc Dĩnh, nói ra suy nghĩ của chính mình, cho dù có rơi vào địa ngục, hần cũng muốn cùng người này rơi xuống.

Đoàn Mộc Dĩnh do dự, bị lừa gạt một lần bị thương tổn qua một lần, hần còn có thể tin tưởng sao? Người này là phụ thân của hần, là một hoàng đế, hần tùy thời đều có thể thay lòng đổi dạ, tùy thời đều có thể giết mình, những người cùng hoàng đế ở một chỗ không có mấy người có kết cục tốt. Huống hồ nơi này còn có hoàng hậu, còn có Dương quý phi hận bọn hần thấu xương a, ta làm sao có thể sinh tồn trong cung.

“Nhi thần cũng không biết, nhi thần không thể đáp lại phụ hoàng. Nhi thần là một người nhu nhược, nhi thần nghĩ tới rất nhiều vấn đề, thế nhưng nhi thần không muốn chết trong cung, phụ hoàng, nhi thần không có lực lượng bảo hộ mình, nhi thần còn có thể làm gì ni.”

“Tin tưởng chính người, tin tưởng phụ hoàng, đây là điều người nên làm.” Thanh âm trầm thấp của Đoan Mộc Thanh Lam vang lên bên tai Đoan Mộc Dĩnh, Đoan Mộc Dĩnh tựa ở trên người Đoan Mộc Thanh Lam, nghe tiếng tim đập của Đoan Mộc Thanh Lam, mạnh mẽ hữu lực giống như người này vậy.

“Phụ hoàng không phải dùng ta làm vật thay thế sao, phụ hoàng dùng thật tình yêu thương sao?” Đoan Mộc Thanh Lam nghe thanh âm từ ngực mình truyền đến, rầu rĩ nhưng lại yên bình. Đó là thanh âm của sự an tâm, tựa như lúc sư phụ ở bên cạnh khi mình sinh bệnh, ôm lấy mình, xương cao dao ình nghe. Khi đó hài tử nho nhỏ tựa vào ngực, lắng nghe thanh âm trong lồng ngực sư phụ, cảm giác thật thoải mái.

Đoan Mộc Thanh Lam không nghe Đoan Mộc Dĩnh nói tiếp, sao Dĩnh nhi trở nên an tĩnh như thế, hẩn cúi đầu nhìn, Đoan Mộc Dĩnh đang ngủ trong lòng hẩn. Đây là hẩn tín nhiệm ta sao, Đoan Mộc Thanh Lam ôm lấy Đoan Mộc Dĩnh, ngồi ở dưới giàn hoa tử đằng mỹ lệ, cánh hoa màu tím mềm nhẹ phủ lên người họ, dây leo xanh đậm như chiếc giường lớn, nâng niu ôm lấy hai con người.

Thai nhi trong bụng Cơ hoàng hậu từ từ lớn lên, nàng mang theo cái bụng lớn đến thăm Đoan Mộc Dĩnh, chỉ vì muốn giành được cảm tình của quân vương. Tuy rằng không cam lòng, nhưng Cơ hoàng hậu biết tâm của hoàng đế không đặt trên người nàng. Đoan Mộc Dĩnh được coi trọng loại bỏ đi Mặc Triền là điều có lợi với nàng, lần này cùng Dương quý phi đấu, dĩ nhiên nàng dành thắng được.

“Mẫu hậu, thân thể của người bất tiện, không nên khổ cực như thế, nhi thần đã khỏe rồi.” Đoan Mộc Dĩnh tựa ở trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng đã tốt hơn mấy ngày hôm trước.

“Dĩnh nhi không cần lo lắng cho thân thể của mẫu hậu, mẫu hậu tự biết chăm sóc, thương thể của người chuyển biến tốt, mẫu hậu yên tâm hơn.” Cơ hoàng hậu cười ôn nhu, trên tay cung nữ bên cạnh hoàng hậu là một lều các bằng gỗ khéo léo tinh xảo, Cơ hoàng hậu cầm lấy nó giao cho Đoan Mộc Dĩnh, “Hiện tại Dĩnh nhi nằm trên giường dưỡng thương, chắc hẳn rất buồn chán, mẫu hậu cho người một món đồ chơi, người hảo hảo dưỡng thương a.”

“Nhi thần tạ ơn mẫu hậu.” Đoan Mộc Dĩnh tiếp nhận món đồ chơi kia, cầm lấy lều các tinh xảo đó, bắt đầu tìm tòi.

“Đây là cái hộp do ngoại tộc tiến cống, người chuyển động lều các, sẽ có âm thanh. Mẫu hậu cũng không rõ, chính người nghiên cứu nha.” Cơ hoàng hậu thương yêu sờ sờ đầu Đoan Mộc Dĩnh, hẩn mà là nhi tử của ta thì thật tốt, trong tay ta sẽ có một lợi thế hơn người. Đáng tiếc a, Cơ hoàng hậu sờ sờ bụng mấy, ta muốn hài tử này sẽ là công chúa cao quý nhất.

Quý thực phi đi tới, cùng Cơ hoàng hậu nói chuyện, nữ nhân nói về trang phục cho nữ hài tử, Đoan Mộc Dĩnh không quan tâm, hẩn nghiêng nghiêng đầu nghiên cứu cái hộp kia. Cái hộp bề ngoài là một lều các, chia làm ba tầng, khéo léo tinh mỹ. Đoan Mộc Dĩnh phát hiện lều các có thể chuyển động, hẩn dùng lực chuyển động lều các, chợt nghe tiếng nhạc, sau đó lều các dừng lại, thanh âm phát ra thực dễ nghe, hảo hảo nghe. Đoan Mộc Dĩnh nheo hai con mắt lại thưởng thức nhạc.

“Nương nương, hoàng tử, Dương quý phi tới.” Thập Lục từ ngoài cửa chạy vào, hướng Hoàng hậu cùng Thực phi nương nương bẩm báo, muốn bọn họ đề cao cảnh giác.

“Sao nàng lại tới đây, lần trước Dĩnh nhi thụ thương nàng cũng không ghé qua một lần, lần này nghĩ thông suốt rồi sao.” Cơ hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, gặp mặt không tránh khỏi một phen thần thương khẩu chiến, nữ nhân xảo quyệt đó cần phải đề phòng.

Cơ hoàng hậu đứng dậy đi ra bên ngoài, trước tấm bình phong đặt một ghế bành, phía sau là một bức tranh vẽ hoa mẫu đơn, hoàng hậu ngồi phía trên được hoa mẫu đơn làm nổi bật, ưu nhã xinh đẹp mà cao quý. Quý thực phi ngồi dưới nàng một chút, cầm trong tay phật châu chậm rãi chuyển động, Lý Hoài An đứng ở bên trái hầu hạ các nàng.

Dương quý phi chưa thấy bóng, một thanh âm tiên phiêu thanh thúy đã vào cửa: “Ai nha nha, nhìn mới nhớ, nghĩ muốn đến thăm lục hoàng tử, mà vừa đi cái đã quên.”

Hương khí son phấn bay tới, Dương quý phi là người thích trang điểm đậm, phủ phục sức hoa mỹ, đỉnh hương trên người rung động, “Muội muội vẫn an tử tử.” Dương quý phi cười nhiệt tình, hành lễ với hoàng hậu, Quý thực phi cũng hành lễ với Dương quý phi, Thập Lục đặt một chiếc ghế dưới chỗ hoàng hậu một chút, Dương quý phi nói một tiếng cảm ơn rồi ngồi ở trên ghế, tay nàng cầm theo một chiếc quạt, hiện tại là mùa thu, khí trời phi thường lạnh, dùng quạt để làm gì a? Quý thực phi cùng Cơ hoàng hậu vừa nhìn liền minh bạch, đây là giả vờ ưu nhã thanh cao. Trong lòng Cơ hoàng hậu cảm thấy buồn cười, nàng nhớ tới trước đây hoàng thượng từng nói qua, Dương quý phi phất quạt rất đẹp, rất mỹ lệ.

“Muội muội vốn muốn sớm đến thăm lục hoàng tử, nhưng mấy ngày nay trên người khó chịu, làm lỡ việc, hiện tại đưa một ít thuốc bổ đến thăm lục hoàng tử.” Dương quý phi khoát tay, cung nữ dâng lên rất nhiều lễ vật, “Đây đều là một ít thuốc bổ, cấp lục hoàng tử bồi bổ thân thể. Bổ được thân thể, hoàng thượng cũng vui vẻ không phải sao.”

“Cảm tạ ý tốt của tử tử, muội muội thay mặt Dĩnh nhi nhận.” Quý thực phi mỉm cười, nhìn như chân thành biểu thị cảm tạ.

“Đều là người một nhà, khách khí làm gì. Tử tử đi xem thân thể Dĩnh nhi ra sao.” Dương quý phi đứng lên, Quý thực phi đưa nàng đến phòng ngủ của Đoan Mộc Dĩnh. Cơ hoàng hậu cũng không có động, nàng đứng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên trong.

Lần đầu tiên Đoan Mộc Dĩnh nhìn Dương quý phi gần như thế, sao nàng trát nhiều son phấn như vậy, sao nàng lại phẩy quạt, trời rất nóng sao? Thật không lý giải được hành vi của nữ nhân này.

“Quý phi nương nương hảo, Dĩnh nhi vẫn an người.” Đoan Mộc Dĩnh tỏ rõ bộ dáng cực cương ngoan hiền, hướng Dương quý phi hành lễ, Dương quý phi lập tức ngăn hãm lại.

“Ai nha nha, hoàng hậu nương nương đều miễn người hành lễ, ta sao dám để cho người hành lễ.” Dương quý phi tươi cười, nhưng con mắt của nàng không cười, nàng nhìn Đoan Mộc Dĩnh với nhãn thần phi thường hung ác, tựa như nhãn thần của con trai nàng – Đoan Mộc Kỳ, quả nhiên là mẫu tử liên tâm, nhãn thần đều như nhau.

Đoan Mộc Dĩnh làm bộ không có nhìn thấy, mỉm cười với Dương quý phi.

“Thập Lục, sao còn không thượng trà, thật không có con mắt.” Quý thực phi khiển trách.

“Nô tài biết sai rồi, nô tài lập đi làm.” Thập Lục vội vã chạy ra ngoài bảo cung nữ dâng trà.

“Ai nha, cái lâu các này thật tinh xảo, cho ta nhìn một cái được không.” Dương quý phi liếc mắt thấy món đồ chơi trong tay Đoan Mộc Dĩnh, món đồ chơi tinh mỹ như thế, bên trong nhất định là có dấu bộ phận then chốt.

“Quý phi nương nương muốn xem, Dĩnh nhi cho ngài nhìn, cẩn thận một chút, Dĩnh nhi rất thích cái hộp biết hát này.” Đoan Mộc Dĩnh đưa cho Dương quý phi.

“Ồ tốt như thế, là ai tặng Dĩnh nhi vậy.” Dương quý phi loay hoay với cái hộp hỏi.

“Mẫu hậu đưa cho Dĩnh nhi đùa.” Đoan Mộc Dĩnh cười nói.

“Ta nói ni, quả nhiên là hoàng hậu nương nương.” Dương quý phi suy nghĩ cả nửa ngày với hộp đồ chơi, bỗng nhiên buông tay, món đồ chơi rớt trên mặt đất. “Ai nha, người bảo phải cẩn thận, nhưng ta chỉ trượt tay một chút, cái này bị phá hủy, Dĩnh nhi chớ có trách ta, ta cũng không muốn vậy.”

Tâm Đoan Mộc Dĩnh động một chút, thế nhưng biểu hiện bình thường: “Không sao, chỉ là một món đồ chơi, mất công tu sửa một chút là được.”

“Dĩnh nhi thực sự là thông minh, muội muội, người thật có phúc khí.” Dương quý phi lập tức giả vờ khích lệ.

Lòng Quý thực phi không thoải mái, nhưng trên mặt vẫn là dáng tươi cười, “Hài tử này cũng không nghe lời như Kỳ nhi, tử tử mới có phúc khí ni.”

Hai người vừa nói cười, một bên hướng ra ngoài, hoàng hậu ngồi ở trên ghế nghe xong động tĩnh cũng nhất thanh nhị sở. Dương quý phi khách khí cười, nói lời từ biệt, lúc ra có liếc mắt nhìn Cơ hoàng hậu, Cơ hoàng hậu diện vô biểu tình, Dương quý phi phe phẩy quạt đi ra ngoài.

“Hừ! Trượt tay một chút, không qua được mắt bốn cung đâu.” Cơ hoàng hậu giận dữ, món đồ chơi mà nàng tặng hải tử bị quăng ngã, đây là người lăng mạ ta. Được rồi, muốn đấu thì ta đấu! Đây cũng là một chuyện tốt, lúc thái hậu còn sống rất ghét nàng ta, rất chú ý mắt nàng ta, sau khi thái hậu chết nàng ta mới chậm rãi được sủng ái, để xem có bản lĩnh gì. Bản cung hướng hoàng thượng đề bạt huynh đệ của muội muội, bản cung xem nàng ta kiêu căng được đến bao giờ!”

“Tỷ tỷ không nên tức giận như thế, cẩn thận thân thể.” Quý thực phi khuyên bảo.

“Nàng ta khi dễ người không có chỗ dựa, tỷ tỷ minh bạch, dám khi dễ người thành thật sao.” Cơ hoàng hậu đứng dậy cáo từ, Quý thực phi tiễn nàng ra khỏi Phi Oánh cung.

Cơ hoàng hậu tâm tình thật không tốt, chậm rãi ra khỏi Phi Oánh cung, bỗng nhiên nàng nghĩ tới cái gì đó, lập tức phân phó cung nữ bên người, “Mau triệu kiến thái tử, bảo ta có việc tìm hân.”

Cung nữ lập tức đi tìm thái tử, Cơ hoàng hậu thở phào một cái, khôi phục dáng vẻ của một chi mẫu, nàng cùng cung nữ chậm rãi trở về cung điện của mình.

14. Chương 14

Đoan Mộc Du điều tra Quốc công Dương Cẩm Văn, tra rõ hân âm thầm giáo dưỡng những người lớn lên giống Phi Oánh thái hậu để đưa vào cung mê hoặc quân vương, nhưng sự tình tiến triển không tốt. Sau khi bọn họ xác thực tin tức, thì những người báo tin đều bị giết. Đoan Mộc Du rất tức giận cũng rất bồn chồn, chuyện này chỉ có một vài người biết, ai đã mật báo cho hân? Lúc hân nghe nói trong cung xuất hiện thích khách, hân càng thêm tin tưởng vững chắc trong cung có người liên hợp với đại thần cùng bọn hân đối nghịch.

Trong ngự thư phòng, bầu không khí ngưng trọng, chuyện điều tra kết quả không tốt, lại có thích khách, trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam giận dữ, có người rành mọi đường đi nước bước của hân, hân không thể phát hiện người này là ai! Có thể thấy được kẻ kia ẩn dấu rất sâu. Đoan Mộc Thanh Lam cảm giác rất không an tâm, bên người của mình có lang sói, tùy lúc có thể cắn mình.

“Xem ra chúng ta cần có biện pháp để bắt được nội gián.” Đoan Mộc Thanh Lam đi qua đi lại, hân biết bước tiếp theo của mình không được phạm sai lầm.

“Nhi thần nghĩ tiếp theo Dương Cẩm Văn sẽ hướng phụ hoàng cáo trạng, có lẽ bọn họ còn muốn đối phó Quý thực phi cùng lục đệ.” Đoan Mộc Phi nhớ tới lời mẫu thân nói với hân. Ngày đó Cơ hoàng hậu đã nói: “Dương Cẩm Văn ăn quả đắng, nhất định muốn đòi lại, có lẽ hân sẽ hãm hại người và Quý thực phi.” Đoan Mộc Phi tỉ mỉ suy nghĩ một chút, bọn họ muốn Đoan Mộc Kỳ làm thái tử cũng không phải là chuyện mới có, hừ, nào có đơn giản như vậy.

“Đã nôn nóng như thế sao, trăm còn chưa chết, đã muốn trăm chết để nhường nơi này cho bọn hân sao. Nào có đơn giản như vậy!” Đoan Mộc Thanh Lam cầm lấy một phần tấu chương, nhìn một chút, cầm lấy bút son bắt đầu phê duyệt. “Dĩnh nhi đối với ngôi vị hoàng đế một chút cũng không có hứng thú, Quý thực phi cũng không có dã tâm gì, vì sao bọn người kia không buông tha ấu tử bọn họ, bọn người kia muốn làm cái gì chứ.”

“Nếu như nhi thần muốn hại Thực phi, thì nhi thần sẽ nói Thực phi nương nương thông dâm cùng người khác sinh ra lục đệ.” Đoan Mộc Phi suy nghĩ một chút, người trong cung hay dùng phương pháp này để hại người.

“Ngạch, người có phải đọc sách nhiều quá không, bắt đầu tưởng tượng.” Đoan Mộc Thanh Lam buồn cười nói, có phải thái tử quá nhạy cảm hay không.

Đoan Mộc Phi cũng cười, hần không nói thêm gì nữa.

Đoan Mộc Dĩnh nghe nói sắp đến sinh thần của Đoan Mộc Thanh Lam, nên tặng cho hần lễ vẫn gì thì tốt ni, Đoan Mộc Dĩnh bắt đầu đi đi vào vào trong tàng thư các, cầm lấy một tấm bạch lăng rất lớn, bắt đầu vẽ lung tung. Đã vài ngày Đoan Mộc Thanh Lam chưa tới Phi Oánh cung thăm Đoan Mộc Dĩnh, nghe Thập Lục nói, gần đây Dĩnh nhi phi thường chăm chỉ, mỗi ngày đều đọc sách. Hải tử này chăm chỉ đọc sách, rất mới mẻ, đi xem hần chăm chỉ như thế nào? (bạch lăng = tấm vải mỏng màu trắng)

Đoan Mộc Thanh Lam đi vào Phi Oánh cung lúc hoàng hôn buông xuống, ánh nắng chiều nhuộm đỏ nửa khoảng không. Giữa trời chiều Phi Oánh cung giống như một vị thiếu nữ e thẹn mặc sa y hồng sắc. Vào bên trong Phi Oánh cung Đoan Mộc Thanh Lam lại càng hoảng sợ, mọi thứ rơi loạn thất bát tao khắp phòng, giống như vừa có một vụ đánh nhau lộn xộn. Đoan Mộc Dĩnh quỳ rạp trên mặt đất dùng bút lông vẽ tranh, lúc này Đoan Mộc Thanh Lam thấy Đoan Mộc Dĩnh y như một tiểu cầu, khả ái cực kì. Tiểu cầu Khuynh Thành cũng góp vui, xoay đi xoay lại bên người Đoan Mộc Dĩnh

“Khuynh Thành, ta giúp ngươi ngoạn nha.” Đoan Mộc Dĩnh cầm lấy bút lông điểm lên đầu Khuynh Thành một chút, trên đầu nó liền xuất hiện một điểm đen, thật là khả ái.

Đoan Mộc Thanh Lam buồn cười dùng tay đánh một lên cái mũi của Đoan Mộc Dĩnh, cười hỏi: “Dĩnh nhi vẽ cái gì, để phụ hoàng nhìn xem.”

Đoan Mộc Dĩnh nhìn lại, thấy Đoan Mộc Thanh Lam tới, lập tức đứng lên hành lễ, “Nhi thần bái kiến phụ hoàng.”

“Được rồi được rồi, chỉ có hai chúng ta thì không cần hành lễ?” Đoan Mộc Thanh Lam cũng không khách khí, tùy ý ngồi xuống.

“Cái này, sắp đến sinh thần của phụ hoàng, nhi thần muốn tặng người một lễ vật. Nên nhi thần mới vẽ nó, thiếu chút nữa là hoàn thành.” Đoan Mộc Dĩnh cười nói.

“Thật sao, lễ vật gì mà Dĩnh nhi tự mình vẽ.” Đoan Mộc Thanh Lam đối với lễ vật này rất có hứng thú.

“Địa đồ, nhi thần vẽ địa đồ của các quốc gia.” Đoan Mộc Dĩnh gọi Thập Lục cùng Hạ Pháp tới cầm lấy bạch lăng, địa đồ trên tấm bạch lăng khổng lồ hiện ra trước mặt Đoan Mộc Thanh Lam. Đây là Đoan Mộc Dĩnh dựa vào lúc còn là Trình Thu Bình phải lưu lạc khắp nơi để vẽ, hơn nữa xem rất nhiều thư tịch, vẽ ra tấm địa đồ duy nhất.

Lần đầu tiên Đoan Mộc Thanh Lam nhìn thấy tấm địa đồ khổng lồ như vậy, địa phận mỗi quốc gia đều được vẽ ra, đường ranh giới của mỗi quốc gia, thành trì thôn trấn sông núi được vẽ phi thường tỉ mỉ. Lần đầu tiên Đoan Mộc Thanh Lam nhìn thấy tấm địa đồ như vậy, rất khiếp sợ.

“Ta vẫn cho rằng Cổ thành của Lương quốc hướng tây nam, không nghĩ nó nằm hần ở hướng nam. Tốt, rất tốt. Phụ hoàng đối với lễ vật này phi thường thoả mãn.” Đoan Mộc Thanh Lam khích lệ. Giống như những đế vương kia, Đoan Mộc Thanh Lam cũng có dã tâm bành bành. Có địa đồ này, phi thường thuận lợi hành quân chiến tranh. Thế nhưng sao hải tử này có thể biết tình hình của các quốc gia như vậy. Đoan Mộc Thanh Lam nhớ lại những sách từng đọc, cũng có miêu tả, nhưng không tỉ mỉ rõ ràng như vậy. Sách viết hữu hạn, nếu như không tự mình đi qua, thì tại sao Dĩnh nhi có thể giải thích rõ ràng như thế.

“Nhi thần thỉnh giáo rất nhiều đại học sĩ, còn có mấy ngày này thái phó bị nhi thần hỏi đến sắp phát điên. Phụ hoàng thích lễ vật này, nhi thần cảm thấy mỹ mãn.” Đoan Mộc Dĩnh buông bút lông, triệt để thả lỏng tâm tình của mình.

“Hải tử này, làm trẫm rất vui.” Đoan Mộc Thanh Lam cười ôm lấy Đoan Mộc Dĩnh, để hần ngồi trên đùi của mình, “Ít hôm nữa, trẫm muốn tại sinh thần của mình, hướng thiên hạ chiếu cáo, ái tử của trẫm nắm rõ tình hình các quốc gia, trẫm sẽ mở ra địa đồ tinh tế này, trẫm không e ngại Vệ quốc, trẫm muốn đoạt lại nhị hoàng tử của trẫm, còn có quốc thổ bị mất đi.”

“Tiên tri Dực Cánh của vệ quốc, có người nói hần phi thường lợi hại. Hần tiên đoán chuyện gì cũng không sai, hần nói Vệ quốc sẽ chiếm đoạt Tề quốc, sẽ đánh bại Lương quốc xưng bá thiên hạ.” Đoan Mộc Dĩnh nói. (lão tiên tri nào cũng bảo nước mình như thế..hần)

“Tiên tri là cái gì, tất cả đều là nói bậy. Tiên tri của Lương quốc cũng tiên đoán Lương quốc sẽ nhất thống thiên hạ, tiên tri của Vệ quốc tiên đoán Vệ quốc sẽ nhất thống thiên hạ, tất cả đều là những lời vô nghĩa!” Đao Mộc Thanh Lam không tin những ...tiên tri này nói, bọn họ chỉ đón ý quân chủ mà hồ ngôn loạn ngữ, không có bất luận căn cứ gì, không thấy không thể tin. “Số phận là do mình định đoạt, không phải do người khác tiên đoán, trẫm không tin bọn họ.”

“Nhi thần đang suy nghĩ, chúng ta muốn đánh bại Lương quốc cùng Vệ quốc, thành lập một Tề quốc khổng lồ, có lẽ nên liên hợp với các quốc gia chống đối bọn họ.”

“Phụ hoàng nên chiếu cáo thiên hạ, là chỉ cần người có tài, không phân biệt quốc gia, chỉ cần hấn cống hiến, đều được. Bách tính cũng như nhau, chỉ cần có kiến nghị tốt, hữu dụng, người bình dân có tài năng cũng được phong thưởng. Như vậy Cẩm Vân thành của chúng ta sẽ rất phồn hoa.”

“Hải nạp bách xuyên,

Chương hiền đế vương chi hung khâm.

Kiến nghị hay, Dĩnh nhi của trẫm cũng là thâm tàng bất lộ a.” Đao Mộc Thanh Lam ôm chặt Đao Mộc Dĩnh, cảm nhận mùi hương. Hải tử này còn có cái gì chưa bộc lộ ra ni?

“Tay của phụ hoàng không thành thật ni.” Đao Mộc Dĩnh vỗ vỗ tay Đao Mộc Thanh Lam, hai tay này luôn đặt ở nơi không nên đặt a.

“Trẫm nghĩ tới, dù ngươi là nhi tử của trẫm, trẫm cũng muốn cùng ngươi gần nhau suốt đời.” Đao Mộc Thanh Lam lặng lẽ nói lời tâm tình bên tai Đao Mộc Dĩnh, đó cũng là thực tâm của hấn, lần này hấn tuyệt đối không có gạt người.

Ngươi nói qua những lời này, không có biểu tình gì, nói cũng như chưa nói, lừa dối ta vui lắm sao. Đao Mộc Dĩnh không tin Đao Mộc Thanh Lam nói. Nhất là lời tâm tình, lời tâm tình nói với một người bị lừa dối quá nhiều lần còn có tác dụng gì.

“Phụ hoàng thật nhận thức như vậy sao. Nhi thần nghĩ rất nhiều, bên người phụ hoàng có rất nhiều người, nhi thần không muốn đối mặt với những người đó. Mẫu hậu, thái tử, còn có mẫu thân của mình, còn có các đại thần, đôi khi nhi thần cũng rất sợ hãi, lời nói của con người rất đáng sợ.” Ánh mắt Đao Mộc Dĩnh sâu thẳm, nhẹ giọng nói. Phụ tử yêu nhau sẽ phải đối mặt với bao nhiêu chuyện, ai có thể kiên trì tới cùng, ai có thể bảo chứng sẽ kiên trì tới cùng.

“Dĩnh nhi không phải là một người nhát gan, Dĩnh nhi hấn là một người không sợ hãi, phụ hoàng không sợ, ngươi còn lo cái gì.” Đao Mộc Thanh Lam không sợ người khác đả kích, không sợ danh dự bị bôi xấu bởi tội danh loạn luân. Hấn từng phát động cung biến tàn nhẫn giết chết huynh đệ của mình, hấn dùng thủ đoạn đối phó với những người từng dẫn vật thái hậu, các đại thần của tiên hoàng mắng hấn, thời gian, có đại thần dùng cái chết ngăn cản hấn, hấn chẳng quan tâm, hấn bức bách bọn họ dọa chết phụ hoàng của mình, một người trên người đều nhuốm máu như hấn có có danh tiếng sao. “Hiện tại, trẫm là người thống trị Tề quốc, những người khác có thể giúp trẫm đem lại phồn hoa cho quốc gia này, nhưng họ không có quyền quản việc trên giường của trẫm.”

Đao Mộc Dĩnh bắt đầu dĩ thử dài, nam nhân này không giống người bình thường, mình không nên khuyên nhủ hấn.

“Đừng thử dài như thế, Dĩnh nhi sẽ biến thành tiểu lão đầu.” Đao Mộc Thanh Lam cười ôm chặt Đao Mộc Dĩnh, bên tai hấn nhẹ giọng nói, “Sinh thần của trẫm, Dĩnh nhi giao bản thân cho trẫm là lẽ vật tốt nhất. Vậy sau này tâm của trẫm cũng giao cho Dĩnh nhi, chúng ta trao đổi một chút được không.” Đao Mộc Thanh Lam liền nhẹ nhàng bên tai Đao Mộc Dĩnh một cái, Đao Mộc Dĩnh lui lui cái cổ. Đao Mộc Dĩnh thực sự chẳng biết nói gì với phụ thân này, không có cách nào nói lại hấn.

“Hoàng thượng, Mặc thị quân nói là có chuyện quan trọng muốn tấu.” Ở bên ngoài Lý Phúc khom người bẩm báo, hấn ngẩng đầu nhìn thoáng qua địa đồ được vẽ trên tấm bạch lăng, tinh tế tỉ mỉ, đây không phải là địa đồ, mà đây là vẽ lên mộng tưởng của một người đế vương, lục hoàng tử rất thông minh.

Đao Mộc Thanh Lam liền cảm thấy không có tâm tình tốt, “Có chuyện gì trọng yếu chứ, chỉ là chuyện trẫm không đến chỗ hấn mà thôi.” Đao Mộc Thanh Lam tuy rằng rất tức giận, cũng muốn đến xem Mặc

Triền đình nói gì. Đoan Mộc Thanh Lam hôn lên mặt Đoan Mộc Dĩnh một cái, “Phụ hoàng đi xem, người ở lại.”

“Nhi thần tiến phụ hoàng.” Đoan Mộc Dĩnh nghĩ có chút mệt mỏi, hắt tiến Đoan Mộc Thanh Lam ly khai Phi Oánh cung, gió thu hiu quạnh, lá cây lả tả rơi rụng, bóng lưng vững chắc của Đoan Mộc Thanh Lam hiện lên trong mắt hắn, Đoan Mộc Dĩnh cảm khái hàng vạn hàng nghìn, hắt bỗng nhiên xướng khúc,

“Tương Trọng Tử hề,

Vô du ngã lý,

Vô chiết ngã thụ kỷ,

Khởi cảm ái chi,

Úy ngã phụ mẫu,

Trọng khả hoài dã,

Phụ mẫu chi ngôn,

Diệc khả úy dã.

Tương Trọng Tử hề,

Vô du ngã tường,

Vô chiết ngã thụ tang,

Khởi cảm ái chi,

Úy ngã chư huynh,

Trọng khả hoài dã,

Chư huynh chi ngôn,

Diệc khả úy dã.

Tương Trọng Tử hề,

Vô du ngã viên,

Vô chiết ngã thụ đàn,

Khởi cảm ái chi,

Úy nhân chi đa ngôn,

Trọng khả hoài dã,

Nhân chi đa ngôn,

Diệc khả úy dã.” (1)

Miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ, Đoan Mộc Thanh Lam không quan tâm, nhưng Đoan Mộc Dĩnh không giống với hắn, Đoan Mộc Dĩnh cảm thán một vị hoàng đế muốn lưu lại mỹ danh, danh xấu đều do người khác gánh chịu. Hoàng đế thích mỹ nhân không thể tự kèm chế, người bị bêu danh chính là mỹ nhân, nàng quyền rũ hoàng đế. Mỹ nhân có tội gì, chỉ vì nàng có dung nhan khuynh quốc mà mất đi tính mệnh. Nước bọt của con người làm người ta chết đuối, giả như chúng ta cùng một chỗ, người bị bêu danh vĩnh viễn là ta, không ai dám nhục mạ hoàng đế.

Đoan Mộc Thanh Lam đi ra đại môn Phi Oánh cung, tiếng ca của niên thiếu bay qua tường cung theo gió thu vùn vút bên người Đoan Mộc Thanh Lam. Miệng lưỡi thế gian đáng sợ, Dĩnh nhi không có sai, sai chỉ có ta. Nếu như ta không thể bảo hộ tình cảm này của mình, sẽ hại chết Dĩnh nhi. Đoan Mộc Thanh Lam ngẩng đầu nhìn bầu trời, vì sao qua tường cung cao chót vót này, bầu trời trở nên nhỏ hẹp như vậy. Đoan

Mộc Thanh Lam, người không nên đa sầu đa cảm, người cần phải làm là bảo hộ người người yêu, cho hắn hạnh phúc.

Mặc Triền rất khấn trương, hắn đứng dưới tàng cây trong sân, trong tay cầm một phong thư, đây là lần đầu tiên hắn đánh bạc với sinh mệnh mình, thắng, sẽ có vô tận ân sủng, thất bại, sẽ bị xử tử. Không làm như vậy thì hắn cũng không biết làm gì, hắn bối rối đi qua đi lại dưới tàng cây. Đã lâu Đoàn Mộc Thanh Lam không tới đây, lúc trước có đến một lần nhưng không hề phát tiết dục vọng trên người hắn. Mặc Triền nhìn trời rồi nhìn trên mặt đất, hắn đã làm sai cái gì, vì sao lại như vậy? Sau đó hắn nghe nói có người hãm hại hắn, có người nói với hoàng thượng hắn đánh chết mèo. Mặc Triền cảm thấy người hãm hại hắn nhất định là Đoàn Mộc Đình, trong lúc nhất thời nội tâm của hắn bị cừu hận chiếm lĩnh, hắn muốn trả thù Đoàn Mộc Đình. Dương quý phi cho hắn cơ hội này, hắn nhất định phải thành công. Mặc Triền khát vọng để vương sủng ái hắn, hắn khát vọng được để vương yêu, hắn khát vọng người khác không chiếm được tình yêu của đế vương.

“Hoàng thượng giá lâm.” Thanh âm của Lý Phúc vang lên, cắt ngang lo lắng của Mặc Triền. Hoàng thượng đã đến, hắn phải làm việc này.

Mặc Triền quỳ trên mặt đất nghênh tiếp Đoàn Mộc Thanh Lam, thanh âm Đoàn Mộc Thanh Lam rất lạnh nhạt, “Đứng lên đi, khanh muốn gặp trẫm vì chuyện gì.”

Mặc Triền đứng lên, đưa lá thư cầm trong tay cho Đoàn Mộc Thanh Lam, Đoàn Mộc Thanh Lam cầm lấy, nhìn một chút, đây là một phong thư, tố cáo chuyện ngày xưa của Quý thực phi. Buổi trưa thái tử nói qua, có người muốn nói xấu thực phi nương nương, quả là không lo xa.

“Thư tín người đưa cho trẫm là thật sao?” Đoàn Mộc Thanh Lam không có tức giận như Mặc Triền nghĩ, Đoàn Mộc Thanh Lam đang nghĩ gì đó, biểu hiện của hắn rất bình thản.

“Là thật, hoàng thượng đã từng nhìn thấy thân thể hoàng tử chưa. Lúc hoàng tử thụ thương, ngự y giúp hoàng tử trị thương, ngự y nói lục hoàng tử không giống những hoàng tử khác, trên người lục hoàng tử không có phượng hoàng đồ đằng. Mà trên người các hoàng tử đều có phượng hoàng đồ đằng, duy độc lục hoàng tử không có. Bệ hạ người nghĩ sao?” Mặc Triền nhìn vị đế vương này, tin tưởng ta đi, chỉ cần người tin ta, người nhìn ta giống như trước, bất cứ thứ gì ta đều có thể trả giá.

“Trẫm tin tưởng lục hoàng tử là thân sinh hài tử của trẫm, cho dù hắn không có phượng hoàng đồ đằng.” Đoàn Mộc Thanh Lam không tin Mặc Triền nói, Đoàn Mộc Thanh Lam nhớ tới nhiều năm trước, Quý thực phi mang thai, thái hậu bệnh nặng, mỗi ngày Quý thực phi đều chăm sóc thái hậu, sẽ có lòng thanh thản yêu đương vụng trộm sao. Thái hậu đã thì Quý thực phi lại chăm sóc Đoàn Mộc Thanh Lam lúc đó đang chịu đả kích, Đoàn Mộc Thanh Lam biết thời gian Quý thực phi mang thai, sinh ra lục hoàng tử. Dù không có đồ đằng, hắn cũng là hài tử của ta.

“Thần cho rằng bệ hạ nên gọi hoàng tử đến chứng minh danh phận, để cho những người nghi vấn được sáng tỏ a. Các ngự y đều nói chuyện này, trong cung rất náo loạn. Bọn họ đều nói Thực phi yêu đương vụng trộm, sinh ra lục hoàng tử.” Mặc Triền không nghĩ rằng Đoàn Mộc Thanh Lam sẽ che chở Quý thực phi, che chở Đoàn Mộc Đình như thế. Người nam nhân nào có thể chịu đựng vợ mình ngoại tình chứ, hoàng đế lại càng không thể.

“Không nên nói lung tung, Mặc Triền, chuyện này không nên nhắc lại.”

“Hoàng thượng, người làm như vậy, người khác sẽ nghĩ Quý thực phi và lục hoàng tử bất minh, bộ mặt hoàng thất sẽ còn sao.” (hắn ...)

“Trẫm nói người không nên nhắc lại, chuyện này không được bắt luận kẻ nào bàn tới nữa.”

“Hoàng thượng, như vậy không giải quyết được gì, thần cho rằng không thích hợp.”

Đoàn Mộc Thanh Lam ngưng mắt nhìn Mặc Triền, Mặc Triền cảm thấy sợ hãi, ánh mắt Đoàn Mộc Thanh Lam đều là nghi vấn cùng lạnh lùng, Mặc Triền nhớ kỹ khi còn bé, mùa đông năm đó, nóc nhà kết lại một cột băng, vô cùng bén nhọn, cột băng này mà rơi vào người nào sẽ làm người đó bị thương. Nhân thân Đoàn Mộc Thanh Lam cũng giống cột băng này, hắn muốn Mặc Triền chết.

“Người đầu, gọi hậu cung tần phi, hoàng hậu, thái tử, hoàng tử và Vương gia đến Trữ Thái cung của trẫm!”
Đoan Mộc Thanh Lam ra lệnh. Lý Phúc nhanh như chớp chạy ra, lập tức chấp hành.

P/s: dịch bài thơ (1)

Xin chàng Trọng đừng sang xóm thiếp,
Đừng bẻ cây kỷ diệp thiếp đi,
Cây kia thiếp chẳng tiếc chi,
E song thân thiếp biết thì làm sao?
Lòng riêng tuy những xuyên xao,
Mẹ cha mang nặng đẻ đau khác nhiều.
(Xin chàng Trọng đừng sang xóm thiếp,
Đừng bẻ cây kỷ diệp thiếp đi,
Cây kia thiếp chẳng tiếc gì,
Chữ e cha mẹ biết thì làm sao?
Lòng riêng riêng nỗi xuyên xao,
Nhưng lời cha mẹ lẽ nào chẳng e.)
Xin chàng chớ lắt leo vách nọ,
Chớ bẻ cây tang thọ của em,
Dám đâu thương trộm nhớ thầm,
Sợ anh em biết nói cùng mẹ cha.
Lòng riêng riêng những xuyên xao,
Nhưng lời huynh đệ lẽ nào chẳng e.
Xin chàng Trọng chớ qua vườn thiếp,
Cây thọ đàn chớ chiết bẻ đi,
Thấy chàng há dám yêu vì,
Sợ nhiều người nói ắt thì khó khăn,
Chàng thì dũng đáng tình nhân,
Sợ nhiều người nói dở gần thẹn xa.

15. Chương 15

Hậu cung phi tần đều tập trung ở Trữ Thái điện, Đoan Mộc Thanh Lam ngồi ở trung tâm, Cơ hoàng hậu ngồi ở bên trái Đoan Mộc Thanh Lam, thái tử ngồi dưới bọn họ một chút. Tần phi dựa theo phẩm cấp mà an vị, hoàng tử đi theo thì đứng bên người mẫu thân mình.

“Trẫm nghe nói có người đồn đãi lục hoàng tử không phải là hài tử của trẫm, ai là người náo loạn khởi xướng?” Đoan Mộc Thanh Lam lớn tiếng quát, “Có phải hài tử của trẫm hay không, chẳng lẽ trẫm không biết sao!”

Chúng tần phi vừa nghe sợ đến run run, lần này hoàng thượng thực sự rất giận dữ, Dương quý phi liếc mắt nhìn Mặc Triền, Mặc Triền hướng Hoàng thượng cáo trạng, hoàng thượng không tin Mặc Triền nói, cái giá phải trả lớn lắm nì.

“Hoàng thượng không nên tức giận như vậy, mặc kệ là ai nói lung tung, cũng phải có chứng cứ. Theo ý thần, chuyện này cứ hỏi ngự y và bà đỡ.” Mặc Triền nói, “Hoàng tử thì sẽ có bớt, duy độc lục hoàng tử không có, chẳng lẽ không đáng nghi sao?”

Quý thực phi vẫn bình ổn ngồi, không chút hoang mang. Đ oan Mộc Dĩnh thấy mẫu thân như vậy, cũng bình tĩnh đứng ở bên người mẫu thân. Cơ hoàng hậu biết Quý thực phi không có kinh hoảng, trong lòng nàng đều biết. Quý thực phi trải qua nhiều sóng gió, không có phần thắng tuyệt đối, thì có thể bình tĩnh như vậy sao. Thái tử có chút lo lắng nhìn Quý thực phi, hẳn không muốn nhìn thấy có người hãm hại nữ nhân này, Thực phi trong cảm nhận của hắn là một nữ nhân hoàn mỹ.

“Tuyên ngự y, bà đỡ.” Đ oan Mộc Thanh Lam nói.

Lý Phúc vội vã đi ra ngoài, “Hoàng thượng có chỉ, tuyên ngự y cùng bà đỡ yết kiến.”

Ngự y cùng bà đỡ vội vàng tiến đến, quỳ trên mặt đất hô muôn năm.

“Ngự y, người nói xem, trên người lục hoàng tử có đồ đằng hay không, người nói cho thật.” Đ oan Mộc Thanh Lam nói.

“Thần thần không thấy trên người lục hoàng tử có phượng hoàng đồ đằng.” Ngự y sợ đến có chút run run, lau mồ hôi.

“Bà đỡ, người nói một chút a.” Đ oan Mộc Thanh Lam hỏi.

“Lúc nô tì đỡ đẻ, không thấy bất cứ cái bớt nào trên người lục hoàng tử.” Bà đỡ nói.

“Thực phi nương nương của trẫm, người giải thích một chút a, bọn họ bức thiết muốn biết lục hoàng tử có phải là nhi tử của trẫm hay không.” Đ oan Mộc Thanh Lam tà mị cười, ôn nhu hỏi, “Người giải thích cho bọn họ một chút.”

Dương quý phi đắc ý dào dạt chế giễu, Mặc Triền cũng cho rằng mình đã thành công, Đ oan Mộc Kỳ có chút hả hê chờ xem náo nhiệt.

Quý thực phi rất trấn định đứng lên, hành một lễ, “Thực sự là lời nói vô căn cứ, nhi tử của thần thiếp đương nhiên là con của hoàng thượng.”

“Người có chứng cứ gì, lấy ra ọi người nhìn một cái.” Mặc Triền nói.

Quý thực phi kéo Đ oan Mộc Dĩnh tới trước mặt Đ oan Mộc Thanh Lam, Quý thực phi mỉm cười cợt ti kết buộc tóc Đ oan Mộc Dĩnh ra, tóc Đ oan Mộc Dĩnh liền hạ xuống.

“Bớt đồ đằng của Dĩnh nhi ở sau tóc, không dễ phát hiện, bệ hạ cùng hoàng hậu tự mình nhìn.” Quý thực phi cười nói, “Đồ đằng này cũng có màu đen như tóc.”

Đ oan Mộc Dĩnh chưa bao giờ biết bớt đồ đằng của mình sinh trưởng ở trên đầu, đó là một nơi không dễ dàng nhìn thấy. Trách không được Quý thực phi trấn định tự nhiên, trong lòng nàng biết rõ mình sẽ thắng. Đ oan Mộc Dĩnh tiêu sái đi tới trước mặt Đ oan Mộc Thanh Lam, Đ oan Mộc Thanh Lam kéo Đ oan Mộc Dĩnh qua, tại đầu của hắn tìm tới tìm lui, cười nói: “Là nhi tử của trẫm, không sai.”

“Thực sự là thần kỳ, Dĩnh nhi lại đây mẫu hậu nhìn.” Cơ hoàng hậu cười kéo Đ oan Mộc Dĩnh qua, nhìn trên đầu Đ oan Mộc Dĩnh một chút, “Không sai, đồ đằng xuất hiện ở nơi thật kỳ quái, bị tóc che lấp khó mà phát hiện.”

Thành thân vương Đ oan Mộc Du cũng nhìn một chút cái bớt dấu sau tóc, thiên hạ to lớn không có gì là không thể xảy ra. “Lục hoàng tử đúng là huyết mạch hoàng thất.” Đ oan Mộc Du cười nói, “Không sai được, Thái Tông hoàng đế cũng có bớt sau tóc, chẳng có gì lạ.”

“Chuyện này cũng là thần thiếp sơ sẩy, lúc mới sinh tóc Dĩnh nhi hơi dài, che đi bớt, sau này thần thiếp phát hiện, cũng không nói rõ một chút với mọi người, khiến cho người khác ngỡ vô căn cứ. Hoàng thượng không cần vì chuyện này mà tức giận.” Quý thực phi biểu hiện rất khàn khản, không có vẻ bất hòa với người khác.

“Nếu sau này trẫm nghe bất cứ câu hồ ngôn loạn ngữ nào, thì đừng trách.” Đao Mộc Thanh Lam uy nghiêm sắc bén nhìn những cung phi và nhi tử của hắn, cực kì uy hiếp nói, “Không nên coi trẫm là đứa ngốc, tự cho là người thông minh nói xằng nói bậy trước mặt trẫm, lần này trẫm chứng thực cho các người thấy, đã rõ ràng rồi a.”

“Hoàng thượng, người hà tất phải tức giận, vì loại người tiểu nhân vu cáo kia thật không đáng. Có người nghi ngờ thân phận của lục hoàng tử, hiện tại đều rõ ràng, sau này không ai dám nói lung tung nói, sau này nếu như trong cung có nghe được điều gì không tốt, thần thiếp sẽ là người đầu tiên trừng phạt họ. Thần thiếp nghĩ ngày hôm nay cứ như vậy, mọi người cũng đều minh bạch, hoàng thượng còn có quốc sự trọng yếu, tất cả mọi người xuống phía dưới đi.” Hoàng hậu đứng ra hoà giải, hoàng thượng cũng không hơn thua, mọi người đều thở dài một hơi, hành lễ xin cáo lui, Đao Mộc Đình đứng lên cùng Đao Mộc Tuyết và Quý thực phi hướng Hoàng thượng hoàng hậu xin cáo lui, Đao Mộc Thanh Lam thích sờ mái tóc dài rối tung của Đao Mộc Đình, mái tóc đầy phong tình không giống hắn ngày xưa, trong lòng hạ quyết tâm, sau này sẽ sờ tóc Đao Mộc Đình nhiều hơn. (sắc lang)

Đao Mộc Đình đi ra cung điện, trên mặt hắn cùng Quý thực phi lộ ra mỉm cười, Đao Mộc Tuyết cũng minh bạch người tố giác chỉ là kẻ chết thay, thương cảm a. Đao Mộc Đình cầm lấy tay phải của Quý thực phi, Đao Mộc Tuyết cầm tay bên trái, những phi thần không có hài tử thật phi thường ước ao. Đao Mộc Đình biết Quý thực phi có thể đem bọn hắn nuôi lớn thế này, nàng cũng phải trả giá rất nhiều. Nghe nói nhị ca chưa thấy mặt bao giờ kia không phải là con của Quý thực phi, là người khác ủy thác Thực phi nuôi nấng, trong lòng nàng vẫn luôn thương nhớ nhị ca. Sớm muộn gì có một ngày, chúng ta san bằng Vệ quốc, trả nổi nhục này!

“Đĩnh nhi, là bọn hắn cố ý hãm hại chúng ta, Đĩnh nhi, nhanh lớn lên một chút, Tuyết nhi, mẫu thân muốn người đi theo hoàng thúc học tập. Các người cần trưởng thành. Vạn nhất có một ngày mẫu thân không thể bảo hộ các người được nữa, các người phải dựa vào đôi cánh của mình mà bay lượn.” Quý thực phi nói, “Tuyết nhi, hôm qua mẫu thân đã cầu hoàng thúc của người, hoàng thúc đã đồng ý, ngày mai mang người đến quân doanh. Làm việc cho tốt, mẫu thân biết Tuyết nhi là một hài tử có tiền đồ, nhất định sẽ mạnh hơn Trầm Luyến.”

“Nhị thần biết, mẫu thân yên tâm đi. Không có sức mạnh sẽ bị khi dễ, bây giờ lực đệ còn nhỏ, nhị thần sẽ hảo hảo làm việc, khiến phụ hoàng nhìn với cặp mắt khác xưa.” Đao Mộc Tuyết ý thức được chính phải mạnh lên, hắn phải bảo vệ mẫu thân cùng đệ đệ, trong nháy mắt Đao Mộc Tuyết có vẻ trưởng thành rất nhiều.

“Mẫu thân, người không cần lo lắng cho nhị thần, hôm qua nhị thần cùng phụ hoàng nói chuyện chiêu nạp hiền sĩ, nhị thần nghĩ, nhị thần sẽ bang trợ phụ hoàng đoạt lại lãnh thổ đã mất, mở rộng lãnh thổ Tề quốc. Đến lúc đó nhị thần cùng mẫu hậu sẽ được mọi người kính trọng.” Đao Mộc Đình thoải mái nhìn Quý thực phi.

“Người, hài tử này, ăn nói thực mạnh mẽ, trong lòng mẫu thân biết rõ, như vậy tốt, mẫu thân yên tâm.” Quý thực phi nhìn Đao Mộc Đình, rồi nhìn Đao Mộc Tuyết, cảm thấy mỹ mãn, nở nụ cười.

Dương quý phi cùng Đao Mộc Kỳ đi qua người bọn họ, âm dương quái khí, không thềm để ý Quý thực phi. Lâm Tần đi tới, phi thường ước ao nói: “Tỷ tỷ hảo phúc khí, có hai nhi tử bên người, đứa con bất hiếu kia của muội muội không biết đang làm cái gì, cũng không trở lại thăm mẫu thân của mình, đúng là hài tử không có lương tâm, ta thực sự là không nên sinh ra hắn.”

“Muội muội không nên nói như thế, lão tứ sẽ trở về, sinh thân của hoàng thượng hắn có thể không đến sao.”

“Khi đó hắn còn có lương tâm, đúng là vô si, trong mắt chỉ có tuyệt thế vô công, căn bản là không có nương này. Ai, không nhắc tới hắn nữa.”

“Nếu như muội muội không vui, tới nơi ta chơi, chúng ta tâm sự.”

“Cũng được, mấy ngày nay trong lòng phiền muộn, chia sẻ với người khác cũng đỡ hơn.”

Xem ra, hôm nay Cẩm viện sẽ phi thường nào nhiệt, hai nữ nhân cũng có thể làm nên gánh hát a.

Mọi người đều ra khỏi Trữ Thái điện, Mặc Triền đi sau cùng, Đoan Mộc Thanh Lam liền nói: “Mặc Triền, người lưu lại một chút, trò chuyện với trẫm.”

Mặc Triền dừng lại, xoay người đối mặt với Đoan Mộc Thanh Lam, biểu tình của Đoan Mộc Thanh Lam khiến Mặc Triền sợ run, Mặc Triền quỳ trên mặt đất, hắn còn có thể nói gì, vu cáo Quý thực phi là tử tội. Hiện tại đối mặt với hắn không phải là hoàng thượng mà là diêm vương, hắn sẽ quyết định mình chết bằng cách nào.

“Mặc Triền, người là một người thông minh, vu cáo người khác là tội gì người cũng biết a.” Đoan Mộc Thanh Lam nói, “Trẫm không muốn truy cứu người, nhưng người không nghe trẫm nói, trẫm đã cho người cơ hội, nhưng người không buông tha, đừng trách trẫm.”

“Thần Mặc Triền tạ ơn bệ hạ khoan dung.” Mặc Triền biết Đoan Mộc Thanh Lam muốn mình tự sát. Mặc Triền đứng lên, thất hồn lạc phách đi ra ngoài, tự sát, Mặc Triền không muốn kết thúc sinh mệnh của mình, thế nhưng hắn phải tự sát. Như vậy cũng tốt, còn có thể chết một cách toàn vẹn. Mặc Triền nở nụ cười, kỳ thực Đoan Mộc Thanh Lam có khoan dung với chính mình hay không, hắn cũng không rõ lắm.

Lần này Đoan Mộc Dĩnh tiến nhập vào mộng ảo, một mảnh trời xanh biển rộng yên bình, đứng ở đó là một nam nhân tóc vàng. Kỳ Duyên, sao hắn lại đi vào trong mộng của ta.

“Lục hoàng tử, ta đợi người đã mấy ngày.” Kỳ Duyên cười nói.

“Người đang đợi ta, người đợi ta làm gì?” Đoan Mộc Dĩnh kỳ quái hỏi.

“Người có muốn đi vào mộng của người khác, làm chuyện người muốn làm?” Kỳ Duyên hỏi.

“Muốn.” Đoan Mộc Dĩnh nói.

“Ta sẽ chỉ cho người một ít phương pháp, người có thể khống chế sức mạnh của mình, thế nhưng nhớ kỹ không nên tùy ý tiến nhập mộng của người khác, vạn nhất người gặp gỡ người có tu vi cao hơn, người sẽ không có khả năng vẹn toàn trở ra, như vậy linh hồn của người sẽ bị hao tổn.”

“Vì sao người muốn dạy ta mấy thứ này?”

“Ta là vì tương lai, người có thể thực hiện mộng tưởng tương lai của ta, cũng là vì ta có khả năng giúp người thực hiện mộng tưởng của người.”

” Mộng tưởng của người?”

“Đúng vậy.”

“Mộng tưởng của người là gì?”

Kỳ Duyên nở nụ cười, phía sau hắn xuất hiện một mảng bầu trời trong vắt, dưới bầu trời đó là một thảo nguyên vô cùng rộng lớn. Những con dê nhàn nhã ăn cỏ xanh, bọn nhỏ sung sướng vui đùa, xa xa còn có rất nhiều lều trướng. Phụ nữ cùng nhau vui tươi giặt quần áo, nói chuyện phiếm.

“Đây là đâu?” Đoan Mộc Dĩnh hỏi, “Rất giống nơi ở của người ngoại tộc.”

“Đúng vậy, đây là Bạc Nhân tộc, mộng tưởng của ta là giúp bọn hắn ổn định nơi ở, một gia viên mỹ lệ.” Kỳ Duyên nói.

“Người là Bạc Nhân?” Đoan Mộc Dĩnh đã biết lai lịch của Kỳ Duyên, trong lòng có chút minh bạch, không ai cho không ai cái gì, hắn dạy cho ta nhiều thứ, hắn muốn ta giúp hắn.

“Đúng vậy, ta là tiên tri của Bạc Nhân. Nếu như người muốn báo thù, nếu như người muốn thực hiện mộng tưởng của người, hãy tin tưởng ta. Ta sẽ không hại người, ta sẽ giúp người làm bất cứ điều gì người muốn.” Kỳ Duyên vung tay lên, cảnh sắc liền biến mất, khôi phục lại cảnh tượng biển xanh.

“Hảo, ta bái người làm sư phụ, người đem tất cả những gì người biết dạy cho ta.” Đoan Mộc Dĩnh biết, hắn cần sự giúp đỡ của Kỳ Duyên. Đoan Mộc Dĩnh hướng Kỳ Duyên làm lễ bái sư, Kỳ Duyên mỉm cười nâng đệ tử mới thu nạp dạy.

“Ngồi xuống, ngấm lại người muốn gặp ai, tập trung lực lượng của chính mình, tận lực tưởng niệm người kia, người sẽ đi vào mộng của hân.” Kỳ Duyên nói, “Không nên sợ, ta sẽ giúp người.”

Cảnh trong mơ của ai vậy, trong mắt Doan Mộc Dĩnh là một giàn hoa tử đằng quen thuộc, có một người trung niên đang đứng dưới giàn hoa, trung niên mặc mặc, khuôn mặt tuần lãng của hân chứa đầy sầu bi, trong tay của hân cầm một búp bê vải, đứng dưới giàn hoa tử đằng tưởng niệm một người.

“Sư phụ, sư phụ!” Doan Mộc Dĩnh biến thành dáng dấp Trình Thu Bình, cuối cùng hân cũng nhìn thấy người hân luôn tưởng niệm, Trình Thu Bình chạy đến trước mặt người trung niên, người trung niên giống như giật mình tỉnh giấc mộng, hân run run vươn hai tay, ôm lấy mặt Trình Thu Bình, vuốt ve phác thảo lại khuôn mặt của đồ đệ hân.

“Bình nhi, thật là người sao, sư phụ đang nghĩ vì sao người không về báo mộng cho sư phụ, sư phụ muốn nhìn lại người.” Dạ Dương rơi nước mắt, ôm chặt lấy đồ đệ, là hài tử hân nuôi lớn, cứ nghĩ lúc mình già yếu, muốn hân chiếu cố mình hưởng thụ thiên luân chi nhạc, hiện tại tất cả khổ cực đều thành khoảng không.

“Sư phụ, người là người Bình nhi luôn tưởng niệm, sư phụ người có khỏe không?” Trình Thu Bình hưởng thụ cái ôm ấm áp của Dạ Dương, cái ôm vẫn mạnh mẽ như trong trí nhớ.

“Mao Qua chăm sóc ta rất tốt, người yên tâm đi.” Dạ Dương xoa xoa nước mắt nói, “Quá lợi cho lão gia khóa kia, hân không xứng với một người xuất sắc như sư phụ.” Trình Thu Bình phi thường ghét người tên Mao Qua kia, nhìn thấy sư phụ là giống như ác lang, hận không thể lao tới, người gì mà như thế.

“Bình nhi, sao người lại chết, Tiểu Bạch nói người chết trận trên chiến trường, sư phụ đã sớm khuyên người không nên tòng quân, người không nghe, sư phụ báo thù cho người, giết sạch người ngoại tộc.” Dạ Dương chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, khỏi nghe Trình Thu Bình nói Mao Qua không tốt.

“Ta bị Trữ Tiểu Bạch hại chết, sư phụ, người không biết sao.” Trình Thu Bình nói.

“Không có khả năng, các người là sư huynh đệ, hơn nữa các người là tình nhân, sao hân lại hại chết người.” Dạ Dương không tin Trình Thu Bình nói, Trữ Tiểu Bạch có thể là người như vậy sao!

16. Chương 16

Trình Thu Bình biết Dạ Dương sẽ không tin tưởng, khi hân tỉnh mộng cũng sẽ tưởng là mình chỉ mộng mà thôi. Trình Thu Bình hái xuống một bông hoa tử đằng đặt trong tay Dạ Dương, “Sư phụ còn nhớ rõ cây hoa tử đằng này không, còn nhớ rõ thân thể của ta không. Có bao nhiêu người muốn mạng của ta, còn có tiên tri Lưu Đình kia, tiên đoán của hân khiến ta chịu nhiều đau khổ, lẽ nào người không nghĩ tới bọn họ muốn lấy mạng ta.”

“Bọn họ muốn người chết, vì sao lúc người còn nhỏ không giết người, vì sao bây giờ mới giết.” Dạ Dương không hiểu hành vi của những người này, vì sao bọn họ muốn giết chết Trình Thu Bình, chỉ vì lời tiên đoán hoang đường đó sao?

“Người biết tiên tri Kỳ Duyên không, ta nghe nói, sở dĩ lúc nhỏ ta không bị quân vương giết, là bởi vì hân nói lời tiên đoán khác cho quân vương, quân vương khi đó do dự bất định, ta mới có thể sống đến bây giờ.” Trình Thu Bình nói, tuy rằng khi đó hân còn nhỏ, thể nhưng còn nhớ rõ một sự tình, hân nhớ kỹ mạng mình được một người tên Kỳ Duyên cứu, mà Kỳ Duyên kia chính là Kỳ Duyên này sao?

“Người nói Tiểu Bạch hại chết người.” Dạ Dương không tin, vì sao một đồ đệ của mình có thể hại một đồ đệ khác.

“Hoàng mệnh khó trái hay là vì vinh hoa phú quý. Sư phụ, người sẽ vì những lí do này hại chết sư huynh đệ mình sao.”

“Sư phụ sẽ không.” Dạ Dương nói.

“Có người sẽ.” Trình Thu Bình tiện tay tháo xuống sợi dây bó buộc cây hoa tử đằng, “Tham vọng diệt đi tâm của bọn họ, người như bọn họ luôn truy cầu danh lợi, tình nhân hoặc phú quý, bọn họ cần thời gian suy nghĩ chọn lựa sao. Con mắt bọn họ thị huyết, toàn thân nhuốm máu người, bọn họ vô tâm vô tình, trong lòng luôn trống rỗng. Sư phụ, hãy tin tưởng ta nói, đây không phải cảnh trong mơ, đây là linh hồn của một người đã khuất về báo mộng cho người.”

Trình Thu Bình để những cánh hoa phiêu phiêu trong gió mát, u hồn trên cây hoa tử đằng cũng phiêu tán đi.

“Sư phụ muốn nhìn cảnh ta chết một chút không?”

Phía sau Trình Thu Bình không còn là hoa tử đằng, phía sau hắn là một mảnh chiến trường, là ký ức cuối cùng của Trình Thu Bình. Cửa thành đóng chặt, người trên thành lâu dùng ánh mắt lạnh lùng để nhìn người đang chém giết đầm máu phía dưới, đám binh sĩ bị giết chết tàn nhẫn, trên người người hấn yêu đều nhiễm máu, nhận không ra dung mạo. Dao trong tay đã có lỗ thủng, chiến giáp tổn hại nghiêm trọng, người trên thành lâu vẫn không động, hấn tựa hồ chậm rãi thưởng thức tình nhân của mình đổ máu liều mạng chiến đấu, rất giống đóa hoa màu đỏ. Hấn thậm chí mê say ngắm nhìn bầu không khí chết chóc, thẳng đến khi tình nhân rồi ngã xuống, tình nhân quay đầu lại nhìn hấn một cái, nói một câu nói, câu nói kia là gì hấn không nghe rõ. Tình nhân của hấn ngã xuống, hấn nở nụ cười.

Dạ Dương bị ký ức cuối cùng của Trình Thu Bình làm cả kinh nói không ra lời, hấn đau thương ôm lấy Trình Thu Bình, phát thệ: “Người chết oan khuất, sư phụ sẽ báo thù cho người, dùng máu của bọn họ để tế người.”

Trình Thu Bình không muốn buông sư phụ mình ra, nhưng đã đến giờ, hấn phải đi. Dĩ hấn năng lực hiện tại của hấn chống đỡ không được bao lâu. Hấn mới nhập môn tu hành Tam thập tam thiên, hấn cần cùng Kỳ Duyên tu hành nhiều hơn.

“Sư phụ, ta phải đi, người phải bảo trọng.” Trình Thu Bình cầm lấy búp bê vải kia, cái này là ngày xưa sư phụ tặng hấn, ta nói cho sư phụ người hại chết ta, ta không muốn sư phụ thương tâm, nhưng ta cũng không muốn sư phụ bị người khác lừa dối.

Trình Thu Bình mỉm cười, ôm Dạ Dương một chút, hóa thành khói xanh chậm rãi tiêu thất dưới làn hoa tử đằng.

Dạ Dương giật mình tỉnh giấc đã là lúc nửa đêm, hấn nhìn người còn đang ngủ say bên cạnh, Dạ Dương lật qua lật lại tri giác, hồi ức của cảnh trong mơ, thật hay giả ni, có đúng là Bình nhi báo mộng kể rõ ủy khuất hay không. Hài tử ta nuôi lớn cứ như vậy mà chết, nghĩ mãi cũng không ra. Cái chết của Bình nhi rất kì lạ, nhất định phương diện này có chuyện. Bên người có tiếng ngáy khò khè, người đáng phiền não cực kì không thích. Dạ Dương bình tĩnh đá người bên cạnh một cước, ta không ngủ thì người đừng nghĩ ngủ. Người bên cạnh trở mình, vẫn tiếp tục ngáy. Một cước không đau sao, dùng sức nhéo hấn! Dạ Dương dùng sức nhéo trên lưng người bên cạnh, “Ai u, có ám khí!” Người bên cạnh quát to một tiếng, thanh tỉnh, sờ sờ hậu thất lưng, không có gì.

“Tại sao người lại nhéo ta.” Một người tướng như đại hán nói.

“Mao Qua, người thử nghĩ xem có phải Bình nhi bị người khác hại chết không.” Dạ Dương nói.

“Ta nghĩ không phải, người chết có nhiều nguyên nhân, vì sao lại nói có người khác hại chết hấn.” Mao Qua sờ sờ râu mép của mình, nghiêng người, ôm lấy thất lưng của Dạ Dương, mặt đối mặt cùng Dạ Dương nói chuyện.

“Bởi vì tiên đoán, tiên đoán của tiên tri, tiên tri Lưu Đình từng nói Bình nhi không phải là người may mắn, hấn sẽ ngăn cản hoàng thượng nhất thống thiên hạ. Người nói hoàng thượng có thể buông tha hấn sao.” Dạ Dương phân tích.

“Cũng đúng a, phương diện này cũng có lý. Ta sẽ nhờ huynh đệ của ta đi thăm dò, để xem vì sao Bình nhi lại chết, sư đệ, chuyện này ngày mai tính, ngủ ngủ.” Mao Qua buồn ngủ, ôm lấy Dạ Dương cọ cọ, tìm một

tư thế thoải mái, nói với Dạ Dương, “Người cũng ngủ đi, nếu không chúng ta lại hoạt động, nó rất hữu ích cho giấc ngủ, người thấy có được không.”

“Người đi chết đi.” Nét mặt già nua của Dạ Dương có điểm hồng, hắn không có đẩy Mao Qua ra, hắn nằm trong lòng nam nhân chậm rãi tiến nhập mộng đẹp.

Mao Qua đột nhiên mở mắt, vươn tay nhẹ nhàng xoa đôi lông mày nhú chặt của Dạ Dương, hắn thở dài một hơi. Hắn ngồi xuống phủ thêm y phục, đi tới gian nhà bên ngoài, vung tay một cái, một hắc y nhân xuất hiện trước mặt của hắn.

“Đi đi, người biết nên làm gì.” Mao Qua nhẹ giọng nói.

“Vâng, chủ nhân.” Hắc y nhân nghe xong mệnh lệnh, lắc mình tiêu thất trong bóng đêm.

Mao qua một lần nữa trở lại giường, Dạ Dương trở mình cuộn tròn lại. Mao qua ôm lấy Dạ Dương, trầm trầm đi vào giấc ngủ.

Trong lòng Dạ Dương có chút nghi ngờ, cảnh tượng trong mơ ngày đó có phải là giấc mộng, không thể tin tưởng hoàn toàn cảnh trong mơ. Sáng sớm, Dạ Dương đứng lên rửa mặt, ăn điểm tâm, sau đó hắn nói với Mao Qua, “Ngày hôm nay muốn đi thăm một người bằng hữu, buổi trưa không trở lại, buổi tối có thể trở về muộn.”

“Người đi đi, trên đường phải cẩn thận.” Trong mắt Mao Qua đều là thân thiết, rất ôn hòa nói.

“Ta sẽ cẩn thận, người có thể tổn thương ta cũng không có mấy người.” Dạ Dương tự tin nói.

Dạ Dương sờ sờ túi tiền lý còn lại không nhiều tiền đồng lăm, mua một ít tiền giấy đốt cho Bình nhi. Dạ Dương chỉnh y phục một chút, đi ra khỏi phủ đệ của Mao Qua. Dạ Dương đi trên đường cái của kinh thành, nhìn hàng hóa hai bên đường, có sạp bán tiền giấy hay không, liền tìm được một nhà. Dạ Dương mua một ít tiền giấy và một ít hương nến, hắn rời khỏi nơi phồn hoa, lưng thưng đi ra cửa thành, ngoại ô cách cửa thành không xa có một rừng cây, đang là mùa thu, gió thu hiu quạnh thổi qua, một con đường nhỏ hai bên toàn cỏ dại, hắn theo đường nhỏ đi đến, phía trước là một bãi tha ma. Ở bãi tha ma này toàn mai tang những người không có thân nhân hoặc nhà không có tiền xây mộ, nơi này cũng có Trình Thu Bình. Bình nhi đã chết, ta thành người không có thân nhân, Dạ Dương thở dài một tiếng, sớm muộn có một ngày ta cũng sẽ chôn ở chỗ này.

Dạ Dương chưa đến gần phần mộ của Trình Thu Bình, thì nghe được có người đang nói chuyện, đi vào sâu hơn thì nghe Trữ Tiểu Bạch nói. Hắn cũng tới viếng mộ Bình nhi, điều này chứng tỏ hắn không phải người vô tình, Bình nhi ta nghĩ người trách lầm hắn, trong lòng Dạ Dương cảm thấy có chút vui mừng.

“Bình nhi, tha thứ ta đi, ta thực sự không muốn người chết, tha thứ ta đi, không nên mỗi ngày dằn vặt trong mộng ta, ta rất thống khổ.” Trữ Tiểu Bạch ngồi trước phần mộ của Trình Thu Bình, một bên đốt vàng mã một bên nói, “Ta không phải muốn hại người chết, là chủ ý của hoàng thượng, tiên tri và ca ca người, cùng ta không quan hệ, không nên tới tìm ta, người ngủ yên đi. Đều tại người mệnh bất hảo, không thể trách người khác. . .”

Dạ Dương nghe được Trữ Tiểu Bạch thanh thanh sám hối, hắn sợ gây người, nguyên lai cảnh trong mơ ngày hôm qua đều không phải là giả. Dạ Dương tưởng tiến lên muốn chất vấn Trữ Tiểu Bạch, nhưng cuối cùng hắn không có làm như vậy. Dạ Dương cầm tiền giấy trốn sau một mộ phần, hắn đợi Trữ Tiểu Bạch rời đi, hắn mới đến trước mộ của Trình Thu Bình, ngồi xổm trên mặt đất, chậm rãi đốt tiền giấy. Đốt tiền giấy, là đốt đi tình thầy trò giữa bọn hắn, Dạ Dương cảm thấy mơ hồ. Để báo thù cho đồ đệ chính tay mình nuôi lớn, hắn phải giết chết người đồ đệ khác của mình, Dạ Dương cảm thấy rất khó xử.

Thế giới này, làm người tốt thật có hại. Lúc Bình nhi còn nhỏ của hồi ta, làm người tốt thì có hại không, khi đó ta nói cho hắn, người tốt tâm đều thiện lương, người tốt sẽ tha thứ người khác, người tốt sẽ không tính toán được mất, làm người tốt rất vui vẻ, vì sao hiện tại ta lại không vui sướng. Dạ Dương đốt xong tiền giấy, nhô hết cổ dại nơi phần mộ. Dạ Dương nghĩ đến mình còn có một bằng hữu lâu chưa gặp, cũng nên gặp lại.

Lúc Dạ Dương quay lại thành, đã sắp buổi trưa, ánh sáng mặt trời ảm áp khiến người ta buồn ngủ, Dạ Dương cảm thấy nhè nhẹ ử rũ. Có phải cuộc sống bây giờ quá dễ dàng hay không, cả người cũng như vậy, an nhàn khiến người ta buông xuôi. Dạ Dương muốn đi thăm bằng hữu cũng không thể đi tay không, mua một ít lễ vật a. Dạ Dương đi qua một khu vực náo nhiệt, nhìn thấy một mã xa, mã xa nhìn quen mắt, hình như ta đã thấy ở nơi nào, hình như là mã xa của Mao Qua. Mao Qua dùng mã xa đi đâu, không phải hấn thích cưỡi ngựa cho nhanh sao, hấn nói nam nhân ngồi mã xa đều không phải là nam nhân. Dạ Dương hiếu kỳ nhìn theo mã xa, hấn muốn biết Mao Qua muốn đi đâu?

Mã xa đi qua đường cái, dừng lại tại một ngõ nhỏ. Mao Qua xuống xe ngựa, hấn gọi xa phu trông coi mã xa, Mao Qua đi tới ngõ nhỏ sơn màu đỏ, gõ cửa một đại môn, chỉ chốc lát sau đại môn mở, người bên trong đi tới nhào vào trong lòng Mao Qua. Dạ Dương nhìn thấy cảnh tượng này như bị sét đánh, hấn cùng Kiều Nặc ở một chỗ. Dạ Dương tỉ mỉ nhìn Kiều Nặc, hấn chăm sóc mình rất khá, không giống mình thoát nhìn già như vậy. Kiều Nặc da trắng nõn, mày liễu mắt hạnh, giống một thiếu niên, nhiều năm như thế hấn không thay đổi. Bọn họ vẫn cùng nhau ở một chỗ a. Dạ Dương nản lòng thoái chí xoay người quay đầu lại, trở về phủ của Mao Qua.

Dạ Dương bước nhanh tới phòng ngủ, thu thập một số vật dụng, vài món y phục cộng thêm nhất kiện áo bông, còn có chút tiền đồng, cũng phải chi tiêu, xem ra còn phải tìm việc nuôi sống chính mình. Thu thập xong quần áo, Dạ Dương liền rời đi, hấn quay đầu nhìn thoáng qua căn phòng ngủ, Dạ Dương rất muốn cho chính mình một cái tát. Lưu luyến làm gì, chung quy ở đây không phải nhà của mình. Dạ Dương phi thân lên, hướng đến nhà bằng hữu của mình.

Dạ Dương đi ra cửa thành, bằng hữu của hấn ở trên núi phía nam ngoại ô, đoạn đường lên đó dài dằng dặc. Nhớ kỹ lúc Bình nhi còn nhỏ, mỗi lần đi một đều được ta ôm, ta cùng hấn phiêu bạt khắp nơi, cho đến ngày ta không thể ôm hấn được nữa, thì hấn mãi mãi rời xa ta. Hứa từ này giống như con của ta, là người duy nhất trên đời thực tình quan tâm ta, vì sao hấn lại chết đi như thế, ông trời, người có con mắt không.

Phong diệp lâm của Phong Diệp sơn trang, khắp nơi đều màu đỏ, Dạ Dương nhớ tới chiến trường đầy máu trong mộng, có phải những người chết đi nhiễm đỏ những phiến lá này.

Dạ Dương bỗng nhiên dừng lại cước bộ, thấp giọng nói, “Ra đi, theo dõi ta lâu như thế, thật khổ cực cho các người.”

Phía sau Dạ Dương xuất hiện bốn hắc y nhân, bọn họ đi tới trước mặt Dạ Dương, phi thường kính cẩn ôm quyền chấp tay, “Tiên sinh, lão gia thỉnh người trở lại, người theo chúng ta về đi.”

Dạ Dương trào phúng cười cười, “Trở lại, bị các người giám thị, bị lão gia các người lừa dối, không nên coi ta là đứa ngốc.”

“Lão gia chúng ta là bất đắc dĩ, mong tiên sinh hiểu cho người.” Hắc y nhân nói.

“Ta sẽ không trở lại tự rước lấy nhục, các người đi đi.” Dạ Dương không muốn giết người, hiện tại tâm tình của hấn phi thường không tốt, hấn muốn giết người.

“Thuộc hạ mạo phạm, chúng ta phải đưa người trở lại.” Những hắc y nhân này phụng mệnh giám thị Dạ Dương, bọn họ đương nhiên sẽ không để Dạ Dương rời đi, Mao Qua không muốn hấn rời đi, cứ như vậy thả hấn đi, trở lại chúng ta biết ăn nói thế nào.

Hắc y nhân vây quanh Dạ Dương, Dạ Dương không ngại bọn họ, hấn cùng với hắc y nhân cứ như vậy giằng co, hấn đang chờ đợi cơ hội ra tay, võ công của bốn người này không kém, hấn đang suy nghĩ làm sao giết chết bọn họ nhanh nhất. Bầu không khí càng trở nên khẩn trương, Dạ Dương không có tận lực thả ra sát khí, hắc y nhân cũng cảm thấy áp lực, họ không nghĩ rằng bọn họ sẽ bị giết chết. Võ công của Dạ Dương có bao nhiêu lợi hại, không ai biết, những người đã từng lĩnh hội võ công của Dạ Dương đều đi gặp diêm vương. (oạch...kinh nha)

Một trận gió thu cuộn cuộn thổi bay lá phong diệp, đưa bọn họ vây quanh trong đó. Dạ Dương bỗng nhiên khẽ động, hắc y nhân hoàn toàn không phát hiện động tác tiếp theo đã bị cắt yết hầu, bốn người đổ gục trên mặt đất. Trong tay Dạ Dương cũng không có binh khí, hấn chính y phục một chút, cảm thán nói: “Hảo tâm khuyển các người, các người không đi càng muốn chết, ta sẽ thành toàn các người.”

Dạ Dương chỉnh vị trí bao quần áo trên vai mình, giống như người vừa giết người kia không phải là hấn, trên mặt hấn không còn bụi bặm, hiện tại hấn là một thư sinh, “Chết kiểu này thật đáng sợ, trách không được người ta không thích thấy người chết. Nhìn sắc mặt xấu xí của các người kìa.”

Dạ Dương nói với bốn tử thi, cước bộ nhẹ nhàng hướng đến Phong Diệp sơn trang. Gió thổi bay lá phong diệp vui lấp những thi thể, như đang thương hại cho những con người này.

Phong Diệp sơn trang rộng khoảng mười mẫu, bên trong sơn trang cũng không có nhiều phong thụ, chỉ bởi vì nó ở trong rừng phong diệp nên được gọi là Phong Diệp sơn trang. Dạ Dương đi tới trước cửa Phong Diệp sơn trang, đại môn đóng chặt, có hai người gia đình đứng gác.

“Hai vị tiểu ca, tại hạ là bằng hữu của trang chủ các người, đường xa đến thăm hấn, phiền các người đi vào thông báo một tiếng, nói Dạ Dương đến đây thăm.”

Gia đình quan sát Dạ Dương, một thân bố sam bạc phếch, nhìn có chút thư sinh. Là người đến nhờ cậy lão gia sao, chúng ta có nên đi vào thông báo một tiếng hay không, nhưng Dạ Dương phi thường khách khí, lại hào hoa phong nhã.

“Thông báo cho lão gia một tiếng không?” Gia đình giáp nói.

“Đi thôi, vạn nhất người này là một người giang hồ, đắc tội không nổi.” Gia đình ắt nói.

17. Chương 17

Gia đình giáp thuyết, “Tiên sinh ở đây chờ một chút, chúng ta đi vào bẩm báo.”

“Làm phiền.” Dạ Dương phi thường khách khí nói. Gia đình tiến vào một hồi, chỉ thấy đại môn mở rộng, một thanh niên đi từ trong đại môn ra, chỉ thấy hấn mặt như quan ngọc, mày kiếm lông mục, vóc người cao gầy, toàn thân trường bào thêu mẫu đơn, thanh niên cười ha ha nói: “Dạ Dương lão huynh, nhiều ngày không gặp, không kịp tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội a, ha ha ha ha.”

“Long lão đệ, đường làm quan của người rộng mở, nghe nói trước đó không lâu được tân sủng, chúc mừng chúc mừng.” Dạ Dương cũng cười to hàn huyên. Long Uyên cầm lấy tay Dạ Dương, tiêu sái tiến vào Phong Diệp sơn trang. (chưa gì lợi dụng rồi a Long ca)

Phong Diệp sơn trang lợi dụng cảnh sắc đặc biệt của núi rừng, hơn nữa tân trang tỉ mỉ, có vẻ tươi mát tự nhiên, rừng trúc hoa đào, tiểu kiều nước chảy, đình đài lầu các như ẩn như hiện trong thiên nhiên, phong mạo điền viên.

“Trang viên của Long lão đệ thật là đẹp.” Dạ Dương ca ngợi phong cảnh trang viên, “Nếu như ta cũng có một tòa trang viên như vậy, ta đâu còn lưu luyến làm gì.”

“Dạ huynh quá khen, kỳ thực chỉ cần người nguyện ý, ở bao lâu cũng được, trụ cả đời ta cầu còn không được.” Long Uyên cầm tay Dạ Dương, hấn không nhìn Dạ Dương, những lời này giống như vô tâm nói ra, lại giống như cố tình nhắc tới. (anh í tử tình a a)

Dạ Dương cũng không phải là thiếu niên thanh xuân, hấn hiểu ý tứ của Long Uyên, tuổi Long Uyên nhỏ hơn hấn, lại là một nhân tài xuất chúng như vậy, sau này hấn còn có thể gặp gỡ người tốt, hà tất cố chấp như vậy nì. Dạ Dương nở nụ cười, có người đối tốt với mình thì tâm tình cũng vui sướng.

“Người cứ hay hay nói giỡn, với điều kiện của người, có thể thừa sức có được tuyệt sắc giai nhân. Ta đã bốn mươi tuổi, tựa như lá mùa thu rơi.”

“Người hay nghĩ mình già, Dạ huynh tuyệt không già, phải tự tin vào mình chứ.” Long Uyên chớp chớp mắt với Dạ Dương, Dạ Dương thoải mái cười ha ha.

Đi qua con đường nhỏ, Long Uyên đưa Dạ Dương đi tới phòng khách, sau khi khách và chủ ngồi xuống, quản gia liền phân phó nha hoàn dâng trà thơm điểm tâm, Dạ Dương xác thực có điểm khát, cầm lấy ly trà uống một ngụm. Hảo trà, “Long lão đệ thật biết chọn, trà này là thượng đẳng nga.”

“Dạ huynh thì tất nhiên phải dùng trà thượng đẳng rồi. Hương trà xứng giai nhân a.” Long Uyên vừa nói, con mắt hạnh phúc nhìn Dạ Dương, Dạ Dương nén giận, gia khóa này, bệnh cũ lại tái phát.

“Long lão đệ là muốn vị giai nhân ấy, giai nhân đều tại hậu viện của ngươi, ngươi đến hậu viện nhớ đừng quên mang trà thơm.” Dạ Dương chế nhạo Long Uyên, song song cũng là ước ao được như hắn. Một người nam nhân sự nghiệp thành công, sẽ có rất nhiều người ái mộ, đây mới là thành công nhất của nam nhân.

Long Uyên thiêu thiêu mi, tay trái xoa xoa cằm nửa đùa nửa thật nói, “Kỳ thực giai nhân trong lòng ở ngay trước mắt, giai nhân không hiểu được phong tình, Dạ huynh, ngươi nói đệ đệ phải làm sao.”

“Điểm tâm, sao đầu bếp của ngươi có thể làm ngon như vậy a.” Dạ Dương giả ngu.

Long Uyên đảo đảo tròn mắt, trong lòng mắng, tử đầu gỗ, ta không nên thông suốt cho ngươi, ngươi tự nhận ra. “Còn Mao Qua, hẳn để ngươi đi sao, vì sao ngươi lại đi.”

“Ta với hắn kết thúc.” Dạ Dương vân đạm phong khinh nói, giống như mọi việc đều không phải chuyện của hắn, mà đang nhàn thoải chuyện của người khác.

“Xong, điều này sao có khả năng, hai năm qua, Mao Qua đều bù đắp cho ngươi, yêu thương ngươi, như thế là xong.” Long Uyên mở to hai mắt nhìn, mắt một mí không lớn, chớp chớp, hiển nhiên hắn rất giật mình.

“Chúng ta sẽ không có kết quả gì cả, ta nghĩ kết thúc quan hệ hoang đường này thì hơn, ta phải báo thù cho đồ đệ, sau đó rời khỏi đây lưu lạc thiên nhai.” Tư tưởng Dạ Dương tựa hồ rất thoải mái. Dạ Dương nhìn lá trà trong chén, lá trà nổi phập phồng, tự tại trong nước vũ động, chậm rãi nở ra, nước trà xuất hiện màu lục nhạt, ngon miệng, quả nhiên pha trà cẩn thận tỉ mỉ như vậy!

Long Uyên nhìn Dạ Dương một hồi, sắc mặt vui mừng, “Dạ huynh không cần lưu lạc thiên nhai, muốn báo thù ngươi nói một tiếng, thủ hạ của Uyên sẽ thay ngươi làm. Muốn lưu lạc thiên nhai, vừa lúc Uyên muốn đi các quốc gia kiểm tra việc làm ăn, Dạ huynh cần một người am hiểu như Uyên đồng hành, Uyên sao có thể cự tuyệt.”

Da mặt dày chỉ đến mức này, Dạ Dương còn có thể nói gì, tùy ngươi muốn gì thì muốn! Dạ Dương liếc mắt nhìn Long Uyên, đơn giản không để ý tới lời hắn nói.

Long Uyên cảm thấy tức giận, gọi quản gia, “Quản gia, chuẩn bị cho tiên sinh gian phòng tốt nhất, đã biết chưa.” Long Uyên thâm ý nhìn ông.

Quản gia hiểu rõ, liền nói, “Tiểu viện ở trước sân, tiểu nhân đã bảo nha đầu quét tước sạch sẽ, tiên sinh đi đường mệt nhọc, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không.”

“Cũng được, nghỉ ngơi một chút, ta xác thực có chút mệt.” Dạ Dương mỉm cười, hướng quản gia chấp tay, “Làm phiền quản gia, Dạ Dương không phải quan to quý nhân gì, có một chỗ ở là đủ.”

“Tiên sinh không cần khách khí như thế, tiểu nhân dẫn đường cho ngài.”

Long Uyên nhìn quản gia cùng Dạ Dương rời đi, Long Uyên biết Bạch quản gia làm việc có năng lực, Dạ Dương cùng Mao Qua kết thúc, cơ hội của ta càng nhiều a. Long Uyên rất vui mừng, gọi thủ hạ của mình, “Điều tra chuyện của Mao Qua, còn có cừu nhân của Dạ Dương là ai.”

“Vâng.” Thuộc hạ của Long Uyên lĩnh mệnh, lập tức xoay người rời đi.

Phòng khách chỉ còn một mình Long Uyên, Long Uyên tà mị nhìn mọi nơi, nhìn nóc nhà, phòng lương, ngày hôm nay tâm tình thật tốt, bỗng nhiên hắn nghĩ đến cái gì đó, lập tức nói: “Người đâu!”

“Lão gia.” Một gã sai vặt đi vào, cung kính nói.

“Có người hỏi Dạ Dương, thì nói Dạ Dương không ở chỗ này, truyền lệnh xuống phía dưới, bất luận là ai tới tìm Dạ Dương, ai cũng không được nói ra Dạ Dương ở đây, dám nói lung tung sẽ bị cắt lưỡi.” Long Uyên lười biếng nói.

“Vâng, lão gia.” Gã sai vật lập tức ra ngoài truyền lệnh.

Long Uyên cuối cùng an tâm, toàn thân hần thả lỏng nằm ngửa trên ghế, trong lòng vô cùng thư sướng, thực sự là một ngày tốt đẹp a.

Trong hoàng cung Tề quốc, trong Phi Oánh cung vô cùng yên lặng, Đao Mộc Dĩnh nửa đêm tỉnh giấc. Lần đầu tiên Đao Mộc Dĩnh đi vào mộng của sư phụ mình, sư phụ mạnh khỏe, Đao Mộc Dĩnh cũng yên tâm. Luyện tập Tam thập tam thiên có thể giúp ta báo thù rửa hận, ta sẽ phá vỡ tiên đoán của tiên tri, ta muốn nói cho bọn hần biết thiên ý thực sự là gì. Tam thập tam thiên, tu luyện càng cao, năng lực càng không tưởng, năng lực Đao Mộc Thanh Lam có là gì ni? Lần trước thấy hần trong mộng công kích Kỳ Duyên, hần sử dụng pháp thuật gì? Đao Mộc Dĩnh nằm ở trên giường suy nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra, quên đi, ngày mai tiếp tục. Ngày mai ta phải đi vào trong mộng người hại chết ta, ta muốn mỗi ngày bọn họ giống như bị ác quỷ triền thân, hàng đêm khó ngủ. Nếu ta ở trong địa ngục, các người sẽ theo ta hạ hoàng tuyền.

Sáng sớm, bởi vì lục hoàng tử đã khỏe, nên bị Thập Lục bắt rời giường, rửa mặt mặc quần áo chải đầu, hầu như Đao Mộc Dĩnh nhắm hai con mắt được dẫn lên thái học viện, làm hoàng tử phải học tập.

Vừa vào cửa, thái tử Đao Mộc Phi buồn cười nhìn lục đệ của mình, hần với ca ca lão ngũ của hần như nhau, nhắm hai con mắt tiến đến, tìm được vị trí chính xác, gục xuống bàn ngủ. Đệ đệ này thật là, lão ngũ không đến đi học, nghe phụ hoàng nói bị hoàng thúc rèn đúc một chút, sau này chậm rãi bồi dưỡng trở thành trợ thủ đắc lực của quốc chủ. Rất khó tưởng tượng lão ngũ trở thành trợ thủ đắc lực sẽ là hình dạng gì, vào triều ngủ gật, hạ triều đem chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch. Đao Mộc Phi vô pháp tưởng tượng thời gian tới sẽ thế nào, hần mong muốn có nhiều huynh đệ bang trợ hần, cả nhà hoà thuận vui vẻ. Mộng tưởng cùng hiện thực không giống nhau, Đao Mộc Phi liếc mắt nhìn Đao Mộc Kỳ, ân oán của bọn họ là người chết ta sống.

Thị quân Mặc Triền ở trong cung của mình tự sát, mọi người đều nghị luận, nói hần là hãm hại Thục phi nương nương cùng lục hoàng tử, mới bị hoàng thượng ban chết, có người nói hoàng thượng đã sớm thiên vị lục hoàng tử, Mặc thị quân không biết tự lượng sức mình. Dù có nói gì, cũng không ai dám nói hoàng thượng sai, tất cả đều là Mặc thị quân sai.

Dương quý phi tức giận ném đồ đạc, nàng cố sức cầm lấy ghế đánh nát gương đồng. Dương quý phi hoàn toàn không giả vờ ưu nhã như bình thường, cừ hận che phủ khuôn mặt của nàng.”Quý thực phi, người giỏi, ta không để yên cho người!”

“Mẫu thân hà tất như vậy, cùng nhi thần và cậu thương lượng một chút diệt trừ cái tai họa này mới phải, người phát hỏa như vậy cũng vô dụng, nếu như truyền tới tai phụ hoàng, chúng ta sẽ bất lợi.” Đao Mộc Kỳ không giống mẫu thân của mình, không nhịn được tức giận như vậy, hần hơi bình tĩnh một chút. Đao Mộc Kỳ nghĩ tới nhân thân Đao Mộc Dĩnh nhìn hần ngày đó, cảm giác khiến hần sợ hãi đó. Tên gia hỏa chết tiết, dám xem thường ta như vậy.

“Chúng ta nhẫn, chúng ta cần nhẫn nhịn đến bao giờ. Mỗi ngày mẫu thân đều đấu với hoàng hậu, hiện tại lại bị một Thục phi cùng hồ ly tinh kia khi dễ, trong hoàng cung, mẫu tử chúng ta còn có nơi dung thân sao!” Dương quý phi bình tĩnh lại một chút, không nên không khống chế được tâm trạng như thế, bình tĩnh bình tĩnh.

Cung nữ tiến tới thu thập vật phẩm Dương quý phi làm hỏng, đám người đều cẩn thận, không dám nói lời nào, lại càng không cảm hể rằng, các nàng sợ bị Dương quý phi giận chó đánh mèo.

“Coi như hoàng hậu và chúng ta hòa nhau một ván.” Đao Mộc Kỳ nói.

“Người muốn làm cái gì?” Dương quý phi ngồi xuống bình tĩnh hỏi.

“Nhi thần muốn làm cái gì, nhi thần không muốn làm thái tử. Nhi thần muốn noi theo thủ đoạn của phụ hoàng, dùng lực lượng của chính mình ngồi trên ngôi vị hoàng đế.” Đao Mộc Kỳ tự tin tràn đầy nói.

“Hừ, mẫu thân chỉ biết người thông minh, đừng làm ấu thân thất vọng.” Dương quý phi cầm lấy cung phiến, trên cung phiến họa mẫu đơn, “Mẫu thân muốn nhìn một người đang sống trong phú quý, nếu như trở nên

bàn cùng, phải đi ăn xin, sẽ có cảnh tượng thú vị như thế nào.”

Đoan Mộc Kỳ nói nhỏ với Dương quý phi, “Nhi thần đã chuẩn bị tốt, ba ngày sau khi nhi thần đoạt vương vị, mẫu thân sẽ là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ.”

“Kỳ nhi thông tuệ như vậy, mẫu thân còn có thể nói gì, thay mẫu thân giết chết hai con gà đó, dần vặt hồ ly tinh kia, mẫu thân đã cảm thấy mỹ mãn.” Dương quý phi lúc này mới thu khí, lộ ra một khuôn mặt tươi cười, mở quạt giả vờ cao nhã che đầy dung nhan e thẹn. (hân)

Đoan Mộc Dĩnh làm xong bài, chạy đến cung điện của mẫu thân mình chơi, một lúc sau thấy Đoan Mộc Tuyết bắt ổn tiến vào Cẩm viện, hành một lễ, “Mẫu thân, nhi thần đã trở về.” Lập tức hần đi lại tháp thượng, ngồi phịch xuống, động cũng không động.

“Ngũ ca, người xảy ra chuyện gì?” Đoan Mộc Dĩnh hiếu kỳ hỏi.

“Hoàng thúc quá nghiêm ngặt, ca ca ta luyện tập ba hồn bảy vía bay phân nửa, ca ca nghỉ ngơi một hồi, ông trời a, ta chịu không nổi.” Đoan Mộc Tuyết lầm bầm oán giận nói.

“Nghe nói Trầm Luyện kia cũng bởi vì sự kiện thích khách mà bị hoàng thúc giáo huấn, hiện tại hần quản ngũ ca ca hay ngũ ca ca quản hần?” Đoan Mộc Dĩnh có ý xấu gây xích mích.

“Hần, hừ! Hần so với ta thâm hơn, bị hoàng thúc thao luyện trực tiếp nằm trên mặt đất, khi hần trở lại, khoa chân múa tay như người ngu ngốc.” Đoan Mộc Tuyết nhìn có chút hả hê nói, “Trầm Luyện chưa từng đánh thắng ta, nói hần là thùng cơm còn nói tốt cho hần.”

“Tuyết nhi, không nên nói Trầm Luyện như vậy, Trầm Luyện thuở nhỏ không có mẫu thân giáo dục cùng bảo vệ, đã phi thường thương cảm, sau này cùng hần hảo hảo ở chung biết không.” Quý thực phi đưa chân đến cho Đoan Mộc Tuyết, “Cẩn thận kéo lạnh, nghỉ ngơi một chút.”

“Đã biết, sau này nhi thần nhường hần là được.” Đoan Mộc Tuyết ngậm lại, Trầm Luyện kỳ thực không bằng mình, chỉ ít mình còn có mẫu thân thương yêu, hần chỉ có phụ thân kia mỗi ngày đánh mông của hần, ta còn may mắn. Sau khi tĩnh tâm, Đoan Mộc Tuyết rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Đoan Mộc Dĩnh, Quý thực phi, Lý Hoài An thật không biết sao để hình dung lão ngũ, điển hình của một người không lo không nghĩ, ăn no ngủ kĩ. Đoan Mộc Dĩnh cùng Thập Lục và Hạ Pháp rời khỏi Cẩm viện, trong lòng hần có dự cảm bất hảo, có phải xảy ra chuyện gì hay không? Đi qua cửa cung, Đoan Mộc Dĩnh trở lại cung của mình.

Đoan Mộc Dĩnh ngồi ở nhuỷn tháp, ngưng thần tĩnh khí tu luyện tâm pháp Tam thập tam thiên. Trước mắt hần xuất hiện một đám mây, hần bay qua mây quan sát mọi thứ. Cẩm Vân thành phồn hoa như trước, hần dừng bước trước phủ Cơ thái sư, mọi người ở phủ thái sư đều đi qua người hần, cũng không có thấy hần. Đoan Mộc Dĩnh nghĩ kỳ quái, thế là hần lớn mật tiêu sái tiến vào một phòng lớn trong phủ Cơ thái sư, trong phòng có rất nhiều thư, giữa phòng có một tấm biển lớn, bên trên viết bốn chữ trung hiếu nhân ái. Một người hầu đi tới, đặt một cái ghế trên bàn, đứng ở trên ghế, bỏ một quyển sách gì đó phía sau mặt tấm biển, hành vi vô cùng lén lút, Đoan Mộc Dĩnh nảy sinh hoài nghi.

Đoan Mộc Dĩnh nhảy dựng lên, một lần nữa bay lượn nơi chân trời, hần thấy một đám người đi tới trang viên ở một vùng ngoại ô, trong trang viên có hai người đang khiêng một cái rương vào. Không phải đây là biệt viện bỏ đi của Cơ phủ sao? Những người này rinh rương vào làm gì a? Hành tung của bọn họ càng thêm quỷ dị, Đoan Mộc Dĩnh thu hồi tâm pháp, chậm rãi mở mắt.

Đoan Mộc Dĩnh nghĩ, tiên tri cũng là tu luyện Tam thập tam thiên nên có năng lực tiên đoán, ta đã tu tập loại năng lực này, có thể xem sự tình phát sinh gần nhất a. Đoan Mộc Dĩnh nghĩ tới đây, lập tức gọi Thập Lục tới, “Thập Lục chúng ta đến chỗ thái tử ca ca một chút.”

Đoan Mộc Phi đang nói chuyện với thái tử phi ở cung điện, phu thê hai người hoà thuận vui vẻ. Đoan Mộc Dĩnh đi đến, không đợi thái tử nghênh tiếp, chính hần đã tiến đến, thật đường đột không hợp lễ nghi. Đoan Mộc Phi vừa thấy vẻ mặt khẩn trương của Đoan Mộc Dĩnh, có sự tình gì sao?

“Lục đệ, có chuyện gì, sao người lo lắng như thế.” Thái tử hỏi.

Đoan Mộc Dĩnh nhỏ giọng nói với Đoan Mộc Phi, “Thái tử ca ca, trong phủ Cơ thái sư có một tấm biển phải không, bên trên viết bốn chữ trung hiếu nhân ái.”

“Đúng vậy, có chuyện gì.” Đoan Mộc Phi cũng nhỏ giọng hỏi.

“Chúng ta đi nhìn tấm biển đó, hoàng huynh tự sẽ minh bạch.” Đoan Mộc Dĩnh nhỏ giọng nói.

Đoan Mộc Phi lập tức nói với thái tử phi, “Ta muốn dẫn lục đệ đến thăm ngoại công, ngoại công thân thể có chút không khỏe, nàng nói với mẫu hậu một tiếng nga.”

“Đã biết, thái tử đi cẩn thận.” Thái tử phi hành một lễ, Đoan Mộc Dĩnh hướng thái tử phi đáp lại, kêu tẩu tử, rồi sau đó cùng thái tử vội vã ly khai.

18. Chương 18: Chương 18

Đoan Mộc Phi cùng Đoan Mộc Dĩnh cưỡi ngựa, mang theo một đám thị vệ vội vã đến phủ thái sư. Hoàng tử của Tề quốc đều thích cưỡi ngựa. Tổ tiên của Tề quốc sinh sống ở phương bắc, bọn họ dựa vào chăn thả mà sống. Đối với việc cưỡi ngựa, các quốc gia khác không thể đánh bại Tề quốc. Tề quốc cũng là quốc gia có kỵ binh cường đại nhất, gót sắt của Tề quốc lưu lại khắp phương Bắc, đã từng đánh bại man tộc. Bọn họ có năng lực tác chiến lớn mạnh nhất, nhưng lại bại bởi quân của Vệ quốc, đó là sự khúc mắc và sỉ nhục lớn nhất cuộc đời Đoan Mộc Thanh Lam.

Đoan Mộc Phi cùng Đoan Mộc Dĩnh xuống ngựa trước phủ thái sư, Cơ thái sư nghe nói bọn họ tới đây, lão nhân cười ha hả ra cửa nghênh tiếp Đoan Mộc Phi cùng Đoan Mộc Dĩnh.

“Thái tử điện hạ, lục hoàng tử điện hạ đại giá quang lâm, cựu thần không từ xa tiếp đón, thứ tội thứ tội.” Cơ thái sư hành lễ với hai vị điện hạ, thanh âm già nua dần theo điểm chân thật đáng tin cậy.

“Ngoại công dừng khách khí, ngoại tôn sao giám nhượng người hành lễ.” Đoan Mộc Phi lập tức nâng ngoại công mình dậy, Đoan Mộc Dĩnh đi theo phía sau Đoan Mộc Phi, hẩn đi tới trước mặt Cơ thái sư, hướng Cơ thái sư thi lễ, “Dĩnh nhi tham kiến ngoại công.”

“Lục điện hạ, người quá khách khí, cựu thần sao nhận được ni.” Cơ thái sư ngoài miệng nói, nhưng trong lòng thực vui vẻ. Cơ thái sư là nguyên lão ba triều, dừng nghĩ người này nhiều tuổi, mà lòng dạ rộng rãi, từng có quan viên không làm hẩn hải lòng mà bị hẩn tìm một cái cớ đuổi ra triều đình, Đoan Mộc Dĩnh nghe nói qua cố sự này, cảm thấy mọi nơi chốn cần thận một chút.

“Ngoại công của thái tử ca ca cũng là ngoại công của Dĩnh nhi, thái sư không nên chối từ, có phải thái sư ghét bỏ Dĩnh nhi hay không, không muốn làm ngoại công Dĩnh nhi.” Đoan Mộc Dĩnh có điểm âm nũng nói.

“Nếu điện hạ không chê, lão phu cả gan nhận thức điện hạ làm ngoại tôn, ha ha ha.” Cơ thái sư cười to, thỉnh Đoan Mộc Phi cùng Đoan Mộc Dĩnh tiến vào phủ thái sư.

Phủ thái sư không hoa mỹ như tường tượng của Đoan Mộc Dĩnh, ấn tượng của phủ thái sư chính là sự đơn giản. Đi qua đại môn, đi qua hành lang, Đoan Mộc Dĩnh không thấy được bất cứ kỳ hoa dị thảo nở rộ hoặc là giả sơn tráng lệ nước chảy nào. Toàn bộ đình viện được bao phủ bởi cây tùng bách, khiến người khác cảm thấy kì lạ nhất là vùng đất trồng rau ở mặt tiền của phủ thái sư, đất trồng rau được cuốc cỏ phi thường sạch sẽ.

“Ngoại công thích làm nghề nông sao?” Đoan Mộc Dĩnh mảnh đất trồng rau phía trước, cầm lấy cái cuốc đặt một bên, cái quốc rất nặng. “Ngoại công đã nhiều tuổi như vậy, có thể cầm cái quốc nặng thế này trồng rau, thân thể thật khỏe mạnh.”

“Tuổi già, không được bao lâu. Thỉnh thoảng cũng trồng ra, nhưng làm lâu cũng không chịu nổi.” Thái sư lắc đầu nói, “Người thì không thể không già.”

Đoan Mộc Dĩnh nhảy đến trước mặt thái sư, “Không già, ngoại công tuyệt không già.”

“Điện hạ thoải mái với cữu thần như vậy, cữu thần minh bạch.” Cơ thái sư vuốt vuốt râu mép, đối với biểu hiện của Đoan Mộc Dĩnh cực kỳ thoả mãn. Hải tử này không giống các hoàng tử khác đối với hân xa lạ, hân năng chủ động hướng mình thân cận, thật là hiểu sự.

“Ngoại công, Dĩnh nhi nghe nói thư phòng của người rất lớn, có bốn gian phòng, gần đây Dĩnh nhi cần tìm một cuốn sách, nhưng tìm trong cung không có, phụ hoàng nói phủ thái sư có nhiều sách, thử đi ra tìm kiếm, nên Dĩnh nhi đến đây.” Đoan Mộc Dĩnh nói rõ ý đồ đến, khiến thái sư cười to một trận.

“Bệ hạ thật biết đùa, trong cung của hạ có vô số sách, thư phòng của cữu thần đâu bằng.” Cơ thái sư cười nói, mặc là nói như thế, nhưng hân vẫn dẫn Đoan Mộc Dĩnh Đoan và Mộc Phi đến thư phòng.

Thư phòng của Thái sư nằm ở hậu viện, có bốn gian. Cơ thái sư đẩy cửa thư phòng ra, đưa bọn họ vào một gian thư phòng lớn nhất, bình thường Cơ thái sư đều ở chỗ này làm việc, nên thư phòng luôn luôn sạch sẽ, giữa thư phòng treo một khối kim biển, trên đó đề bốn chữ trung ái nhân hiếu. Đoan Mộc Dĩnh theo Cơ thái sư cùng Đoan Mộc Phi đi vào bên trong thư phòng, Đoan Mộc Dĩnh nhìn bốn bề vắng lặng, đóng cửa phòng lại. Cơ thái sư cùng Đoan Mộc Phi không lý giải được hành động kỳ quái của hân, hải tử này muốn làm cái gì.

“Ngoại công có người muốn hãm hại người.” Đoan Mộc Dĩnh trình trọng nói.

“Hãm hại cữu thần, ai muốn hãm hại cữu thần chứ?” Trong nháy mắt Cơ thái sư tập trung suy nghĩ người nào có thể là kẻ thù của mình, vô luận là người bình thường hay kẻ làm quan ai có thể là kẻ thù của mình, những người có khả năng gây bất lợi ình.

“Có người muốn hãm hại người, bọn họ bỏ sau tấm biển của ngoại công một vật, ngoại công, người có nghĩ ra đó là vật gì không.” Đoan Mộc Dĩnh lấy một cái ghế, bảo Đoan Mộc Phi đứng lên đó, tìm kiếm sau tấm biển. Đoan Mộc Phi đứng ở ghế trên, tay sờ soạng một lúc, sắc mặt Đoan Mộc Phi thay đổi, hân quả thực mò được một vật gì đó. Đoan Mộc Phi lấy từ sau tấm biển ra một quyển sách, giao cho Cơ thái sư xem.

“Đây là vật gì, cữu thần chẳng bao giờ để cái gì sau tấm biển này cả, làm sao điện hạ biết sau tấm biển này có đặt nó.” Cơ thái sư mở quyển sách, đây là phản thư, đặt ở nhà của ta, là muốn hãm hại ta có âm mưu tạo phản sao! Kẻ sách thật độc.

Cơ thái sư cúi mở to mắt, lông mi cũng dựng thẳng.”Nhờ có điện hạ nhắc nhở, cữu thần thiếu chút nữa bị người đặt bẫy.”

“Ngoại công có một tòa biệt viện ở vùng ngoại thành phải không?” Đoan Mộc Dĩnh hỏi.

“Vùng ngoại thành đúng là có một tòa biệt viện, sao điện hạ lại biết đến?” Cơ thái sư cảm thấy rất kỳ quái, sao hải tử này biết nhiều sự tình như thế.

“Tin tức từ nơi nào biết được không thể nói với ngoại công, biệt viện có cái gì, người đi nhìn một cái.” Đoan Mộc Dĩnh cười nói.

Cơ thái sư cũng đứng ngồi không yên, Đoan Mộc Dĩnh không chịu nói cho hân biết tin tức từ đâu mà có, sau này hân tái chậm rãi hỏi, đầu tiên phải giải quyết chuyện tình quan trọng trước mắt. Cơ thái sư hướng Đoan Mộc Phi cùng Đoan Mộc Dĩnh hành một lễ, “Hai vị điện hạ thứ tội, cữu thần xin lỗi không tiếp được, hiện tại cữu thần phải đi biệt viện nhìn một cái.”

“Ngoại công cẩn thận, giờ cháu cùng lục đệ hồi cung, ngoại công không cần để ý.” Đoan Mộc Phi nói.

Cơ thái sư lập tức đi ra thư phòng, hân gọi quản gia đưa đến vài gia đình rồi vội vã rời đi.

Trong lòng Đoan Mộc Phi cũng có nghi hoặc, sao lão lục biết được việc này, hân nào hân được người khác báo tin? Nghe nói phụ hoàng có đào tạo ám vệ, phân bố toàn quốc thậm chí cả biệt quốc, chẳng lẽ là phụ hoàng bảo lục đệ đến giúp chúng ta, không có khả năng.

Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Phi ngồi ở thư phòng, Đoan Mộc Phi nhìn thư phòng rất nhiều sách, sau đó đứng lên.”Lục đệ, người xem trong phủ thái sư có rất nhiều sách, trong đó có không ít sách hiếm.”

Mục tiêu của Đoan Mộc Dĩnh là điểm tâm trên bàn, hân cầm lấy một khối điểm tâm bỏ vào trong miệng ăn, chợt nghe Đoan Mộc Phi nói: “Lục đệ thích thì lấy một quyển về xem.”

“Dĩnh nhi không cần, Dĩnh nhi thích chiến mã, Dĩnh nhi coi trọng chiến mã của thái tử ca ca, thái tử ca ca không đành lòng bỏ những thứ yêu thích, thì không cần suy nghĩ.” Đao Mộc Dĩnh vừa ăn vừa nói, điểm tâm và nước bọt đều phun ra.

“Ác, lục đệ, lúc ăn thì không được nói.” Đao Mộc Phi bắt đắc dĩ đưa cho Đao Mộc Dĩnh một chén nước, rồi đưa khăn cho hắn lau, đệ đệ này thực sự không có lễ nghi.

“Hắc hắc hắc, lần sau chú ý.” Đao Mộc Dĩnh cũng có chút xấu hổ, sờ sờ đầu nói.

“Người cũng không còn là tiểu hài tử, chỉ một thời gian nữa thôi, sẽ có một nữ nhân, phỏng chừng sau mười ba tuổi, người sẽ có nữ nhân của mình, người cũng trưởng thành.” Đao Mộc Phi sờ sờ đầu Đao Mộc Dĩnh, sao đệ đệ này cứ mãi nhỏ nhắn xinh xắn như thế, nhưng đúng là rất khả ái.

“Nữ nhân. . .” Về mặt Đao Mộc Dĩnh đây hắc tuyến, Đao Mộc Thanh Lam sẽ để hắn chạm vào nữ nhân sao?

Trong Phượng nghi cung, Cơ hoàng hậu chậm rãi đi qua đi lại, ngự y phía sau nàng cũng đi qua đi lại. Gần đây trong lòng Cơ hoàng hậu rất khó chịu, nàng mang thai đủ tháng, vì sao hài tử này còn chưa sinh ra. Người khác nói nàng mang thai một quái vật, nếu không đủ tháng lại không sinh ra? Đối mặt với một bàn đầy đủ mĩ thực, Cơ hoàng hậu khó có thể nuốt xuống, Quý thực phi ở một bên khuyên bảo nàng, “Tỷ tỷ hà tất nghĩ nhiều như vậy, lúc muội muội ở quê, đã từng gặp qua người mang thai mười hai tháng mới sinh hạ hài tử. Tỷ tỷ mang thai chính là một vị công chúa, nữ hài tử lại nguyệt, đây là chuyện rất bình thường, tỷ tỷ không cần để ý tới tin đồn này nọ.”

“Nữ hài tử lại nguyệt, sẽ sinh chậm, nguyên lai là như vậy.” Cơ hoàng hậu vừa nghe Quý thực phi giải thích, ngực kiên định hơn.”Nếu dân gian đều có chuyện như vậy, tỷ tỷ cũng sẽ không lo lắng, chờ công chúa sinh ra, tỷ tỷ sẽ đánh cái móng của nó, hài tử bướng bỉnh này.”

Quý thực phi che miệng cười trộm, “Tỷ tỷ thật là, đến lúc đó tỷ tỷ luyện tiếu, mỗi ngày đều chăm sóc công chúa như tâm can bảo bối, nào nữ đánh?”

“Cũng đúng, đều là máu thịt của mình, sao nỡ xuống tay.” Cơ hoàng hậu ngồi xuống, tâm tình thư sướng hơn rất nhiều, “Cha mẫu là như thế này, ngoài miệng luôn dịu dàng, tỷ tỷ phi thường thích lão lục, nếu nó không phải là con của muội muội, thì tỷ tỷ cũng muốn đoạt lấy.”

“Người không biết hài tử đó bướng bỉnh như thế nào đâu, ngầm bướng bỉnh, hòa cùng lão ngũ khiến thái phó tức giận.” Quý thực phi nhớ tới mỗi lần thái phó tức giận rung rung ria mép, trong lòng nàng lại cảm thấy buồn cười.

Hai nữ nhân đang nói giỡn, thì thái giám Lý Hoài An hấp tấp đi tới, vội vàng nói, “Khởi bẩm nương nương, ngũ điện hạ cùng Trầm Luyện đánh nhau tại võ trường, nương nương mau đi xem.”

“lại đánh nhau, hai chúng nó kiếp trước là oan gia đối đầu!” Quý thực phi cuống quýt đứng lên, hướng Cơ hoàng hậu cáo từ, Lý Hoài An dẫn đường, Quý thực phi vô cùng lo lắng sắp chạy thẳng đến võ trường, “Hài tử này, không có ngày nào để ta an tâm.”

Thương cảm cho tấm lòng người mẹ, Cơ hoàng hậu cảm thán một tiếng, vừa định ngồi xuống, thì Đao Mộc Phi vội vã tiến đến, “Nhi thần tham kiến mẫu hậu.”

Cơ hoàng hậu uống một ly trà, vừa uống vừa hỏi: “Vì sao lại lo lắng như thế.”

“Mẫu hậu, có người hãm hại ngoại công, bị lục đệ biết, lục đệ cùng nhi thần vừa đến nhà ngoại công.” Đao Mộc Phi nhỏ giọng nói.

“Ngoại công của người?” Cơ hoàng hậu trầm ổn, không vì nghe được chuyện này mà kinh hoảng, không nhanh không chậm uống trà.

“Ngoại công đang chuẩn bị đối phó.” Đao Mộc Phi nói.

“Tốt, tin tức của lão lục là từ đâu tới?”

“Lục đệ chưa nói.”

“Chưa nói sẽ không nói, trong cung ai không vì mình mà che giấu, coi như xong.”

Cơ hoàng hậu uống xong trà, Đoàn Mộc Phi xoa bóp cho hoàng hậu, Cơ hoàng hậu cảm thấy thân thể thập phần thoải mái, mỉm cười vỗ vỗ tay nhi tử của mình, nhi tử do chính mình nuôi nấng.

Đoàn Mộc Dĩnh trở lại hoàng cung, hần chậm rãi tản bộ, sống tại hoàng thất Tề quốc một thời gian, Đoàn Mộc Dĩnh vẫn chưa tỉ mỉ quan sát qua nơi này, Thập Lục ôm tiểu cẩu Khuynh Thành đi theo phía sau Đoàn Mộc Dĩnh. Khuynh Thành trưởng thành có da lông màu đỏ, tứ chi rất dài, hình dung là bộ dáng hùng tráng uy vũ tuyệt không khoa trương.

Đoàn Mộc Dĩnh nhìn trái nhìn phải, Tề quốc cùng Lương quốc, mái hiên cao không giống nhau, mái hiên của Lương quốc không cao bằng Tề quốc. Còn có đình viện, đình viên của Tề quốc có nhiều cây tùng bách, đình viện của Lương quốc lại có nhiều loại mẫu đơn cùng thủy trúc. Trang phục của cung nữ cũng không giống nhau. Cung nữ của Lương quốc thích cài hoa, còn cung nữ của Tề quốc thích cài trâm tóc.

Cung nữ của Lương quốc yêu nhất họa mi, có người nói bọn họ thu thập đủ loại họa mi, uyên ương mi, núi nhỏ mi, ngũ mi, tam phong mi, thù châu mi, nguyệt mi, phân sao mi, hàm yên mi, phất yên mi, đảo vừng mi. Nữ tử của Tề quốc thích hoa mai, trên trán giai nhân điểm hoa mai, mỹ nhân đều được miêu tả như thế.

Tay của nữ nhân thật khéo léo, các nàng luôn có kỹ thuật trang điểm. Đoàn Mộc Dĩnh nhớ tới tóc mình, lúc còn là Trình Thu Bình, cứ vuốt tóc lại rồi dùng dây cột chặt, chẳng bao giờ có thời gian chải đầu. Một vị cung nữ đi ngang qua người hần, Đoàn Mộc Dĩnh thấy tóc nàng rất chỉnh tề, liền gọi cung nữ này đứng lại.

“Người chờ một chút, bổn hoàng tử có việc hỏi người.” Đoàn Mộc Dĩnh gọi lại cung nữ này, cung nữ có vẻ khiếp đảm, cúi thấp đầu hướng Đoàn Mộc Dĩnh hành lễ.

“Mỗi ngày rời giường, người cần mất bao nhiêu thời gian để trang điểm?” Đoàn Mộc Dĩnh hiếu kỳ hỏi.

“Bắm điện hạ, mỗi ngày nô tì trang điểm chỉ cần một khắc.” Cung nữ hồi đáp.

“Một khắc, tay người thật khéo léo.” Đoàn Mộc Dĩnh khích lệ nói.

Nghe được khích lệ, cung nữ không có vui vẻ, trái lại bước nhanh chạy trốn chết.

Đoàn Mộc Dĩnh cảm thấy kì quái, ta không mắng nàng, sao nàng như vậy?” Nàng chạy vội như vậy, bổn hoàng tử chẳng lẽ là con cọp sao?”

“Điện hạ, người hại nàng rồi, nàng là cung nữ của Dương quý phi, nàng gọi là Thúy Trúc. Ngày hôm nay người cùng nàng nói chuyện, Dương quý phi. . .” Thập Lục nhỏ giọng nói bên tai Đoàn Mộc Dĩnh.

Đoàn Mộc Dĩnh lập tức hướng ngự thư phòng chạy đi, không thể hại một người vô tội được, hần muốn cứu nữ hài tử này. Chỉ có Đoàn Mộc Thanh Lam có thể cứu nàng. Đoàn Mộc Dĩnh chạy vội đến ngự thư phòng, rất khách khí nói với Lý Phúc đang canh giữ ngoài cửa: “Lý công công, ta muốn gặp phụ hoàng, ta muốn gặp hần.”

Biết lục hoàng tử là người bệ hạ sủng ái nhất, Lý Phúc lập tức đi vào bẩm báo: “Hoàng thượng, lục hoàng tử điện hạ cầu kiến.”

“Dĩnh nhi tới, tuyên!” Đoàn Mộc Thanh Lam vui vẻ ngẩng đầu, buông bút son.

Đoàn Mộc Dĩnh vừa vào cửa đã hành lễ, “Nhi thần bái kiến phụ hoàng.”

“Đứng lên mà nói.” Đoàn Mộc Thanh Lam nói.

Đoàn Mộc Dĩnh đứng dậy đi đến trước mặt Đoàn Mộc Thanh Lam, cẩn cẩn dục dục nói rằng, “Phụ hoàng, nhi thần muốn một người cung nữ, nàng gọi là Thúy Trúc, tay nàng phi thường khéo léo, nàng là cung nữ của Dương quý phi, nhi thần không thể xin Dương quý phi được.”

Trong nháy mắt sắc mặt Đoan Mộc Thanh Lam trở nên phi thường xấu xí, rốt cuộc cung nữ nào dám lớn mật quyến rũ hoàng tử như vậy.

“Người đâu mang Thúy Trúc đến, thật muốn nhìn người dám câu quyến rũ hoàng tử!”

19. Chương 19: Chương 19

Đoan Mộc Đình cúi thấp đầu, đứng ở một góc của ngự thư phòng, Đoan Mộc Thanh Lam ảm đạm lửa giận, rốt cuộc nữ nhân dám quyến rũ hoàng tử, quả là lá gan không nhỏ. Trong lòng Đoan Mộc Đình biết hoàng đế tức giận, phỏng chừng là hấn hiếu lắm mình cùng cung nữ có quan hệ, không thể biện giải, loại chuyện này càng nói càng nói không rõ, một hồi hấn sẽ tự mình bạch.

Một lúc sau, ngoài cửa có tiếng bước chân mất trật tự, Lý Phúc vội vã đi vào hành lễ nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, đã đưa cung nữ Thúy Trúc tới.”

“Đưa vào đây.” Đoan Mộc Thanh Lam trầm thanh nói.

Mấy người thái giám khiêng vào một cái nạng, trên đó có một vị cung nữ, nằm úp sấp toàn thân cung nữ đều là máu, mặt mày dễ nhìn, không thể nói là kiều diễm động nhân, coi như là thanh tú. Sao Lý Phúc lại đưa một cung nữ máu chảy đầm đìa vào ngự thư phòng, cung nữ đang hấp hối, Đoan Mộc Thanh Lam nhướng mày, trầm thanh hỏi Lý Phúc: “Đây là chuyện gì, nói rõ cho trẫm.”

“Thúy trúc vốn là cung nữ của Dương quý phi nương nương, lúc nô đến thì nương nương đang ở gọi người đánh chết Thúy Trúc, đây là nô tài ngăn cản còn cứu người.” Lý phúc xoa xoa thắt lưng, tuy tránh né loạn côn, nhưng lại trúng thất lưng. Thực sự là đã già, không còn nhanh nhẹn nữa.

Hành động mờ ám của Lý Phúc khiến cho Đoan Mộc Thanh Lam chú ý, Đoan Mộc Thanh Lam hỏi Lý Phúc, “Thất lưng của người xảy ra chuyện gì.”

“Nô tài không có việc gì, nô tài không cẩn thận bị trúng một chút.” Lý phúc giấu diếm, trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam càng tăng thêm lửa giận.

“Thúy Trúc, vì sao Quý phi nương nương muốn đánh chết người?” Đoan Mộc Thanh Lam lớn tiếng hỏi.

Thúy trúc còn có chút thanh tỉnh, nàng muốn sống, người trước mắt chắc chắn cứu được cái mạng nhỏ bé của nàng, giãy dụa nói: “Bởi vì. . . Lục hoàng tử điện hạ thấy nô tỳ, người hỏi nô tỳ một người cung nữ trang điểm cần thời gian bao lâu. . . Nô tỳ nói chỉ cần một khắc. . . Điện hạ nói nô tỳ khéo tay. . . Nương nương biết chuyện này liền nói nô tỳ cấu kết với lục hoàng tử. . . Phải đánh chết nô tỳ.”

Trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam minh bạch, Đoan Mộc Đình vô ý ca ngợi một người cung nữ khéo tay, biết được đó là cung nữ của Dương quý phi, biết nàng sẽ gặp chuyện không may nên đến xin ta giúp đỡ. Dương quý phi, mọi việc đã quá phận, tàn nhẫn trách phạt một người cung nữ như vậy, ta sao có thể lưu người.

“Sau này người ở Phi Oánh cung chăm sóc lục hoàng tử, Lý Phúc, bảo ngự y chữa cho nàng, đưa nàng xuống dưới đi.” Đoan Mộc Thanh Lam nói.

Thúy Trúc vừa nghe, vui mừng quá đổi, rơi nước mắt, tạ ân, “Tạ ơn long ân của hoàng thượng, nô tỳ chắc chắn báo đáp hoàng thượng.”

Lý Phúc bảo thái giám đưa Thúy Trúc xuống phía dưới, chính mình cũng thức thời đi ra ngoài, vừa đi vừa nhắc tới, “Phải hỏi ngự y thuốc cao, ai u, thất lưng của ta.” (chết cười ~)

Trong Đoan Mộc Thanh Lam bình tĩnh, giận dữ biến mất, Đoan Mộc Thanh Lam đi tới trước mặt Đoan Mộc Đình, Đoan Mộc Đình cúi thấp đầu không nhìn hấn, Đoan Mộc Thanh Lam bắt đắc dĩ thở dài, hấn mặt hấn lên, “Sao cúi đầu như vậy, ngẩng đầu lên phụ hoàng nhìn.”

“Phụ hoàng vừa hiểu lầm nhi thần, phụ hoàng suy đoán nhi thần cùng cung nữ có quan hệ, nhi thần sao có thể như vậy.” Đao Mộc Dĩnh có điểm ủy khuất nói, Đao Mộc Dĩnh ngẩng đầu nhìn hoàng đế, con mắt thâm thúy nhìn thẳng dung mạo anh tuấn vô song của Đao Mộc Thanh Lam.

Đao Mộc Thanh Lam yêu nhất con người khiến hắn trầm mê này, yêu cái mũi lả lướt khéo léo, đôi môi thủy nhuận phong trạch. Đao Mộc Thanh Lam cúi đầu hôn lên mí mắt của Đao Mộc Dĩnh, đầu lưỡi nhẹ nhàng xoát qua mắt tiếp, lướt đến cái mũi khéo léo, dừng lại ở đôi môi, đầu lưỡi lướt qua, xâm nhập vào miệng Đao Mộc Dĩnh. Đầu lưỡi linh xảo dò hỏi, lại cuộn cuộn mạnh mẽ, Đao Mộc Dĩnh phát sinh một tiếng rên rỉ, Đao Mộc Thanh Lam mừng rỡ, nguyên lai không phải chính mình đơn độc cảm nhận. Đao Mộc Thanh Lam khẽ cắn cái lưỡi, thân thể Đao Mộc Dĩnh chậm rãi xụi lơ, khí lực trên người giống như bị hút ra, hắn ngã vào trong lòng Đao Mộc Thanh Lam, Đao Mộc Dĩnh nhìn thấy sự yếu đuối trong mắt Đao Mộc Thanh Lam, người khác yếu đuối che chở cho hắn khiến hắn kim lòng không đậu, tay chủ động ôm lấy cổ Đao Mộc Thanh Lam, thân thể trên người Đao Mộc Thanh Lam ma sát. Quần áo Đao Mộc Dĩnh bán giải, Đao Mộc Thanh Lam cúi xuống, hôn lên xương quai xanh xinh đẹp. . .

“Ần. . . Phụ hoàng. . .” Đao Mộc Dĩnh rên rỉ, cường liệt tê dại khiến hắn càng dựa sát vào nam nhân, như không như có cổ vũ Đao Mộc Thanh Lam. Bàn tay to của Đao Mộc Thanh Lam bắt đầu vuốt ve làn da trắng nõn như tơ của thiếu niên, khiến thiếu niên một trận run rẩy.

Ngự thư phòng tràn ngập không khí kiều diễm, thanh âm Lý Phúc vang lên, thật không đúng thời gian, “Khởi bẩm hoàng thượng, Lưu đại nhân thỉnh cầu yết kiến hoàng thượng.” (mình hụt nga~)

Đao Mộc Thanh Lam cùng Đao Mộc Dĩnh như bị một chậu nước lạnh đổ xuống, thanh tỉnh. Đao Mộc Thanh Lam thập phần không muốn, ngày hôm nay Dĩnh nhi phối hợp như thế, cái tên Lưu Sĩ Lộ chết tiệt này tới thật không đúng lúc. Đao Mộc Thanh Lam tức nói, “Bảo hắn chờ một lát.” Hoàng đế chỉnh lý lại y phục cho ái tử của mình, sắc mặt rất khó coi, Đao Mộc Dĩnh bưng bình le lưỡi, bên tai hoàng đế nhẹ giọng nói: “Phụ hoàng, lần này nhi thần không đẩy người ra, là có người đến quấy rầy, đừng oán nhi thần.”

“Người phơi tiểu hài tử, một ngày nào đó, trẫm phải có được người.” Đao Mộc Thanh Lam sùng nịch nhéo nhéo một chút cái mũi nhỏ của Đao Mộc Dĩnh, bưng bình!

“Phụ hoàng, nhi thần xin cáo lui.” Đao Mộc Dĩnh kiễng đầu ngón chân, khẽ hôn lên môi hoàng đế, sau đó mỉm cười chạy đi.

Đao Mộc Thanh Lam xoa đôi môi của mình, cũng mỉm cười dung túng tiểu hài tử này rồi đi, thở dài nói, “Không nên vội như vậy, cẩn ngã.”

“Đã biết, tạ ơn phụ hoàng!” Đao Mộc Dĩnh chạy ra khỏi ngự thư phòng, Thập Lục đang chờ bên ngoài, vừa thấy chủ tử đi ra, lập tức theo sau. Lưu Sĩ Lộ hướng lục hoàng tử hành lễ, Đao Mộc Dĩnh lập tức hoàn lễ.

“Hoàng tử điện hạ, thần hữu lễ.”

“Đại nhân không cần đa lễ, gặp được đại nhân hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Lưu Sĩ Lộ quan sát Đao Mộc Dĩnh một chút, cũng không nói gì. Tiểu hài tử này quả nhiên cùng mỹ nhân đệ nhất Tề quốc – Phi Oánh thái hậu giống nhau như đúc, cười lộ lên đều tương tự, chẳng lẽ hắn là thái hậu chuyển thế, dung mạo như vậy thảo nào được quân vương ân sủng.

“Hoàng thượng có chỉ, tuyên Lưu Sĩ Lộ yết kiến.” Thanh âm Lý Phúc vang lên, Lưu Sĩ Lộ chấp tay nói, “Điện hạ, thần vào yết kiến hoàng thượng.”

“Người đi a, tạm biệt.” Đao Mộc Dĩnh xoay người cùng Thập Lục bước xuống tầng đá bậc thang, Đao Mộc Dĩnh cúi đầu nhìn vài giọt máu trên mặt đất, đây là máu của Thủy Trúc, tính mệnh của cung nữ trong cung như rơm rạ, nô bộc tùy ý bị chủ tử xử tử. Ta không muốn tùy ý hại chết một nô bộc, ta không thể đối xử tàn nhẫn với người vô tội như vậy.

Lưu Sĩ Lộ tiến vào ngự thư phòng, hướng hoàng đế hành lễ, “Thần Lưu Sĩ Lộ tham kiến hoàng thượng.”

Đao Mộc Thanh Lam ngồi lại vị trí của mình, ngồi phía sau ngự án thư, cầm lấy bút son tiếp tục phê duyệt tấu chương, hắn giương mắt, có điểm hờn giận nói, “Ái khanh bình thân.”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Lưu Sĩ Lộ đứng ở trước mặt hoàng đế, xuất ra một tấu chương, “Hoàng thượng, thần có mật báo trình hoàng thượng.”

“Mật báo? Lý Phúc, đưa trẫm nhìn một cái.” Đoan Mộc Dĩnh nhần lại mi, dừng lại bút, vừa mật báo, các người những người này không yên tĩnh một chút sao, xem ra Cơ thị cùng Dương thị đều muốn diệt vong nhanh chóng a. Hai con lang cắn xé, đối với tay thợ săn có lợi nhất.

Lý Phúc trình tấu chương lên, Đoan Mộc Thanh Lam mở tấu chương, Lưu Sĩ Lộ tham tấu Cơ thái sư mưu phản, quả nhiên, Dương thị không chịu nổi hướng Cơ thị làm khó dễ. Đoan Mộc Thanh Lam kinh hô một tiếng: “Không có khả năng, thái sư là nguyên lão ba triều, sao có thể mưu phản, ái khanh người không nên nói chuyện giật gân.” (trao giải Oscar cho Lam ca a~)

“Thần không phải nói chuyện giật gân, thần một lòng vì nước.” Lưu Sĩ Lộ nói.

“Một lòng vì nước, vu cáo đại thần là tử tội, người có chứng cứ sao.” Đoan Mộc Thanh Lam hỏi.

Lưu sĩ lộ tự tin tràn đầy, hần rất nắm chắc, nói: “Thần có thể mang đến chứng cứ, nhưng cần bệ hạ cho phép, thần muốn mượn Tử y vệ của Thành thân vương.”

“Ái khanh cũng biết Tử y vệ là có ý tứ gì a.” Đoan Mộc Thanh Lam nói.

“Thần biết, thần sẽ không oan uổng một người vô tội, cũng sẽ không bỏ qua một người ác nhân. Thần từ lâu đối với sinh tử của mình không để ý.” Lưu Sĩ Lộ nói.

Đoan Mộc Thanh Lam khoát tay chặn lại, Lý Phúc lập tức đi tới, “Nói cho thành thân vương, bảo hần mang theo Tử y vệ cùng Lưu Sĩ Lộ lục soát Cơ phủ. Tập trung các đại thần lại, trẫm có việc muốn nói.”

Lưu Sĩ Lộ thúc ngựa phía trước dẫn đường, phía sau Đoan Mộc Du ngồi trên lưng ngựa, cùng tử y vệ đi đến Cơ phủ, trên đường dân chúng nhìn thấy binh lính nhiều như vậy đều tránh ra, tử y vệ vừa ra có nghĩa là sắp sửa phát sinh đại sự, vị quan viên nào sẽ bị hoàng thượng xử tử.

Người ở Cơ phủ sớm biết rằng tử y vệ sẽ tới, sớm chuẩn bị tốt, đại môn Cơ phủ mở rộng, Cơ thái sư vững vàng ngồi ở phòng tiếp khách, nâng chung trà lên uống, khuôn mặt già nua nhàn nhã trấn định. Đôi mắt khuất sau mi mắt ẩn chứa mưu lược, chon râu ngân bạch đã dài theo năm tháng. Một thân lam sắc y bào, thêu vạt tự hoa văn, một lão nhân mặc mạc lịch sự tao nhã.

“Lão gia, tử y vệ tới, Lưu đại nhân cùng Thành thân vương tới!” Hạ nhân chạy vào báo cáo Cơ thái sư, “Tử y vệ vây quanh phủ chúng ta, thỉnh lão gia định đoạt.”

“Nói cho thiếu gia cùng công tử và các tiểu thư, tất cả như cũ, không nên kinh hoảng.” Cơ thái sư đứng lên, đi ra phòng tiếp khách, đi qua hành lang, đi hướng đại môn.

Đoan Mộc Du và Lưu Sĩ Lộ đã đi vào Cơ phủ, Cơ thái sư cười tiếp đón, “Ai nha nha, Vương gia cùng Lưu đại nhân đến đây, lão phu không có tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội.”

“Lão thái sư, bản vương phụng mệnh đến đây, mang đến bất tiện cho ngài, mong ngài tha thứ.” Đoan Mộc Du đối vị nguyên lão ba triều này phi thường khách khí. Cơ thái sư là thâm căn cố đế tại triều đình, cũng có thực lực, hoàng thượng đều nhượng ba phần, huống chi là Vương gia. Đoan Mộc Du khoát tay, tử y vệ bắt đầu lục soát.

Lưu Sĩ Lộ ngoài cười nhưng trong không cười, nói với Cơ thái sư: “Lão thái sư, chúng ta phụng mệnh hoàng thượng, có chỗ nào thất lễ, thỉnh tha thứ. Người, lục soát.”

Lưu Sĩ Lộ cùng tử y vệ đẩy ra đại môn của thư phòng, hần dẫn đầu đi tới tấm biển tiên hoàng ngự ban, chỉ huy tử y vệ, “Lấy một cái ghế lai, kiểm tra phía sau tấm biển.”

Tử y vệ đưa đến cái ghế, đứng ở ghế kiểm tra cái biển, quả nhiên bên trong có cái gì. Cẩm y vệ lấy ra một cái hộp, giao cho Lưu Sĩ Lộ, “Đại nhân, nơi này có một quyển sách.”

Lưu Sĩ Lộ cầm quyển sách trong tay, thập phần đắc ý. Đoan Mộc Du cùng Cơ thái sư tiến đến, hần đưa quyển sách giao cho Đoan Mộc Du xem, Đoan Mộc Du mở quyển sách, quyển sách thật là phản thư.

Đoan Mộc Du thu hồi quyển sách, nói với Cơ thái sư nói, “Hoàng thượng triệu tập các đại thần tiến cung, người cũng chuẩn bị một chút.”

“Lão phu biết, làm phiền Vương gia đã thông tri lão phu.” Cơ thái sư cũng không kinh hoảng, cũng không thêm để ý, trái lại chuyện trò vui vẻ. Đoan Mộc Du tâm sinh nghi ngờ, thái sư quá trấn định, không hợp lẽ thường.

“Bản vương phụng mệnh Hoàng thượng đi, thái sư cũng đi thôi.” Đoan Mộc Du nói.

Các đại thần của triều đình đều bị triệu tập, bọn họ không biết việc gì nên đều nghị luận.

“Hoàng thượng khẩn cấp triệu tập mọi người tới, có chuyện gì trọng yếu.”

“Dương đại nhân, ngài tin tức linh thông, ngài nhất định biết.”

Sắc mặt Dương Cẩm Văn hơi trắng xanh, khoe môi hơi hơi cong, con mắt nhỏ dài nửa khép, hần cười một tiếng, há mồm nói: “Lời này của đại nhân không đúng rồi, bản quan sao biết được thiên ý, tất cả phải đợi hoàng thượng đi ra mới biết.”

Huých mũi nhìn viên quan kia, chuyện này hiện tại nói không rõ sở, xem đi.

Dương Cẩm Văn nhìn những cây cột khắc kim long, nó đã ở đại điện này trải qua mưa gió, kim long vẫn vững chãi, nhưng ở đây đã có bao nhiêu đại thần đổ máu tại đây, không lưu lại vết tích gì. Cung biến năm đó, có bao nhiêu người chết ở tòa cung điện to lớn này, tiên hoàng ngồi ở long ý rơi lệ, hoàng tử hần yêu nhất bị giết chết. Đoan Mộc Thanh Lam mỉm cười cầm kiếm chỉ vào tiên hoàng, thái tử lĩnh binh chạy ào vào, Đoan Mộc Thanh Lam chém. Chết thị vệ của thái tử. Ánh mắt của tất cả mọi người đều đặt trên người Đoan Mộc Thanh Lam, tiên hoàng quát to một tiếng: “Chém giết phản bội, trẫm sẽ trọng thưởng!”

Phi Oánh hoàng hậu đứng ở phía sau thái tử, chém giết một hồi kịch liệt, Đoan Mộc Thanh Lam cùng Đoan Mộc Du không thể chống đỡ được đông đảo quân lính, nàng thấy nhi tử của mình thụ thương, Đoan Mộc Du cũng bị thương, bọn họ quả là không địch lại chúng. Tính mệnh hai người con trai của nàng, bỗng nhiên nữ nhân này thành linh rút ra bảo kiếm của thị vệ bên người tiên hoàng, một kiếm đâm thái tử. Cuộc sống nhiều khổ cực, chà đạp lên nhân từ của nàng, nàng một có chút sợ hãi, thái tử gục dưới chân nàng, thái tử chưa chết, giấy dựa đứng lên, cung nữ Quý Diễm Dung cấp tốc nhặt lên một bả đao, một đao hạ xuống, thái tử mất mạng. Phi Oánh hoàng hậu cao giọng quát dẹp đường: “Thái tử đã chết, người còn không đầu hàng.”

Tiên hoàng cực kỳ bi thương, ngã xuống đất ôm lấy thái tử, thất thanh khóc rống: “Người là nữ nhân độc ác, dám giết chết thái tử của trẫm, trẫm không nên nhân từ lưu mẫu tử các ngươi sống ở trên đời này.”

“Hôn quân vô dụng, dễ tin tiên đoán của tiên tri, vứt bỏ bản cung cùng nhi tử của bản cung. Thân là hoàng hậu, nhi tử của bản cung mới là thái tử danh chính ngôn thuận của quốc gia này. Phế cả lập thứ, hoang đường!” Hoang hậu vẫn luôn nhắc nhục, chưa bao giờ nói một lời, nhưng lúc đó nàng đã bộc lộ mọi oán giận của mình, không lưu tình chĩa kiếm vào tiên hoàng, thù hận che đi khuôn mặt mỹ lệ, nữ nhân xinh đẹp lúc đó trở thành quỷ dạ xoa. Ai dám thương tổn hai nhi tử của bản cung, hoàng thượng sẽ mất mạng! Lập chiếu phong Thanh Lam là thái tử, nhanh lên!”

“Phi Oánh, sao ngươi dám bức bách trượng phu của ngươi!” Tiên Hoàng rơi nước mắt nói.

“Là ngươi bức bách chúng ta như thế, mẫu tử chúng ta tại hoàng cung sống được an nhàn sao. Nhiều lần ngươi muốn giết chết chúng ta, đừng tưởng rằng bản cung không biết.” Phi Oánh đỏ con mắt, nghiêng rằng nghiêng lợi nói. Kiếm của nàng gác ở trên cổ tiên hoàng, “Bản cung hiện tại có thể giết ngươi, nhưng bản cung sẽ không làm như vậy, nếu ngươi hiểu thì bây giờ viết chiếu thư, chiếu thư nói thái tử mưu nghịch, bị trẫm xử tử, sắc lập hoàng tử Thanh Lam làm thái tử. Mau viết!”

Tiên hoàng bị ép cầm lấy bút viết một phần chiếu thư, ấn thượng ngọc tỷ. Quý Diễm Dung lập tức đoạt lấy chiếu thư, giao cho Đoan Mộc Thanh Lam. Đoan Mộc Thanh Lam nhìn một lần, thu hồi chiếu thư, phi thường hiểu thuận đi tới, lấy bảo kiếm trong tay Phi Oánh hoàng hậu. “Mẫu hậu không nên nói chuyện với phụ hoàng như vậy, không hợp cấp bậc lễ nghĩa. Mẫu hậu nên trấn định, nhi thần không có việc gì. Người đâu, hộ tống hoàng hậu hồi cung.”

Phi Oánh thái hậu hít sâu mấy hơi thở, Quý Diễm Dung đi lùi nằng, đi tới phía trước, Đao Mộc Du sai thị vệ của hắn đưa hoàng hậu rời cung.

20. Chương 20

Đao Mộc Thanh Lam toàn thân nhiễm máu, hắn đi tới bên người tiên hoàng, giúp tiên hoàng đang kinh hồn bạt vía ngồi xuống.”Phụ hoàng, nhi thần hội bảo hộ người, phụ hoàng không cần thất kinh.”

“Người là ác ma, giết chết huynh đệ của mình, bức bách phụ thân của mình!” Tiên hoàng dùng thanh âm run run chỉ trích Đao Mộc Thanh Lam, hoàng đế nhìn nhi tử cường đại trước mặt mình, trở nên bất kham. Hắn mặt lộ vẻ mặt xám trắng, thể xác và tinh thần bị dần vắt.

“Người đâu, đưa cho phụ hoàng một thang thuốc an thần!” Đao Mộc Thanh Lam nói.

Một người thị vệ đưa tới một cái bàn, trên bàn có một cái bát, trong bát đích thị là máu. Đao Mộc Thanh Lam đưa bát tới trước mặt tiên hoàng, “Phụ hoàng, đây là máu của thập cửu đệ mà người yêu nhất, người nếm thử xem tư vị ra sao.”

“Không được! Trẫm không uống máu nhi tử của mình! Không được! !” Tiên hoàng cuồng kêu một tiếng, nhân thân yếu đuối không chịu nổi đả kích, cuối cùng hôn mê. . .

“Hoàng thượng giá lâm!” Thái giám cao giọng, khiến Dương Cẩm Văn trở lại thực tại. Hắn thu hồi tâm tình, cùng văn võ bá quan hô muôn năm, Đao Mộc Thanh Lam về mặt âm trầm, ngồi ở long nói, “Các khanh bình thân.”

Văn võ bá quan án đứng dậy, Đao Mộc Du cùng Lưu Sĩ Lộ tiến lên đại điện, theo sau bọn họ là tử y vệ, tử y vệ đưa đến mười mấy rương gỗ lớn, Trong tay Lưu Sĩ Lộ cầm một quyển sách. Bọn họ quỳ rạp xuống đất, “Thần có chuyện quan trọng khai tấu hoàng thượng.”

“Nói.” Đao Mộc Kỳ Thanh Lam nói.

Cơ thái sư một thân triều phục tử sắc (màu tím), hạ thấp mi mắt nhìn Dương Cẩm Văn, Dương Cẩm Văn cắn cắn môi, đôi mắt một mí dài nhỏ nhìn không ra tâm tình.

“Thần tìm thấy quyển sách này ở phủ Cơ thái sau, đây là một phản thư, thỉnh bệ hạ xem qua.” Lưu Sĩ Lộ có chút đắc ý, giơ cao quyển sách, Lý Phúc đi qua, cầm lấy quyển trục trình lên trước mặt Đao Mộc Thanh Lam, Đao Mộc Thanh Lam cầm lấy sách mở nhìn một chút, cười lạnh một tiếng vứt quyển sách trên mặt đất, “Lưu Sĩ Lộ, người nói đây là cái gì.”

“Đây là phản thư, không sai.” Lưu Sĩ Lộ cầm lấy quyển sách nhìn kỹ, phía trước là phản thư, phía sau viết chính là muốn dùng phản thư răn dạy hậu bối, phải trung quân ái quốc, đền đáp triều đình. . Không phải đây là giáo huấn sao! Dương đại nhân đã sớm nói cho ta biết kế sách của bọn họ, sao lại biến thành như vậy. Cơ thái sư cáo già, hắn đã sớm phòng bị.

“Hoàng thượng.” Cơ thái sư ra mặt, khiêm tốn lại cung kính nói: “Cự thần cảm động và nhớ nhung hoàng ân của quân vương, cự thần tuổi tác đã cao, tinh thần từ từ suy yếu, nghĩ đến hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn không thể báo đáp hết, nên viết thành gia huấn lưu lại cho hậu bối, dạy bọn hắn không được quên báo đáp hoàng ân.”

“Lão thái sư tinh khí thượng tồn, lo nghĩ cho quốc gia, sau này trẫm còn muốn dựa vào thái sư, thái sư, Lưu ái khanh tìm lầm lời đồn đãi, thái sư không cần tức giận.” Đao Mộc Thanh Lam trầm thanh nói.

“Thần còn lục soát được một số binh khí khô giáp cùng cờ dành cho việc mưu phản!” Lưu Sĩ Lộ đè nén kinh hoàng mở cái rương do binh sĩ đưa tới, bên trong thực sự có khô giáp binh khí và cờ. Lưu Sĩ Lộ kiên định hơn, hắn muốn xem Cơ thái sư giải thích ra sao.

Cơ thái sư cười cười đi tới cái rương, tay cầm chiến giáp lên, chiến giáp màu sắc rực rỡ giống hí phục.”Lão phu thích xem tuồng, lão phu cho người làm hí phục giống khôi giáp để diễn, lễ nào hí phục của phủ lão phu là tạo phản sao.” (hí phục = trang phục diễn tuồng)

Lưu Sĩ Lộ không thể nói gì, chính mình bị lão cáo già gài bẫy. Con mắt nhỏ dài của Dương Cẩm Văn liếc nhìn Lưu Sĩ Lộ, thâm nghĩ, phé vật, có người mặt báo với con cáo già này, hẳn đã sớm chuẩn bị, cần ngược lại chúng ta một phát. Lưu Sĩ Lộ, người tự mình cầu phúc đi.

Đoan Mộc Thanh Lam giống như đang thưởng thức tuồng, mà người của hai gia tộc thay nhau diễn trò, người của Cơ thái sư đi ra chỉ trích Lưu Sĩ Lộ, người của Dương Cẩm Văn lại đi ra chỉ trích người của Cơ thái sư, triều đình phi thường náo nhiệt. Trong mắt Đoan Mộc Thanh Lam, những người này đều là phé vật, muốn diệt trừ bọn họ thì vô cùng đơn giản, hẳn có ý trầm giọng, hỏi Lưu Sĩ Lộ: “Lưu ái khanh, người vu cáo thái sư, phải bị tội gì!”

“Thần tội đáng chết vạn lần.” Lưu Sĩ Lộ quỳ gối thượng, hai tay run run, khi quân chi tội, vu cáo đại thần, mong hoàng thượng có thể cân nhắc quyết định, sẽ không liên lụy người nhà của ta.

“Lưu Sĩ Lộ vu cáo mệnh quan triều đình, là tử tội, niệm người vì triều đình tận trung nhiều, Lưu Sĩ Lộ lưu vong biên cương.” Đoan Mộc Thanh Lam nói.

“Thần tạ ơn hoàng thượng.” Lưu Sĩ Lộ đổ mồ hôi lạnh, giữ lại được một cái tính mệnh. Thị vệ bên ngoài đại điện đi vào mang Lưu Sĩ Lộ đi.

“Thần có bản khải tấu hoàng thượng.” Chu Thanh muốn triều đình loạn càng thêm loạn.

“Ái khanh có bản tấu gì.” Đoan Mộc Thanh Lam nói.

“Hoàng thượng, hoàng thượng có tam cung Lục Viện, vì sao chỉ có sáu hoàng tử. Tiên hoàng cũng có hơn hai mươi mốt hoàng tử, hoàng thượng có nghĩ là do nguyên nhân nào không?” Chu Thanh hỏi vấn đề một cách chua ngoa, Đoan Mộc Thanh Lam vừa nghe xong sắc mặt liền xanh tím, vô cùng giận dữ.

“Lớn mật, người dám nghi ngờ trẫm sao!”

“Thần nghe nói trong cung đa số phi tần mặc danh kỳ diệu sinh non, hoàng hậu nương nương, thực phi nương nương cũng từng sinh non, hoàng thượng, thần cho rằng sự tình rất kỳ hoặc.” Chu Thanh không nhanh không chậm nói, không có mười năm chắc sao hẳn có thể trầm ổn như vậy. (mặc danh kỳ diệu = không rõ nguyên nhân)

“Ái khanh có cao kiến gì.” Đoan Mộc Thanh Lam nói.

Chu Thanh lấy ra một hộp son môi của nữ tử, mở hộp, trong hộp tỏa ra một loại mùi thơm.”Đây là nguyên nhân khiến các phi tần sinh non.”

Lý Phúc đi qua lấy hộp son cao đưa cho Đoan Mộc Thanh Lam, Đoan Mộc Thanh Lam nhận được, đây là vật cung phi thường dùng, son mà cung phi dùng đều xuất xứ từ Yên Trữ trai, chẳng lẽ nơi này có vấn đề.

“Ái khanh, người nói rõ một chút về son cao này.” Trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam có chút minh bạch, thế nhưng hẳn muốn xem những đại thần này biểu diễn, còn có thể đào ra bí mật gì, nội gián được an bài trong cung kia vẫn chưa tra ra, có thể lần này sẽ có khả năng tìm được.

“Son cao bị người trộn thêm được vật làm sảy thai.” Chu Thanh nói một câu khiến triều thần cả kinh, hai mặt nhìn nhau, Chu Thanh đã nắm chắc mười phần thắng, “Phụ nhân của thần tiến cung vấn an Thực phi nương nương, được Thực phi nương nương tặng hộp son này, Thực phi nương nương nói nàng và hoàng hậu nương nương không thích trang điểm đậm, nên tặng hộp son cho phụ nhân của thần. Phụ nhân của thần mang về nhà, một đại phu đến khám cho nàng nhìn thấy, xem qua son môi một chút thì phát hiện nó có trộn được vật sảy thai. Thực phi nương nương thiện lương sẽ không hãm hại phụ nhân của thần, chắc chắn Thực phi nương nương không biết trong son có được vật sảy thai, thần hỏi qua thái giám, được biết phi tần trong cung đều sở hữu loại son này, thần bảo thái giám mang các hộp son của các phi tần khác đến, thần đưa cho đại phu nhìn một chút, đại phu nói, tất cả son môi đều có được vật sảy thai.”

“Lớn mật, nói năng bậy bạ, người có bằng chứng gì!” Đoan Mộc Thanh Lam lớn tiếng quát.

“Nếu hoàng thượng không tin, người dùng son môi của các nương nương cho con cầu mang thai ăn thử.” Chu Thanh nắm chắc mười phần, hẳn cùng đại phu đã thử, không có mười phần nắm chắc sao vững vàng đứng ở chỗ này.

Đoan Mộc Thanh Lam ý bảo Lý Phúc, Lý Phúc vội vã chạy ra ngoài, chạy đến cung của Thực phi nương nương lấy một ít son môi, rồi lại đến nơi Lâm Tần nương nương lấy một ít son môi, sau đó sai người khiêng một con cầu mang thai vào đại điện. Lý Phúc lấy son môi cho cầu ăn, sau khi cầu ăn xong son cao, một lúc sau bắt đầu gào thét, chảy máu sinh non.

“Là người nào gây nên!” Đoan Mộc Thanh Lam tức giận vỗ án, “Chu ái khanh, tìm ra cho trẫm.”

“Hoàng thượng không cần tức giận, thần từ tra từ lâu, những son môi đưa vào cung đều xuất xứ từ Yên Vũ trai. Các cung phi đều dùng loại son này, chỉ có Dương quý phi chưa bao giờ dùng.” Chu Thanh phiêu phiêu liếc mắt nhìn Dương Cẩm Văn, sau đó nói tiếp, “Son mà Quý phi nương nương dùng là do Dương gia làm ra.”

Sắc mặt trắng xanh của Dương Cẩm Văn đen lại, hắn lớn tiếng quát Chu Thanh: “Người không nên ngậm máu phun người.”

“Ngậm máu phun người, bệ hạ, thần nói là có căn cứ. Thần đã điều tra lão bản của Yên Trữ trai, hẳn khai người đứng sau Yên Trữ trai là Dương gia.” Thanh âm của Chu Thanh như dao nhọn, đâm một nhát vào Dương Cẩm Văn. Chu Thanh hướng Đoan Mộc Thanh Lam hành lễ, “Bệ hạ, có muốn gọi lão bản của Yên Trữ trai vào làm chứng hay không?”

“Chuẩn!” Đoan Mộc Thanh Lam lớn tiếng quát.

Thị vệ kéo vào một trung niên nam tử, bộ dáng tai to mắt lớn, y phục tơ lụa thượng hạng, nhìn hắn giống hệt một quả cầu. Lão bản này sợ đến mức không dám ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, run run quỳ trên mặt đất, “Thảo dân, tham...tham...tham kiến hoàng thượng.”

“Trẫm hỏi người, son môi trộn được sẩy thai là do người làm?” Đoan Mộc Thanh Lam hỏi.

“Không đúng, không đúng, thảo dân, là...là...là Dương đại nhân bắt thảo dân làm, nhi tử của thảo dân ở trong tay của hắn, thảo dân không dám không làm.” Lão bản mập mập run run chỉ vào Dương Cẩm Văn, nghĩ thầm dù sao cũng ngồi một thuyền, ta sao có thể chịu một mình, hắn vừa nói vừa chảy nước mắt, “Hoàng thượng thảo dân chỉ có một nhi tử, là con nối dõi, là Dương đại nhân bắt nhi tử của thảo dân, bức bách thảo dân làm chuyện này.”

“Người nói vậy, bản quan không biết người, sao có thể bức bách người làm chuyện này.” Sắc mặt Dương Cẩm Văn càng đen, đi tới đá lão bản mập mập một cước, còn muốn đá tiếp nhưng bị Chu Thanh cản lại, lão bản mập mập kia kêu la như lợn bị giết, “Hoàng thượng, Dương đại nhân muốn giết người diệt khẩu, thảo dân có chứng cứ, hẳn cho thảo dân một số phiến bang cống phẩm làm lễ, đây là cống phẩm của hắn đưa, nhà của hắn có hàng trăm cống phẩm như thế.”

“Người nói năng vậy, vu cáo bản quan!” Dương Cẩm Văn muốn điên rồi, hắn đá tới tấp vào lão bản mập mập kia, Chu Thanh tiến lên ngăn cản, Cơ thái sư và các đại phu cùng phe cười trộm, giả vờ khuyên can.

“Lớn mật!” Đoan Mộc Thanh Lam vỗ án, lớn tiếng quát, “Nói nhao nhao ồn ào còn thể thống gì, trong mắt các người còn có trẫm sao!”

Giờ khắc này triều đình mới an tĩnh lại, Dương Cẩm Văn lập tức quỳ trên mặt đất, tất cả các đại thần đều quỳ trên mặt đất, Đoan Mộc Thanh Lam triệt để tức giận, sở dĩ các đại thần đều quên mất quân vương của họ không phải là một người nhân từ vì mấy năm nay vị quân vương này không đại khai sát giới, dường như bọn họ đã quên vị quân vương này là người lãnh khốc, nhiễm đầy máu tanh.

“Các người là thần tử của ai.” Đoan Mộc Thanh Lam cao giọng quát.

“Thần trung với hoàng thượng.” Các đại thần cùng kêu lên.

“Trung với trẫm, các người trung với Cơ thị và Dương thị thì có. Các người đừng quên ai mới là quân vương, người đầu! Dương thị xúc phạm quân vương, tham ô cống phẩm, có ý đồ hại trẫm, ý đồ hại trẫm đoạn tử

tuyệt tôn, tru di cứu tộc.” Đoan Mộc Thanh Lam đứng lên, đi tới các triều thần trung gian, ” Âu Dương ái khanh, ngươi là thân thích của Dương thị, ngươi cũng bị tru sát chi liệt.”

“Hoàng thượng tha mạng!” Âu Dương đại nhân lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, dập đầu thùng thùng.

“Ngươi ái khanh, ngươi cũng là thân thích của Dương thị, cũng bị tru sát chi liệt.”

“Hoàng thượng tha mạng, thần trung quân vì nước, cùng chuyện Dương thị gây ra không có can hệ.”

“Ha ha, không có can hệ.” Đoan Mộc Thanh Lam cười to, trở về long ý của mình, “Lý Phúc, đưa sách cho trẫm.

Thời gian không lớn, Lý Phúc cầm một quyển sách, đi lên, đưa cho Đoan Mộc Thanh Lam. Đoan Mộc Thanh Lam mở sách, bắt đầu thì thầm, “Mười lăm tháng ba năm Ất mao, người hối lộ Dương Cẩm Văn một trăm hoàng kim, mua bán quan chức. Triệu Mục hướng Cơ Thôi Dương tặng lễ hai trăm hoàng kim, để giúp Triệu Minh tránh tội đánh chết người. Các người còn muốn nghe không, trẫm chậm rãi đọc cho các người nghe, trẫm nhìn, ở đây có ghi lại Phiên bang có tặng cho Dương thị một mỹ thiếu niên, Dương Cẩm Văn rất sủng, luôn giữ ở bên người, Tăng Ngôn nói: mỹ nhân của hoàng thượng không bằng một góc. Còn nữa, sinh thần của Cơ Thôi Dương, Tăng Thụ tặng vô số trân bảo, hoàng kim, Tăng Ngôn nói: sinh thần của hoàng thượng cũng không có gì tốt hơn cái này. Tốt, các người đều muốn thay thế trẫm rồi sao, thật to gan.”

Đoan Mộc Thanh Lam chậm rãi đọc từ trên xuống dưới việc làm xấu xa của các đại thần, khiến các quan viên đều đổ mồ hôi lạnh, Chu Thanh cùng Quý Dương không có thất kinh, bọn họ không có làm bất cứ chuyện đút lót, ăn hối lộ hay trái pháp nào. Quý thực phi luôn dẫn bọn họ, mảnh khoe của hoàng thượng rất tài tình, mọi nơi chốn phải cẩn thận. Chu Minh thầm nghĩ chỉ có tỷ tỷ của mình mới lý giải được nam nhân này, tất cả các thần tử, đều bị hoàng thượng nắm trong lòng bàn tay.

Triều đình cảm thấy bất an, e sợ chính mình vô ý sẽ đao hạ vong hồn. Lúc này, trong cung, một mảnh đại loạn, ngoài cửa cung xuất hiện một đội người ngựa. Đoan Mộc Du cùng tử y vệ đều rút ra bảo kiếm, thị vệ đều xuất ra vũ khí, cung biến. Đoan Mộc Kỳ ngồi trên lưng ngựa cùng một đám binh sĩ chạy ào ào vào hoàng cung, một đường giết không ít thị vệ. Đao của hắn nhiễm máu, hắn giống như một người chiến thắng hô lớn: “Phụ hoàng, nhi thần thỉnh an người.”

“Người cầm đao hướng trẫm thỉnh an, thật là uy phong.” (thật ngu mới đúng a~). Đoan Mộc Thanh Lam vững vàng ngồi ở long ý, cũng không hoảng loạn.

“Phụ hoàng, nhi thần khẩn cầu phụ hoàng thoái vị nhường ngôi cho nhi thần.” Đoan Mộc Kỳ nói.

“Thoái vị, tặng cho người. Đúng là người si nói mộng.” Đoan Mộc Thanh Lam vung tay lên, “Sát! Kẻ mưu phản, giết không tha.”

Tử y vệ nghe xong hoàng mệnh, Đoan Mộc Du cùng bọn họ vây đánh Đoan Mộc Kỳ, tử y vệ đều được tuyển chọn kỹ càng, là thân tín do Đoan Mộc Du huấn luyện, tử y vệ bị huấn luyện đều phải đưa đến chiến trường, chịu khổ nghiệm của chiến tranh, sống trở về trở thành tử y vệ, người nguyện ý ở lại quân đội thì thành tướng. Tử y vệ dũng mãnh dị thường, mỗi người như lang như hổ.

Đoan Mộc Kỳ ở trên ngựa, cao giọng hô: “Phụ hoàng, không phải người sủng ái lực đệ sao, nhi thần đã phái người đến bắt hắn. Nhi thần cũng phái người đến nơi của hoàng hậu và thái tử.”

“Kỳ nhi, Dĩnh nhi không phải là người người có thể chạm vào, thái tử cũng không phải người người có thể dẫu.” Đoan Mộc Thanh Lam vừa nhắc đầu, thấy một bóng người bay qua nóc hoàng cung, tốc độ cực nhanh, thân pháp nhẹ nhàng, chưa từng có người chú ý hắn. Đoan Mộc Thanh Lam liếc mắt liền nhìn ra người này là lão ngũ, trong lòng một trận buồn cười, bình thường phải người truy đuổi hắn luyện khinh công, lúc này cũng có công dụng, hài tử này thực sự là, thời khắc mấu chốt mới bộc lộ tài năng, lão ngũ nhất định là do Thực phi phái tới chi viện, hảo!

Trong Cẩm viện một trận hỗn loạn, Quý thực phi cùng cung nữ thái giám đóng chặt đại môn, Đoan Mộc Dĩnh mang theo cương đao, Hạ Pháp mang loan đao, Đoan Mộc Dĩnh đếm số phản quân, “Hạ Pháp, người

vóc dáng cao lớn khỏe mạnh, người đánh mười lăm tên, ta vóc dáng thấp bé, lớn lên gầy yếu, ta chỉ đánh mười tên thôi.”

21. Chương 21

Hạ Pháp nghĩ thực buồn cười, hoàng tử này lúc nào cũng thành thoi như vậy.”Hảo, thần lớn không dám khi dễ bé.”

Đoan Mộc Dĩnh cũng muốn nghiệm chứng võ công của mình đã tiến bộ đến mức nào, Đoan Mộc Dĩnh thân là tướng quân hùng hực nhiệt huyết, lưỡi đao sắc bén của tiên hoàng khai quốc như có linh tính, nó cũng nhận nài không được khát vọng muốn giết địch, nhiều năm không nhiễm máu, nó cần máu để làm lễ rửa tội.

Đoan Mộc Dĩnh vung cương đao, giơ tay chém xuống là lúc máu vẩy ra, binh khí phát sinh thanh âm thỏa mãn vui mừng, lúc này nó cũng như chủ nhân của mình, nhiệt huyết sôi trào. Hạ Pháp nhìn thoáng qua đao pháp của Đoan Mộc Dĩnh, đã tiến bộ hơn trước, nội lực mạnh lên không ít, hiện tại có thể so sánh với võ công của hắn, chỉ một thời gian nữa hắn sẽ vượt xa mình.

Đoan Mộc Dĩnh thân pháp linh hoạt, tránh thoát địch nhân đánh lén, một đao chặt đứt cánh tay của địch nhân. Hảo lưu loát!

Thủ pháp giết người của Hạ Pháp như vũ đạo, cước bộ lướt qua, cắt đứt yết hầu người khác. Hai người đồng lòng hợp lực mở một đường máu, trong nhóm loạn quân, một thiếu nữ thân thể đầm máu không để ý nguy hiểm chạy đến chỗ bọn họ, “Lục hoàng tử, cứu...cứu hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu nương nương đang gặp nguy hiểm.

Đoan Mộc Dĩnh vừa nghe hoàng hậu gặp nguy hiểm, lập tức phi thân nhảy lên, liền tiếp chém chết mấy binh sĩ, nhảy dựng lên đạp một tên tướng, đoạt chiến ngựa của hắn, Đoan Mộc Dĩnh thúc ngựa chạy đến Phượng Nghi cung. Một đường chạy vội chém giết, đi tới Phượng Nghi cung, trong cung một mảnh hỗn độn, máu của cung nữ thái giám chết thảm không ngừng chảy. Hoàng hậu dữ nhiều lành ít. Xuống ngựa, Đoan Mộc Dĩnh chạy vào, hắn tìm kiếm bóng dáng của Cơ hoàng hậu. Liền thấy Cơ hoàng hậu nằm trên mặt đất, ngự y bên cạnh một thân đầy máu, ôm lấy thi thể hoàng hậu, ngậy ngốc dờ ra.

“Mẫu hậu sao vậy, người nói, mẫu hậu làm sao vậy!” Đoan Mộc Dĩnh mở hai mắt, trong cung Cơ hoàng hậu luôn bảo vệ hắn, đối hắn coi như là rất tốt. Hiện tại thấy nữ nhân mỹ lệ này đổ máu, tâm Đoan Mộc Dĩnh phi thường khổ sở bi thương.

“Hoàng hậu nương nương vừa tắt thở.” Ngự y choáng váng, ngốc lảng nói.

“Mẫu hậu!” Đoan Mộc Dĩnh ôm lấy thi thể Cơ hoàng hậu khóc rống lên, tay Đoan Mộc Dĩnh cảm nhận đứa trẻ trong bụng nàng đang động “Hài tử của nàng còn động, hài tử còn chưa chết.”

“Đúng vậy, phụ nữ có thai vừa mới chết, hài tử sẽ không chết ngay.” Ngự y chỉ ngây ngốc nói, toàn thân của hắn đều nhiễm máu tanh.

“Mổ bụng hoàng hậu, lấy công chúa ra.” Đoan Mộc Dĩnh ra lệnh.

“Thần chưa làm qua bao giờ, thần sợ.” Ngự y sợ run run sợ đến không dám động.

“Phế vật, người muốn một người mất hai mệnh sao!” Đoan Mộc Dĩnh không do dự, dùng đao mổ bụng Cơ hoàng hậu, máu chảy ra, Đoan Mộc Dĩnh ngửa đầu nói: “Mẫu hậu nhi thần xin lỗi người, nhi thần muốn hài tử của người sống sót, mong người tha thứ nhi thần.”

Đoan Mộc Dĩnh nói với ngự y, “Còn không mau hỗ trợ, người muốn bỏn hoàng giết chết người sao!”

Ngự y sợ hãi, không dám kháng mệnh, lập tức giúp Đoan Mộc Dĩnh lấy hài tử còn sống kia ra. Một tiếng khóc nỉ non cắt chân trời, hài tử được sinh ra.

“Chúc mừng hoàng tử điện hạ, là một nữ hài, đại công chúa của Tề quốc.” Ngự y lấy đao cắt đứt cuống rốn hài tử, Đoan Mộc Dĩnh kiểm cho hài tử một ít quần áo, ngự y giúp hài tử mặc vào, giao cho Đoan Mộc Dĩnh.

“Người làm không sai, phụ hoàng sẽ ban thưởng cho người. Người đã cứu sống hài tử của hoàng hậu.” Đao Mộc Dĩnh cỡi y phục ra, bỏ tiểu hài tử vào vạt áo trong ngực, dùng sợi dây cột lại. Đao Mộc Dĩnh cầm đao lên ngựa, hô lớn với bầu trời: “Mẫu hậu, người có linh thiêng che chở nhi thần an toàn đưa muối muối đến cho phụ hoàng.”

Giữa không trung truyền đến một tiếng thở dài, Đao Mộc Dĩnh tựa hồ nghe thấy hoàng hậu đang nói chuyện, hẳn cảm giác được hoàng hậu bảo hộ phía sau hẳn, mẫu hậu nhi thần xuất phát. Đao Mộc Dĩnh thúc ngựa vung đao chém giết.

“Mưu phản phải chết, đại nghịch phải chết, làm ác phải chết, đại bất kính phải chết, lừa lọc phải chết, bất hiếu phải chết, phản bội phải chết, bất nghĩa phải chết, nội loạn phải chết!” Tội ác tày trời chi tội, Đao Mộc Dĩnh một bên chém giết địch nhân bên người, một bên cao giọng quát lớn những tội ác tày trời chi tội, hẳn báo cho những kẻ phản bội này, các người tội đáng chết vạn lần. Phản quân bị Đao Mộc Dĩnh giết vô số, sợ đến liên tục thối lui, trời ạ, hoàng tử này không phải người, hẳn là quỷ thần. Những phản quân nghe tin đã sợ mất mật, chỉ thấy Đao Mộc Dĩnh thúc ngựa mà đến, có cảm giác phía sau hẳn là linh hồn của hoàng hậu đã chết, nữ nhân này mặc áo giáp cầm trong tay trường thương, nàng không cho bất luận kẻ nào chạm vào Đao Mộc Dĩnh.

“Quý a ——” Phản quân sợ hãi, Đao Mộc Dĩnh cúi đầu nhìn công chúa trong lòng, cười to lau một bên má dính máu, “Người chết đúng tội!”

Đao Mộc Dĩnh một đường cười ngựa ngăn cản phản binh, như thiên thần giáng thế, một đường chạy thẳng đến Minh điện, Đao Mộc Du cùng tử y vệ còn đang chem. Giết với Đao Mộc Kỳ, Đao Mộc Dĩnh thúc ngựa tiến lên, một đao một người chém giết người của Đao Mộc Kỳ, Đao Mộc Kỳ vừa nhìn thấy Đao Mộc Dĩnh tới, là người muốn chết, ta thành toàn người.

Đao Mộc Kỳ thúc ngựa hướng Đao Mộc Dĩnh tiến lên, Đao Mộc Dĩnh giết đỏ cả mắt rồi, cao giọng quát: “Ngăn cản ta là chết!” Một trường thương bay tới phía Đao Mộc Kỳ, tước rút mũ giáp của hẳn, Đao Mộc Dĩnh thúc ngựa chạy ào vào Minh điện, các đại thần đều sợ hãi tránh sang một bên. Đao Mộc Dĩnh xuống ngựa, quỳ trên mặt đất, thất thanh khóc rống, “Phụ hoàng, nhi thần liệu chết tới Phụng Nghi cung, mẫu hậu bị phản tặc sát hại, nhi thần thấy hài tử trong bụng mẫu hậu vẫn động, hài tử không chết. Nhi thần bắt đắc dĩ, phá vỡ thi thể mẫu hậu, lấy hài tử ra, ngự y giúp nhi thần cắt cuống rốn uội muối, nhi thần liệu chết đưa muối muối đến đây.”

Đao Mộc Thanh Lam đứng lên đi tới trước mặt Đao Mộc Dĩnh, nâng ái tử của mình dậy, nhìn kỹ trên người hài tử chỉ có vài vết thương nhỏ, cũng không có đại thương, ngực thở phào nhẹ nhõm. Nghe được hoàng hậu chết bởi tay phản quân, cũng không khỏi thương tâm, hẳn đỡ Đao Mộc Dĩnh ngồi xuống long ỷ, Đao Mộc Dĩnh cẩn thận cởi sợi dây, mở vạt áo, bế một tiểu hài tử ra, ánh mắt vô tội của hài tử nhìn phụ thân của mình.

“Công chúa của trẫm đã sinh, trẫm có công chúa, ha ha ha ha cấp. ..” Đao Mộc Thanh Lam cuồng tiếu, ôm nữ nhi của mình, nội tâm hẳn bị thống, hẳn không muốn biểu hiện mình nhu nhược, hẳn cười to. Hoàng hậu, thê tử kết tóc từ nhỏ của hẳn đã chết, hẳn có thể nào không bị thương.

“Phụ hoàng, nén bi thương, người phải bảo trọng.” Đao Mộc Dĩnh khuyên bảo phụ thân của mình, dù sao hoàng hậu cùng hoàng thượng là phu thê hai mươi mấy năm, tình cảm thâm hậu, nội tâm hẳn bị thống cũng không phải khó hiểu.

Cơ Thôi Dương vừa nghe nữ nhi của mình đã chết, không khỏi rơi lệ. Cũng may ngoại tôn của mình còn sống, thật cảm tạ lực hoàng tử.

“Thần cảm tạ lực hoàng tử cứu ngoại tôn của thần, cảm tạ điện hạ cứu công chúa.” Cơ Thôi Dương quỳ trên mặt đất sát sát nước mắt, hít sâu một hơi nói, “Thần chúc mừng hoàng thượng mừng sinh được công chúa.”

“Chúc mừng hoàng thượng sinh được công chúa.” Triều thần hướng Đao Mộc Thanh Lam bái thị chúc mừng, Đao Mộc Thanh Lam cầm lấy khăn tay yêu thương lau vết máu trên mặt nhi tử mình, “Không có Dĩnh nhi quyết đoán, sẽ không có công chúa sinh ra.”

“Các khanh bình thân.” Đao Mộc Thanh Lam mỉm cười nói, hẳn nghĩ thầm may mắn có được một nữ nhi, trăm phải đa tạ Dĩnh nhi, Đao Mộc Du cùng tử y vệ còn có thể kiên trì bao lâu, hẳn không muốn tự tay giết chết nhi tử của mình, viện binh của lão ngũ chưa tới, vạn nhất bọn họ tới chậm, ta đành phải động thủ giải quyết nghịch tử này.

Các đại thần đứng lên trở về vị trí, Chu Thanh cùng Quý Dương nhìn nhau, cháu ngoại trai đều bình tĩnh ở đây, xem ra Thục phi nương nương cũng không lo ngại, hoàng thượng vững như núi thái sơn, nhất định đã lường trước, tam hoàng tử nôn nóng đoạt ngôi, chúng ta chờ xem người thắng cuối cùng là ai.

Đao Mộc Kỳ bị rơi mũ giáp xuống đất, tóc rối tung, hẳn bị cái tên còn nhỏ hơn mình sỉ nhục, quá mất mặt! Đao Mộc Kỳ tức giận nổi trận lôi đình, vẻ mặt đỏ bừng.

“Giết bọn họ cho ta, giết Đao Mộc Dĩnh, bổn hoàng tử tưởng thưởng thật to!”

Tử y vệ của Đao Mộc Du hữu hạn, quân địch lại đông đảo, thời gian kéo dài chỉ đối với bọn họ bất lợi, Đao Mộc Dĩnh một lần nữa đứng lên, cầm lấy cương đao muốn lên ngựa ra ngoài chém giết.

“Dĩnh nhi, ngươi muốn làm gì.” Đao Mộc Thanh Lam minh bạch Đao Mộc Dĩnh ngồi không yên, hải tử này muốn ra chiến trường, phụ thân cũng không muốn ngăn cản, thế nhưng hải tử này quá nhỏ, thể lực hữu hạn, thể lực chống đỡ hết nổi xảy ra sơ xuất thì sao. Không được, Đao Mộc Thanh Lam nắm tay Đao Mộc Dĩnh, không để hắn đi.

“Nghịch tặc phải trừ, không thể ngồi yên. Nhi thần mặc dù tuổi nhỏ, cũng biết trung hiếu.

Hiếu tử chi sự thân, cư tắc trí kỳ kính, dưỡng tắc trí kỳ lạc, bệnh tắc trí kỳ ưu, tang tắc trí kỳ ai, tế tắc trí kỳ nghiêm. (Người con hiếu phụng dưỡng cha mẹ, ăn ở cư xử phải cực kỳ cung kính, nuôi dưỡng cha mẹ phải hết sức vui vẻ, khi cha mẹ đau ốm phải lo lắng hết lòng khi lo việc ma chay phải cực kỳ thương xót, khi cúng tế cha mẹ phải rất mực trang nghiêm). Thượng bất chính, hạ tắc loạn. Ca ca phạm thượng tác loạn, nhi thần vì hiếu đạo, nhi thần vì phụ hoàng phân ưu, dù chết cũng không tiếc nuối.” Đao Mộc Dĩnh lặng lẽ nhìn Đao Mộc Thanh Lam, ánh mắt kiên định bất bại, thể hiện quyết tâm của hắn.

“Dĩnh nhi là nhi tử hiếu thuận của trẫm, phong lục hoàng tử là Hiếu thân vương.” Đao Mộc Thanh Lam buông lỏng tay ra, để Đao Mộc Dĩnh lên ngựa lao ra đại điện

Chỉ thấy Đao Mộc Dĩnh sát nhập vào phản quân, bảo đao của tiên hoàng uy vũ sinh phong, thiếu niên giống như thần, các đại thần ở Minh điện sợ ngây người, vị Hiếu thân vương này niên kỷ tuy nhỏ, nhưng võ công cao siêu làm bọn hắn sợ hãi.

“Hiếu thân vương điện hạ hảo công phu, thực sự là huyết mạch của thiên tử, quả nhiên uy phong凛凛. Hảo!” Một cựu thần có kinh nghiệm sa trường tán thưởng nói.

Đao Mộc Thanh Lam thích nghe người khác tán thưởng nhi tử của mình xuất sắc, trong lòng hắn cảm thấy phi thường vui mừng, Đao Mộc Dĩnh khắc khổ tu luyện Tam thập tam thiên, hiện nay xem ra có chút thành tựu. Tiểu công chúa trong lòng Đao Mộc Thanh Lam lâm lâm khóc hai tiếng, Đao Mộc Thanh Lam bị ướt, là nước tiểu a.”Ngươi một phôi hải tử, không học ca ca của ngươi, sao ngươi lại tiểu trên người trẫm.” Đao Mộc Thanh Lam nói đùa một chút, ôm chặt nữ nhi của mình, khí trời hàn lãnh, đã đầu mùa đông, tiểu hải tử rất sợ lạnh.

Đao Mộc Tuyết phi thân ra hoàng cung, dẫn thương một vị phản quân đoạt chiến mã, thúc mã hướng doanh trại quân cận vệ chạy đi. Trên đường bách tính đều né tránh, bọn họ biết gặp chuyện không may, trên đường kêu loạn, xuất hiện rất nhiều binh sĩ. Đao Mộc Tuyết thấy Trầm Luyện đánh dẫn đầu đội tuần tra, cao giọng hô: “Trầm Luyện! Nhanh đi trong cung cứu giá, tam hoàng tử mưu phản bức vua thoái vị!”

“Cái gì, tam hoàng tử mưu phản! Cha ta cũng ở trong cung nghị sự, chẳng phải là cũng có nguy hiểm. Cha nha, chờ nhi tử tới cứu ngươi!” Trầm Luyện hô lớn một tiếng, “Cấm vệ quân, theo ta đi cứu giá, cứu giá có công được thưởng!”

Trầm Luyện cùng cấm vệ quân cũng như nhảy, cứu giá có phần thưởng, ai cũng cảm thấy phi thường thống khoái, trong tay Trầm Luyện cầm xà mâu, thúc ngựa chạy trước đầu. Đao Mộc Tuyết thiếu chút nữa bị hắn làm tức chết, cứu giá là cứu hoàng thượng, không phải cứu cha của ngươi nha. Đao Mộc Tuyết tiếp tục báo viện binh, kỵ mã và tử y vệ, nhưng vừa đến cửa thành đã có một đội người ngựa ngăn cản hắn.

“Ngũ hoàng tử, Trương Bình đợi đã lâu, người muốn đi tìm viện binh, không có khả!” Tướng lĩnh dẫn đầu cầm trong tay một cây trường thương, chỉ huy đội người ngựa, vây quanh Đoàn Mộc Tuyết vậy.

Đoàn Mộc Tuyết vận đủ khí lực, rút ra lưỡi cưa hình bánh xe, bình khí to cùng Đoàn Mộc Tuyết mi thanh mục tú, dung mạo đào hoa không hề hòa hợp, cũng không ai biết Đoàn Mộc Tuyết sử dụng binh khí này rất thành thạo, bởi vig bình thương Đoàn Mộc Tuyết đều sử dụng kiếm.

“Trương tướng quân, mau tránh ra, bằng không bốn hoàng tử không khách khí.” Đoàn Mộc Tuyết nói.

“Bản tướng quân có nhiều quân, phải sợ một tiểu hài tử như người sao. Ha ha ha. . .” Trương Bình còn chưa cười xong đã bị Đoàn Mộc Tuyết một búa cắt đứt đầu đầu. ! Đương, thi thể té lăn trên đất. Quá nhanh, lực đạo thật kinh người!

Đoàn Mộc Tuyết cầm lấy binh khí, thúc ngựa về phía trước, binh sĩ dĩ nhiên bị hấn làm kinh sợ, không một người dám lên ngăn cản. Đoàn Mộc Tuyết hừ lạnh một tiếng, đám ô hợp, không ra hồn.

Trầm Luyện cùng cấm vệ quân chạy tới hoàng cung, chém giết phản quân, hai bên phản quân đều có địch, lập tức có người hướng Đoàn Mộc Kỳ bẩm báo, “Tam hoàng tử, Trầm Luyện cùng cấm vệ quân đến bảo hộ hoàng thượng, hai mặt của chúng ta đều có địch.”

“Cấm vệ quân của hần thì có bao nhiêu, bốn hoàng tử đã phái Trương Bình canh giữ ở cửa ngăn cản có người báo tin tiếp ứng, cho dù khinh công của lão ngũ cao tới đâu, hần có thể đánh bại tướng sa trường sao.” Đoàn Mộc Kỳ tràn đầy tự tin nói. Lão ngũ không học vấn đó chỉ có thể đem gà chọi đem chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch, hần có khả năng gì chứ.

Dù sao thân thể Đoàn Mộc Đình thể lực có hạn, chém giết thời gian càng lâu, càng cảm thấy chính mình chống đỡ hết nổi, Đoàn Mộc Du bị thương nhẹ, tử y vệ cũng dần dần có chút không địch lại, Đoàn Mộc Thanh Lam nhăn lại lông mi, xem ra còn muốn trầm tự mình động thủ. Hoàng đế vừa định hành động, Đoàn Mộc Kỳ cũng cho là mình thắng thế, thì phía sau một mảnh hỗn loạn, Trầm Luyện huy động trường thương xông về phía Đoàn Mộc Kỳ

“Thần Trầm Luyện đến đây cứu giá!” Trầm Luyện nhếch miệng cười, hần cùng cấm vệ quân cũng chạy ào vào cuộc hỗn chiến.

Trầm Thanh Dung nhìn thấy nhi tử của mình tới cứu giá, trong lòng âm thầm vui mừng, không khỏi vui vẻ tươi cười. Đoàn Mộc Thanh Lam kiên định, xem ra lão ngũ viện binh thành công, nhi tử không nên thân kia cũng có chút tác dụng. Hai vị phụ thân đều vì nhi tử của mình mà cảm giác sâu sắc vui mừng.

Trầm Luyện tới một lúc lâu, chợt nghe Đoàn Mộc Tuyết quát to phía sau loạn quân, “Phụ hoàng, nhi thần đưa tử y vệ đến đây cứu giá!”

Đoàn Mộc Tuyết rống một tiếng, như sấm sét ầm ầm, xông vào chém giết. Đoàn Mộc Thanh Lam nhăn nhăn mặt, đúng là hài tử!

22. Chương 22

Muốn hỏi người vô dụng nhất Đoàn Mộc gia, đương nhiên câu trả lời là ngũ hoàng tử Đoàn Mộc Tuyết, văn không hay võ không giỏi, có tiếng là một tay ăn chơi sống phóng túng, là đối tượng bị hoàng thượng trách phạt hàng ngày. Đoàn Mộc Kỳ không nghĩ tới hần có khả năng lao ra cửa thành. Trương Bình là một lão tướng, lẽ nào cũng không ngăn được hần, hay là hần có bản lĩnh?

“Tam ca, Trương Bình người phái tới thật quá vô dụng, lần sau nhớ tìm một người lợi hại hơn cho đệ a.” Đoàn Mộc Tuyết nói một câu khiến cho Đoàn Mộc Kỳ rét lạnh, Trương Bình bị giết chết. Nguyên lai Đoàn Mộc Tuyết võ công cao như vậy, hoàng tử vô dụng nhất lại thâm tàng bất lộ, hay mình là một kẻ ngu si, bị vẻ ngoài vô hại của hần lừa.

Đoan Mộc Tuyết xoay xoay lương búa to tạo một trận cuồng khảm, chém giết thẳng tay như người điên! Đoan Mộc Tuyết vọt tới bên người đệ đệ, bảo hộ Đoan Mộc Dĩnh, ba nghìn tử vệ phía sau như lang như hổ, mãnh chiến, quân đội của Đoan Mộc Kỳ khó có thể chống đỡ. Đoan Mộc Tuyết chém chết một người đánh lên Đoan Mộc Dĩnh, nhe răng cười với đệ đệ mình, “Lục đệ, ca ca dùng búa hay dùng kiếm giỏi hơn.”

Rõ ràng là muốn đệ đệ khích lệ mình, Đoan Mộc Dĩnh làm bộ sùng bái nói: “Ngũ ca dũng mãnh phi thường, đệ đệ theo không kịp.”

“Ha ha ha, ta biết ta biết, ta đi thu thập lão tam!” (trồng dưa leo, ăn dưa bỏ ~ tội nghiệp anh) Đoan Mộc Tuyết cười to, đôi mắt hoa đào vụt sáng, điều luyện dùng binh khí nhằm phía Đoan Mộc Kỳ. Đoan Mộc Tuyết rất muốn nói người này không phải là ca ca của ta.

“Trầm Luyện chúng ta so xem ai giết được nhiều phản tặc hơn.” Đoan Mộc Tuyết khiêu khích hơn.

“So thì so, đương nhiên là ta lợi hại nhất!” Trầm Luyện không muốn thua Đoan Mộc Tuyết, dùng hết toàn lực hướng Đoan Mộc Kỳ đâm tới.

Lúc này một mảnh đại loạn, Đoan Mộc Phi dẫn người đánh tới, thấy Đoan Mộc Kỳ thì mắt lộ thị huyết, “Lão tam, đền mạng ấu hậu ta! Ta vì mẫu hậu báo thù!”

Bức vua thoái vị biến thành huynh đệ đại hỗn chiến, Đoan Mộc Kỳ từ ưu thế chuyển thành bất lợi. Đoan Mộc Thanh Lam không thích nhìn nhi tử của mình tự giết lẫn nhau, hấn đứng lên, nói một tiếng, “Trầm một mỗi, bãi triều.” Đoan Mộc Thanh Lam ôm tiểu công chúa đi ra ngoài điện.

Mặt Dương Cẩm Văn trắng bệch, xám như tro tàn. Hấn những tưởng có thể bức Đoan Mộc Thanh Lam thoái vị, vì sao chúng ta không thể thắng hấn một lần. Người định không bằng trời định, chúng ta chung quy vẫn thất bại. Cơ thái sư không chút hoang mang, hấn biết chính mình cũng mất đi vị thế, nhưng gia tộc của hấn còn không đến nỗi sẽ bị tru diệt, Dương Cẩm Văn thì khác, Dương thị sẽ biến mất khỏi Tề quốc.

“Dĩnh nhi, lại đây với phụ hoàng.” Đoan Mộc Thanh Lam ôm nữ nhi mới sinh của mình đi ra bên ngoài điện, gọi tiểu nhi tử của mình về, Đoan Mộc Dĩnh thúc ngựa quay lại, xuống ngựa đi tới bên người Đoan Mộc Thanh Lam.

“Ở đây giao cho Ngũ ca người, người đầu, truyền ý chỉ của trẫm phong ngũ hoàng tử là Kính thân vương, sắc phong nhị hoàng tử là Nhân thân vương.”

Lý Phúc nghi có điểm không thích hợp, tổ chế quy định phong vương tại lễ trưởng thành, lục hoàng tử phá tiền lệ, lục hoàng tử chỉ có mười ba tuổi, thế nhưng nhị hoàng tử, “Hoàng thượng, nhị hoàng tử đi Vệ quốc làm chất tử, phong hào. . .”

“Lắm miệng, gọi người truyền chỉ người dài dòng làm gì.” Đoan Mộc Thanh Lam lớn tiếng nói, “Phong thực phi nương nương là Quý phi, ở lại Cát Tường cung, giao cho Quý quý phi nuôi nấng công chúa của trẫm, công chúa ban thưởng danh Nguyệt Hoàn, hậu táng hoàng hậu, giao cho thừa tướng đi làm. Dương thị tội không cho xá, tru kỳ cửu tộc. Phế truất Dương quý phi, tam hoàng tử giao cho Thành thân vương xử lý, bảo Cơ thái sư cáo lão hồi hương.”

“Nô tài tuân chỉ.” Lý Phúc đi truyền thánh chỉ, Lý Phúc liếc mắt nhìn Đoan Mộc Thanh Lam, hấn thích tiểu nhi tử của mình, không phải nói để vương không thể có điểm yếu sao. Đoan Mộc Thanh Lam ôm công chúa cùng nhi tử mình yêu nhất, theo sau là đại nội thị vệ hồi cung.

Phi Oánh cung, ôn tuyền. Đoan Mộc Dĩnh cởi áo khoác, chậm rãi tẩy trừ thân thể của chính mình. Những vết thương nhỏ trên người ngấm vào nước, đau quá. Đoan Mộc Dĩnh rửa vết máu, Thập Lục giúp Đoan Mộc Dĩnh thượng dược, đau khiến Đoan Mộc Dĩnh nhe răng nhếch miệng. Thời điểm chiến đấu không có nghĩ đau đớn, sao bây giờ lại đau như vậy.

“Ra ngoài, ở đây giao cho trẫm.” Không biết từ khi nào Đoan Mộc Thanh Lam đã đứng phía sau Đoan Mộc Dĩnh, tiếp nhận thuốc trị thương trong tay Thập Lục, động tác mềm nhẹ thượng dược cho Đoan Mộc Dĩnh. “Hải tử này, trẫm không cho người đi, người cứ cố chấp muốn đi, người xem nhìn, trên người người có bao nhiêu vết thương.”

“Phụ hoàng, vết thương là chiến tích của nam nhân, như vậy mới là nam tử hán.” Đao Mộc Dĩnh tịnh không thèm để ý những vết thương này, chậm rãi nó sẽ biến mất, có thể lưu lại ít sẹo, nhưng võ tướng nào mà lại không có vết thương, “Phụ hoàng, vết thương này có là gì, khi nào nhi thần về già, nhi thần sẽ nói cho hậu bối, năm xưa nhi thần uy phong lẫm lẫm, tiêu diệt thiên quân vạn mã như lấy đồ trong túi.”

“ . . .” Đao Mộc Thanh Lam hơi dùng sức, vết thương khiến Đao Mộc Dĩnh cảm thấy tê tê.”Người không phải nam tử hán sao, sao lại than đau.”

“Phụ hoàng, người điểm nhẹ.” Đao Mộc Dĩnh không có cách nói lại vị hoàng đế này, hắn là bất mãn chính thụ thương sao, đao kiếm không có mắt, sau này hắn còn muốn làm một vị đại tướng quân, vết thương sẽ còn nhiều hơn.

“Lưu lại vết thương, trầm không thích, trầm yếu sai ngự y cho người một ít dược xóa vết thương, Dĩnh nhi nghe trầm, trầm không muốn sau này đối mặt với một người khắp người đầy vết thương.” Đao Mộc Thanh Lam giúp Đao Mộc Dĩnh thượng dược xong, giúp hắn mặc y phục. Có thể được hoàng đế tự tay hầu hạ, Đao Mộc Dĩnh cảm thấy thực sự là vinh hạnh lớn lao.

“Phụ hoàng, tam ca sao rồi.” Đao Mộc Dĩnh suy nghĩ một chút, nhu nhu giọng điệu hỏi, đôi môi hồng nhuận khéo léo hé ra hợp lại, ánh dương chiếu rọi càng phá lệ mê người, Đao Mộc Thanh Lam nhìn cảnh đẹp như vậy, đôi mắt tối sầm lại, dùng áo choàng rộng thùng thình nghiêm vậy trụ đối phương, hôn lên khóe môi mê hoặc kia, đi vào phòng. Đao Mộc Thanh Lam không muốn Dĩnh nhi của hắn hỏi những vấn đề không nên hỏi, lúc này không phải là thời gian để hỏi chuyện. Đao Mộc Dĩnh bị người trước mắt hôn đến khó có thể hô hấp, vừa định há mồm kháng nghị, lại bị xâm phạm càng sâu, đầu lưỡi linh xảo bị quấn lấy, hầu như chỉ có thể phát sinh thanh âm ô ô, giãy dụa thoát khỏi cái ôm.

Đao Mộc Thanh Lam ôm trụ hải tử vô lực mềm nhũn đang giãy dụa, việc hắn cần phải làm là trút bỏ lo lắng của mình.”Người là hải tử không nghe lời, người biết lúc người chém giết phản quân trước mặt trầm, trầm có bao nhiêu lo lắng người. Hiện tại trầm thu lợi tức trở về, Dĩnh nhi phải chịu trách nhiệm.”

Đao Mộc Dĩnh vừa định nói thì lần thứ hai bị Đao Mộc Thanh Lam hôn môi, thất lạng mảnh khảnh bị đối phương chế trụ, cái ót bị cường khởi, cái lưỡi nhỏ nhắn bị cướp đoạt, rất nhanh hắn đã bị Đao Mộc Thanh Lam khơi mào, chỉ có thể mềm nhũn tựa vào ngực phụ thân của mình. Làm phụ thân thì có thể hành động bữa bãi với nhi tử của mình như vậy sao? Trong mắt hắn lấp đầy hình ảnh khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử này, phụ thân sao, người này đã bao giờ là một phụ thân chân chính chưa. Người này chưa từng để ý đến thân phận phụ tử, hướng chi bọn họ cũng không phải là phụ tử thật sự, hỗn đản. Đao Mộc Dĩnh cũng chưa từng nghĩ quá sâu xa về vấn đề này, rất nhanh, hắn bị Đao Mộc Thanh Lam trêu chọc, những lời muốn nói đều bị nghẹn lại, cái cổ mảnh khảnh tinh xảo bị liếm qua, lưu lại một chuỗi hồng ngân đậm mỹ, một đôi bàn tay to vén lên quần áo rộng thùng thình của hắn, túy ý sờ loạn trên người, chạm vào hai đầu nhũ khéo léo trước ngực, chỉ một lúc đã khiến nó cương lên. Đối phương chậm rãi hạ thấp người, môi của hắn ma sát trước ngực, tỏa nhiệt khí, khiến thiếu niên rung mình từng đợt, hắn muốn thoát khỏi âu yếm khiến hắn trầm luân, hắn muốn giữ lại một tia lí trí cuối cùng, nhưng lúc Đao Mộc Thanh Lam dùng miệng cắn trước ngực hắn, cảm giác tê dại đã chôn vùi ý chí nhỏ nhoi đang gắng gượng đứng lên, những nơi bị liếm quá trở nên hồng nhuận, dưới ánh mặt trời cực kì mê người.

“Phụ hoàng. . . Ân” Thiếu niên bị cuốn vào khoái cảm, thân thể càng gần kề Đao Mộc Thanh Lam. Thấy rõ ràng động tác câu nhân, Đao Mộc Thanh Lam ôm thiếu niên đặt trên nhuyễn tháp, con người luôn luôn trầm tĩnh đã nhiễm màu sắc dục vọng, Đao Mộc Thanh Lam say mê, hắn biết hải tử này là cốt nhục của hắn, nhưng hắn cũng không muốn buông tay. Loạn luân là tội ác tày trời, cho dù trả giá hắn cũng chấp nhận.

“Dĩnh nhi, bảo bối của phụ hoàng, phụ hoàng muốn ôm người, ngay cả trong mộng cũng muốn ôm người như vậy.” Đao Mộc Thanh Lam cởi y bào của thiếu niên ra, thân thể thon dài của thiếu niên hiện a trước mắt hắn, Đao Mộc Thanh Lam cũng cởi y bào của mình, lộ ra thân thể cường tráng, hắn đặt thiếu niên dưới thân, từng nụ hôn chậm rãi phủ xuống, một đường di chuyển tới tiểu ngọc trụ non nớt ngây thơ đã sớm bị dục vọng khơi mào của thiếu niên, Đao Mộc Thanh Lam mỉm cười trêu ghẹo, “Nguyên lai Dĩnh nhi cũng không phải không muốn, người xem cái tiểu tử này đều nhếch lên thể này rồi.” (oạch~ bó tay ca.)

“Muốn làm liền làm, Dĩnh nhi không có cự tuyệt phụ hoàng, phụ hoàng đừng trêu ghẹo Dĩnh nhi.” Đao

Mộc Dĩnh đảo hai tròng mắt, làm thì đã làm rồi con xấu hổ gì. Đoàn Mộc Thanh Lam nghĩ hần như vậy thực sự khả ái tới cực điểm, sủng nịch hôn lên môi Đoàn Mộc Dĩnh, “Dĩnh nhi thế này làm sao trăm có thể buông ra được, trăm càng luyện tiếc người.”

Đoàn Mộc Dĩnh có chút buồn bực, lấy tay đánh Đoàn Mộc Thanh Lam vài cái, ngay sau đó lại bị hôn đến thất điên bát đảo. Trước mắt hần tất cả đều là dung mạo của vị đế vương này, lông mi, đôi mắt phân minh, Đoàn Mộc Dĩnh nhớ kỹ mình đã từng bị người như vậy ôm trong lòng, người kia nói sẽ yêu mình suốt đời, hứa hẹn này đều là phù vân. (phù vân = mây trôi) Hần không cần hứa hẹn, cũng không tin hứa hẹn. Đoàn Mộc Dĩnh vươn tay di chuyển trên khuôn mặt tuấn mỹ của Đoàn Mộc Thanh Lam, nghĩ về nơi xa xôi.

Nhìn rõ người dưới thân đang suy nghĩ đến thất thần, đôi mắt Đoàn Mộc Thanh Lam tối sầm lại, hần cắn một cái trên xương quai xanh tinh xảo, cảm giác đau đớn kéo Đoàn Mộc Dĩnh trở về, “Không được nghĩ người khác, người chỉ có thể nghĩ trăm, từ nay về sau người là của một mình trăm. Người nghĩ đến ai, trăm sẽ lăng trì kẻ đó.” Đoàn Mộc Thanh Lam nói bên tai Đoàn Mộc Dĩnh, giống như bá đạo tuyên bố lãnh địa của mình.

Đoàn Mộc Dĩnh thở dài một hơi, chủ động dâng lên đôi môi xinh đẹp xua đi phần nộ của đế vương, chủ động cạo sát thân thể, Đoàn Mộc Thanh Lam nở nụ cười, xem ra Dĩnh nhi đã hoàn toàn tiếp thu chính mình. Đoàn Mộc Thanh Lam hàm trụ ngọc hành của thiếu niên, chậm rãi liếm lộng, khiến đối phương một trận run rẩy, hai tròng mắt sâu thẳm mê ly, thân thể nhiễm hồng sắc, tự giác mở rộng hai chân, hần càng nhiều, nhìn người trước mắt, dùng thanh âm nhu nhuận nhẹ giọng rên rỉ, “Phụ hoàng. . . . Phụ hoàng. . . A. . .”

Nhìn đối phương động tình, Đoàn Mộc Thanh Lam với tay lên đầu giường lấy ra một hộp thuốc mỡ, dính vào đầu ngón tay, đưa vào hậu huyệt đối phương, thiếu niên có cảm giác thân thể bị dị vật xâm nhập, liền căng thẳng, thấy hần khấn trương, Đoàn Mộc Thanh Lam vội vã hôn lên môi, an ủi hần, chậm rãi, thêm một ngón tay tiến vào, thân thể cực nóng của thiếu niên vây quanh ngón tay Đoàn Mộc Thanh Lam, thuốc mỡ vốn có trộn thêm xuân dược, thân thể thiếu niên thành thực bày ra trước mắt, mặt mày ửng hồng, thân thể đỏ lên, khó chịu giãy dụa, cái miệng nhỏ nhắn co rút lại.

“Khó chịu, a. . . .” Thiếu niên cảm thấy ngón tay của Đoàn Mộc Thanh Lam loạn động trong cơ thể hần, lúc nhu lúc cương mang đến khoái cảm, khó nhịn cắn lên đầu vai nam nhân, ngậm khế: “Ta muốn. . Muốn người tiến đến.” Vừa mới dứt lời, Đoàn Mộc Thanh Lam bỗng nhiên rút ngón tay ra, lập tức thiếu niên cảm thấy một vật thể thật lớn tiến nhập thân thể của chính mình, đau, cho dù đầy đủ chuẩn bị nhưng vẫn rất đau, cắn môi dưới, chịu đựng đau nhức, chăm chú ôm lấy nam nhân. Đoàn Mộc Thanh Lam hôn hai điểm hồng anh trước ngực thiếu niên, hàm răng ma sát trên đỉnh, một tay cầm ngọc hành của đối phương, từng đợt khoái cảm kéo tới, sau khi thiếu niên thích ứng, hoàn toàn thả lỏng thân thể, Đoàn Mộc Thanh Lam chậm rãi đóng đưa tấm lưng cường tráng, cảm giác tê dại cùng đau đớn của thiếu niên biến thành dục tiên dục tử, Đoàn Mộc Thanh Lam thẳng tiến giữa hai chân tuyết trắng của thiếu niên, hần vuốt ve trút cái mềm mại khiến hần sung sướng không thể kiềm chế, thân thể ấm áp này làm hần mê luyện không ngớt.

“A... . . Ân. Phụ hoàng. . . .” Đoàn Mộc Dĩnh không còn rõ mình đang làm gì, hần mê loạn ôm lấy Đoàn Mộc Thanh Lam, muốn đối phương inh nhiều sung sướng khoái cảm hơn. Đoàn Mộc Thanh Lam để hia chân thiếu niên đặt lên vai mình, hần không thể nhẫn nại nữa, thanh âm kiều mị kia khiến hần điên cuồng, hần kịch liệt trều sấp làm thiếu niên có cảm giác đâm sâu vào lục phủ ngũ tạng của mình, “Phụ hoàng. . .” Đôi mắt của thiếu niên mê ly nhìn khuôn mặt Đoàn Mộc Thanh Lam, Đoàn Mộc Thanh Lam cúi người hôn lên đôi môi sưng đỏ, “Dĩnh nhi, Dĩnh nhi của trăm, suốt đời này trăm cũng không buông người ra.” Đoàn Mộc Thanh Lam nói bên tai thiếu niên, song song hần dùng thanh âm mê hoặc hỏi, “Dĩnh nhi cũng muốn cùng phụ hoàng ở một chỗ phải không, không ly khai phụ hoàng phải không.”

Thiếu niên mê loạn gật đầu, đầu óc của hần đã trống rỗng...

Phượng nghi cung được xử lý sạch sẽ, không còn bất cứ vết máu nào, gió thổi, những tấm màn trắng theo gió tung bay, quan tài làm bằng gỗ lim dát vàng được sơn đỏ đặt trong Phượng Nghi cung. Thái tử mặc đồ tang quỳ trên mặt đất, bị thương khóc rống. Quý quý phi ôm Nguyệt Hoàn công chúa ngồi ở trên ghế hoàng hậu hay ngồi, đôi mắt của tiểu công chúa trong suốt, nó không hiểu chuyện sao có thể bị thương. Quý

quý phi nhớ tới lúc Cơ hoàng hậu còn sống luôn bảo vệ nàng, trong lòng không khỏi bị thương. Tính mệnh của nữ nhân nơi cung cấm cũng giống như những cống phẩm hoa mỹ dùng để tế tự trước mặt, đè nặng lên thanh xuân cùng sinh mệnh. Ngày hôm nay nàng vì cái chết của hoàng hậu mà rơi lệ, ngày mai ai sẽ khóc vì nàng. Rượu ngon mà đế vương uống đều là nước mắt của phi tần, cho tới bây giờ không ai nhìn ra vui buồn của người. Quý quý phi không cảm thấy vui sướng khi được phong làm Quý phi, ngôi vị này là do con trai của nàng liều mạng giết ca ca mình đổi lấy, nơi cung cấm này luôn diễn ra tình cảnh huynh đệ tương tàn. Trong nháy mắt, nàng minh bạch, đại diện chỉ có những cây cột sơn đỏ khắc rồng, bởi vì máu của đại thần và hoàng tử vậy lên sẽ không ai nhìn thấy.

“Tỷ tỷ, người chết thăm, người ở dưới suối vàng linh thiêng, phù hộ cho hài tử của người luôn bình an, muối muối nhất định sẽ nuôi dưỡng công chúa thành người, tỷ tỷ yên tâm mà đi.” Quý quý phi xoa xoa nước mắt, trong lòng ngực không khỏi tuôn ra bi thương.

Thái tử thấy Quý quý phi bị thương như vậy, Quý quý phi cùng hoàng hậu là hảo tỷ muội mấy chục năm, tình cảm thâm sâu, thái tử cũng sợ Quý quý phi bị thương quá độ lại sinh bệnh, liền khuyên bảo, “Quý phi nương nương không cần thương tâm, mẫu hậu mệnh bạc buông tay nhân gian, may mà lục đệ thông tuệ, bảo toàn muội muội, mẫu hậu ở dưới suối vàng có biết cũng vạn phần vui mừng. Người đưa muội muội hồi cung đi, muội muội quá nhỏ, chịu không nổi lạnh.”

Quý quý phi nghe vậy, tiểu hài tử không chịu nổi lạnh, Quý quý phi ôm lấy tiểu công chúa thở dài một hơi, sát sát nước mắt, dặn thái tử: “Người cũng không nên thương tâm quá độ, cẩn thận thân thể, một lúc nữa bản cung phái ngũ hoàng tử canh giữ bên linh cửu, người cũng nghỉ ngơi một chút.” Nói xong, Quý quý phi đứng lên, Lý Hoài An dìu nàng ra ngoài, nhũ mẫu của công chúa cùng cung nữ và thái giám cũng ly khai.

Phượng Nghi cung hoa lệ bởi vì mất đi nữ chủ nhân mà lạnh lùng hiu quạnh. Đao Mộc Đình một thân đồ tang, Đao Mộc Thanh Lam ôm hân đi vào Phượng Nghi cung. Thái tử hướng Hoàng thượng hành lễ, Đao Mộc Thanh Lam khoát khoát tay nói, “Được rồi, trầm nhìn người cũng khổ cực, quay về đi nghỉ đi. Ở đây có trầm cùng lão lục thay người canh giữ.”

“Vâng, nhi thần đi nghỉ ngơi, phụ hoàng cũng phải chú ý thân thể.” Đao Mộc Phi hướng hoàng đế hành lễ, rời khỏi Phượng Nghi cung, trước khi đi hân liếc mắt nhìn Đao Mộc Thanh Lam, hân không biết rõ phụ thân của mình. Lúc phụ thân còn trẻ thì cung biến, bị người trong thiên hạ nói là ma quỷ thị huyết. Sau này làm hoàng đế, lại không giống một người mạnh mẽ vang dội như lúc đó, hân luôn dung túng Cơ thị và Dương thị, lần cung biến này thì xử tội một cách tàn nhẫn, vì sao lại như thế. Còn có cái chết của hoàng hậu, hân cũng có nghi vấn, vô cùng khó hiểu, Đao Mộc Phi lý khai Phượng Nghi cung, hân muốn gặp Quý phi nương nương, vì sao nhiều đại thần đều bị hoàng thượng bắt được nhược điểm, vì sao chỉ có Quý thị bình an vô sự, Quý quý phi nhất định hiểu được hành động của hoàng thượng.

Đao Mộc Thanh Lam đặt Đao Mộc Đình trên ghế, đi tới linh tiền của hoàng hậu, cầm lấy tiền giấy bỏ vào chậu than. Đao Mộc Đình mắt lạnh nhìn Đao Mộc Thanh Lam đốt tiền giấy, hân biết Đao Mộc Thanh Lam không thương vị hoàng hậu này. Đao Mộc Đình cảm nhận hoàng hậu luôn từ ái với hân, nàng chết Đao Mộc Đình cũng cảm thấy khổ sở. Đao Mộc Đình đi tới linh tiền hướng hoàng hậu dập đầu lạy ba cái, giúp Đao Mộc Thanh Lam hoá vàng mã cho nàng.

“Phụ hoàng, nhi thần có một chuyện không hiểu, phụ hoàng có thể giải thích cho nhi thần được không.” Thanh âm thanh thúy của Đao Mộc Đình Dĩnh vang lên trong cung điện.

Ánh mắt Đao Mộc Thanh Lam vẫn nhìn vào ngọn lửa trong chậu than, Đao Mộc Thanh Lam nói, “Được, người nói đi.”

“Phụ hoàng biết được những hành vi xấu của các đại thần, những nhất cử nhất động của họ đều được ghi lại trong sách. Nói vậy phụ hoàng cũng biết được tam ca sẽ phản loạn, vì sao phụ hoàng không ngăn cản hân, tùy ý hân tác loạn giết hoàng hậu.” Đao Mộc Đình nói ra nghi vấn trong lòng, kỳ thực cũng là nghi vấn của mọi người, “Dương quý phi bạo ngược, nhưng phụ hoàng vẫn dung túng mặc kệ, nhi thần không hiểu trong đó có đạo lý gì.”

“Trầm biết hành động của lão tam, thế nhưng trầm không muốn ngăn cản hân, Đình nhi thông tuệ cũng hiểu kẻ dùng dao giết người chứ.” Đao Mộc Thanh Lam đứng lên, đón gió mà đứng, vạt áo bay tán loạn, uy nghiêm mà thâm trầm, “Năm đó trầm bắt đắc dĩ phải cưới nữ nhi của Cơ thị, sau đó lại cưới nữ nhi của

Dương thị. Có hai gia tộc lớn giúp đỡ, trỗi ngồi lên ngôi vị hoàng đế. Tiểu thư Dương thị nổi danh ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh, trăm nhẫn nại nàng hai mươi năm, tiểu thư Cơ thị lòng dạ chật hẹp, Dương thị ngang ngược kiêu ngạo cùng Cơ thị lòng dạ chật hẹp, bọn họ chắc chắn đấu nhau người chết ta sống, trăm mặc kệ, là vì muốn họ diệt trừ lẫn nhau. Hoàng hậu nhìn như ôn hòa ưu nhã, kỳ thực dã tâm của nàng quá lớn, trăm phải trừ.”

“Phụ hoàng không có tình với bọn họ sao?” Đao Mộc Dĩnh cũng nghĩ đến đáp án này, đều nói quân vương vô tình, nhưng mọi người đều như thiêu thân lao đầu vào lửa, chỉ vì muốn giành được tình cảm của quân vương mà tranh đấu.

Đao Mộc Thanh Lam đi tới trước mặt Đao Mộc Dĩnh, ôm lấy thiếu niên này, nói bên tai của thiếu niên, “Tình của các nàng không thể so sánh với thiên hạ, lúc này trăm lấy thiên hạ làm trọng.”

“Thiên hạ của phụ hoàng so sánh với nhi thần, phụ hoàng làm sao lựa chọn?” Đao Mộc Dĩnh muốn biết đáp án này, đây không phải là hứa hẹn, cũng không phải thề non hẹn biển, hắn muốn biết lựa chọn của một người đế vương.

“Thiên hạ nhượng thái tử, trăm g cùng người cộng sinh đồng tử.” Ánh mắt Đao Mộc Thanh Lam kiên định, tràn ngập tự tin cười nói.

“Phụ hoàng nói để nhi thần hài lòng, để vương yêu giang sơn, sao có thể vì một người mà bỏ giang sơn.” Đao Mộc Dĩnh không tin điều này, không thể vui vẻ mà quên hiện thực.

Đao Mộc Thanh Lam ôm Đao Mộc Dĩnh, ngồi ở trên ghế, hắn nhượng Đao Mộc Dĩnh ngồi trên đùi mình, Đao Mộc Dĩnh tựa vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập kiên cường hữu lực của hắn, Đao Mộc Thanh Lam cúi đầu hưởng thụ mùi hương thơm ngát, thanh âm trầm thấp truyền đến, “Không trừ bỏ Cơ thị, sớm muộn gì nàng cũng giết người. Hoàng hậu ghen tị, nàng ẩn dấu rất khéo, lòng của nàng sẽ không hận sao. Chuyện của nhị ca người, người hắn là nghe nói qua, mẫu thân của hắn là một cung nữ, trăm không phải không nghĩ đưa nàng vào hậu cung, nhưng hoàng hậu không đồng ý, trái lại nói cung nữ mị hoặc quân vương. Khi đó trăm đang dựa vào Cơ thị, bất đắc dĩ. Trăm cũng không phải là vô tình, lúc cần vô tình thì mới vô tình.”

“Nhị thần đã hiểu, phụ hoàng không cần giải thích. Nếu mẫu hậu đã chết, chúng ta phải nhớ kỹ việc tốt của nàng, vì nàng mà túc trực bên linh cữu a.” Đao Mộc Dĩnh nắm thật chặt y phục trên người, ngọn đèn bị gió thổi tắt, gió đột ngột ngừng, rồi lại lần nữa dấy lên. Cung nữ thái giám đi tới cạnh lư hương trước quan tài châm một nén nhang, tỏa ra mùi thơm, Đao Mộc Dĩnh tựa trong lòng Đao Mộc Thanh Lam tiến nhập mộng đẹp. Một người cung nữ cầm lấy chân đắp trên người bọn họ, Đao Mộc Thanh Lam nhìn thoáng qua quan tài màu đỏ, cũng tiến nhập mộng đẹp, hắn mơ hồ nghe được một nữ nhân nhẹ giọng thở dài, phiêu đảng trong Phượng Nghi, thanh thoả dài của nàng tràn ngập bất đắc dĩ cùng thê lương.

23. Chương 23

Cát Tường cung đã từng là nơi nữ nhân mà hoàng đế khai quốc yêu nhất ở, vị hoàng hậu này được quân vương sủng ái vài thập niên, khai quốc quân vương vì nàng kiến tạo Cát Tường cung, người nào được ở tại tòa cung điện này, tương lai sẽ là thái hậu. Phi Oánh thái hậu không thích ở tại Cát Tường cung, lúc đó tòa cung điện này là do nữ nhân mà tiền đế yêu nhất – Lý thị làm chủ. Phi Oánh thái hậu chưa bao giờ được đế vương yêu, nàng đối với đế vương yêu say đắm lại căm hận, sau này Phi Oánh thái hậu ở tại Phi Oánh cung, dẹp bỏ sự châm chọc của người đời. Đao Mộc Thanh Lam vì nàng kiến tạo Phi Oánh cung, Phi Oánh thái hậu ở tại Phi Oánh cung, Cát Tường cung trở thành một nơi hoang vu lạnh lẽo. Hôm nay Quý quý phi ở nơi này, cung điện xinh đẹp nhưng lạnh lùng một lần nữa tản mát hương vị vinh quang.

Đao Mộc Phi đi qua một cánh cửa, đi qua hành lang, đi qua một rừng cây ngọc lan, đại môn màu đỏ của Cát Tường cung hiện ngay trước mắt. Cung nữ hướng Đao Mộc Phi hành lễ.

“Thông báo một tiếng, ta muốn vấn an Quý phi nương nương.” Thái tử nói.

“Vâng, điện hạ.” Cung nữ vào cửa, một lúc sau chạy đến nói, “Quý phi nương nương đang chờ điện hạ, nô tỳ dẫn đường cho ngài.”

“Hảo.” Đao Mộc Phi theo cung nữ đi vào Cát Tường cung. Đao Mộc Phi chưa từng đến Cát Tường cung, trong tòa cung điện này có đủ loại hoa ngọc lan, phong cách cổ xưa mộc mạc, Cát Tường cung không giống các cung điện khác chạm khắc hoa văn mỹ lệ rực rỡ, nó giống như một nhà ở của phú hộ nơi dân gian, giản đơn chất phác. Thái giám Lý Hoài An ôm tiểu công chúa đi lại trong đình viện, thật giống một nhũ mẫu, một bên ôm hài tử một bên hát ru.

“Khởi viết vô y?”

Dữ tử đồng bào

Vương vô hưng sự,

Tu ngã qua mâu,

Dữ tử đồng cừu.

Khởi viết vô y?

Dữ tử đồng trạch.

Vương vô hưng sự,

Tu ngã qua kích,

Dữ tử giai tác.

Khởi viết vô y?

Dữ tử đồng thường.

Vương vô hưng sự,

Tu ngã giáp binh,

Dữ tử giai hành.” (1)

“Hát ru hài tử mà hát cái này sao, trả lại công chúa cho ta.” Quý quý phi buồn cười tiếp nhận công chúa từ tay Lý Hoài An, ôm vào trong ngực, nhẹ giọng hát ru đưa tiểu công chúa đi vào giấc ngủ.

“Nương nương, cho tới bây giờ nô tài chưa từng hát ru cho hài tử.” Lý Hoài An có điểm xấu hổ, hấn đối đãi với công chúa này như nữ nhi của mình, giống như nữ nhi của hắn cùng Quý Diễm Dung, Lý Hoài An đặc biệt thích hài tử này.

“Hoài An đi nghỉ đi, mấy ngày nay lo lắng, khổ cực cho người, nghỉ một chút đi.”

“Vâng, nương nương.”

Quý quý phi ôm tiểu công chúa đi vào đại sảnh, thái tử cũng đi vào đại sảnh, hấn hướng Quý phi thi lễ.

“Thái tử không cần khách khí như vậy, ngồi xuống nói.” Quý quý phi đưa công chúa đang say ngủ cho nhũ mẫu, ngồi xuống cùng Đao Mộc Phi nói chuyện.

“Nương nương cứ giao muội muội cho nhũ mẫu, không cần khổ cực như vậy.” Đao Mộc Phi ngồi ở bên trái, cung nữ dâng trà thơm, điểm tâm.

“Thái tử đến đây có chuyện gì, ở đây không có ngoại nhân, yên tâm nói đi.” Quý quý phi từ ái cười khoát tay, Lý Hoài An liền bảo cung nữ đi ra ngoài, chính mình canh giữ ở cửa.

Đao Mộc Phi yên tâm, nhẹ giọng hỏi: “Ta có một chuyện không rõ, có lẽ nương nương có thể giải thích nghi hoặc.”

“Nói ta nghe một chút.” Quý quý phi cầm lấy quần áo và đồ dùng hàng ngày trên bàn, lật qua lật lại xem.

“Phụ hoàng biết nhất cử nhất động của các đại hân, ghi lại thành sách, chẳng lẽ việc lão tam mưu phản hân lại không biết, sao hân không ngăn cản. Hân cũng không phải người bảo hộ mẫu hậu, mẫu hậu chết thảm là do thủ hạ của lão tam ra tay, vì sao phụ hoàng lại làm như vậy.” Đoan Mộc Phi kích động nói, tang mẫu đau nhức, Đoan Mộc Phi vô cùng bị thương, hân bức thiết muốn biết nguyên do trong đó.

“Thái tử phải trấn định, gặp chuyện kinh hoàng sao có thể đảm đương trọng trách.” Quý quý phi khiến trách, đây là lần đầu tiên Đoan Mộc Phi người mẫu thân này quả trách, hân rất kinh ngạc.

“Bản cung có thể hiểu việc làm của phụ hoàng người, hân biết lão tam mưu phản, hân không ngăn cản là muốn nhi tử của mình không gặp bất cứ trở ngại gì. Đến nỗi mẫu hậu của người, Dương thị bị tru giết, Cơ thị cũng biến mất theo. Hoàng hậu là hòn đá tảng cản đường phụ hoàng người, người có hiểu không.” Quý quý phi không ôn nhu hiền lành như bình thường, nàng trịnh trọng răn dạy nói, “Điện hạ, phụ hoàng của người nhậm nạn hơn mười năm, Dương thị và Cơ thị quá cường đại, tương lai hai gia tộc này tất nhiên sẽ trở thành trở ngại lớn nhất của điện hạ, hoàng thượng là vì điện hạ cùng giang sơn xã tắc mới làm như vậy. Hoàng thượng không muốn thấy tân quân gánh trên lưng cái danh bất hiếu, cùng mẫu hậu mình tranh đoạt quyền lực. Hoàng thất Đoan Mộc của Tề quốc, là người nắm giữ thiên hạ, điều này thái tử phải nhớ thật kĩ. Một quốc gia cần một quân chủ anh minh, không cần một thái hậu có quyền lực quá mạnh, người hiểu chưa. Hoàng thượng cũng rất khổ tâm, hân thà để mình bị bêu danh cũng không muốn nhi tử của mình phải gánh lấy.”

“Tạ ơn nương nương giáo huấn, ta vô cùng cảm kích.” Đoan Mộc Phi đứng dậy, trịnh trọng thi lễ, hân nhìn nữ nhân này không chớp mắt, Quý quý phi mặc dù không được đề vương sủng ái, lại có thể hiểu rõ ý đồ của hoàng đế.

“Không nên hoài nghi phụ hoàng của người, đế vương cũng có cái bất đắc dĩ, tương lai điện hạ sẽ là người kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước trở thành tân quân, sau này điện hạ sẽ minh bạch.” Thanh âm Quý quý phi trở nên nhu hòa, khôi phục bộ dáng bình thường, “Không cần lo lắng cho Nguyệt Hoàn công chúa, bản cung sẽ hảo hảo chăm sóc nàng.”

“Đức hạnh gồm nhiều mặt, người có thể trở thành nữ tử chi mẫu, chỉ có quý phi mới xứng đáng.” Đoan Mộc Phi tán thưởng Quý quý phi, đó là hình tượng nữ nhân hân luôn mơ ước, tuy rằng không có dung mạo mỹ lệ, nhưng tính tình lại tốt nhất. Đoan Mộc Phi điều chỉnh một chút tâm tình của mình, đối với việc phụ thân gián tiếp giết hại mẫu hậu, tuy rằng không thể không nghĩ, thế nhưng hân cũng hiểu phụ thân là bất đắc dĩ. Hân còn muốn đi thăm vấn Dương Cẩm Văn, chủ mưu an bài thích khách ám sát phụ hoàng lần trước còn chưa bắt được, có lẽ Dương Cẩm Văn biết người này là ai.

Quý quý phi nhìn bóng lưng Đoan Mộc Phi rời đi, cảm thán nói, phụ thân gián tiếp hại chết mẫu thân, bất cứ người nào cũng đau khổ cả. Bóng lưng hải tử này rất giống phụ thân hân, tin tưởng rằng sau này hân sẽ trở thành một vị minh quân.

Đoan Mộc Phi đi ngang qua bên người Lý Hoài An, hân cười vừa nhìn Lý Hoài An vừa nói, “Nhìn không ra, người còn có học vấn, nhưng mà không ai hát ru hải tử mà ngâm bài “vô y” cả.”

Lý Hoài An khom lưng, cẩn cẩn dục dục nói, “Nô tài chỉ là có học một chút, ngày xưa cha nô tài cũng ngâm bài “vô y”, thái tử chê cười.”

“Thật sao, hy vọng người không gạt ta, ta thích người thành thật.” Đoan Mộc Phi cười to rời đi, lưu lại Lý Hoài An thấp thỏm lo âu, hân sợ bị người khác nhìn ra tâm sự, sợ hại đến Quý Diễm Dung, bọn họ thật vất vả mới mỗi ngày gần nhau. Mất đi năng lực của một nam nhân, chịu mất đi tất cả chỉ vì muốn ở trong cung cấm tĩnh mịch làm bạn với nàng, hân không nên ngâm bài “vô y”, không nên a. . .

Nhà tù âm u ẩm ướt, những song sắt thô ta như giam giữ những linh hồn tuyệt vọng. Những vết khắc loang lổ trên vách tường, những ai bị nhốt nơi thiên lao này, mỗi ngày đều nhìn qua ô cửa sổ nhỏ tìm kiếm một tia sáng tự do, đến khi trời tối là lúc liên thất vọng, khắc dấu vết của mình trên vách tường, như muốn kể với người đến sau cực khổ của mình. (:o)

Dương Cẩm Văn một thân quần áo dính máu, chắc chắn đã bị dùng đại hình, hấp hối nằm trên đồng rơm rạ, sắc mặt trắng bệch, tóc tai tán loạn, nhưng vẫn duy trì phong thái như thường. Dương Cẩm Văn yên

lặng suy nghĩ, hần nghĩ đến mình sẽ bị xử tử, ngược lại cảm giác tâm tình thư sướng, vì sao không xử tử vào ngày mai luôn a, còn phải chờ bao lâu hần mới có thể chết. (oạch ~)

Tiếng bước chân mất trật tự vang lên trong nhà tù, hình như có người đến nơi đây thăm hần. Dương Cẩm Văn lộ ra mỉm cười hiếm hoi, nhiều năm qua hần không mỉm cười như thế, tâm đã chết thì người như cái xác không hồn, có thể nghĩ sung sướng sao. Dương Cẩm Văn ngẩng đầu nhìn những người đó, Đoàn Mộc Phi, Đoàn Mộc Thanh Lam, còn có hoàng tử nhỏ bé kia – Đoàn Mộc Dĩnh. Cai ngục đưa đến ba cái ghế, để hoàng thượng và vương gia ngồi.

Về mặt Đoàn Mộc Thanh Lam đầy uy nghiêm, hai tay đặt ở tay vịn của ghế, lớn tiếng hỏi: “Dương Cẩm Văn, người đã biết tội.”

Dương Cẩm Văn động mi mắt một chút, cũng không hướng Hoàng thượng hành lễ, cũng không vì chính mình biện giải, cái gì cũng không nói.

“Người là một lòng muốn chết sao, trẫm cho người một cơ hội, trẫm biết thích khách lần trước trong cung ám sát trẫm là do người phái tới, nhưng chỉ mình các người thì không thể an bài những thích khách này trà trộn vào võ trường, trong cung tất có nội ứng, nói cho trẫm ai là nội ứng, trẫm sẽ thả con của người.” Đoàn Mộc Thanh Lam nghĩ chính mình đã phi thường khoan dung, ai không yêu nữ nhân, Đoàn Mộc Thanh Lam không tin Dương Cẩm Văn sẽ vì người kia mà không để ý đến an nguy của con mình.

“Ha ha ha ha, bệ hạ không cần mang nhi tử của thần ra uy hiếp, hài tử kia không phải là con ruột của thần, mà là con nuôi, muốn giết cứ giết, trên đường xuống hoàng tuyền gia đình chúng ta có thể đoàn tụ.” Dương Cẩm Văn hạ quyết tâm, không chịu nói ra tên nội gián kia.

“Tại sao người lại bảo vệ người kia, hần cho người cái gì mà người giữ gìn hần như vậy?” Đoàn Mộc Thanh Lam đe dọa nói.

“Hoàng thượng không nên hù dọa thần, thần chết cũng sẽ không nói ra người kia là ai, tâm nguyện của thần chính là muốn hoàng thượng vừa nghĩ tới bên người mình có một người có thể lấy mạng mình bất cứ lúc nào mà mất ăn mất ngủ, thần ở trong địa ngục, vừa nghĩ tới chuyện này cũng sẽ thấy thống khoái không gì sánh được.” Khóe miệng Dương Cẩm Văn giương lên, cười châm chọc.

“Hừ, người không nói ra thì sớm muộn gì trẫm cũng bắt được người kia. Vì sao người muốn làm phản, trẫm đối đãi với người không tệ, cho trẫm một lý do. Trẫm nghĩ rằng người làm điều này không phải vì muốn ngoại tôn của người làm hoàng đế.” Đoàn Mộc Thanh Lam hỏi.

“Sự việc đã đến nước này, thần nói cũng chết không nói cũng chết, thần muốn làm người tốt một lần, nói cho hoàng thượng biết lý do thần muốn hại ngài.” Dương Cẩm Văn cố gắng đứng lên, hần đi tới trước những song sắt thô to, lấy ra ngọc bội trên người, ngọc bội trắng nõn nà, hoa văn điêu khắc mỹ lệ. Đoàn Mộc Thanh Lam liếc mắt nhận ra đây là tín vật mà các hoàng tử của tiên hoàng đều có, năm đó hần cũng có một ngọc bội như vậy.

“Thần cùng thập cửu hoàng tử yêu thương nhau, chúng ta ưng thuận gần nhau suốt đời, hoàng thượng sát hại hần, thần có thể nào không hận ngài.”

“Người bỏ được vào son môi của cung phi, muốn con nối dõi của trẫm thừa thót, người dung túng tam hoàng tử mưu nghịch, người phái thích khách ám sát trẫm hai lần.” Đoàn Mộc Thanh Lam quát lớn một tiếng, bước lại, kéo vạt áo của Dương Cẩm Văn, gân xanh bạo khởi, muốn bóp chết hần.”Chỉ vì cái lý do này!”

Dương Cẩm Văn không sợ hãi, hần đã chịu rất nhiều cực hình, Dương Cẩm Văn cười nói, “Hoàng thượng giận dữ làm gì, hoàng thượng tức giận vì thần muốn giết người, người nhà của ta bị ngài giết chết, bọn họ sẽ tìm ai để oán giận, sẽ tìm ai để tính sổ, phần nộ của bọn họ sẽ hóa thành lửa trong địa ngục, thần ở tại ngục sâu chờ hoàng thượng ha ha ha ha cấp...”

Đoàn Mộc Thanh Lam buông vạt áo Dương Cẩm Văn ra, hần phần nộ cái gì chứ, những người bị hần giết chết cũng đâu có ít, Đoàn Mộc Thanh Lam xoay người nói, “Dương thị bị tru di cửu tộc, người không hối hận sao.”

“Không hối hận, đây là một canh bạc.” Dương Cẩm Văn nói.”Thần thua.”

“Người sẽ hối hận, sao người có thể không hối hận.” Một thanh âm thanh thúy vang lên, Đoan Mộc Dĩnh đi tới trước mặt Dương Cẩm Văn, cười quỷ dị, tong ngực Dương Cẩm Văn cảm thấy sợ hãi, hắn muốn làm cái gì?” Phụ hoàng, lẽ nào hắn thực sự không đau vì người nhà của hắn, hổ dữ không ăn thịt con.”

Đoan Mộc Thanh Lam vừa nghe liền hiểu ý tứ của Đoan Mộc Dĩnh, hắn hạ mệnh lệnh cho cai ngục, nói, “Dương Cẩm Văn không chịu nói ra nội gián bên cạnh ta, như vậy đi, một canh giờ hắn không nói ra, chặt một tay của con hắn, hắn tiếp tục không nói ra, móc xuống con mắt của con hắn. Trầm quên mất con hắn không phải con ruột, hắn phi thường thích tôn tử của hắn, nếu như hắn không nói ra người kia là ai, vậy mượn tôn tử của hắn khai đao, trầm muốn nhìn người ngậm miệng được bao lâu! Một ngày đêm không nói sẽ giết một người của Dương thị, trầm không chỉ muốn người chết, còn muốn người bêu danh thiên cổ.”

Dương Cẩm Văn đứng lặng, hắn tròn tròn con mắt nắm chặt song sắt thô to, hận không thể cắt đứt những song sắt này mà lao ra, Dương Cẩm Văn thét chói tai, “Phụ tử các người không phải thứ tốt đẹp gì, các người không phải là người.”

“Nhục mạ hoàng thượng, tội càng tăng thêm.” Đoan Mộc Phi nhìn có chút hả hê, đánh rần giập đầu.

“Người nói ra người kia, phụ hoàng sẽ thả tôn tử của người ra, cho người lựa chọn a.” Đoan Mộc Dĩnh gọi cai ngục ôm tôn tử của Dương Cẩm Văn tới, hài tử bị dọa thất thần, ngây ngốc quên cả khóc, hắn thấy Dương Cẩm Văn, liền vươn tay về phía Dương Cẩm Văn, “Gia gia, gia gia cứu cứu tôn nhi, cứu cứu tôn nhi.”

“Kiến Thành, không phải sợ, gia gia ở chỗ này, không nên sợ.” Tay Dương Cẩm Văn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của tôn tử, hắn phải bảo hộ hài tử này, song sắt của nhà giam ngăn cách, hắn có thể làm gì?

Đoan Mộc Dĩnh cười phi thường sáng lạn, hắn dùng kéo hài tử trở về, khom lưng ôm lấy Dương Kiến Thành, nhìn hài tử này khuôn mặt nộn nộn đỏ đỏ nhỏ nhắn đỏ bừng đầy khả ái, “Tiểu đệ đệ, gia gia người biết chỗ ẩn nấp của một người rất xấu, hắn không chịu nói, người có thể khuyên gia gia người nói ra chỗ của tên bại hoại đó không?” Đoan Mộc Dĩnh dụ dỗ tiểu oa nhi, uy hiếp Dương Cẩm Văn. Dương Cẩm Văn thấy tay của Đoan Mộc Dĩnh di chuyển trên mặt của tôn tử, tiếc hận nói rằng: “Ánh mắt thật đẹp, nếu như đã không còn con mắt, cái gì tiểu đệ đệ cũng nhìn không thấy.”

“Người muốn làm gì, thả hắn.” Dương Cẩm Văn điên cuồng gầm rú, Đoan Mộc Dĩnh căn bản là không để ý tới hắn.

Đoan Mộc Thanh Lam tà mị cười, ngồi ở trên ghế, hai tay khoanh lại, trong thanh âm tràn ngập vui sướng: “Người nói ra người kia là ai, trầm sẽ cho hài tử này một con đường sống, bằng không trầm sẽ có biện pháp dẫn vật hắn. Người mạnh miệng, người kiên cường người kháng cự bao nhiêu, hài tử này sẽ hưởng bấy nhiêu, nếu người dự định khiến hắn tàn tật cả đời, trầm cũng có thể thành toàn người.”

P/s: Dịch thơ (1)

Phải chăng bạn thiếu áo dùn,

Áo tôi xin sẽ san cùng với anh.

Nay vua tuyển tướng hưng binh,

Qua mâu tôi đã sấm sanh sẵn rồi.

Cùng nhau ta sẽ sánh đôi,

Cùng nhau ta sẽ ra nơi sa trường.

Phải chăng bạn thiếu áo dùn,

Áo trong xin sẽ san cùng với anh.

Nay vua tuyển tướng hưng binh,

Này qua này kích sấm sanh sẵn rồi.

Cùng nhau ta sẽ sánh đôi,

Cùng nhau ta sẽ ra nơi sa trường.

Phải chăng bạn thiếu áo dùn,
Quần tôi xin sẻ san cùng với anh.
Nay vua tuyển tướng hưng binh,
Này binh này giáp sẵn sanh sẵn rồi.
Cùng nhau ta sẽ sánh đôi,
Cùng nhau ta sẽ vui tươi lên đường.

24. Chương 24

Dương Kiến Thành sợ đến mức tiểu ra quần, thanh âm thê lương hô, “Gia gia, cứu cứu tôn nhi, tôn nhi không muốn chết!”

Dương Cẩm Văn nghe hài tử khóc nháo, tim như bị đao cắt, Dương Cẩm Văn cắn chặt hàm răng, cho đến khi cảm nhận được vị máu tanh, hần thở dài một tiếng, “Hoàng thượng, nếu thần nói cho ngài người kia là ai, ngài sẽ cho Kiến Thành một con đường sống phải không?”

“Trẫm nhất ngôn cửu đỉnh, tuy nói tru di gia tộc người, nhưng nếu người khai ra người kia là ai, trẫm sẽ tha mạng cho tôn tử của người.” Đao Mộc Thanh Lam cực kì uy nghiêm nói.

“Được, thần nói cho ngài người giúp chúng ta an bài thích khách, tam hoàng tử cung biến cũng là hần trợ giúp, người này là Lý Phúc.” Dương Cẩm Văn nói. Để có thể giữ lại huyết mạch của Dương gia, hần cần khai ra tất cả.

“Lý Phúc!” Đao Mộc Thanh Lam nghe nói kẻ nội gián là Lý Phúc, rất là kinh ngạc, sao lại là hần? Lý Phúc theo Đao Mộc Thanh Lam hai mươi năm, có thể nói là tâm phúc của Đao Mộc Thanh Lam. Đối với Đao Mộc Thanh Lam trung thành và tận tâm, nhất cử nhất động của Đao Mộc Thanh Lam, Lý Phúc đều có thể minh bạch hần muốn làm gì, tên Lý Phúc chết tiệt này!

“Kỳ thực Lý Phúc là mật thám của Vệ quốc, hoàng thượng ngầm lại xem năm đó ngài bị Vệ quốc đánh bại thê thảm, có từng nghĩ tới có người bán đứng ngài.” Dương Cẩm Văn nói thêm.

Mất năm thành trì, bồi thường một hoàng tử, luôn suy nghĩ rốt cục là ai bán đứng hần, hóa ra là Lý Phúc. Đao Mộc Thanh Lam thật không ngờ Dương Cẩm Văn lại cùng Vệ quốc hợp tác, thông đồng với địch phản quốc. Quên đi. Nếu đáp ứng thả tôn nhi của hần, một lời nói đáng giá nghìn vàng.

“Thả Dương Kiến Thành.” Đao Mộc Thanh Lam vung tay lên, Đao Mộc Đình mỉm cười buông hài tử này ra, sau đó cầm tay đưa hần ra khỏi nhà tù, bọn họ đi qua những gian tù âm u, qua song cửa, các phạm nhân đều dùng ánh mắt khát vọng nhìn Đao Mộc Thanh Lam, mong muốn mình là hài tử được đưa ra ngoài kia. Đao Mộc Đình đi đến cửa nhà lao, buông lỏng tay Dương Kiến Thành.

Ngoài đại môn của thiên lao, lão quan gia của Dương Cẩm Văn đang năn nỉ cai ngục, muốn vào thăm chủ nhân trước đây một chút.

Cai ngục nói: “Không phải không muốn cho người đi vào thăm, cả nhà Dương gia phạm tội, bị tịch thu tài sản, tru di cửu tộc, người đi thăm làm gì, hoàng thượng thái tử và Vương gia đều đang ở đại lao thăm vấn phạm nhân, ta không thể cho người đi vào.”

“Ngài xin thương xót, ta có ít bạc, cho ngài mua rượu uống.” Lão quan gia móc ra một thỏi bạc, muốn hối lộ cai ngục.

Cai ngục không dám thu, đẩy bạc trở lại, “Hoàng thượng ở bên trong, lão làm như thế không phải muốn lấy mạng của ta sao! Đi mau đi mau, nếu không đi ta sẽ đánh người.”

Dương Kiến Thành vừa thấy lão quản gia, tránh khỏi Đoan Mộc Dĩnh, hướng lão quản gia chạy đi, hô một tiếng, “Quản gia gia gia!”

“Tiểu thiếu gia!” Lão quản gia tiến lên ôm lấy Dương Kiến Thành, lệ rơi lã chã, sờ sờ đầu Dương Kiến Thành, ôm lấy Dương Kiến Thành hỏi: “Sao Tiểu thiếu gia có thể ra ngoài?” Lão quản gia run run kích động.

“Ta được phóng xuất, gia gia nói ra kẻ chủ mưu, hoàng thượng đáp ứng gia gia thả ta.” Dương Kiến Thành nói.

“Thật tốt quá tiểu thiếu gia, quản gia gia đưa người trở lại.” Lão quản gia sát sát nước mắt, ôm Dương Kiến Thành xoay người rời đi.

Ánh mắt Dương kiến hưng ác chứa đầy cừu hận, hận không thể giết chết Đoan Mộc Dĩnh, thanh âm non nớt của tiểu hài tử phát thệ nói: “Lúc trưởng thành ta sẽ báo thù cho gia gia và cả nhà Dương thị.”

“Thông đồng với địch phản quốc tội ác tày trời, phạm thượng mưu phản tội ác tày trời, Dương gia của người làm nhiều tội ác tày trời, vốn là đáng chết. Một tiểu hài tử còn tuổi nhỏ đã học được cừu hận, được rồi, bản vương sẽ chờ người tới báo thù. Bản vương là hiếu thân vương Đoan Mộc Dĩnh, nhớ kỹ tên của người có cừu hận với người, bản vương muốn thiên hạ bách tính nhìn, rốt cuộc ai đúng ai sai.” Đoan Mộc Dĩnh nhìn hài tử có thể bóp chết dễ dàng như một con kiến bất cứ lúc nào, không để trong mắt. Đoan Mộc Dĩnh cười đến thông dong tự tin, dáng tươi cười sáng lạn khắc sâu vào đầu Dương Kiến Thành, trở thành giấc mộng ám ảnh hắn hàng đêm.

Đoan Mộc Thanh Lam cùng Đoan Mộc Phi cũng ra khỏi thiên lao, Đoan Mộc Phi vừa đi vừa nói, “Phụ hoàng, sao người lại tha mạng cho Dương Kiến Thành, không phải diệt cỏ phải diệt tận gốc sao?”

“Trẫm không sợ hắn, chả nhẽ trẫm dẫu không lại một kẻ tầm thường sao, chẳng phải sẽ bị người trong thiên hạ chế nhạo. Lưu mạng hắn, trẫm nhìn hắn lớn lên sẽ thành cái dạng gì, hắn nguyện ý làm một võ hài kịch cho trẫm giải buồn, trẫm sẽ hảo hảo chiều cõ hắn.” Đoan Mộc Thanh Lam không hề lo ngại, trẫm ổn tiến bước, đi tới bên người Đoan Mộc Dĩnh đang chờ ngoài cửa thiên lao, cầm lấy tay Đoan Mộc Dĩnh, cùng thái tử đồng hành.

“Khí hậu đã đổi, phỏng chừng tuyết sắp rơi, trẫm muốn ban bố chiếu thư, không phân biệt quốc gia, chiêu hiền nạp sĩ, không phân biệt đẳng cấp, chỉ cần chủ ý có lợi, sẽ được ban thưởng. Phi nhi đi làm chuyện này, sau này muốn thống trị quốc gia thì cần nhờ những người như vậy. Chiêu quan văn, chiêu võ tướng, người tiến hành đi.” Ánh mắt Đoan Mộc Thanh Lam sâu thẳm, hắn nhìn trời xanh, mây trắng như luyện, một tiếng chim hót phá khoảng không. Đế quốc của hắn, cho dù đế quốc của hắn không có tiên tri cũng có thể tung hoành thiên hạ.

Ánh mắt Đoan Mộc Dĩnh cũng nhìn phía bầu trời, hắn muốn báo thù, hắn muốn làm những chuyện trước đây hắn không dám làm, hắn tu luyện Tam thập tam thiên đã đến tầng thứ mười lăm, hắn có thể tiến nhập cảnh trong mơ của rất nhiều người, kể cả cừu nhân của hắn. Nam nhân đang ở bên cạnh hắn, có thể tin tưởng sao, Đoan Mộc Dĩnh nghĩ tới nghĩ lui, tạm thời tin tưởng Đoan Mộc Thanh Lam, đêm nay hắn sẽ không đi vào trong mơ, hắn muốn cân nhắc tự hỏi mình một phen.

Đoan Mộc Phi tiếp nhận mệnh lệnh của hoàng đế, Đoan Mộc Phi minh bạch một việc, phụ thân của hắn muốn quốc gia này trở thành trung tâm, phụ hoàng là một đế vương, mình so với phụ hoàng còn kém xa lắm, sau này hắn muốn vượt qua phụ hoàng của hắn, hắn nhất định có thể làm được.

Đêm khuya thanh tĩnh, rất nhiều người trong hoàng cung đều đã đi ngủ, đèn cung đình chấp chờn in bóng loang lổ trên vách tường chiếu ra tranh vẽ lúc sáng lúc tối, Thập Lục cùng cung nữ Thúy Trúc canh giữ ở Phi Oánh cung, hai người nhỏ giọng bình luận về đại sự gần đây, Lý Phúc công công bị hoàng thượng lăng trì xử tử, có người nói hắn là gián điệp, là do quân vương của Vệ quốc sai đến. Cơ thị trở về quê nhà, Cơ thái sư quá đau lòng về cái chết của nữ nhi, bệnh không dậy nổi, không bao lâu đã đi gặp tiên hoàng. Dương quý phi bị dấn làm cung nô, làm việc thấp kém ở trong cung, những người từng bị nàng khi dễ rất hận nàng, nhân cơ hội này trả thù, không ai để ý đến sinh tử của nàng.

Tảng đá lớn trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam cuối cùng cũng bùng, hắn phê duyệt xong tấu chương, lững thững đi dạo, cuối cùng lại đến Phi Oánh cung, Thập Lục cùng Thúy Trúc quỳ xuống hành lễ.

“Miễn đi, ở đây không cần các người hầu hạ.” Đao Mộc Thanh Lam nói. Hắn nghĩ, làm thế nào để có thể có tâm của một người, muốn người đó chỉ tâm tâm niệm niệm đến mình. Đao Mộc Thanh Lam đi vào nội thất, Đao Mộc Dĩnh đành ngồi ở giường, tĩnh tọa, hắn đang tu hành tâm pháp Tam thập tam thiên. Hắn tiến nhập cảnh trong mơ của ai, hay là hắn đang rơi vào mộng ảo của chính mình. Đao Mộc Thanh Lam ngồi bên người Đao Mộc Dĩnh, tỉ mỉ quan sát hài tử này, mỹ lệ giống thái hậu, có thể nói là đệ nhất mỹ nhân của Tề quốc. Ngày đó hắn cùng mình hoan hảo, không có cự tuyệt, khiến mình mừng rỡ như điên, nhưng Đao Mộc Thanh Lam cảm thấy Đao Mộc Dĩnh không thật sự tin tưởng chính mình, trong lòng hắn luôn có một bức tường cản trở người khác tiến vào, chôn dấu bản thân. Chỉ cần Dĩnh nhĩ động tâm với mình, dù một ngày động tâm hay là cả đời yêu say đắm, thì mình cũng khiến Dĩnh nhĩ suốt đời ràng buộc với mình. Đao Mộc Thanh Lam đặt tay ở trên đầu của Đao Mộc Dĩnh, ngưng thần tĩnh khí, chậm rãi phá tan sương mù dày đặc, đi vào thế giới trong mộng của Đao Mộc Dĩnh.

Nước sông lằng lằng chảy xuôi, cỏ xanh um tươi tốt hai bên bờ, một rừng trúc nhỏ xanh xanh nõn bật dưới ánh dương quang, vì gió thổi qua phát sinh thanh âm ngân ngốc. Hai thiếu niên kéo ống quần lên tận đầu gối chơi đùa dưới nước, bọt nước văng khắp nơi, bọn họ thật hoạt bát, tóc và y phục ướt sũng dán tại cơ thể đơn bạc, bọt nước trong suốt trên mặt dưới ánh mặt trời lờ lờ phát quang.

Một người thiếu niên cường tráng nói với thiếu niên thanh tú, “Sư đệ thật xinh đẹp, trắng mịn giống như dầu trơn.”

“Vóc người sư huynh so với ta cường tráng hơn, vì sao ta ăn nhiều hơn người, nhưng không cường tráng như người.” Thiếu niên thanh tú oán giận nói.

“Bộ dáng cường tráng để làm gì, nếu sư đệ cường tráng, sau này ôm lấy rất khó chịu, như vậy là hay nhất.” Thiếu niên cường tráng đi tới trước mặt thiếu niên thanh tú, hôn xuống đôi môi đang hé mở của thiếu niên thanh tú, “Chúng ta sẽ bên nhau suốt đời, người không cần cường tráng, ta sẽ bảo hộ người.”

Thiếu niên thanh tú hơi mặt đỏ, e lệ cúi đầu, tựa vào trong lòng thiếu niên cường tráng.”Nếu người thật tình, ta chết cũng không tiếc.”

Đao Mộc Thanh Lam đứng ở bờ sông đối diện, hắn không biết đó là ai, hai người kia hắn không nhận ra, nhưng rõ ràng là cảnh trong mơ của Dĩnh, Đao Mộc Thanh Lam nghĩ, hai thiếu niên này nhất định có quan hệ với Dĩnh nhĩ. Thiếu niên chẳng hề ưu sầu, cùng nhau vui cười đuổi bắt.

Cảnh vật bên người Đao Mộc Thanh Lam biến đổi, hắn thấy một người đứng trên chiến trường đầy rẫy máu tanh, thân mặc binh phục hắc sắc, điên cuồng giết những binh sĩ mặc y phục màu đỏ, máu vẩy ra, một sinh mệnh rời khỏi cuộc sống. Thiếu niên thanh tú đã trưởng thành, hắn mặc áo giáp, giống một vị tướng quân, trên người hắn đều là máu và vết thương, binh khí trong tay của hắn cũng nhiễm máu đỏ. Hắn ngẩng đầu nhìn người đánh đứng trên tường thành, trên tường thành là vị thiếu niên cường tráng kia, hắn đã trưởng thành thành một tướng quân uy vũ. Không phải hắn nói là phải bảo vệ thiếu niên kia cả đời sao, vì sao hắn không cứu vị thiếu niên kia, để người khác giết chết.

Mái tóc dài của thiếu niên thanh tú lay động, hắn đứng trên những hài cốt, hắn đối diện với thiếu niên cường tráng, nói, “Trữ Tiểu Bạch, thật hung ác. Người vi phạm lời thề, người khác hại chết ta, người còn thoải mái như vậy sao.”

“Bình nhĩ, ta không muốn hại chết người, người chết khiến ta khổ sở nhiều như thế nào, người không thể biết.” Trữ Tiểu Bạch muốn chạy tới ôm người gọi là Bình nhĩ kia, Bình nhĩ rút ra một bả kiếm đâm vào yết hầu của Trữ Tiểu Bạch. Yết hầu đau đớn, khiến Trữ Tiểu Bạch phải dừng bước.

“Ta không cần biết một tên ngụy quân tử người khổ sở thế nào, ta chết người vội vàng cưới thiên kim quý tộc, người thăng chức rất nhanh, vinh hoa phú quý của người là do tính mệnh của ta đổi lấy. Người phải chết!” Bình nhĩ phẫn nộ, một kiếm đâm thủng trái tim của Trữ Tiểu Bạch, Trữ Tiểu Bạch hóa thành khói xanh tiêu thất.

Bình nhĩ xoay người lại, nhìn thấy Đao Mộc Thanh Lam, Đao Mộc Thanh Lam tỉ mỉ quan sát Bình nhĩ

này, con mắt của hắn giống con mắt của Dĩnh nhi như đúc, con người sâu thẳm phẳng phất tinh không đêm khuya. Đây là đôi mắt hắn yêu nhất, sao thanh niên này cũng có đôi mắt như vậy. Nếu đây là thế giới nội tâm của Dĩnh nhi, vậy Bình nhi này là người nào, Đao Mộc Thanh Lam nhớ tới lần trước kia đi vào trong mộng của Đao Mộc Dĩnh đã thấy qua người này, hắn quay người lại biến thành dáng dấp của Đao Mộc Dĩnh, hắn là hóa thân của Dĩnh nhi?

Bình nhi biết được Đao Mộc Thanh Lam tràn ngập nghi hoặc, Bình nhi mỉm cười, xoay người khôi phục bộ dáng của Đao Mộc Dĩnh. Đao Mộc Dĩnh đi tới trước mặt Đao Mộc Thanh Lam, hắn đã chuẩn bị tinh thần từ trước, sớm muộn gì Đao Mộc Thanh Lam cũng sẽ biết chuyện tình trước kia của hắn, hắn chỉ không ngờ ngày này lại tới nhanh như vậy. Đao Mộc Dĩnh bị Đao Mộc Thanh Lam nhìn chằm chằm, hắn quên mất đế vương này có thể đi vào trong mộng của hắn bất cứ lúc nào.

“Dĩnh nhi, người có thể cho trẫm một lời giải thích không?” Đao Mộc Thanh Lam hỏi, vì sao Dĩnh nhi không tín nhiệm hắn, không thể nói rõ mọi việc cho hắn.

“Tất cả những gì phụ hoàng thấy đều là thực sự, đây là kiếp trước của nhi thần.” Đao Mộc Dĩnh vung tay lên, khung cảnh đầy máu tanh lập tức biến mất, những cánh hoa màu tím tung bay, hương khí nhàn nhạt vây quanh bọn họ, cây hoa tử đằng đông đưa trong gió, giàn tử đằng được trồng tại một tiểu viện rách nát, một tiểu hài tử quần áo tả tơi ngồi dưới giàn hoa tử đằng, trên mặt tiểu hài tử bị đánh đến sưng lên, trong tay cầm một cái bánh bột ngô cứng, khó khăn cắn xé.

“Kiếp trước của nhi thần là Trình Thu Bình, ở tại kinh thành của Lương quốc, kiếp trước nhi thần có một ca ca tên là Trình Thu Vũ. Khi đó nhi thần bị tiên tri tiên đoán sẽ trở thành người ngăn cản hoàng đế Lương quốc nhất thống thiên hạ, cuộc sống từ nhỏ rất khổ, cha mẹ không yêu thương, ta bị vứt tại một tiểu viện rách nát, trong viện có trồng một giàn hoa tử đằng, cánh hoa màu tím cao nhả là kí ức lúc nhỏ. Từ nhỏ ta chưa bao giờ được ăn no, bình thường luôn bị đánh chửi, cho đến khi ta gặp sư phụ thì cuộc sống này mới kết thúc.” Thanh âm Đao Mộc Dĩnh bình thản giống như đang nói đến chuyện của người khác, mà không phải đang nói chính hắn. Hắn có thể hời hợt như thế này, bởi vì tư vị thống khổ trong đó có nói ra thì người khác cũng không thể hiểu được.

Đao Mộc Thanh Lam nhìn thấy, trước mắt là một mảnh rừng núi, mưa lất phất, có một con đường nhỏ lên núi, từ xa xa thấy thấp thoáng bóng dáng lữ nhân, lữ nhân là một vị nam tử tuấn lãng, đôi mắt tỏa sáng, hắn mang hành lý, ôm một hài tử y phục cằn nhợt, bước chầm chậm lên núi. Tiểu hài tử hạnh phúc tươi cười, đôi tay nhỏ bé vẫy vẫy con cào cào làm bằng lá tre, khuôn mặt nhỏ nhắn dào dạt hạnh phúc.

“Đây là cuộc sống hàng ngày của ta và sư phụ ta, khi chúng ta ăn không đủ no, nếu sư phụ ta không kiếm được tiền, chúng ta sẽ chịu đói, khi đó có gì ăn được sư phụ đều nhường cho ta, đây là kí ức kiếp trước tốt đẹp nhất.” Đao Mộc Dĩnh nói, hắn lo lắng cho sư phụ của mình vô cùng. Toàn thân Đao Mộc Thanh Lam cảm thấy khó chịu, xem ra người sư phụ kia là tình địch lớn nhất của mình. (sắc...em bó tay ca~ ăn dâm khinh khủng..)

“Vậy sao người lại chuyển thể trên người Dĩnh nhi.” Đao Mộc Thanh Lam hỏi.

“Ta bị người hại chết, phụ hoàng hắn là nghe nói qua, tướng quân Trình Thu Bình của Lương quốc chết như thế nào. Sau khi ta chết, sống lại trên người Đao Mộc Dĩnh.” Đao Mộc Dĩnh ngẩng đầu nhìn Đao Mộc Thanh Lam, quân vương này sẽ xử lý mình như thế nào, sẽ nghĩ mình là quái vật sao?

Đao Mộc Thanh Lam nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Đao Mộc Dĩnh, thanh âm thấp trầm ôn nhu nói rằng, “Hiện tại người là Dĩnh nhi, kiếp trước người là không quan trọng, hiện tại người là Dĩnh nhi của trẫm, không nên sợ, trẫm sẽ không giết người.”

“Phụ hoàng không nghĩ nhi thần là một quái vật, là một người đáng chết sao?”

“Không được nói như vậy, người là lục hoàng tử Hiếu thân vương của trẫm, là người trẫm yêu nhất, những người chết tiết đó, trẫm sẽ khiến cho tất cả những người hại người phải đi gặp diêm vương.” Đao Mộc Thanh Lam hôn lên má Đao Mộc Dĩnh, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói.

Tâm tình buồn lòng, Đao Mộc Dĩnh cũng không cự tuyệt sự ôm ấp của Đao Mộc Thanh Lam, giống như con mèo nhỏ nhu thuận cọ cọ trước ngực Đao Mộc Thanh Lam, cảm nhận khí tức độc nhất của một quân

vương, mê say giường mắt nhìn về phía đối phương, người này là phụ thân của hắn, chỉ là người này vẫn muốn làm ái nhân của hắn.

“Làm sao để trẫm có được trái tim của ngươi.” Đao Mộc Thanh Lam thở dài một hơi, đây là vấn đề khiến hắn suy nghĩ khổ sở rất lâu, một hoàng đế chưa bao giờ phải theo đuổi người khác thực sự không biết làm sao.” Cho ngươi vàng bạc tài bảo, địa vị quyền thế, ngươi không thích những thứ này, ngươi nói trẫm phải làm gì?”

“Phụ hoàng dùng tấm lòng chân thành yêu nhi thần, khiến nhi thần nghĩ rằng ngươi là người nhi thần tín nhiệm nhất, khiến nhi thần mỗi lần nhớ tới phụ hoàng đều có cảm giác ngọt ngào, tài phú quyền thế đều không quan trọng, người có thể làm được không.” Đao Mộc Dĩnh nói ra điều mà bản thân luôn muốn nói, Đao Mộc Thanh Lam nở nụ cười, tại sao không thể làm chứ. Hắn có thể chịu đựng hai mươi năm chỉ vì trừ bỏ Cơ thị cùng Dương thị, hắn nhất định sẽ có được tình yêu của Đao Mộc Dĩnh.

25. Chương 25

Cảnh ảo biến mất, Đao Mộc Dĩnh mơ màng mở mắt, cảm giác có một ánh mắt cực nóng đang nhìn hắn, giường mắt nhìn, thấy Đao Mộc Thanh Lam đang ngồi bên cạnh, mỉm cười nhìn hắn. Mặt Đao Mộc Dĩnh liền đỏ lên, nhớ tới lời nói của mình, xấu hổ cúi đầu, không biết nhìn chỗ nào mới tốt. Đao Mộc Thanh Lam thấy vậy, liền dùng tay nâng đầu hắn lên, nhìn sắc mặt ửng đỏ của Đao Mộc Dĩnh, dùng khẩu khí cường thế của đế vương, cố chấp mà kiên định hứa hẹn với hắn, “Trẫm sẽ làm cho ngươi mỗi ngày đều nhớ đến trẫm, tâm tâm niệm niệm đều là trẫm, trong lòng không nghĩ đến bất cứ ai, không đi, không đổi, không rời.”

Bên tai truyền đến lời nói kiên định, Đao Mộc Dĩnh ngạc nhiên nhìn đối phương, lời này xuất phát từ miệng của Đao Mộc Thanh Lam, hắn đã từng nghĩ không có khả năng, một người phụ thân lại hướng nhi tử của mình biểu lộ ái tình.

Đao Mộc Dĩnh vươn tay đặt ở trong lòng bàn tay Đao Mộc Thanh Lam, dùng giọng điệu kiên định như vậy mở miệng, “Nhớ kỹ lời nói ngày hôm nay, phụ hoàng không được vi phạm lời hứa.”

“Ngươi là người duy nhất khiến trẫm động tâm, trẫm cũng muốn ngươi vì trẫm mà tâm động.” Đao Mộc Thanh Lam chậm rãi cúi đầu, hôn lên đôi môi mềm mại, lời lẽ tương giao, truyền đến nồng đậm yêu thương, vây trụ thắt lưng tế, tay từ từ lên vào vạt áo, tùy ý thăm dò. Đối mặt với nhiệt tình như vậy, Đao Mộc Dĩnh tựa vào lồng ngực đối phương, sau đó vươn hai cánh tay ôm lấy tấm lưng vững chãi. Cơ thể xa lạ mà quen thuộc, đôi môi đầy đặn cùng một chỗ, luân lý đạo đức là cái gì, kiếp trước kiếp này thì có sao, tất cả đều bị hiện tại phá vỡ.

“Phụ hoàng.”

“Dĩnh nhi. ” Đao Mộc Thanh Lam rời khỏi đôi môi thiếu niên, bốn mắt nhìn nhau, “Phụ hoàng, Dĩnh nhi quyết định cho phụ hoàng một cơ hội, cũng cấp cơ hội duy nhất.” Đao Mộc Dĩnh mỉm cười, ánh mắt thể hiện sự kiên quyết, hai tay ôm chặt lấy Đao Mộc Thanh Lam, “Nếu như ngươi quyết định cùng nhi thần suốt đời bầu bạn, nhi thần có chết cũng sẽ cuốn lấy ngươi, ngươi nên chuẩn bị sẵn sàng.”

“Ngươi nói thật sao!” Đao Mộc Thanh Lam cảm thấy mình đang bay lơ lửng, mừng như điên, mạnh bạo hôn lên đôi môi của Đao Mộc Dĩnh, bàn tay càng lần mò tìm kiếm sâu hơn.

“Phụ hoàng. . .” Trong miệng ôn nhu gọi đối phương, Đao Mộc Thanh Lam đưa bàn tay hơi lạnh vuốt ve làn da thiếu niên, chà sát lên da thịt non mềm, cảm giác kì diệu này khiến thân thể thiếu niên nóng lên.

“Dĩnh nhi đẹp quá, sự mỹ lệ của Dĩnh nhi chỉ thuộc về phụ hoàng, đáp ứng phụ hoàng, đừng cho bất luận kẻ nào chạm vào ngươi.” Đao Mộc Thanh Lam ôm chặt lấy thân thể thiếu niên, lực đạo to lớn khiến thiếu niên cảm thụ được quyết tâm của đối phương.

“Ân. . .” Thiếu niên nhẹ giọng đáp ứng, Đoàn Mộc Thanh Lam chậm rãi cắn lên hai nhũ châu trước ngực thiếu niên, tay di động theo thắt lưng mảnh khảnh xuống hạ khổ, “Dĩnh nhi, lần trước trẫm tiến nhập người, nơi đó của người bao vây lấy trẫm, cái loại cảm giác này thập phần tuyệt vời a, hơn nữa... Dĩnh nhi cũng rất hưởng thụ, không phải sao?” Đoàn Mộc Thanh Lam chẳng cảm thấy xấu hổ, tà mị nói bên tai thiếu niên, khiến gương mặt trắng nõn của thiếu niên đỏ ửng.

Đoàn Mộc Thanh Lam ôm lấy thiếu niên đặt trên đùi mình, quần áo đã bị cởi bỏ, đôi môi mang theo khí tức nóng bỏng liên tục trượt trên thân thể thiếu niên, “A...ha...” lúc Đoàn Mộc Thanh Lam cầm lấy phân thân của thiếu niên, một cổ khoái cảm không thể ức chế sôi trào trong cơ thể khiến thiếu niên rên rỉ, thấy hần đã động tình, Đoàn Mộc Thanh Lam chậm rãi đặt hần xuống giường.

“Phụ hoàng, không...” Một tay của Đoàn Mộc Thanh Lam khéo léo di động trên thân thể thiếu niên, một tay kia bắt đầu dò xét tiến vào hậu huyết, ngón tay thô ráp nhẹ nhàng xoa huyết khẩu, tận lực giúp hần thả lỏng, giúp hần quên đi đau đớn đạt được đỉnh cực vọng. Đoàn Mộc Thanh Lam lấy ra một bình nhỏ trơn cao trên đầu giường, mở nút lọ, dính thuốc mỡ vào ngón tay, đầu ngón tay to bắt đầu tiến vào hậu huyết, thông thả động dẩy để đối phương thích ứng.

“Muốn ta tiến vào sao?” Bị tình dục chi phối, thanh âm của Đoàn Mộc Thanh Lam trở nên khàn khàn, đầu lưỡi ướt át liếm trên người thiếu niên.

Khoái cảm khiến thiếu niên mơ hồ, sương mù bao phủ hai mắt, theo bản năng mà gật đầu.

“Ân...” Đoàn Mộc Thanh Lam mở rộng hai chân thiếu niên, ngón tay chậm rãi xâm nhập trong cơ thể đối phương. Khi tiến nhập đủ sâu, hần nhẹ nhàng rút ra, cứ như vậy nhiều lần, một ngón tay rồi hai ngón tay. Ngón tay tăng thêm, tốc độ trừu sáp cũng càng lúc càng nhanh. Đoàn Mộc Dĩnh liên tục thở hổn hển, toàn thân khô nóng.

“Không... Ân...” Đoàn Mộc Dĩnh ngửa đầu, tựa trên vai Đoàn Mộc Thanh Lam. Ngón tay của Đoàn Mộc Thanh Lam trong cơ thể thiếu niên, còn có bàn tay đang loạn động phân thân của hần, trừu sáp, kích thích cường liệt khiến thiếu niên mất đi tâm trí.

“A! !” Thiếu niên phóng ra cực vọng bạch sắc trong tay Đoàn Mộc Thanh Lam.

“Dĩnh nhi của trẫm, người thật không tốt, chỉ lo vui vẻ, phụ hoàng làm sao bây giờ a?” Đoàn Mộc Thanh Lam hôn lên môi thiếu niên, liếm lấy dịch thể tràn ra từ khóe miệng, sau đó tàn sát mọi góc ngách trong miệng thiếu niên, khiến thiếu niên bị khơi mào cực vọng lần thứ hai.

“A...” Đoàn Mộc Thanh Lam đặt hai chân của thiếu niên trên vai, nâng cái mông của thiếu niên lên, đưa phân thân đã bị khơi mào từ lâu vào cơ thể hần.

“Trẫm muốn người không ly khai trẫm, vô luận là thân thể hay là tâm linh.” Nương theo luật động kịch liệt, Đoàn Mộc Thanh Lam nói nhỏ bên tai thiếu niên. Thân trí của thiếu niên đã bắt đầu mê loạn, cảm giác khô nóng trong cơ thể không cách nào ức chế. Phảng phất thống khổ, lại phảng phất vui thích khoái lạc.

“Dĩnh nhi thực sự là bảo bối của phụ hoàng, ” Nam nhân nhẹ nhàng nở nụ cười, “Phía dưới của người quấn chặt trẫm như thể chặt.”

“Ngô. . . Không có. . . Nhi thần không có. . .” Đoàn Mộc Dĩnh nói loạn.

Đoàn Mộc Thanh Lam cười xấu xa, càng gia tăng luật động, thiếu chút nữa khiến Đoàn Mộc Dĩnh ngắt đi.

“Ô ——” Áp lực cùng khoái cảm khiến thiếu niên rơi lệ, thiếu niên phát giác mình khóc, liền cảm thấy giận, cắn lên vai để vương một cái.

“Tê ——” Cam giác đau nhức khiến Đoàn Mộc Thanh Lam hô lên một tiếng, Dĩnh nhi thật đúng là không ngoan mà.

Luật động trong cơ thể thiếu niên càng nhanh, hung mãnh đi vào, một chút lại một chút, kịch liệt trừu sáp không thể chống cự, khiến thiếu niên có cảm giác lực phủ ngũ tạng của mình cũng bị chọc thủng.

“Ô. . . Ân. . . A. . .”

Bị Đoàn Mộc Thanh Lam nắm chặt thắt lưng khiến Đoàn Mộc Dĩnh vô pháp giãy, chỉ có thể chịu đựng, rõ ràng muốn rời ra nhưng rồi lại luyến tiếc, tự động dong đưa thắt lưng theo trều sắp của nam nhân, cơ thể trắng nõn vì nhiễm tình dục mà ửng đỏ, Đoàn Mộc Dĩnh bắt đầu cảm thấy mờ mịt, sau đó ngất đi....

Đoàn Mộc Dĩnh cảm giác thân thể của mình pháp phòng, ẩm áp giống như được mẫu thân ôm ấp, Đoàn Mộc Dĩnh mở mắt, Đoàn Mộc Thanh Lam đang ôm hắn tắm rửa tại ôn tuyền, Đoàn Mộc Thanh Lam ôn nhu như nước, nhẹ giọng nói bên tai hắn, “Người vừa ngất đi, trẫm giúp người rửa sạch thân thể.”

Đoàn Mộc Dĩnh hơi mặt đỏ, thân thể hắn vô lực, đau nhức không ngớt, hắn lười động tay, thế nhưng hắn đầu óc vẫn còn tỉnh táo: “Phụ hoàng có biết tiên tri trong thiên hạ bắt nguồn từ đâu không?”

“Tiên tri bắt nguồn từ Tổ Văn cung ở Tiên Minh sơn của Vệ quốc.” Đoàn Mộc Thanh Lam nhớ rất rõ Tổ Văn cung, đây là nơi hắn muốn hủy diệt nhất, đại tiên tri Phi Nhiễm ở nơi này, tự mình là rất giỏi, có thể bao trùm thiên hạ, hừ, ta sẽ cho khiến những tiên tri như các người hủy diệt trong tay ta.

“Tiên tri Dực Cánh của Vệ quốc là nhi tử của Phi Nhiễm.” Đoàn Mộc Dĩnh ngồi trong lòng Đoàn Mộc Thanh Lam, neoh lại con mắt giống như mèo nhỏ đang hưởng thụ.”Nhi thần phi thường cảm hận tiên tri, nhi thần muốn hủy Tổ Văn cung, khiến cho những kẻ tự mình là đúng, khiến cho tiên đoán của bọn họ đều bị hủy diệt.

Đoàn Mộc Thanh Lam sủng nịch nheo cái mũi của Đoàn Mộc Dĩnh, hài tử này không giống với Phi Oánh thái hậu, dung mạo tương tự nhưng tính cách bất đồng, lúc ban đầu bị cái này hài tử hấp dẫn chính là đôi mắt sâu thẳm phẳng phát sự không cảm lòng cùng giãy dựa thống khổ, khi đó nghĩ hắn đã gặp chuyện gì, tuổi còn nhỏ, mà trầm tĩnh như vậy, tâm sự của hắn đều dấu sau hình dáng nhỏ bé này, khiến mình có hứng thú tìm hiểu, vốn tưởng rằng sẽ là một trò chơi nhất thời, qua thời gian, đã không thể buông tay.

“Hủy diệt bọn họ làm gì, trẫm muốn bọn họ từ từ mà chết, trên đời này không cần tiên tri, trẫm tin tưởng chính mình.” Đoàn Mộc Thanh Lam ôm lấy Đoàn Mộc Dĩnh, ra khỏi ôn tuyền, cầm lấy trường bào tơ lụa mà Thập Lục đã chuẩn bị phủ lên người Đoàn Mộc Dĩnh, chính mình cũng phủ thêm trường bào, lấy khăn nhẹ nhàng lau khô tóc Đoàn Mộc Dĩnh, dùng lược chải mái tóc dài mềm mượt của thiếu niên.

Đoàn Mộc Dĩnh hưởng thụ sự chăm sóc của đế vương, trong lòng tràn đầy tư vị hạnh phúc, hạnh phúc sẽ được bao lâu hắn không biết. Nhưng hắn phải nắm chặt lúc này.

Hai người đã sạch sẽ, Đoàn Mộc Dĩnh được Đoàn Mộc Thanh Lam ôm về tắm cung. Đoàn Mộc Dĩnh nằm xuống liền tiến nhập mộng đẹp, xem ra thực sự là mệt muốn chết rồi.

Đoàn Mộc Thanh Lam không ngủ, hắn đang suy nghĩ kiếp trước của Dĩnh nhi là Trình Thu Bình, hắn hàm oan mà chết, tất nhiên muốn báo thù. Trình Thu Bình không bỏ xuống được kiếp trước, ta sẽ giúp người báo thù.

Đoàn Mộc Thanh Lam đi tới cửa vung tay lên, bóng người chợt lóe, một người hắc y nhân quỳ trên mặt đất, Đoàn Mộc Thanh Lam phân phó nói, “Đi Lương quốc điều tra cái chết của tướng quân Trình Thu Bình, hắn có bao nhiêu kẻ thù.”

“Tuân chỉ.” Hắc y nhân vừa dứt lời bóng người đã tiêu thất, giống như là chưa từng xuất hiện.

Đoàn Mộc Thanh Lam trở về giường, ôm lấy Đoàn Mộc Dĩnh, cảm thấy mỹ mãn đi vào giấc ngủ.

Trận tuyết lớn nương theo gió bắn báo hiệu mùa đông bắt đầu, trên mặt đất trắng xoá, tuyết rơi một ngày một đêm không ngừng, tuyết đọng rất dày. Đoàn Mộc Dĩnh mặc áo ẩm áp, áo khoác da cừu, hắn mở cửa dù, hắn muốn sau khi tuyết ngừng sẽ ra ngoài chơi. Đoàn Mộc Dĩnh đi về phía phụ thân cùng mẫu thân của mình nói một tiếng, hắn muốn đi ra ngoài ngoạn. Quý quý phi chỉ dặn hắn phải cẩn thận, cho dù là hoàng tử cũng phải mang ngọc bài mới có thể ra vào hoàng cung, cho dù muốn cũng không ngăn được hắn. Hắn hướng phụ thân nói một tiếng muốn ra ngoài, Đoàn Mộc Thanh Lam lập đẩy tầu chương sang cho thái tử, nói một câu: “Giúp trẫm phê duyệt, không hiểu thì ở một bên, khi trở về trẫm sẽ xem.”

Thái tử Đoan Mộc Phi biết phụ thân đối xử với đệ đệ này không giống các hoàng tử khác, quan hệ của bọn họ, trong lòng tất cả mọi người đều hiểu nhưng không thể nói. Nhưng mà nhiều tấu chương như thế, phải mất bao lâu mới phê duyệt xong. Đoan Mộc Phi đối mặt với một bàn đầy tấu chương, mặt hơi co quắp, phụ hoàng càng ngày càng tùy hứng. (Tội nghiệp Phi ca quá ~)

Phủ thêm áo choàng, Đoan Mộc Thanh Lam cùng Đoan Mộc Dĩnh rời đi, bước chậm chậm trên đường Cẩm Vân thành. Đoan Mộc Dĩnh phát hiện Cẩm Vân thành phần hoa náo nhiệt hơn lúc trước, trên đường có rất nhiều ngoại tộc, có thư sinh võ sĩ thương nhân, đủ loại người xuất hiện tại Cẩm Vân thành, đông như trẩy hội.

“Cha, đây là do người chiêu mộ tài năng nên những người này mới tìm đến đây, thật thông cảm cho Trầm Luyện cùng ngũ ca, những người này hỗn tạp như vậy, bọn họ chủ quản an bình của Cẩm Vân thành, không biết hoàng thúc phân công công việc cho họ thế nào.” Đoan Mộc Dĩnh vừa nói, vừa nghĩ lại ngày hôm qua Đoan Mộc Tuyết về nhà, đôi mắt oán giận, nói muốn làm một Vương gia nhàn tản, không bao giờ quản việc gì nữa, mệt chết. Có thể thấy được thời gian này hẳn phải gánh vác nhiều trọng trách.

“Trầm tướng quân cũng nói cho cha, con hẳn về nhà oán giận cha cho bọn hắn quá nhiều phiền toái, chiêu mộ nhân tài khiến nhiều người tới đưa tới, có đủ mọi loại người, bọn họ luôn luôn phải phòng bị những người này.” Đoan Mộc Thanh Lam cười nói, nhớ tới biểu tình của Trầm Thanh Dung, trong lòng cảm thấy thực buồn cười. Lúc bé Lão ngũ cùng Trầm Luyện rất thân nhau, không biết vì sao bọn họ lại bắt đầu đối lập, cái gì cũng tranh giành với nhau, khiến cho cha mẹ cũng đau đầu.”Ngũ ca người có tâm tính của tiểu hài tử, thích tác quái.”

“Ngũ ca rất có tài năng, chỉ là trời sinh tính lười biếng, phụ hoàng phải rèn đúc hắn thật tốt.” Nhân tình của Đoan Mộc Dĩnh trát trát ý xấu, lão ngũ ở trong cung rừng mình hắt xì một cái.

Đoan Mộc Thanh Lam cười to sờ sờ đầu Đoan Mộc Dĩnh, người là phôi hài tử.

“Ngũ ca người mà biết người nói như vậy, còn không tức giận đến hộc máu.” Hai người vừa đi vừa nói cười, thưởng thức cảnh tuyết xung quanh.

Khuôn mặt tươi cười của Đoan Mộc Dĩnh vì rét lạnh mà đỏ bừng, hắn muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi một hồi. Đoan Mộc Thanh Lam nhỏ giọng hỏi Đoan Mộc Dĩnh, “Dĩnh nhi đã từng đi qua Phương Viên Kỳ Uyển.”

“Chưa từng đi qua.” Đoan Mộc Dĩnh đáp.

26. Chương 26

Đoan Mộc Thanh Lam cầm lấy tay Đoan Mộc Dĩnh, hai người cùng rẽ vào một ngõ hẻm nhỏ hẻo lánh. Ngay giữa hẻm là một đại môn mở rộng, bên trong giống như một căn phòng lớn, những người lui tới chỉ có học sĩ và các thư sinh. Bọn họ đều là những người hiểu biết đến trao đổi bàn luận với nhau. Đi vào đại môn, trong phòng tụ tập rất nhiều người, những người này đang nghiên cứu một bản đồ, Đoan Mộc Dĩnh thấy có hai người đánh cờ, một người mi mục đang đứng thẳng, những người khác đang vây quanh bình luận.

Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Thanh Lam đi vào trong đám người, Đoan Mộc Thanh Lam tách đoàn người, ôm vai của ái tử mình, dẫn hắn chen vào người, đứng ở phía trước. Một nam tử da đen, trường bào tơ lụa thưởng đẳng ngồi ở bàn cờ bên trái, tay trái cầm cầm quân cờ đen, người kia là một vị bạch y nam tử, diện mục thanh kỳ, có phong độ của một quân tử xuất thế. Hai người thần tình ngưng trọng, mỗi bước đi phải ngẫm nghĩ hồi lâu.

Bạch tử nam tử hiển nhiên là chiếm hết ưu thế, nam tử da đen vẫn chưa hoàn toàn chịu thua cuộc, đang nghĩ cách mở một đường máu trong tình trạng bị vây khốn.

Thanh âm trong trẻo của bạch y nam tử vang lên, “Không biết đánh cờ, càng muốn cùng ta tranh cao thấp, khuyên người không nên cầm cự nữa, đầu hàng cũng không mất mặt. Tại hạ đi tới Cẩm Vân thành, tại

Phượng Viên Kỳ Uyển này cùng người đánh cờ vô số, chưa từng bại. Tề quốc các người toàn người vô năng, còn có cao thủ đánh cờ sao.” (kiêu ngạo thấy ớn...~)

Nam tử da đen cũng không tức giận, bình tĩnh nói rằng, “Còn chưa phân thắng bại, sao có thể loạn ngôn. Tang mỗ không thích xen vào việc người khác, mặc dù Tang mỗ không tinh thông đánh cờ, nhưng không quen nhìn các hạ ngạo mạn vô lễ. Người thắng liền thắng, sao có thể nói người Tề quốc chúng ta vô năng.”

Bạch y nhân cười một tiếng, không để lời nói của Tang gia vào trong lòng, “Đánh cờ giống như một cuộc chiến trên chiến trường, quân của ta và người bày binh bố trận, nay thế ta cường, thế người nhược, người có thể bảo vệ trận địa được sao.”

“Thế cường thế nhược là người nói, người nói đánh cờ giống như chiến trường, vậy sao biết chiến trường quân tình không thay đổi, thắng thua còn chưa rõ.” Nam nhân da đen trầm ổn nói.

“Số phận chi phối con người, cũng giống như quân cờ, thắng bại đã được định sẵn, người có thể làm trái thiên ý được sao.” Bạch y nhân nói, lời nói của hắn biểu thị hắn là một người lĩnh hội được thiên ý.

“Thiên ý thì sao, thiên ý thì không thể trái sao, người đã nhìn thấy thiên giới chưa, đừng mượn cớ thiên ý, nói năng bậy bạ.” Nam tử da đen không muốn vòng vo nói với bạch y nhân.”Ta chịu thua, sẽ có cao nhân Tề quốc đánh bại người, kiêu binh tất bại, đạo lý này rõ ràng.”

“Ha ha ha, ta ở chỗ này lâu rồi, còn chưa gặp được người có thể đánh bại mình.” Bạch y nam tử cười to, lời nói tràn ngập trào phúng chói tai khó nghe, “Thảo nào Tề quốc lại thua Vệ quốc, kỵ binh của Tề quốc dũng mãnh phi thường vô địch, nhưng tướng lĩnh vô dụng, làm sao có thể thắng. Quốc quân của Tề quốc nỡ giá thân chinh thì làm sao, bị Vệ quốc giết hoa rơi nước chảy. Sự thực xảy ra trước mắt, người thừa nhận đi, Tề quốc sao có thể so sánh với Vệ quốc.”

“Câm miệng, đừng vội khẩu xuất cuồng ngôn nhục mạ quốc gia của ta!” Đao Mộc Dĩnh cao giọng quát, Đao Mộc Dĩnh vừa thấy trang phục của bạch y nhân này, trong lòng sáng tỏ, hắn là một tiên tri. Trên y phục của tiên tri thường có thêu hình cửu phẩm liên hoa, mà bạch y nhân này mặc y phục thượng đẳng, dùng những sợi tơ tinh mỹ thêu hình. (cửu phẩm liên hoa = chín tầng hoa sen)

Bạch y nam tử ngẩng đầu lên, thấy người lớn tiếng quát hắn chỉ là một tiểu hài tử, khoảng mười ba tuổi. Xinh xắn lạnh lợi đứng bên cạnh thân nhân của mình. Bên người là một nam tử tuấn mỹ đang cầm tay tiểu hài tử, nam tử cùng hài tử này có vài phần giống nhau, nam tử này đích thị là thân nhân của hài tử.

“Tiểu hài tử, người có gì bản lĩnh gì, sao dám quát ta.” Bạch y nam tử coi thường Đao Mộc Dĩnh, mọi tiểu hài tử hắn cần gì để vào mắt.

“Người nếu nói đánh cờ là chiến trường, vậy tiểu hài tử ta đây muốn cùng người đánh nhau một trận xem sao.” Đao Mộc Dĩnh nói. Đánh cờ là ra chiến trường, một người tiên tri chưa từng ra chiến trường, chưa từng gặp qua, làm sao biết rằng đánh nhau trên chiến trường không được có nửa phần do dự, chiến sự biến hóa thay đổi trong nháy mắt, đúng là phế vật chỉ biết lí luận suông.

Bạch y nam tử mỉm cười, khoát tay, làm tư thế mời. Tang gia đứng lên nhường chỗ ngồi cho Đao Mộc Dĩnh. Vừa chấp tay, “Vị tiểu huynh đệ này thỉnh.”

Đao Mộc Dĩnh mỉm cười hoàn lễ, “Khách khí khách khí, tại hạ cũng bắt quá có biết một chút, không quen nhìn cách cư xử của vị công tử này mà thôi, kỳ nghệ cũng là biết nửa vơi, không đáng nhắc tới.”

Đao Mộc Dĩnh ngồi xuống, Đao Mộc Thanh Lam đứng ở phía sau Đao Mộc Dĩnh, hắn nhìn bạch y nam tử không vừa mắt, người này vừa nhắc đến chiến dịch lần trước, Tề quốc bại dưới tay Vệ quốc bởi vì bị người khác bán đứng, trong lòng hắn vô cùng giận dữ, sỉ nhục này ta nhất định đòi lại, Vệ quốc đề tiện vô sỉ, Lý Phúc đáng chết, Đao Mộc Dĩnh sai người âm thầm thanh trừ rất nhiều gián điệp của Vệ quốc, bạch y nhân này có lẽ cũng là gián điệp.

Bạch y nhân cảm giác ánh mắt của Đao Mộc Dĩnh và Đao Mộc Thanh Lam không thiện lương, ánh mắt của bọn họ như dã thú, khiến kẻ khác sợ, phải trải qua sinh tử tàn khốc, mới rèn ra được nhân thân bức người như thế, bạch y thanh niên lấy lại bình tĩnh, nói rằng, “Người còn trẻ, ta cho người đi trước.”

Đoan Mộc Dĩnh mỉm cười, đem quân cờ đen đặt ở thiên nguyên, bạch y nam tử mỉm cười, thiếu niên này thật không biết chơi cờ, đặt ở thiên nguyên, không phải muốn chết sao.

“Hài tử, người không biết chơi cờ, gọi người thân của người chơi hộ a.” Bạch y nhân nhìn Đoan Mộc Thanh Lam nói.

“Đứng ở trung tâm, nhìn khắp bốn phương. Làm sao người có thể nói ta không biết chơi cờ, người không muốn cùng ta chơi cờ sao, người nói bàn cờ là chiến trường, ta là quân đen, người là quân trắng, đến đây đi.” Đoan Mộc Dĩnh đưa tay làm giáng mời, mời bạch y nam tử chơi cờ.”Cùng đánh với ta, chuẩn bị cho tốt trước khi bị ta giết.”

“Bàn cờ là chiến trường, ta đây sẽ khiến người chết trên sa trường!” Bạch y nam tử cười lạnh, đặt quân cờ xuống.

“Ai thắng ai thua hoàn không biết được, người đừng quá tự tin!” Đoan Mộc Dĩnh đi bước tiếp theo, mỉm cười, sử dụng nội công tâm pháp hần tu luyện.

Bạch y nam tử ngồi đối diện với Đoan Mộc Dĩnh, hần có cảm giác khung cảnh bên cạnh biến thành một sườn núi, hần là tướng quân vận bạch y, có bên cạnh ba nghìn binh sĩ, đối diện với hần là tướng quân vận hắc y, cũng có ba nghìn binh sĩ, gió phiêu động thổi bay đại kỳ, trên mặt có ghi một chữ “Tề” rất to. Một binh sĩ hắc y trợn mắt nhìn hần, hai bên binh sĩ kịch liệt giằng co như mãnh hổ, chỉ đợi thời cơ sẽ phát động.

Chiến kỳ phần phạt, mặt trời lặn xuống phía Tây, bỗng nhiên hắc y tướng quân phát động công kích, bạch y quân đoàn xếp thành hàng nghênh chiến, chiến đấu kịch liệt lâu ngày, hai bên tử thương không ít, máu vấy khắp nơi, thi cốt thối rữa. Bỗng nhiên hắc y tướng quân cầm đầu đoàn người xuất động, ba trăm người ngựa, tập kích quân đoàn của Bạch y tướng quân, chém giết binh sĩ, không thể chống đỡ. Tướng lĩnh của Bạch sắc quân đoàn kinh hãi, trong nháy mắt tướng lĩnh của hắc sắc quân đoàn đã vọt tới trước mặt, giơ tay chém xuống, bạch y tướng lĩnh kêu thảm một tiếng!

“A!” Bạch y nam tử cả kinh kêu một tiếng, ra một thân mồ hôi lạnh. Hần sờ sờ cái cổ của mình, đầu không có bị chém, vạn hạnh vạn hạnh. Bạch y nam tử nhìn nữa bàn cờ, quân đen đã vây quanh quân của trắng không thể hóa giải, khuếch tán bốn phía, phân bố thế lực, nhìn như tán loạn nhưng giấu diếm huyền cơ. Bạch y nam tử lau mồ hôi, sao có khả năng vẫn hồi thế cục.

Tang gia nhìn bạch y nam tử thua trận trong tay một thiếu niên, nhin không được cười rộ lên, trào phúng nhìn bạch y nam tử nói: “Không phải người nói Tề quốc của ta không có người đánh bại được người, hiện tại người thua trong tay một thiếu niên, có thể thấy được Tề quốc của ta nhân tài đông đúc, người đừng hi vọng cái gì là thiên mệnh.”

“Ha ha ha ha.” Những người ở đây đều cười, mấy ngày nay bọn họ đều bại trong tay người này, bộ mặt mất hết, hiện tại được thiếu niên này đòi lại mặt mũi, có thể nào không cười to. Bạch y nam tử xấu hổ, mặt mày đỏ bừng, nửa ngày không nói chuyện.

“Ta thua, thế nhưng ta không nói dối, thiên mệnh là do thiên giới quyết định, quân chủ Tề quốc không trọng tiên tri, coi rẻ thiên mệnh, Tề quốc còn muốn mạnh hơn, người nói si nói mộng.” Bạch y nam tử kiên trì với nhận định của mình, hần làm một người tiên tri, tất nhiên cho rằng mình là người tiếp cận với thiên giới, lời nói là thiên ý, “Quân chủ các quốc gia đều tôn trọng tiên tri, duy độc Tề quốc không tin tiên tri nói, không bao lâu nữa sẽ bị trời phạt.”

“Người là tiên tri, trên y phục của người thêu chữ phẩm liên hoa.” Đoan Mộc Dĩnh nói.

“Ta là tiên tri, ta thấy quân vương Tề quốc thông cáo chiêu mộ nhân tài, cảm giác hiếu kỳ, nên chạy tới Tề quốc xem náo nhiệt.” Bạch y tiên tri nói ra ý đồ đến của bản thân, thế nhưng trong mắt Đoan Mộc Thanh Lam, hần không đến để thi triển tài năng, mà hần đến để quấy rối.

Đoan Mộc Dĩnh giảo hoạt nở nụ cười, nghĩ thầm người là một người ngu xuẩn, xem ta làm người tức chế. Đoan Mộc Dĩnh nói: “Người nói quốc chủ của chúng ta không tin tiên tri nói, ắt bị trời phạt, tiên tri nói là thiên ý. Ta đây có một chuyện thỉnh giáo.”

“Tại sao thỉnh giáo, có việc thì hỏi đi.” Bạch y tiên tri nói.

“Nhiều năm trước, hoàng tử của tiên đế, bị tiên tri tiên đoán nói là một người không may mắn sẽ khiến quốc gia lụn bại, không thể truyền ngôi cho hắn. Hiện tại quốc chủ của Tề quốc thống trị quốc gia không kém Vệ quốc và Lương quốc. Người cho rằng tiên tri nhảm nhí chính là thiên ý, như vậy người giải thích một chút, vì sao quân chủ của ta không có dựa theo thiên ý của tiên tri, mà Tề quốc ở trong tay hắn không bị hủy diệt.” Đoan Mộc Dĩnh khiêu khích nhìn bạch y tiên tri kia, vọng tưởng lời của mình có thể chi phối số phận của người khác, thực sự là quá ngu xuẩn, người cho rằng người khác là kẻ ngu si sao.

“Đúng vậy, người nên giải thích một chút vì sao tiên tri nói không chính xác, lừa lọc a.” Tang gia đi đầu ồn ào, kéo theo mọi người cũng châm chọc khiêu khích.

“Tiên tri cái gì, ta thấy là thầy tướng số thì đúng hơn.”

“Tiên tri cũng là người, là người sao có thể biết thiên ý. Ta thấy là giả truyền thiên ý, lấy lòng mọi người.”

“Không sai không sai, một người sao có thể có y nghĩ tương thông với thần linh, ai cũng chưa thấy thần, ai cũng chưa thấy tiên tri cùng thần đối thoại.”

“Quân chủ của chúng ta là người thánh minh, tiên tri nói ngài là một người làm tàn lụi quốc gia, đúng là hồ ngôn loạn ngữ, đáng chết.”

Bạch y tiên tri vừa nghe mọi người ồn ào, trong lòng lửa giận dâng khởi, hắn liếc mắt nhìn qua những người này, biểu tình phẫn nộ, phản bác lại lời trào phúng của mọi người: “Những người như các người, căn bản là không biết khinh nhờn thần tiên có bao nhiêu tội lỗi. Các người sẽ đã bị trời nghiêm phạt, các người còn cố tình làm vậy. Còn không tỉnh lại!”

Đoan Mộc Dĩnh buồn cười, hóa ra tiên tri đều là như vậy. Đoan Mộc Dĩnh lại hỏi, “Vị công tử này, người có biết bàn cờ dùng làm gì không?”

“Bàn cờ dùng làm gì? Bàn cờ dùng để chơi cờ, là trò chơi của thần tiên, ta là một quân cờ của thần tiên.” Bạch y nam tử nói.

Đoan Mộc Dĩnh thở dài một tiếng, bạch y nhân này đúng là không thể cứu chữa, là một kẻ ngu ngốc, “Trời đất rộng lớn, kinh vĩ tương giao, vạn vật sinh sống, nhân sinh trong thiên địa, tự có sinh tồn. Trong cuộc sống, người có thể quyết định số phận của bản thân là chính mình, cần gì phải chờ xem thiên ý. Thiên địa có sinh tồn hay không cũng là do người chứ không phải thần. Trường Giang và Hoàng Hà, bốn mùa luân phiên, đều thể hiện ngang dọc tại một bàn cờ. Người là một người tiên tri, cũng chỉ là trong bàn cờ này bước ra. Dân ý là thiên ý, một quốc chủ không vì bách tính mà suy nghĩ, mỗi ngày nghe theo tiên tri an bài, trong mắt không có thần dân của mình, chẳng phải buồn cười.”

“Người nói cái gì! Con người sao có thể so sánh với thần tiên, người coi rẻ thần tiên, ta sẽ nói cho thần tiên, trừng phạt Tề quốc các người.” Bạch y tiên tri kêu lên, bộ dáng rất giống một con mèo xù lông giận dữ.

Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Thanh Lam che cái trán, động tác của phụ tử nhất trí, trăm miệng một lời nói rằng: “Người cứ nói.”

Bạch y tiên tri tức giận đến đỏ cả mặt, đứng lên chạy đi, hắn không mặt mũi nào ngồi ở chỗ này, còn chưa đi đến cửa lớn, chỉ thấy một người vội vã đi lại đại môn, người này không có ngăn đầu, vừa lúc bạch y tiên tri vội vã đi ra nên đụng nhau. Bạch y tiên tri bị ngã xuống đất.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Người này nói không lưu loát tiếng Tề quốc, ngữ điệu của hắn không giống người thường, hơn nữa y phục như là ngoại tộc, một thân bạch y trường bào thêu đồ đằng tinh mỹ, đây là tư tế của người ngoại tộc. Trên người hắn có một loan đao, khảm bảo thạch quý báu.

Người ngoại tộc nâng bạch y tiên tri dậy, bỗng nhiên kêu lên: “Dực Cánh, sao ngươi lại ở chỗ này.”

Bạch y tiên tri cảm thấy ngoài ý muốn, sao có người nhận ra hắn, người ngoại tộc gỡ mũ xuống, mái tóc vàng giải khai, phảng phất hoàng kim, đôi mắt ngọc bích trong suốt sáng sủa.

“Kỳ Duyên!” Dực Cánh cả kinh kêu một tiếng, hẩn nhìn Kỳ Duyên, vẻ mặt oán hận, “Sao ngươi còn chưa chết, mạng của ngươi ghê gớm thật!”

“Dực Cánh, ngươi khẩn trương làm gì. Ta tới đây là vì chiêu hiền lệnh, một là vì nhi tử của ta, một là vì tân đệ tử ta mới thu.” Kỳ Duyên mỉm cười tựa như thảo nguyên gió mát, dung mạo thiên nhân cùng đáng tươi cười mỉa hoặc, khiến ánh mắt mọi người toàn tập trung trên người hắn.

Hạ Pháp sững sờ đứng ở phía sau Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Thanh, cuối cùng Hạ Pháp cũng nhìn thấy người ngày đêm mong nhớ, Kỳ Duyên tới, hẩn lo lắng cho ta. Tuy rằng đây là quan tâm của phụ thân với hài tử, nhưng ta sẽ chậm rãi đem tình thân biến thành ái tình. (oạch~ a công nào trong này cũng giới hết a... hắc hắc)

“Phụ thân, ta rất nhớ ngươi.” Hạ Pháp đi lên phía trước, ôm lấy phụ thân, thân thể cao to vây trụ Kỳ Duyên, làm nũng đem mặt vùi vào cổ Kỳ Duyên, ngửi ngửi hương vị đặc biệt của phụ thân, trong lòng vui mừng không gì sánh được.

“Hạ Pháp, phụ thân cũng rất nhớ ngươi.” Kỳ Duyên vỗ về nghĩa tử của mình, xa nhau lâu như thế, luôn lo lắng cho an nguy của hài tử này.

A, Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Thanh Lam thất kinh, Kỳ Duyên cùng Hạ Pháp là quan hệ phụ tử, không thể nào, nhìn không cách nhau nhiều tuổi! Thực sự là có hài tử lớn đến vậy sao.

27. Chương 27

Dực Cánh oán độc nhìn Kỳ Duyên, hẩn không dự định ở chỗ này dây dưa, dù sao đây cũng là Tề quốc, hẩn không muốn đối mặt với những người tràn ngập địch ý với mình, cần phải đi nhanh.

Đoan Mộc Thanh Lam bước nhanh hơn, đứng trước mặt Dực Cánh, hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi muốn đi nơi nào, tiên tri Dực Cánh.”

Dực Cánh thấy mình bị người ngăn lại, ngăn cản mình chính là người thân của hài tử kia, nhìn hẩn hẩn là quý tộc quyền thế. Dực Cánh chưa từng bị người khác sỉ nhục, hơn nữa hẩn là con trai độc nhất của phụ thân hẩn, được sủng ái phi thường, ở Tổ Văn cung không ai dám trêu vào hẩn. Hẩn thích quốc chủ của Vệ quốc Tiểu Tuấn Vũ. Thế nhưng Tiểu Tuấn Vũ thích Kỳ Duyên, phụ thân của hẩn giúp hẩn đuổi Kỳ Duyên đi, nên hẩn được Tiểu Tuấn Vũ sủng ái. Hiện tại hẩn không thể kiêu ngạo ở Tề quốc, Dực Cánh cũng minh bạch, mình thế đan lực bạc, nhiều ngày qua đắc tội với không ít người, nam nhân trước mặt này sẽ không để hẩn rời đi một cách đơn giản.

“Vị công tử này, vì sao ngăn cản tại hạ.” Dực Cánh chuẩn bị sẵn sàng, tùy lúc mà cùng Đoan Mộc Thanh Lam giao thủ. Người của Vệ quốc có khả năng văn võ, lúc còn trẻ thường tiến hành giao lưu võ thuật, hướng chỉ tiên tri còn học tập tâm pháp Tam Thập Tam Thiên, Dực Cánh tự nhận là hẩn có khả năng an toàn rời khỏi nơi này.

“Ngươi là tiên tri Dực Cánh của Vệ quốc?” Đoan Mộc Thanh Lam hỏi. Trên người Đoan Mộc Thanh Lam phát ra cảm giác áp bách, khiến Dực Cánh khó chống đỡ, đây là lần đầu tiên hẩn cảm nhận được nguy hiểm.

“Đúng vậy, ta là bị chiêu hiền lệnh hấp dẫn, nên đến Tề quốc vân du một phen.” Dực Cánh hít sâu một hơi, nói.

“Ngươi vừa nói người Tề quốc vô năng, tốt, lời nói này trầm ghi nhớ, trở lại truyền lời cho quốc chủ của Vệ quốc, trầm sẽ cho các người thấy sự cường thịnh của Tề quốc, trầm nói cho người, tiên tri, trong mắt trầm tất cả đều là bọn giang hồ bịp bợm, không nên vọng tưởng trước mặt trầm ra về!” Đoan Mộc Thanh Lam uy hiếp, tuy rằng chỉ nói một vài câu, nhưng khí thế áp bách khiến Dực Cánh sợ run. Dực Cánh rất muốn

phản bác, nhưng sau khi phản bác, nam nhân trước mặt có thể sẽ giết hấn, người này tự xưng là trẫm, chẳng lẽ là Tề quốc quốc chủ. Nguy rồi những lời ta nói đều bị hấn nghe hết, trong lòng hấn hận hận ta thấu xương, trước đó không lâu vài trăm người Dương thị bị tru sát, máu nhiễm đỏ đại địa, đến một hài tử nhỏ cũng một buồng tha. Cuộc sống của Dương quý phi pử trong cung không bằng súc sinh, hấn đối với thê tử của mình một điểm phụ thê tình thân cũng không có, hấn có thể khách khí với mình sao? Dực Cánh nghĩ đi nghĩ lại, mình là quốc sư của Vệ quốc, thân phận đặc biệt, là tình nhân của Vệ quốc quốc chủ, đại tiên tri Phi Nhiễm của Tổ Văn cung là phụ thân của mình, hấn sao có thể ra tay, giết ta hấn sẽ có thêm nhiều kẻ thù.

Dực Cánh nghĩ tới đây liền khôi phục lại bộ dáng ban đầu, cố làm ra vẻ hiểu biết, ôm quyền hành một lễ, “Mới vừa rồi Dực Cánh xuất khẩu cuồng ngôn, đã hiểu được tội, quốc chủ không nên để ở trong lòng. Dực Cánh kiến thức nông cạn, quốc chủ hà tất phải tức giận như vậy.”

Lời vừa nói ra, mọi người đang ngồi kinh ngạc không ngớt, tất cả đều quỳ rạp xuống đất, “Thảo dân tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi, trẫm hay đi ra giải sầu, các người không cần khẩn trương, làm cái gì thì làm đi.” Đao Mộc Thanh Lam nói.

Tất cả mọi người ở Kỳ Uyển đều đứng lên, nói thẳng hoàng thượng bình dị gần gũi, không có nguy hiểm như lời đồn đại. Mấy thị nữ len lén nhìn Đao Mộc Thanh Lam vài lần, tướng mạo của hoàng thượng thật tuấn mỹ. Sau đó mọi người cũng đi làm việc của mình.

Đao Mộc Thanh Lam trầm ngâm một hồi, lại hỏi Dực Cánh: “Nhân thân vương Dư nhi của trẫm đang ở Vệ quốc, quốc sư có thể nói cho biết trẫm biết tình trạng hiện nay của nó không?”

Dực Cánh vừa nghe Đao Mộc Thanh Lam nhắc tới Đao Mộc Dư, lại bắt đầu ra mồ hôi lạnh. Đao Mộc Dư đã chết, phải nói chính xác là đã thất tung nhiều năm. Đao Mộc Dư thân là chất tử, tại Vệ quốc nhận hết khi dễ, nghe nói bệnh chết ở phủ của thái tử, hấn là bị dẫn vật đến chết, ta làm sao để trả lời cho tốt, nói cho hấn tình hình thực tế, ngày hôm ta ta sẽ chết ở chỗ này.

“Nhị hoàng tử rất mạnh khỏe, rất mạnh khỏe.” Dực Cánh ngượng ngùng nói, chột dạ liếc mắt nhìn Đao Mộc Thanh Lam, xem sắc mặt vị hoàng đế này ra sao.

Đao Mộc Thanh Lam vừa nghe nhi tử mình mạnh khỏe, liền yên tâm cười rộ lên, “Làm phiền quốc sư chiếu cố Dư nhi, trẫm dự định đón nó về nước, trẫm muốn nhìn hài tử này có cao lớn hay không, lớn lên có cường tráng hơn trăm không.”

“Nhị hoàng tử rất cao lớn, rất cường tráng, thực sự rất cường tráng.” Dực Cánh nói những lời này trong lòng vô cùng lo lắng, cười mất tự nhiên.

“Quốc sư, người muốn vân du Tề quốc trẫm sẽ phái người dẫn đường cho người. Người đâu!” Đao Mộc Thanh Lam cười rất tà mị, vung tay lên, liền có hai thị vệ xuất hiện quỳ xuống trước mặt hấn. Đao Mộc Thanh Lam nói, “Các người giúp quốc sư Dực Cánh vân du Tề quốc, phải hảo hảo “chiêu đãi” khách nhân.”

“Tuân chỉ.” Hai người thị vệ đứng lên, diện vô biểu tình tiêu sái đến trước mặt Dực Cánh, khom người thi lễ, nói rằng, “Quốc sư thỉnh, tiểu nhân sẽ hảo hảo chiếu cố người, người muốn đi nơi nào, chúng ta đi trước dẫn đường.”

“...” Người phái người giám thị ta, trong lòng Dực Cánh minh bạch, bị quản chế là không thể tránh được, hấn rất hối hận mình quá tự tin, không nên một mình đến Tề quốc tìm hiểu hư thực.

Kỳ Duyên vẫn còn bị Hạ Pháp chăm chú cuốn lấy, nhớ lại chuyện trước đây, trong lòng Dực Cánh không cam tâm, Kỳ Duyên vẫn hấp dẫn ánh mắt mọi người như vậy, nhiều năm không gặp mặt, hấn vẫn có dung mạo trẻ trung, năm tháng không khắc bất luận vết tích gì trên mặt hấn, trái lại càng tăng thêm một loại sức quyến rũ thần bí. Nếu như bây giờ Hạng Thiên Khải gặp lại Kỳ Duyên, mình sẽ lập tức bị vứt bỏ. Dực Cánh lại một lần nữa cảm thấy lo lắng, hấn muốn giết Kỳ Duyên.

Sau khi Dực Cánh rời đi, Đao Mộc Dĩnh và Đao Mộc Thanh Lam bị đoàn người Tang gia mời đến hậu viện, thị nữ dẫn đường, bọn họ đi qua một mảnh rừng trúc, đi qua hành lang gấp khúc, Tang gia dẫn bọn hấn đi vào một gian phòng phi thường ngăn nắp sạch sẽ, khách và chủ ngồi xuống, thị nữ bắt đầu pha trà.

Bỏ những lá vào ấm, dùng nước nóng tẩy sạch một lần, hương trà lan tỏa, động tác pha trà vô cùng thuần thực.

Tang gia mở miệng trước tiên, hẩn đối với Đao Mộc Dĩnh thập phần kính nể, thiếu niên Vương gia này, còn nhỏ tuổi lại có khả năng đánh bại tiên tri cuồng vọng kia của Vệ quốc, trong lòng Tang gia thống khoái, cười nói rằng, “Bệ hạ, vị công tử này hẳn là thân vương của ngài, kỳ nghệ cao siêu như vậy, nghịch tới tên tiên tri kia bị giết hoa rơi nước chảy, trong lòng sáng khoái, thảo dân kính phục.”

Đao Mộc Thanh Lam rất thích người khác khen ngợi nhi tử của mình xuất sắc, trên mặt liền tươi cười: “Đây là lục hoàng tử của trẫm – hiếu thân vương, trẫm cũng không biết Dĩnh nhi biết chơi cờ.”

“Nguyên lai là hiếu thân vương, thảo dân nghe nói hiếu thân vương liều mạng cứu muối muối Nguyệt Hoàn công chúa, đối với hoàng thượng cùng Quý phi hết sức hiếu đạo. Hôm nay vừa thấy, điện hạ quả là anh tài hiếm có. Tang mỗ vô cùng khâm phục.” Tang gia nói xong, đứng lên hành lễ với Đao Mộc Dĩnh.

Đao Mộc Dĩnh sao có thể nhận đại lễ của hẩn, lập tức nâng Tang gia dậy, khiêm tốn nói rằng: “Tang công tử chó khách khí, đây không phải trong cung, không cần hành lễ, Dĩnh nhi không phải là anh tài gì, đương đại còn nhiều kỳ tài, Dĩnh nhi không tính là đại nhân vật. Phụ hoàng của ta thông cáo chiêu hiền lệnh là muốn chiêu mộ nhân tài cống hiến cho Tề quốc, làm Tề quốc lớn mạnh.”

“Người đáng để ta kính trọng, điện hạ còn trẻ, sau này sẽ là trụ cột vững vàng của Tề quốc.” Tang gia cười totrở lại chỗ ngồi, thị nữ dâng trà thơm, mọi người phẩm trà cười nói, tuyết trắng bay xuống ngoài cửa, lò lửa tỏa nhiệt khí, khung cảnh thật nhân nhã, thú vị.

“Tang mỗ rất đam mê cờ vây, nhưng kỳ nghệ tôi luyện thế nào cũng không thấy tiến triển, có thể thấy được lão Thiên chưa cho ta trí tuệ. Tang mỗ nhân nhã nên muốn hướng mọi người học tập, mở ra Kỳ Duyên này. Không muốn cái người Vệ quốc kia ở trong nước làm càn, tuyên bố người Tề quốc vô dụng, ta rất tức giận, thật muốn chém hẩn. Tiếc rằng kỳ nghệ không bằng người, trong lòng thấy thật xấu hổ. Vương gia, người ành lại mặt mũi cho người Tề quốc chúng ta, tiểu nhân dùng trà thay rượu kính người.” Tang gia gơ ly trà lên, dùng trà thay rượu, kính Đao Mộc Dĩnh, Đao Mộc Dĩnh cũng gơ ly trà lên đáp lễ tang gia.

Đao Mộc Thanh Lam hiếu kỳ với mối quan hệ của Kỳ Duyên và Hạ Pháp, bọn họ là phụ tử thật sao? Dung mạo Kỳ Duyên còn trẻ như vậy, sao có thể có nhi tử trưởng thành như Hạ Pháp, phục sức của Kỳ Duyên hình như là quần áo của tư tế mặc. Kỳ Duyên cũng biết Đao Mộc Thanh Lam hiếu kỳ với quan hệ của hẩn và Hạ Pháp, mỉm cười, nói rằng: “Bệ hạ nhất định rất tò mò muốn biết thảo dân là người phương nào, còn nhi tử của thảo dân là ai. Thảo dân là đại tư tế của Bạc Nhân, Hạ Pháp là thủ lĩnh của Bạc Nhân.”

Đao Mộc Thanh Lam khê nhú mày, bọn họ xuất hiện bên người ta, có mục đích gì. Đao Mộc Thanh Lam sao có thể dễ dàng tin tưởng một người. Hai người ngoại tộc kia đột nhiên xuất hiện, hẩn đã sớm hoài nghi, tiếc rằng đại tướng quân Trầm Thanh Dung đề cử Hạ Pháp, công bố Hạ Pháp là cháu trai của hẩn, nên không muốn can thiệp.

“Các người cùng đại tướng quân quen biết nhau thế nào?” Đao Mộc Thanh Lam hỏi.

“Trầm đại ca cùng thảo dân từ nhỏ đã là huynh đệ tốt, thảo dân cũng là người Tề quốc, sau đó đến Vệ quốc tu học, thảo dân là tiên tri, bởi vì tiên đoán không chính xác nên quân vương của Vệ quốc đuổi thảo dân khỏi Vệ quốc, lưu vong hoang dã. Thảo dân lưu lạc đến Bạc Nhân bộ tộc, làm tư tế của Bạc Nhân. Hạ Pháp là con nuôi của thảo dân, chúng ta đến tề quốc tiếp cận hoàng thượng là bởi vì muốn người Bạc Nhân tộc được hạnh phúc.” Kỳ Duyên không hề giấu diếm ý đồ đến đây, thẳng thắn nói.

“Đã như vậy, theo trẫm tiến cung nói chuyện.” Đao Mộc Thanh Lam cười nói, hẩn đang nghĩ đến một chủ ý.

Đao Mộc Dĩnh tỉ mỉ quan sát mái tóc vàng của Kỳ Duyên, tóc của người Trung Nguyên đa số đều màu đen, đầu của hẩn phát lại màu vàng, hơn nữa con mắt của hẩn màu xanh.”Sao tóc của Kỳ Duyên sư phụ lại màu vàng, con mắt của người lại màu xanh, hình như màu của bảo thạch.”

Tâm tình của Đao Mộc Thanh Lam bởi vì Đao Mộc Dĩnh có hảo cảm với Kỳ Duyên mà tức giận không ít, Dĩnh nhi của ta sao lại ở trước mặt ta nhìn nam nhân khác. Tư tế của Bạc Nhân bộ đáng không giống người thường, rõ ràng là có huyết thống Tây Vực. Đao Mộc Thanh Lam tức giận nói: “Có cái gì mới mẽ

đầu, Dĩnh nhi, Kỳ Duyên mang huyết thống của Tây Vực, người Tây Vực tóc vàng mắt xanh chiếm đa số. Người nhìn kỹ hai mắt của mình, có phải có màu tím hay không, tóc của người cũng ánh lên màu tím.”

“Đúng vậy, nhi thần cũng kỳ quái.” Đoan Mộc Dĩnh nghi hoặc, cầm lấy tóc mình nhìn kỹ, quả nhiên có ánh màu tím.

“Tần phi của hoàng đế khai quốc có huyết thống Tây Vực, bởi vậy tóc của các hoàng tử của hoàng thất Tề quốc không phải màu đen thuần, đôi mắt cũng vậy, người cực kỳ giống hoàng đế khai quốc, đôi mắt kia cũng có màu tím.” Đoan Mộc Thanh Lam nói. Thời gian không còn sớm, Đoan Mộc Thanh Lam đứng dậy, ôm Đoan Mộc Dĩnh cáo từ Tang gia, hần phải về cung nói chuyện với vị tư tế này của Bạc Nhân.

Trở lại trong cung, sắc trời trong, tuyết đã dừng lại, tuyết đọng tới mắt cá chân, cung nhân đi ra quét tuyết, Đoan Mộc Dĩnh vừa hồi cung đã bị Đoan Mộc Tuyết kéo ra ngoài đắp người tuyết chơi đùa. Cung nhân thái giám bận rộn trên mặt tuyết, một lúc sau trong đình viện xuất hiện một người tuyết thật lớn, đỉnh đầu đội cái đầu, mũi làm bằng củ hành, con mắt là được Đoan Mộc Dĩnh dùng mực nước vẽ nên. (cái đầu = cái để đóng gạo,...)

Trong Trữ Thái điện không lạnh như bên ngoài, mà vô cùng ấm áp, cung nữ dâng trà nóng, Kỳ Duyên Hạ Pháp cùng Đoan Mộc Thanh Lam ngồi trong cung thất, mỉm cười nhìn những hài tử vui đùa trong đình viện, khí trời hàn lãnh, khuôn mặt nhỏ nhắn vì lạnh mà đỏ bừng, Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Tuyết không sợ lạnh cùng lấy tuyết đắp thành hình lớn. Dĩ nhiên hai người được các cung nữ cả thái giám giúp đỡ, trên vai Đoan Mộc Tuyết là chim ưng do chính tay hần huấn luyện, còn trong tay Đoan Mộc Dĩnh con cầu có lông màu đỏ – Khuynh Thành, Đoan Mộc Thanh Lam nhìn thấy vậy còn trào phúng nghĩ nhi tử của mình thấy nhàm chán nên mới đem chim đi đầu cầu.

“Thủ lĩnh của Bạc Nhân, người ẩn dấu rất sâu, trăm vẫn nghĩ người đến đây làm thị vệ không phải để kiểm soát ăn.” Ánh mắt của Đoan Mộc Thanh Lam vẫn nhìn chăm chú vào Đoan Mộc Dĩnh, lời nói trong miệng lại nhằm vào Hạ Pháp.

Hạ Pháp không thêm để ý chút nào, hần đã dự liệu mình sẽ bị Đoan Mộc Thanh Lam chất vấn, Hạ Pháp rất cung kính nói: “Thảo dân không dám tự lộ ra thân phận của bản thân, sợ hoàng thượng sẽ hoài nghi thảo dân, thảo dân nghĩ trước tiên cứ giấu diếm thân phận, sau đó tìm một cơ hội thích hợp nói cho bệ hạ biết thân phận của mình.”

“Trẫm không thích người khác giấu diếm trẫm.” Đoan Mộc Thanh Lam nói.

“Thảo dân cũng không thích giấu diếm người khác, mấy ngày nay thảo dân cũng rất khổ cực, thảo dân muốn làm một người tự do tự tại, ở trong cung quá nhiều quy củ, nhần nhẹn phi thường khổ cực.” Hạ Pháp sờ sờ đầu, Kỳ Duyên tới, cuối cùng cũng có thể kết thúc cuộc sống kiểu này, rời khỏi cung điện buồn chán muốn chết này. Trong hoàng cung không giống như bên ngoài, nói phải cẩn thận, làm việc phải cẩn thận, nơi chốn phải cẩn thận, ngay cả phóng cái rắm cũng phải cẩn thận, thực sự là. . .

“Cũng khó cho người, người ngang dọc bên ngoài, cùng các dũng sĩ của người giục ngựa giờ roi, giờ phải làm một người thị vệ canh giữ ở trong cung thì thật khổ cực, còn phải luôn lo lắng nữa.” Đoan Mộc Thanh Lam mỉm cười nói, bỗng nhiên thanh âm của hần trở nên nghiêm khắc, “Người ở trong cung đã lâu, có mục đích gì.”

“Thảo dân đến để tìm kiếm một vị hoàng tử, hần có khả năng cho Bạc Nhân chúng ta một cuộc sống như mong muốn, phụ thân đã nói vậy. Chỉ cần thảo dân ở trong cung, nhất định sẽ gặp được hần.” Con người của Hạ Pháp tỏa sáng, nhìn phụ thân của mình, cười ngọt ngào, bộ giáng giáo hoạt không thua gì hồ ly.” Đến bây giờ thảo dân vẫn chưa chắc chắn lục hoàng tử có đúng là người mình cần tìm hay không, Bạc Nhân chúng ta chỉ mong muốn có một cuộc sống ổn định, muốn nhập vào đại Tề, vốn muốn thông qua vị hoàng tử này tìm phương pháp, nhưng bây giờ không cần nữa.”

Kỳ Duyên liếc nhìn Hạ Pháp, đáng cười thập phần chói mắt.

“Hóa ra là như vậy, muốn nhập vào đại Tề. Cho dù Dĩnh nhi có phải là người các người muốn tìm hay không, thì trẫm cũng muốn giúp các người một chút.” Đoan Mộc Thanh Lam mỉm cười nói với thái giám bên người: “Gọi Dĩnh nhi đến đây, trẫm có việc cùng hần thương lượng.”

Thái giám đi ra ngoài truyền chỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đao Mộc Đình vì lạnh mà đỏ hồng, trên người đều là hoa tuyết, kim quan Vương gia trên đầu cũng sai lệch, hưng phấn mà chạy vào, theo bên cạnh hắn còn có một con đại cầu.”Phụ hoàng gọi nhi thần có chuyện gì?”

“Đĩnh nhi, lai đây với phụ hoàng, nhìn tay người lạnh cóng luôn rồi.” Đao Mộc Thanh Lam yêu thương cầm tay Đao Mộc Đình, tiếp nhận khăn tay cung nữ đưa tới lau lau tuyết trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đao Mộc Đình, ôn nhu nói: “Đĩnh nhi, người nói một chút, nếu như Bạc Nhân muốn nhập Tề quốc, người sẽ làm gì?”

“Phụ hoàng đang khảo nghiệm nhi thần sao?” Đao Mộc Đình nhìn Đao Mộc Thanh Lam, hắn muốn biết Đao Mộc Thanh Lam có dụng ý gì. Biểu tình của vị đế vương này thật nhìn không ra ý tứ.

“Đĩnh nhi muốn an bài bọn họ thế nào, chỉ cần người nói ra, phụ hoàng sẽ dựa theo ý người mà an bài những người Bạc Nhân này.” Đao Mộc Thanh Lam nói.

Đao Mộc Đình trầm ngâm nửa ngày, cân nhắc lợi hại, cuối cùng nói: “Như vậy, nhi thần nghĩ tạm thời để Bạc Nhân tộc ở lại vùng biên giới Ma Xuyên, nơi có nguồn nước và đồng cỏ màu mỡ, thích hợp với canh tác và chăn thả. Sau này phụ hoàng muốn mở rộng lãnh thổ, Bạc Nhân tộc sẽ cùng tham chiến, thành trì mà bọn họ đánh hạ được, sẽ là nơi định cư của họ. Bạc Nhân là con dân của Tề quốc ta, sẽ học tập văn hóa Tề quốc, người ở Tề quốc sẽ hướng Bạc Nhân học tập thuật tinh luyện kim loại, rèn đúc vũ khí tốt nhất. Nhi thần kiến thức nông cạn, chỉ có thể nghĩ như vậy.”

Đao Mộc Thanh Lam nở nụ cười, rất hợp với ý nghĩ của hắn, Ma Xuyên ở phương Bắc của Tề quốc bị các bộ lạc man tộc nhòm ngó đã lâu, vẫn luôn giao tranh với nhau. Bạc nhân dũng mãnh thiện chiến, nơi nào có bọn họ thủ hộ, sẽ không ai dám làm loạn. Hạ Pháp cùng Kỳ Duyên cũng cười, cuối cùng Bạc Nhân cũng có lãnh địa của mình, có thể rời khỏi sa mạc nóng cháy để đến vùng ốc đảo gần biên giới, đất đai ở nơi đó rất màu mỡ thích hợp chăn thả cùng trồng trọt.

“Điện hạ thực sự là cứu tinh của Bạc Nhân, biên giới Ma Xuyên là nơi đồng cỏ và nguồn nước màu mỡ, chúng ta sẽ ở lại bảo vệ nơi này. Tạ ơn bệ hạ, hoàng thượng thật là anh chủ minh quân.” Hạ Pháp quỳ trên mặt đất, hô muôn năm, biểu thị trung thành.”Bạc Nhân của ta sẽ sống chết thuận phục Đại Tề.”

“Các người cũng là con dân của trẫm, phong Hạ Pháp làm võ vệ đại tướng quân, thống lĩnh Bạc Nhân di chuyển đến Tề quốc.” Đao Mộc Thanh Lam vung bút, viết một đạo thánh chỉ, ấn ngọc tủy, giao cho Hạ Pháp. Hạ Pháp mừng rỡ như điên, kích động cầm lấy thánh chỉ, đôi mắt đỏ ngầu.

28. Chương 28

Kỳ Duyên cùng Hạ Pháp được sắp xếp ở tại cung gần Phi Oánh cung, bọn họ cũng được Đao Mộc Thanh Lam đãi ngộ. Đường dài mệt mỏi, Kỳ Duyên tắm rửa sạch sẽ, tẩy đi bụi bặm, thay lễ phục của Bạc Nhân tộc, Đao Mộc Thanh Lam triệu kiến hắn. Kỳ Duyên rất thận trọng, mọi chuyện đều sắp xếp thỏa đáng, cùng thái giám tuyên chỉ rời đi.

Hạ Pháp nhìn theo bọn họ, hắn ngồi bên bàn, cầm lấy bầu rượu chậm rãi uống, Hạ Pháp nghĩ, có lẽ Kỳ Duyên sẽ không về nhanh. Hắn lo lắng vì Kỳ Duyên có bộ dáng đẹp như vậy, khó bảo toàn hoàng đế kia không chú ý hắn. Hạ Pháp đợi được một lúc lâu, bình rượu đã uống hết, trong lòng Hạ Pháp bất an, sao Kỳ Duyên vẫn chưa trở về, hắn có gặp chuyện gì không, nếu như hoàng đế dám chạm vào hắn, ta sẽ giết chết hoàng đế. Hạ Pháp buông ly rượu, vểnh tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Tiếng bước chân vang lên, cuối cùng Kỳ Duyên cũng đã trở về.

Kỳ Duyên tiêu sái tiến đến, ngồi bên cạnh Hạ Pháp, “Đã muộn như thế, người còn chưa ngủ, lo lắng cho phụ thân sao?”

Hạ Pháp nhìn Kỳ Duyên từ trên xuống dưới, quần áo chỉnh tề, không có lộn xộn, cuối cùng yên tâm. Hai tay Hạ Pháp ôm lấy Kỳ Duyên, “Đúng vậy, phụ thân, ta lo lắng người sẽ bị hoàng đế kia khi dễ, nếu như

hắn dám chạm vào người, ta sẽ. . .” Mặt Hạ Pháp úp vào tóc của Kỳ Duyên, ngửi mùi hương quen thuộc, cũng không nói thêm gì nữa.

Tựa ở trước ngực Hạ Pháp, trong lòng Kỳ Duyên cảm thấy rất hạnh phúc, có người lo lắng cho hắn, vì hắn mà đứng ngồi không yên, làm hắn cảm động. Kỳ Duyên cầm tay Hạ Pháp, nói, “Đoan Mộc Thanh Lam không phải người như vậy, hắn tìm ta là vì muốn thử ta, cuối cùng hắn tin tưởng ta, cùng ta nói chuyện về Lương quốc. Hắn chuẩn bị đến kinh thành của Lương quốc – Vọng thành, hoàng đế của Lương quốc sắp đại hôn, hắn muốn thuyết phục hoàng đế Lương quốc hợp tác đối phó với Vệ quốc. Hắn muốn chúng ta cũng cùng đi Vọng thành, đã lâu rồi ta không đến nơi đó, không biết có phồn hoa như trước nữa không.”

Hạ Pháp bất mãn nói lầm bầm hai tiếng, “Ngoài việc mong muốn Bạc Nhân tộc có cuộc sống hạnh phúc, trong lòng người còn quan tâm ai khác nữa không. Ta hỏi phụ thân, trong lòng phụ thân ta có quan trọng không.”

“Đương nhiên quan trọng, chúng ta là phụ tử, tình cảm thân thiết như vậy, sao lại không quan trọng.” Kỳ Duyên ôn nhu nói.

“Chúng ta không phải phụ tử!” Cuối cùng Hạ Pháp cũng bạo phát cảm tình của hắn, không còn chút tôn kính, hắn đặc biệt lớn mật, hắn thấp giọng quát, “Ta không muốn người trở thành phụ thân của ta, ta chỉ muốn người trở thành ái nhân của ta. Người đã biết, người giả vờ ngu ngốc, trốn tránh vấn đề. Chúng ta không phải phụ tử, chúng ta không có quan hệ huyết thống. Người nuôi nấng ta, đem tài nghệ của người dạy cho ta. Ta đối với người vô cùng cảm kích, thế nhưng quan hệ phụ tử không phải là điều ta muốn, ta muốn cùng người tư thủ suốt đời, ở bên cạnh ta khó khăn với người đến thế nào. Phụ thân, người cho ta một đáp án, ta không muốn mỗi ngày đều bất an thống khổ, muốn ôm người lại không thể ôm người.”

Hạ Pháp ngẩng đầu, vành mắt phấp phồng, hắn nhìn xuống, hắn không muốn tỏ ra yếu kém. Kỳ Duyên nhắm mắt lại, thở dài, hắn biết cảm tình của Hạ Pháp, hắn vẫn luôn lắng tránh. Quan hệ phụ tử khiến hắn không dám tiến thêm một bước. Vì sao lại thống khổ, năm đó yêu thương quốc chủ của Lương quốc, cuối cùng lại bị đuổi khỏi Lương quốc, trong lòng tràn ngập tư vị chua xót, buồn bã rời khỏi nơi bị thương, bây giờ nhớ lại cũng khiến hắn nhói đau. Cho đến khi Vệ quốc quốc chủ đẩy hắn lưu vong nơi hoang dã, thì tâm của hắn đã chết, luôn miệng nói người yêu nhau cuối cùng cũng xa nhau, không có ai bồi hắn đi tới cuối cùng của nhân sinh.

“Kỳ thực ta biết lòng của người, ta không biết phải làm sao để đối mặt với mối quan hệ này, ta trốn chạy, ta nghĩ sau một thời gian người sẽ gặp gỡ được một nữ nhân tốt, người sẽ yên lòng, như vậy chẳng phải là rất tốt sao. Thế nhưng người cố chấp, người cố chấp, người chưa từ bỏ ý định, người muốn ta phải làm sao.” Kỳ Duyên yếu ớt nói, thanh âm tràn ngập bất đắc dĩ, nặng nề thở dài.

Hạ Pháp nắm vai Kỳ Duyên, hắn không đành lòng nhìn thấy khuôn mặt đau thương của Kỳ Duyên, hắn bắt đầu xin lỗi, “Xin lỗi, ta thương tổn người, phụ thân ta, ta luôn lo lắng cho người. Ta chỉ muốn người cùng ta cả đời tư thủ, ta không còn yêu cầu gì nữa. Xin lỗi, phụ thân.”

Kỳ Duyên giơ tay lên, ôm Hạ Pháp, Hạ Pháp giật mình, tại sao khi mình nói với Kỳ Duyên tâm ý của mình, hắn lại chủ động ôm lấy mình, đây là vì sao.

“Hạ Pháp, cho ta một ít thời gian, ta muốn suy nghĩ cho chắc chắn mối quan hệ của chúng ta. Sau khi ta từ Vọng thành trở về có lẽ chúng ta có thể có kết quả.” Kỳ Duyên nhẹ nhàng nói.

“Hảo, cảm tạ phụ thân.” Hạ Pháp ôm chặt lấy Kỳ Duyên, giống như muốn đem hắn hãm vào xương tủy mình, hòa hợp nhất thể.

“Người muốn giết ta sao.” Kỳ Duyên giận dữ nói.

“Ngạc, phụ thân, chúng ta ngủ đi.” Hạ Pháp ôm lấy Kỳ Duyên hướng vào nội thất, Kỳ Duyên bị hành động bất thành linh của hắn làm kinh sợ hô lên một tiếng, Hạ Pháp hài lòng cười đến sáng lạn. Kỳ Duyên phát hiện lá gan Hạ Pháp càng ngày càng lớn. Quên đi, không so đo với hắn, Kỳ Duyên quyết định không nhìn hắn.

“Khi còn bé ta làm nũng muốn phụ thân ôm ta ngủ, hiện tại ta có khả năng ôm được phụ thân rồi. Khi đó ta đã thề hứa, ta phải có cánh tay rắn chắc, để ôm lấy phụ thân, ta phải có bờ vai mạnh mẽ, có thể cho

phụ thân dựa vào, thần quan tâm ta, nên nguyện vọng của ta đã thực hiện được.”

Hạ Pháp phi thường thỏa mãn, ôm Kỳ Duyên đi tới phòng ngủ, đặt Kỳ Duyên ở trên giường. Trong lòng Kỳ Duyên cũng cảm khái, nhớ tới lúc mới gặp gỡ hài tử này, hài tử này còn thấp bé như thế, hiện tại lại cao to như vậy, so với mình còn cao lớn cường tráng hơn.

“Khi còn bé người thường làm nũng, mà hiện tại cũng như vậy.” Kỳ Duyên cười nói, hắn ngồi xuống mới nhớ tới giày của mình con chưa cởi, Hạ Pháp nhanh tay hơn, giúp Kỳ Duyên cởi giày, cởi ra áo khoác, cũng giống như Kỳ Duyên giúp Hạ Pháp cởi quần áo như lúc bé, thật cẩn thận.

Hạ Pháp cũng cởi giày, cởi xuống áo khoác, nằm ở trên giường, xốc chân lên người, ôm lấy Kỳ Duyên không buông tay, Kỳ Duyên bị hắn ôm như vậy đã thành thói quen, cũng không có giãy dụa. Trong lòng Hạ Pháp len lén nở nụ cười một tiếng, mục đích sơ bộ đã đạt được.

Kỳ Duyên cảm thấy ngứa ơ cổ, lại là Hạ Pháp náo loạn, hắn đang hôn lên cái cổ duyên dáng của Kỳ Duyên, “Đáng chết, người, hài tử này, có thể thành thật hay không.” Thanh âm kháng nghị của Kỳ Duyên bị nén lại khi Hạ Pháp lớn mật hôn lên môi hắn. Kỳ Duyên mở to hai mắt, hài tử hôn ta, không phải hăndồng ý cho ta suy nghĩ một thời gian sao, hắn không tuân thủ lời hứa. Hạ Pháp không hài lòng với kháng cự của Kỳ Duyên, thanh âm có chứa mỉa mai nói: “Phụ thân, lúc này người nên nhắm mắt lại phối hợp với ta.”

“Người này. . . Ân. . .” Kỳ Duyên vừa định nói, Hạ Pháp nhân cơ hội tham nhập vào trong miệng của hắn, đầu lưỡi linh xảo, xoát qua hàm răng, quyến rũ lưỡi Kỳ Duyên, Kỳ Duyên bị hắn hôn đến đầu óc hỗn loạn, khóe miệng chảy xuống một đạo chỉ bạc.

Hạ Pháp liếm đi chỉ bạc nơi khóe môi của Kỳ Duyên, lần thứ hai tham trụ, loạn động mọi góc ngách trong miệng Kỳ Duyên. Thân thể Kỳ Duyên phát nhiệt, hắn hừ nhẹ một tiếng, chủ động gần kề Hạ Pháp, ôm lấy thân thể Hạ Pháp.

Hạ Pháp khẽ cắn xương quai xanh của Kỳ Duyên, hai tay cởi ra y phục của Kỳ Duyên, đầu lưỡi xoát quá nách, một đường hướng trước ngực di động. Đầu lưỡi linh xảo hàm trụ nhũ châu trước ngực đã cương lên từ lâu, đầu lưỡi khẽ liếm, khiến nhũ châu càng trở nên phấn hồng, khoái cảm tê dại lan tràn trong cơ thể, thân thể Kỳ Duyên vận vẹo, giống như ngầm đồng ý trung lại mang theo cổ vũ, trong lòng Hạ Pháp mừng thầm, hóa ra phụ thân đã chậm rãi tiếp thu mình. Bàn tay to cởi đai lưng của người dưới thân ra, dùng tay nắm lấy dục vọng từ lâu đã ngẩng đầu. Mặc dù Kỳ Duyên ý loạn tình mê, nhưng vẫn còn một tia lý trí nhỏ, hắn bỗng nhiên nắm lấy tay Hạ Pháp, “Hạ Pháp, chúng ta là phụ tử, chúng ta không thể như vậy. . . A!” Hạ Pháp không đợi hắn ngăn cản, cúi người hàm trụ dục vọng của Kỳ Duyên trong miệng, đầu lưỡi để ở đỉnh dục vọng, bàn tay lại bắt đầu vỗ về chơi đùa trên cơ thể đối phương. Kỳ Duyên thở gấp một tiếng, muốn ngăn cản lại muốn được nhiều yêu thương hơn, trong lòng hắn mọc lên một loại cảm giác thẹn với lương tâm, loại cảm giác này khiến hắn càng thêm mất cảm. Hắn cắn chặt môi, cuối cùng buông tay, lý trí nhỏ nhoi đã tiêu tan thành mây khói.

Hạ Pháp cởi y phục của mình ra, phơi bày thân thể cường kiện trước mặt phụ thân, Kỳ Duyên liếc mắt nhìn thấy phần hạ thân cực lớn của hắn, vô ý thức rút lui về phía sau. Hạ Pháp nở nụ cười, thoải mái ôm lấy phụ thân, bên tai nói nhỏ: “Ta sẽ không tiến nhập trong thân thể phụ thân, ta đã nói là cho phụ thân thời gian tiếp thu, hiện tại ta chỉ muốn thu một ít lợi tức, không phải phụ thân sẽ không cho ta chứ.”

“Người tên chết tiệt!” Kỳ Duyên đánh sau lưng Hạ Pháp một chút, nhưng hắn không cự tuyệt Hạ Pháp cầu hoan, việc đã đến nước này, hơn nữa cũng là hắn không đúng, không cần tổ về miễn cưỡng.

Hạ Pháp dính sát vào Kỳ Duyên, thân thể dây dưa, hạ thân nóng bỏng bị kỹ xảo bàn tay bộ lộng ma sát, mồ hôi đọng trên trán Hạ Pháp, nhiễm sắc hồng giống như bị nhiệt tình của hắn thiêu đốt. Sương mờ bao phủ hai mắt Kỳ Duyên, thu lại trong đáy mắt màu đỏ của Hạ Pháp, Hạ Pháp cúi đầu xuống hôn lên môi Kỳ Duyên, lưu lại dấu vết của chính mình.

Vô lực run rẩy, tình cảm mãnh liệt, bạch quang chợt lóe trước mắt, bạch dịch nóng bỏng trào ra.

“Phụ thân thật mỹ lệ, như tuyết liên hoa nơi thiên sơn, ta muốn tất cả của phụ thân đều thuộc về ta.” Hạ Pháp ôm chặt Kỳ Duyên không chịu buông tay, Kỳ Duyên không thể tránh được đành tùy ý hắn ôm mình ngủ như vậy. Kỳ Duyên lặn lội đường xa vốn mệt mỏi, hắn đã sớm uể oải muốn nghỉ ngơi, mơ mơ màng màng nghe được Hạ Pháp nói gì đó với mình, hình như là kể ra mơ ước của bản thân.

“Lúc ta còn nhỏ, tộc nhân nói ta là một người may mắn, phụ thân ta là Đại Tư Tế, tương lai ta không làm thủ lĩnh cũng sẽ làm tư tế. Nhưng những điều này không phải là điều ta muốn, thủ lĩnh cũng tốt, tư tế cũng được, ta chỉ muốn phụ thân. Nhiều người để ý phụ thân, mỗi ngày ta đều phòng bị bọn họ, khi đó ta nghĩ, ta phải nhanh lớn lên, ta hứa nguyện với thần, ta phải có cánh tay rắn chắc, để ôm lấy phụ thân, ta phải có bờ vai mạnh mẽ, có thể cho phụ thân dựa vào. Ta phải có sức mạnh thật lớn, vì phụ thân xoay chuyển bầu trời. Ta phải có thực lực tuyệt đối, có thể sánh vai với phụ thân mà đi, không muốn đứng xa ngưỡng vọng phụ thân. Phụ thân, người nghe được không?” Hạ Pháp nói xong, Kỳ Duyên cũng không có lấy một điểm phản ứng, chẳng lẽ là tự mình nói với mình sao? Hạ Pháp nhìn kỹ, Kỳ Duyên đang ngủ. Ngạch. . . Uổng phí tâm tình của mình.

Hạ Pháp bất đắc dĩ cười cười, hôn lên mặt Kỳ Duyên, chính cũng nhắm mắt lại, cảm thấy mỹ mãn ôm Kỳ Duyên tiến nhập mộng đẹp.

Đoan Mộc Dĩnh không thể ngủ được, người bên cạnh hẳn là nam nhân được xưng là phụ thân. Ngày hôm nay cũng không biết xảy ra chuyện gì, hẳn dị thường thương cảm. Hẳn nhớ lại khoảng thời gian này, kiếp trước cùng kiếp này giao nhau một chỗ. Hình thành một hố sâu thật lớn, hẳn bị rơi vào đó, không thể thoát ra. Hẳn muốn đi Lương quốc, gặp mặt sư phụ, muốn báo thù, muốn hung hăng trả thù những người đó. Ta chết chuyển thể làm người, nhưng chiến hữu của ta chết, ai sẽ khóc thương cho bọn họ.

Vén màn lên, Đoan Mộc Dĩnh đứng dậy mặc thêm y phục đi ra bên ngoài, thanh kiếm hoàng đế khai quốc đã dùng được treo giữa tấm bình phong, bây giờ nó đã trở thành vật thân thuộc của hẳn. Rút ra lưỡi dao sắc bén, hàn quang chột lóe, sát khí sắc bén xé rách một bên lụa mỏng.

“Người cũng hiểu được cô đơn sao, chiến trường ngập máu, có lẽ hợp với người hơn là cuộc chiến cung đình. Ở đây khiến người suy tàn, bọn họ sẽ giết chết nhiệt tình của người, tiêu hủy chiến ý của người, người sẽ biến thành một thanh sắt vụn, đặt tại tông miếu để mọi người thấp hươg cúng bái. Nó sẽ nhiễm bẩn thân thể của người, bẻ gãy linh hồn của người, người còn là lưỡi dao sắc bén sao?” Đoan Mộc Dĩnh cầm lấy cái chuôi dao, đặt tại bên tai, thân dao lạnh lẽo tiếp xúc với da, Đoan Mộc Dĩnh rung mình một cái. Hẳn đối với chuôi dao này như đối với tình nhân, đặc biệt yêu quý, lặng lẽ nói nhỏ, “Có một ngày chúng ta sẽ rời khỏi nơi đây, bay về phía bầu trời tự do, chạy trốn nơi thiên địa rộng lớn. Không cần lo lắng bị giết, không cần phải suy nghĩ nhiều, cuộc sống vô cùng đơn giản.”

Ý định còn chưa hoàn thành, mà đã hy vọng xa vời như vậy. Lúc bản cùng thì hy vọng phú quý, lúc chân chính hưởng thụ phú quý, lại thấy thời gian bản cùng thật hạnh phúc. Hi sinh cái gì chiếm được cái gì, mỗi ngày lo dữ lấy cũng mệt mỏi.

Đoan Mộc Dĩnh lắc đầu, sao mình lại trở nên đa sầu đa cảm này, thật không giống chính mình. Một đôi bàn tay to ôm lấy thất lưng hẳn, hẳn rơi vào một cái ôm ấp quen thuộc ấm áp.

“Người đang suy nghĩ cái gì.”

Đoan Mộc Dĩnh hướng ra phía sau, tựa ở trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam.”Nhi thần đang nghĩ muốn quay lại Vọng thành của Lương quốc một lần, gặp lại những người đó, muốn có một kết thúc.”

“Người muốn đến đó gặp ai?” Đoan Mộc Thanh Lam cảnh giác, hẳn biết kiếp trước của Đoan Mộc Dĩnh là Trình Thu Bình, hẳn không bỏ xuống được những người này, trong đó Dạ Dương là người hẳn không quen được nhất, bây giờ Dĩnh nhi vẫn còn nhớ đến Dạ Dương kia, hẳn đối với Dạ Dương chỉ là tình phụ tử sao?

“Phụ hoàng người không nên suy nghĩ nhiều, nhi thần chỉ muốn kết thúc mọi việc, cũng không phải là ôn lại chuyện tình, phụ hoàng không cần lo lắng.” Đoan Mộc Dĩnh nói.

“Người thấy trong cung phiền muộn, vậy sau sinh thần của trẫm, trẫm mang người tới Vọng thành của Lương quốc tham gia đại hôn của quốc chủ Lương quốc. Khi đó người sẽ nhìn thấy người người muốn gặp, trẫm sẽ không can thiệp.” Đoan Mộc Thanh Lam nói. Hẳn ôm chặt ái tử của mình, trẫm không can thiệp, thế nhưng trẫm sẽ ở cạnh người, thuận tiện thương lượng với quốc chủ Lương quốc chuyện kia.

“Vọng thành a, tường cao hai mươi trượng, thành tường vô cùng kiên cố. Loạn thạch bay tán loạn cũng không thể chọc thủng thành tường. Vọng thành trung có mười vạn dân, thương đội kinh thương lui tới

buôn bán tấp nập, dương liễu lá lướt, mỹ nhân hương nhuyển. Thương nhân cùng văn sĩ tụ hợp.” Đoàn Mộc Đình tường thuật lại về Vọng thành trong trí nhớ, đối với mình mà nói, nơi đó vừa là cố hương vừa là địch quốc. Ông trời a, người đang đùa giỡn phải không, sao lại dẫn vật tâm linh một người như vậy, để ta sinh ra ở đó rồi lại để ta hận nó.

29. Chương 29

Lương quốc, Vọng thành, trong Mao quý phủ, bởi vì chủ nhân không thoải mái mà bao phủ mây đen. Dạ Dương thất tung nhiều ngày, Mao Qua không hiểu vì sao hắn đi mà không từ già, những người được phái đi giám thị cũng không thấy hình bóng, phỏng chừng là bị giết. Mao Qua phái người truy tìm tung tích Dạ Dương mà không có tin tức gì, hắn lo lắng đi tới đi lui trong phòng, sao mình có thể ăn nói với sư phụ đây, không phải Dạ Dương thương mình sao, ái tình cũng không có khả năng giữ hắn lại, vậy cái gì mới giữ chân Dạ Dương được. Hắn cùng Dạ Dương là huynh đệ cùng sư phụ, cũng là quan hệ tình nhân, còn có quan hệ lợi dụng.

Mao qua nhận được tin tức, nơi Dạ Dương thất tung là gần Phong Diệp sơn trang. Những người giám thị Dạ Dương đều chết ở bên ngoài Phong Diệp sơn trang, tất cả đều bị cắt đứt yết hầu, bởi vì nhìn không ra yết hầu bị binh khí nào cắt đứt, trong lòng Mao Qua nghi hoặc, những người này có phải do Dạ Dương giết hay không. Nhưng trong tay Dạ Dương không có binh khí, hắn có thể giết người sao. Chẳng lẽ hắn đã luyện được tuyệt học của sư môn – Vô Tâm bí quyết. Sư phụ cũng không hiểu thấu được Vô Tâm bí quyết, sao hắn có thể làm được, trong sư hân giống như là người vô dụng nhất, chẳng nhẽ võ công của hắn đã đạt đến xuất thần nhập hóa. Trong lịch sử của sư môn chỉ có một vài người luyện thành công Vô Tâm bí quyết, một người bị trục xuất khỏi sư môn có thể làm được sao. Hắn muốn tìm Dạ Dương, hắn phải biết rõ bí mật của Vô Tâm bí quyết.

Phong Diệp sơn trang, là địa bàn của đại thương nhân Long Uyên, Long Uyên có tiền có thế, là người đứng đầu gia tộc Long thị. Long thị là gia tộc kinh thương nhiều đời, nhưng gia tộc bọn họ cũng có rất nhiều sĩ tử nhân tài. Các quan to quý tộc nhắc tới Long gia, không người nào không biết. Mao Qua cũng không muốn đắc tội với họ.

Mao Qua cùng thủ hạ của mình đến Phong Diệp sơn trang, đi qua rừng phong trĩu bụi, trời đang vào vào đông, mặc dù khí trời cũng tốt, nhưng gió lạnh thổi tới trước mắt, trời giá rét đông lạnh, đường đến Phong Diệp sơn trang trắc trở, ngoại trừ mấy người tiểu phu đón cúi, thì không có một bóng người.

Mang theo lễ vật, Mao Qua gõ cửa đại môn của Phong Diệp sơn trang, gã thủ vệ canh cửa không nhận ra Mao Qua, nhưng bởi vì Long Uyên đã dặn, có người hỏi Dạ Dương, thì không thể nói Dạ Dương đã tới Phong Diệp sơn trang. Thấy Mao Qua tới chơi, gã thủ vệ rất dễ phòng.

“Vị này tiểu ca, giúp ta thông bẩm một tiếng, nói là Mao Qua tới bái kiến Long Uyên – Long trang chủ.” Mao Qua phi thường khách khí nói.

“Hào, người chờ một chút, ta đi một chút sẽ trở lại, ” Gã thủ vệ đóng cửa lại, tiến vào tong viện.

Quản gia nhận được bẩm báo của thủ vệ, vội vàng hướng hậu viện chạy đi.

Long Uyên là một người rất biết hưởng thụ, ăn mặc cực kỳ chú ý, mấy ngày nay Dạ Dương tới, hắn đối với cơ thiếp nam sủng hậu viện không có một chút hứng thú, mỗi ngày cùng Dạ Dương như hình với bóng. Thấy Dạ Dương y phục cũ nát, len lén lấy mắt mấy y phục này, mua quần áo mới đặt tại tủ quần áo cho Dạ Dương. Dạ Dương thấy hắn làm vậy, cũng không thể trách được, chỉ lặng lẽ lấy y phục cũ nát của mình về bỏ vào bao quần áo.

Long Uyên nhẹ nhàng đi vào phòng Dạ Dương, trong phòng rất an tĩnh, chỉ nghe thanh âm ba ba đang gấp quần áo, Long Uyên không giải thích được, nhìn kỹ, thấy Dạ Dương đang thu dọn vài món quần áo cũ, gấp lại, bỏ vào trong bao quần áo.

“Người thực sự là hà tiện, giữ những quần áo cũ này làm gì. Ta lấy người lại mang trở về, vì sao Dạ huynh phải làm như vậy. Phong Diệp sơn trang lớn như thế, có thể để người thiếu ăn thiếu uống, dùng những quần áo này sao.” Long Uyên tức giận đoạt bao quần áo trong tay Dạ Dương, lần này nhất định phải mang những y phục này xử lý triệt để.

Dạ Dương không hiểu vì sao Long Uyên lại buồn bực, mình chỉ là nghèo nên keo kiệt một chút, không đến nỗi tức giận như vậy chứ.

“Vì sao Long lão đệ lại buồn bực như vậy, những thứ này ta đã dùng nhiều năm, ta tiếc.”

“Người gạt ta.” Long Uyên biết Dạ Dương không phải là một người nghèo đến mức phải hà tiện, Long Uyên vứt bao quần áo sang một bên, thu hồi sự giận dữ, trịnh trọng nói, “Người đừng nghĩ rằng mình ăn nhờ ở đậu, cũng không cần lo lắng nhìn sắc mặt của người khác. Ta không phải là Mao Qua, Uyên sẽ không bao giờ lừa dối người trong lòng của mình. Uyên biết người lo lắng, không nên nghĩ như vậy. Không thể làm tình nhân thì chúng ta làm huynh đệ, sao Uyên có thể để người đi.”

Dạ Dương không có cảm giác an toàn, hẳn bị người lừa dối thành thói quen, nên hẳn luôn chuẩn bị quần áo trước cho chính mình, lúc nào hẳn cũng có thể rời đi cho dù không biết kế tiếp sẽ tới nơi nào. Long Uyên lại yêu thương hẳn, Dạ Dương tự biết mình không xứng với Long Uyên, Long Uyên phú khả địch quốc, hẳn nghèo rất mỏng tờ, Long Uyên tuần mỹ tiêu sái, hẳn tướng mạo nhiều lắm cũng chỉ coi là tuần lãng, Long Uyên còn có nhiều cơ thiếp nam sủng như vậy, mỗi một người đều trẻ trung kiều mị, cái gì hẳn cũng không thể sánh với người khác.

“Uyên là người được người khác ngưỡng vọng, Dạ Dương là một tên khất cái lưu lạc khắp nơi, chúng ta cách quá xa. Ngày hôm nay Uyên có thể trở thành huynh đệ tốt nhất của Dạ Dương, ngày mai Dạ Dương gây trở ngại cho người, Dạ Dương sẽ bị đuổi khỏi đây. Mặc dù ta lang bạt, không nhà không nghề nghiệp, nhưng Dạ Dương không muốn chút tôn nghiêm cuối cùng cũng mất đi. Nghe nói Tề quốc ra chiêu hiền lệnh, Dạ Dương muốn đến Tề quốc tự tiến cử, làm một chức quan nuôi sống mình cũng tốt.” Dạ Dương đi qua nhặt bao quần áo cũ nát lên, vỗ vỗ bụi bặm, lưu lại, ngày nào đó bị Long Uyên ghét, không cần người khác đuổi, mình cũng rời đi, tiêu sái mà đi, không hề bị ai.

Long Uyên đoạt bao quần áo kia, dùng toàn lực vứt xa hơn, hẳn tức giận đỏ mắt, nắm vai Dạ Dương lay động, “Vì sao người không tin tưởng ta, Uyên là quân tử không phải tiểu nhân. Uyên thương người đã lâu, nhưng người làm như không thấy. Lòng của người vẫn còn cái tên Mao Qua kia, cái tên tiểu nhân ngụy quân tử, hẳn còn dây dưa với Kiều Nặc, từ đầu đến cuối hẳn đều lừa dối người, vì sao người còn nghĩ đến hẳn.”

Dạ Dương bị lay động, khó chịu, hẳn dùng lực đẩy Long Uyên ra, cũng là tức giận nói: “Ta không có nghĩ đến hẳn, người không nên nói bậy.”

“Ta nói bậy, trong tay của người còn có hà bao hẳn tặng cho người, mỗi ngày người đều lấy ra xem.”

“Hà bao này là lễ vật Bình nhi tặng vào sinh thần của ta, sao lại biến thành của Mao Qua. Người biết không, ta lớn thế này rồi chưa được tặng lễ vật, ta tất nhiên phải quý trọng tấm lòng hiếu thuận của Bình nhi.”

Hóa ra là hiểu lầm, Long Uyên ghen nửa ngày, ghen đỏ mắt, thật xấu hổ. Thừa nhận mình sai, có điểm mất mặt mặt mũi. Long Uyên nghĩ nửa ngày, cuối cùng mở miệng nói, “Xin lỗi.”

“Không sao, Dạ Dương cũng không phải quý nhân gì, ta chuẩn bị rời khỏi đây xây dựng sự nghiệp, trước khi gia nua, ta cũng muốn có một gia đình. Mỗi ngày về nhà, có người chờ ở cửa đón ta. Tình ái là cái gì a!”

Dạ Dương vuốt vuốt gọn gàng áo khoác tơ vàng ngân tuyến, cảm giác mềm mại khiến kẻ khác yêu thích không buông tay. Dạ Dương sờ sờ áo khoác nói, “Áo khoác như vậy không thích hợp với Dạ Dương, Dạ Dương thích áo vải thô, chỉ cần sạch sẽ là được.”

Long Uyên cúi đầu, tự hỏi chính mình một chút, sau đó nói, “Uyên cùng người cùng đi Tề quốc, Uyên sẽ xây một sơn trang, chúng ta cùng ở đó, được không.”

Dạ Dương mỉm cười, mất đi vẻ lo lắng, con mắt trong trẻo sâu thẳm tràn ngập vui sướng, hẳn đi qua ôm Long Uyên một chút, vỗ vỗ sau lưng Long Uyên: “Tâm ý của Uyên Dạ Dương xin nhận, người là người tốt, người có thân phận địa vị, trẻ trung tuần mỹ, giai nhân theo không xuể, Dạ Dương không xứng với người.

Dạ Dương lớn tuổi, hơn nữa Dạ Dương không có khả năng cho người con nối dõi, Uyên nên suy nghĩ sâu xa.”

“Uyên không quan tâm, cả đời này Uyên không cầu gì, chỉ cần cùng người trong lòng làm bạn suốt đời. Dù cho Uyên chỉ có thể sống một ngày đêm, chết cũng không tiếc.” Long Uyên thâm tình nhìn Dạ Dương, hắn chưa từng nghiêm túc như vậy. Dạ Dương bị ánh mắt cực nóng của hắn nhìn chăm chú, cảm thấy không được tự nhiên, cúi đầu, hắn có điểm xấu hổ. Một lão nam nhân lại xấu hổ, trong lòng Dạ Dương tự giấu chính mình.

Một khối ngọc bộ lục bích đông đưa trước mặt hắn, Dạ Dương ngẩng đầu, Long Uyên liền mang ngọc bội đeo lên cổ hắn. Ngọc bội vẫn còn vương hơi ấm của cơ thể, sáng bóng trong suốt, khiến tâm Dạ Dương cảm thấy ấm áp. Dạ Dương vừa muốn mở miệng, đã bị Long Uyên ngăn lại.

“Không được nói cự tuyệt, Uyên tự nguyện cho người, người không được cự tuyệt. Nếu như có một ngày người chán ghét Uyên, lưu lạc khắp nơi, thực sự không có tiền tựa thì bán đi, cũng có thể chống đỡ cuộc sống.” Long Uyên bỏ ngọc bội vào trong vạt áo Dạ Dương, Dạ Dương không có cự tuyệt, chỉ trầm tĩnh nhìn Long Uyên, vành mắt ửng đỏ.

“Ta sẽ không bán đi, Dạ Dương sẽ quý trọng nó.”

Long Uyên mỉm cười, trong lòng ngực kích động, mũi có chút say say. Mình không phải là một người đa sầu đa cảm, sao lại trở nên yếu đuối thế này.

Quản gia không hiểu được khung cảnh phong tình, vội vàng đi đến, nói nhỏ bên tai Long Uyên: “Lão gia, Mao Qua tới.”

“Đã biết.” Long Uyên khoát khoát tay, ý bảo quản gia đi ra ngoài, hắn sẽ xử lý chuyện này.

Quản gia đi ra ngoài sắp xếp mọi việc, Long Uyên nhìn Dạ Dương nói, “Dạ huynh, Uyên có việc phải xử lý, Uyên đi một chút.”

“Người đi đi.” Dạ Dương nói.

“Không được mang bao quần áo kia trở về.” Long Uyên nói xong câu đó, xoay người xuất ra một cây quạt, giả vờ tiêu sái rời đi. Dạ Dương nhìn theo hắn, Dạ Dương bước nhanh đi ra sân, đến cạnh tảng đá ven đường dưới tàng cây, nhặt lên bao quần áo bị Long Uyên ném đi, ôm vào trong ngực xoay người đi vài bước. Bỗng nhiên Dạ Dương nghĩ đến cái gì đó, hắn cười ha ha, nhìn bao quần áo trong tay, sau đó ném ra ngoài tường. Dạ Dương nghĩ đến mọi chuyện cũ đều dứt bỏ, hóa ra lại nhẹ nhõm như vậy. Dạ Dương cảm giác mình không già, tuyệt đối không già. Hắn tràn ngập sức sống chạy khắp nơi trong viện tử, kiếm một cây cành cây vũ khởi kiếm pháp.

Long Uyên đi tới tiền thính, Mao Qua đã được mời vào trong phủ, hắn ngồi ở tiền thính chờ Long Uyên. Mao Qua tỉ mỉ nhìn tiền thính này, đồ dùng đều bằng gỗ, đồ cổ bài biện đều là kỳ trân dị bảo. Trong lòng Mao Qua minh bạch, nói Long thị phú khả địch quốc không phải là hư danh. Long Uyên ưu nhã tiêu sái tiến đến, ôm quyền chấp tay nói, “Mao lão gia, Uyên không biết ngài đại giá quang lâm, không từ xa tiếp đón, thứ tội thứ tội.”

“Long lão gia khách khí, Mao mỗ bất tài, nói tới đại giá quang lâm, thực sự là khiến Mao mỗ tổn thọ.” Mao qua cũng là ôm quyền chấp tay đáp lễ Long Uyên.

“Mao lão gia mời ngồi, quản gia thượng trà.” Long Uyên nói.

Khách và chủ ngồi xuống, Mao Qua cùng Long Uyên nói chuyện phiếm, nói một hồi, Mao Qua muốn kết thúc, thế là há mồm hỏi: “Sự đệ của Mao mỗ là Dạ Dương thất tung đã nhiều ngày, có người nói gặp hắn ở gần Phong Diệp sơn trang, Long lão gia có từng gặp chưa.”

“Dạ Dương là người phương nào, Uyên chưa từng gặp qua Dạ Dương. Mao lão gia có thể đưa bức họa của hắn, Uyên sẽ bảo quản gia hỏi hạ nhân xem, người xem được không.” Long Uyên nói. Lúc hắn nói mặt không đổi sắc tâm không động, trong lòng Long Uyên biết Phong Diệp sơn trang rất lớn, nếu Mao Qua muốn tìm một người quả là khó khăn. Ta không giao người, người có thể làm khó dễ được ta sao.

“Mao mỗ nghe nói Long lão gia từng gặp mặt sư đệ một lần, hẳn là phải biết. Nay lại nói không biết dung mạo của Dạ Dương?” Mao Qua không tin Long Uyên nói. Cái tên này đang nói dối, Dạ Dương nhất định ở trong nhà hẳn.

“Người nghe ai hồ ngôn loạn ngữ, Uyên chưa từng gặp qua Dạ Dương, không thấy sao biết được hẳn. Ai nói cho người sư đệ của người ở tại đây, Uyên chỉ thích mỹ nhân, Mao lão gia, sư đệ của người là mỹ nhân sao?” Long Uyên cố ý hỏi.

“Không thể coi là mỹ nhân.” Mao Qua nói đúng trọng tâm, khuôn mặt Dạ Dương cũng được xem là đẹp, nhưng như Kiều Nặc mới được coi là mỹ nhân.

“Vậy là rõ, Uyên là người thích chưng diện, nếu hẳn không phải là mỹ nhân, Uyên sẽ không có hứng thú với hẳn.” Long Uyên suy nghĩ một chút nói, “Nếu như người không tin, ta bảo quần gia gọi hạ nhân tới, người cứ hỏi bọn hắn. Quần gia, gọi nha hoàn, sai vật, đầu bếp hộ, người chăn ngựa toàn bộ tới, Mao lão gia muốn tìm người, hỏi xem bọn họ có biết Dạ Dương không.”

“Vâng lão gia.” Quần gia vội vã chạy ra, một lúc sau, trong viện đã có đầy đủ mọi người. Long Uyên đứng ở trên bậc thang, lớn tiếng quát: “Các người có thấy người lạ nào tới nơi này không?”

“Bẩm lão gia, ta chưa thấy người nào tới đây, chỉ thấy mấy tiểu phu đi qua.” Một hạ nhân đã lớn tuổi đáp. Bọn họ đã sớm nhận lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được nói ra Dạ Dương đang ở tại Phong Diệp sơn trang.

Mao Qua nhìn thấy như vậy, biết rõ Long Uyên sẽ không giao Dạ Dương ra, chính mình sẽ vào Phong Diệp Sơn Trang, tự mình đi tìm người. Mao Qua hạ quyết tâm, ôm quyền thi lễ với Long Uyên, “Long lão gia, Mao mỗ đa tạ rồi, thỉnh thứ lỗi.”

“Mao lão gia cũng là lo lắng cho sư phụ đệ mình, Uyên không ngại.” Long Uyên mỉm cười rộng lượng.

“Quấy rầy, thật xin lỗi, Mao mỗ còn muốn đi tìm sư đệ, cảm tạ Long lão gia.” Dáng tươi cười của Mao Qua luôn bị che giấu, không ai thấy rõ hẳn là loại người như thế nào.

“Quần gia, tiễn Mao lão gia.” Long Uyên khoát tay, quần gia lập tức dẫn đường. Long Uyên nhìn theo đoàn người của Mao Qua rời đi, trong lòng có tính toán, Mao Qua đã đến tậm Phong Diệp sơn trang, tất nhiên ban đêm sẽ đột nhập sơn trang, phải chuẩn bị thật tốt. Khỏe miệng Long Uyên giờ lên, xấu xa cười, ta sẽ không tặng Dạ Dương cho bất luận kẻ nào, Mao Qua, người đừng nghĩ bắt cá hai tay.

Một tiểu nha hoàn thở hổn hển chạy tới, hô: “Lão gia, Dạ lão gia điên rồi, người đi xem đi.”

Điên rồi, lúc ta đi Dạ Dương còn tốt mà, sao lại nói hắn điên. Long Uyên một đường chạy vội, Dạ Dương gặp chuyện không may hẳn vạn phần lo lắng. Bỗng nhiên hắn dừng lại cước bộ, bên hồ có một người đang múa kiếm, người này chính là người trong lòng của hắn. Lần đầu tiên Long Uyên nhìn thấy kiếm pháp như vậy, một cây cành cây nơi tay, cũng có thể xuất thần nhập hóa. Sự mềm dẻo lại kiên cường, kiếm pháp như vũ đạo. Vạt áo tung bay, giống như thần tiên giáng trần.

Dạ Dương vận lực vung lên, cành cây trong tay đánh vào đại thụ đối diện, thân cây thô to xuất hiện lỗ thủng. Long Uyên không biết võ công của Dạ Dương lại cao cường như vậy, “Hảo công phu!” Long Uyên vừa vỗ tay vừa tán thán.

“Múa rầu qua mắt thợ, bị chê cười bị chê cười.” Dạ Dương khiêm tốn khách khí với Long Uyên. Mặt Long Uyên nhăn nhu, sao lại khách khí vậy chứ.

“Dạ huynh khách khí như vậy, đây là không muốn trở thành người một nhà với Uyên.” Long Uyên hờn giận.

“Dạ Dương cùng Uyên làm tri kỷ làm sao?” Dạ Dương cười nói.

“Hảo, chúng ta làm tri kỷ ki đời.” Long Uyên vươn tay, Dạ Dương cũng đáp lại, hai tay cầm một chỗ. Hai người mỉm cười nhìn đối phương, Long Uyên bỗng nhiên dùng sức, Dạ Dương không phòng bị, bị kéo vào trong lòng Long Uyên, Long Uyên liền hôn lên đôi môi của Dạ Dương.

“Uyên, người. . .” Dạ Dương bất đắc dĩ thở dài.

30. Chương 30

Đêm tối vắng vẻ, từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua rừng trúc gây thanh âm chấn động sàn sạt, đi vào giấc ngủ của Dạ Dương. Đây là một ngày an ổn hiếm có của Dạ Dương, tâm tình của hắn thoải mái hơn lúc trước, sau khi tắm rửa xong hắn không còn cự tuyệt ti bào Long Uyên đưa tới. Nói thật thì ti bào vải lụa mềm mại hơn vải thô, Dạ Dương sợ mình sẽ chìm đắm trong hưởng lạc, liền phải nhắc nhở chính mình, mặc ti bào vải thô vẫn là Dạ Dương, mặc ti bào tơ lụa mềm mại vẫn là Dạ Dương, chỉ là một bộ y phục, Dạ Dương vẫn là Dạ Dương.

Mao Qua một thân y phục màu đen, chọn thời điểm mọi người mệt mỏi đi ngủ, liền đột nhập Phong Diệp sơn trang. Hắn cũng không biết Dạ Dương ở tại nơi nào, đi lòng vòng trong Phong Diệp sơn trang một canh giờ cũng không tìm được. Hắn nghe có động tĩnh, liền nấp sau giả sơn, nhìn thấy một nha hoàn cầm một ngọn đèn từ xa đi tới, vòng qua lan can, trong tay nàng là một bộ áo da, nàng gấp một tiểu nha hoàn, tiểu nha hoàn hỏi, “Tỷ tỷ định đi đâu vậy?”

“Lão gia muốn ta đưa bộ y phục này đến cho Dạ lão gia, lão gia thực là...” Nha hoàn đang cầm áo da mỉm cười lắc đầu.

“Lão gia thật si tình, từ khi ngài được Dạ lão gia cứu một mạng thì yêu thương người ta. Ai nha, nếu như cũng có người si mê ta như thế, ta chết cũng cam tâm.” Tiểu nha hoàn ước ao nói.

“Đứa ngốc, duyên phận là do nguyệt lão nối hồng tuyến, không phải người muốn có là có, đến lúc thì duyên phận sẽ đến.” Nha hoàn cầm áo che miệng cười nói, gõ một chút lên trán của tiểu nha hoàn, “Người mơ mộng như vậy, ngày mai ta bảo quản gia thu xếp cho người một cuộc hôn nhân, đem người gả cho vừa ý nguyện của người.”

“Tỷ tỷ đừng đùa ta, phải gả thì cũng là tỷ tỷ gả trước, tỷ tỷ đi thôi.” Tiểu nha hoàn xấu hổ mỉm cười, nói cáo biệt, nha hoàn kia thở dài một tiếng, ôm áo da, cầm đèn lồng đi trước.

Mao Qua nghe được đối thoại của các nàng, trong lòng biết rằng Dạ lão gia mà các nàng nhắc tới là Dạ Dương. Nếu nha hoàn này mang áo tới cho Dạ Dương thì ta cứ đi theo là được. Mao Qua lặng lẽ theo phía sau nha hoàn, đi qua hành lang, đi qua một cánh cửa, một mảnh rừng trúc vây quanh tiểu viện sạch sẽ xuất hiện trước mắt Mao Qua. Nơi này cũng có phong thái tựa như chủ nhân của nó: thanh nhã, chất phác. Nha hoàn gõ cửa, gõ cửa, nhỏ giọng hô: “Dạ lão gia, lão gia ta muốn tặng đồ cho ngài.”

“Chờ một chút.” Thanh âm nhu hòa của người trong viện vang lên, cửa viện mở, Dạ Dương phủ thêm một áo choàng đứng ở cửa.

Nha hoàn mỉm cười giao áo gia cho Dạ Dương, Dạ Dương là người hòa nhã, hạ nhân trong sơn trang đều rất thích vị chủ tử này. “Dạ lão gia đang nghỉ ngơi, ta quấy rầy phải không, thực xin lỗi.”

“Không phải người quấy rầy ta, là chủ nhân của người quấy rầy ta, Long Uyên này đã muốn làm cái gì thì không thèm chú ý đến thời gian là lúc nào.” Dạ Dương bắt đầu đi tiếp nhận áo da ôm vào trong ngực.

“Khí trời chuyển lạnh, lão gia ta sợ Dạ lão gia bị cảm lạnh, lão gia ta rất có dụng tâm.” Nha hoàn cười nói.

“Đúng vậy, nhưng là dùng tà tâm.” Dạ Dương vừa nói ra, hắn và nha hoàn đều thoải mái cười rộ lên. Bỗng nhiên Dạ Dương biến sắc, nha hoàn cũng biến sắc, vung tay lên, một phi tiêu bay về phía Mao Qua đang ẩn thân. Thủ pháp thật nhanh! Thân ảnh Mao Qua chợt lóe, phi tiêu sượt qua da mặt lưu lại vết xước, sau đó cắm phập vào một cây trúc, cây trúc lập tức bị bẻ gãy.

“Là người nào, còn không mau xuất hiện, phải đợi cô nãi nãi ta mời sao!” Nha hoàn lớn tiếng quát, thanh âm có pha một chút vị đạo của nữ hiệp.

Mao Qua vòng qua rừng trúc đi tới, thoải mái tiêu sái tới trước mặt Dạ Dương, không biết nha hoàn từ đâu lấy ra một đoản kiếm, người tinh mắt vừa nhìn đã nhận ra nó là một lưỡi kiếm sắc bén. Nha hoàn chấn trước mặt Dạ Dương, nói: “Mao lão gia. Lão gia ta nói người chưa từ bỏ ý định, ban đêm sẽ trở lại, nên phải ta bảo hộ Dạ lão gia. Mao lão gia, nơi này là Phong Diệp sơn trang, mời người trở về.”

“Mao Quà muốn đón Dạ Dương về nhà, cùng hấn xóa bỏ hiểu lầm, ta nghĩ Dạ Dương nhất định đã hiểu lầm ta, không cáo biệt mà rời đi.” Khẩu khí của Mao Quà có điểm thành khẩn, nhưng về mặt Dạ Dương cũng không biểu hiện gì, chỉ là ánh mắt có chứa một chút trào phúng giống như đang xem tuồng. Mao Quà chưa bao giờ thấy ánh mắt Dạ Dương như vậy, ánh mắt tràn ngập ái tình đối với hấn đã tiêu thất, khiến một kẻ tự tin như Mao Quà cảm thấy kinh ngạc.

“Lão gia ta biết người không từ bỏ ý định, nên bảo ta cố ý dẫn đường cho người, để người khỏi quấy nhiễu khiến mọi người bất an.” Ánh trăng chiếu lên nha hoàn, Mao Quà thấy rõ khuôn mặt của nàng, dung mạo thanh tú quyến rũ, lại có thêm một phần anh khí, bình tĩnh đứng trước mặt Dạ Dương, tràn đầy tự tin.”

“Lão gia nhà người thật khó hiểu, ban ngày ta đến tìm người, sao hấn không giao Dạ Dương cho ta, vì sao đợi đến đêm tối ta đột nhập Phong Diệp sơn trang, hấn lại sai người dẫn đường cho ta.” Mao Quà trầm thanh hỏi, chắc chắn Phong Diệp sơn trang đã có chuẩn bị trước.

“Lão gia nhà ta nói, Dạ lão gia là người chứ không phải là vật phẩm, có thể nào bị đưa đi đưa lại, hấn muốn Dạ lão gia tự nguyện lưu lại. Lão gia nói hấn tôn trọng mọi quyết định của Dạ lão gia.” Nha hoàn nói.

Dạ Dương minh bạch dụng ý của Long Uyên, tên gia hỏa này luôn luôn thích cho ta việc khó giải quyết. Dạ Dương nói với nha hoàn, “Bạch Yến, đây là chuyện của ta và Mao Quà, ta sẽ tự giải quyết.”

Dạ Dương vỗ vỗ vai Bạch Yến, muốn nàng tránh ra, chính mình ôm áo da đứng trước mặt Mao Quà. Nha hoàn Bạch Yến đứng phía sau Dạ Dương, đề phòng mọi lúc. Long Uyên từng nói với Bạch Yến, nếu Dạ Dương muốn đi cùng Mao Quà, thì giết chết Mao Quà, giữ Dạ Dương lại, cho dù bẻ gãy hai chân cũng phải giữ hấn lại. Bạch Yến đã chuẩn bị để có thể xuất thủ bất cứ lúc nào, chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân.

Dạ Dương ôm áo da thản nhiên đứng trước mặt Mao Quà, nhân thần hấn không hề u buồn, mà tràn ngập sức sống, trong suốt không sợ hãi. Mao Quà chăm chú nhìn Dạ Dương, hấn bị ánh mắt của Dạ Dương hấp dẫn. Dạ Dương mỉm cười nhàn nhạt, ánh mắt như trăng sáng, Mao Quà không ngờ rằng Dạ Dương lại có sức quyến rũ như vậy, nó không giống như khuôn mặt xinh đẹp trời sinh kia, mà là do cuộc sống tang thương tạo thành.

“Dạ Dương sẽ không đi cùng sư huynh, sư huynh trở về đi.” Thanh âm nhu hòa trầm thấp của Dạ Dương vang lên, Mao Quà rất thích nghe hấn nói, nhưng hôm nay hấn lại nói rời xa ta. Mao Quà cười cười tự giễu bản thân, đáng cười mờ mịt giấu diếm sau ria mép, không ai chú ý.

“Sư đệ hiểu nhầm chuyện gì, người cũng nên giải thích cho ta chứ không nên âm thầm rời đi như thế. Ta sai ở đâu, sau này ta sẽ chậm rãi sửa. Người cứ rời đi như thế, ta biết tìm người ở đâu để chăm sóc.” Mao Quà hỏi, hấn tự cho rằng mình làm việc cẩn thận như thế, sao Dạ Dương có thể phát hiện được?

“Năm đó sư huynh nói với ta, Kiều Nặc rời đi, khiến người rất cô đơn. Người hướng ta xin lỗi, muốn người và ta cùng nhau chung sống. Nhưng hóa ra chỉ là một âm mưu, Kiều Nặc cũng không rời xa người, người lại gạt ta một lần nữa, là ta khờ khạo mới tin người.” Dạ Dương trầm tĩnh nói, con mắt nhìn Mao Quà trách cứ.

“Người đã biết mọi việc.” Trong lòng Mao Quà cả kinh, sao hấn có thể biết được, sao lại phát hiện ta và Kiều Nặc ở cùng một chỗ.

“Bị lừa một lần sẽ không cẩn thận, bị lừa lần thứ hai sẽ in sâu vào trí nhớ, sao ta có thể bị người lừa lần thứ ba. Ta không phải là kẻ ngu ngốc” Dạ Dương nói, hấn nhớ tới cuộc sống trước đây, trong lòng lại cảm thấy đau, lấy lại bình tĩnh, đè nén cảm xúc cuộn cuộn, Dạ Dương cười thê lương.

Nội tâm Mao Quà cũng tràn ngập hổ thẹn, hấn biết đời này Dạ Dương cũng không tha thứ cho hấn, hấn không ngừng lợi dụng tình cảm của Dạ Dương, không nghĩ rằng mình cũng sa vào, cũng yêu thương, cũng tự trách. Mao Quà không rõ tình cảm của mình đối với Dạ Dương là cái dạng gì, hấn chỉ biết hiện tại hấn thấy khó chịu, Dạ Dương như thế khiến cho hấn tuyệt vọng, đau đớn.

Một lúc sau thanh âm khô khốc của Mao Quà vang lên, “Sư đệ, ta sẽ không lừa dối người một lần nào nữa, lần đầu tiên lừa người hại người, là ta không còn cách nào, ta không nghĩ được cách giải quyết nào tốt hơn là lợi dụng người, hại người mất hết võ công, phiêu bạt khắp nơi, ta luôn tự trách mình, vốn định lúc này sẽ

bồi thường cho người. Ta thật tâm như thế, nhưng sư phụ dùng Kiều Nặc bức bách ta, ta không còn cách nào, chỉ có thể lừa dối người một lần nữa.”

Dạ Dương nghe Mao Qua giải thích, lửa giận càng phát sinh, hần chất vấn hỏi: “Người thích Kiều Nặc, vậy biến ta trở thành vật hi sinh cho các người sao?”

“Không phải, ta thích người, ta không có lừa người.” Mao Qua liêu mạng vì mình biện giải, đây là cơ hội cuối cùng để hần có được Dạ Dương, “Lần này ta đối với người là chân tình.”

“Kiều Nặc xếp thứ nhất, Dạ Dương là vật có thể hi sinh bất cứ lúc nào, đây mới là ý nghĩ của người. Hà tất phải gạt ta, người có nói gì thì ta cũng không bao giờ tin tưởng nữa.” Dạ Dương đạm nhiên nói, “Người không nên giả vờ làm một người quân tử.” (quả báo...)

Mao Qua hít sâu một hơi, sờ sờ mũi, hóa ra trong mắt Dạ Dương ta là một kẻ hai mặt, ngụy quân tử. Mao Qua biết rõ Dạ Dương và hần không thể cứu vãn, hần cũng muốn hỏi Dạ Dương một vấn đề cuối cùng, cũng là một trong những mục đích của chuyến đi này:

“Người không đi cùng ta, ta cũng không ép buộc người, sư phụ nói người đã luyện thành Vô Tâm bí quyết, hần muốn người giao ra phương pháp tu luyện, nếu không hần sẽ giết Kiều Nặc. Dù sao Kiều Nặc cũng là sư đệ của người, nể tình huynh đệ trước đây, người cứu hần được không?”

Mao Qua gần như là cầu xin, Dạ Dương nhớ lại nhiều năm trước từng nghe qua một lần, đó là Mao Qua khẩn cầu xin mình tha thứ, thành toàn cho hần và Kiều Nặc. Hôm nay chuyện xưa tái hiện, trong lòng tràn ngập đủ loại tư vị.

“Muốn tu luyện Vô Tâm bí quyết thành công, sư phụ chỉ cần phế võ công luyện lại từ đầu, chắc chắn sẽ tiến triển cực nhanh, không đầy một năm có thể tu hành Vô Tâm bí quyết. Phá rồi xây lại, đó là huyền cơ của Vô Tâm bí quyết. Người nói với sư phụ, năm xưa hần phế võ công của Dạ Dương, trái lại Dạ Dương đạt được thành tựu như ngày hôm nay, Dạ Dương vô cùng cảm kích.” Dạ Dương mỉm cười trào phúng nói, “Người tới đây cũng vì điều này a, người có thể đi được rồi.”

Mao Qua xoay người đi vài bước, lại chạy trở lại, Dạ Dương cùng Bạch Yến đang đứng ở sân, bị hành động của Mao Qua làm khó hiểu, hần định làm gì. Bạch Yến nắm chặt đoản kiếm, Mao Qua cười nói với Dạ Dương, hần còn muốn biểu lộ một lần: “Ta không có lừa người, ta là thật tâm muốn người trở lại.”

“Ta sẽ không tin tưởng lời của người nói, người đi đi.” Dạ Dương quay đầu lại, tiêu sái đi về phòng! Dương, cửa tiểu viện bị đóng lại. Bạch Yến đứng ở trước cửa, cầm đoản kiếm nhìn chằm chằm Mao Qua, trong mắt nàng tràn ngập chán ghét.

“Nghịch...Thực sự là không muốn theo ta trở về...” Mao Qua cúi đầu, vai cũng sụp xuống, tâm bị đả kích mạnh. Lần này muốn rời xa ta thật sao...

“Mao lão gia, người phần chấn lên một chút, Bạch Yến sẽ giúp người vậy.” Bạch Yến cười bướng bỉnh, vận đủ khí lực, kêu lên, “Người a..... có kẻ trộm.” Tiếng thét chói tai khó nghe, sức công phá vô cùng lớn. Mao Qua cảm thấy không ổn, thân hình động, thi triển khinh công, cấp tốc đi qua rừng trúc, trong sơn trang tràn ngập âm thanh kêu la, gia đình đốt đuốc khắp hậu viện, tiếng cầu sửa nhao nhao, quần gia ôn ào kêu, “Kẻ cắp ở nơi nào, kẻ cắp ở nơi nào!”

“Ở chỗ này...” Bạch Yến tiếp tục hô.

Bỗng nhiên quần gia quát to một tiếng, “Thả cầu, cắn chết hần!” Lũ cầu được gia đình buông ra, liền theo phương hướng Bạch Yến chỉ vọt tới, một bên đuổi, một bên chạy trốn.

Mao Qua chợt nghe phía sau chấn động, nghe rõ là thành âm của đại cầu, chắc chắn là cả một bầy. Thâm nghĩ, được lắm Long Uyên, thật là hung ác, hôm nay Mao Qua đã lĩnh giáo!

Long Uyên đứng ở chỗ cao nhất của Phong Diệp sơn trang – Thiên Khiếu lầu, vừa ngắm trăng vừa uống rượu. Cười nhìn Mao Qua bị cầu đuổi phải chạy trốn khắp nơi, phía trước là người chạy trốn, phía sau là đại cầu, thực sự là thú vị đến mức Long Uyên nhìn không được mà cười ha ha.

Nhìn theo hướng Mao Qua chạy trốn, Long Uyên nhấp một ngụm rượu, “Mao lão gia, chúc người buổi tối tốt lành.”

Vọng thành nào nhiệt phi phạm, ngựa xe như nước, cảnh tượng thật phồn vinh. Trên mặt bách tính ở Vọng thành đều dào dạt hạnh phúc, bọn họ hạnh phúc vì hoàng đế sắp sửa đại hôn, thương nhân và các lữ khách của quốc gia khác đến đây mang lại cơ hội làm ăn phát tài. Vọng thành là thành thị lớn nhất của Lương quốc, là do năm xưa tiên hoàng kiến tạo một tòa thành kiên cố, tụ tập kì trân dị bảo trong thiên hạ, lương thực tích lũy có thể đủ ăn mười năm, mỹ nhân đông đảo. Những ai từng được nhìn thấy Vọng thành, đều biết Vọng thành vô cùng kiên cố, cho dù địch tấn công mãnh liệt như thế nào, cũng không thể đánh vỡ tường thành, bọn họ đóng cửa không ra chiến đấu cũng không gặp vấp vể gì. Vọng thành là vùng đất phồn hoa để thực hiện mộng tưởng của các thương nhân, văn sĩ, du khách cũng đều đến đây.

Trữ Tiểu Bạch cùng phu nhân của mình đi vào chợ lớn náo nhiệt, phu nhân của hắn muốn mua son môi, tất nhiên là để dự yến hội sắp tới của cung đình, trở thành vị đại thần phu nhân đẹp nhất.

Trữ Tiểu Bạch có vẻ không yên lòng, nhìn chung quanh, hắn nghĩ có người đang giám thị hắn, quay đầu lại thì không nhìn thấy ai, rốt cuộc là ai đang theo dõi hắn? Gần đây mỗi đêm hắn đều không dám ngủ, giấc ngủ trở thành nỗi sợ hãi của hắn. Mỗi đêm Trình Thu Bình đều về gặp hắn trong mơ, chỉ trích hắn, dẫn vật hắn, khiến cho tình thần hắn khủng hoảng. Mỗi ngày đều bất giác thần thờ, bất giác hoảng sợ, mỗi ngày của hắn đều trông qua một cách nặng nề.

“Phu quân, người lại chờ ra.” Trữ phu nhân trách cứ trượng phu của mình lại để tâm trí vào nơi nào, mấy ngày hôm nay hắn ăn không ngon ngủ không yên, mỗi đêm đều vì ác mộng mà tỉnh giấc, xem ra phải gọi đại phu đến xem.

“Đầu ta có chút choáng, khó chịu.” Trữ Tiểu Bạch xoa xoa hai bên thái dương, nghe nói như vậy có thể hóa giải đầu đau.

“Có muốn đến gặp đại phu hay không, chàng cứ thế này cũng không được, nên gặp đại phu kê thuốc bổ điều dưỡng một chút.” Trữ phu nhân có chút lo lắng, dìu Trữ Tiểu Bạch đi về phía trước, ngoảnh đầu nhìn, cách đó không xa có một hiệu thuốc bắc, bên trong chắc chắn có đại phu, nàng liền đi đến đó.

Trong hiệu thuốc bắc có một đại phu chuẩn bệnh là một lão nhân tóc bạc, một thân bố y, hai mắt hữu thần, râu dài phiêu nhiên. Trữ phu nhân dìu Trữ Tiểu Bạch đi vào, Trữ phu nhân mỉm cười với đại phu tóc bạc, “Tiên sinh diệu thủ hồi xuân, tiểu phụ thập phần ngưỡng mộ, phu quân nhà ta bị bệnh, hay mơ thấy ác mộng, thường kêu to người cứu mạng, mong ngài chuẩn bệnh cho.”

“Nga, lão phu xem cho người.” Đại phu tóc bạc bắt mạch cho Trữ Tiểu Bạch, tỉ mỉ quan sát một chút, gạt gạt đầu, mở hộp gỗ vuông, lấy một cây ngân châm châm đâm vào mạch của Trữ Tiểu Bạch, “Vị công tử này mắc tâm bệnh, có chút suy nghĩ không thông, lão phu chỉ có thể giúp người an thần. Nếu như trong lòng người có tâm sự gì không thể nói ra, thì người tìm đến một chỗ hoang vắng nói ra hết, chậm rãi sẽ tốt lên thôi.”

Trữ Tiểu Bạch như là bị đâm trúng chỗ đau, sắc mặt trở nên tái nhợt, vẻ mặt thất kinh, đứng lên kéo Trữ phu nhân đi ra ngoài, “Đại phu cái gì, ăn nói bậy bạ. Cuộc đời ta chưa làm việc gì thất đức, ta phải sợ quỷ đến gọi cửa sao. Ta có tâm sự gì không thể nói cho người khác biết chứ, đúng là mất mớ.”

31. Chương 31

Trữ phu nhân không rõ vì sao Trữ Tiểu Bạch lại thất thường như thế, Trữ phu nhân bị hắn kéo đi, cước bộ của nàng theo không kịp Trữ Tiểu Bạch đang hốt hoảng chạy trốn. Nàng ra sức giẫy khỏi tay Trữ Tiểu Bạch, “Phu quân, người xảy ra chuyện gì vậy!”

“Nghe tên lang băm kia nói lung tung khiến ta đau đầu, ta thực sự chịu không nổi.” Trữ Tiểu Bạch quát, hắn gầm rú khiến mọi người hai bên đường đều quay lại nhìn, trong mắt Trữ Tiểu Bạch những người này đều hoài nghi hắn, ánh mắt của bọn họ đầy ngờ vực, Trữ Tiểu Bạch càng điên cuồng gầm rú, biểu tình cực

độ giận dữ, “Nhìn cái gì mà nhìn! Chưa thấy qua người la hét sao, chưa thấy qua người giận dữ sao, đẹp lắm hay sao mà nhìn!”

“Người này điên rồi.”

“Chúng ta cách xa hắn một chút.” Mọi người đi lại trên đường đều tránh khỏi hắn, giống như sợ rằng nếu đụng vào hắn thì sẽ nhiễm bệnh tật. Trữ Tiểu Bạch bỏ tay khỏi phu nhân của mình, lảo đảo phát cuồng chạy ra khỏi Vọng thành.”Phu quân, phu quân!” Trữ phu nhân đuổi theo phía sau hắn, nằng rất lo lắng, không để ý nên bị vấp hòn đá ngã xuống đất. Trữ Tiểu Bạch không nghe thấy phu nhân hô hoán, không thấy phu nhân té lăn trên đất, vẫn chạy về phía trước. Trên đường đụng vào nhiều người khác, cũng không xin lỗi, con mắt nhìn thẳng phía trước, ánh mắt đại ra, khiến những người qua đường đều cho rằng hắn điên rồi, đều tránh đường ra cho hắn.

Con đường này Trữ Tiểu Bạch đã đi qua nhiều lần, vui vẻ cũng tới nơi này, mắt hứng cũng tới nơi này, ác mộng liên liên tục khiến hắn hầu như cách hai ngày sẽ tới nơi này một lần. Mồ mả hoang vắng, cây cối nửa tươi nửa khô vẫn đứng thẳng, quạ đen đậu trải dài trên cành cây. Dưới tàng cây có một tòa phần mộ, được chăm chút một ít, trước mộ lập một bia mộ, ánh mắt Trữ Tiểu Bạch đại ra, cước bộ quen thuộc chạy tới ở đây. Trữ Tiểu Bạch ngồi ở trước mộ ngẩn người, trước mắt đều là cảnh tượng Trình Thu Bình lúc chết.

“Bình nhi, ta xin lỗi, người hận ta, oan hồn của người trở về kêu ủy khuất trong mộng của ta, ta biết người không cam lòng. Người giết ta đi, động thủ giết ta đi. Ta chết là có thể an ổn, không cần thấp thỏm lo lắng bị oan hồn dằn vặt. Bình nhi, ta là súc sinh, ta không phải người! A a a ——” Trữ Tiểu Bạch ôm đầu, ngửa cổ lên trời hét lớn, nước mắt từ khóe mắt chạy ra rơi xuống ngực áo.

“Ta vì vinh hoa phú quý mà hại chết người, ta vốn tưởng rằng ta sẽ hài lòng, nhưng bây giờ ta hiện không vui, sống còn khó chịu hơn chết, chỉ cần nhắm mắt lại, người lại xuất hiện trước mắt ta. Phu nhân của ta, ta tuyệt không yêu nàng, ta hối hận, ta hối hận vì đã hại chết người, cho dù ta sám hối người cũng sẽ không tha thứ ta, người giết ta đi, bằng không ta tự sát, lấy cái chết tạ tội, người đừng dằn vặt ta nữa.”

Trữ Tiểu Bạch đau đầu khó nhin, tâm tình càng kích động thì càng đau đầu, hắn ôm đầu bứt tóc, gào khóc thống khổ,thét chói tai, hắn dùng đầu đánh vào bia mộ, tạo nên thanh âm thùng thùng.

“Người đã hại chết bình nhi, người còn muốn làm hư bia mộ của hắn sao.” Thanh âm nhu hoàn của Dạ Dương vang lên, Trữ Tiểu Bạch nhìn lại, đã thấy Dạ Dương đứng sau hắn, khuôn mặt mỉm cười, trong tay là tiền giấy tế phẩm.”Đứng lên, người tránh ra. Ta muốn tế lễ cho đồ đệ ta.”

“Sư phụ, người tới đây lúc nào.” Trữ Tiểu Bạch lập tức chỉ lễ với Dạ Dương, Dạ Dương giương mắt lên nhìn hắn, đi thẳng qua, ngồi chồm hổm trên mặt đất, lấy tiền giấy ra, châm lửa đốt.

“Bình nhi, ủy khuất của người ta đã biết, không nên lo lắng cho sư phụ, sư phụ rất mạnh khỏe. Sư phụ nhớ người, thời gian tới cô lẽ sư phụ không thể tới thăm người, nhưng hàng năm sư phụ sẽ đến thăm người.” Thanh âm của Dạ Dương trầm ngập cảm khái cùng bi thương, hắn không muốn khóc, hắn không được yếu đuối. Người tóc bạc tiền người tóc xanh, thực sự là đau lòng, hài tử mình nuôi lớn nên người còn đi sớm hơn mình, sao có thể không bi thương.

“Sư phụ người không nên bi thương quá độ, Tiểu Bạch sẽ chăm sóc cho người.” Trữ Tiểu Bạch thoải mái nói với Dạ Dương.

“Không cần, sao ta có thể cùng người hại chết Bình nhi sống chung dưới một mái nhà, nếu người không phải đồ đệ của ta, ta thật muốn giết chết người bây giờ. Thế nhưng giết người thì quá thoải mái cho người, ta sao có thể để người thống khoái mà chết đi.” Dạ Dương giương mắt nhìn Tiểu Bạch, nhãn thần hung ác nham hiểm khiến toàn thân Trữ Tiểu Bạch run rẩy, sư phụ muốn làm gì hắn.

“Phản bội sư môn, sát hại đồng môn sư huynh đệ, ta nên xử phạt người thế nào a.” Dạ Dương giống như quỷ mỵ, nhe răng tà tà cười, Trữ Tiểu Bạch bị dọa lui ra sau, sư phụ muốn làm gì hắn chứ!

Dạ Dương tung chưởng, Trữ Tiểu Bạch tránh thoát được một chưởng, chưởng phong sát bên tai, bên tai đau đón, chưởng phong cắt đứt vành tai hắn, máu chảy ướt đầm vai. Sư phụ muốn giết ta, trong lòng Trữ Tiểu Bạch cả kinh, võ công của Dạ Dương cao thâm khó lường, người nào khiêu chiến với hắn không chết cũng bị thương, Trữ Tiểu Bạch không phải là đối thủ của Dạ Dương. Trữ Tiểu Bạch liều mạng né tránh

thể tiến công càng lúc càng nhanh của Dạ Dương, dùng hết sức mà né tránh cật lực. Dạ Dương một chưởng đánh qua, Trữ Tiểu Bạch thoát trong gang tấc, chưởng phong sắc bén đánh vào đại thụ hai bên mồ, thân cây bị chém thành hai nửa. Trữ Tiểu Bạch sợ đến co rụt lại, Dạ Dương nhấc chân một cước đá trúng ngực Trữ Tiểu Bạch, khiến Trữ Tiểu Bạch văng xa vài chục trượng, ngã trên mặt đất, ngực đau đớn, khó thở, hắt nôn ra một ngụm máu.

Dạ Dương đi tới trước mặt Trữ Tiểu Bạch, Trữ Tiểu Bạch biết xương sườn của mình đã gãy, hắt liệu mạng muốn đứng lên, lại bị một cước của Dạ Dương đè lại, lạnh lùng trên cao nhìn xuống giống như đang nhìn một người sắp chết, “Năm đó nhà ngươi bị cừu gia giết chết, ta không muốn thu lưu ngươi, Bình nhi năn nỉ ta lưu lại ngươi, ta động trắc ẩn nên mới nuôi dưỡng ngươi thành người, giúp ngươi học võ công của Bạch gia. Ta không nghĩ tới ngươi là loài lang sói, ta muốn phế võ công của ngươi, một người không có võ công làm sao có thể trở thành tướng quân, ha ha ha ha cấp. . .”

“Sư phụ, không nên như vậy, đồ đệ sai, đồ đệ hối hận rồi, người khai ân, buông tha đồ đệ.” Trữ Tiểu Bạch sợ đến sắc mặt trắng bệch, đau khổ cầu xin, “Sư phụ, ta sai rồi, người tha ta đi, ta nhất định hối cải để làm người mới.”

“Đã muộn!” Dạ Dương lạnh lùng âm ngoan nói.

“A a a a a a a a ——” Tiếng lêu thảm thiết của Trữ Tiểu Bạch quanh quẩn nơi bãi tha ma hiu quạnh, khiến đám quạ đen kinh hách bay lên kêu quác quác, tiếng kêu thê lương không dứt, người đi đường nghĩ quỷ đang kêu khóc, sợ đến mức không dám tới gần.

Vọng thành, nơi hoàng cung của quốc chủ Lương quốc, cung tường lại được sơn đỏ một lần nữa, các cung thất cũng đều được tu sửa một phen, gia cụ bài biện trong cung đều là gỗ cây tử đàn hương. Âu Tuấn Trình dùng gỗ lim dát vàng kiến tạo một tòa Lim điện trong cung, nơi này là vì một vị mỹ thiếu niên mà kiến tạo. Vị thiếu niên này có khuôn mặt xinh đẹp xuất chúng, thật có thể nói là nếu mỹ nhân có nụ cười khuynh quốc khuynh thành. Âu Tuấn Trình chưa gặp vị mỹ nhân này, chỉ là nghe nói qua, hiện tại vị tuyệt thế mỹ nhân này sắp sửa được đưa vào hoàng cung, nên hắn kiến tạo một cung điện hoa lệ làm lễ vật. Bên trong được bày biện trần bảo tượng xứng, tủ quần áo đều là phục sức hoa mỹ. Trình Thu Vũ chỉ huy cung nhân mang đồ sắp xếp trong Lim điện, san hô ngọc đặt ở phía Đông, bình phong phú quý đặt bên ngoài phòng ngủ, một vị cung nữ không cẩn thận làm rơi một bộ áo ngủ trên mặt đất, thái giám liền trách cứ nàng không cẩn thận, cung nữ sợ đến phát run.

Trình Thu Vũ không tức giận, đi tới trước mặt cung nữ nhặt bộ quần áo lên, phỉ đi bụi bặm, rất ôn hòa nói: “Ngươi lần sau phải cẩn thận, không nên phạm sai lầm, bỏ y phục này vào.”

“Vâng, đại nhân.” Cung nữ tiếp nhận áo ngủ, cẩn thận bỏ vào ngăn tủ.

Trình Thu Vũ trở lại cung thất của mình, ngồi ở trên ghế, trong tay cầm một chén nước chè xanh, nhìn cảnh cây cây trĩu trĩu ngoài cửa sổ mà đỡ ra. Áo ngủ làm bằng bằng tầm ti, cảm giác lạnh lẽo trơn bóng còn vương trên đầu ngón tay hắn. Áo ngủ bằng bằng tầm ti là chí bảo, hắn từng hướng Âu Tuấn Trình xin, nhưng Âu Tuấn Trình chưa từng đáp ứng cho hắn, Trình Thu Vũ dần dần minh bạch, hắn không phải là người Âu Tuấn Trình sủng ái nhất. Hậu cung rồi cũng có nữ nhân làm chủ, bên người hoàng thượng còn có thiên hạ đệ nhất mỹ nhân làm bạn. Trình Thu Vũ đau thương ai thán, tự giễu cười cười, ta có làm cái gì, cũng không có được hắn, tòa cung điện này không còn là nơi ta có thể sống yên ổn. Ta và Âu Tuấn Trình cuối cùng chỉ có quan hệ quân thần, không có khả năng trở thành người duy nhất của hắn. (Bằng tầm ti = sợi tơ tầm mỏng, lạnh)

Trình Thu Vũ phỉ bụi bặm tên người, vuốt lên nếp gấp trên y bào bằng lụa, ngày mai hắn sẽ mỉm cười nghênh tiếp vị mỹ nhân ngoại tộc kia vào cung, từ nay về sau trong cung sẽ không còn Trình Thu Vũ, như vậy cũng tốt. Trình Thu Vũ thu thập vật phẩm của mình, đặt ở trong hộp nhỏ, hắn ôm lấy hộp nhỏ kia rời đi.

“Trình đại nhân, người muốn đi đâu?” Tiểu thái giám hầu hạ Trình Thu Vũ hỏi.

“Về nhà, cung điện sẽ có rất nhiều chủ nhân, ta không nên lại ở chỗ này.” Trình Thu Vũ ôm hộp nhỏ, mới đi vài bước, lại dừng lại cước bộ, hắn lấy ra trong ngực một khối hoàng kim đưa cho tiểu thái giám kia. Tiểu

thái giám không muốn nhân, nhún nhường một chút, “Cầm lấy, sau này ta sẽ không đến đây, đây là lễ tạ ơn người hầu hạ ta mấy năm qua.” Dáng tươi cười của Trình Thu Vũ đầy thê lương, nhưng vẫn ôn nhu nói.

“Đại nhân, hoàng thượng chỉ là nhất thời mê hoặc, hẳn chơi đùa một trận, còn có thể trở về bên ngài.” Tiểu thái giám cầm lấy hoàng kim, nhìn Trình Thu Vũ, cũng không biết nên nói thế nào mới tốt.

“Cảm tạ người.” Trình Thu Vũ ôm lấy hộp nhỏ đi ra đại môn, lưu luyến quay đầu lại nhìn thoáng qua cung thất, làm thư đồng đích thái tử cũng ở bên hắc, hiện tại thái tử làm hoàng đế cũng ở bên hắc. Nhưng đây là lúc nên về nhà, hẳn cũng muốn thực hiện nghĩa vụ cho gia tộc, phụ mẫu đã mất vài năm trước, thúc phụ trong tộc bàn chuyện hôn nhân cho hẳn, bây giờ hẳn cũng muốn trở thành tân lang. Trình Thu Vũ bắt đắc dĩ nở nụ cười, lưu luyến làm gì, nơi cung điện tràn ngập tham vọng có gì tốt, đi thôi.

Trình Thu Vũ đi qua cửa cung, đi tới thần điện tế tự, sa mạn trắng noãn, thăm lòng hồng sắc, thần điện luôn luôn bảo trì sự yên lặng, trang nghiêm. Lưu Đình tĩnh tọa ở giữa đại điện, nhắm mắt dưỡng thần.

Trình Thu Vũ hướng Lưu Đình hành lễ, “Sư phụ, ta phải rời khỏi cung thất, sau này không thể mỗi ngày đều đến thăm người, người phải bảo trọng.”

Lưu Đình vừa nghe Trình Thu Vũ nói, chợt giương đôi mắt, vẻ mặt ngạc nhiên, “Tiểu Vũ, hoàng thượng sung ái người như vậy, vì sao người phải rời đi.”

Trình Thu Vũ nói, “Hoàng thượng muốn đại hôn, ngày mai vị còn có vị thiếu niên phiên bang mỹ lệ tiến cung, ở đây không còn là nơi sống yên ổn.”

“Sao lại như vậy.” Lưu Đình kéo Trình Thu Vũ ngồi bên cạnh mình, Trình Thu Vũ là đệ tử đặc ý nhất của hẳn, hẳn đối với Trình Thu Vũ có kỳ vọng rất cao.

“Sư phụ, đệ tử thích áo ngủ bằng tằm ti, hướng Hoàng thượng xin, hoàng thượng nói đó là chỉ bảo nên không cho. Ngày hôm nay đệ tử nhìn thấy kiện áo ngủ này trong ngăn tủ của tân sủng, đệ tử sáng tỏ, nên đệ tử rời đi, hà tất phải đợi đến lúc bị người ta đuổi đi, đệ tử vẫn còn muốn giữ tự tôn.” Trình Thu Vũ nghĩ tới đây, bi ai rơi nước mắt. Minh yêu thương hoàng thượng, đã biết hoàng thượng chỉ xem tình ái là trò chơi, nhưng không thể buông tay, tưởng rằng hoàng thượng đối tốt với mình lắm, nhưng cái gì cũng không có. Nên kết thúc, không nên do dự.

“Đứa ngốc, khóc làm gì.” Lưu Đình xuất ra khăn tay lau khô nước mắt trên mặt Trình Thu Vũ, nhưng càng lau nước mắt chảy càng nhiều, “Tiểu Vũ, người thực sự là hài tử sinh vào mùa mưa, nghe nói lúc người sinh trời đã mưa liên tục.” Lưu Đình từ ái mỉm cười, ôm Trình Thu Vũ vào trong ngực, Trình Thu Vũ cũng không nhịn được nữa, khóc rống lên. Lưu Đình hơi nhíu mày, vỗ nhẹ lưng Trình Thu Vũ, Lưu Đình ôn nhu nói, “Khóc một lần cho hết sau này sẽ không thể rơi lệ được nữa. Nam nhân chúng ta không chỉ có ái tình, chúng ta còn có mộng tưởng cùng sự nghiệp, tương lai Tiểu Vũ sẽ có gia đình, thê tử hiền lành cùng hài tử hoạt bát, thê tử của người mỗi ngày trải giường chiếu cho người, thổi nệm cho người đi ngủ. Hài tử của người sẽ hiếu thuận với người, bọn họ sẽ giúp người vui vẻ, lớn lên sẽ trở thành nhân tài, làm rạng rỡ tổ tông. Đệ tử của ta là người mạnh mẽ, không phải một người nhu nhược.”

“Cảm tạ sư phụ.” Trình Thu Vũ ghen ngào sát sát nước mắt nói, “Đệ tử đã phấn chấn tinh thần, hảo hảo làm việc.”

“Lúc này mới là đệ tử của ta.” Lưu Đình vui mừng cười gật đầu, vỗ vỗ vai Trình Thu Vũ, “Sư phụ cho rằng người sẽ có được nhiều vinh quang.”

“Đệ tử sẽ không khiến sư phụ thất vọng.” Trình Thu Vũ ôm lấy hộp gỗ, đứng dậy hướng Lưu Đình cáo biệt, sau khi khóc liên cảm thấy khá lên. Trình Thu Vũ suy nghĩ một chút, có lẽ đây là báo ứng của việc hại chết đệ đệ. Trời nghiêm phạt hẳn, hẳn vĩnh viễn không có được ái tình mình muốn, hẳn nghĩ năm tháng sẽ thay đổi, sẽ chậm rãi phai mờ tình cảm của hẳn với hoàng thượng, lúc có một gia đình mới, sẽ là một con người khác.

Lưu Đình nhìn Trình Thu Vũ đi xa, hẳn mới thu hồi tâm tư của mình. Lưu Đình sờ sờ nước mắt lưu lại trước ngực, trên gương mặt tuấn tú của Lưu Đình cũng xuất hiện nhè nhẹ thê lương. Đều là người bất hạnh, yêu người không nên yêu, yêu thương đế vương, chung quy không có kết cục tốt. Chính mình là một ví dụ

hay nhất, Tiểu Vũ lại là một ví dụ khác, bọn họ hướng thể nhân khóc lóc kể lể bị thương, thể nhân cười nhạo bọn họ mị hoặc quân vương, cười nhạo bọn họ dùng thủ đoạn để ở bên người đế vương.

“Tiểu Vũ, chúng ta đều yêu sai người rồi.” Thanh âm của Lưu Đình vang vọng trong điện, bất đắc dĩ cùng thê lương.

32. Chương 32: Dạ Dương

Đây là chuyện của mấy năm sau này, chiến tranh dẹp loạn, mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an, Dạ Dương cùng Long Uyên có cuộc sống hài hòa, phu xướng phu tùy, Dạ Dương một lòng một dạ cùng Long Uyên làm việc buôn bán, các quốc gia bởi vì chiến hỏa mà đồng cỏ bị cháy trụi, trở thành đất phế, gia tộc Long thị nhân cơ hội này làm ăn, khiến công việc của Long Uyên cùng Dạ Dương cũng lu bù lên. Cửa hàng sinh ý mở rộng, Dạ Dương học được gảy bàn tính, mỗi ngày xem sổ sách, còn ra dáng thương nhân hơn Long Uyên.

Long Uyên ngồi tiêu dao ở ghế, Dạ Dương ngồi phía sau án thư, gõ bàn phím keng keng tính toán sổ sách. Trong lòng Long Uyên khó chịu, xem sổ sách làm gì, ngày mai xem không được sao. Hiện tại là ban đêm, buổi tối thì nên làm cái gì, chu công chi lễ, nói phu phụ mật ngữ, tính toán sổ sách làm gì! Trong mắt Long Uyên vừa chuyển, hần đi ra ngoài lấy một ly trà tiến đến, phi thường hiền lành đặt ở trên án thư, thanh âm trầm thấp có thêm vài phần mị hoặc vang lên, “Dạ huynh, uống một chút cho nhuận tiếng.”

“Cảm ơn ý tốt của Uyên, ta cũng đang khát nước, cảm tạ.” Dạ Dương buông sổ sách tiếp nhận ly trà uống một hơi cạn sạch, Long Uyên vừa thấy hần uống nước trà xong, cười sáng lạn như ánh mặt trời, thật chói mắt.

Dạ Dương uống trà được một lúc liền cảm thấy đầu óc choáng váng, ta bị sao vậy. Long Uyên đắc ý, cười rất giống tiểu miêu. Con mắt nheo lại, ta nên làm sao cho tốt ni, tiểu dê béo, đại hôi lang tối! Long Uyên ôm lấy Dạ Dương, lòng tràn đầy vui mừng hướng vào tấm thất.

Dạ Dương chậm rãi tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy tấm màn màu đỏ, màn? Không phải ta đang tính sổ sách sao, tại sao giờ lại lên giường vậy? Dạ Dương cảm thấy cơ thể có gì đó kì lạ, ngồi dậy nhìn xuống người, đây là cái gì. Trên người hần là sa y trong suốt, thân thể qua sa y như ẩn như hiện, mặc với không có gì khác nhau chứ? Dạ Dương gần như xích lửa, nhìn người bên cạnh đang mê hoặc đặt tay trên người mình. Long Uyên, chẳng lẽ là. . . Cái tên gia khảo chết tiệt!

Lúc này tâm Long Uyên đang nở hoa, hần đã chuẩn bị thật lâu, để tìm kiếm sa y gần như trong suốt, hần phải đi nhiều nơi mới mua được, dựa theo vóc người Dạ Dương làm ra y phục. Y phục làm tốt nhưng lại xuất hiện vấn đề, muốn Dạ Dương cam tâm tình nguyện mặc vào, mơ mộng hảo huyền. Long Uyên thông minh bày ra kế sách, hạ được! Tuy rằng cũ nhưng vẫn dùng tốt. (biến thái)

“Người hạ được!” Dạ Dương lên án.

“Dạ huynh, không làm như vậy người sẽ mặc sao, hiện tại hình dáng thật mê người, người thật đẹp.” Long Uyên dè Dạ Dương xuống, tay chân không nhàn rời sờ tới sờ lui trên người Dạ Dương, thân thể Dạ Dương gần như lửa lò, ngón tay Long Uyên xẹt qua nách, qua ngực, bộ phận yếu đuối nơi hạ thân bị hần nhẹ nhàng nhu lộng trong tay, khiến thân thể hần cảm run rẩy không ngớt.

“Không nên!” Dạ Dương cản Long Uyên lại, việc này thực sự là nhọc lòng, một lần là bị ăn đến mặt tịnh.

“Tin tưởng ta, căn cứ kinh nghiệm lúc trước, rất nhanh người sẽ nói muốn, đến lúc đó cầu ta đều không kịp ni!” Long Uyên dùng nhãn thần thêm nhỏ dãi nhìn thân thể xích lửa của Dạ Dương, trong mắt dường như có ngọn lửa hừng hực bốc cháy.

“Hỗn đản...” Dạ Dương liều mạng chống lại bàn tay tập kích trên người mình, trong lòng ủy khuất muốn khóc. Lần trước mắc mưu hần, Long Uyên nói cái gì mà trò chơi, hần năn nỉ mình phối hợp hần, sau này nhất định sẽ không làm như vậy, kết quả khiến mình hồ đồ cả đêm, đến bây giờ phần eo còn đau, lời hứa lần trước tiêu tan không còn một mảnh, ngày hôm nay lại bắt đầu trò cũ, thôi hồ ly chết tiệt.

Vì sao ta lại coi trọng hần, ma xui quỷ khiến cùng với tên hồ ly này ở một chỗ, tuy rằng thân thể trải qua mưa gió tôi luyện, nhưng vẫn bị tên hồ ly này làm mệt đến chết, ta thật muốn chọc thủng hai mắt hần!

“Phối hợp ta đi, Dạ huynh, ta cũng không muốn cưỡng bạo người!”

“Người dám cưỡng bạo ta!” Dạ Dương lúc này hận không thể cầm bả đao trong tay giết hần, không, là thiên hần!

“Dạ huynh chúng ta chu công chi lễ đi!” Long Uyên cúi người, dùng thân thể hần truyền lửa nóng, dùng kĩ xảo qua lớp sa y mỏng, tư thái cường ngạnh, khiến thân thể cứng ngắc của Dạ Dương chậm rãi nhuyển xuống.”Thả lỏng Dạ huynh, ta giúp người lỏng thuốc mỡ, ta không muốn người bị thương, ư?”

Đến thế này thì còn có thể thế nào? Còn xấu hổ làm gì chứ, Dạ Dương nâng thất lưng lên. Còn rụt rè gì nữa, phóng khoáng quá nhiều lần, mỗi lần đều bất lực chống đỡ, thực sự là xong cái này đầu óc hoàn toàn mờ mịt.

“Thật đáng yêu!” Long Uyên cắn một cái lên nụ hoa trước ngực qua sa y mỏng, ngón tay linh xảo mang theo mỡ trơn trườn tổng trong cơ thể Dạ Dương.

Dạ Dương phát ra tiếng ưm tinh tế, rơi vào trong tai tình nhân đặc biệt ma mị.

“Dạ huynh, người thả lỏng?” Long Uyên vẫn di chuyển trên thân thể Dạ Dương, khiến Dạ Dương từng đợt tê dại .

“ . . A . . .” Dạ Dương trong lúc ý loạn tình mê chợt tỉnh, hần nhớ tới một việc, đột nhiên mở mắt, rất chăm chú nói , “Không được bắn ở bên trong, mỗi lần người giúp ta thanh lý thân thể trong dục trì người lại chiếm tiện nghi, lần này không được bắn ở bên trong.”

Dạ Dương tận lúc chống chế đưa ra yêu cầu đối với Long Uyên, nhưng Long Uyên có vẻ như không để ý đến chuyện này, vẫn tiếp tục sờ loạn, nói một câu: “Ta sẽ tận lực khống chế, bây giờ, nâng chân lên...” Thanh âm khàn khàn ra lệnh, Dạ Dương không cam lòng làm theo, Long Uyên chậm rãi đi vào trong thân thể hần.

Cảm giác kết hợp thật phong phú, mặc dù có điểm đau nhức. Dạ Dương ngẩng cổ lên, dần dần tiếp thu trườn tổng càng ngày càng kịch liệt của nam nhân.

“Chậm một chút. . . Uyên. . .” Động tác thô lỗ, Dạ Dương nghĩ khung xương đều bị hần tách ra. Mỗi lần trên giường Long Uyên đều giống như lúc này, không ưu nhã cùng ôn nhu như ngày thường, phảng phất mang theo sự báo đạo chiếm hữu, cho dù Dạ Dương có cầu xin tha thứ hần cũng không bỏ qua.

“Hảo nhuyển. . . Nóng quá. . .” Long Uyên nhìn người dưới thân vì động tình mà hai mắt mê man, đôi mắt thâm thúy của hần toát ra sùng nịch cùng mê luyến.”Thay đổi tư thế một chút.” Phân thân nóng bỏng theo lộ trình rút ra, nội bích giống như không muốn hần ly khai liền co rút lại, khiến Long Uyên thiếu chút nữa lập tức phóng xuất.

“Dương, người thật đẹp, đời này ta sẽ không buông người ra.” Long Uyên nói nhỏ bên tai Dạ Dương.

Điều chỉnh tư thế xong, lần thứ hai kết hợp cùng một chỗ, sau khi thích ứng , tốc độ trườn tổng càng mạnh hơn khiến Dạ Dương mê muội.”Uyen, nhanh lên một chút. . . Nơi này. . . A . . .” Rụt rè cùng xấu hổ vào lúc này đều là dư thừa, vô luận mình không tình nguyện bao nhiêu, thì cũng bị khơi mào dục vọng tiềm tàng trong cơ thể, thành thực mà phơi bày trước mắt Long Uyên.

“Dương, người là của ta.” Long Uyên cắn lên vai Dạ Dương, chân thật thì thầm.”Người nào cũng đừng hòng cướp người đi. . . Thân thể này, biểu cảm này, nơi nóng bỏng này. . . Đều là của ta. . . Ta sẽ không để bất luận kẻ nào chạm vào người.”

“Ừ. . . Ân. . .” Dạ Dương gật đầu thuận theo, phi thường phối hợp với Long Uyên.

“Đáp ứng ta, không để cho người khác chạm vào người, dù chỉ là một chút, ai chạm vào ta sẽ chặt ngón tay kẻ đó.”

“Uyen. . .”

“Đáp ứng ta, Dương. . .”

“A a. . . Hảo. . . Ta sẽ không để cho người khác chạm vào ta. . . Ân. . .”

Cao trào đạt tới, toàn thân một trận kinh luân, thoả thích phóng xuất ra khoái cảm, Dạ Dương lập tức xụi lơ, nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích.

“Cảm giác rất tuyệt?” Thanh âm giảo hoạt vang lên bên tai, Dạ Dương không có một chút khí lực để nói. Long Uyên được một tác lại muốn tiến một thước, “Có muốn làm lại một lần nữa không?”

Cái này thật không kiềm chế được nữa, Dạ Dương rất muốn mắng to hắn, bỗng nhiên nhớ tới một việc, lại càng cảm tức.”Người, tên chết tiệt, không được bắn trong cơ thể ta, người lại. . .”

“Ngạch, vừa rồi rất cao hứng, ta quên, bây giờ nhất định nhớ kỹ, tiểu Dương Dương, chúng ta làm lại một lần a.” Long Uyên giống như đại sắc lang lại một lần nữa áp Dạ Dương trên giường, Dạ Dương cố sức đẩy ra, muốn một chưởng đánh chết hắn. Giơ tay lên lại không nổi, quên đi, ta con mẹ nó không có tiền đồ, thua trong tay tên tiểu tử này.

“Nghe ta nói, người cũng bận tâm một chút ta đã bao nhiêu tuổi được không, thất lưỡng của ta rất đau.”

“Không có việc gì, người còn trẻ. Bây giờ chúng ta làm nhiều một chút, sau này già rồi không thể động, có muốn cũng không thể làm được!”

“Người vương bát. . .” Lời mắng chửi của Dạ Dương đều bị Long Uyên nuốt vào, Long Uyên hôn cuồng nhiệt lên môi hắn, tránh cho hắn nói những lời không hợp tình hình.

“Dương, chúng ta làm tới bình minh có được hay không?”

“Không được. . . A. . .”

Nắng xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu trên mặt Dạ Dương, con mắt Dạ Dương giật giật, hơi mở mắt, cảm thấy ánh dương đặc biệt chói lóa, Dạ Dương giơ tay lên che đi, ánh nắng vẫn xuyên thấu qua khe hở rơi vào. Dạ Dương trở mình, trên người đã sớm được Long Uyên rửa sạch sẽ, thay áo ngủ mới. Thất lưỡng cảm thấy cứng nhắc, đối với yêu cầu vô độ của Long Uyên, Dạ Dương chỉ có thể âm thầm bất bình, tên gia hỏa này nhân lúc hắn đang mơ mơ màng màng, nói cái gì, lần sau muốn dẫn mình làm trên ghế, cái đầu óc thối nát. Phải đi xem sổ sách ni, ngày hôm qua còn chưa xem xong. Dạ Dương ngồi dậy, hướng cổ nhìn ra ngoài, Long Uyên đang xem một quyển sổ sách cuối cùng, ai, nói thực mình cũng không phải thương nhân, xem hai ba quyển sách mất cả ngày, kết quả Long Uyên ngồi một chút đã xem xong.

Chiến tranh đã được dẹp loạn mấy năm rồi, cuộc sống của mình coi như là an ổn, có một gia đình, có một người mỗi ngày đều ở bên cạnh mình, mộng tưởng của Dạ Dương đã biến thành hiện thực, cảm giác rất không thật, có đôi khi hắn nghĩ chính mình đang nằm mơ.

“Dạ huynh, người đói bụng chưa, Uyên đã bảo quản gia làm một chén cháo, một lát sẽ được, người nhẫn nhẫn.” Long Uyên thực sự là dùng phương thức chăm sóc một tiểu hài tử để chăm sóc Dạ Dương, thực sự là nâng niu trong lòng bàn tay như đồ dễ vỡ, hàm trong miệng lại sợ tan đi. Dạ Dương nghĩ thầm, ta là một lão nam nhân như vậy, bề ngoài không xuất chúng, Long Uyên này rốt cuộc coi trọng cái gì, đâu cần chăm sóc mình như vậy, có thể nói là vô cùng sùng nịnh mình, Dạ Dương thật không thể nào hiểu nổi.

Tiểu nha hoàn bưng lên một chén cháo, Long Uyên cầm lấy cái chén, ngồi ở trước giường, cầm lấy cái muôi múc từng ngụm chạy uy cho Dạ Dương, “Uyen biết người thích cháo bát bảo, Uyen uy người.”

“Ta có thể tự ăn, ta cũng không phải sinh bệnh, Uyên xem sổ sách đi.” Dạ Dương nuốt một ngụm cháo, vươn tay muốn lấy chén cháo, Long Uyên hiểu rõ Dạ Dương nghĩ gì, cố ý không đưa chén cháo cho hắn.

“ Bao nhiêu năm người hành quân tác chiến, vì Tề quốc cống hiến, nào có tâm tư chiều cổ bản thân mình. Hiện tại chúng ta đem ngọt ngào mất đi lúc đó trở về.” Long Uyên tuyên bố quyết định của mình, thời gian ngọt ngào sẽ không mất đi, chúng ta lại hưởng thụ thanh xuân một lần nữa, “Uyen có kế hoạch thế này, chúng ta đi du ngoạn Tấn quốc, vui chơi mua sắm mọi thứ được không?”

“Rất tốt, nhưng vì sao Uyên lại muốn đi chung quanh du ngoạn?”

“Uyen muốn thử cảm giác đánh dã chiến một chút, cho người chọn, chúng ta làm ở trên xe ngựa thú vị hơn hay kỵ mã thì thú vị hơn.”

“Người đi chết đi!”

33. Chương 33

Thân ảnh tiêu tụy rồi đi, mong muốn có thể mang đến vận khí tốt cho chính mình. Trình Thu Vũ lên mã xa đi nhanh khỏi kinh thành, hướng từ đường Trình thị, Trình thị bọn họ theo tiên hoàng xây dựng cơ nghiệp giang sơn, truyền tới đời Trình Thu Vũ, đã gần ba trăm năm. Trình thị thể lực mặc dù không cường đại, thể nhưng căn cơ thâm hậu. Từ đường của Trình thị nằm tại một thôn nhỏ ở phía Tây ngoại thành, Trình Thu Vũ thường hay đến đó tế tự tổ tiên, hôm nay hẳn muốn đến đây để xác định hướng đi cho bản thân, cũng muốn kết thúc quá khứ làm một con người mới.

Mã xa dừng ở trước cửa từ đường, thủ vệ cùng người trong tộc đã biết Trình Thu Vũ sẽ đến tế tự tổ tiên, sớm chuẩn cống phẩm đèn nhang, chờ ở cửa từ đường.

Trình Thu Vũ xuống xe ngựa, từ đường Trình thị ngay trước mắt, tường trắng ngói đen, dương quang chiếu hạ, trang nghiêm túc mục. Một vị hắc y thiếu niên đã sớm chờ ở cửa nghênh tiếp hẳn. Thiếu niên gọi là Quý Tử, còn nhỏ mất cha, mẫu thân ở goá, một mình nuôi nấng hài tử, mặc dù cuộc sống vất vả nhưng cũng không tái giá. Nàng nói, nếu ta tái giá, nếu kẻ phụ ngược đãi con ta, không bằng chúng ta cùng nhau chết đối còn hơn. Trình Thu Vũ thương hại bọn họ, liền để cho bọn họ đến ở tại từ đường, mỗi ngày quét tước đình viện, trông coi từ đường, mỗi tháng hẳn đều trả công, mẫu tử có kế sinh nhai. Quý Tử đối với Trình Thu Vũ cảm kích vạn phần, mẫu thân của hẳn cũng nói, không nên quên ân đức của biểu thúc, Quý Tử nghe nói Trình Thu Vũ muốn tới tế tự tổ tiên, sáng sớm đã một mình đến đây, vẩy nước quét nhà lau chùi, chuẩn bị tam sinh tế phẩm, hoa thơm, hương đèn, lễ vật, canh giữ ở cửa chờ nghênh tiếp Trình Thu Vũ.

“Biểu thúc.” Quý Tử thi lễ với Trình Thu Vũ, mỉm cười nói, “Biểu thúc, người đến tế tự tổ tiên, Quý Tử đã sớm chuẩn bị tốt, biểu thúc đi theo ta.”

Trình Thu Vũ quan sát Quý Tử, hài tử này đã cao lên rất nhiều, cũng khỏe mạnh không ít, ngày hôm nay mặc lễ phục hắc sắc tế tự tổ tiên, cũng có vài phần trang nghiêm quý khí.”Quý Tử có chăm chú nghiên cứu thư tịch biểu thúc đưa cho người lẫn trước không?” Trình Thu Vũ đối xử với Quý Tử như là một người anh cả, hỏi han.

“Biểu thúc, Quý Tử đã sớm xem xong, cũng đã đọc thuộc lòng, mấy hôm trước có người trong thôn muốn ta mở một học quán, dạy dỗ hài tử trong thôn, làm thầy dạy học.” Thanh âm vui vẻ của thiếu niên nhiệm sang Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ gật đầu, hài tử này cuối cùng cũng trưởng thành.

“Cũng tốt, làm thầy dạy học, kiếm tiền phụng dưỡng mẫu thân, mẫu thân người cũng có thể nghỉ ngơi.” Trình Thu Vũ cười nói, Quý Tử không đọc một nghìn cũng đã đọc mấy trăm quyển sách, viết chữ khéo léo, làm thầy dạy học cũng không dạy nhầm cho đệ tử.

“Biểu thúc nghĩ ta hợp, ta sẽ mở một học quán, dạy hài tử học bài.” Quý Tử vừa nghĩ sau này phải dựa vào bản lĩnh chính mình kiếm tiền nuôi sống mẫu thân, trong lòng vui mừng không gì sánh được, con mắt cười loan, thật giống tiểu Nguyệt Nga, khả ái cực kỳ.

“Mẫu thân người vẫn khỏe chứ.” Trình Thu Vũ hỏi, hẳn cẩn thận nhìn tảng đá dưới chân, mấy ngày trước lưu lại tuyết đọng kết thành miếng băng mỏng, có chút trơn trượt.

“Mẫu thân vẫn mạnh khỏe, nhưng mắt nhìn không rõ, ta không cho nàng tiếp tục công việc thêu thùa, nhưng nàng không nghe.” Quý Tử nói về mẫu thân cũng rất bất đắc dĩ, mẫu thân cố chấp vô cùng, muốn kiếm bạc để nhĩ tử cưới vợ, ngày nào cũng thêu thùa kiếm tiền.

“Làm phụ mẫu đều thương yêu hài tử của mình, vì hài tử không sợ mất tính mệnh, người phải hiểu thuận với mẫu thân của mình.” Trình Thu Vũ nói xong lời này, liền dừng lại một chút, hẳn bỗng nhiên nhớ lại tiểu hài tử dưới giàn hoa tử đằng kia, thân thể gầy yếu, quần áo tả tơi, là đệ đệ của ta, phụ mẫu ta chưa từng ôm hẳn một lần, sao nói đến vì hẳn mà làm cái gì. Đệ đệ. . . Nội tâm Trình Thu Vũ hổ thẹn, hẳn là một trong những hung thủ hại chết đệ đệ, bọn họ cho dù không phải là huynh đệ ruột thịt, nhưng cũng cùng một phụ thân. Nhân thần Trình Thu Vũ âm thầm, trong lòng thâm nghĩ, ta là người như vậy, tâm địa

đen tối, tổ tiên sẽ phù hộ ta sao? Nghĩ đi nghĩ lại, tiên tri nói hắn sẽ trở ngại hoàng thượng nhất thống thiên hạ, ta không có làm sai. Tư tưởng Trình Thu Vũ kịch liệt đấu tranh, cước bộ liên tục hướng đến đại sảnh của từ đường, nhìn những bài vị sắp xếp trên bàn thờ tổ tiên. Trình Thu Vũ đã sớm tắm rửa qua, hắn dâng lên tế phẩm, châm hương nến, đàn hương lượn lờ, Trình Thu Vũ hướng tổ tiên quỳ lạy dập đầu, trang nghiêm chân thành, nhân thần của hắn tràn ngập u buồn. Quý tử nhìn ra Trình Thu Vũ có chút tâm sự, cũng không muốn làm phiền, liền lặng lẽ rời đi, bảo mẫu thân chuẩn bị cho Trình Thu Vũ một ít cơm canh.

Trình Thu Vũ ngồi trước bài vị tổ tiên, trên mặt đất được trải thảm lông, hắn rơi vào trầm tư, không hề cảm thấy lạnh, hắn muốn cùng tổ tiên nói chuyện. Liệt tổ liệt tông, các người cho ta một lời khuyên, ta phải làm thế nào mới tốt. Trình Thu Vũ ngồi ở từ đường lạnh như băng, gió lạnh thổi qua, trái tim hắn càng băng giá. Trình Thu Vũ không biết đích xác mình đang ở nơi nào, tổ tiên cũng không cho hắn một đáp án chính xác, hắn chỉ nhìn thấy trước mặt là một đại dương mênh mông, hắn đang vùng vẫy trong đó. Cảm thấy mình sắp bị nước chìm chết, hắn liều mạng giãy dụa, nhưng chỉ cảm thấy càng ngày càng khó thở, lúc này bỗng có một bàn tay kéo hắn ra khỏi đại dương mênh mông đó.

Trình Thu Vũ ra một thân mồ hôi lạnh, đây là cảnh trong mơ, tổ tiên muốn nói cho ta rằng ta sẽ gặp nguy hiểm, lúc ta nguy hiểm nhất sẽ có người ra tay cứu ta, người cứu ta có thể là ai? Trình Thu Vũ hướng tổ tiên quỳ lạy dập đầu một lần nữa, cảm tạ tổ tiên đã cảnh báo.

Trình Thu Vũ lên mã xa trở lại kinh thành, sắc trời đã tối, Trình Thu Vũ nghĩ trong lòng, sáng sớm ngày mai, mình còn phải chuẩn bị nghênh tiếp mỹ nhân ngoại quốc tiến cống tiến cung. Mã xa đang đi, bỗng nhiên dừng lại, xa phu kêu la: “Đại nhân, bên đường có người, người này toàn thân đầy máu, hình như đã chết.”

“Đã chết?” Trình Thu Vũ xóc liềm lên, nhảy xuống xe ngựa, nhìn kỹ dưới tàng cây bên đường có một nam tử khoảng mười bảy tuổi, nam tử này mắt phượng tinh tế, đôi môi nhợt nhạt, trên trán có một ấn ký màu đỏ, là phượng hoàng đồ đằng. Vết thương trên người đang chảy máu, một thân xiêm y vải thô cũng không làm mất đi quý khí. Trong lòng Trình Thu Vũ thầm nghĩ, nhất định là người ngoại tộc lưu lạc đến tận đây, vậy ta làm một việc thiện, cứu hắn một mạng, cũng là chuộc một phần lỗi vì đã giết chết đệ đệ.

Trình Thu Vũ loan hạ thất lưng, thử một chút, người này còn hô hấp, liền cùng xa phu đưa hắn lên xe ngựa, xa phu giục tuấn mã, chạy tốc độ gấp đôi, chủ nhân muốn cứu mạng cái người xa lạ này, hắn cũng muốn chạy tới thành nhanh một chút.

Trình phủ kêu loạn, Trình Thu Vũ ôm một mỹ nam tử đang thụ thương quay về, an bài ở sương phòng, có thể thấy được chủ nhân rất trọng người này. Bọn hạ nhân tiến tiến xuất xuất, chuẩn bị nước nóng, vải trắng, trang phục, quần gia lập tức chạy ra thỉnh đại phu, không bao lâu sau có một lão đại phu đầu bạc râu trắng tới, “Tiên sinh, biểu đệ của đại nhân nhà chúng ta cùng người khác luận võ bị thương, người mau mau chữa cho hắn.”

“Không nên lo lắng như vậy, người muốn lão nhân gia ta mệ chết sao.” Đại phu tóc bạc bị quần gia kéo tới, thở hổn hển tiến vào sương phòng, “Bệnh nhân ở nơi nào, lão nhân gia ta chẩn cho hắn, bảo chứng khỏi tử hồi sinh.”

Trình Thu Vũ phi thường khách khí, dẫn đại phu đi tới trước giường, “Vị tiên sinh này, biểu đệ của ta cùng người luận võ, bị trọng thương, người xem trị liệu thế nào?”

“Ngạch, vết thương quá sâu, hình như là do một binh khí nguy hiểm cố tình sát thương, cũng không lo ngại, chỉ là mất máu quá nhiều, điều dưỡng một trận, lão nhân gia ta có thuốc trị thương tốt nhất, bảo chứng vài ngày sau hắn sẽ sinh long hoạt hổ, ha ha ha ha.” Lão đại phu tóc bạc chẩn mạch xong, vén tay áo giúp người này thanh lý vết thương, bôi thuốc trị thương, băng bó, thủ pháp thành thạo khiến kẻ khác thán phục.

“Thuật băng bó của lão tiên sinh thập phần cao siêu, văn sinh kính phục.” Trình Thu Vũ khen vị đại phu này, đây là người tướng mạo bất phàm, lão giả này có thể ôm lấy một người cường tráng để băng bó, không cần người bên ngoài hỗ trợ, hơn nữa không hao tổn một chút khí lực, hắn là người luyện võ.

“Ngày xưa tông quân ta đã làm quân y, băng bó vết thương như cơm bữa.” Lão đại phu vừa nghe người khác khích lệ hắn, trong lòng vui vẻ, xem ra lão nhân gia ta càng già càng đáng giá, trong lòng lão sinh ra một loại cao ngạo, râu mép cũng vểnh lên cao cao.

“Lão tiên sinh thực sự còn rất phong độ, vẫn sinh kính phục.” Trình Thu Vũ phi thường lễ phép khích lệ tiếp.

“Người thật tinh mắt, ta thích, như vậy đi, phí chữa bệnh lấy người bát chiết.” Đại phu tóc bạc tươi cười hài lòng xán lạn.

Phí chữa bệnh bát chiết, lời nói thật khó hiểu, bát chiết đó là bao nhiêu tiền? Trình Thu Vũ kỳ quái hỏi, “Lão tiên sinh, người nói phí chữa bệnh là bao nhiêu tiền?”

“Không nhiều lắm, không nhiều lắm, cho ta năm mươi lượng bạc.” Đại phu tóc bạc cười tủm tỉm nói.

“ . . .” Cái gì gọi là không nhiều lắm, mặt Trình Thu Vũ lộ biểu tình co quắp. Trình Thu Vũ liếc mắt nhìn quần gia, đúng là đồ mắt mờ, không biết tìm được hắc lang trung này ở nơi nào. Mặt quần gia cũng co quắp, ai biết hắn đòi tiền bạc như thế chứ.

Lão đại phu cầm bạc ra khỏi Trình phủ, ở cửa có hai người đang đợi hắn, một vị tóc bạc da trắng, mặt trái xoan, mắt ngọc mây ngài đích thị là đại mỹ nhân, mỹ nhân cười, trầm ngư lạc nhận, khuynh quốc khuynh thành. Bên người tóc bạc mỹ nhân có một người vóc dáng cao lớn mặt dài, là nam tử ngũ quan tuấn mỹ. Cái nam tử vóc dáng cao lớn này đang cầm lấy tay của tóc bạc mỹ nhân, một tay còn lại cầm mút quả giống như một hải tử, chậm rãi liếm mặt đường trên mút quả.

“Sư phụ, người kiếm được bao nhiêu bạc.” Tóc bạc mỹ nhân cười tủm tỉm hỏi.

“Đây, năm mươi lượng, cái tên ngốc kia cho rằng nói với ta vài câu hay ho, là lão nhân gia ta sẽ ít đòi tiền, mơ tưởng.” Lão giả tóc bạc đắc ý cười dào dạt, thân thủ sờ sờ túi tiền.

Mỹ nhân tóc bạc kia nhìn hắn, tay mát lạnh lẹ móc ra túi tiền trong lòng lão nhân, lão nhân không cho hắn, dữ tay tóc bạc mỹ nhân lại, một già một trẻ người tới ta đi, đánh nhau không biết sống chết. “Sỏa Căn, giữ bạc cho chúng ta, có chết cũng không đưa sư phụ.” Mỹ nhân tóc bạc giằng co túi bạc, nhanh chóng vút lại chon nam tử đang mút mút quả, tiếp nhận túi tiền từ mỹ nhân tóc bạc, nam tử bỏ vào trong lòng, lại bắt đầu liếm mút quả, mặc kệ hai người đánh tới đánh lui, không chút sứt mẻ.

“Sỏa Căn, đưa túi tiền cho ta!” Lão nhân tóc bạc nhảy đến trước mặt Sỏa Căn, giơ tay đòi tiền lại, ra bộ dáng đưa cho ta ta sẽ thưởng.

Sỏa Căn giương mắt, liếc lão giả một cái, cười cộc lốc, “Hắc hắc, đưa túi tiền cho người sao, nhưng bạc là của ta và ca ca, không thể để cho người.”

“ . . . Người, con mẹ nó, thật là ngu ngốc, khờ khạo! Cái tên ngu ngốc này đưa bạc cho ta!” Lão giả tóc bạc tức giận râu mép dựng đứng, tên Sỏa Căn này, biết vậy ngày xưa không nên thấy hắn đáng thương mà cứu mang hắn.

“Làm tốt lắm Sỏa Căn, ca ca thích người nhất.” Mỹ nhân tóc bạc đứng ở bên kia cười nói, bàn tay to của Sỏa Căn liền kéo tay mỹ nhân tóc bạc đến bên người.

“Ồ ồ, bạc là do sư phụ kiếm, đưa sư phụ a.” Lão giả tóc trắng nhìn nhìn đồ ồ của mình, cười hì hì nói.

“Không cho, cho người để người đi sông bạc, một hồi sẽ thua sạch, đệ tử không để cho người bài bạc.”

“Người cho ta mười hai là được, chỉ mười hai, còn lại sư phụ không cần.”

“Năm lượng.”

“Chín lượng.”

“Năm lượng.”

“Tám lượng.”

“Năm lượng.”

“Bảy lượng.”

“Không cần nói nữa, ta cho người một lượng bạc.”

“Năm lượng thì năm lượng, thực sự là quý hẹp hòi.” Lão đại phu oán giận, “Đoan Mộc Dư, người là một đồ đệ bất hiếu, ta thực sự là có mắt như mù nhận người làm đồ đệ, hiện tại người mạnh rồi, mỗi ngày đều quản lão nhân gia ta.”

“Sư phụ, ta mà mặc kệ người, sớm muộn gì chúng ta sẽ phá sản lưu lạc đầu đường. Bài bạc không mang lại điều tốt, hết lần này tới lần khác đều trắng tay, thật là.” Đoan Mộc Dư đưa cho lão giả năm lượng bạc, thở dài một tiếng, ai, từ khi được ma y tóc bạc này cứu lên, cuộc sống mỗi ngày của hắn đều nhìn sư phụ chìm trong bài bạc.

Cao nhân y thuật trên giang hồ kỳ thực lại là một con ma bài bạc, nói ra ai dám tin tưởng chứ. Nhìn lại Sỏa Căn bên người, chính mình nhặt được một kẻ ngu si, bị người ta hạ được thành hồ đồ, thành người thử thuốc. Sỏa Căn này đều gọi mình là ca ca, cái gì cũng không nhớ rõ, nhưng lại nhớ kỹ võ công như vậy, hơn nữa võ công cực kỳ cao, hắn rốt cuộc là ai? Giống như một kẻ bí ẩn lại giống một đứa ngốc, hơn nữa còn cao lớn, nhiều tuổi hơn mình, lại sống chết gọi mình là ca ca, thật phiền phức.

“Đồ đệ, bây giờ lão nhân gia ta mới biết được mình thu không phải là đồ đệ, mà là một bà quản gia!” Ma y tóc bạc cầm năm lượng bạc trong tay, ai thán một tiếng, hắn từng ngang dọc võ lâm, giờ lại thua trong tay một kẻ ngu si, đánh không lại Sỏa Căn, bị Đoan Mộc Dư quản chế, ai, ta đã làm nên tội tình gì chứ.

“Sư phụ, ta cũng không có biện pháp, chúng ta phải sống, người ít phá tiền đi a.” Đoan Mộc Dư dắt Sỏa Căn đi, Sỏa Căn liếm sạch sẽ đường trên mứt quả, bắt đầu ăn hồng quả. Vừa ăn vừa nói: “Ca ca, Sỏa Căn còn muốn ăn mứt quả.”

“Một lúc nữa ca ca mua cho người.” Đoan Mộc Dư bắt đắc dĩ bĩu môi, thật mong đây là đồ đệ của mình, không biết Đinh nhi cùng Tuyết nhi đã lớn đến thế nào, mẫu thân có khỏe không, phụ hoàng có còn nghĩ muốn thay nhi tử mình báo thù hay không.” Sư phụ, Sỏa Căn, các người theo ta về nhà a, nhà của ta là hoàng cung tại Cẩm Vân thành của Tề quốc.”

“Người nhớ nhà.” Ma y tóc bạc thở dài một tiếng, mình đã phiêu bạt mấy chục năm, tìm một chỗ dưỡng lão cũng tốt.” Chúng ta xem đại hôn của hoàng đế tại Vọng thành xong, sẽ rời khỏi đây đến Cẩm Vân thành.”

“Thật tốt quá, mỗi ngày chúng ta bắt đầu tích góp lộ phí tới Cẩm Vân thành, sư phụ, người phải tiết kiệm a.” Đoan Mộc Dư cười như ánh nắng tươi sáng, xán lạn, khuynh đảo chúng sinh.

Trong mắt ma y tóc bạc Đoan Mộc Dư là một đại ác ma, không bài bạc không phải là lấy mạng ta sao. Ma y tóc bạc lấy lòng thương lượng với Đoan Mộc Dư, “Đồ đệ, chúng ta thương lượng một chút, mỗi ngày một lượng bạc được không, sư phụ sẽ kiếm bạc giữa đường làm lộ phí.”

“Đồ đệ lo lắng lo lắng.” Đoan Mộc Dư rung đùi đắc ý nói.

“Lo lắng cái gì, người chỉ muốn buộc ta lại.” Ma y tóc bạc vừa nghĩ không thể bài bạc, trong lòng lại đau thương, đây là mạng sống của ta a.

Đoan Mộc Dư cười giống hồ ly, Sỏa Căn như một con cẩu trung thành theo sau, cuối cùng là một con chuột bạch mao, ba quái nhân đi qua, mọi người đều nhường đường, phải tránh xa những người này một chút a.

34. Chương 34

Trình Thu Vũ ngồi bên cạnh bàn, đối diện hắn là người đang nằm trên giường kia. Trong lòng Trình Thu Vũ không thể bình tĩnh, hắn ngồi ở chỗ này yên lặng lắng nghe tiếng hít thở rất nhẹ của người kia, cảm giác sinh mệnh như hỏa diễm lóng lánh nhảy lên. Cảm giác tội lỗi của Trình Thu Vũ giảm bớt một ít, có phải làm việc thiện sẽ chuộc được lỗi lầm hay không, ta phải làm bao lâu mới có thể hết. Trình Thu Vũ cảm giác có một ánh mắt thăm dò nhìn về phía hắn. Trình Thu Vũ ngẩng đầu nhìn lại phía giường, tìm Trình Thu Vũ này lên một cái.

Trình Thu Vũ chưa bao giờ thấy đôi mắt như vậy, sắc mắt xanh lam giống hệt hải dương, đang nhìn đôi mắt nâu của Trình Thu Vũ, tâm của Trình Thu Vũ bị sắc xanh lam bao phủ không thể kềm chế. Người được hấn cứu trở về đã tỉnh lại, người này đang dùng ánh mắt thăm dò nhìn hấn, Trình Thu Vũ mỉm cười, đi tới trước giường, ngồi ở bên giường nhẹ giọng hỏi: “Người tỉnh, trên người có chỗ nào khó chịu không?”

“Người đã cứu ta, cảm tạ người.” Người bị thương cảm kích nói lời cảm tạ, khuôn mặt tái nhợt tươi cười, có lẽ bình thường người này rất thích cười.

“Không cần khách khí, chỉ là chút chuyện nhỏ, vị công tử này, làm sao xưng hô?” Trình Thu Vũ mỉm cười hỏi.

“Tại hạ Mộc Ngọc Hàn, đa tạ ân công cứu mạng, ân công có thể lưu lại tính danh, sau này Ngọc Hàn sẽ báo đáp.” Trong lòng Mộc Ngọc Hàn thầm nghĩ mình gặp may mắn, được người này cứu lên, tướng mạo của hấn coi như là một quân tử, trang phục phú quý, kết giao cũng là chuyện tốt.

“Không cần gọi là ân công làm gì, ta nghe không quen, ta họ Trình danh tự Thu Vũ, tất cả mọi người đều gọi ta là Trình Thu Vũ.” Trình Thu Vũ nói.

“A, chắc là ân công sinh vào ngày mưa mùa thu.” Mộc Ngọc Hàn nói.

“Đúng vậy, ta sinh vào một ngày mưa mùa thu, cha ta nói, hải tử này gọi là Thu Vũ.” Trình Thu Vũ nhớ lại lúc mình sinh ra, Trình thị hiển hách, hai năm sau mình được tiên tri Lưu Đình thu làm đệ tử, Trình thị ăn mừng, ăn mừng gia tộc sinh ra một người anh tài. Nghĩ đến đây, Trình Thu Vũ đau lòng cười ha ha, thầm nói, “Anh tài cái gì, không hề có chính kiến, bất quá chỉ là hạng người thấy người sang bắt quàng làm họ, sao có thể là anh tài.”

“Trình tiên sinh rất thương tâm, người không muốn cười thì đừng miễn cưỡng chính mình, cười như vậy so với khóc còn khó coi hơn.” Mộc Ngọc Hàn nói. Mộc Ngọc Hàn nghĩ đến cái gì đó, nhìn xung quanh, nhìn thấy Trình Thu Vũ nghi hoặc, liền mở miệng hỏi: “Trình tiên sinh có thấy bình khí tùy thân của ta không?”

“Người nói là bảo kiếm phải không? Nó ở chỗ đây.” Trình Thu Vũ đi tới cách đó không xa, lấy xuống bảo kiếm của Mộc Ngọc Hàn đang treo trên tường, đặt bên người của Mộc Ngọc Hàn. Cái chuôi bảo kiếm này nhìn qua có màu đen, thân kiếm ba thước ánh xạ tinh quang, vô cùng sắc bén.

“Đây là vật tổ tiên gia truyền cha ta tặng, không thể đánh mất.” Mộc Ngọc Hàn cầm lấy bảo kiếm, ngón tay yêu quý xoa thân kiếm, hấn cẩn thận ôn nhu như vậy khiến cho người khác nghĩ rằng bảo kiếm này giống như tình nhân của hấn.

“Phụ thân người rất thương yêu người, vật gia truyền cũng tặng người, hấn đặt nhiều hy vọng vào người.” Trình Thu Vũ ước ao nói, phụ thân đã mất mấy năm trước, năm kia mẫu thân cũng rời đi, cuối cùng Trình Thu Bình chết khiến cho hấn mất đi người thân cuối cùng. Hấn làm tất cả là vì Âu Tuấn Trình, nhưng lại không được hồi báo. Trong lòng Trình Thu Vũ bi ai nhưng Âu Tuấn Trình không hiểu, Trình Thu Vũ minh bạch, để vương chỉ biết quan tâm tâm sủng, có mới nói cũ là bệnh chung, đại đa số mọi người đều như vậy. Nội tâm của Trình Thu Vũ càng tràn ngập u buồn.

Mộc Ngọc Hàn buông bảo kiếm, nói, “Phụ thân ta là một người thích võ thuật, hấn đã từng nói, lúc còn trẻ hấn từng muốn làm một người hiệp khách. Ta thuở nhỏ đã tập võ, có thể nói là một người si võ, nên cha ta mới mang bảo kiếm này tặng cho ta.”

“Người là một người rộng rãi, ta cứu tính mệnh của người là đúng, cũng có thêm nhiều bằng hữu.” Trình Thu Vũ có cảm giác cùng hấn nói chuyện phiếm phi thường dễ dàng, Tâm tình Trình Thu Vũ vui vẻ lên một ít. Trình Thu Vũ thích nhất con mắt của Mộc Ngọc Hàn, nhìn hấn như biển rộng, con người xanh thăm thăm trầm bao dung hàng vạn hàng nghìn. Phàm hạnh người này cũng giống như con mắt của hấn, sâu thăm rộng.

“Ta muốn hỏi người một vấn đề, con mắt của người sao lại có màu lam?” Trình Thu Vũ hiếu kỳ hỏi.

“Tổ tiên ta là người Tây Vực, mẫu thân là người ngoại tộc, huynh đệ chúng ta đều có bộ dáng không giống người Trung Nguyên.” Mộc Ngọc Hàn giải thích. Mộc Ngọc Hàn nhớ tới tổ tiên của mình, phải trải qua biết bao mưa gió từ Tây Vực chuyển sang phương Bắc, cùng các bộ tộc khác tranh đoạt đồng cỏ, chém giết vô số lần, trở thành bộ tộc lớn mạnh, mạnh đến mức lập thành một quốc gia, Mộc Ngọc Hàn hay Đoan Mộc

Ngọc Hàn, tứ Hoàng Tử của Tề quốc. Tề quốc xưng bá, chiếm vùng Trung Nguyên, đó là vô số tiền bối đâm máu chiến đấu hăng hái, dùng sinh mệnh đổi lấy vinh quang. Tổ tiên đã bang trợ Lương quốc quân chủ đánh đuổi sự xâm lấn của bộ tộc phương Bắc, nên được ban thưởng lãnh thổ rộng lớn. Tổ tiên tập kết lương thảo cùng con dân di chuyển lên phương Bắc tạo thành giang sơn Tề quốc, cho đến bây giờ trở thành một quốc gia lớn mạnh. Quân vương Tề quốc có mộng tưởng thôn tóm xong Trung Nguyên sẽ thôn tóm luôn thiên hạ.

“Gia tộc các ngươi thực sự là không giống người thường, chỉ có Tề quốc mới có tổ tiên là người Tây Vực, chẳng lẽ ngươi là người Tề quốc.” Trình Thu Vũ nhìn tướng mạo cùng ngôn ngữ của hắn cũng đã biết được hắn là người Tề quốc.

“Ta là người Tề quốc, người Tề quốc chúng ta dùng mãnh thiện chiến, bị người ta gọi là dân tộc hung hãn trên lưng ngựa.” Đao Mộc Ngọc Hàn nói.

“Cũng không hẳn vậy, Tề quốc đã tiếp thu văn hóa của vùng Trung Nguyên mấy trăm năm, ta thấy Tề quốc hiện tại không phải là dân tộc hung hãn.” Nghe Trình Thu Vũ đánh giá, Đao Mộc Ngọc Hàn thập phần hưởng thụ, người này coi như có chút kiến thức. Đao Mộc Ngọc Hàn còn muốn nói, bất đắc dĩ cái bụng phát sinh thanh âm, Đao Mộc Ngọc Hàn xấu hổ cười cười.

“Nói chuyện với người nên ta quên, người còn chưa dùng bữa, ta sai người đi làm.” Trình Thu Vũ ôn hòa cười như một người ca ca, vội vàng phân phó hạ nhân làm cơm. Trong lòng Đao Mộc Ngọc Hàn chảy qua một tia ấm áp, ca ca. . . Nhị ca của hắn là người hiền lành nhất, mẫu thân của hắn lại là người bao dung thiện lương, tuy mình không phải là do nàng sinh, nhưng nàng vẫn đối với mình phi thường từ ái. Dáng tươi cười của nhị ca cùng Trình Thu Vũ thật giống nhau, bọn họ đều là người tốt. Không biết tiểu đệ đệ thò thè nước mũi đều đi theo nhị ca mỗi ngày giờ trông thế nào. Bị thương khiến cho Đao Mộc Ngọc Hàn miễn cảm hơn, hắn nhớ nhà.

Nơi đẹp đẽ và phồn hoa nhất của Vọng thành, gọi là Liễu Hương Nhai, vừa nghe giống như tên của một loài hoa, kỳ thực không phải, mà là do hai bên đường được trồng nhiều thúy liễu nên gọi như vậy. Nơi ngã tư rộng lớn, là dịch quán để tiếp đón sứ giả của các quốc gia, thương nhân tụ tập hai bên đường, quý phủ của một số đại thần cũng ở nơi này. Suốt ngày ngựa xe như nước, cảnh tượng phồn hoa.

Mã xa của đoàn người sứ thần Tề quốc hướng dịch quán chạy tới, hai bên mã xa đều là tử y vệ kỵ mã theo bảo hộ, có thể thấy được sứ thần trong mã xa là người cao quý thế nào, chắc chắn là hoàng thân quốc thích của Tề quốc xuất hành.

Một bàn tay nhỏ bé trắng nõn xốc màn xe lên, một thiếu niên y phục hoa lệ dùng đôi mắt tử sắc nhìn mọi thứ xung quanh, nhìn mã xa đi qua đi lại trên đường, trong lòng thiếu niên tính toán lần này sẽ có thu hoạch gì.

“Dĩnh nhi, không nên mở màn xe, người sẽ khiến người khác tò mò.” Đao Mộc Thanh Lam ôm lấy Đao Mộc Dĩnh, hờn giận nói, “Dĩnh nhi yên ổn ngồi trong lòng ta là hay nhất, nếu không người khác sẽ nảy sinh lòng hiếu kỳ, Dĩnh nhi hiểu chưa.”

“Vì sao?” Đao Mộc Dĩnh không giải thích được hỏi.

“Đôi mắt của ngươi có là tử sắc, mắt của người Trung Nguyên là hắc sắc, đã biết chưa?” Đao Mộc Thanh Lam xoa xoa đầu nhi tử của mình, thực sự là học mà thông minh được. Đao Mộc Dĩnh được Đao Mộc Thanh Lam ôm trong lòng, xem ra lúc này mình mang thân phận của hoàng tử Tề quốc, lập trường phải cải biến, tình cảm hồ độn của hắn tiêu thất trong cái ôm ấm áp. Hắn đã từng tới nơi này, khi còn là Trình Thu Bình, hắn cũng đã đi hết phố lớn ngõ nhỏ, muốn gặp nhiều người thỉnh giáo, mưu cầu một lối ra. Nghĩ lại khi đó chính mình thật ngu ngốc, tự đi tìm tử lộ.

“Phụ hoàng có biết nơi này được gọi là Liễu Hương Nhai, là nơi tụ tập những người phú quý nhất, ở đây có một nơi gọi là Thiên Hương Minh, ngày xưa là thanh lâu, nhưng bây giờ đã không còn, nó là sở quán nơi văn nhân nhã sĩ phú thương tập hợp. Phụ hoàng có muốn đi không?” Đao Mộc Dĩnh cọt cọt trong lòng Đao Mộc Thanh Lam vài cái, nhần tình khả ái.

“Cho dù phụ hoàng không muốn đi, thì Dĩnh nhi cũng sẽ đi a.” Đoàn Mộc Thanh Lam nhéo nhéo cái mũi khéo léo của Đoàn Mộc Dĩnh, cười nói.

“Phụ hoàng thật hiểu nhi thần.” Đoàn Mộc Dĩnh hôn lên mặt Đoàn Mộc Thanh Lam một cái.

Đoàn Mộc Thanh Lam trêu đùa chĩa chĩa miệng mình nói rằng, “Trẫm muốn Dĩnh nhi hôn ở đây, Dĩnh nhi hôn sai nơi rồi.”

“Phụ hoàng thật đúng là sắc lang.” Đoàn Mộc Dĩnh cười nói. Tiếng cười của hắn lập tức bị Đoàn Mộc Thanh Lam nuốt lấy, Đoàn Mộc Dĩnh bị bất ngờ quên cả nhắm mắt lại, kỹ xảo của Đoàn Mộc Thanh Lam cao siêu, khinh trác dò hỏi, Đoàn Mộc Dĩnh cũng trầm mê trong đó, hai tay tự giác ôm lấy cổ của Đoàn Mộc Thanh Lam, nhiệt tình đáp trả, bỗng nhiên đội trưởng tử y vệ ở ngoại xa cung kính nói: “Điện hạ, tới dịch quán rồi.”

Trong lòng Đoàn Mộc Thanh Lam mắng tên đội trưởng tử y vệ một cái, thực sự là quấy rầy không đúng lúc. Đoàn Mộc Thanh Lam một thân quan phục, hắn giả dạng làm tứ phẩm thị vệ bên cạnh Đoàn Mộc Dĩnh, Đoàn Mộc Dĩnh lập tức tỉnh táo lại, mặt đỏ hồng chôn ở trong lòng Đoàn Mộc Thanh Lam, có chút xấu hổ.

“Khó thấy được Dĩnh nhi xấu hổ, phụ hoàng ôm người đi ra ngoài được không?” Đoàn Mộc Thanh Lam nhìn nhi tử của mình, tâm tình hắn sung sướng tới cực điểm, hài tử này càng ngày càng thú vị.

“Không được, nhi thần tự mình đi xuống.” Đoàn Mộc Dĩnh cứng cổ đáp, ta thật không thích tính khí của người.

“Hảo hảo hảo, người tự đi xuống a Hiếu thân vương điện hạ của ta.” Đoàn Mộc Thanh Lam cười tủm tỉm. Đoàn Mộc Dĩnh bốc đồng hừ một tiếng, xóc lên màn xe, đội trưởng tử y vệ dìu hắn đi xuống xe ngựa. Sớm đã có quản lý dịch quán nghênh tiếp hắn, vị quan dẫn đầu đến chỗ hắn thi lễ: “Cung nghênh Hiếu thân vương đại giá quang lâm, thần phụng mệnh hoàng thượng đợi đã lâu.”

“Vị đại nhân này không cần đa lễ, tiểu vương mới đến, đối với kinh thành còn nhiều điều không biết, còn muốn nhờ đại nhân dẫn đường.” Đoàn Mộc Dĩnh thản nhiên cười, quan lại nhất thời ngốc cứng một chút, một lát sau mới khôi phục tỉnh táo.

“Khách khí khách khí, chiếu cố Vương gia là bổn phận của hạ quan, ngày mai là ngày mỹ nhân ngoại tộc tiến cung, Vương gia có thể đến dự được không.” Vị này đại thần vừa nói, vừa dẫn đường cho Đoàn Mộc Dĩnh, Đoàn Mộc Thanh Lam đi phía sau, ánh mắt như kiếm, hận không thể chém chết tên quan lại của dịch quán kia, mê đắm nhìn nhi tử của ta làm gì, trẫm mắt móc của người xuống bây giờ.

“Thật là khéo, ngày mai tiểu vương cũng muốn hưởng quốc chủ Lương quốc dâng lễ vật.” Đoàn Mộc Dĩnh mỉm cười nói, “Đến lúc đó cũng có thể nhìn thấy phong thái của mỹ nhân kia.”

Dịch quán là một nơi rộng rãi, cách sắp xếp cũng giống như Tề quốc, đình viện nhiều hoa cỏ, nhưng không còn trăm hoa tranh diễn, những nụ hoa ẩn mình đón đợi mùa xuân, chỉ có từng bách vãn xanh tươi như trước. Tử y vệ khiêng một cái rương, đi theo phía sau Đoàn Mộc Thanh Lam, trong rương này đều là trân bảo, đều do Quý quý phi chuẩn bị cho nhi tử của mình. Quý quý phi dặn dò: “Lần đầu tiên rời khỏi Lương quốc, có người nói Vọng thành là một xa hoa đắm mỹ, nơi nào cũng có thương nhân, xuất môn phải mặc y phục tốt nhất, lời nói cử chỉ tốt, không thể để cho người khác xem nhẹ, Dĩnh nhi là đại diện cho uy danh của Tề quốc, phải thật cẩn thận.” Thế là vị mẫu thân này vì hắn chuẩn bị hành lý phô trương, ngay cả đồ chơi quý giá của hắn cũng mang đi.

Dàn xếp xong xuôi vị quan kia xin cáo lui, Đoàn Mộc Dĩnh bị Đoàn Mộc Thanh Lam ôm đi nghỉ ngơi, ngủ trưa. Quan lại quản lý dịch quán đi ra còn quay đầu lại vài lần, quay đầu lại còn không nhìn được mà nhìn vài lần. Vị thân vương điện hạ của Tề quốc quả nhiên là mỹ nhân tuyệt thế, hắn bước xuống xe ngựa, quan lại cho rằng hắn là thiên nhân hạ phàm, nhìn hắn mà kinh hãi. Hắn lập tức phải bấm báo tình huống này, một đường bước nhanh. Trên đường lại gặp quan lại vừa nghênh tiếp mỹ nhân do phiên bang tiến cống.

“Ai nha, Trương đại nhân, người nghênh tiếp vị thân vương của Tề quốc xong rồi sao, nói cho ta nghe, có phải hắn trông phi thường dữ tợn, đôi mắt thật lớn, râu mép dài.” Vị quan này nhìn có chút hả hê hỏi, hắn có điểm vênh vào mười phần, mình được nghênh tiếp mỹ nhân nổi danh kia, cũng có thể phô trương một

trận, “Hôm nay ta mới được nhìn thấy mỹ nhân phiên bang kia, người không biết đâu, mỹ nhân kia mắt ngọc mây ngài, mắt xanh tóc vàng, là mỹ nhân hiếm thấy.”

“Người nói thế đã là gì, vị Hiếu thân vương của Tề quốc mới đúng là khuynh quốc khuynh thành, có thể được hấn cười, chết cũng cam nguyện.” Vị quan họ Trương nói, hấn đang còn hình dung Đoan Mộc Dĩnh, đẹp, không chỉ riêng xinh đẹp, còn có khí chất hồn nhiên cùng cao quý, điều này không phải ai cũng có được.

“Ta thấy người đúng là con trâu ngu ngốc, như vậy đi, ai là mỹ nhân ngày mai ở cung vàng điện ngọc sẽ biết.” Vị quan kia không phục nói, Tề quốc là dạng dân tộc gì, ai cũng biết, quốc gia của người ngoại tộc hung hãn, trong đó dung nhập huyết thống của người Trung Nguyên, nói trắng ra là nơi quanh năm lãnh lẽo, có thể có mỹ nhân gì.

Bọn họ tranh luận nửa ngày về mỹ nhân, còn ở dịch quán, mỹ nhân vận cẩm bào thêu hoa, đi giày vải, nhân lúc Đoan Mộc Thanh Lam ngủ say len lén chuồn ra dịch quán, đáng tiếc còn chưa đi ra khỏi cửa, chợt nghe Đoan Mộc Thanh Lam nói, “Dĩnh nhi càng ngày càng bướng bỉnh, định bỏ phụ hoàng một mình đi chơi.”

Vừa nghe trong giọng nói có chứa oán khí, Đoan Mộc Dĩnh lập tức dừng lại, chạy về bên giường, trong lòng oán giận, hấn quả mình quá chặt, một chút tự do cũng không có.

“Dĩnh nhi muốn đi nơi nào, phụ hoàng cùng người, không phải người muốn dẫn phụ hoàng đi mua sắm ở Vọng thành sao?”

35. Chương 35

Đoan Mộc Thanh Lam, tay trái chống đầu, nằm dài ở trên giường, hai mắt nhìn về phía trước, trêu tức mỉm cười, “Dĩnh nhi thân yêu, người không thể bỏ lại ta một mình để đi thâm hoan.”

“Thâm hoan cái gì, phụ hoàng nói, nhi thần không hiểu.” Đoan Mộc Dĩnh làm bộ không hiểu, thâm hoan, ta chỉ muốn đi Thiên Hương Minh xem một chút, rốt cục lại thành thâm hoan sao?

“Có phải người muốn đi tìm Dạ Dương hay không?” Vị chưa xót dăng trào, Đoan Mộc Thanh Lam vẫn cho rằng Dạ Dương là đối thủ của mình, người quan trọng nhất trong lòng Dĩnh nhi chỉ có thể là ta. Ta phải gạt bỏ Dạ Dương, cứ chờ đó.

Thực sự là ăn dấm chua mà, Đoan Mộc Dĩnh đều đoán được Đoan Mộc Thanh Lam nghĩ gì, hấn và Dạ Dương mà gặp nhau thì sẽ xảy ra chuyện, sao mình không biết chứ?” Phụ hoàng, Dạ Dương là sư phụ của ta, giống như mỗi đêm, Kỳ Duyên sẽ ở trong mộng giúp nhi thần tu tập tâm pháp, chúng ta là quan hệ thầy trò.”

“Thật sao, trăm cho rằng Dĩnh nhi xinh đẹp như vậy, mỗi người bọn họ đều đối với Dĩnh nhi có mưu đồ gây rối.” Đoan Mộc Thanh Lam vừa nói ra lời này, cũng không hiểu sao lại nói ra những lời ngu ngốc như vậy, trong lúc nhất thời Đoan Mộc Thanh Lam cảm thấy rất xấu hổ.

“Phụ hoàng thật giỏi tưởng tượng, Dĩnh nhi đi giải quyết, người cũng muốn đi xem Dĩnh nhi sao.” Đoan Mộc Dĩnh cười trêu ghẹo.

“Người, phơi hài tử này.” Đoan Mộc Thanh Lam ngồi dậy, lấy tay điểm điểm lên trán Đoan Mộc Dĩnh, hài tử này thật bướng bỉnh, nhưng ta lại thích sự bướng bỉnh của hấn.

Liễu Hương Nhai vẫn phồn hoa náo nhiệt như trước, cửa hàng trà lâu tửu quán san sát, từng đám người rộn ràng nhốn nháo, đủ loại sĩ tử, quý tộc, lũ khách và mỹ nhân. Lúc này trên đường có hai người kỳ quái, bởi vì dung mạo bọn họ đều xuất chúng như nhau, một nam tử cao lớn cường tráng, ôm một thiếu niên nhỏ nhắn, dung mạo hai người có chút tương tự, hấn là thân thích. Nam tử cao lớn tuấn mỹ dị thường, thiếu niên dung mạo mỹ lệ xuất trần, nhưng càng khiến kẻ khác lấy làm hiếu kỳ chính con mắt của hấn, hắc sắc ánh lên tử quang, nhìn kỹ thì rõ đôi mắt đó là tử sắc, giống như bảo thạch lỏng lánh quang mang. Y phục

của hai người cũng là tơ lụa thượng đẳng được cắt may tinh xảo, người bên ngoài vừa nhìn cũng biết hai người vô cùng phú quý. (tử sắc = màu tím)

Người đến Liễu Hương Nhai bất luận là bần phú hay anh hùng, bọn họ chỉ cần mặc y phục hoa mỹ, dù cho có giống trư, cũng sẽ được ưu đãi. Mỹ nữ liên tiếp quay đầu lại, nhìn phía bọn họ. Đao Mộc Thanh Lam còn có nhiều mỹ nhân đẹp hơn, huống chi bên người vốn là đã có một giai nhân, những mỹ nhân còn lại đều là cận bã. Tâm tư Đao Mộc Dĩnh cũng không để trên người mỹ nhân, hắn muốn đến luận đường của Thiên Hương Minh để thu thập tin tức. Quốc chủ của Lương quốc không ngăn cản mọi người cùng đàm luận quốc gia đại sự, đàm luận cũng chỉ là nói một chút, đối với hắn cũng không ảnh hưởng gì, trái lại nếu như những người này có cao kiến được hắn tiếp thu, hắn sẽ trọng thưởng. Bởi vậy việc bàn luận ở Lương quốc rất sôi nổi, văn sĩ khắp nơi tụ tập nơi này, luận đường bỗng nhiên trở nên nổi tiếng, được quốc chủ ưu ái.

Thiên Hương Minh là một nơi thần bí, nó là một lầu các ba tầng, phòng rộng thoáng mát, có chính luận đường, kỳ đường, luận chiến đường, còn có các loại mật thất cung nhân mật đàm. Có người nói lầu chủ Thiên Hương Minh rất có tiền tài, hắn rất ít gặp người ngoài, mọi người đồn đãi hắn cũng là một văn nhân nhà sĩ, thế nhưng chưa ai thấy qua hắn.

Đao Mộc Thanh Lam cùng Đao Mộc Dĩnh đi vào đại môn, ở cửa đã có thị nữ canh giữ, thấy có khách quý lâm môn, là quý nhân tuần mỹ, hai người thị nữ liền ôn nhu cười đón, “Khách quan, bên trong, thỉnh.”

“Chúng ta đi đến chính sự đường, nơi này mỗi ngày đều rất náo nhiệt, người sẽ được thấy những văn nhân tranh luận với nhau.” Kiếp trước Đao Mộc Dĩnh thích nhất đến chính sự đường xem náo nhiệt, hắn không nói lời nào, chỉ thích đứng lơ lửng lắng nghe. Lần này Đao Mộc Dĩnh chủ động đưa Đao Mộc Thanh Lam tới nơi này, có thể hắn sẽ tìm được một nhân tài nào đó mang về.

“Mỗi ngày tại triều, các đại thần đều cãi nhau, trời cho bọn họ cái lưỡi, ngoại trừ ăn và cãi nhau còn làm được gì, thật muốn cắt lưỡi bọn họ.” Đao Mộc Thanh Lam vừa nghĩ tới thanh âm nhao nhao đó lại cảm thấy nhức đầu, mỗi đại thần một ý kiến, một đám đại thần nói, thần tán thành. Vậy các người tán thành cái gì, nghĩ ta thích nghe ý bất đồng nhau sao.

“Chúng ta vào xem sẽ biết.” Đao Mộc Dĩnh quen thuộc đi tới chính sự đường, tìm một bàn trống cùng Đao Mộc Thanh Lam ngồi xuống, thị nữ kia giúp bọn họ cởi áo choàng, ôn nhu hỏi, “Hai vị tiên sinh muốn dùng gì?”

“Hai cân thịt hươu, rượu chay ngon nhất của tề quốc.” Đao Mộc Dĩnh giúp Đao Mộc Thanh Lam gọi món ăn, nhỏ giọng nói với Đao Mộc Thanh Lam: “Thịt hươu ở đây dĩ thường ngon, một lát nữa phụ thân tử mỗ cảm nhận.”

“Vì sao phải uống rượu chay Tề quốc, chẳng lẽ Dĩnh nhi không biết rượu ngon nhất xuất xứ từ Tấn quốc.” Đao Mộc Thanh Lam kỳ quái hỏi.

“Hương vị của rượu chay Tề quốc là do nước trên núi tuyết chế mà thành, vị mỹ lạnh, có chút nhu hòa, rồi sau đó lại đậm đà lâng lâng.” Đao Mộc Dĩnh suy nghĩ một chút nói, “Trong rượu có dấu vị đạo tang thương xơ xác tiêu điều, tựa như bách tính của Tề quốc, tâm huyết cứng cõi.”

“Nghĩ không ra, Dĩnh nhi lại nghiên cứu về rượu.” Đao Mộc Thanh Lam mỉm cười gật đầu, Đao Mộc Dĩnh nói rất hợp tâm ý của hắn, Tề quốc bọn họ mặc dù không giàu có và đông đúc như Lương quốc, nhưng chiến sĩ của bọn họ dũng cảm nhất, kỵ binh của Tề quốc là thiên hạ vô địch.

Thị nữ dâng một pho đồng đỉnh, trong đồng đỉnh là thịt hươu nóng hầm hấp, thị nữ cầm lấy bình rượu, giúp bọn họ rót vào ly, thường thường liếc mắt nhìn lên Đao Mộc Thanh Lam. Đao Mộc Dĩnh có điểm hờn giận, nhìn gì mà nhìn, chưa thấy qua mỹ nam tử sao, ta cũng là mỹ nam tử vậy, vì sao không nhìn ta, xem cái tên sắc lang này làm gì!

“Người xuống phía dưới đi.” Đao Mộc Dĩnh cười cực mất tự nhiên, tiếp nhận bình rượu trong tay thị nữ, thị nữ hành một lễ, mềm mại bước đi. Trong lòng Đao Mộc Thanh Lam buồn cười, Dĩnh nhi cũng có chút ghen tị, có phải hắn thích ta hay không, xem ra công phu của ta không uống phí.

“Nghe nói ngày mai sẽ có một mỹ nhân tiến cống, chư vị thấy thế nào.” Một lão giả tóc bạc bạch y ngồi

bên bàn đối diện, bỗng nhiên tại chính sự đường vắng vẻ đưa ra vấn đề như vậy, mọi người buông rượu thớt trong tay, ngẩng đầu nhìn lão giả.

Một người trung niên văn nhân nói: “Nước ta là một nước cường thịnh, ngoại bang ngưỡng mộ cường giả, kính hiến mỹ nhân cũng không phải sự kiện mới mẻ.”

“Tuy là như vậy, nhưng vì sao lại tiến cống trước đại hôn?” Lão giả nói tiếp.

“Chẳng lẽ bọn họ muốn khơi mào hậu cung không hòa thuận, từ đó thu lợi.” Người trung niên còn nói thêm.

“Một người nam sủng mà thôi, đẹp đến thế nào cũng không có khả năng tranh với hoàng hậu? Hoàng hậu có thể vì hoàng thượng lưu lại con nối dòng, hẳn có khả năng sao.” Lão nhân khẩu khí thập phần chẳng đáng, “Một người nam nhân lại muốn hầu hạ dưới thân một người nam nhân, chẳng phải buồn cười cực kỳ.”

“Trước kia hoàng thượng sủng ái Trình Thu Vũ, có thể thấy được hoàng thượng thích nam sắc hơn nữ sắc, có người nói phiên bang mỹ nhân này là mỹ nhân của Ma Dung bộ tộc ở phương Bắc, mà Ma Dung bộ tộc với Vệ quốc quan hệ giao hảo, có thể thấy được chuyện này có sự nhúng tay của Vệ quốc.” Một người tuổi còn trẻ nói.

Đoan Mộc Đình quay đầu nhìn thanh niên kia, quần áo trắng thuần, khuôn mặt gầy gò góc cạnh phân minh, con mắt lấp lánh hữu thần, hẳn cũng ăn thịt hươu uống rượu chay.

“Ý của các hạ là Vệ quốc bày mưu làm chuyện này.” Lão giả suy nghĩ sâu xa một hồi, nói.

“Tiên tri của Vệ quốc nói quốc quân của Vệ quốc sẽ nhất thống thiên hạ, tiên tri của quốc gia ta nói, quốc quân của quốc gia chúng ta sẽ nhất thống thiên hạ, một rừng không thể có hai hổ, Vệ quốc muốn tiêu diệt ý chí của Lương quốc, nên gây rắc rối triều đình.” Bạch y nam tử nói.

“Mưu kế của Vệ quốc thật độc.” Trung niên nam tử vỗ bàn, xúc động phẫn nộ.

“Ta hỏi người, người nói thích mỹ nhân là không nên.” Lão giả hỏi tiếp.

“Đương nhiên, quốc chủ nên là một người tỉnh táo, xem mỹ nhân như cặn bã, đặt ý chí thiên hạ lên đầu. Quốc chủ trầm mê mỹ sắc không thể tự kiềm chế, đó là mầm tai họa.” Bạch y nam tử nói.

“Vạn nhất quốc chủ đối với mỹ nhân tin tưởng thì phải làm sao?” Lão nhân hỏi.

“Vậy phải có người xinh đẹp hơn xuất hiện, hơn nữa mỹ nhân đó quốc chủ không chiếm được, vĩnh viễn không được thì vĩnh viễn nghĩ tới, mưu kế kia sẽ tự sụp đổ. Người yêu thích mỹ sắc, vĩnh viễn không chiếm được mỹ nhân mình muốn, có dục vọng, không thể chạm vào được, không chiếm được mới là tốt nhất, mọi hoa mỹ bên người sẽ tự tàn hoa bại liễu.” Bạch y nam tử trào phúng nói. Hắn nghĩ hoàng thượng sẽ lưu lại mỹ nhân phiên bang này, sẽ đối với mỹ nhân này vạn phần sủng ái.” Hoàng thượng muốn có mỹ nhân, vì hắn kiến tạo cung thất, có thể thấy được hoàng thượng yêu thích mỹ nhân, không sợ xa hoa.”

“Sao người nói như vậy, Lương quốc dân giàu cường thịnh chẳng lẽ làm thế không được, không nên giống Tề quốc, sống ở nơi lạnh lẽo khủng khiếp như vậy, một quốc gia thiếu thốn tài nguyên thì có bao nhiêu thu hoạch, luôn phải tiết kiệm nì. Ha ha ha ha. . .” Một nam tử mập mạp cười ha ha, “Nghe nói Tề quốc đất cần sỏi đá, đều là thảo nguyên khô cằn.” Những người còn lại cũng cười rộ lên.

Đoan Mộc Thanh Lam vừa nghe người khác nói đúng chỗ đau của hắn, nội tâm của hắn tựa như bị cắt một đao, Tề quốc thiếu thốn tài nguyên là việc không thể tránh. Một nửa thổ địa của Tề quốc đều dựa vào trời, nước mưa có lúc đầy đủ, nhưng có lúc vô cùng thiếu thốn, có phần nửa bách tính Tề quốc sinh hoạt rất khổ. Đoan Mộc Thanh Lam muốn bóp chết cái người mập mạp kia, Đoan Mộc Đình kéo tay hắn lại, Đoan Mộc Đình đứng lên, đi tới trước mặt người mập mạp, mỉm cười, khiến người mập mạp thất thần.

“Xin hỏi vị tiên sinh này đi qua Tề quốc chưa?” Đoan Mộc Đình hỏi.

“Chưa đi qua, chỉ là nghe nói.” Người mập mạp nhưng thật ra thành thực, ăn ngay nói thật.

“Tề quốc là chỗ lãnh khủng khiếp, bách tính sinh hoạt trắc trở một ít, Tề quốc quốc chủ hạ chiếu hiền lệnh, chiếu cáo thiên hạ, người tài không kể xuất thân, không kể phú quý, có kiến thức đều có thể dùng. Vì nước bày mưu tính kế chiêu nhân tài, tại hạ thấy nếu tiên sinh cũng có học vấn, đã đi vào thi triển tài hoa, còn

ở chỗ này chê cười Tề quốc nghèo khó, chẳng lẽ trong bụng tiên sinh tất cả đều là rượu thịt?” Đao Mộc Đình trào phúng nói.

“Người mới là một đứa trẻ, đệ tử nhà ai, nói không hề cấp bậc lễ nghĩa!” Người mập mạp có chút căm tức, vỗ bàn, quát.

“Tại hạ là người Tề quốc, người định thế nào.” Đao Mộc Đình không nghi kỵ, hần vửng vàng đứng trước người mập mạp. Người mập mạp nghĩ mình không may, chê cười Tề quốc bần cùng, giờ lại gặp người Tề quốc trong nước, sau này cần phải giữ mồm giữ miệng.

“Tiểu hài tử, ta thấy ngươi không biết cái gì. Tề quốc các người là một bộ lạc man tộc tự xưng quốc, thật buồn cười. Chúng ta dân giàu nước mạnh, người xem Vọng thành lớn gấp đôi Cẩm Vân thành, lương thực chồng chất, vàng bạc tài bảo vô số, Tề quốc các người có cái gì, thú vật săn được phải không? Ha ha ha ha. . .” Người mập mạp là tài phú của Lương quốc, người khác rất chán ghét hắn. Đại đa số người đều nhìn hắn với ánh mắt khinh miệt.

“Tiền tài như bệnh trùng tợ, nước lửa, đao tặc, thiên tai, nhân họa, có thể khiến tiền tài biến mất. Vật ngoài thân, sinh không mang theo, chết không thể mang theo, người lại coi trọng tiền tài như vậy, có thể thấy được các hạ là hạng người tham tài. Một quốc gia muốn mạnh căn bản nằm ở nhân tài, nhân tài mới là quốc gia chí bảo. Thần kiếm nổi danh thiên hạ có thể coi khinh thiên hạ sao, không thể, hần sao có thể chống lại cả một quân đội duệ binh. Quân chủ Tề quốc lập chí, thu nhận người tài, chỉ cần mấy năm, Tề quốc của ta sẽ hùng bá.” Đao Mộc Đình lớn tiếng vừa quát, cực kỳ uy nghiêm, trợn mắt nhìn thẳng người mập mạp. Người mập mạp đứng đối diện hắn lại càng hoảng sợ, nhịn không được thối lui vài bước.

Bạch y nam tử hiểu kỳ tiêu sái trối trước mặt Đao Mộc Đình, thi lễ hỏi: “Vị tiểu công tử này nói những câu có lý, xin hỏi tiểu công tử được ai dạy dỗ?”

“Tại hạ được phụ thân chỉ dạy.” Đao Mộc Đình quay đầu lại nhìn, sắc mặt Đao Mộc Thanh Lam đã chuyển biến tốt đẹp, trong lòng cũng vui vẻ. Bạch y nam tử thuận theo ánh mắt Đao Mộc Đình nhìn lại, chỉ thấy nơi đó có một tuấn mỹ nam tử trên người có một loại khí phách cao quý, không phải hạng người hơi hợ. Hắn cùng thiếu niên có vài phần tương tự, chẳng lẽ đây là phụ thân của thiếu niên.

Bạch y nam tử đi qua thi lễ, “Tiên sinh thật tài hoa, dạy dỗ công tử thành một nhân tài, tại hạ họ Diêu, hay gọi là Diêu Thánh, tự Tử Minh, muốn cùng tiên sinh kết giao, chẳng hay ý tiên sinh?”

“Ta là tục nhân của Tề quốc, nếu Diêu tiên sinh không chê, ta sẽ kết giao bằng hữu. Cùng ăn thịt hươu, uống rượu chay!” Đao Mộc Thanh Lam hào sảng nói, đứng dậy nhường chỗ ngồi cho Diêu Thánh. Đao Mộc Thanh Lam nghe xong những lời vừa rồi của Diêu Thánh, biết Diêu Thánh hẳn là một nhân tài, cố tình kết giao, thử một chút.

Thị nữ bưng lên rượu thịt, Đao Mộc Đình rót rượu cho bọn họ, Đao Mộc Thanh Lam bắt chuyện, nghĩ Diêu Thánh ăn nói không tầm thường, liền hỏi: “Diêu tiên sinh học hỏi từ người nào?”

“Ta không có lão sư, gia phụ yêu thích những việc nhanh nhẹn linh hoạt, ta học gia phụ một ít, thuật khai sơn toái thạch, làm binh khí. Nhưng Lương quốc không cần những thứ này. Cha ta cùng ta bị nói là không làm việc đàng hoàng, nghe tiểu công tử nói có cầu hiền lệnh, là thực sao?” Diêu Thánh hỏi. (khai sơn toái thạch = mở núi phá đá)

“Là thật.” Đao Mộc Thanh Lam trong lòng mừng thầm. Khai sơn toái thạch, giỏi về chế tạo binh khí, ta đang cần người như vậy.

“Cha ta tinh thông công trình trị thủy, ta có thể cùng gia phụ sang Tề quốc thi triển tài hoa, phụ tử chúng ta hợp lực tạo thổ địa tưới tiêu, giải quyết việc thiếu thốn nguồn nước.” Diêu Thánh mỉm cười nói, ai không muốn tài hoa của mình lưu danh thiên sử. Diêu Thánh có tài nhưng không gặp thời, phụ thân của hắn cũng là bị đè nén tại nhà, suốt ngày nhẩn mặt nhẩn mày, cuối cùng trời cũng cho hắn cơ hội.

“Thật tốt quá, như vậy đi, ta làm một phong thư tiến cử, bảo chứng các người tới Tề quốc sẽ được ưu đãi.” Đao Mộc Đình cười nói. Đao Mộc Đình gọi thị nữ đưa tới giấy và bút mực, Đao Mộc Đình viết một phong thư tiến cử, lấy cái hộp nhỏ trong lòng ra, lấy ra con dấu chuyên dụng của Hiếu thân vương, ấn kí.

Diêu Thánh cầm lấy thư tiến cử, lông mày nhăn lại, nét bút sao có thể đẹp như vậy được, lời nói hùng hồn lúc này cùng chữ viết của hắn thực sự là không tương xứng. Nhưng, giá kim ẩn là Hiếu thân vương ẩn! Thiếu niên này là thân vương của tề quốc! Diêu Thánh sợ ngây người, không nghĩ tới một mỹ thiếu niên như thế là thân vương điện hạ, Diêu Thánh lập tức quỳ trên mặt đất hành lễ, Đao Mộc Thanh Lam mau tay nhanh mắt ngăn cản hắn, nhỏ giọng nói: “Không thể để lộ thân phận của chúng ta.”

Diêu Thánh minh bạch gật đầu, kích động thu hồi tín hàm, hướng bọn họ thi lễ, “Việc này không nên chậm trễ, Diêu Thánh cáo từ, ngày khác gặp lại ở Tề quốc, sẽ nói sau.”

“Diêu tiên sinh cần lộ phí lên đường, nơi này ta có một khối hoàng kim, tặng tiên sinh.” Đao Mộc Dĩnh xuất ra một khối hoàng kim tặng Diêu Thánh, Diêu Thánh chối từ không chịu nhận, bị Đao Mộc Dĩnh nhét vào trong lòng. Diêu Thánh cảm kích, nói lời cảm tạ, sau đó chạy nhanh về nhà báo tin cho phụ thân.

Đao Mộc Dĩnh nhìn bóng dáng Diêu Thánh rời đi, lắc đầu cảm thán nói: “Có người tài không cần, để họ sang biệt quốc, Lương quốc còn muốn nhất thống thiên hạ, nằm mơ.”

“Đó là tiên tri hồ ngôn loạn ngữ, sớm muộn gì thiên hạ cũng thuộc về đại Tề.” Con mắt Đao Mộc Thanh Lam như dã thú, nhìn quanh bốn phía, coi những người này đều là con mồi của hắn.

36. Chương 36

Đao Mộc Thanh Lam nghĩ, đến đây quả là thu hoạch lớn, thứ nhất hắn tìm được một người có tài vì hắn mà làm việc, đến tốt cùng có bao nhiêu tài hoa còn chưa biết, chí ít là không hề kém cỏi. Thứ hai là hắn phát hiện một mặt khác của Dĩnh nhi, cuối cùng Dĩnh nhi đã tiếp nhận chuyện mình ra thân vương của Tề quốc, đồng thời làm việc vì Tề quốc, đối với mình mà nói đó là một chuyện cực kì tốt. Đao Mộc Thanh Lam thấy Đao Mộc Dĩnh giữ gìn tôn nghiêm cho Tề quốc, trong lòng vui vẻ không lời nào có thể diễn tả được, thật muốn ôm hắn bây giờ, hung hăng hôn hắn.

Đao Mộc Dĩnh rót rượu cho Đao Mộc Thanh Lam, cũng thêm vào một ít rượu ngon, Đao Mộc Thanh Lam cùng Đao Mộc Dĩnh nhìn nhau cười, nâng ly rượu chạm một chút, uống một hơi cạn sạch, trong lòng thư sướng, rượu nhập phế phủ, dĩ nhiên là ngọt.

“Uống ít rượu một chút, ngày mai còn có chính sự phải làm.” Đao Mộc Thanh Lam buông ly rượu, tửu lượng của hải tử này thực sự không tốt, mới uống một ít, khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng hồng, thực sự là kiêu diễm.

“Phiên nhược kinh hồng

Uyển nhược du long

Vinh diệu thu cúc

Hoa mậu xuân tùng

Bàng phát hề nhược khinh vân chi tế nguyệt

Phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết

Viễn nhi vọng chi

Kiểu nhược thái dương thăng triều hà.

Bách nhi sát chi

Chước nhược phù cừ xuất lục ba.

Nông tiêm đắc trung

Tu đoản hợp độ

Kiên nhược tước thành
Yêu như ước tổ
Duyên cảnh tú hạng
Hạo chất trình lộ
Phương trạch vô gia
Duyên hoa phát ngự
Vân kế nga nga
Tu my liên quyền
Đan thần ngoại lãng
Hạo xỉ nội tiên
Minh mâu thiện lải.
Yếp phụ thừa quyền
Tương tư diễm dật
Uy tinh thể nhàn
Nhu tình xước thái
Mị ư ngữ ngôn . ” (1)

Một sĩ tử còn trẻ si ngốc trông lại phía bọn họ xướng, khiến Đoàn Mộc Thanh Lam không thoải mái, thi từ ca ngợi trong miệng của hắn biến vị, thành dâm thi khúc, Đoàn Mộc Thanh Lam hung hăng liếc hắn. Đinh nhi nhà ta đẹp, ta biết, không cần người chảy nước miếng ba thước.

Đoàn Mộc Đình nhận thấy sắc mặt Đoàn Mộc Thanh Lam thay đổi, chẳng lẽ là bởi vì lời nói của người nọ. Đoàn Mộc Đình cầm tay Đoàn Mộc Thanh Lam, hỏi: “Phụ thân, người xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là bị một số con ruồi làm phiền, muốn giết chết bọn nó.” Đoàn Mộc Thanh Lam hừ lạnh một tiếng.

Lúc này một người thị nữ đi tới, hướng bọn họ hành lễ, nói: “Hai vị tiên sinh, chủ nhân của ta ời.”

“Chủ nhân nhà người?” Đoàn Mộc Đình kỳ quái hỏi, nghe nói chủ nhân của Thiên Hương Minh là người thấy đầu không thấy đuôi, sao hôm nay lại nghĩ thông suốt, muốn gặp bọn hắn?

“Chủ nhân nhà ta ngưỡng mộ phong thái hai vị, muốn cùng nhị vị tiên sinh kết giao, chẳng hay ý tiên sinh thế nào.” Thị nữ nhìn Đoàn Mộc Thanh Lam, lập tức cúi đầu nói.

“Nếu chủ nhân ời, chúng ta sẽ đi xem.” Đoàn Mộc Thanh Lam nói.

Đoàn Mộc Đình vừa thấy Đoàn Mộc Thanh Lam đồng ý, cũng đứng dậy đi theo phía sau Đoàn Mộc Thanh Lam, cùng thị nữ đi khỏi chính sự đường, đi qua hành lang, đi tới một gian mật thất phía sau. Gian mật thất được sắp xếp trang nhã, gia cụ bài biện giống như đã từng quen biết, Đoàn Mộc Đình suy nghĩ hắn đã gặp qua ở nơi nào?

“Ha ha ha, thật là có duyên, hoàng thượng, Hiếu thân vương, thảo dân ở chỗ này cũng gặp được người, thực sự là duyên phận trời định.” Người chưa tới, thanh âm sang sảng đã tới trước, thanh âm cũng giống như đã từng quen biết, Đoàn Mộc Đình cùng Đoàn Mộc Thanh Lam theo tiếng nhìn lại, một người từ ngoài cửa tiến vào, ngoại bào thêu hoa mai, bên trong là trường bào màu đen. Da đen, tuấn lãng như trước, không phải là Tang gia chơi cờ hôm đó sao.

“Nguyên lai là Tang tiên sinh, hạnh ngộ hạnh ngộ.” Đoàn Mộc Thanh Lam mỉm cười hướng Tang gia chấp tay, những người tài năng ở Lương quốc đều đến đây, người có thể mở mặt tiền như vậy, hẳn phải rất giàu

có, chủ nhân của Thiên Hương Minh nhất định là một nhân vật có địa vị, hẳn sẽ tôn trọng một chút. Chỉ là hẳn không nghĩ tới người này là Tang gia, Tang gia đến tốt cùng là người ra sao, phải điều tra tỉ mỉ.

Sau khi vào cửa, Tang gia hành lễ với Đao Mộc Dĩnh cùng Đao Mộc Thanh Lam, rồi nói: “Mới vừa rồi thảo dân nghe có người chê cười Tề quốc, trong lòng tức giận, đang muốn đi ra ngoài nói với hẳn, không nghĩ tới cái đầu heo này bị Hiếu thân vương thu thập, Hiếu thân vương thật là thiếu niên anh hùng, khiến người Tề quốc chúng ta kiêu ngạo. Thống khoái.”

Đao Mộc Dĩnh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, Tang gia rất thích nói từ thống khoái, lần trước hẳn cũng nói thống khoái, lần này cũng nói thống khoái, hẳn thực sự là một người thú vị.”Tang tiên sinh quá khen, tiểu vương nào có bản lĩnh như vậy.”

“Rất bản lĩnh, lúc ta bằng tuổi ngươi, ngu ngốc không gì sánh được, bị người ta vu oan cũng không biết tự biện hộ ỉn.” Tang gia là một người sáng khoái, lấy thời thiếu niên của mình so sánh với Đao Mộc Dĩnh, Đao Mộc Dĩnh cười rộ lên, người này lúc còn trẻ, phụ thân của hẳn nhất định rất đau đầu với hẳn.

“Tang tiên sinh là chủ nhân của Thiên Hương Minh, Tang tiên sinh thật có bản lĩnh, có thể ở chỗ này buôn bán, Tang tiên sinh mới là người có bản lĩnh nhất.” Đao Mộc Dĩnh khích lệ nói.

“Sao lại đứng nói, mời ngồi, ghé trên! Thượng trà!” Tang gia mời Đao Mộc Thanh Lam cùng Đao Mộc Dĩnh ngồi xuống, lệnh thị nữ pha trà. Thị nữ động tác nhanh nhẹn, chỉ chốc lát sau hương trà tỏa ra thoang thoang, thấm vào ruột gan.

“Hoàng thượng nhất định rất hiếu kỳ vì sao thảo dân ở chỗ này. Thảo dân là kinh thương, đi tới Lương quốc. Người Lương quốc giàu có và đông đúc, coi thường người Tề người, tổ phụ ở chỗ này bị người chê cười, thế là lập chí, khuynh tấn gia tài xây dựng Thiên Hương ở kinh thành Lương quốc, giúp người Tề quốc kiếm tiền trong tay người Lương quốc.” Tang gia nói, tổ phụ của Tang gia là Tang Mẫn làm kinh thương, đi khắp tứ phương, tại Lương quốc nhận hết kỳ thị, Tang Mẫn lập chí kiếm tiền ở Lương quốc, thế là tự mình mở tửu lâu.

“Tổ phụ của ngươi là đại thương nhân vang danh Tề quốc – Tang Mẫn.” Đao Mộc Thanh Lam hỏi.

“Đúng vậy.” Tang gia nói, “Tổ phụ của thảo dân là Tang Mẫn.”

“Thật không nghĩ tới, ta có thể gặp tôn tử của Tang Mẫn, thất kính thất kính.” Đao Mộc Thanh Lam nghe thấy tên Tang Mẫn, khi còn nhỏ từng gặp qua người này, đối với Tang Mẫn có ấn tượng rất tốt.

“Hoàng thượng không cần khách khí như vậy, thảo dân không nghĩ có thể gặp được hoàng thượng ở chỗ này, có việc gì có thì cứ giao cho Tang gia, Vọng kinh thành thậm chí toàn bộ Lương quốc, đều giống như là tiểu quan phóng cái rắm.” Tang gia nói, tổ huấn của Tang thị, đừng quên quốc sỉ, đừng quên gia cừ. Mẫu thân của Tang gia có khuôn mặt đẹp, bị người Lương quốc gian ô mà tự sát, bọn hẳn kiện lên cấp trên, chỉ vì bọn hẳn là người Tề quốc, hơn nữa người kia có thế lực lớn, nên quan lại xử trắng. Trái lại Tang thị đã bị rất nhiều nhục nhã, chê cười, Tang gia sao có thể quên sỉ nhục cùng cừ hận này.

“Mẫu thân của Tang gia xinh đẹp như hoa, bị người Lương quốc gian ô mà chết, phụ thân kiện lên quan mà nhận hết khuất nhục, buồn giận mà chết. Tổ phụ trước khi chết nói rằng, đừng quên quốc sỉ, đừng quên gia cừ. Hoàng thượng có gì phân phó, chỉ cần thảo dân có khả năng thảo dân sẽ dốc hết sức làm.”

“Kẻ hại chết phụ mẫu ngươi là ai?” Đao Mộc Dĩnh hỏi.

“Bác Vọng hầu Thịnh Ngọc Minh.” Tang gia nói.

“Như vậy a.” Tròng mắt Đao Mộc Dĩnh vừa chuyển, trong lòng liền có chủ ý, “Nghe nói Bác Vọng hầu với thái sư cùng tiên tri Lưu Đình chính kiến không hợp, oán hận chất chứa đã lâu, Lưu Đình xinh đẹp, tuy nhiều tuổi nhưng vẫn còn rất trẻ, hẳn là người của tiên hoàng. Giả như, Lưu Đình trên đường tới thần miếu bị người bắt cóc, bắt cóc Lưu Đình, cưỡng bạo Lưu Đình, cái người này vừa lúc là Bác Vọng hầu Thịnh Ngọc Minh, người thấy thế nào? Thái sư nhất định sẽ tấu hẳn, Lưu Đình sẽ hận chết hẳn, sẽ chinh hẳn đến chết.”

“Điều kể a, sao ta không nghĩ tới ni, ta dùng tiền tìm người đi làm.”Tang gia vỗ đầu, mình khổ công tìm cách báo thù, lại không nghĩ tới điểm này.

“Đây là kẻ sách mượn dao giết người, người không nên đi làm, người giang hồ không thể tin, trăm hiểu biết, sẽ giúp người xử lý không để lại vết tích, người yên tâm đi.”Đoan Mộc Thanh Lam vừa nghĩ kế hoạch mặc dù tốt, những dễ dàng để lại sơ hở. Vu oan hãm hại một người phải tìm thủ hạ tin cậy của mình đi làm, người giang hồ sao có thể tin. Trong lòng Dĩnh nhi cảm hận Lưu Đình, không thể để Lưu Đình sống khá giả được, ta mượn cơ hội này vì hấn báo thù.

“Tang tiên sinh yên tâm, phụ hoàng tự có biện pháp xử trí, sẽ dùng máu của Bác Vọng hầu tể phụ mẫu của người tên trời.” Đoan Mộc Dĩnh âm ngoan nói, Lưu Đình, ta cho người cả đời không được sống yên ổn. Nếu ta rơi xuống địa ngục, các người cũng bị hỏa trung giày vò.

“Như vậy, Tang gia đa tạ hoàng thượng, đa tạ điện hạ.” Mắt Tang gia hàm nhiệt lệ, quỳ trên mặt đất dập đầu biểu thị trung thành, “Từ nay về sau, cho dù tang gia có phần thân toái cốt cũng báo hoàng ân.”

Đoan Mộc Dĩnh ngẫm mình trong dự trù, tự hỏi bước tiếp theo nên làm thế nào, ngày mai sẽ dùng khuôn mặt này nhìn ba cừu nhân, lửa giận trong lòng có hừng hực dậy lên hay không. Đoan Mộc Thanh Lam đi tới bên người hấn, cầm lấy hương liệu giúp hấn làm sạch tóc, mái tóc dài hắc sắc pha lẫn tử sắc nhu thuận lóe sáng, làm hấn yêu thích không buông tay. Đoan Mộc Dĩnh lại bị phụ thân giở trò, nói thật thì trong lòng Đoan Mộc Dĩnh không coi Đoan Mộc Thanh Lam là phụ thân, Đoan Mộc Thanh Lam là phụ thân của thân thể này, cũng không phải là phụ thân của hấn. Nhưng dựa vào quan hệ huyết thống mà nói, bọn hấn chính là phụ tử. Thực sự là quan hệ rắc rối, phụ tử lại không phải phụ tử.

“Đang nghĩ cái gì, sao lại thất thần như vậy.” Đoan Mộc Thanh Lam ôn nhu hỏi, thuận tiện vuốt ve tấm lưng mềm mại của Đoan Mộc Dĩnh, từ trên xuống dưới, cắn lên vành tai khéo léo của thiếu niên.

“Ân, ta đang suy nghĩ quan hệ của chúng ta, quan hệ phụ tử rắc rối, ai, rất khó nói rõ ràng.” Hai điểm trước ngực Đoan Mộc Dĩnh bị bàn tay thô to vuốt ve, dần dần phiếm hồng, dựng thẳng lên. Thiếu niên vì bị kích thích mà hư nhuyễn, Đoan Mộc Dĩnh tiến sát vào trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam, hiện tại phụ thân muốn làm gì thì làm.

“Dĩnh nhi, thật muốn giấu người đi, để không người nào nhìn thấy người, như vậy người vĩnh viễn thuộc về một mình ta.” Đoan Mộc Thanh Lam nhìn hai mắt đã nhiễm sương mù của Đoan Mộc Dĩnh, đôi con người tử quang sâu thẳm đều có thể làm hấn say mê.

Cả người thiếu niên trầm mê vì thanh âm trầm thấp của Đoan Mộc Thanh Lam, giơ tay lên ôm lấy cổ Đoan Mộc Thanh Lam, chủ động hôn. Đoan Mộc Thanh Lam cũng không khách khí hôn lên đôi môi khiến hấn động tâm, đầu lưỡi nhẹ nhàng tách ra đôi môi không hề phản kháng, thoải mái xâm nhập nơi ngọt ngào, đẩy đưa đầu lưỡi.

“Ân. . .” Toàn thân Đoan Mộc Dĩnh phát nhiệt, ngấm khê một tiếng, thân thể hư nhuyễn nằm úp sấp trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam.

Nghĩ được rồi, Đoan Mộc Thanh Lam nhẹ nhàng rời khỏi đôi môi của Đoan Mộc Dĩnh, ôm sát eo nhỏ của thiếu niên, mềm nhẹ đặt hấn ở dưới thân, hàm trụ khóa hồng anh trước ngực, thỏa mãn nghe người dưới thân phát sinh tiếng thở dốc.

Âu yếm trước ngực khiến cả người thiếu niên run rẩy, một cỗ nhiệt lưu di chuyển xuống hạ thân, phân thân hưng phấn ngẩng đầu lên.

“Dĩnh nhi, người thật đáng yêu.” Đoan Mộc Thanh Lam vừa thấy biểu hiện thành thực của thiếu niên liền tươi cười, mấy ngày nay cố gắng nhanh chóng đến Lương quốc, không có thời gian nghỉ ngơi, thật sự là tưởng niệm nha! Nhất là thấy Dĩnh nhi khả ái như thế, bảo hấn làm thế nào để chế trụ dự vọng ni?

Đoan Mộc Thanh Lam nhẹ nhàng cầm phân thân non nớt trong tay, Đoan Mộc Dĩnh nheo mắt lại thoải mái hưởng thụ kỹ thuật của Đoan Mộc Thanh loan, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng phát ra âm thanh rên rỉ.

Đoan Mộc Thanh Lam ôn nhu nói với Đoan Mộc Dĩnh: “Thoải mái sao?”

Đoan Mộc Dĩnh thành thực nói: “Thoải mái, phụ hoàng. . .”

Đoan Mộc Thanh Lam ác liệt nắm chặt, thiếu niên chịu không nổi kích thích liền bắn rất nhanh, thể dịch màu trắng loang lổ trong bể nước.

Thiếu niên vô lực dựa vào người Đoan Mộc Thanh Lam, nhiệt triều vừa rồi còn chưa hết, Đoan Mộc Thanh Lam lại bắt đầu lộ rõ khởi phân thân của hắn, “Phụ hoàng. . . Không nên lộ. . .” Ngón tay thoải mái giảo trở phân thân, cái cổ non mịn đỏ ửng khiến Đoan Mộc Thanh Lam nhìn không được nhẹ nhàng hôn liếm.

“Thực sự muốn ta dừng?” Đoan Mộc Thanh Lam nhìn đôi mắt chứa đầy tình dục của Đoan Mộc Dĩnh, bộ lộ rõ phân thân, ngón tay nhờ nước mà tham nhập tiểu huyết chặt chẽ kia.

“Àn. . .” Cảm giác đau đớn rất nhỏ khiến Đoan Mộc Dĩnh thoáng lấy lại tinh thần, hắn hừ một tiếng, nắm chặt hai tay lại.

Động tác của Đoan Mộc Thanh Lam mềm nhẹ, hắn cúi thấp người khẽ hôn lên tóc Đoan Mộc Dĩnh, ngón tay nhẹ nhàng đảo lộ rõ tiểu huyết phía sau, một tay còn lại hướng hai điểm hồng anh trước ngực chà xát.

“Phụ hoàng.” Đoan Mộc Dĩnh thoải mái hô, toàn thân thả lỏng tùy ý Đoan Mộc Thanh Lam xâm phạm, con người trong suốt nhiễm một tầng nước mỏng lung, môi đỏ mọng khẽ nhếch như là mời gọi người khác trầm mê.

Đoan Mộc Thanh Lam ôm lấy thân thể Đoan Mộc Dĩnh, để cả người hắn kề sát mình, dùng một tay tách đôi chân mảnh khảnh, mở rộng tiểu huyết hồng nhạt, nhờ nước bôi trơn, phân thân thô to lập tức tiến nhập tiểu huyết.

“Đau nhức. . .” Đoan Mộc Dĩnh có cảm giác đau nhức, cắn đôi môi đỏ mọng của mình.

“Nhịn một chút, rất nhanh sẽ không đau nữa.” Đoan Mộc Thanh Lam tuy rằng cũng rất khó chịu, thể nhưng hắn vẫn kiềm chế ý muốn mãnh mẽ luật động trong cơ thể Đoan Mộc Dĩnh, nhẹ giọng thoải mái nói.

Bàn tay cần lấy phân thân thiếu niên tiếp tục bộ lộ rõ, Đoan Mộc Thanh Lam cúi đầu hôn lên môi Đoan Mộc Dĩnh, nỗ lực giảm bớt thống khổ cho hắn.

Thân thể thiếu niên dâng lên một cỗ nhiệt triều, cả người nóng bức khó chịu, tiểu huyết cũng có chút cảm giác ngứa ngáy, thiếu niên chịu không được liền vận vẹo thân thể mong muốn giảm bớt độ nóng trên người. Bị thiếu niên động như thế, tiểu huyết chặt chẽ không ngừng ma sát phân thân thô to của Đoan Mộc Thanh Lam, khiến phân thân của Đoan Mộc Thanh Lam lập tức lớn thêm vài lần, nhìn không được nhẹ nhàng động một cái, thiếu niên liền phát sinh thanh âm rên rỉ mê người, thân thể đều phồng đỏ, chân bị nâng lên khiến cho hắn chỉ có thể hoàn toàn tựa vào người Đoan Mộc Thanh Lam, cái mông kề sát hạ thân của Đoan Mộc Thanh Lam.

Đoan Mộc Thanh Lam cúi đầu hôn môi Đoan Mộc Dĩnh, mà hai tay âu yếm hạ thân cùng nhũ tiêm trước ngực hắn, Đoan Mộc Dĩnh tựa trên người phụ thân liền tục rên rỉ, cuối cùng nhìn không được Đoan Mộc Thanh Lam bắt đầu trừu sáp tại tiểu huyết mê người.

“A. . . A. . .” Đoan Mộc Dĩnh ngửa đầu liên tục rên rỉ, toàn thân không nổi khoái cảm mà run rẩy, hai bàn tay gắt gao nắm chặt bàn tay to của nam nhân đang tàn sát bờ bãi trước ngực hắn.

“Dĩnh nhi. . . .” Nhẹ nhàng hạ xuống rất nhiều nụ hôn trên khuôn mặt mê người, Đoan Mộc Thanh Lam không thể kiềm chế mình trước mặt bảo bối. Một cái đánh mãnh liệt, tinh dịch ầm ập bắn vào sâu bên trong tiểu huyết, Đoan Mộc Thanh Lam chăm chú ôm Đoan Mộc Dĩnh đã xụi lơ nằm trong lòng mình, hôn lên môi Đoan Mộc Dĩnh, quyến luyến day day bên tai hắn một cái, rút ra phân thân ở trong cơ thể Đoan Mộc Dĩnh, mềm nhẹ giúp tinh dịch trong cơ thể Đoan Mộc Dĩnh chảy ra, vẫn hôn lên mặt hắn, giúp hắn lau rửa sạch sẽ.

P.s: Dịch đoạn thơ (1)

Thần thái nàng kinh doanh nhu mỹ tựa như chỉ cần động nhẹ cũng khiến nàng phiến phiến bay lên như hồng nhạn, thân hình nàng kiêu mỹ nhu khúc như du long đằng không hỷ hỉ; dung nhan sáng lạng giống hoa cúc mùa thu nở rộ, nét thanh xuân phồn thịnh như thanh tùng mùa xuân xanh tươi; bước đi như có như không tựa mây thừa nhẹ bao quanh mình nguyệt, hình tượng phiêu đăng bất định như gió thổi

làm tuyết hoa cuốn lên; nhìn xa xa, trong sáng khiết bạch giống như thái dương từ trong sóng nước đang dần lên cao, đến gần xem thì thật là minh lệ diệu nhân như hoa hà đang đứng trên mặt nước hồ trong suốt; vai đẹp như được vót, eo được thắt một sợi lụa trắng mềm mại, cổ nhỏ dài, làn da trắng nhạt ẩn ẩn hiển lộ; không cần nước hoa, không cần son phấn; búi tóc phất phơ cao cao, đôi lông mày dài dài uốn khúc; hàm răng trắng tinh hiện sau đôi môi; đôi mắt sáng trong đa tư thật quyến rũ, hai lún đồng tiền ẩn hiện trên hai gò má. Tư thái kỳ mỹ, minh diễm cao nhã, nghi dung an tĩnh, thần thái nhàn thực, nhu thuận khoan hòa duyên dáng, dùng lời nói thật khó mà hình dung được.

37. Chương 37

Ánh trắng như tơ bạc, lan tỏa khắp không gian. Đuan Mộc Thanh Lam đứng ở trước cửa, đón gió lạnh hiu quạnh, vạt áo phiêu động. Một hắc y nhân quỳ gối trước mặt hắn, Đuan Mộc Thanh Lam giao cho hắc y nhân một phong thư, “Theo đây chấp hành nhiệm vụ.”

“Tuân chỉ.” Hắc y nhân tiếp nhận thư tín bỏ vào trong lòng, lặng yên xoay người, không một tiếng động, phiêu nhiên rời đi.

“Vọng thành quả là một nơi kì dị, mỹ lệ phồn hoa, ta mong rằng bắt đầu từ ngày mai nó càng náo nhiệt hơn trước.” Đuan Mộc Thanh Lam tà mị cười, vung tay lên, một đạo kinh phong lướt qua, một người lén lút ngồi trên cây đại thụ ngã xuống, những người giấu mặt len lén đứng sau cây đại thụ theo dõi hắn, chưa kịp trở tay, đã bị cắt đứt yết hầu.

“Thật to gan, dám theo dõi ta, hừ!”

Đuan Mộc Thanh Lam đi vào trong nhà, đóng cửa phòng, xốc chăn lên, ôm lấy Đuan Mộc Đình, hài tử này ngủ thực say, Đuan Mộc Thanh Lam lẩm bẩm nói: “Người, hài tử này, một điểm cảnh giác cũng không có, phụ thân vừa giết chết một người xấu, người vẫn ngủ say.”

“Sao phụ hoàng có thể cho phép nguy hiểm tới gần người Đình nhi, ngủ a.” Đuan Mộc Đình nhắm con mắt, nhỏ giọng lẩm bẩm vài câu, cọ cọ trong lòng Đuan Mộc Thanh Lam vài cái, lần này phi thường an tâm ngủ say.

Đuan Mộc Thanh Lam không biết nên làm cái gì mới tốt, người tin tưởng ta như thế. Cũng tốt, như vậy khẳng định là người đã chậm rãi yêu thương ta, tín nhiệm tình yêu của ta. Đuan Mộc Thanh Lam nở nụ cười, hôn lên cái trán của thiếu niên đang ngủ say, hắn mong muốn Vọng thành càng hỗn loạn càng tốt, những người Lương quốc chết tiệt. Sớm muộn gì ta cũng sẽ cho các người biết được ta có bao nhiêu nguy hiểm, quân đội của Tề quốc sẽ san bằng mỗi một tấc đất của Lương quốc các người. Tài phúc của các người còn có văn minh lâu đời của các người, sẽ trở thành một bộ phận của Tề quốc. Đuan Mộc Thanh Lam nằm xuống suy nghĩ một hồi, bất tri bất giác cũng đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm, Trình Thu Vũ tỉnh dậy, chuẩn bị một chút, xoay người đi đến sương phòng, kiểm tra vết thương cho Đuan Mộc Ngọc Hàn một chút, hỏi han một vài câu. Đuan Mộc Ngọc Hàn rất có hảo cảm với Trình Thu Vũ, không chỉ có bộ dạng tuần tú, trên người hắn còn có một loại khí chất nhẹ nhàng khoan khoái, mặc triều phục trên người lại tạo thêm cảm giác trang nghiêm. Đuan Mộc Ngọc Hàn cho rằng Trình Thu Vũ mặc triều phục đẹp hơn mặc y phục thường ngày.

“Trình tiên sinh mặc quan phục rất đẹp.” Đuan Mộc Ngọc Hàn chưa từng ca ngợi người khác, suy nghĩ nửa ngày mới nói được một câu.

“Mặc quan phục thì có gì mà đẹp, chỉ là một bộ y phục, trở về là thay ra.” Trình Thu Vũ nói. Triều phục này là do Ấu Tuấn Trình lựa chọn vải tốt nhất may cho hắn, hắn rất ít mặc, bởi vì quý trọng mà không nỡ mặc. Thế nhưng bây giờ, tuy không thể nói là không quý trọng, nhưng mỗi ngày đều sẽ mặc nó, không nên lãng phí tiền bạc.

Đôi mắt lam sắc của Đoàn Mộc Ngọc Hàn gọn nhẹ nước, Trình Thu Vũ lại một lần nữa bị đôi mắt này hấp dẫn, trầm mê trong đó. Đoàn Mộc Ngọc Hàn kêu một tiếng: “Trình tiên sinh, Trình tiên sinh, sao người lại dờ ra.” Trình Thu Vũ tựa hồ không nghe, Đoàn Mộc Ngọc Hàn vỗ vỗ tay hần, hần mới có phản ứng.

Trình Thu Vũ tỉnh táo lại, có chút xấu hổ, “Xin lỗi, ta đang suy nghĩ một chút.” Trình Thu Vũ không dám nói mình bị con mắt của Đoàn Mộc Ngọc Hàn mê hoặc, hành vi này quá thất lễ. Trình Thu Vũ nghĩ đến mình còn phải đi vào triều, ngày hôm nay sứ thần ngoại quốc cống tiến mỹ nhân và dâng lễ vật. Từ bây giờ hậu cung của Lương quốc đã không còn Trình Thu Vũ.

“Ngọc Hàn hảo hảo nghỉ ngơi, ngày hôm nay ta sẽ về muộn một chút, ta đã phân phó quản gia, người có chuyện gì thì cứ bảo hần làm.” Trình Thu Vũ nói.

“Trình tiên sinh cứ đi, Ngọc Hàn hiểu rõ.” Đoàn Mộc Ngọc Hàn gật đầu, người này cứu mạng mình, lại chăm sóc mình cẩn thận, xem ra hần là người tốt, may mắn mà mình gặp được người tốt, trong lòng Đoàn Mộc Ngọc Hàn cảm thấy may mắn vạn phần.

Hôm nay Đoàn Mộc Dĩnh cũng mặc y phục đẹp dễ quý giá nhất, trường bào được tơ vàng dệt thành, đeo lên những vật phẩm trang sức mà hần không thích đeo nhất, ngọc bội mã não hoàng kim, nhìn hần giống như từ ở trong bảo khố bước ra. Thế nhưng đây là chế định của tổ tiên Tề quốc, trong những trường hợp quan trọng Vương gia phải mặc quần áo lộng lẫy và đeo vật phẩm trang sức, hần cũng không còn cách nào, đành phải đội lên đầu kim quan tử sắc, trên kim quan còn khảm một viên minh châu thật to. Sau khi chuẩn bị thỏa đáng, Đoàn Mộc Dĩnh nhìn thẳng vào gương mà nhếch miệng, nếu như mỗi ngày đều mặc như vậy, thật là khó chịu.

Trong lòng Đoàn Mộc Thanh Lam biết Đoàn Mộc Dĩnh không thích trang phục như vậy, nhưng mà bây giờ biểu tình của hần thật giống như là ăn phải con ruồi, hảo thú vị. Đoàn Mộc Thanh Lam âm thầm cười. Đoàn Mộc Dĩnh đi vài bước trước gương, sao lại khó chịu như vậy, những vật phẩm trang sức va chạm kêu đình đình đang đang, tựa như con cầu được treo chuông trên cổ, Đoàn Mộc Dĩnh không hiểu vì sao nữ nhân lại thích đeo những thứ này, có thêm nó trên người liền cảm thấy không thoải mái, phục sức của Tề quốc cũng không giống các quốc gia, đều lưu lại truyền thống của tổ tiên, Đoàn Mộc Dĩnh nghĩ, tổ tiên cũng thật là, sao lại thích đeo vật phẩm trang sức vàng bạc biểu hiện phú quý như thế chứ, chỉ có nhà giàu mới nổi mới hay làm như vậy.

“Dĩnh nhi không thích tập quán này, nhưng không thể không đeo nó. Hơn nữa Dĩnh nhi mặc lễ phục, thực sự là phi thường khả ái.” Đoàn Mộc Thanh Lam nhịn không được ôm lấy Đoàn Mộc Dĩnh, hôn nhẹ hai bên má, quá khả ái! Dĩnh nhi giống như kim đồng, phi thường xinh đẹp. Thật không muốn hần mặc cho người khác xem, tránh cho bọn họ nhớ thương.

“Phụ hoàng không có cạo râu, râu mép đậm.” Đoàn Mộc Dĩnh nghĩ, sao râu mép của phụ thân lại cứng như vậy chứ. Gần đây hần không cạo râu, lại cọ cọ mặt mình, hành vi thật ác độc mà.

Đoàn Mộc Thanh Lam buông Đoàn Mộc Dĩnh ra, lập tức đi chuẩn bị một chút, dù sao mình cũng giả làm thị vệ, thống lĩnh tử y vệ. Cũng phải mặc lễ phục để đi gặp quân vương. Cứ như vậy, Đoàn Mộc Dĩnh trang phục chỉnh tề, dọc theo đường đi đình đường đình đường rung động, Đoàn Mộc Thanh Lam đỡ tay hần, giúp lên xe ngựa, mang lễ vật đi gặp vị quân vương Lương quốc kia.

Hôm nay Âu Tuấn Trình cũng cố ý mặc lễ phục, hần muốn trước mặt sứ thần nước khác biểu hiện phong độ cùng khí phách của mình, tất nhiên phải chú ý trang phục bề ngoài, hiếm khi Âu Tuấn mặc lễ phục hoa mỹ như vậy, đội long quan quý giá, thượng khảm minh châu, nhưng kim quan cũng rất nặng khiến cổ Âu Tuấn Trình khó chịu.

Âu Tuấn Trình đi vào triều, ngồi ở long ỷ uy nghiêm, nhân thần sắc bén quét xuống phía dưới, đảo qua, hôm nay văn võ bá quan cũng mặc lễ phục chính thức, chuẩn bị rất chu đáo. Ánh mắt của hần dừng lại ở trên người Trình Thu Vũ, từ ngày Trình Thu Vũ trở lại phủ, hần không gặp qua Trình Thu Vũ, Âu Tuấn Trình mơ hồ biết trong lòng Trình Thu Vũ khó chịu, hần nghĩ mấy ngày sau rồi gọi, Trình Thu Vũ chắc chắn sẽ trở lại hậu cung. Âu Tuấn Trình tiếp thu lễ của văn võ bá quan, làm một người đế vương, trong

thời khắc này, cho dù trong lòng khoái trá cũng không thể biểu hiện trên mặt, Âu Tuấn Trình tận lực nhin xuống tâm tình tốt của mình, diện vô biểu tình cho các đại thần bình thân.

Trình Thu Vũ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Âu Tuấn Trình, dung mạo đã nhìn mười năm, mười năm sau khi nhìn lại, cũng chỉ giống như một địa phương đặc thù, chẳng lẽ là đã nhìn nhiều quá, hay là tâm tình không giống trước. Trình Thu Vũ nghĩ, nếu như không có tình, chỉ có quân thần chi lễ, chúng ta còn có thể hảo hảo ở chung không. Dù sao trong hậu cung, bất cứ lúc nào cũng có người mới thay thế người cũ, người cũ chỉ có thể tự mình thương cảm. Nhớ lại quá khứ một chút, cái gì buông được thì nên buông. Hẳn khuyên giải an ủi chính mình như vậy, không có người kia cũng có thể sống tốt mà.

Sứ thần các quốc gia được tuyên tiến cung điện, bọn họ dẫn theo đủ loại trân phẩm, hôm nay các triều thần được mở rộng nhân giới, kinh ngạc than không ngớt.

“Ma Dung bộ tộc dâng tặng lễ vật.” Tiếng một thái giám lạnh lạnh vang lên bên ngoài đại điện, thanh âm và điệu bộ giống như lên sân khấu diễn kịch. Sứ thần của Ma Dung bộ tộc cùng một thiếu niên bước lên thăm dò đi vào đại điện, thiếu niên này quả nhiên xinh đẹp như hoa, có mái tóc vàng hiếm thấy và một đôi mắt thu thủy lam sắc. Âu Tuấn Trình nhớ tới lúc mình còn nhỏ, khi đó hần ngưỡng mộ Kỳ Duyên, Kỳ Duyên cũng có tóc vàng mắt xanh, con người giống như ngọc bích, cực kỳ trong vắt bao trùm thảo nguyên, nhưng thiếu niên này lại không mỹ lệ như Kỳ Duyên. Sự xuất hiện của thiếu niên khiến triều thần phát ra sợ hãi, thiếu niên này đẹp như một bức tượng được điêu khắc. Hoàng thượng xây cho hần một tòa cung thất, quả thực xứng đáng. Có người hả hê liếc mắt nhìn Trình Thu Vũ, nhưng thấy Trình Thu Vũ nhìn thiếu niên kia lại không biểu hiện luống cuống, cũng không biểu hiện đồ kỵ. Chẳng lẽ Trình Thu Vũ thực sự hòa cắt đứt với hoàng thượng?

Lại thấy con người màu xanh, đôi mắt lam sắc không có đẹp như Mộc Ngọc Hàn. Trước mắt Trình Thu Vũ hiện cặp mắt xanh thăm như biển rộng kia, bỗng nhiên hiện lên một ý niệm trong đầu, nếu thương thế của Mộc Ngọc Hàn vĩnh viễn không khỏi, ta có thể lưu hần lại, mỗi ngày có thể được nhìn đôi mắt kia.

Âu Tuấn Trình bất mãn liếc nhìn Trình Thu Vũ, hần đang chờ ra vì chuyện gì, biểu tình tựa hồ có điểm si mê. Thế nhưng hần không giống các đại thần nhìn thiếu niên ngoại tộc mà thêm nhỏ dãi, hần đang suy nghĩ tới người khác! Trong lòng Âu Tuấn Trình dấy lên một tia lửa giận, có người phản bội tình cảm của hần. Từ nhỏ bọn hần đã luôn bên nhau, hần không thể buông Trình Thu Vũ ra như vậy, Âu Tuấn Trình nghĩ đi nghĩ lại, mình sắp có hoàng hậu, vì tôn sùng ngoại tộc tiến cống mà kiến tạo một tòa cung thất, có phải vì thế mà Trình Thu Vũ nghĩ ta không thương hần, chủ động tìm kiếm đường lui, Trình Thu Vũ là loại người có mới nới cũ sao. Âu Tuấn Trình nhắc tới câu có mới nới cũ, có điểm lo lắng bất an, tựa hồ chính mình là người có mới nới cũ. Trình Thu Vũ đối với mình trung thành, Trình thị luôn ủng hộ mình, tính mạng đệ đệ Trình Thu Vũ cũng giao ình, trăm phát thệ sẽ đối tốt với hần, sau này sẽ bồi thường hần. Nghĩ tới đây, trong lòng Âu Tuấn Trình bình ổn. Muốn thành đại sự không nên câu nệ tiểu tiết, sau này còn nhiều thời gian.

“Phong Tổ Mạn làm thị quân, ban thưởng Lim điện.” Thái giám tuyên bố thánh chỉ đã được viết từ lâu.

Tổ Mạn mỉm cười, tiếp nhận thánh chỉ, hần liếc mắt nhìn bốn phía, khuôn mặt xinh đẹp của hần đã mê hoặc những đại thần này, hoàng đế đối với hần cũng là mong nhớ ngày đêm, hần kiêu mị động nhân nói : “Thần Tổ Mạn tạ ơn hoàng thượng.”

“Tề quốc sứ thần yết kiến hoàng thượng.” Thái giám ngoài điện hô lên. Âm hưởng chấn động, một thiếu niên hoa phục phiêu nhiên tới, triều thần cùng Âu Tuấn Trình đều kinh ngạc kêu lên một tiếng, lần đầu tiên thấy đôi mắt màu tử sắc, còn có mái tóc dài tử sắc pha lẫn hắc sắc. Dung mạo của hần đầu chỉ là mỹ lệ, trong mắt long lánh linh động, đôi môi đỏ mọng hơi mấp máy, giống như đang làm nũng với ai, khả ái đến mức muốn hôn một cái. Một thân trần bảo hoàn bội, trường bào thân vương được dệt bằng tơ vàng, mặc ở trên người hần có chút dài rộng, nhưng như vậy lại càng xinh đẹp. Đoan Mộc Dĩnh có vẻ hờn giận, liếc Đoan Mộc Thanh Lam một cái, dùng nhãn thần nói, đang ở trên đại điện, người không cần diu ta, ta sẽ bước đi. Đoan Mộc Thanh Lam giả dạng làm thị vệ nhưng cũng không quan tâm, chính là không buông tay. Giờ khắc này Tổ Mạn cũng buồn bã thất sắc, nhãn thần Âu Tuấn Trình sâu thẳm, nguyên lai người xứng với Lim điện chỉ có vị thân vương điện hạ nhỏ nhỏ này.

Đoan Mộc Dĩnh hướng Âu Tuấn Trình hành một lễ, tử y vệ phía sau đưa lễ vật đặt trên mặt đất. Đoan

Mộc Dĩnh bắt đầu giới thiệu lễ vật cho Âu Tuấn Trình, thanh âm của thiếu niên thanh thúy khiến người say sưa, trong lòng Trình Thu Vũ trầm nghĩ, nếu Âu Tuấn Trình coi trọng Hiếu thân vương này, hẳn có thể dùng vũ lực cướp giết hay không?

Đoan Mộc Dĩnh thường thường nhìn Âu Tuấn Trình, người vẫn sống tốt a, đường làm quan rộng mở, Âu Tuấn Trình, một người nhu nhược như người, ta sẽ không cho người sống khá giả, ta sẽ đảo loạn Vọng thành của người, hậu cung của người, còn có lòng của người...

Đoan Mộc Dĩnh nhìn thoáng qua Trình Thu Vũ, đau thương cùng hận ý đang tuôn ra, trong nháy mắt thay đổi sắc mặt. Đoan Mộc Thanh Lam sợ hãi luống cuống, lập tức kéo tay hắn, cho hắn một ánh mắt nhắc nhở. Đoan Mộc Dĩnh lấy lại bình tĩnh, sắc mặt khôi phục như lúc ban đầu. Đoan Mộc Thanh Lam cười giải thích: “Vương gia nhà ta thân thể không tốt lắm, có điểm khó chịu, vừa rồi luống cuống.”

“Nghe nói Hiếu thân vương ba lần cứu phụ hoàng của mình, thân thể thụ thương quá nặng, nếu Hiếu thân vương thân thể không khỏe, người đâu, ban thưởng ngồi.” Âu Tuấn Trình nghĩ hải tử này thể nhược, là bởi vì trước đây thụ thương, thể là ban một cái ghế cho Đoan Mộc Dĩnh. Âu Tuấn Trình nghĩ chính mình chủ động đối tốt, Đoan Mộc Dĩnh hẳn sẽ đối với mình có điểm hảo cảm.

Các đại thần cùng sứ thần các nước đàm luận một ít sự tình, bầu không khí hòa hợp, Âu Tuấn Trình thoải mái lộ ra vẻ tươi cười. Tổ Mạn bị Đoan Mộc Dĩnh đoạt đi danh tiếng, trong lòng bất mãn. Hắn là nhi tử của thủ lĩnh Ma Dung bộ tộc, thuở nhỏ cũng đã được sủng ái, chưa từng bị người khác đoạt đi danh tiếng.

“Hiếu thân vương đã từng đi qua thảo nguyên chưa?” Tổ Mạn đi tới trước mặt Đoan Mộc Dĩnh khiêu khích hỏi.

“Đi qua, tổ tiên của chúng ta hay ở thảo nguyên chém giết bộ tộc, mẫu thân của ta Quý quý phi, tổ tiên là Phong Lê thị tộc, đã từng ngang dọc thảo nguyên, sau đó quy thuận Tề quốc, sửa họ Quý, mẫu thân của ta thường nhắc cho chúng ta về tổ tiên. Hoàng tử của Tề quốc đều giỏi cưỡi ngựa bắn cung.” Đoan Mộc Dĩnh chẳng thèm liếc mắt nhìn Tổ Mạn. Hoàng thất Tề quốc quy định, phạm là hoàng tử, vương gia của hoàng tộc đều phải văn võ song toàn, người muốn khiêu chiến với ta sao.

“Vậy người cũng biết binh khí của Ma Dung bộ tộc thiên hạ vô song, bằng những binh khí sắc bén này, người Ma Dung chúng ta ngang dọc tại đại mạc phương Bắc đã lâu.” Tổ Mạn xuất ra một bả đoản kiếm, vỏ kiếm được khảm bảo thạch, rút ra đoản kiếm, ngân quang chói lóe, vài sợi tóc của Đoan Mộc Dĩnh rơi xuống trước ngực.

Đoan Mộc Dĩnh không hề kinh hoảng, đám tử y vệ bên người trợn mắt nhìn, phạm là người gây bất lợi cho Hiếu thân vương, phải chết! Đoan Mộc Thanh Lam nhú mày, Ma Dung bộ tộc, các người muốn chết ta sẽ thanh toán các người!

“Bảo kiếm của người cũng coi như sắc bén. Người đâu, mang đao lại cho bản vương.” Đoan Mộc Dĩnh khinh miệt trào phúng nói: “Thị quân là muốn cùng bản vương tỷ thí đao kiếm, bản vương sẽ cho người xem binh khí của bản vương.”

Tử y vệ cung kính dâng lên một cây đại đao, cái chuôi đao này rất nặng, vỏ đao không hề hoa mỹ, chỉ đen kịt một màu. Chuôi đao đã lộ ra nhiều vết tích, hiển nhiên là bảo đao lâu năm.

“Đây là di vật của tổ tiên ta, phụ hoàng ban tặng ta, đoản kiếm của người có dám cùng binh khí của ta tương giao.”

“Có gì không dám.” Tổ Mạn luôn tự tin với đoản kiếm của mình, Ma Dung bọn hắn nổi danh nhất trong việc chế tạo đoản kiếm, truyền lưu vài thế hệ, sắc bén không gì sánh được, chém sắt như chém bùn, đại đao rỉ nát của người sao có thể so sánh.

“Hảo.” Đoan Mộc Dĩnh rút đao ra, mọi người vừa nhìn cái chuôi này đã cũ, đen thui, sao có thể là binh khí sắc bén. Đoan Mộc Dĩnh vung tay lên, đại đao phát ra ánh sáng quang mang, chỉ mới đụng vào đoản kiếm, đoản kiếm trong nháy mắt bị bẻ gãy, đoản kiếm rơi xuống đá cẩm thạch tạo ra thanh âm leng keng. Tổ Mạn nhìn đoản kiếm còn lại trong tay, sợ ngây người. Không riêng gì hắn, mọi người đều sợ ngây người, cái chuôi đao này quả là thần khí thể gian.

Đoan Mộc Đình cười lạnh một tiếng thu hồi đao, nắm trong tay, khẽ vuốt vỏ đao, “Cái chuôi đao này là bản vương dùng chém giết những kẻ dám phản bội phụ hoàng, người có tin, linh hồn Hiếu hiền hoàng hậu của Tề quốc dung nhập vào thân đao, nên nó mới có thể sắc bén không gì sánh được, hoàng hậu sẽ phù hộ cho tử tôn của Đoan Mộc gia chúng ta.”

38. Chương 38: Hiền Phi Chi Lệ

Hiền phi nương nường bắt mỡ ôm một hài tử khoảng một tuổi trong tay, đứng ở bên ngoài lều trưởng, nhìn quân kỳ hắc sắc xa xa đang ào ào đón gió phiêu động. Một đám binh sĩ đang đứng bên bờ sông cọ rửa cho chiến mã, rồi tự tẩy rửa cho bản thân. Hiền phi ôm hài tử, đi lại trong quân doanh, nàng muốn gặp trưởng phu của mình, đã lâu rồi nàng không được thấy hắn, nàng lo lắng cho an nguy của hắn, Hiền phi nhìn chung quanh tìm kiếm bóng dáng hoàng đế.

Màn quân y trưởng xốc lên, một nam nhân bước ra, gương mặt cương nghị, tóc tai rối bời, hắn giống như là một ngọn núi vững chãi. Trong lòng nam nhân này ôm một nam tử tóc trắng, khuôn mặt xinh đẹp của nam tử tái nhợt, đôi môi đỏ mọng mím chặt, tiếng ngáy nhỏ nhỏ phát sinh chứng tỏ hắn đang say ngủ. Đoan Mộc Minh đang ôm hoàng hậu hắn yêu thương nhất – Tuyết đi đến lều chính, hắn đi qua bên người Hiền phi, Hiền phi quỳ gối hành lễ, “Nô tì tham kiến bệ hạ.”

“Miễn đi.” Đoan Mộc Minh nói, Đoan Mộc Minh nhìn thoáng qua hài tử trong lòng Hiền phi, cũng không quay đầu lại, tiêu sái đi.

Tim Hiền phi như bị đao cắt, nhưng biểu hiện ra ngoài dường như không quan tâm, làm bộ giống như chỉ là ngẫu ngộ, nàng lo lắng cho trưởng phu của mình, cô ý tìm đến hắn, không nghĩ tới lại nhìn thấy Đoan Mộc Minh chỉ yêu thương Tuyết. Bộ tộc của Tuyết cường đại không gì sánh được, hắn vứt bỏ thân phận thủ lĩnh bộ tộc, ở bên cạnh Đoan Mộc Minh, dùng danh phận nữ nhân làm một hoàng hậu, chịu đựng không ít chê cười của người đời. Đoan Mộc Minh rất yêu Tuyết, đủ để khiến mọi người ước ao cùng sợ hãi. Trong mắt Đoan Mộc Minh chỉ có Tuyết, còn nữ nhân chỉ công cụ sinh con cho hắn, phi tử chỉ là danh hào mà thôi, Hiền cần môi, u oán căm hận chậm rãi sinh sôi trong lòng nàng. Hiền phi ôm hài tử tản bộ, nàng muốn giải quyết tâm tình phiền muộn của mình.

Bờ sông gió mát, thoang thoang mùi vị của nước, hương cây cỏ nhẹ nhẹ thấm nhập vào lòng người, Hiền phi ngồi thất thần bên bờ sông. Cách đó không xa, bọn lính vừa cọ rửa chiến mã, vừa nói chuyện phiếm.

“Hoàng thượng ở trong chiến trận, bị đối phương bẻ gãy chiến đao, trong lòng hắn rất căm tức.” Đội trưởng đội binh sĩ nói.

“Thiên Hồng kiếm của bọn họ thật lợi hại ni, nghe nói là thần khí trên đời, hoàng hậu vì bảo hộ hoàng thượng mà bị thương, lúc đó hoàng thượng giống như phát điên.” Một binh sĩ gầy teo nói.

“Thiên Hồng kiếm lợi hại như vậy sao, Trảm Nguyệt của hoàng thượng so ra vẫn kém nó.” Một binh sĩ mặt trắng nói.

“Lời vô ích, Trảm Nguyệt bị Thiên Hồng kiếm chặt đứt.” Một binh sĩ cao lớn nói.

“Huyết Hồn của Hoàng hậu cũng nứt ra một lỗ hổng.” Một binh sĩ vóc dáng thấp nói.

“Chúng ta có thể bị Ma Dung bộ tộc đánh bại hay không!” Một binh sĩ trung niên ngừng cọ rửa chiến mã, bắt đầu vì quốc gia mình mà lo lắng.

“Im đi! Tề quốc chúng ta sao có thể thua một Ma Dung bộ tộc nho nhỏ, dù mất tính mệnh cũng phải đánh bại bọn chúng.” Binh sĩ cao lớn nói, hắn vỗ vỗ mông ngựa, chiến mã thoải mái phát ra tiếng phì phì trong mũi.

“Nhưng binh khí của bọn chúng là lợi hại nhất, Thiên Hồng kiếm là tuyệt thế thần khí do kiếm sư của bọn hắn đúc ra.” Binh sĩ gầy teo nói.

“Lão tử không tin thần khí, lão tử tin tướng, nhân nhất định thắng thiên.” Binh sĩ cao lớn tức giận nhặt lên một khối đá ném vào nước, tạo nên một mảnh bọt nước.

Hiền phi nghe mấy binh sĩ nói chuyện, trong lòng bỗng nhiên nảy sinh một ý, nàng ôm lấy hài tử trở về lều của chính mình, giao hài tử cho nữ mẫu sau đó tìm kiếm thứ gì đó trong lều.

“Hình như ở trong của hồi môn của ta?” Hiền phi tìm kiếm, nhớ kỹ trong của hồi môn có một khối chỉ bảo huyền thiết, có người nói huyền thiết là tặng vật trời ban, cuối cùng Hiền phi cũng tìm được huyền thiết trong ngăn tủ của mình. Nàng không biết về huyền thiết cũng không biết sử dụng kiếm, nhưng nàng muốn thử một lần.

Ngày thứ hai, Hiền phi chuẩn bị ỉnh một chút hành trang, ôm lấy hài tử đi tới lều trưởng của Tuyết. Nếu muốn tìm Đoàn Mộc Minh rất dễ, lúc nào hấn cũng ở tại lều của hoàng hậu. Lần này Hiền phi cho rằng đến lều trưởng của Tuyết cũng sẽ nhìn thấy Đoàn Mộc Minh, nhưng đi vào lều thì trong lòng nàng thất vọng, Đoàn Mộc Minh đang nghỉ sự.

“Tham kiến hoàng hậu.” Hiền phi mỉm cười hướng hoàng hậu hành lễ, ánh mắt của nàng tràn ngập ước ao, có thể có một người thật tâm yêu mình, đây là mộng tưởng cả đời của thiếu nữ. Nhưng nàng không chiếm được, mà nam tử tóc trắng trước mắt này chiếm được. Trong lòng ngực nàng lướt qua một tia đổ kỵ, rất nhanh được kìm xuống.

“Người một nhà không cần đa lễ, ngồi xuống, người đâu, thượng trà.” Tuyết ưu nhã mỉm cười, sắc mặt hấn tái nhợt bởi vì thụ thương, Tuyết nằm ở trên giường, hơi gượng ngồi dậy, “Hài tử này thật đáng yêu, đến đây, ta xem một chút.”

Hiền phi đi qua, đặt hài tử ở trong lòng Tuyết. Tuyết chưa từng ôm qua hài tử, có vẻ lúng túng, hài tử cười hì hì nằm trên người hấn khuấy động.”Hoàng hậu có thích hài tử này không?” Hiền phi hỏi.

“Thích, lớn lên nhất định giống phụ thân hấn, giống cả mười phần, ta thấy thích.” Tuyết xoa bóp hai má đỏ đô của hài tử, thật là thú vị.

“Huyết Hồn kiếm của hoàng hậu chính là thần kiếm đương đại, có thể để nô tì xem qua được không.” Hiền phi hiếu kỳ hỏi.

“Chuyện nào có đáng gì, người muốn xem cho người xem.” Tuyết lấy bảo kiếm bên người đưa cho Hiền phi, Hiền phi cung kính tiếp nhận bảo kiếm, rút ra Huyết Hồn, lưỡi kiếm ửng đỏ, trên chuôi kiếm khảm một viên bảo thạch mỹ lệ, thật là danh kiếm đương đại. Chỉ tiếc trên thân kiếm tinh tế có một vết rạn.

Hiền phi thu hồi Huyết Hồn, bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất, hai tay ôm bảo kiếm, nói rằng: “Nô tì khẩn cầu hoàng hậu thu dưỡng nhi tử của ta.”

“Hiền phi, người xảy ra chuyện gì, đứng lên mà nói.” Tuyết không hiểu rõ chuyện gì, sao đột nhiên Hiền phi lại yêu cầu ta thu dưỡng hài tử của nàng, có phải nàng mắc bệnh nan y hay không, nàng xảy ra chuyện gì?

“Nô tì muốn sửa chữa Trảm Nguyệt đao cùng Huyết Hồn kiếm, đúc lại chúng một lần nữa, nô tì đi chẳng biết sinh tử, thỉnh người thu dưỡng hài tử của ta.” Hiền phi quỳ trên mặt đất ôm lấy Huyết Hồn, không chịu đứng dậy.

“Hiền phi, người là một nữ tử, sao có thể sửa chữa binh khí, người mau đứng lên.” Tuyết gọi người dìu nàng đứng dậy, Hiền phi chết sống không chịu, Tuyết hờn giận nhíu mày.”Hiền phi, người không nên náo loạn.”

“Ta không có hồ đồ, biểu huynh của ta là kiếm sư, là kiếm sư nổi danh nhất bộ tộc chúng ta, hấn có thể đúc ra thần kiếm tốt nhất.” Hiền phi đẩy người định nâng mình ra, tự đứng lên. Nàng kiên định nói rằng, “Ta muốn đúc thần kiếm tốt nhất, còn sắc bén hơn cả Thiên Hồng kiếm của Ma Dung bộ tộc, ta muốn tu sửa Trảm Nguyệt và Huyết Hồn!”

“Người định dùng cái gì rèn kiếm, người có nắm chắc sẽ tu sửa được Huyết Hồn cùng Trảm Nguyệt không?” Tuyết ôm lấy hài tử bước bình chướng hiểu thế sự kia, hỏi mẫu thân của hài tử.

“Ta dùng thần thiết, thỉnh người tin tưởng ta, ta nhất định sẽ làm ra thanh kiếm chặt đứt Thiên Hồng kiếm.” Hiền phi ôm lấy Huyết Hồn, đặt quyết tâm, không đạt được mục không bỏ qua, “Mong người thành toàn

nguyện vọng của ta, nếu không hôm nay ta sẽ chết ở chỗ này.” Hiền phi nói xong rút kiếm ra, muốn tự sát, lập tức người hầu vội vàng ngăn cản nàng.

Tuyết mở to mắt nhìn Hiền phi, nữ nhân này bình thường rất ít nói, ngày hôm nay lại nói về kiếm, nhìn bộ dáng của nàng cũng không giống nói giỡn. Tuyết biết Hiền phi yêu Đoan Mộc Minh, cũng biết Hiền phi rất thống khổ. Yêu một người để vương vốn là thống khổ, Tuyết biết Hiền phi được ăn cả ngã về không là muốn Mộc Minh chú ý nàng, ta phải quyết định sao đây.

“Mang Trảm Nguyệt của hoàng thượng lại đây, giao cho Hiền phi, cùng nhau mang đi. Bách Kỳ, người vào đây.”

Đứng ở ngoài là binh sĩ cao lớn kia – Bách Kỳ, hần đi vào lều, hướng Tuyết hành lễ. “Thần tham kiến hoàng hậu.”

“Người bảo hộ Hiền phi nương nương, giúp nàng sửa kiếm.” Tuyết phân phó.

“Tuân mệnh.” Bách Kỳ đứng lên, nhếch miệng, cộc lốc nói: “Nương nương, chúng ta đi thôi.”

“Làm phiền Bách Kỳ tướng quân.” Hiền phi ôm Huyết Hồn cùng Trảm Nguyệt, hướng Tuyết hành lễ, nhìn lại khuôn mặt tươi cười khả ái của nhi tử, sau đó xoay người rời đi.

Hiền phi đi rất nhanh, móng ngựa phi dương, bọn họ lướt qua núi non trùng điệp, Hiền phi rất ít nghỉ ngơi cũng không oán giận khổ cực, Bách Kỳ thấy vị nữ tử có vẻ nhu nhược này lại có ý chí kiên cường như vậy, thập phần kính phục. Hiền phi kiên cường sao, nàng tuyệt không kiên cường, nàng ngày đêm chẳng quan tâm cứ chạy đi là vì nàng muốn quên hải tử của mình, cốt nhục của mình, sao nàng lại không lo lắng, thể nhưng nàng muốn làm một chuyện, đó là chuyện đại sự. Mỗi lần lòng của nàng đau đớn, nàng biết đó là hải tử đang khóc, là hải tử của nàng đang nhớ mẫu thân. Kiên cường lên nhi tử của ta, mẫu thân cũng rất yêu người.

Chú Kiếm Sư nằm tại nơi bằng phẳng giữa sườn núi, mấy gian nhà cỏ đơn sơ, trong phòng không có gia cụ gì, chỉ có lò lửa cùng kiếm sư đang đánh keng keng, kiếm sư Công Dương Mục đang đúc một bảo kiếm, hần cau mày, trên trán có một vết sẹo thật sâu, thân thể tinh tráng xich lõa, tức giận vút bảo kiếm mình đúc trên mặt đất. Lần này lại thất bại, vì sao hần lại không có khả năng làm ra danh kiếm thể gian, Công Dương Mục ôm đầu kêu thảm thiết, thất bại một lần nữa đã kích đến tâm linh hần.

“Biểu huynh, người sao vậy?” Hiền phi đi vào nhà cỏ nhìn thấy cảnh tình bức bách như vậy, một nam nhân vò tóc của mình như bị điên, gào khóc kêu thảm thiết. Hiền phi lập tức nâng Công Dương Mục dậy, Công Dương Mục nhìn thoáng qua Hiền phi, cúi đầu, nhìn bảo kiếm bị hần vút bỏ một chút, than thở.

“Biểu muội, người đang làm hoàng phi, chạy đến nơi này của ta làm gì.” Công Dương Mục cúi thấp đầu, thu thập công cụ, không muốn làm lại kiếm nữa.

“Biểu ca có muốn đúc được đại danh kiếm?” Hiền phi hỏi.

“Nằm mơ sao, người xem, biểu ca thất bại không ít.” Công Dương Mục ủ rũ, thất bại quá nhiều khiến long tin gần như mất sạch, nhìn lò lửa hừng hực thiêu đốt, nhiệt tình của Công Dương Mục cũng không sao tăng lên.

Hiền phi bỏ cái bọc trong tay xuống, một khối huyền thiết hiện ra trước mắt Công Dương Mục, Công Dương Mục nhìn thấy huyền thiết, trong nháy mắt, hai mắt tỏa ánh sáng, thể gian kỳ bảo, huyền thiết hần tìm kiếm đã lâu, Hiền phi kiếm được ở nơi nào.

“Đây là lúc ta sinh ra, từ trên trời giáng xuống huyền thiết, rơi vào trước cửa nhà ta, cha ta nói khối huyền thiết này là hồn của ta. Ta muốn người dùng khối huyền thiết này luyện Huyết Hồn kiếm cùng Trảm Nguyệt đao.” Hiền phi nói.

“Hảo, ta sẽ luyện kiếm một lần nữa.” Công Dương Mục dấy lên lòng tin, hần cầm khối huyền thiết, Hiền phi ôm Huyết Hồn kiếm cùng Trảm Nguyệt đao đi theo phía sau hần, Bách Kỳ cũng đi theo phía sau đến lò luyện kiếm.

Liên tiếp mấy ngày, trong lò luyện thiêu đốt tỏa ra hắc khí, huyền thiết cùng Trảm Nguyệt đao và Huyết Hồn kiếm cũng không dung nhập một chỗ, mà hình thành ba loại màu sắc, lấy hắc khí làm trọng. Công

Dương Mộc nhíu mày, điều này không tốt. Xem ra lần này lại thất bại! Hiền phi càng thêm lo lắng, chiến sự khẩn cấp, không thể chờ đợi, nam nhân nàng yêu cùng hài tử của nàng bây giờ có khỏe không?

Đêm khuya, mọi âm thanh vắng vẻ, chỉ nghe tiếng ngáy của Bách Kỳ và Công Dương Mộc, bọn họ ngủ rất say. Hiền phi lo lắng không ngủ được, thần kiếm một ngày không làm được, là một ngày tâm nàng không yên. Hiền phi nhớ lời nói của phụ thân năm ấy: “Huyền thiết này là linh hồn của người.” Đúng vậy, huyền thiết là linh hồn của ta, không có linh hồn nàng sao có thể dung nhập Trảm Nguyệt cùng Huyết Hồn. Hiền phi ngồi dậy, mặc y phục, rửa mặt chải đầu một phen. Nhìn gương đồng nho nhỏ, chỉnh y phục của mình. Nàng nhớ tới ngày xưa, còn là một thiếu nữ mơ mộng, len lén nhìn trượng phu của mình, tình cảm đậm chồi nảy lộc. Bây giờ ngẫm lại cũng là một loại tư vị hạnh phúc, người sống một hồi yêu một hồi, chỉ là người mình yêu không yêu mình mà thôi, cũng có thể làm sao, có yêu thì có hận, mặc dù không được bao lâu, nhưng cũng là chân thực.

Hiền phi đi đến lò luyện, nhìn ngọn lửa hừng hực, nàng khiếp đảm, nhưng nàng nghĩ, nếu mình đã quyết định, thì nên đi, tuy là nữ tử, ta cũng là người lưu danh đời sau. Nhiệt khí bốc lên, vạt áo Hiền phi bay bay, giống như thiên tiên, nàng hướng về phía trước cầu khẩn, “Linh hồn của ta nguyện đời đời kiếp thủ vệ Tề quốc cùng tử tôn của Đoan Mộc gia, linh hồn của ta nhập Trảm Nguyệt cùng Huyết Hồn, hậu thế muôn đời đừng quên anh linh của tổ tiên.”

Hiền phi thả người nhảy, lửa cháy hừng hực như nuốt sống mọi u hồn. Hài tử của ta, là người khiến ta không yên lòng nhất, sau này ta chết, Tuyệt nhất định sẽ giúp người trở thành minh vương tiếp theo, ta dùng cái chết đổi lấy nhiều thứ, tương lai của hài tử, lưu danh muôn đời, nhưng không đổi lấy được tình yêu, Đoan Mộc Minh, dù người không thương ta, ta cũng muốn chúc người bình an. Ta mong muốn người vì ta lưu một giọt lệ, ta chỉ muốn một giọt lệ, cho dù chết cũng cam lòng.

Tuyệt ôm hài tử của Hiền phi đi qua đi lại, Hiền phi đi hai tháng, không có tin tức, hiện tại Tuyệt đã trở thành người thành thạo nuôi dưỡng tiểu hài tử. Cuộc chiến với Ma Dung vẫn chưa kết thúc, bọn họ dùng Thiên Hồng kiếm chém giết không ít binh sĩ của chúng ta, Hiền phi, ta mong người có khả năng mang về cho ta tin tức tốt nhất.

“Tuyệt, không nên đi đi lại lại, đi như thế tâm càng phiền, ngồi nhiều một chút.” Tâm Đoan Mộc Minh cũng phiền, Tuyệt lo lắng cái gì hắn không rõ, nhưng lo lắng cũng có thể làm gì. Hài tử này của Hiền phi đúng là tiểu hỗn đản, mỗi ngày đều chiếm lấy Tuyệt không buông tay, đó là lão bà của ta, người cứ bám lấy làm gì, tử tiểu quỷ.

Ngoài trường một trận hoảng loạn, hai binh sĩ sĩ nâng một người đến, râu mép lông mi dày rậm, một thân bụi bặm, nhìn như thổ dân.

“Hoàng thượng hoàng hậu, Bách Kỳ đã trở về.” Bỗng cái người giống như thổ dân đó quỳ trên mặt đất, vừa khóc vừa nói.

“Vậy Hiền phi, sao người trở về một mình?” Tuyệt kỳ quái hỏi. “Người đâu đưa rượu lại đây.”

Một người hầu bưng rượu tới, Tuyệt giao hài tử cho nữ hầu, tự mình rót rượu cho Bách Kỳ, Bách Kỳ đón lấy, uống một hơi cạn sạch, hít sâu một hơi, nói, “Hoàng thượng, để luyện kiếm, Hiền phi nương nương, là kiếm hồn, nhảy vào lò luyện.”

“Cái gì!” Bình rượu trong tay Tuyệt rơi trên mặt đất, sao lại như vậy, ta cứ tưởng rằng nữ nhân này vì muốn hoàng thượng quan tâm mà muốn luyện kiếm, sao nàng lại làm như vậy! Hai vành mắt của Tuyệt đều đỏ, thương tiếc rơi nước mắt.

Đoan Mộc Minh vừa nghe tin tức này, cũng sợ ngây người. Hiền phi, nữ nhân mãnh mai kia, luôn luôn ôn nhu nhìn mình, muốn mình yêu nàng. Làm bộ lơ đãng khi gặp nhau, chỉ dám len lén nhìn, đúng là nữ nhân ngu ngốc mà.

Bách Kỳ lấy ra Huyết Hồn kiếm và Trảm Nguyệt đao đưa cho Đoan Mộc Minh cùng Tuyệt. Hai người nhìn binh khí, trong lòng cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần, đột nhiên lại xuất hiện bi thương. Huyết hồn đỏ như máu, so với trước còn đẹp hơn, tinh mỹ như ánh sáng mặt trời, tựa như khuôn mặt kiều diễm của Hiền phi. Tuyệt cay cay sống mũi, xoa xoa nước mắt.

Trảm Nguyệt đao hắc sắc, hoa văn trang nhã trải rộng, tuyệt thế hảo đao. Đao Mộc Minh chưa nói gì, Tuyết đã nói: “Không thể phụ sự kỳ vọng của Hiền phi, chúng ta phải đánh bại Ma Dung tộc!”

“Hảo, ngày hôm nay phải giết một trận thống khoái!”

Tuyệt nhất thời tinh thần tỉnh táo, thay chiến giáp, cầm Huyết Hồn kiếm cùng Đao Mộc Minh thống lĩnh tướng sĩ, khai chiến với Ma Dung tộc.

Trận chiến ấy Tề quốc đại thắng, Đao Mộc Minh cùng Tuyết chặt đứt Thiên Hồng kiếm của Ma Dung tộc, binh sĩ Ma Dung tộc bị giết chết tám vạn, bại tướng tàn binh còn lại cùng tộc nhân chạy sang bên kia đại mạc, mỗi khi nhắc đến Đại Tề vẫn còn sợ run.

Tiệc rượu mừng thắng lợi, chúng tướng sĩ vui mừng tán thán, Đao Mộc Minh phong thưởng cho người trong tộc của Hiền phi, Hiền phi được xưng là Hiếu Hiền phi. Tiệc rượu, Đao Mộc Minh uống rất nhiều, Tuyết hiểu, trong lòng Đao Mộc Minh cũng khổ sở, đành đỡ Đao Mộc Minh về lều.

“Minh, ngươi không nên uống nhiều. Trong lòng của ngươi khó chịu, ta biết, nhưng uống rượu cũng không thể giảm bớt.” Tuyết nói.

“Ai!” Đao Mộc Minh thở dài một tiếng, “Ta một đời anh danh, lại được một nữ nhân bang trợ mà thu được thắng lợi, cái nữ nhân này khiến ta nghĩ mình thiếu nợ nàng.”

“Chúng ta đều thiếu nợ nàng.” Tuyết chủ động ôm lấy Đao Mộc Minh, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, muốn hắn an tâm. Đao Mộc Minh tựa đầu trên vai Tuyết, Tuyết cảm thấy đầu vai ẩm ướt.

Hiền phi, nam nhân này khóc vì ngươi, ngươi biết không?

39. Chương 39

Tổ Mạn lui ra sau một chút, hắn đã biết đây là Trảm Nguyệt đao, trong lòng không khỏi kiêng kỵ, đây chính là binh khí giết người không chớp mắt. Ma Dung tộc suy tàn cũng bởi vì Thiên Hồng kiếm bị Trảm Nguyệt đao cùng Huyết Hồn kiếm đánh nát bấy, trận chiến ấy Ma Dung tộc hầu như bị diệt hết. Bọn họ phải lui đến đại mạc, cho đến bây giờ vẫn chưa gượng dậy nổi. Tổ Mạn từng cho rằng đó chỉ là lời kể lại, đao kiếm sắc bén như thần khí không thể nào tồn tại. Hôm nay nhìn thấy Trảm Nguyệt đao chân chính, Tổ Mạn không khỏi sợ hãi, vốn định tiêu diệt uy phong của thân vương này, không ngờ hắn lại có Trảm Nguyệt đao!

“Ngày hôm nay là một ngày vui vẻ, không thích hợp động đao kiếm, thị quân không nên dùng binh khí.” Đao Mộc Đình nói một câu đổ mọi trách nhiệm sang cho Tổ Mạn, Tổ Mạn tức giận đến hai má đều đỏ, nhưng nghe những lời này Tổ Mạn cũng không thể tiếp tục gây chuyện. Đao Mộc Thanh Lam sờ sờ bội kiếm trong tay mình, Huyết Hồn kiếm bừa bừa sát khí, hắn không có hảo ý tà tà nhếch khóe miệng, liếc mắt nhìn Tổ Mạn. Các đại thần vừa nhìn thấy hai thiếu niên đánh nhau, đều nhìn phía Âu Tuấn Trình.

Âu Tuấn Trình vừa nhìn cũng biết Tổ Mạn là người không hiểu chuyện, hắn nghĩ, văn hóa của người ngoại tộc không giống văn hóa của Trung Nguyên, chậm rãi giáo dục hắn vậy. Trong lòng Âu Tuấn Trình không hề giận, phân phó người bên cạnh, “Đưa thị quân xuống dưới, giúp thị quân làm quen Lim điện một chút.” Tiểu thái giám thập phần hiểu ý, lập tức truyền chỉ, đưa Tổ Mạn đi xem Lim điện nơi hắn sẽ ở lại. Tổ Mạn không cam lòng tàn bạo nhìn Đao Mộc Đình, Đao Mộc Đình nhìn hắn, chấp tay, mỉm cười.

Đao Mộc Đình ôm lấy đao, mỉm cười, nhìn xem lễ vật các sứ thần đưa tới, đại diện chứa đầy kỳ trân dị bảo, có lẽ chỉ là một phần trong bảo khố to lớn kia. Đao Mộc Đình thường thường quay đầu lại cùng Đao Mộc Thanh Lam thảo luận về trân bảo mà sứ thần biệt quốc đưa tới, Âu Tuấn Trình chăm chú quan sát, hắn phi thường thích thiếu niên Vương gia này, vẻ mặt của hắn thật đáng yêu, có đôi khi hài lòng cười, có đôi khi trầm tư một chút, giống một tiểu đại nhân, có đôi khi lại bày ra bộ dáng quỷ quyết, tính tình nháo loạn, sóng mắt lưu chuyển, mặt mày ẩn tình. Trưởng thị vệ bên người hắn lại thập phần chững chạc, không khí giữa hai người bọn họ rất nờ ấm, phương diện này có chuyện, xem ra đã có người nhanh chân đến trước

chiếm lĩnh tâm của mỹ nhân. Âu Tuấn Trình không cam lòng, hừ, một ngày nào đó thân vương mỹ lệ này sẽ là của ta.

Trình Thu Vũ có cảm giác một ánh mắt đang nhìn hần, mà ánh mắt này lại chứa đầy sát ý, ngày hôm nay mình đau lòng nên sinh ảo giác sao?

Đoan Mộc Dĩnh lơ đãng nhìn Trình Thu Vũ, ánh mắt lại xuất hiện tia căm giận, liền bị Đoan Mộc Thanh Lam lạp lạp bàn tay nhỏ bé, cảnh cáo vài thứ. Đoan Mộc Dĩnh dè xuống trong lòng hận ý, tận lực chú ý trấn bảo trên mặt đất.

“Dù hận cũng không thể biểu lộ ra ngoài, nơi này là triều đình của Lương quốc.” Đoan Mộc Thanh Lam nhỏ giọng nhắc nhở.

“Biết.” Oán hận sẽ khiến con người giống như ác ma, Đoan Mộc Dĩnh dè xuống tâm tình, hần muốn duy trì một hình tượng tốt đẹp, cho đến khi Âu Tuấn Trình nói khoản đãi các vị sứ thần tại điện Duyên Khánh, mọi người mới tán đi, Âu Tuấn Trình cũng vội vã rời đi, trong lòng hần nhớ thương Tổ Mạn, sao còn có thể ngồi đây.

Tổ Mạn được đưa tới bể, tắm rửa thay y phục, trước khi hần tới Lương quốc, đã được huấn luyện cách lấy lòng nam tử, ngày hôm nay hần đã là một người ở trong thâm cung, cùng một nam nhân khác sinh hoạt. Khẩn trương, hưng phấn, song song cũng tràn ngập sầu lo cho tương lai. Lau khô bọt nước trên người, tiểu thái giám hầu hạ hần thẳng thắn khích lệ, “Da của thị quân thật là trắng.”

“Ha hã, da trắng, da của người Ma Dung tộc chúng ta đều rất trắng.” Tổ Mạn thay áo ngủ bằng Băng tâm ti, cảm xúc mềm mại, trơ nhẵn khiến hần yêu thích không buông tay.

“Y phục này làm bằng gì?” Tổ Mạn hỏi tiểu thái giám bên cạnh, y phục này có vẻ rất trân quý, Âu Tuấn Trình cũng thật tâm quan tâm mình. Lương quốc giàu có và đông đúc, tại sa mạc, nước mới là trân quý nhất. Trong hoàng cung, bể nước khổng lồ cũng để biết bao nhiêu người uống, cuộc sống của Ma Dung tộc thật quá nghèo khổ.

“Thị quân, đây chính là băng tâm ti, thiên hạ chí bảo, hoàng thượng ban cho ngài.” Tiểu thái giám nói.

“Hoàng thượng đối với ta thật tốt.” Trong lòng Tổ Mạn nổi lên một trận ngọt ngào, Âu Tuấn Trình đối hần thực tốt, sau này nếu như mỗi ngày đều đối với hần tốt như thế, cũng không uống cả đời này Tổ Mạn ở trong cung đình.

Âu Tuấn Trình bước nhanh đi vào Lim điện, lúc ở trên điện hần đã tưởng tượng hình dạng Tổ Mạn khi cởi trang phục, từ hôm nay trở đi mỹ nhân Tổ Mạn này đã là của hần. Cũng chỉ có mỹ nhân như vậy hần mới dùng vàng ngọc trang trí Lim điện, thật có cảm giác Kim ốc tàng kiều, Âu Tuấn Trình vì quyết định của chính mình mà âm thầm vui mừng. Đi qua bình phong khổng lồ tước xòe đuôi, Tổ Mạn kiêu mị nằm nghiêng tại tháp thượng, tư thái ưu mỹ, ti bào băng tâm ti làm nổi bật khuôn mặt hoa đào, Âu Tuấn Trình nở nụ cười. Tổ Mạn thực sự là một mỹ nhân mê người.

“Tổ Mạn đã quen với Lim điện chưa.” Âu Tuấn Trình ngồi vào bên giường, bàn tay vãn khởi mái tóc của Tổ Mạn, đưa lên mũi, hít sâu hương khí của mỹ nhân mới tắm rửa.

“Đã quen, hoàng cung so với nơi của ta tốt hơn, ở rất thoải mái, ta thích ở đây.” Tổ Mạn nói. Tổ Mạn cười quyến rũ, giống con mèo cọ cọ vào người Âu Tuấn Trình, hần muốn chiếm lĩnh toàn bộ Âu Tuấn Trình, hần muốn Âu Tuấn Trình không ly khai hần. Âu Tuấn Trình là chủ nhân của cung điện này, mọi người đều thương hần, Tổ Mạn muốn Âu Tuấn Trình yêu mình, hần muốn giữ lấy tâm của Âu Tuấn Trình. Tổ Mạn như vô ý mà cố ý cọ cọ hạ thân của Âu Tuấn Trình, trong lòng rõ ràng là muốn Âu Tuấn Trình lưu lại.

“Người quyến rũ trăm, người đúng là tiểu bại hoại.” Thịt đưa đến bên miệng có ai lại không ăn, Tổ Mạn cười quyến rũ, cởi vạt áo ra, ti bào thuận theo thân thể Tổ Mạn chảy xuống, thân thể mỹ miều ngây ngô của thiếu niên hiện ra trước mắt Âu Tuấn Trình.

Ngây ngô, trong lòng Âu Tuấn Trình cười châm chọc, thủ pháp thuần thực như vậy sao còn có thể là thiếu niên ngây ngô, ha ha ha. Âu Tuấn Trình rất thích ý nhìn Tổ Mạn phục vụ hần, Tổ Mạn chủ động cởi y phục của Âu Tuấn Trình ra, ngón tay như ngọc lướt trên thân thể nam tính. Đôi môi đỏ mọng hôn lên môi Âu Tuấn Trình, vươn đầu lưỡi mời Âu Tuấn Trình triển miên. Tổ Mạn cúi người đẩy y phục Âu Tuấn Trình,

dục vọng thô to hiện ra, Tổ Mạn vươn đầu lưỡi liếm lộng, hàm trong miệng. Thân thể Âu Tuấn Trình càng ngày càng nóng, trong ánh mắt tràn ngập tình dục. Tay hắn giữ lấy đầu Tổ Mạn, đóng đưa lưng áo, ra vào trong miệng Tổ Mạn. Âu Tuấn Trình bỗng nhiên rút ra dục vọng, kéo lấy thân thể Tổ Mạn, đưa hắn đặt trên giường, trong lòng Tổ Mạn hiểu rõ hắn sắp đối mặt với cái gì, nam nhân bị khơi mào dục vọng đang muốn nhanh chóng chiếm hữu mình, Tổ Mạn nở nụ cười, rất đau! Âu Tuấn Trình tiến nhập thân thể phía dưới, không lưu tình chút nào, cũng không thương tiếc. Nghĩ rằng đau đớn mà nam nhân lưu lại cho hắn là lẽ vật, Tổ Mạn nhịn xuống đau đớn, đón lấy cử động của nam nhân, bàn tay vuốt ve thân thể đối phương, hắn cũng muốn được vui sướng, thân thể kết hợp không phải là hình phạt, hắn cũng muốn có cảm giác dục tiên dục tử.

“Hoàng thượng, cố sức. A. . .” Trong miệng Tổ Mạn tràn ngập thanh âm rên rỉ, mời Âu Tuấn Trình thỏa thích chiếm đoạt hắn.

Nhân thân Âu Tuấn Trình sâu thẳm, nhưng không hàm chứa tất cả tình dục, Âu Tuấn Trình khéo vuốt ve hai điểm trước ngực Tổ Mạn, tay kia vỗ nhẹ sau cái mông kiêu đĩnh, “Người là một tiểu tử dâm đảng, trẫm sẽ thỏa mãn người.”

Tiệc tối sắp sửa bắt đầu, Âu Tuấn Trình buông Tổ Mạn đã hôn mê từ lâu ra, cầm lấy áo ngủ bằng tằm ti phủ trên người hắn. Phân phó tiểu thái giám, “Tắm rửa thay y phục.”

Ngâm mình ở bể, Âu Tuấn Trình nghĩ đến một vấn đề, liền hỏi tiểu thái giám, “Hôm Trình Thu Vũ đến Lim điện sắp xếp mọi thứ, trẫm hỏi người, đã xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm hoàng thượng, không có chuyện gì, ngày đó Trình đại nhân rất khỏe mạnh.” Tiểu thái giám nói.

“Sai, hắn rời khỏi Lim điện thì bỏ về nhà, hắn cũng không trở lại hoàng cung, nhất định đã có chuyện, người nói thật cho trẫm.” Âu Tuấn Trình lớn tiếng quát.

Tiểu thái giám sợ đến quỳ trên mặt đất, tỉ mỉ kể lại chuyện ngày đó, “Bẩm hoàng thượng, ngày đó có một người cung nữ làm rơi áo ngủ bằng tằm ti trên mặt đất, nô tài nói cung nữ vài câu, Trình đại nhân nhặt lên áo ngủ giao cho cung nữ, nói cung nữ cẩn thận một chút.”

Chuyện là như thế, Âu Tuấn Trình lập tức nghĩ đến áo ngủ bằng tằm ti, Trình Thu Vũ đã muốn có nó rất lâu, nhưng mình không có cho hắn, hắn cho rằng trẫm mang bảo vật ban tặng tân sủng, hắn thất sủng sao. Âu Tuấn Trình tỉ mỉ nghĩ, Trình Thu Vũ ở với mình nhiều năm, hầu như không có yêu cầu cái gì, cũng không vì có sủng mà kiêu. Hắn thích áo ngủ bằng tằm ti, đây là thứ duy nhất hắn yêu cầu, lúc đó không cho hắn, hôm nay cho tân sủng. Âu Tuấn Trình đoán ra lý do Trình Thu Vũ ly khai hoàng cung, là ta khiến hắn rời đi, Âu Tuấn Trình thở dài một hơi.

Đoan Mộc Dĩnh không uống được rượu, kiếp trước còn là Trình Thu Bình tử lượng rất lớn, thân là Đoan Mộc Dĩnh, thân thể thiếu niên khiến tử lượng giảm đi không ít. Uống rượu một lúc, hắn cảm giác đầu óc choáng váng, trên mặt đỏ hồng, Đoan Mộc Thanh Lam rất hích về mặt say rượu của Đoan Mộc Dĩnh. Âu Tuấn Trình lén nhìn Đoan Mộc Dĩnh, càng nhìn thiếu niên này càng mê luyện về mỹ lệ của hắn. Vốn tưởng rằng Tề quốc là nơi lạnh khủng khiếp, man di chi bang, có thể có mỹ nhân gì, hôm nay được thấy quả là mở rộng nhãn giới.

“Bệ hạ, Vương gia nhà của ta uống say, thỉnh cầu bệ hạ cho phép tiểu thần dẫn hắn trở về.” Đoan Mộc Thanh Lam hướng Âu Tuấn Trình hành lễ thỉnh cầu.

Âu Tuấn Trình suy nghĩ một chút, lưu hắn ở lại hoàng cung không hợp cấp bậc lễ nghĩa, coi như hết, mỹ nhân sao mà nhiều, mình ham muốn càng nhiều sao. đành nói rằng: “Nếu thân vương say rượu, người mang về đi.”

Đoan Mộc Dĩnh say lắc lư, đứng dậy không vững. Trong miệng còn nói, ta không có say, ta không có say. Dáng điệu thơ ngây khả ái, khúc khích cười, khiến mọi người một trận cười to, thực sự là một hài tử. Đoan Mộc Thanh Lam ôm lấy Đoan Mộc Dĩnh, Đoan Mộc Dĩnh ha ha cười, ôm sát Đoan Mộc Thanh Lam, bẹp, hôn một cái lên mặt Đoan Mộc Thanh Lam. Mọi người lại bắt đầu cười rộ lên, say rồi làm loạn, còn nói không có say, thực sự là hài tử.

Đoan Mộc Dĩnh quét mắt nhìn Âu Tuấn Trình cùng Trình Thu Vũ, Đoan Mộc Thanh Lam sợ hắn làm ra

sai lầm, ôm lấy Đoan Mộc Dĩnh lập tức cùng tử y vệ ly khai. Ngoài điện truyền tới tiếng ca trong trẻo của thiếu niên, thanh thoát hơn với tiếng đàn, bay vào đại điện:

“Phù hà nhất giai nhân hề, bộ tiêu dao dĩ tự ngu.

Hồn du dật nhi bất phản hề, hình khô cảo nhi độc cư.

Ngôn ngã triều vãng nhi mộ lai hề, ẩm thực lạc nhi vong nhân.

Tâm khiếm di nhi bất tỉnh cố hề, giao đắc ý nhi tương thân. . . .” (1)

“Chẳng biết người xướng là người phương nào”. Mỹ nhân trong cung than nhẹ.

Mọi người si mê nghe, đều nhìn Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ bị tiếng ca ai oán của thiếu niên làm đau đớn, hần xướng đúng hoàn cảnh hôm nay của Trình Thu Vũ, chỉ thấy người mới cười, không thấy người cũ khóc. Trình Thu Vũ cắn chặt răng, rót ỉnh một ly rượu, người say vẫn phong lưu.

“Trình đại nhân, hạ quan kính người một ly rượu.”

“Hảo, đồng ẩm một chén.”

Trình Thu Vũ không cự tuyệt các đại thần chúc rượu, quả thật không sai, rượu là thứ tốt, bọn họ nói uống rượu có thể quên đi phiền lòng thương tâm, có thể quên mất tất cả, quên đi, quên đi sẽ không ưu thương. Trình Thu Vũ uống từng chén từng chén thoải mái, lần đầu tiên hần uống nhiều như vậy. Uống nhiều như thế mà vẫn chưa say, lúc cần say lại không say, lúc không nên say thì hết lần này tới lần khác đều say.

Trong mắt Âu Tuấn Trình tràn ngập biểu tình thống khổ của Trình Thu Vũ, trong lòng không còn tư vị, hần muốn xin lỗi Trình Thu Vũ, không phải chỉ là một kiện y phục sao, vì sao lại luyến tiếc. Luyến tiếc để rồi mất đi tâm của một người, bây giờ không còn kịp nữa sao.

Trình Thu Vũ được tiểu thái giám dìu đi, trong tay là một bầu rượu nhỏ, cước bộ bất ổn, giống như dẫm nát đám mây, vừa đi vừa xướng:

“Phù hà nhất giai nhân hề, bộ tiêu dao dĩ tự ngu.

Hồn du dật nhi bất phản hề, hình khô cảo nhi độc cư.

Ngôn ngã triều vãng nhi mộ lai hề, ẩm thực lạc nhi vong nhân.

Tâm khiếm di nhi bất tỉnh cố hề, giao đắc ý nhi tương thân.

Y dư chí chi mạn ngu hề, hoài trình xác chi hoàn tâm.

Nguyện tứ vãn nhi tự tiến hề, đắc thượng quân chi ngọc âm.

Phụng hư ngôn nhi vọng thành hề, kỳ Thành Nam chi ly cung.

Tu bạc cụ nhi tự thiết hề, quân tăng bất khảng hồ hạnh lâm.

Khuếch độc tiềm nhi chuyên tình hề, thiên phiêu phiêu nhi tạt phong...” (2)

Đây là lời ca Đoan Mộc Dĩnh vừa mới xướng, đây là quả báo của việc hại chết đệ đệ mình, Trình Thu Vũ, người bán đứng huynh đệ, Trình Thu Vũ, người là kẻ ngu si, bị người lừa dối, bị người lừa, thay người ta kiếm tiền.

Tiểu thái giám phụng mệnh Âu Tuấn Trình, mang Trình Thu Vũ đến tắm cung của hoàng thượng, Âu Tuấn Trình quyết định giảng hòa với Trình Thu Vũ.

Trình Thu Vũ mơ mơ màng màng đi vào tắm cung của Âu Tuấn Trình, nơi này là chỗ nào, nhìn quen mắt như vậy. Trình Thu Vũ nhìn thấy Âu Tuấn Trình mỉm cười, ảo giác sao?

“Đây là ảo giác, là giả, hoàng thượng chắc hẳn đang ở Lim điện, sao có thể ở trước mặt thần, ảo giác.” Trình Thu Vũ ngồi ở trên ghế, cười ngây ngốc, tay nắm lấy y phục Âu Tuấn Trình, điều này không phải là sự thực.

“Tiểu Vũ, người say thành như vậy, còn không mau uống được giải rượu.” Âu Tuấn Trình mặc kệ Trình Thu Vũ náo loạn, một con ma men say khướt như vậy sao có thể nói chuyện yêu đương. Âu Tuấn Trình hồng Trình Thu Vũ, “Tiểu Vũ, sao người lại uống nhiều rượu như vậy, có tâm sự gì không thể nói với trẫm chứ.”

“Hoàng thượng, người muốn ta nói cái gì, người muốn nghe cái gì.” Trong lòng Trình Thu Vũ rõ ràng hơn bất cứ ai, lúc này Âu Tuấn Trình đi làm cái gì, hẳn tận lực nói với mình, coi như hết, nếu đã quyết định xa nhau, thì coi hẳn như quá khứ là được rồi. Lời tuy là như vậy, nhưng khi đối mặt với Âu Tuấn Trình, hẳn thấy khó quá.

“Trẫm muốn nghe người nói với trẫm mọi việc, trẫm muốn đối tốt với người, không nghĩ tới trẫm lại thương tổn người.” Âu Tuấn Trình nắm lấy tay Trình Thu Vũ, đặt ở bên môi, nhẹ nhàng hôn lên hai tay, “Ngày hôm nay trẫm tặng cho người một kiện lễ vật, người rất muốn có nó phải không.” Âu Tuấn Trình ý bảo thái giám bên người, thái giám bưng tới một cái khay, trong khay là áo ngủ bằng tằm ti.

Lễ vật thật chói mắt, hoàng thượng, người đang cười nhạo ta sao, hiện tại ta đã không cần cái y phục này. Trình Thu Vũ liếc mắt nhìn áo ngủ, không vui mừng như Âu Tuấn Trình dự đoán, chỉ là nhàn nhạt nói: “Cảm tạ bệ hạ, bằng tằm ti là chí bảo, người cứ giữ lại được rồi, lấy ra lỡ kẻ cắp nhìn thấy, đánh mất thì làm sao.”

“Đây là lễ vật trẫm tặng cho người, người không vui sao.” Âu Tuấn Trình tỉ mỉ quan sát biểu tình của Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ diện vô biểu tình, không nhìn ra bất cứ ưu thương nào trong mắt.

“Lễ vật quá quý trọng, thần không đức không tài, không xứng nhận Lương quốc quốc bảo.” Trình Thu Vũ tự giấu.

“Người xứng, trẫm nói người xứng, người sẽ xứng.” Âu Tuấn Trình bỏ áo ngủ bằng tằm ti vào trong lòng Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ cảm nhận chất vải mềm nhẵn, trong lòng nổi lên tư vị chua xót.

“Trẫm muốn tặng cho người, muốn bồi thường người, Tiểu Vũ nhận lấy a.” Âu Tuấn Trình nói tiếp.

Trình Thu Vũ cúi đầu, thanh âm trầm thấp yếu ớt nói, “Bệ hạ không có phụ thần, chính là thần nguyện ý, hiện tại không cần phải nói ai phụ ai, cảm tình không thể dùng bất cứ cái gì bồi thường, bệ hạ, ý tốt của người thần xin nhận, nhưng thần không xứng với quốc bảo, người cứ giữ lại cho người khác.”

Âu Tuấn Trình còn muốn nói, bỗng một người tiểu thái giám ở ngoài điện nói, “Bệ hạ, thị quân phát nhiệt, người mau đi xem một chút a.”

Âu Tuấn Trình vừa nghe, thầm nghĩ không tốt, có phải hôm nay mới lần đầu nên Tổ Mạn mới có thể phát nhiệt. Âu Tuấn Trình nói với Trình Thu Vũ, “Tiểu vũ ở chỗ này chờ trẫm, trẫm đi một chút sẽ trở lại.” Âu Tuấn Trình hôn lên mặt Trình Thu Vũ một chút, lập tức cùng tiểu thái giám kia ly khai.

Trình Thu Vũ cúi đầu lắng nghe Âu Tuấn Trình cùng thái giám người ly khai, hẳn cảm ti bào đặt ở trên bàn, lão đảo đứng lên, đầu có điểm choáng, đành ngồi xuống chờ tỉnh rượu. Trong lòng Trình Thu Vũ hiểu rõ Âu Tuấn Trình sẽ không trở lại, hẳn lặng lẽ ngồi một hồi, sau đó đi ra ngoài, vừa đi vừa nói lầm bầm:

“Phù hà nhất giai nhân hề, bộ tiêu dao dĩ tự ngu.

Hồn du dật nhi bất phản hề, hình khô cảo nhi độc cư.

Ngôn ngã triêu vãng nhi mộ lai hề, ẩm thực lạc nhi vong nhân.

Tâm khiếm di nhi bất tỉnh cố hề, giao đắc ý nhi tương thân.

Y dư chí chi mạn ngu hề, hoài trình xác chi hoàn tâm.

Nguyện tứ vấn nhi tự tiến hề, đắc thượng quân chi ngọc âm.

Phụng hư ngôn nhi vọng thành hề, kỳ Thành Nam chi ly cung.

Tu bạc cụ nhi tự thiết hề, quân tăng bất khảng hồ hạnh lâm.

Khuếch độc tiềm nhi chuyên tình hề, thiên phiêu phiêu nhi tậ phong.

Đăng lan đài nhi dao vọng hề, thần hoảng hoảng nhi ngoại dâm...” (3)

P.s: Dịch thơ, (1) và (2) là đoạn nhỏ của (3)

Có một nàng giai nhân, bồi hồi đi lại mãi thôi.

Hồn vắng vắng mà không về, vóc hình khô héo đơn côi.

Từng hứa sớm đi mà tối lại, vui yến tiệc mà quên nhau.

Lòng đoạn tuyệt mà chẳng đoái hoài, cùng ai hợp ý tâm đầu.

Thiếp nhớ nhung mà âu sầu, vẫn giữ một mối thành tâm.

Chờ chiều cổ mà tiếp kiến, được lời ngọc mà chịu vâng.

Nghe tiếng hư mà tưởng thực, ở ly cung tại Thành Nam.

Bữa đàm bạc mà tự soạn, nhưng người từng chẳng hứa giá lâm.

Chỉ một mình mà trầm tư, trời nổi gió mà âm âm.

Lên đài lan mà trông xa, chỉ thất vọng mà bản thân.

40. Chương 40

Đoan Mộc Đình mơ mơ màng màng nằm trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam, mở mắt, nhìn qua cửa sổ mã xa, trăng đã lên cao, ánh trăng chảy trên mặt đất. Hắn nhỏ giọng nói, “Phụ hoàng, chúng ta xuống dưới, hôm nay chúng ta đi bộ về.”

“Người còn có thể bước đi sao?” Đoan Mộc Thanh Lam trêu ghẹo. Hắn sủng ái hôn nhẹ lên mặt Đoan Mộc Đình, thực sự là một hài tử khả ái. Đoan Mộc Thanh Lam ôm Đoan Mộc Đình xuống xe ngựa, để cho hắn tự đi.

“Nhi thần đương nhiên có thể bước đi, không tin phụ hoàng xem, nhi thần cực kỳ ổn.” Hai chân Đoan Mộc Đình rơi xuống đất, như chạm phải đám mây, phiêu phiêu bất ổn, nói chung là còn có thể đi. Đêm khuya vắng vẻ không tiếng động, người đi qua thưa thớt, phu canh gõ hai tiếng báo hiệu thời gian. Hắn liếc nhìn Đoan Mộc Đình cùng Đoan Mộc Thanh Lam, nhất là nhìn Đoan Mộc Đình, lại bị nhân thần như ác quỷ của Đoan Mộc Thanh Lam làm sợ đến chạy trời chết.

Đoan Mộc Đình đi bất ổn, tâm tình lằng lằng, hắn vừa đi vừa cười vừa nói, “Phụ thân yêu quý, Vọng thành dưới ánh trăng là đẹp nhất. Ngọn đèn dầu huy hoàng, hương y mỹ nhân quyến rũ mỗi khách nhân đi ngang qua, mời bọn họ cùng một đêm. Trà lâu tửu quán, văn nhân mặc khách, người buôn bán nhỏ cùng ngồi một chỗ nói chuyện phiếm. Vào đêm Vọng thành thần bí không bị cản trở, rụt rè cởi áo khoác bên ngoài, thoải mái thích phóng túng sung sướng cùng mỹ nhân.”

Đoan Mộc Thanh Lam cùng tử y vệ đi theo phía sau Đoan Mộc Đình, nhất là Đoan Mộc Thanh Lam theo sát bên người hắn, hài tử này uống say càng mê người. Sóng mắt lưu động, kiều diễm quyến rũ, sau này phải thường nghĩ biện pháp cho hắn uống say mới được.” Đình nhi, người chú ý dưới chân, nghìn vạn lần không được sơ suất.”

“Phụ hoàng, vốn dĩ nhi thần muốn gặp cừu nhân của mình để trút căm hận, nhưng bây giờ, xem ra bọn họ không đáng để nhi thần căm hận như thế, càng căm hận càng không quên được những người này, nhi thần nghĩ thời gian sẽ chậm rãi dần vật bọn họ. Bọn họ không có được những gì mình muốn có, bọn họ sẽ thống khổ suốt đời. Hôm nay Trình Thu Vũ là kẻ thống khổ nhất, một ngày nào đó Âu Tuấn Trình sẽ là kẻ muốn sống không được muốn chết cũng không xong, Lưu Đình sao, hừ! Ma dung bộ tộc sẽ bị diệt, nhi thần muốn phá vỡ tiên đoán, muốn Tổ Văn cung của Phi Nhiễm từ nay về sau không tồn tại.” Đoan Mộc Đình chỉ về phương hướng của Vệ quốc nói, ngày hôm nay không thấy tiên tri Lưu Đình, có người nói ngày mai hắn trở về thần miếu cầu khẩn, ngày hôm nay đang tắm trai giới, giả như hắn thấy ta sẽ nói ta thế nào, tiên đoán của hắn sẽ làm sao, ta muốn khiêu chiến với thực lực của hắn.

“Nói nửa ngày người càng hận bọn hần, bên ngoài người mạnh miệng như vậy, nhưng trong lòng thật nghĩ vậy sao? Cầm hận biến người ta thành ma quỷ, nhưng Dĩnh nhi của ta là một người mỹ lệ, Dĩnh nhi tin tưởng phụ hoàng, phụ hoàng sẽ giải quyết chuyện này.” Đao Mộc Thanh Lam thoải mái nói. Hần biết sức mạnh của một người khi đã cầm hận, hần cùng mẫu thân của hần vì nhận hết khi dễ nên đã điên cuồng trả thù, oán độc cùng cừu hận chất chứa trong lòng, bọn họ đã biến thành những kẻ sát nhân điên cuồng. Cuối cùng, Quý Diễm Dung đã ngăn cản hần giết những đại thần đó, Quý Diễm Dung nói, Đao Mộc Thanh Lam đã không phải là một vị quân vương, hần là một ma quỷ. Đao Mộc Thanh Lam phần nộ muốn giết chết Quý Diễm Dung, lúc hần giơ đao lên, Quý Diễm Dung đã trào phúng cười, hành vi của người và kẻ điên không khác gì nhau, người sẽ vĩnh viễn sống trong thống khổ, trong mắt ta người không còn là hoàng tử anh minh ngày trước, người là người điên. Vì thế mà Đao Mộc Thanh Lam dừng lại sự điên cuồng của mình, sau này hần trở nên nhu hòa đi rất nhiều.

Đao Mộc Dĩnh tỉ mỉ suy nghĩ một chút, biểu hiện của mình tại cung đình của Lương quốc, xác thực là không ổn, không nhẫn nhịn sao có thể thành đại sự. Đao Mộc Dĩnh tự kiểm điểm bản thân mình.

“Sau này nhi thần sẽ không luống cuống như vậy, nhi thần muốn làm một người có thể kìm nén được cảm xúc của mình.” Đao Mộc Dĩnh buông tay Đao Mộc Thanh Lam, đứng trước mặt phụ thân, bây giờ hần chỉ là một Đao Mộc Dĩnh, tiểu hài tử nhỏ nhắn xinh xắn.

Hai người đi vào Liễu Hương Nhai, ban đêm Liễu Hương Nhai vẫn ngựa xe như nước, đèn dầu sáng rực rỡ, náo nhiệt như ban ngày. Thanh lâu hai bên đường đi ra đi vào vô số quan to quý nhân, các cô nương trang điểm xinh đẹp nghênh đón mê hoặc tân khách. Đao Mộc Dĩnh xuất hiện ở nơi này, không thể nghi ngờ trở thành tiêu điểm quan tâm của mọi người, những người qua lại thanh lâu đều hiếu kỳ nhìn Đao Mộc Dĩnh, sắc mặt Đao Mộc Thanh Lam càng ngày đen. Nhiều người quan tâm Đao Mộc Dĩnh như vậy, hần ghen tị. Tử y vệ biết tâm tình chủ tử không tốt, đều cẩn thận hành sự.

Đã muộn như thế, không nghĩ còn một lão nhân bày bán hàng ở Liễu Hương Nhai, sạp thượng của hần treo đầy mặt nạ, lão nhân vốn cũng chuẩn bị rời đi. Đao Mộc Dĩnh lắc lư cái mặt nạ phía trước sạp, hỏi lão nhân kia, “Lão bá bá, những mặt nạ này đều do người làm sao?”

Lão nhân đứng thẳng lên, mỉm cười thân thiết, “Đúng vậy, những mặt nạ này đều do ta làm.”

Đao Mộc Dĩnh cầm lấy một cái mặt nạ, mang lên mặt mình, nói: “Ta muốn mua cái mặt nạ này, bao nhiêu tiền?”

Một ngày một đêm mới khai trương, trong lòng lão bá vui vẻ, cười nói: “Mười văn tiền, cái mặt nạ này ta làm mất mười ngày.”

“Hảo, mười văn tiền, cha, trả tiền.” Đao Mộc Dĩnh mang mặt nạ, khoa tay múa chân, bảo Đao Mộc Thanh Lam trả tiền. Nhi tử mua phụ thân trả tiền, thiên kinh địa nghĩa.

“Dĩnh nhi, sao người chỉ trả giá một lần, lần trước người mua một con búp bê mà nói với lão bản kia nửa ngày, lần này lại thoải mái như vậy.” Đao Mộc Thanh Lam hỏi, hần móc tiền giao cho lão nhân kia, Đao Mộc Thanh Lam còn cho lão nhân kia thêm một ít tiền, lão nhân tạ ơn, nói thẳng ngày hôm nay gặp được quý nhân.

“Cái mặt nạ này của lão nhân là dùng gỗ điêu khắc ra, mất mười ngày mà chỉ lấy mười văn tiền, hao tổn công phu cùng tinh lực. Lão nhân hiền lành giản dị, đáng để ta kính nể.” Đao Mộc Dĩnh nói.

“Nói cũng có lý, tay nghề điêu khắc giỏi như vậy đáng để tôn kính.” Đao Mộc Thanh Lam cảm khái nói.

Lúc còn đang cảm khái thì có người không hiểu hoàn cảnh mà xuất hiện, tỷ như người không có mắt, tỷ như thích khách. Đao Mộc Thanh Lam cùng Đao Mộc Dĩnh nhú mày, lá gan quá lớn, dám ở giữa Vọng thành hành động, hắc y thích khách cùng tử y vệ giao tranh, Đao Mộc Thanh Lam cùng Đao Mộc Dĩnh rút ra binh khí của mình, giết người đối với họ quá đơn giản, vấn đề là những người này do ai phái tới, trong lòng bọn họ nghi ngờ, chẳng lẽ là người Vệ quốc? Thích khách có thể đánh ngang với tử y vệ, có thể thấy được võ công tương đương cao siêu. Mọi người đều tránh né, trên đường một mảnh hỗn loạn, bỗng nhiên trong đám người có một lão giả tóc bạc và một nam tử nhảy ra, hai người này giúp đỡ tử y vệ đánh chết đám thích khách, là người của Vọng thành, họ giúp đỡ chúng ta. Đao Mộc Thanh Lam suy nghĩ nửa ngày cũng không biết hai người kia từ đâu tới, hần chưa thấy qua bọn họ?

Giết sạch thích khách, tử y vệ đi tới trước mặt thích khách, kiểm tra lai lịch, tìm được trong nội y của thích khách có thêu chữ phẩm liên hoa, hóa ra bọn họ là người của Tổ Văn cung.

“Khởi bẩm Vương gia, những thích khách này là người của Tổ Văn cung.” Đội trưởng Tử y vệ nói.

Đoan Mộc Thanh Lam chau mày, Đoan Mộc Dĩnh nắm chặt Trảm Nguyệt đao, neho lại con mắt, Tổ Văn cung, người thật to gan, thân vương cũng dám ám sát, hoàng đế cũng dám động! Người thực sự muốn bao trùm hoàng quyền sao?

“Lấy y phục bọn họ, lưu lại binh khí làm chứng cứ.” Đoan Mộc Dĩnh suy nghĩ một chút rồi nói. Tử y vệ lập tức hành động.

Lúc này người của quan phủ đến, có người báo án đương nhiên bọn họ phải can thiệp. Đội trưởng Tử y vệ cùng người quan phủ lập hồ sơ, lúc này mới dẹp loạn.

“Đa tạ nhị vị tương trợ.” Đoan Mộc Dĩnh hành lễ với lão nhân tóc bạc và nam tử cao to kia, biểu thị cảm tạ.

Lão nhân tóc bạc không hề khách khí, hành lễ thì làm được gì, lão nhân có chút không hài lòng nói “Nếu muốn cảm tạ lão nhân gia ta, vậy tặng lão nhân gia ta bạc để vào sông bạc chơi đi.”

Nam tử cao to có vẻ ngu ngốc nói, “Ca ca muốn ta cứu các người, thì ta cứu các người.”

“Ca ca?” Đoan Mộc Dĩnh không hiểu người này đang nói cái gì, Đoan Mộc Thanh Lam càng không hiểu. Lúc này một người tóc bạc bạch y xinh đẹp giống như thần tiên đi tới, hần cười tủm tỉm, ôn hòa sờ sờ đầu Đoan Mộc Dĩnh, “Dĩnh nhi đã lớn thế này rồi, không còn nhớ nhị ca sao?”

“Nhị ca!” Đoan Mộc Dĩnh nhớ tới nhị ca mà mẫu thân luôn tâm tâm niệm niệm, không phải hần đã chết sao? Nam tử tóc bạc trước mặt này là nhị ca của hần?

“Người đứng là tiểu quỷ bướng bỉnh không nhận ra nhị ca, hay tóc nhị ca biến trắng, người không nhận ra nhị ca, cũng khó trách, đã nhiều năm không gặp, đương nhiên sẽ có thay đổi, nhưng hai má người vẫn tròn trĩnh như trước. Thật đáng yêu.” Đoan Mộc Dư niết niết khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Đoan Mộc Dĩnh, Đoan Mộc Dĩnh bị niết đau quá nên tỉnh táo lại.

“Làm gì mà, rất đau.” Đoan Mộc Dĩnh giật tay Đoan Mộc Dư, trốn ở phía sau Đoan Mộc Thanh Lam, thăm dò, quan sát người xa lạ này.

“Dư nhi, người thật là Dư nhi.” Đoan Mộc Thanh Lam giật mình mở lớn hai mắt, trời ạ, con hần không có chết! Đoan Mộc Thanh Lam ôm lấy nhị tử của mình, kích động không lời nào có thể diễn tả được. Đoan Mộc Dư là hài tử chịu nhiều thiệt thòi nhất, hài tử này tại Vệ quốc nhận hết cực khổ, ta nên bồi thường hần thế nào đây? Song song Đoan Mộc Thanh Lam kích động cảm tạ ông trời, hài tử này hần dốc lòng dạy dỗ, hần đã từng nghĩ sẽ để nhị hoàng tử này làm thái tử, nếu như không được, thì cũng có thể phò tá tân vương. Chỉ là hần không nghĩ tới sẽ bị bức bách phải đưa Dư nhi sang Vệ quốc, sinh tử không rõ, bây giờ hài tử này trở về, ông trời đối đãi hần không tệ.

“Phụ hoàng, nhị thần không chết, nhị thần được ma y tiên bối cứu thu làm đệ tử, nhị thần khiến người lo lắng, đáng nhẽ nhị thần nên báo cho người cùng mẫu thân một tin báo bình an.” Đoan Mộc Dư xoa xoa nước mắt, nghẹn ngào nói.

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.” Đoan Mộc Thanh Lam vui vẻ, cười đến híp mắt lại, Đoan Mộc Dĩnh cũng đi tới trước mặt Đoan Mộc Dư, tỉ mỉ quan sát Đoan Mộc Dư, nói một câu, “Nhị ca thật xinh đẹp, có điểm giống phụ hoàng.”

“Dĩnh nhi thấy nhị ca thì trốn sau lưng phụ hoàng, sợ nhị ca ăn người phải không.” Đoan Mộc Dư lại bắt đầu chà đạp khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoan Mộc Dĩnh, trong lòng Đoan Mộc Dĩnh càng không thích nhị ca này, Đoan Mộc Dư đã khiến ấn tượng của mình trong lòng Đoan Mộc Dĩnh xuống dốc không phanh.

Bổng Sỏa Căn chạy tới, tách Đoan Mộc Dư cùng Đoan Mộc Dĩnh ra, gắt gao ôm lấy Đoan Mộc Dư, bá đạo tuyên bố: “Ca ca là của ta, ai cũng đừng nghĩ cướp đi.”

“ . . . ” Đoan Mộc Thanh Lam nhú mày, “Đứa ngốc này từ đâu tới?”

“Phụ hoàng, hần gọi là Sỏa Căn, là nhi thần nhất được. Hần bị người hạ được khiến cho tâm trí không rõ, nhi thần đang tìm cách giải độc ho hần.” Đuan Mộc Dư giải thích.

“Nếu như vậy, đều đến dịch quán rồi nói, trên đường không tiện, ma y tiền bồi cứu người, ta sẽ tạ ơn hần.” Đuan Mộc Thanh Lam nhìn quanh bốn phía, lo lắng nói.

“Tốt, sư phụ, chúng ta đi dịch quán, ngày hôm nay gặp được người nhà, chúng ta nên chúc mừng một chút.” Đuan Mộc Dư cầm tay Sỏa Căn, quay đầu lại, không hài lòng nhỏ giọng oán giận ma y.

“Chúc mừng, tốt tốt, có thể có người chơi súc sắc với ta?” Ma y bị đồ đệ quẫn thúc đến điên rồi, cuối cùng cũng có lý do giải phóng một chút, đồ đệ gặp lại phụ thân và đệ đệ, một thân hoa mỹ chắc chắn là kẻ có tiền, cùng bọn họ đánh bạc ta có thể thu lại được tiền vốn.

“Có người cùng người ngoại, tử y vệ, lát nữa cùng lão tiên sinh chơi súc sắc.” Đuan Mộc Thanh Lam ra lệnh, lão quái này đành giao cho các người vậy. Tử y vệ vạn phần không tình nguyện, cố gắng nói một tiếng, “Tuân mệnh.”

Đuan Mộc Dư trở về, một nhà Đuan Mộc hưng phấn nói chuyện cho tới đêm khuya. Đuan Mộc Dư biết mình được phong hào thân vương, trong lòng cũng âm thầm vui mừng, hai đệ đệ đều có tiền đồ, cũng giúp mẫu thân củng cố địa vị, mẫu thân đã ngồi ở vị trí Quý phi. Phụ hoàng ầu thân ở tại Cát Tường cung, kỳ thực là ám chỉ hoàng cung sẽ không có hoàng hậu nữa, sau này Quý quý phi sẽ là Thái hậu. Phụ hoàng coi trọng mẫu thân như thế sao? Hần quan sát, phụ hoàng đối với đệ đệ càng thêm quan tâm, cử chỉ hành động của bọn họ rất bất minh, đây là vì sao? Đuan Mộc Dư suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng quyết định chính mình không nên nghi ngờ nữa. Phụ thân quyết định cái gì chưa bao giờ cho phép người khác nghi vấn, ai, phức tạp a.

Âu Tuấn Trình trở lại tấm cung của mình, trời đã sáng, hần nghĩ đến Trình Thu Vũ còn đang ở trong cung chờ mình, Âu Tuấn Trình đầy áy náy cước bộ vội vã, mình lại nuốt lời một lần nữa. Đêm qua cùng Tổ Mạn điên loạn đảo phượng đến bình minh, hần quên mất Trình Thu Vũ ở trong cung chờ hần. Âu Tuấn Trình đang suy nghĩ có nên đưa lễ vật tặng Trình Thu Vũ nữa không, hần thích nhất cái gì ta sẽ đưa cái đó.

Âu Tuấn Trình đi vào tấm cung, Trình Thu Vũ không còn ở trong cung đợi hần. Hần đi! Âu Tuấn Trình đi tới cái ghế Trình Thu Vũ đã từng ngồi, áo ngủ bằng tằm ti hần ban cho Trình Thu Vũ đặt ở trên bàn bên cạnh, Trình Thu Vũ vẫn chưa lấy đi. Hần đối với ta triệt để tuyệt vọng! Âu Tuấn Trình cầm lấy áo ngủ bằng tằm ti, trong lòng xẹt qua đau đớn nhẹ nhàng, hần cố ý quên những cảm nhận sâu sắc này, trầm là thiên tử, mỹ nhân đều tự nguyện đến bên người, trầm lấy lòng người, người không cảm kích, hừ! Trầm có thể cho người vô tận ân sủng, cũng có thể thu hồi những ân sủng này! (Ồ.ò)

“Người đâu! Truyền ý chỉ của trầm, Trình Thu Vũ vô lễ với hoàng thượng, bãi bỏ chức quan, biếm làm thứ nhân!” Âu Tuấn Trình tức giận nói, luôn luôn đều là người khác làm hần hài lòng, khó có được hần lấy lòng Trình Thu Vũ, nhưng tên gia khóa này không nể tình, hần cho rằng hần là ai!

Trình Thu Vũ Về đến nhà đã nửa đêm, hần ngã đầu liền ngủ, sáng sớm vừa tỉnh lại, còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, thì đã nhận được một đạo thánh chỉ, hần bị bãi quan. Trình Thu Vũ cảm tạ hoàng ân, Trình Thu Vũ nghĩ mình thực sự thê lương không còn gì để nói, hôm qua vinh quang hôm nay xuống dốc không phanh. Cũng tốt, không vướng bận, cuộc sống bình dị cũng rất tốt.

Đuan Mộc Ngọc Hàn đứng ở bên người Trình Thu Vũ, thấy hần không thoải mái, ghen nửa ngày mới nói được một câu, “Đến Tề quốc a, nhà của ta ở đó, cha ta sẽ cho người việc để làm.”

“Cảm tạ hảo ý của người, ta không muốn ly khai cố hương của mình.” Trình Thu Vũ nói.

“Sao người lại bị bãi quan?” Đuan Mộc Ngọc Hàn hiếu kỳ hỏi.

Trình Thu Vũ tỉ mỉ ngẫm lại, đại khái là mình không có nghe Âu Tuấn Trình nói, Âu Tuấn Trình giận, bãi quan thì bãi quan, hần đã quyết định cùng Âu Tuấn Trình kết thúc, vừa lúc Âu Tuấn Trình ỉnh một cơ hội.

“Người khóc.” Đuan Mộc Ngọc Hàn xuất ra một khăn tay đặt ở trước mặt Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ cũng không khách khí, tiếp nhận khăn tay xoa xoa nước mắt, nhưng càng lau càng nhiều, khổ sở làm cái

gì, Trình Thu Vũ, ngươi là một nam nhân, kiên cường lên! Trong lòng Trình Thu Vũ nhắc nhở chính mình. Đoan Mộc Ngọc Hàn suy nghĩ một lúc, nói một câu, “Ai khiến ngươi khóc, ta đi giết hắn.”

Trình Thu Vũ nghe được thế thì tâm tình tốt lên, Đoan Mộc Ngọc Hàn thực sự là một người thú vị.

“Ta là người bên cạnh hoàng thượng, lúc hoàng thượng là thái tử, ta là thư đồng của thái tử, thái tử làm hoàng thượng, ta là đại thần kiêu ngạo. Hiện tại hắn không cần ta, ta là một người dư thừa.” Trình Thu Vũ xoa xoa nước mắt, bình tĩnh lại, phân phó quản gia, “Chuẩn bị đồ ăn sáng chưa, lão gia ta đói bụng.”

“Vâng vâng vâng, chuẩn bị đồ ăn sáng, ta xuống phân phó mọi người.” Quản gia đã yên tâm, tuy nói không có quan chức, nhưng Trình gia còn có cửa hiệu mặt tiền không ít vàng bạc, cuộc sống giàu có, buồn lo vô có làm cái gì.

“Chúng ta đi dùng bữa thôi.” Trình Thu Vũ bắt chuyện Đoan Mộc Ngọc Hàn cùng đi dùng bữa, Đoan Mộc Ngọc Hàn biết trong lòng Trình Thu Vũ nhiều khổ sở nhưng giả vờ kiên định, tâm tình hắn chuyển lạnh.

“Ngươi không phải là một người dư thừa, cho dù ngươi có là người dư thừa, Ngọc Hàn cũng thích.” Đoan Mộc Ngọc Hàn nhỏ giọng đỏ mặt nói.

Trình Thu Vũ nghe được Đoan Mộc Ngọc Hàn nói thế, cước bộ dừng lại một chút, hắn vươn tay cầm lấy bàn tay Đoan Mộc Ngọc Hàn, hai người đi thẳng đến nhà ăn.

41. Chương 41

Trong lòng Âu Tuấn Trình đang phát hỏa, hiện tại hắn không thể nuốt trôi bất cứ thứ gì!

Trong cung điện cao to, Âu Tuấn Trình đang nghỉ buổi trưa nên dùng món gì mới ngon, còn chưa kịp ăn cơm thì Đoan Mộc Dĩnh cùng thị vệ của hắn đã tới hoàng cung cáo trạng, bọn họ bị ám sát ở Vọng thành! Âu Tuấn Trình vừa nghe, cảm thấy phát hỏa. Nếu sứ thần ngoại quốc chết ở kinh thành của nước ta, hơn nữa sứ thần này chính là thân vương mà quốc vương ngoại quốc sủng ái nhất, hắn mà xảy ra sơ xuất gì sẽ khiến hai bên bùng nổ chiến tranh, thực sự là một thủ đoạn độc ác. Mặc dù Tề quốc không được coi là quốc gia đặc biệt cường thịnh, nhưng người Tề quốc lại nổi danh về sự thiện chiến, kỵ binh của họ có thể nói là đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi. Nếu như quan hệ giữa hai nước bất hảo, Lương quốc chắc chắn tổn thất thật lớn, đến lúc đó kẻ được lợi, đương nhiên là Vệ quốc cùng Tấn quốc. Lợi ích lớn nhất chính là Vệ quốc, Tấn quốc đứng thứ nhì. Bởi vì chuyện Trình Thu Vũ mà trong lòng Âu Tuấn Trình đã không thoải mái, hiện tại lại thêm chuyện thích khách, trong lòng Âu Tuấn Trình càng vô cùng khó chịu.

“Hoàng thượng, thần cho ngươi xem cái này.” Đoan Mộc Dĩnh lấy nội y thu được từ thích khách ra, nội y tơ lụa có thêu chữ phẩm liên hoa, chỉ có tiên tri của Tổ Văn cung mới có thể mặc y phục như vậy.

“Đây là y phục của thích khách ngày hôm qua, bản vương cố ý gọi người lấy xuống làm chứng cứ.”

Âu Tuấn Trình minh bạch, thích khách là người do Tổ Văn cung phái tới. Âu Tuấn Trình không rõ tại sao Phi Nhiễm lại làm như thế, tiên tri hạng nhất vô tranh nhân thế, chẳng lẽ Đoan Mộc Dĩnh cùng bọn họ có ân oán?

“Vì sao bọn họ muốn ám sát ngươi?”

“Bệ hạ có từng nhớ tiên tri Dự Cánh của Vệ quốc có nói qua quốc quân của Vệ quốc sẽ nhất thống thiên hạ, mà tiên tri Lưu Đình của Lương quốc nói qua, quân chủ của Lương quốc sẽ nhất thống thiên hạ. Một núi không thể có hai hổ, Phi Nhiễm muốn chứng minh tiên đoán của nhi tử trở thành sự thật, người nghĩ xem sao hắn lại làm như vậy?” Đoan Mộc Dĩnh nheo lại con mắt, bĩu môi, “Hắn muốn giết bản vương khơi mào chiến tranh giữa hai nước, Tề quốc cùng Lương giao chiến, Vệ quốc bọn họ cũng ngư ông đắc lợi.”

“Bọn tiên tri lớn mật! Giết một thân vương mà họ cũng dám làm, gan tày trời!” Âu Tuấn Trình tức giận đi đi lại lại trong ngự thư phòng, trong lòng tính toán nên đối phó với những tiên tri không có hảo ý này như thế nào.

“Bệ hạ, không phải bản vương gây xích mích thị phi, nhưng những tiên tri này đã bao trùm trên đầu quân vương. Tại Tề quốc bản vương gặp phải Dực Cánh, hắn tuyên bố, tiên tri bọn hắn là sứ giả của thần, mọi người đều phải nghe bọn hắn nói. Lời của bọn hắn nói là thiên ý! Hoàng thượng có từng nghĩ, bọn họ nói là thiên ý, vậy bệ hạ, thân là thiên tử, có tồn tại trong mắt bọn hắn sao?” Đoan Mộc Dĩnh phiêu liếc mắt nhìn Âu Tuấn Trình, thầm nghĩ, nói những lời này không biết Âu Tuấn Trình tin được bao nhiêu phần.

“Lớn mật! Bọn họ nói là thiên ý, vậy lời trẫm nói là gì!” Âu Tuấn Trình vừa nghe cái này, trong lòng càng thêm căm tức, những tiên tri này không biết trời cao đất rộng, vọng tưởng thâm tóm quyền lực, lũ chết tiệt!

“Ngày hôm qua tại đại diện, bản vương quên nhắc nhở bệ hạ một việc.” Đoan Mộc Dĩnh nói tiếp, cố ý không cho Âu Tuấn Trình ăn ngon miệng.

“Chuyện gì?” Âu Tuấn Trình có chút kỳ quái hỏi. có phải ngày hôm qua Tổ Mạn nào loạn khiến Đoan Mộc Dĩnh không thoải mái, muốn phàn nàn sao?

“Bệ hạ sẽ thú hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương là công chúa của Tấn quốc, lúc này Ma Dung tộc đang dâng lên một vị mỹ nhân, việc này cũng vừa khớp nga. Ma Dung tộc cùng Vệ quốc đi lại thân mật, bọn họ dựa vào Vệ quốc nhiều như thế, bản vương nghĩ bọn họ đưa mỹ nhân tới có phải muốn gây rối loạn trong hậu cung của ngài hay không, thích khách đêm hôm qua giống như đã được an bài tốt từ lâu, mọi hành vi đều nhằm vào Tề quốc cùng Lương quốc, bản vương thấy, âm mưu ngay bên người bệ hạ, bệ hạ phải cẩn thận.” Đoan Mộc Dĩnh chậm rì rì, giọng điệu nhu hòa, nhưng khí thế trên người tạo cảm giác áp bách, hắn nheo lại con mắt rồi phút chốc mở, phóng ra hàn quang.

Âu Tuấn Trình vừa nghĩ, Đoan Mộc Dĩnh nói rất có lý, chuyện cống hiến mỹ nhân của Ma Dung tộc lại đúng lúc như vậy, thiên hạ nào có chuyện trùng hợp như thế! Vệ quốc, tất cả đều do các người bày ra, Ma Dung tộc là đồng lõa! Còn có những tiên tri kia, vọng tưởng thâm tóm hoàng quyền, tiên tri, những tiên tri chết tiệt!

“Hiếu thân vương yên tâm, trẫm nhất định phái người canh giữ, bảo vệ người an toàn, nếu muốn các người có thể ở lại trong cung, trẫm muốn xem bọn hắn có thể làm ra cái dạng gì!” Âu Tuấn Trình tức giận ném tấu chương trong tay, phẫn phó tiểu thái giám, “Truyền chỉ cho Võ tướng quân, trẫm muốn bọn họ tăng mạnh trị an Vọng thành.”

Trong lòng Đoan Mộc Dĩnh thống khoái, Tổ Mạn a Tổ Mạn, từ nay về sau Âu Tuấn Trình sẽ không tin người, ai bảo người là người Ma Dung. Hắn sẽ đề phòng người mọi nơi mọi chốn, cuộc sống của người trong cung có thể nói là “Vui vẻ chỉ mới bắt đầu”, muốn khiêu khích với ta, người thật quá ngu xuẩn.

Trong lòng Đoan Mộc Dĩnh thống khoái, đi lại càng trở nên mềm mại, Đoan Mộc Dĩnh cảm thấy mỹ mãn mỉm cười, cầm lấy tay Đoan Mộc Thanh Lam, Đoan Mộc Thanh Lam thấy hiếm khi Đoan Mộc Dĩnh chủ động như thế, trong lòng cũng vui vẻ. Tỉ mỉ đích quan sát cung điện Lương quốc một chút, rất nhiều người đang bận rộn, bọn họ sửa chữa cung thất, hoàng thượng đại hôn, muốn biểu hiện trước mặt người Tấn quốc là Lương quốc hùng vĩ trang nghiêm. Mặt mũi đất bạc, Lương quốc có tiền thì phải đi tận lực tiêu xài ba.

Một chiếc xe ngựa đang đi lên núi bị một đám hắc y nhân vây quanh, những thị vệ này bảo hộ mã xa rút binh khí, bọn họ muốn bảo vệ người đang ngồi trong mã xa. Mã xa của Lưu Đình đang trên đường trở lại kinh thành thì gặp thổ phỉ, Lưu Đình nhìn thấy thị vệ bị giết, võ công của hắn cũng tương đối khá, hắn nghĩ có thể tự bảo vệ mình là không thành vấn đề. Lưu Đình nhặt đao của một thị vệ đã chết lên, sau đó hắn lao về phía trước.

Lưu Đình nhớ võ công và tu vi của Kỳ Duyên rất cao, Lưu Đình cùng Dực Cánh đổ kị với tài năng của Kỳ Duyên, một người bề ngoài đã quá xuất sắc, tại sao còn cho hắn một tâm linh tràn ngập trí tuệ, ông trời sao mà bất công. Lưu Đình oán trời oán địa, nhưng đều vô ích. Lưu Đình nỗ lực chịu không ít gian khổ, lúc người khác nghỉ ngơi thì hắn tu hành, hắn chẳng quản vất vả, rất ít khi tiêu khiển, cố chấp muốn vượt lên trước Kỳ Duyên, càng muốn vượt lên trước Kỳ Duyên càng cần không nổi cước bộ của Kỳ Duyên. Kỳ Duyên vượt xa lên phía trước, cuối cùng sự phụ Phi Nhiễm cũng e ngại hắn, Phi Nhiễm không thể dung nạp Kỳ Duyên. Bọn hắn cũng đều không thích Kỳ Duyên, tìm đủ loại mưu kế nhắm vào Kỳ Duyên, thế là Kỳ Duyên bị ép rời khỏi bọn hắn.

Lưu Đình cầm đao bổ về phía bọn hắc y nhân, đầu lĩnh của hắc y nhân vừa nhìn Lưu Đình từ trong mã xa đi ra, hấn liền vung đao, liền nhằm phía Lưu Đình. Lưu Đình không biết rõ ai là kẻ cầm đầu, hấn chỉ cảm thấy hắc y nhân này rất lợi hại, trong mắt có chứa trào phúng, giống như đang đùa giỡn với món đồ chơi trong tay mình. Lưu Đình bị nhần thần của hắc y nhân kia làm tức giận, hấn chẳng phân biệt được chiêu thức, cuồng loạn chém giết, không hề thuần thực chém lung tung. Hắc y nhân cũng không sút mẻ gì, hấn khoát một ít bột phấn trắng trước mặt Lưu Đình, Lưu Đình thẫn thờ không tốt, chưa kịp né tránh đã té trên mặt đất.

“Dẫn hấn đi!” Thủ lĩnh hắc y nhân nói với một hắc y nhân cao lớn bên cạnh. Hắc y nhân cao lớn dễ dàng nâng Lưu Đình lên cùng thủ lĩnh ly khai, bỗng thủ lĩnh hắc y nhân phát sinh một tiếng thét chói tai, những hắc y nhân đi cùng hấn rất nhanh biến mất. Trên dốc núi còn lại binh sĩ bị thương, mã xa sút mẻ, còn có một khối thất lưng bài tượng trưng cho Bác Vọng hầu. Một binh sĩ thụ thương ôm lấy cánh tay, đi qua nhặt khối thất lưng bài lên.

Bác Vọng hầu là một trung niên, phải nói là một vị trung niên anh tuấn, trời sinh tính phong lưu, yêu thích mỹ sắc, bất luận nam nữ chỉ cần hấn thích thì sẽ tìm mọi cách chiếm lấy. Cũng có nhiều nữ nhân thương hấn, tự nguyện dâng cho hấn. Còn có nghe đồn, hấn có nghiên cứu chuyện phòng the, Bác Vọng hầu đối với những lời đồn đãi này đều cười trừ. Ngồi ở thanh lâu, Bác Vọng hầu đang đợi tú bà tìm người cho hấn, hấn nhớ ngày hôm qua tại triều nhìn thấy mỹ nhân phiên bang đưa tới, mỹ nhân này có thể nói tuyệt diệu. Lúc đó Bác Vọng hầu đã nghĩ đoạt về nhà hưởng dụng, nhưng trên đầu có hoàng thượng hấn nào dám động, chỉ có thể nghĩ mà thôi. Sau đó lại là vị thân vương Tề quốc kia, thật đúng là khuynh quốc khuynh thành, hai mắt hấn đều mở to mà nhìn, người ta là thân vương, chỉ có thể nhìn. Thị vệ bên người thân vương này thật là lợi hại, trừng con mắt hung ác độc địa nhìn lại mình, thân vương cùng hấn thân mật khăng khít, hoa thơm đã có chủ. Mà tú bà sao còn chưa đến?

“Các người sao chậm như rùa vậy, muốn bản quan đợi bao lâu!” Bác Vọng hầu chờ lâu không nhin được, vỗ bàn rống lên một tiếng.

Một người cười ngựa chạy tới, cười hì hì nói, “Đại nhân, lão bản nhà chúng ta bảo tìm một người tặng cho người, hấn đang ở hậu đường chuẩn bị.”

“Người thế nào mà muốn tặng cho bản quan?” Bác Vọng hầu kỳ quái hỏi.

“Là loại hình người thích a, lão bản chúng ta cố ý tìm một người rất giống quốc sư, lời nói cử chỉ tất cả đều giống nhau như đúc, người mang về nhà từ từ dùng, bảo chúng sẽ tiêu hồn.” Người cười ngựa cười nói, “Lão bản chúng ta có thành ý như thế, người này có thể nói là giống quốc sư như tạc, chính hấn đều cho rằng mình là quốc sư cơ mà.”

“Nga. Thật có người như vậy, bản quan cần hảo hảo vui đùa.” Nhân thần Bác Vọng hầu tràn ngập dự vọng, chờ mong người tới sẽ có cái dạng gì. (ngu thiệt nga~ nói thế mà tin cho được!)

Một lúc sau tú bà cười tủm tỉm đi tới, sau lưng là bốn đại hán khiêng một cái rương, tú bà tử đi tới trước mặt Bác Vọng hầu, cười duyên, “Hầu gia a, ta khiến ngài đợi lâu, lần này ta chuẩn bị lễ vật cho ngài, ngài tự mình xem đi.”

Tú bà nháy mắt một cái, lập tức một đại hán mở cái rương ra, Bác Vọng hầu đi tới trước cái rương nhìn vào, trong rương là một người xinh đẹp tuyệt trần, y phục có thêu cửu phẩm liên hoa, đây khôn phải là quốc sư Lưu Đình sao.

“Người xem lễ vật này có thỏa mãn không?” Tú bà cười tủm tỉm hỏi, “Tìm một người giống như đúc người kia, ta thực nhọc lòng.”

“Thoả mãn, quá vẹn toàn!” Bác vọng hầu mặt mày rạng rỡ, hấn đã muốn có Lưu Đình hơn mười năm, nhưng Lưu Đình là người của tiên hoàng, ai dám chạm hấn là vũ nhục tiên hoàng, mà thứ càng không chiếm được càng khao khát, Bác Vọng hầu Thịnh Ngọc Minh yêu vui vẻ nói.”Thật tốt, người ta mang đi, lát nữa sẽ đưa bạc tới cho người.”

“Hảo! , Ta biết Hầu gia là một người sáng khoái, ta chúc người hài lòng.” Tú bà vừa nghe hai chữ bạc, hai mắt tỏa ánh sáng, bạc của Bác Vọng hầu chắc chắn không ít.

Lưu Đình đầu óc choáng váng mở mắt, hắn không rõ mình đang ở nơi nào, chỉ thấy đứng trước mặt mình là Bác Vọng hầu Thịnh Ngọc Minh. Thịnh Ngọc Minh cười đến không có hảo ý, Lưu Đình càng thêm mờ mịt, hỏi: “Đây là đâu, sao ta lại ở chỗ này?”

“Đây là phủ đệ của ta, hiện tại ngươi ở trên giường của ta, ngươi là người của bản quan.” Trên mặt Thịnh Ngọc Minh hiện ra dáng tươi cười. Sở dĩ hắn không có nhân lúc Lưu Đình hôn mê mà mạnh mẽ chiếm đoạt thân thể, đó là bởi vì ngoạn một người hôn mê thật không còn lạc thú, muốn ngoạn, sẽ ngoạn một người thần trí thanh tỉnh, xem đối phương ở dưới thân chậm rãi phản kháng, giãy dụa, khóc, một chút tôn nghiêm giống người nọ sẽ chậm rãi bị nghiền nát, thân thể giống người nọ triệt để bị chinh phục, không có cái gì vui thú hơn cái này.

“Nói bậy, lớn mật!” Lưu Đình rống lên, nhưng không có khí lực gầm rú, trong mắt Thịnh Ngọc Minh giống như con mèo nhỏ, mềm mại, thậm chí có một chút dụ hoặc, con mèo phản kháng, càng thêm giá trị chinh phục.

“Lớn mật, ta dùng tiền mua ngươi, thì phải để ta vui vẻ, hôm nay ta lớn mật, ngươi có khả năng làm gì ta.” Thịnh Ngọc Minh thâm nghĩ trong lòng, người này thật đúng là cùng Lưu Đình giống nhau như đúc, giọng điệu nói chuyện, biểu tình bộ mặt thập phần tương tự, chỉ tiền thật xứng đáng! Thịnh Ngọc Minh giống như hổ nhào tới trên người Lưu Đình, Lưu Đình sao có thể thuận theo, huy quyền đánh đối phương, Thịnh Ngọc Minh bắt lấy tay Lưu Đình, thần sắc vô cùng phấn khích, “Dám đánh bản quan, thú vị, bản quan thích!” Thịnh Ngọc Minh xuất thân võ tướng, sự phản kháng của Lưu Đình trong mắt hắn bất quá chỉ tăng thêm tình thú, Lưu Đình bị chế trụ hai tay, liên tục giãy dụa như trước, Thịnh Ngọc Minh trực cởi bỏ đai lưng đối phương, buộc hai cổ tay mảnh khảnh kia lên đầu giường.

“Buông, Thịnh Ngọc Minh, nếu hôm nay ngươi chạm vào một ngón tay của ta, ta sẽ khiến cả nhà ngươi chết rất thảm!” Uy hiếp của Lưu Đình chỉ vô tác dụng, trái lại chọc giận Thịnh Ngọc Minh, hắn vươn tay tát Lưu Đình một cái choáng váng.

“Không thành thật, để ta nói ngươi nghe.” Thịnh Ngọc Minh phải hơi vào bên tai Lưu Đình, đầu óc Lưu Đình ông ông, hắn chỉ có một ý niệm, chạy trốn, chạy ra khỏi đây! Lưu Đình không còn phản kháng, Thịnh Ngọc Minh cho rằng hắn thuận theo, thả lỏng kiểm chế, cúi người hôn lên vết máu chảy xuống từ khoe miệng Lưu Đình, “Nếu như ngươi thuận theo ta, ta sẽ không đối đãi ngươi như vậy, ta là một người ôn nhu, người thật đẹp, xinh đẹp giống tiên tri Lưu Đình.”

Lưu Đình dùng tất cả sức lực đá vào khớp bộ đối phương, Thịnh Ngọc Minh cúi gập người, mồ hôi lạnh chảy ròng, Lưu Đình nhân cơ hội vùng khỏi đai lưng, giãy dụa nhảy xuống giường, nhắm phía cửa phòng, hắn còn chưa tới cửa đã bị Thịnh Ngọc Minh bắt lấy, một quyền trúng bụng, Lưu Đình đau đến gập người, Thịnh Ngọc Minh còn đá thêm mấy cái, Lưu Đình bị hắn đánh đến gần như hôn mê.

“Mẹ ôi, thật lợi hại, xem ra ta không thể khách khí với ngươi!” Thịnh Ngọc Minh túm lấy Lưu Đình ném lên giường, xe rách y bào, rất nhanh, thân thể trắng nõn của Lưu Đình bại lộ trước mặt.

“Buông, bằng không ngươi sẽ chết rất thảm.” Lưu Đình còn liên tục giãy dụa, nhưng yếu ớt giãy dụa tựa hồ không có tác dụng, chỉ có thể làm dục vọng của Thịnh Ngọc Minh càng tăng cao.

“Mẫu đơn hoa hạ tử, tổ quỷ dã phong lưu. Ta sợ cái gì!” Thịnh Ngọc Minh cởi quần của mình, chỉnh thân thể đối phương đặt ở trên giường, linh khởi vòng eo đối phương, thành tư thế nằm sấp, cầm lấy dục vọng chờ phát động trực tiếp xông vào thân thể của Lưu Đình. Thân thể bị xé rách, không có bất luận yêu thương nào, không có bất luận khoái hoạt nào. Lưu Đình đau nhức, mồ hôi lạnh chảy ròng, hắn muốn lúc này hôn mê đi, nhưng vì sao hắn vẫn thanh tỉnh như vậy. Tơ máu theo hai chân trắng nõn của Lưu Đình chảy xuống, giống như người vỡ ối. Thịnh Ngọc Minh nhờ máu càng trở nên nhuận hoạt, trùng thứ trên người Lưu Đình, hắn phát hiện Lưu Đình giống như đã chết, không rên rỉ sao có thể thú vị ni, ngoạn một người người chết làm sao vui vẻ. Thịnh Ngọc Minh chớp mắt, lấy trên người xuống một chiếc nhẫn, rút ra thịt bồng, đưa nhẫn vào trong huyết khẩu của đối phương.

“Ngươi làm cái gì!” Lưu Đình kinh khủng hỏi.

“Một hồi ngươi sẽ biết, đây là khiến cho ngươi nghe lời.” Thịnh Ngọc Minh cúi đầu hôn lên môi Lưu Đình, Lưu Đình cố sức nhất cần, thiếu chút nữa Thịnh Ngọc Minh đã bị hắn cắn được đầu lưỡi. Rất lợi hại sao,

một lúc nữa người sẽ thần phục trong tay của ta. Thịnh Ngọc Minh không hổ là cao thủ, hái hoa vô số, tay hấn dùng kỹ xảo phủ lộng phân thân Lưu Đình, Lưu Đình hô hấp càng ngày càng nặng, thân thể khẽ run, Lưu Đình đè nén xuống tiếng rên rỉ muốn phát ra, tên hỗn đản này, ta có thể nào khuất phục hấn. Dục vọng của Lưu Đình đã khởi, hấn càng muốn áp chế càng mẫn cảm. Thịnh Ngọc Minh hôn lên xương quai xanh của Lưu Đình, hàm trụ nhũ châu trước mặt, Lưu Đình cũng nhịn không được nữa rên rỉ thành tiếng.

“Ta chỉ biết thiên hạ không có trình tiết liệt nữ, đã ở trong tay ta chỉ có thể thuần phục dưới tay ta.” Thịnh Ngọc Minh nở nụ cười, nhìn thấy Lưu Đình không hề giãy dụa, trái lại rơi vào tình dục, hấn đã thắng lợi! Thịnh Ngọc Minh không thô bạo giống vừa rồi, một bên hấn lộng dục vọng của Lưu Đình, một bên chậm rãi bắt đầu tiến vào luật động trong người Lưu Đình, Lưu Đình vô pháp khống chế, hấn một mặt thuận theo tình dục, một mặt ở trong lòng nhục mạ chính mình không biết thẹn, sương mù bao phủ, nước mắt khuất nhục rơi xuống.

42. Chương 42

Trong tay Âu Tuấn Trình cầm lệnh bài của Bác Vọng hầu phủ, Thịnh Ngọc Minh người thật to gan. Từng nghe qua Thịnh Ngọc Minh nói rất thích tiên tri Lưu Đình, muốn có hấn, Lưu Đình là người của tiên hoàng, trước khi chết tiên hoàng đã nhắc nhở ta phải hảo hảo đối đãi Lưu Đình, người thật là tên háo sắc lớn mật, trong mắt người còn có hoàng thượng sao! Hấn nghĩ đi nghĩ lại, sai, vạn nhất có người hãm hại Bác Vọng hầu thì sao, sao lại có chuyện trùng hợp như vậy.

“Người đâu, kiểm tra xem trong phủ Bác Vọng hầu có gì dị thường không.” Âu Tuấn Trình nói.

Tiểu thái giám vội vã chạy ra, một lúc sau đã đã trở về, hấn nói với Âu Tuấn Trình: “Khởi bẩm hoàng thượng, mọi chuyện trong Bác Vọng hầu đều bình thường, nhưng Hầu gia có mang về một cái rương lớn, rương rất lớn, chứa một người cũng không thành vấn đề.” Sắc mặt Âu Tuấn Trình thoáng chốc thay đổi, quả thật là hấn làm!

“Người đâu, gọi Vương Nguyên Võ tướng quân tới cho trẫm!” Âu Tuấn Trình lập tức phân phó tiểu thái giám bên người. Tiểu thái giám cũng biết sự tình không ổn, lập tức chạy đi tìm Vương tướng quân.

Tâm tình Âu Tuấn Trình chán nản tới cực điểm, thái giám đi vào mà nói: “Bệ hạ, mời dùng bữa.”

“Dùng bữa, dùng cái gì mà dùng!” Trong lòng Âu Tuấn Trình ghen ứ cả một cỗ hỏa không chỗ phát tiết, Trình Thu Vũ, lúc này hấn lại rời đi, chết tiết, ngày hôm qua ta bắt hấn bãi quan về nhà làm ruộng, tại sao tên gia khỏa này lại không thể vào cung lấy lòng ta một chút, ta sẽ vui vẻ mà cho hấn phụ chúc, cái tên đầu gỗ đáng chết!

“Gọi thừa tướng đại nhân lại đây, phái người canh giữ Lim điện, có chuyện gì thì bẩm báo lại cho trẫm.” Trong lòng Âu Tuấn Trình mừng, dám vui đùa trước mũi ta, ta muốn xem các người có thể tạo bao nhiêu sóng gió.

Vương Nguyên Võ mang binh vây quanh phủ đệ của Bác Vọng hầu, khiến phủ đệ một trận đại loạn, Vương Nguyên Võ dẫn người chạy ào ào vào phủ đệ, quân gia thị vệ ngăn cản bọn họ, Vương Nguyên Võ giơ thánh chỉ, trừng mắt giết một thị vệ, mọi người đều nơm nớp lo sợ.

“Hầu gia các người đâu?” Vương Nguyên Võ vận khôi giáp kim sắc, lông mày rậm nhíu chặt, lần này Bác Vọng hầu nhất định gặp đại họa!

“Hồi tướng quân, Hầu gia chúng ta nạp tân sủng, đang ở phòng ngủ của hậu viện. ..” Quân gia còn chưa nói xong, Vương Nguyên Võ quát một tiếng bất hảo! Hấn lập tức dẫn người chạy đến phòng ngủ của Thịnh Ngọc Minh, Vương Nguyên Võ còn chưa tới trước cửa phòng, chợt nghe thấy thanh âm bên trong không thích hợp, lần này Bác Vọng hầu chết chắc rồi, người động đến người của tiên hoàng, huống chi tiên tri Lưu Đình chính là sư phó của hoàng thượng!

Vương Nguyên Võ lệnh binh sĩ đứng ở bên ngoài chờ, hần giờ chân lên đập cửa, đi vào phòng ngủ. Vương Nguyên Võ tiến đến, nhìn lên, trợn tròn mắt. Mặt Lưu Đình sưng phù lên, khóe miệng chảy tơ máu, cổ tay bị buộc chặt đầu giường, trên người đều là vết máu loang lổ. Thịnh Ngọc Minh nằm trên người Lưu Đình, hần vừa thấy Vương Nguyên Võ tiến đến, cảm thấy giận dữ nói: “Vương tướng quân, người quá thất lễ, tự tiện xông vào phòng ngủ bản quan làm gì.”

Vương Nguyên Võ vừa nghe những lời này của Thịnh Ngọc Minh, lửa giận dấy lên trong lòng, bàn tay to như thiết trảo, nắm tay Thịnh Ngọc Minh kéo ra sau, Thịnh Ngọc Minh bị vứt ra đến cửa. Vương Nguyên Võ quát, “Trời lại đưa vào thiên lao cho ta!”

Lưu Đình suy yếu giờ mí mắt lên, hần khóc không ra nước mắt, thanh âm khàn khàn nói: “Giết ta đi Vương tướng quân, ta còn mặt mũi nào để sống trên đời.”

Trên giường đều là vết máu, là do Lưu Đình giãy dụa phản kháng sự tàn nhẫn ngược đãi của Thịnh Ngọc Minh, Vương Nguyên Võ không đành lòng nhìn nữa. Hần cầm lấy chân trùm lên thân thể đầy vết thương của Lưu Đình, ôm lấy hần, nhỏ giọng thoải mái nói: “Hoàng thượng phải hạ quan tới cứu người, không có việc gì nữa, hạ quan đưa người hồi cung, không còn việc gì nữa.”

Lưu Đình cuộn trong chăn khóc nức nở, báo ứng đây là báo ứng, Lưu Đình, người còn có mặt mũi nào đi gặp tiên hoàng, Lưu Đình, người còn tư cách ở lại hoàng cung sao. Vương Nguyên Võ sai người áp giải Bác Vọng hầu vào thiên lao, cũng bắt toàn bộ người nhà của Bác Vọng hầu, tự mình hộ tống Lưu Đình hồi hoàng cung. Lưu Đình trở lại trong cung, ngự y khám và chữa bệnh cho hần. Âu Tuấn Trình vội vã đến thăm Lưu Đình, Lưu Đình hôn mê bất tỉnh, trên người đều là vết tích bị bạo ngược. Từ nhỏ đến lớn Lưu Đình đối với Âu Tuấn Trình phi thường tốt, Âu Tuấn Trình và Lưu Đình giống như người một nhà, hần nhìn thấy bộ dạng thể thảm của Lưu Đình, thập phần tức giận, tên Thịnh Ngọc Minh chết tiệt!

Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Thanh Lam ngồi gần cửa sổ của Thiên Hương Minh ăn thịt hươu uống rượu chay, nhìn thấy một trận đại loạn trên đường, thủ lĩnh cấm vệ quân Vương Nguyên Võ đang áp giải người của Bác Vọng hầu phủ. Đoan Mộc Dĩnh gọi thị nữ tới nói, “Nói cho chủ tử của người, cừ nhân của hần đã bị bắt, không lâu sau sẽ bị xử tử.”

Thị nữ vừa nghe Đoan Mộc Dĩnh nói như vậy, lập tức chạy đến hậu viện báo tin. Đoan Mộc Thanh Lam đuổi thất lưng, ngã ra đằng sau, lười biếng nói: “Trẫm đã bảo Dư nhi, Sỏa Căn và sự phụ của hần quay về Tề quốc, chuyện Lưu Đình bị bắt cóc không còn đối chứng, Âu Tuấn Trình, trẫm xem người xử lý thế nào.”

“Nhìn một cái, thương cảm a, thương cảm quốc sự, thương cảm Bác Vọng hầu. Trời xanh a, chuyện của phụ hoàng làm, ta không quan hệ ni, muốn tính sổ thì tìm phụ hoàng ta a.” Đoan Mộc Dĩnh hai tay tạo thành chữ thập, thành kính hướng về phía trước cầu khẩn.

“Được rồi a, tiểu bại hoại, là chủ ý của ai, hiện tại người phải tay sạch sẽ.” Đoan Mộc Thanh Lam bỗng nhiên ôm lấy Đoan Mộc Dĩnh, dùng sức nhu nhu đầu Đoan Mộc Dĩnh, Đoan Mộc Dĩnh giãy dụa, che đầu oa oa kêu to.

Thật vất vả mới tránh được ma trảo của Đoan Mộc Thanh Lam, Đoan Mộc Dĩnh chỉnh lại đầu, tóc đều rối loạn. Phụ thân này đã bao nhiêu tuổi, so với ta còn trẻ con hơn. Đoan Mộc Dĩnh sờ sờ đầu, oán giận nói, “Đừng tưởng rằng nhi thần không biết người tìm người giả trang thích khách giết chúng ta, vu oan cho Tổ Văn cung, phụ hoàng với nhi thần là tám lạng nửa cân.”

“Người đã biết, lần sau phụ hoàng sẽ hành sự cẩn thận, nếu người có thể biết, vạn nhất Âu Tuấn Trình nhìn ra thì trẫm đâu còn gì vui mà xem.” Đoan Mộc Thanh Lam vuốt cằm, nhúu mày, cố làm ra biểu tình thận trọng của một đế vương

“Phụ hoàng, chúng ta an bài như thế, Âu Tuấn Trình sẽ cùng chúng ta liên thủ sao?” Đoan Mộc Dĩnh nói.

“Xuất phát từ lợi ích hai bên, hần sẽ liên thủ cùng chúng ta.” Đoan Mộc Thanh Lam gấp cho Đoan Mộc Dĩnh một khối thịt, mấy ngày nay hài tử này ăn nhiều thịt, ôm rất thoải mái, Đoan Mộc Thanh Lam quyết định phải dưỡng phì Đoan Mộc Dĩnh.

“Bác Vọng hầu là kẻ ham sắc dục, chết là đáng.” Đoan Mộc Dĩnh giờ lên ly rượu, hướng Thịnh Ngọc Minh bị cầm về quân mang đi, kính một chén

Chợt nghe tiếng bước chân thùng thùng ngoài hành lang, có người vừa đi vừa cười, cửa bị đẩy ra, Tang gia cười to đi vào. Tang gia tiến đến hành lễ với Đoan Mộc Thanh Lam: “Đa tạ bệ hạ báo thù rửa hận cho Tang thị, thống khoái! Quá thống khoái!”

Tang Gia vẫn thích nói hai chữ “thống khoái” như vậy.

“Tang tiên sinh hà tất nhiều lễ như vậy, chúng ta đều là người Tề quốc, đều là đồng tông đồng nguyên, giúp đỡ nhau là đương nhiên.” Đoan Mộc Thanh Lam biểu hiện như đại hiệp, nói ra tâm huyết trên giang hồ.

Tang gia nghe hẳn nói cũng cảm động, mắt hàm nhiệt lệ. Đoan Mộc Thanh Lam nói, “Lại đây, Tang tiên sinh ngồi xuống, cùng nhau thống khoái uống mấy chén.”

“Hảo, thảo dân tịu bồi hoàng thượng uống rượu, thảo dân là người thích thống khoái, hôm nay cùng uống rượu, không say không về.” Tang Gia phân phó thị nữ bên người. Thị nữ cười nhu tình như nước, trong lòng vui vẻ vì Tang gia vui vẻ, nàng vội vã đẩy cửa ra đi ra ngoài, không lâu sau có mấy thị nữ bưng tới rượu chay cùng thịt hươu, mọi người nâng cốc, thống khoái chè chén.

Thị nữ bên người Tang gia đi qua hành lang, cúi đầu đi trước, cẩn thận tiêu sái qua bậc thang, vừa nhắc đầu, trước mắt là cửa hình bán nguyệt, phía sau cửa là tiểu đình viện, trồng nhiều thanh tùng và liễu, mô phỏng theo bình dân tạo mấy gian phòng bằng gỗ tranh, mỗi gian đều được treo rèm cửa, thị nữ xốc rèm cửa lên, đi vào trong phòng. Một lão thái thái ngồi ở trên ghế tay cầm trúc trượng, ho khan vài tiếng, thị nữ bên người lão thái thái đang cầm một chén thuốc.

“Lão tổ tông, có đại hi.” Thị nữ cười thỉnh lão thái thái, lão thái thái có điểm không rõ, thị nữ này là thiếp thất Tang gia yêu nhất, bình thường nàng đều thay mặt Tang gia quản lý Thiên Hương Minh.

“Hong Tiêu, lão thái thái ta đã một trăm tuổi, còn có việc gì vui.” Lão thái thái đau thương nói.

“Lão thân tám mươi tuế rồi đi, còn có đại hỷ sự gì.”

Hong Tiêu đi tới bên người lão thái thái, nhỏ giọng nói bên tai, “Hôm nay cừu nhân của chúng ta bị quan phủ bắt, nghe nói sẽ bị xử tử, Thịnh Ngọc Minh bị xét nhà.”

“Thật sao, quả thật là đại hỷ sự! Ha ha ha. .” Lão thái thái vừa nghe, tâm tình thư sướng tựa như ăn linh đan diệu dược, cảm giác tật bệnh đều không còn.

“Ai giúp chúng ta báo thù, phải trọng trọng cảm tạ.”

“Hiếu thân vương cùng thánh thượng của Tề quốc âm thầm làm, người biết là được, nghìn vạn lần bảo mật.” Hong Tiêu nhỏ giọng nói.

“Hảo, ta còn sống được đến ngày báo thù, thống khoái!” Lão thái thái vui mừng, nhỏ giọng nói với Hong Tiêu, “Đại cừu của Tang thị đã báo, nói cho Gia nhi, sau này phải thuận phục hoàng thượng, Tang thị sẽ tận tâm với hoàng thượng.”

“Hong Tiêu đã biết, lão tổ tông, người đã khỏe nhiều, không còn ho nhiều như lúc nãy.”

“Đúng vậy, nghe được tin tức này trong lòng ta thống khoái, tâm lý thoải mái, đương nhiên không bệnh.” Lão thái thái như phẳng phát tuổi còn trẻ, dung quang toả sáng, “Đi, chúng ta đi nhìn Thịnh Ngọc Minh giờ ra cái dạng gì.”

“Vâng, Hong Tiêu đỡ người đi xem náo nhiệt.” Hong Tiêu ôn nhu nói, nâng dậy lão thái thái, lão thái thái hôm nay đi đứng lưu loát, một già một trẻ bước nhanh ra cửa xem náo nhiệt.

Đoan Mộc Đình cùng Đoan Mộc Thanh Lam uống không ít, Đoan Mộc Thanh Lam trăm chén không say, Đoan Mộc Đình ba chén gục, Đoan Mộc Đình tựa sát trên người Đoan Mộc Thanh Lam, rất giống tiểu hầu tử. Bọn họ tiêu sái bước đi.

“Tang gia chơi cờ dở rượu cũng dở, là ta nhường hẳn, bằng không hẳn sẽ say đến ngủ ba ngày.” Đoan Mộc Đình nói không còn lưu loát. Đoan Mộc Thanh Lam buồn cười, Tang gia là bị Đoan Mộc Thanh Lam chuốc say, sao lại thành Đoan Mộc Đình. Tiểu gia khỏa thật thú vị.

“Đúng đúng đúng, Tàng Gia không chỉ chơi cờ dở, mà uống rượu cũng dở, chỉ có Dĩnh nhi của ta trăm chén không say.” Đoan Mộc Thanh Lam đỡ lấy Đoan Mộc Dĩnh, nói mấy câu để nghe với tiểu quỷ này, Đoan Mộc Dĩnh cười híp cả con mắt.

“Ta là rượu phễu, ai cũng đừng nghĩ khiến ta say. . .” Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Thanh Lam vừa đi vừa nói chuyện, mọi người trên đường đều tránh xa họ một chút, đã là con ma men thì không giăng dáo lý, gây ra chuyện cũng không ít.

Một đám hài tử vây quanh một người, vừa cười vừa nói, “Mau đến xem người điên, người điên, người điên!”

“Xem người điên tới, đại gia chạy mau a.” Một hài tử vừa chạy vừa kêu.

Người điên tóc tai chỉnh tề, diện mục ngăn nắp sạch sẽ, quần áo sạch sẽ. Ánh mắt ngốc lăng lăng, si ngốc ngây ngốc khắp khiêng đi về phía trước, thấy thiếu niên chạy tới liền nhìn xem có phải người hần muốn tìm hay không. Trong miệng người điên liên tục lẩm bẩm: “Bình nhi, Bình nhi, Bình nhi của ta.”

Trữ Tiểu Bạch! Đoan Mộc Dĩnh không nghĩ lại gặp hần như vậy, hần còn nghĩ bọn họ sẽ gặp nhau tại hoàng cung Lương quốc, Đoan Mộc Dĩnh còn nghĩ mình sẽ cảm hận. Nhưng sự tình không có phát sinh như Đoan Mộc Dĩnh dự đoán, trên đại điện của Lương quốc không có bóng dáng người này. Lại ở trên đường gặp hần, Đoan Mộc Dĩnh tỉnh rượu phân nửa. Đoan Mộc Dĩnh đứng ở trên đường ngốc lăng lăng nhìn Trữ Tiểu Bạch, Đoan Mộc Dĩnh nghĩ mình sẽ hung hăng chạy tới mắng hần giết hần, nhưng Đoan Mộc Dĩnh không hề động, có cái gì đó ngăn cản cước bộ, Đoan Mộc Dĩnh cũng không rõ ràng lắm. Hần cũng giống như người điên, nhân thân đại ra, trước mặt hiện lên khung cảnh ngày trước, hần cũng được người kia quý trọng, cùng người kia thề non hẹn biển. Bên suối nước có hai thiếu niên ôm nhau cùng một chỗ, kể ra thật hâm mộ. Lập thế sinh tử không rời. Nhưng sự tuyệt tình của người kia, lạnh lùng của người kia, người kia đứng trên thành lâu, diện vô biểu tình nhìn mình bị giết, tình là gì, yêu là gì, đều bị chiến đao trăm phá thành mảnh nhỏ. . . . Tất cả cảnh tượng giống như cánh hoa tử đằng theo gió bay đi, không để lại một vết tích. Đã từng cảm hận như vậy, vô số lần trong mơ uy hiếp hần, khiến cho hần kinh khủng vạn phần, muốn hần cho rằng mình là quỷ hồn dằn vặt hần, muốn hần không dám đi vào giấc ngủ. Hần điên rồi, cuối cùng ngày hôm nay cũng nhìn thấy người này điên rồi, thế nhưng sao lại không vui sướng, báo thù chẳng lẽ không vui sướng sao?

“Bình nhi, Bình nhi của ta, người ở nơi nào?” Trữ Tiểu Bạch như cái xác không hồn đi đến phía trước, bỗng nhiên con mắt của hần phát quang nhìn thẳng vào Đoan Mộc Dĩnh, ôm cổ Đoan Mộc Dĩnh: “Bình nhi, Bình nhi của ta, vì sao ngươi không nói lời nào. Ta xin lỗi ngươi, ta nói chúng ta sinh chết cùng một chỗ, ta bán đứng ngươi, tha thứ ta đi, ta từ hôm nay trở đi hảo hảo đối đãi ngươi, sau này chỉ yêu thương một mình ngươi.”

Đoan Mộc Dĩnh sợ ngây người, hần quên phản kháng. Đoan Mộc Thanh Lam chau mày, cố sức giật Trữ Tiểu Bạch ra, Trữ Tiểu Bạch không chịu buông tay, Đoan Mộc Thanh Lam giận dữ một chưởng đánh hần bay ra ngoài. Đoan Mộc Thanh Lam sai tử y vệ bên người đến giết Trữ Tiểu Bạch, bị Đoan Mộc Dĩnh ngăn cản.

“Coi như hết, không cần tính toán với người điên làm gì.” Đoan Mộc Dĩnh nói.

Đoan Mộc Thanh Lam khoát khoát tay, tử y vệ không hành động, Đoan Mộc Thanh Lam nhìn biểu tình mặt tự nhiên của Đoan Mộc Dĩnh, trong lòng thập phần không hài lòng, nhưng hần không biểu hiện ra ngoài. Lúc này một phụ nhân chạy tới, hướng Đoan Mộc Thanh Lam cùng Đoan Mộc Dĩnh xin lỗi: “Xin lỗi, phu quân nhà ta điên rồi, khiến các vị gặp phiền phức, đại nhân không chấp tiểu nhân, buông tha hần a.” Nói xong phụ nhân chạy đến nâng Trữ Tiểu Bạch dậy, Trữ Tiểu Bạch đau nhức, che ngực, nôn ra một búng máu. Phụ nhân thay hần lau khô vết máu, “Phu quân, chúng ta về nhà, không nên chạy loạn bên ngoài, Bình nhi của người ở nhà chờ người, theo ta trở về đi.”

“Bình nhi, Bình nhi, Bình nhi ở nơi nào. . .” Trữ Tiểu Bạch ngơ ngác đi theo phụ nhân của hần, hần thường thường quay đầu lại nhìn Đoan Mộc Dĩnh, Đoan Mộc Dĩnh đau xót, nước mắt muốn chảy ra, nhịn xuống! Đoan Mộc Dĩnh người phải nhịn xuống, người không phải là Trình Thu Bình, người là Đoan Mộc Dĩnh! Đoan Mộc Dĩnh chăm chú nắm tay Đoan Mộc Thanh Lam, đứng như tượng gỗ. Đoan Mộc Thanh Lam bỏ tay Đoan Mộc Dĩnh ra, ánh mắt Đoan Mộc Thanh Lam như hàn băng, đông lạnh khiến Đoan Mộc Dĩnh rùng mình một cái.

“Người không quên hần, vậy ta là cái gì, trong lòng người ta là cái gì!” Lời của Đoan Mộc Thanh Lam giống như dao nhọn, đâm vào nội tâm Đoan Mộc Dĩnh, Đoan Mộc Dĩnh muốn nói, rồi lại nói không nên lời. Trong đầu hần là một mảnh hỗn loạn, Đoan Mộc Thanh Lam là ái nhân của ta sao? Hần là ái nhân của ta nhưng cũng là phụ thân của ta. Mặc dù bọn họ đang cùng nhau, nhưng Đoan Mộc Dĩnh chưa từng tỉ mỉ nghĩ tới vị trí của Đoan Mộc Thanh Lam trong lòng hần.

Đoan Mộc Thanh Lam lạnh lùng xoay người cùng tử y vệ rời đi, lưu lại Đoan Mộc Dĩnh đứng ở trên đường, Đoan Mộc Dĩnh rệu rĩnh, trong lòng một mảnh thanh minh. Đối mặt với hần là một vị hoàng đế, những thứ Đoan Mộc Dĩnh có đều do vị hoàng đế này cấp, chỉ cần hoàng đế không vui, sẽ thu hồi tất cả ân sủng. Đoan Mộc Dĩnh bỗng nhiên không muốn nhìn thấy Đoan Mộc Thanh Lam, hần biết Đoan Mộc Thanh Lam ghen, cũng biết mình chưa từng hứa hẹn gì, Đoan Mộc Thanh Lam là một vị hoàng đế, hần rất ít khi lấy lòng người khác, Đoan Mộc Dĩnh thở dài một tiếng, chúng ta không làm được tình nhân thì chúng ta làm phụ tử, làm không được phụ tử, cái này thân thể là nhi tử của Đoan Mộc Thanh Lam, cùng lắm thì trả lại cho hần, ta còn là ta.

43. Chương 43

Đoan Mộc Dĩnh không hề có mục đích đi lại trên đường, thực sự đi không được nữa liền ngồi trên một phiến đá nghỉ ngơi. Hần phiền chán nhức đầu, sao mình lại như vậy nhỉ? Chẳng lẽ trở lại lấy lòng Đoan Mộc Thanh Lam sao? Đoan Mộc Dĩnh nghĩ mình muốn lấy lòng người khác có vẻ hơi khó, ta phải làm hần hài lòng, đồ ngon đồ ngọt, bằng không, không được, quá mất tôn nghiêm.

“Thiếu niên, đang phiền não cái gì sao.” Một thanh âm ôn hòa quen thuộc vang lên, Đoan Mộc Dĩnh ngẩng đầu nhìn, Dạ Dương đang mỉm cười ôn hòa, từ ái nhìn hần. Đoan Mộc Dĩnh vừa định gọi sư phụ, mấp máy tới môi đã nuốt trở lại. Sư phụ cũng không biết ta sống lại trên người người khác, nếu nói, có lẽ sư phụ sẽ cho ta là quái vật.

“Thiếu niên, bỏ nhà đi không phải là chuyện tốt, có lẽ gia đình người đang hỗn loạn, về nhà đi thôi.” Dạ Dương hảo tâm khuyên nhủ, chính mình cũng ngồi ở bên cạnh Đoan Mộc Dĩnh, hai người giống như hai kẻ ngu ngốc nhìn người đi đi lại lại trên đường.

“Ta không bỏ nhà đi, tiên sinh hiểu lầm ta.” Đoan Mộc Dĩnh vì sự tưởng tượng của sư phụ mình mà cảm thán.

“Ta hiểu lầm, ta thấy người không có mục đích đi đi lại lại nửa ngày, nghĩ người bỏ nhà đi, hóa ra không phải a.” Dạ Dương xấu hổ cười nói.

“Không sao, ta có việc đang cần suy nghĩ, sự tình kỳ thực không lớn, là ái nhân của ta ghen tị, ta không biết giải thích thế nào mới tốt.” Đoan Mộc Dĩnh vò đầu nói.

“Người rất giống đồ đệ của ta, lúc phiền não thì vò đầu. Ta nghĩ có chuyện gì thì người cứ nói thẳng ra, người nói ra ý nghĩ của mình, nếu hần có thể hiểu suy nghĩ của người thì các người sẽ tốt như lúc ban đầu, phiền não làm gì?” Dạ Dương nói, Dạ Dương vỗ vỗ Đoan Mộc Dĩnh, cổ vũ cho hần.

“Một người ta rất yêu hần phản bội ta, ta hận người phản bội đó, hận lâu như vậy, ta muốn dẫn vật hần, ta nghĩ nếu như gặp lại hần ta sẽ giết hần, hôm nay ta nhìn thấy người phản bội kia, nhưng ta không hề động thủ giết hần, có phải ta quá nhân từ hay không. Ta ngăn cản ái nhân của ta, ái nhân của ta muốn đánh chết người phản bội kia, ta không để cho bọn họ động thủ. Ái nhân của ta nói trong lòng ta không có hần, kì thực trong lòng ta có hần, vì sao hần lại hoài nghi ta. Lẽ nào muốn ta giết người phản bội kia mới chứng minh tình cảm của ta sao?” Ánh mắt Đoan Mộc Dĩnh nhìn phía viễn phương, thanh âm mang theo tịch mịch cùng lo lắng truyền đến, tâm Dạ Dương cũng cảm thấy nhẹ nhõm thống khổ, yêu, không yêu, thành thực, phản bội, hần cũng đã trải qua nhiều.

“Người không muốn giết người phản bội kia, đó là người đã buông hần. Lúc nào người cũng muốn giết một người, càng muốn giết hần sẽ càng không quên được hần, không muốn giết hần là người đã quên được hần.

Người thương hân, hân phản bội người, nên người hận hân, yêu sâu đậm hận sâu đậm. Hiện tại người không hận hân, chứng tỏ người không còn thương hân, người buông xuống các người kết thúc yêu hận, không hận thì đâu còn yêu. Chúc mừng người, thiếu niên.” Dạ Dương mỉm cười nói, thiếu niên này không nhận ra bản thân mình, nên còn ở nơi này do dự. Bây giờ hân đã nhận ra, ta thì sao? Ta đã nhận ra sao? Dạ Dương ngồi bên cạnh Đoan Mộc Dĩnh, cùng Đoan Mộc Dĩnh chờ ra, Long Uyên đối với mình thực sự rất tốt, từ trước tới nay ta chưa từng quá lưu ý chuyện này, có phải ta cũng giống thiếu niên này, triệt để buông xuống, đối người kia không yêu không hận.

Dạ Dương cùng Đoan Mộc Dĩnh ngồi đến khi mặt trời bắt đầu xuống núi, vẫn ngồi chờ ra trên đường, Đoan Mộc Dĩnh nhớ lại kiếp trước, lúc còn nhỏ cùng Dạ Dương đói bụng, thầy trò hai người ngồi ngẩn ngơ đầu đường, nhìn người bán bánh bao, chảy nước miếng. Cuối cùng lão bản cửa hàng bánh bao chịu không nổi, nên mang bánh bao cho bọn họ ăn. Hình như cửa hàng bánh bao kia ở gần đây, hình như là ở bên trái ngõ này.

“Tiên sinh đói bụng không, ta mời tiên sinh ăn bánh bao.” Đoan Mộc Dĩnh sờ sờ bụng, hân có điểm đói bụng.

“Ta cũng cảm thấy đói bụng, ai lại chịu xấu hổ để người mời.” Dạ Dương sờ sờ túi tiền, kinh ngạc trừng mắt nói: “Ai nha tiền của ta, nguy rồi.” Dạ Dương hoang mang rối loạn tìm kiếm tiền đồng. Trong lòng Đoan Mộc Dĩnh buồn cười, Dạ Dương chắc chắn không có tiền, chiêu làm bộ mất tiền này là do mình lúc là Trình Thu Bình phát minh, Dạ Dương dùng rất thành thạo, sư phụ hân vẫn còn dùng chiêu này, Đoan Mộc Dĩnh cảm thấy thân thiết không gì sánh được, sư phụ vẫn không thay đổi.

“Tiên sinh đã đánh mất tiền, không cần tìm kiếm, coi như là bố thí cho người khác. Ta mời tiên sinh ăn bánh bao, tiên sinh không cần trả.” Đoan Mộc Dĩnh mỉm cười.

“Thật xấu hổ, ai lại để một thiếu niên mời.”

“Cha ta có rất nhiều tiền, bạc tiêu hết, ta lập tức về nhà hỏi cha ta, tiên sinh cứ yên tâm.” Đoan Mộc Dĩnh nghĩ, nếu mình trở lại dáng dấp Trình Thu Bình, sư phụ sẽ kéo mình đến tửu lâu tốt nhất, sư phụ sẽ nói, nuôi đồ đệ là để dưỡng lão, không ăn của người thì ăn của ai.

“Người thật hào phóng, Dạ Dương kính phục, nếu như ta lại khách khí, thì giống như cố làm ra vẻ, hảo, chúng ta đi ăn bánh bao.” Dạ Dương cười đến nheo lại con mắt, thiếu niên này thật giống Trình Thu Bình, thấy hân Dạ Dương cảm thấy như chính đồ đệ của mình đi cạnh bên người, Dạ Dương nghĩ, nếu như thời gian dừng lại tại khoảnh khắc ấm áp này, ta sẽ quên đi tư vị bi thiết. Bình nhi, hôm nay ta nhìn thấy một thiếu niên rất giống người, người cũng biết sao.

Đoan Mộc Dĩnh theo phương hướng trong trí nhớ, đi tới nơi bán bánh bao. Vì hấp bánh bao tỏa nhiệt khí, lão bản ôn hòa, bắt chuyện với bọn họ. Lão bản vẫn giống như trong trí nhớ, nụ cười hàm hậu, ăn nói khách khí.

“Nhị vị quý khách, bánh bao của tiểu nhân làm nổi danh kinh thành, ai cũng biết bánh bao của ta là bánh bao vương.” Lão bản nói khoác một chút về bánh bao của mình, Đoan Mộc Dĩnh cùng Dạ Dương song song nở nụ cười, lời lão bản vẫn không có đổi, bánh bao vương, tự phong a.

“Bánh bao của người thực sự là vua bánh bao của Vọng thành sao?” Đoan Mộc Dĩnh trêu ghẹo hỏi.

“Vị quý khách này, đừng nghe hân thổi phồng, hân họ Vương, lại bán bánh bao, nên chúng ta gọi bánh bao của hân là bánh bao vương.” Một người đang ngồi ăn bánh bao bên cạnh cười nói ra gốc gác biệt danh, lão bản liếc mắt, sau đó quay đầu mỉm cười thật hòa khí.

Đoan Mộc Dĩnh cùng Dạ Dương cầm lấy mỗi người một bánh bao cắn một miếng, vị không sai, vẫn ăn ngon như trước đây. Nhớ khi đó Trình Thu Bình cùng Dạ Dương, thầy trò hai người đói muốn chết, người này đã bố thí bánh bao cho bọn họ, còn cho bọn họ mấy đồng làm lộ phí. Đã nhiều năm, vị bánh bao vẫn thơm ngon như vậy.

“Lão bản, người không nói khoác, bánh bao của người xác thực ăn ngon.” Đoan Mộc Dĩnh khen ngợi.

Lão bản vênh vác nhìn trời, “Nhìn thấy chưa, quý khách nói bánh bao của ta ăn ngon.”

Dạ Dương cùng Đoàn Mộc Dĩnh thuận thực ăn sạch hai cái bánh bao, hai người vỗ vỗ bụng, cùng nhau nói, “Ăn no, ta lại tiếp tục sống.” Sau đó hai người có chút kinh ngạc nhìn đối phương, nhìn nhau cười. Dạ Dương càng có cảm giác thiếu niên này là đồ đệ Bình nhi của hắn, nhưng bọn hắn cách xa tuổi, dung mạo cách nhau khá xa, đến tốt cùng cũng không phải Bình nhi a, Dạ Dương, người không nên vọng tưởng.

“Lão bản, bánh bao bao nhiêu tiền?” Đoàn Mộc Dĩnh hỏi.

“Ngày hôm nay quý khách lâm môn, tiểu nhân không lấy tiền, mời các người ăn, các người đã giúp tiểu nhân có thể dương dương tự đắc một lần.” Lão bản khoát khoát tay nói.

“Nếu lão bản muốn dương danh, ta sẽ cho người dương dương tự đắc. Mang giấy bút lại đây!” Đoàn Mộc Dĩnh nói.

“Hảo, tiểu nhân lập tức đi tìm.” Lão bản vội vã mang giấy, bút và mực lại, đặt trên bàn. Đoàn Mộc Dĩnh vén ống tay áo lên, bắt đầu viết, trên tờ giấy trắng viết ba chữ bánh bao vương, xuất ra hộp kim ấn, lấy kim ấn đóng dấu Hiếu thân vương.

Dạ Dương kinh ngạc nhìn Đoàn Mộc Dĩnh, thiếu niên này là Hiếu thân vương của Tề quốc, là Hiếu thân vương nổi danh, hai lần cứu phụ hoàng của mình, lại chém giết phản quân cứu muôn người.

“Lão bản thấy thế nào, lễ tạ ơn của ta thế này có được không?” Đoàn Mộc Dĩnh hỏi.

Lão bản không biết chữ, chỉ thấy chữ viết đẹp, cười tủm tỉm nói rất tốt, hắn không biết trên giấy viết cái gì. Đoàn Mộc Dĩnh liền ôm quyền chấp tay, “Tiên sinh, nếu muốn xây dựng tiền đồ, đến Tề quốc tìm ta. Cảm tạ lão bản thịnh tình khoản đãi, sau này sẽ báo đáp.” Đoàn Mộc Dĩnh nói xong xoay người tiêu sái rời đi. Dạ Dương nở nụ cười, xuất môn gặp quý nhân, hài tử này thật giống Bình nhi.

Lão bản không rõ trên giấy viết chữ gì, kéo Dạ Dương hỏi: “Vị tiên sinh này, người xem trên giấy viết cái gì.”

“Lão bản, người gặp được quý nhân, thiếu niên vừa rồi là Hiếu thân vương của Tề quốc, hắn viết trên giấy ba chữ bánh bao vương, đóng dấu kim ấn, chỉ cần người dán cái này tại cửa hàng, chắc chắn sinh ý náo nhiệt.” Dạ Dương giải thích. Lão bản nhìn ba chữ, bên trái có dấu kim ấn, ha hả cười khúc khích, người chung quanh không biết có chuyện gì, tưởng lão bản bị điên.

“Thấy không, ta gặp được quý nhân, Hiếu thân vương của Tề quốc đến hàng ta ăn bánh bao, viết chiêu bài cho ta, ha ha ha, người xem, người xem. . .” Lão bản cầm tờ giấy, đưa cho người này xem, lại đưa cho người kia xem. Tại Vọng thành, một bách tính nhỏ nhỏ có thể được một thân vương viết chiêu bài là vinh quang lớn biết bao nhiêu. Lão bản vội vã đến chỗ lão bà của mình, chắc chắn lão bà sẽ rất vui vẻ.

“Người tốt sẽ được báo đáp.” Dạ Dương thì thảo lẩm bẩm, Đoàn Mộc Dĩnh rất nổi danh, các quốc gia đều biết đến chiến tích của vị thân vương này, xem ra bánh bao vương sẽ nổi danh. Dạ Dương cảm thán một chút, ngày hôm nay ngẫu ngộ, thể gian thật trùng hợp, Hiếu thân vương của Tề quốc cùng Bình nhi quá mức giống nhau, ta cũng nên chuẩn bị đến Tề quốc một chuyến. Ra khỏi cửa hàng bánh bao, bóng dáng Đoàn Mộc Dĩnh đã mất hút từ lâu, sắc trời đã tối, Dạ Dương nghĩ Long Uyên không biết thị sát sinh ý đến đâu rồi, ta đi xem.

Dạ Dương không phải không có tiền, hắn muốn cùng một người giống như Bình nhi đùa một chút, Dạ Dương lấy từ trong lòng ra một hà bao, đây là lễ vật Bình nhi tặng vào sinh thần của mình, mỗi ngày Dạ Dương đều lấy hà bao ra xem, hoài niệm về đồ đệ mình một chút, trong lòng Dạ Dương, Trình Thu Bình như là nhi tử, nghĩ đến cái chết của Trình Thu Bình, Dạ Dương lại cảm thấy đau nhức. Dạ Dương sợ mình sẽ quên mất hài tử đã cùng mình trải qua những năm tháng cô đơn, mỗi ngày hắn đều lấy hà bao ra để nhắc nhở mình không được quên. Ký ức hạnh phúc như vậy sao có thể quên ni, Dạ Dương vì hành vi của mình mà cảm thấy buồn cười.

Những người đi lại trên đường dần dần nhiều lên, mấy người thiếu niên chạy qua, đụng phải Dạ Dương một chút, hà bao trong tay Dạ Dương rơi trên mặt đất, cúi người định nhặt hà bao lên, đã có người nhặt lên trước, bỏ vào trong tay Dạ Dương. Dạ Dương ngẩng đầu, Mao Qua đang đứng trước mặt hắn, hắn vẫn giống như lúc trước, dáng tươi cười giấu sau ria mép.

“Cảm tạ sư huynh.” Dạ Dương mở miệng nói lời cảm tạ.

Mao Qua rất mất tự nhiên cười cười, sờ sờ đầu. Rầm rì nửa ngày mới nói, “Sư đệ, người ở chỗ Long Uyên vẫn tốt chứ?”

“Rất tốt, áo cơm không lo, Long Uyên đối đãi rất tốt.” Dạ Dương nhàn nhạt nói. Trong lòng Dạ Dương không có cảm giác gì, vô bi vô hỷ, cảm tình của hắn đối với Mao Qua đã tan thành mây khói.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Mao Qua nhe răng, nói rằng: “Sư phụ không tin người nói, hắn nói Vô Tâm bí quyết sẽ không luyện thành đơn giản như vậy, sư phụ không tin chỉ cần phế đi võ công luyện lại từ đầu, có thể luyện thành Vô Tâm bí quyết, sư phụ muốn ta hỏi người làm sao để luyện thành Vô Tâm bí quyết.”

“Vì sao không tin ta còn hỏi ta.” Dạ Dương nhíu mày nói.

“Sư phụ không dám gặp người, phụ mẫu người giao người cho sư phụ, sư phụ cảm thấy có lỗi, hắn không dám tới hỏi người.” Mao Qua nói.

“Năm đó Dạ Dương bị sư phụ phế bỏ võ công đuổi ra sư môn, sư phụ cũng không ngẫm lại, ngoại trừ một lần hắn dạy ta Vô Tâm bí quyết, ta còn có thể luyện tuyệt thế thần công gì. Không phải giang hồ kỳ ngộ, thụ thương gặp gỡ cao nhân, đó là lời đồn. Ta chỉ rơi vào khốn cảnh, nói thật với người, có thể luyện thành công Vô tâm bí quyết, ta cũng không ngờ tới, có lẽ là lão Thiên ưu ái ta a.” Dạ Dương cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần, bị trục xuất sư môn, võ công mất hết, giống như dã nhân sống trong rừng sâu, trọng thập vô công, luyện lại từ đầu, không nghĩ tới sẽ luyện thành Vô Tâm bí quyết.

“Sư phụ không tin ta, nghĩ ta gặp được cao nhân, Dạ Dương nào có cái phúc kia, người cứ nói với sư phụ như vậy, tự phế võ công luyện lại từ đầu. Phá rồi sau đó lập, có duyên sẽ thành.”

“Hảo, ta sẽ nói như vậy với sư phụ.” Mao Qua nói.

Dạ Dương cất hà bao vào lòng, nhìn sắc trời không còn sớm, nếu không quay về Long Uyên sẽ đi tìm, cần phải trở về. Mao Qua biết hắn phải về chỗ Long Uyên, trong lòng không cam, nhưng không biết làm sao giữ lại.

“Sư đệ, người phải đi sao.” Mao Qua cực mất tự nhiên nói, đôi mắt của hắn nhìn thẳng vào Dạ Dương, trước đây người này sẽ vì mình mà dừng lại, bây giờ hắn vì người khác mà dừng lại, cho dù không cam lòng cũng phải nhịn xuống, là mình bỏ hắn sang một bên, hiện tại có tư cách gì giữ người ta ở lại, hắn cũng không còn tin tưởng mình nữa.

“Ta muốn đi tìm Long Uyên, sư huynh bảo trọng, chăm sóc tốt cho sư phụ, nói cho sư phụ, Dạ Dương chưa từng hận hắn, mặc dù Dạ Dương bị trục xuất sư môn, nhưng sư phụ vẫn là sư phụ của Dạ Dương.” Dạ Dương thở dài một tiếng, gió mát ào ào thổi bay vạt áo, lần đầu tiên Mao Qua phát hiện, hóa ra tơ lụa mỹ lệ mới thích hợp với Dạ Dương, trước kia hắn một thân bố y, giống sĩ tử bần hàn, Mao Qua đã từng nghĩ chỉ có bố y mới thích hợp với khí khái của hắn, hôm nay hắn mặc tơ lụa quả nhiên xinh đẹp như thế, là mình không có mắt, thời gian không thể quay lại, bỏ lỡ có thể nào挽回.

“Sư đệ, chúng ta. . .” Mao Qua vừa định nói chúng ta có thể cùng nhau không, ta thực sự muốn cùng người suốt đời, chưa kịp nói xong, Dạ Dương đã thấy Long Uyên ngoắc tay, Dạ Dương nhướn miệng cười, một trận gió mát thổi qua bên người Mao Qua, Dạ Dương rơi vào cái ôm ấm áp của Long Uyên. Mao Qua vươn tay muốn bắt, nhưng hai tay trống trơn, không có cái gì. Dạ Dương cùng Long Uyên nói đùa cái gì đó rồi rời đi, Mao Qua nhìn bàn tay trống trơn của mình, ngơ ngác sưng sờ.

Đoan Mộc Dĩnh đi trở về dịch quán, đèn đã thấp rực rỡ, Đoan Mộc Dĩnh không có nhàn tình để mà ngắm mỹ nhân, hắn thầm nghĩ muốn nghỉ ngơi một chút, ngày hôm nay hắn mệt chết đi được. Đầu tiên Đoan Mộc Dĩnh muốn hướng phụ thân ân cần thăm hỏi.

“Phụ hoàng, nhi thần đã trở về.” Đoan Mộc Dĩnh cung kính hành lễ nói.

“Dĩnh nhi hôm nay đi nơi nào, cùng tình nhân cũ hẹn hò phải không?” Đoan Mộc Thanh Lam hỏi.

44. Chương 44

“Hẹn hò?” Đoàn Mộc Dĩnh không rõ mình hẹn hò với ai, hẳn phải người giám thị ta. Trong lòng Đoàn Mộc Dĩnh không thoải mái, hẳn rất muốn hỏi, ta không đáng để người tin tưởng sao.

“Cùng Dạ Dương nói chuyện phiếm, ăn bánh bao, để danh cho bánh bao, rất tiêu sái làm một hồi văn nhân mặc khách, Dĩnh nhi của trẫm, trẫm chờ người giải thích, người giải thích những chuyện này ra sao, người cùng Trữ Tiểu Bạch còn chưa xong tình, trong lòng người trẫm là cái gì, hiện tại lại ra một Dạ Dương, xem ra trong lòng người trẫm không có một góc!” Đoàn Mộc Thanh Lam trong cơn giận dữ, không khống chế được quãng ngã ly trà trên tay, nổi giận đi đến trước mặt Đoàn Mộc Dĩnh, nhìn xuống, trên người bao trùm sát khí.

“Trong lòng nhi thần phụ hoàng có vị trí thế nào sao? Phụ hoàng nói nguyện cùng nhi thần cộng sinh tử, nhi thần cho rằng phụ hoàng làm không được, nhi thần muốn chờ chút đường lui ỉn không được sao. Phụ hoàng tức giận, xoay người mang tử y vệ rời đi, nhi thần một mình du dương trên đường, trong lòng nhi thần đang suy nghĩ, nguyên lai nhi thần không có bất cứ cái gì, thủy chung đều là cô độc. Người hỏi trong lòng nhi thần người có vị trí gì, nhi thần nói cho người, người đối với nhi thần rất quan trọng, thế nhưng nhi thần nghĩ nhi thần đối người mà nói không hề quan trọng.” Đoàn Mộc Dĩnh nhìn Đoàn Mộc Thanh Lam, đôi mắt tử sắc sâu thẳm lóe sáng, mơ hồ hàm chứa thủy quang.

Lần đầu tiên Đoàn Mộc Thanh Lam thấy Đoàn Mộc Dĩnh như vậy, Đoàn Mộc Dĩnh trước đây chính là Đoàn Mộc Dĩnh sao, là hài tử sở hữu linh hồn người khác sao, hẳn nói với ta nỗi lòng của mình, ta đối với hẳn rất trọng yếu, đồng dạng hẳn với ta mà nói cũng rất trọng yếu.

“Lẽ nào trẫm biểu hiện không tốt, khiến người nghĩ không an toàn sao?”

“Phụ hoàng, ở bên cạnh người, nhi thần có cảm giác phụ thuộc. Nhất cử nhất động của người, mỗi tiếng nói cử động, thậm chí một câu nói cũng có thể quyết định sinh tử của nhi thần, nhi thần sợ, tuy rằng nhi thần không biểu hiện ra ngoài, nhưng mỗi ngày nhi thần đều cảm thấy sợ hãi.” Đoàn Mộc Dĩnh nói ra tiếng lòng, chỉ là càng nói càng ủy khuất, có điểm cay cay mũi, “Nhi thần đều phải dựa vào hỉ nộ ái ố của người, nhi thần làm sao vui sướng.”

“Sao người lại nói như vậy, người là người phụ hoàng yêu nhất, phụ hoàng sẽ không giết người. Lúc người liều mình cứu phụ hoàng, khi đó trong lòng phụ hoàng đã nghĩ, trẫm muốn người vô tư ở bên cạnh trẫm.” Đoàn Mộc Thanh Lam thật không ngờ Đoàn Mộc Dĩnh lại nghĩ như vậy, không có cảm giác an toàn, lẽ nào ta khiến hẳn có cảm giác lúc nào cũng có thể bị giết sao? Vị đế vương đã ý thức được hài tử này không có bất luận cái gì, tất cả mọi thứ đều là hẳn cấp, điều đó khó có thể chịu được, vì thế hẳn đối với mình là muốn gần lại muốn xa. Đoàn Mộc Thanh Lam ôm Đoàn Mộc Dĩnh vào trong lòng, hẳn phải thật quý trọng hài tử này.

“Cùng đế vương yêu nhau, đều không có kết cục tốt, nhi thần muốn vì chính mình lưu một con đường. Đến nỗi Trữ Tiểu Bạch, nhi thần đã không hận hẳn nữa, kiếp trước yêu hẳn, nhi thần cho rằng nhi thần sẽ phi thường hận hẳn, nhưng bây giờ nhi thần nhìn thấy hẳn chỉ thấy hẳn rất đáng thương. Nhi thần ngăn cản người, không cho người giết hẳn, nhi thần cho rằng không cần phải ... làm như vậy. Càng hận hẳn càng chứng minh mình không quên được hẳn, không yêu không hận, đạm nhiên chẳng phải rất tốt sao.” Đoàn Mộc Dĩnh bỗng nhiên minh bạch, hóa ra mình không còn hận, không còn yêu sao còn hận. Đoàn Mộc Dĩnh đẩy Đoàn Mộc Thanh Lam ra, hẳn không cần người kia ôm. Đoàn Mộc Thanh Lam cảm thấy tức giận, sắc mặt lại một lần nữa đen lại.

Đoàn Mộc Dĩnh biết hành vi của mình chọc giận Đoàn Mộc Thanh Lam, ánh mắt hẳn bi thiết nhìn Đoàn Mộc Thanh Lam, nói: “Nhi thần nắm tay phụ hoàng, phụ hoàng bỏ tay nhi thần ra, nhi thần cô đơn, một mình đi trên đường. Nhi thần đẩy phụ hoàng ra, trong lòng phụ hoàng lại tức giận, nhi thần cũng không muốn chịu tư vị thương tổn, bây giờ chắc phụ hoàng cũng biết khi người bỏ tay nhi thần ra, trong lòng nhi thần là tư vị gì rồi chứ.”

Đoàn Mộc Thanh Lam sờ sờ mũi, lúc đó bởi vì tức giận nên không quan tâm cảm thụ của hẳn, nhưng mình cũng thực khó chịu. Cho tới bây giờ Đoàn Mộc Thanh Lam chưa từng hướng người khác nhận sai chịu thua, có lẽ hôm nay, không thể để Dĩnh nhi khổ sở, nhưng làm sao để khiến người khác hài lòng, Đoàn Mộc

Thanh Lam chưa từng lấy lòng ai, trong cung đều là người khác nhân nhượng hẳn. Đuan Mộc Thanh Lam trực tiếp ôm Đuan Mộc Dĩnh vào trong lòng, nói bên tai Đuan Mộc Dĩnh: “Nếu người lại đẩy trẫm ra, Dĩnh nhi là kẻ bất hiếu với phụ thân. Nhi tử hiếu thuận phải nghe phụ thân nói, Dĩnh nhi phải để phụ thân ôm.” (ó.ò ~ ca nói thế ta cũng chịu thua luôn)

“ . . .” Người với ta có quan hệ gì mà đòi ta hiếu thuận. Đuan Mộc Dĩnh nghe hẳn nói một câu không biết phải oán giận thế nào, ai, Đuan Mộc Dĩnh bắt đầu thở dài.

“Dĩnh nhi, kỳ thực lúc người muốn phụ hoàng thả Trữ Tiểu Bạch, trong lòng phụ hoàng tức giận tới cực điểm, phụ hoàng nghĩ các người tình cũ chưa xong. Phụ hoàng ghen tị. Đây là lần đầu tiên phụ hoàng ghen tị như vậy, người phải chịu trách nhiệm a.” Đuan Mộc Thanh Lam cười giảo hoạt, trông mắt đỏ đỏ, sờ sờ, ngửi ngửi, trên người Đuan Mộc Dĩnh có mùi rượu.

“Dĩnh nhi đi tắm rửa, trên người người có vị đạo, trẫm không thích.”

“Phụ hoàng định nhân lúc tắm rửa làm cái gì a.” Chẳng lẽ Đuan Mộc Dĩnh nhìn không ra tâm tư của lão sắc quỷ, trên người có vị đạo đều là mượn cơ.

“Dĩnh nhi thật là tri âm của trẫm, cùng đi tắm.” Nhắc tới tắm, tâm tình của Đuan Mộc Thanh Lam lại vui vẻ, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Đuan Mộc Dĩnh, hôn lên mặt Đuan Mộc Dĩnh. Đuan Mộc Dĩnh cười cười, cúi đầu, ôm lấy cổ Đuan Mộc Thanh Lam.

“Phụ hoàng, Dĩnh nhi muốn Dạ Dương sang Tề quốc làm việc.” Đuan Mộc Dĩnh tựa trong lòng Đuan Mộc Thanh Lam nói.

“Muốn Dạ Dương sang Tề quốc, trẫm không nghĩ sẽ dẫn sói vào nhà. Kiếp trước hẳn là sư phụ của người, người quý hẳn như vậy, sao trẫm có thể yên tâm.” Đuan Mộc Thanh Lam sao có thể thanh thản mà đưa tình địch đến bên người, tuy rằng đây là tình địch giả tưởng.

“Dạ Dương rất có tài năng, kỳ thực phụ hoàng đã sớm phái người đi thăm dò hẳn a.” Đuan Mộc Dĩnh nói.

Đuan Mộc Thanh Lam suy nghĩ một chút, kẻ kia là lão bà của Long Uyên, giả như Dạ Dương cùng Long Uyên ở tại Tề quốc, ta sẽ thu được nhiều ít lợi ích, có Long thị bộ tộc giúp đỡ, Tề quốc có thể có thêm không ít tiền tài. Cuối cùng nói, “Được rồi, Dĩnh nhi là một hài tử có tình nghĩa, phụ hoàng thành toàn tâm ý của người.”

“Cảm tạ phụ hoàng.” Đuan Mộc Dĩnh chủ động hôn lên môi Đuan Mộc Thanh Lam, Đuan Mộc Thanh Lam rất thích ý, làm nụ hôn thêm sâu sắc, trong lòng vị đế vương này vô cùng vui mừng khi nghe những lời Đuan Mộc Dĩnh nói vừa nãy, Dĩnh nhi nói trong lòng hẳn ta rất quan trọng, lời này ta thích nghe.

Thân thể thiếu niên mềm mại nằm trong lòng Đuan Mộc Thanh Lam, nhũ tiêm đứng thẳng bị bàn tay thô ráp âu yếm, run rẩy, vô lực trốn thoát.

Nếu trốn không thoát, thì tận lực hưởng thụ. Thiếu niên không hiểu vì sao hôm nay Đuan Mộc Thanh Lam lại không khống chế được như vậy, hẳn nhiệt tình nuốt sống lý trí của thiếu niên.

Đuan Mộc Dĩnh giấy dựa rút cánh tay ra, lại bị áp chế trong bờ ngực rộng của nam nhân, Đuan Mộc Dĩnh cảm thấy uể oải.

“Không loạn, Dĩnh nhi của ta.” Thở dài trầm thấp, ôn nhu mà cường ngạnh. Trong nháy mắt cái cổ đau xót, dấu hôn tình tề xuất hiện. Đuan Mộc Dĩnh rút lui thân thể, nhưng vẫn bị ôm chặt như trước, đặt dưới thân thể cao to của nam nhân.

Đuan Mộc Thanh Lam tỉ mỉ liếm dấu hôn mình vừa tạo ra, hơi thở càng ngày càng nặng. Căn cứ vào kinh nghiệm, Đuan Mộc Dĩnh bình trụ hô hấp, nhưng trong nháy mắt bị dục vọng mãnh mẽ của nam nhân làm kêu lên một tiếng sợ hãi. Tình dục bị khơi mào như điện lưu kích thích cảm quan của thiếu niên, thiếu niên rơi lệ, lại bị Đuan Mộc Thanh Lam xoa đi. Dục vọng nơi hạ thân cũng cuồng bạo đứng lên.

Đuan Mộc Dĩnh cảm nhận dục vọng mãnh liệt của nam nhân, phát sinh một tiếng than nhẹ. Mặc dù bọn họ là phụ tử nhưng lại ở trong hoàn cảnh này? Một nam nhân không coi trọng đạo đức luân thường, lại có lòng dạ hẹp hòi như vậy, sao mình lại yêu hẳn nì?

“Ân. . .” Đoan Mộc Thanh Lam thô bạo làm đau hân, lông mày thiếu niên nhíu chặt, nghiêng đầu sang một bên. Nam nhân dừng lại thể tiến công, thuận thế hàm trụ hai điểm hồng anh, chiếc lưới nóng hổi ma xát.

“A!” Thiếu niên rên rỉ ra.

“Dĩnh nhi mẫn cảm như thế, thật đáng yêu.” Đoan Mộc Thanh Lam cười khê, lại mạnh mẽ ma sát “Vì phụ thân mà người có biểu cảm đẹp nhất, bảo bối của ta.”

Đoan Mộc Dĩnh động hai tay, lại bị Đoan Mộc Thanh Lam áp chế trên đỉnh đầu. Đoan Mộc Thanh Lam bỏ qua hai điểm đã đổ lên, liếm dưới nách mềm mại.

“A, a. . . . Ngô, ân.” Đó là nói mẫn cảm nhất của Đoan Mộc Dĩnh. Thiếu niên cố gắng giãy dụa. Nhũ châu trước ngực đã sớm bị Đoan Mộc Thanh Lam làm đỏ ửng, dưới sự dằn vặt của Đoan Mộc Thanh Lam càng cảm thụ được kích thích cường liệt. Khát vọng bao phủ đôi mắt, Đoan Mộc Dĩnh không khỏi cúi đầu khóc nức nở.

Tiểu huyết của thiếu niên hấp dẫn mê người, bao chặt phân thân cực nóng của nam nhân, giống như muốn làm nó tan chảy trong cơ thể của mình.

“A.” Đoan Mộc Thanh Lam hưởng thụ cảm giác tuyệt vời, phát ra thanh âm thỏa mãn thật dài. “Thân thể của Dĩnh nhi thực sự là tuyệt không thể tả, phụ hoàng rất yêu người, yêu thân thể này, yêu linh hồn này.”

Đoan Mộc Thanh Lam cúi xuống, thân thể của thiếu niên đã nhiễm hồng, cúi đầu cắn nhẹ lên đôi môi Đoan Mộc Dĩnh: “Dĩnh nhi, nói người muốn trầm động, nói người muốn phụ hoàng.”

Đoan Mộc Dĩnh quật cường im miệng, lệ cùng mồ hôi đổ càng nhiều, nhưng hân không mở miệng nói một tiếng.

“Không được trái, nghe lời.” Đoan Mộc Thanh Lam vuốt ve gương mặt đầy mồ hôi của thiếu niên, một bên giống như trường bối giáo dục lại dụ dỗ, một bên xấu xa giật giật phân thân trong cơ thể thiếu niên, thỏa mãn nhìn thấy thân thể thiếu niên nhảy dựng lên. “Là ở đây sao, phản ứng của Dĩnh nhi rất thành thực, đáng giá được thưởng.”

Đoan Mộc Thanh Lam tà mị cười, phân thân không còn loạn động, giống như đang đùa sủng vật khả ái: “Nói người muốn phụ hoàng, phụ hoàng sẽ cho người.”

Cái tên bại hoại này, Đoan Mộc Dĩnh sẽ không để hân hài lòng, hân đùa mình ác ý như thế, Đoan Mộc Dĩnh cắn môi đỏ mọng, không nói lời nào.

“Dĩnh nhi thật quật cường, phụ hoàng thích sự quật cường của người.” Đoan Mộc Thanh Lam nắm lấy thất lưng của thiếu niên, di chuyển xuống dưới, một tay chà sát ngọc hành của thiếu niên, “Ở đây của người sẽ chịu thua trầm, thuận theo trầm, nói người yêu phụ hoàng.”

“A a. . . A a. . . .” Ngọc hành bị kỹ xảo của nam nhân thao lộng hạ, kịch liệt đứng lên, Đoan Mộc Dĩnh bị khoái cảm kích thích không khống chế được, hân ngửa đầu ra sau, phát sinh tiếng rên ngắn ngủi, “Ân, a a.”

“Nói người yêu phụ hoàng.” Đoan Mộc Thanh Lam mệnh lệnh nói, bàn tay thô ráp gia tốc phủ lộng.

“Ân, yêu phụ hoàng. . .” Khoái cảm cường liệt khiến thiếu niên cảm thấy trước mắt trắng xóa một mảnh, vắn vẹo vòng eo, nỗ lực thoát khỏi khống chế. Thế nhưng, trong nháy mắt, một đôi tay giữ lại thất lưng hân.

“A, buông tay, buông ra.” Đoan Mộc Dĩnh biểu tình thống khổ cầu xin.

Đoan Mộc Thanh Lam vẫn giữ chặt, không giải tỏa kích thích cho thiếu niên. “Muốn, đi. . .” Khoái cảm càng ngày càng mạnh, nhưng không cách nào sơ giải. Đoan Mộc Thanh Lam ác ma mỉm cười nhìn thiếu niên quật cường giãy dụa, ưu nhã dụ dỗ nói: “Dĩnh nhi, nói người yêu phụ hoàng.”

“Ô ô. . .” Thiếu niên khóc nức nở cũng không có giành được đồng tình của đại phối ngẫu. Hân cố chấp nhìn vật nhỏ đang run run, chân thật đáng tin nói: “Nói người yêu phụ hoàng, phụ hoàng sẽ cho người.”

“Hừ, a, Dĩnh nhi yêu phụ hoàng, yêu phụ hoàng nhất.” Đoan Mộc Dĩnh mang theo giọng mũi nồng đậm nói, như con mèo nhỏ đang làm nũng.

Đoan Mộc Thanh Lam lộ ra tươi cười cuồng mị điên đảo chứng sinh, buông lỏng tay ra, niên thiếu hét lên một tiếng, toàn thân run run được Đoan Mộc Thanh Lam ôm ấp.

Đoan Mộc Thanh Lam luật động như trước, nghe được thiếu niên nói yêu hắn, hắn hưng phấn không gì sánh được, thừa dịp thiếu niên phóng nhiên thân thể, hai chân thiếu niên dẫu đá lung tung: “Dĩnh nhi, chí bảo của phụ hoàng, mỗi khắc người đều phải nghĩ tới phụ hoàng.”

Đúng vậy, có thể không nghĩ đến người sao, ta vừa đi là người bắt đầu sử dụng thủ đoạn, người, đồ bại hoại. Trong lòng Đoan Mộc Dĩnh mắng.

Thiếu niên không nói, nhưng khoe miệng thoáng câu lên. Đối với Đoan Mộc Thanh Lam, nụ cười này còn quan trọng hơn giang sơn xã tắc. Hắn trở mình xoay thân thể phía dưới, hung hăng ma sát xau lưng. Cái cảm ắc ý cọ cọ sau lưng thiếu niên ửng đỏ một mảnh, thiếu niên bị hắn cường chế ôm lấy, hắn lại tiếp tục liếm lộng, khiến những vết ửng đỏ này càng thêm kiều diễm.

Thân thể thiếu niên đã hoàn toàn vì hắn mà mở rộng, rời bỏ luân thường, mặc kệ người trong thiên hạ khinh thường, nhưng có đôi khi lý trí cùng dự vọng của thiếu niên bởi hồi bất định, lúc này, Đoan Mộc Thanh Lam biết phải trắc trở mới có được viên mãn.

Tay hắn hướng đến bụng của thiếu niên, tinh tế xoa bóp, một tay chậm rãi vuốt ve tấm lưng mềm nhẵn nhụi, trên mặt thiếu niên hàm lệ, lúc này lại giống như mèo con, hưởng thụ sự vuốt ve của nam nhân. Hài tử khả ái, chỉ có lúc này mới thành thực nhất. Mỗi một tác da tác thịt của thiếu niên, đều nằm trong tay ác ma, run rẩy, giống như đóa hoa kiều diễm đang nở rộ.

Thiếu niên lâm vào mê man, Đoan Mộc Thanh Lam giúp thiếu niên rửa sạch thân thể, mặc áo ngủ kéo thêm chăn giúp thiếu niên đi vào giấc ngủ. Vừa nhắm mắt lại, chợt nghe ngoài cửa sổ có thanh âm, một hắc y nhân đứng ở ngoài cửa sổ.

Đoan Mộc Thanh Lam đứng dậy bước xuống giường, xuất ra một phong thư giao cho hắc y nhân, hắc y nhân cung kính tiếp nhận tín hàm, Đoan Mộc Thanh Lam dặn dò: “Cẩn thận làm.”

“Thần tuân chỉ.” Hắc y nhân hành lễ rời đi.

45. Chương 45

Đoan Mộc Dĩnh mơ hồ nghe được có người nhẹ giọng nói, Đoan Mộc Thanh Lam đang âm thầm bố trí hành động, nói trắng ra là không tín nhiệm hắn. Trong lòng Đoan Mộc Dĩnh có một chút không thoải mái, thân thể mệt mỏi rồi vô lực, hắn lập tức tiến nhập mộng đẹp. Đoan Mộc Thanh Lam cho rằng thiếu niên ngủ say không nghe động tĩnh gì, hắn lo lắng đi tới bên giường thử nói: “Dĩnh nhi, người đang ngủ sao?” Đoan Mộc Dĩnh không có trả lời hắn, cũng không có động, Đoan Mộc Thanh Lam yên tâm. Hắn trở lại trên giường ôm lấy Đoan Mộc Dĩnh, an tâm đi vào giấc ngủ, tiếng hít thở rất nhỏ vang lên trong đêm vắng vẻ, chợt Đoan Mộc Dĩnh mở hai tròng mắt, ngưng mắt nhìn người đang ôm mình, hắn muốn ta nói yêu hắn, hắn có bao nhiêu yêu ta ni. Những kẻ lừa gạt tình ái chiếm đa số, trên thực tế có mấy người sẽ tuân thủ hứa hẹn. Hắn làm việc gì sau lưng ta.

“Vì sao người giấu ta làm việc, lẽ nào ta sẽ gây trở ngại cho người, người không tín nhiệm ta, tình cảm của chúng ta chẳng lẽ như bèo lục bình, người có biết ta tổn thương không.” Thanh âm bắt đầu dĩ thê lương vang lên, không biết người đang mộng kia có nghe hắn nói hay không, hắn yên lặng thở dài cho số phận của mình, trong đêm đen khó có thể ngủ.

Cánh hoa tử đằng tung bay, mộng ảo chi cảnh, cây hoa tử đằng trong sân, chỉ là người trong sân không phải là tiểu hài tử kia.

Một thiếu niên ngồi dưới giàn hoa tử đằng, ngón tay đan vào nhau như đang nghĩ chuyện tình gì đó. Lòng mây hơi nhứ chặt lại, đôi môi nhỏ nhắn, nghiêng nghiêng cái đầu đầy khả ái. Thiếu niên nhẹ nhàng nhắm nhắm ca dao, bắt một mảnh cánh hoa ở trong tay, thiếu niên hồn nhiên hỏi cây hoa tử đằng,

“Cây hoa tử đằng, người nói một chút phụ hoàng có yêu ta hay không, bây giờ ta có nên rời bỏ hần không? Hần làm việc sau lưng ta, không cho ta biết, có phải hần không tín nhiệm ta.”

Cây tử đằng vẫn đong đưa theo gió, thiếu niên gục đầu xuống, thở dài, “Ta thật là khờ khạo, người là hoa, sao người có thể biết ái tình.” Thiếu niên bĩu môi, tiếp tục trầm ngâm suy nghĩ vấn đề của mình.

Một trận cười khê, thiếu niên nhìn lại, một người hần không quen đang đứng phía sau, thiếu niên liền cảnh giác. Trang phục của người này thù cừ phẩm liên hoa, hần là một tiên tri địa vị rất cao, Đao Mộc Dĩnh biết ảo cảnh của hần chỉ có Kỳ Duyên cùng Đao Mộc Thanh Lam mới có khả năng tiến vào, người này là ai, sao hần có thể tùy ý ra vào cảnh trong mơ của ta.

“Người là ai?” Đao Mộc Dĩnh đề phòng hỏi.

“Ta là ai, người đoán xem, những tiên tri nào có danh tiếng nhất, ta chính là một trong số bọn họ.” Vị tiên tri này mô phỏng theo bộ dáng nghịch ngợm của thiếu niên, trát trát đôi mắt to, hỏi.

Đao Mộc Dĩnh nhìn khuôn mặt hần có vẻ quen, bỗng nhiên nhớ tới tiên tri Dực Cánh của Vệ quốc, người này có dung mạo tương tự Dực Cánh, bọn họ là thân thích? “Người là phụ thân của Dực Cánh, đại tiên tri Phi Nhiễm của Vệ quốc.” Đao Mộc Dĩnh đoán ra thân phận của người này, hần càng thêm đề phòng. Năng lực hiện tại của Đao Mộc Dĩnh không phải là đối thủ của người này, Đao Mộc Dĩnh đang suy nghĩ phương pháp thoát thân.

“Thật tinh mắt, rất thông minh, trách không được nhi tử ngu ngốc của ta không phải là đối thủ của người. Thân vương diện hạ, người vu cáo chúng ta với quân vương Lương quốc, quân vương Lương quốc rất tin tưởng lời nói của người, trong lòng hần đã không còn tín nhiệm tiên tri như trước, một chiêu rất tuyệt, tuổi nhỏ mà có tâm cơ như vậy, rốt cục người muốn làm cái gì.” Phi Nhiễm thay đổi sắc mặt, khuôn mặt vui vẻ lúc đó đã trở thành lạnh như băng, tốc độ biến sắc của hần khiến Đao Mộc Dĩnh phải khâm phục.

“Ta xác thực gặp phải thích khách, hơn nữa y phục trên người thích khách xác thực là thù cừ phẩm liên hoa, ta chỉ biết đồ án đó là tiêu chí của tiên tri, ta cáo trạng có gì sai. Quan phủ đã biết ta bị hành thích, đang tra rõ việc này, sao người lại nói ta vu cáo người.” Đao Mộc Dĩnh không thừa nhận chuyện mình vu cáo, ai cũng không có chứng cứ chứng minh hần vu cáo a.

“Hừ, bởi vì nhị ca người mà người căm hận Vệ quốc đã lâu, người muốn vu oan hãm hại chúng ta, người nghĩ ta sẽ tin người vô tội sao?” Ngữ khí Phi Nhiễm lạnh như băng, hần giống như không phải con người, mà là thần từ trên cao nhìn xuống.

Đao Mộc Dĩnh chán ghét giọng điệu của Phi Nhiễm, hần cho rằng hần là cái gì chứ, những tiên tri này tưởng mình là thần thánh, cao cao tại thượng không ai bì nổi. “Ta thừa nhận ta hận các người, thế nhưng ta vu cáo các người làm gì, là quan phủ tra ra các người, ta bị người khác ám sát.” Đao Mộc Dĩnh thần nhiên nói.

“Không nên vọng tưởng lừa dối ta, người không thể che giấu được ta đâu.” Hai mắt Phi Nhiễm tỏa ánh sáng, phóng ra sát khí uy hiếp, “Ta thấy tương lai người sẽ gây trở ngại Vệ quốc xưng bá, lần này ta phải giết chết người.”

“Giết chết ta, người dùng cái gì để giết chết ta, người cho là người là ai.” Đao Mộc Dĩnh khinh thường.

“Ta là đại tiên tri, lời nói của ta là ý chỉ của thần, tương lai quân vương Vệ quốc sẽ là bá chủ, ta sẽ giúp hần trở thành người thống trị.” Phi Nhiễm vung tay lên, trong tay hiện ra một bảo kiếm trong suốt. Đao Mộc Dĩnh cũng không tỏ ra yếu kém, từ cây tử đằng rút ra Trảm Nguyệt đao, thân đao hắc sắc ngưng tụ anh linh của tổ tiên, hắc sắc lộ ra tử quang.

Hai người tương hổ giằng co, cây hoa tử đằng vươn dây dài như lưỡi dao sắc bén bắn thẳng đến Phi Nhiễm, Phi Nhiễm huy kiếm chặt đứt, Đao Mộc Dĩnh nhân cơ hội phát động tiên công, Trảm Nguyệt đao lóe tử quang, đương! Binh khí giao tiếp, Phi Nhiễm cản trở thế tiến công của Đao Mộc Dĩnh. Con mắt Đao Mộc Dĩnh co rút lại tràn đầy sát khí, liên tiếp mấy chiêu, lúc nhu lúc cương đánh vào nhược điểm của Phi Nhiễm, Phi Nhiễm đều nhất nhất hóa giải nhưng Phi Nhiễm phát hiện võ công của hải tử này cực kỳ cao, trầm nghe không bằng một thấy, dù sao thiếu niên này cũng giết biết bao loạn quân. Nhân thân Phi Nhiễm tối sầm lại, hần muốn giết Đao Mộc Dĩnh, Phi Nhiễm khoát tay, một quang cầu bay ra, tốc độ nhanh đến

mức Đao Mộc Đình không kịp triển khai phòng hộ. Đao Mộc Đình nhắm mắt lại, thầm nghĩ chết chắc rồi. Hồng quang chợt lóe, Đao Mộc Thanh Lam ôm thiếu niên vào lòng, dùng Huyết Hồn kiếm đánh tan quang cầu kia.

“Lớn mật! Dám dẫm thương ái tử của trẫm, trẫm giết ngươi!” Đao Mộc Thanh Lam cuồng ngạo cười tà mị, liếm liếm môi, “Thật lâu mới tự tay giết người, trẫm đã muốn quên cái gì là chiến đấu, hôm nay ngươi cho trẫm cơ hội thật tuyệt hảo.”

“Tề quốc quân chủ, ngươi nên giết chết lục hoàng tử, hắn là một người không may mắn, hắn sẽ mang đến tai họa cho ngươi.” Phi Nhiễm nói.

“Vì sao trẫm phải giết chết nhi tử của mình, chỉ bằng câu nói của ngươi mà muốn trẫm giết người, trẫm còn là minh chủ sao. Hắn sẽ mang đến cho trẫm tai họa thế nào, trẫm chưa từng chịu qua gian khổ sao, không có cuộc sống nào luôn thuận buồm xuôi gió, quân vương như trẫm cũng vậy, trẫm không kiêng kỵ.” Đao Mộc Thanh Lam ôm chặt Đao Mộc Đình, Huyết Hồn kiếm thật lớn trong tay, thân kiếm đỏ sậm như máu, phát sinh thanh âm ong ong, nồn nóng muốn dùng máu tẩy rửa.

Phi Nhiễm lui một bước, mở to hai mắt kinh ngạc nói: “Ngươi tu luyện Tam thập tam thiên tới tầng thứ hai mươi chín rồi!”

“Thật tinh mắt. Ngươi đánh không lại trẫm, cũng đừng vọng tưởng thương tổn nhi tử của trẫm.” Đao Mộc Thanh Lam ôm chặt lấy Đao Mộc Đình, hận không thể đưa hắn vẩy chặt trong ngực, bảo vệ hắn, không để ai thương tổn hắn. Đao Mộc Đình cảm thấy Đao Mộc Thanh Lam rất khẩn trương, hắn lo lắng nhìn sao, trong lòng Đao Mộc Đình nổi lên một tia vui sướng.

“Hừ, Tề quốc quân chủ, ta đánh không lại ngươi, thế nhưng ngươi có nghĩ nếu người trong thiên hạ biết ngươi cùng nhi tử của mình loạn luân, hoàng tộc Tề quốc các người sẽ bị chê cười, anh minh một đời của ngươi sẽ bị hủy trong một ngày, không bằng giết hắn, bảo tồn danh dự, để hậu thế tưởng nhớ kính trọng.” Phi Nhiễm cười lạnh một tiếng, phi thường kích động nói. Có đế vương nào không sĩ diện chứ, Đao Mộc Thanh Lam cũng không phải ngoại lệ.

Đao Mộc Thanh Lam cười ha ha, cười đến mức Phi Nhiễm không hiểu nổi. “Nói cho ngươi, trẫm yêu Đình nhi, trẫm yêu hắn người trong thiên hạ có thể quản sao, trẫm thích ai còn phải được người khác đồng ý sao, xen vào việc của người khác! Danh tiếng của trẫm vốn đã không tốt, trẫm sẽ quan tâm hậu thế tôn vinh hay nhục mạ trẫm sao. Sĩ diện chỉ khổ thân.” Đao Mộc Thanh Lam không thêm để ý chút nào, cái hắn lưu ý nhất là có người dám dẫm thương lão bà của mình, hiện tại hắn rất tức giận, hắn muốn giết chết Phi Nhiễm để làm dịu phần nộ trong lòng. Đao Mộc Đình cầm Trảm Nguyệt đao, hắn muốn cùng Đao Mộc Thanh Lam đối phó với Phi Nhiễm.

Trảm Nguyệt đao cùng Huyết Hồn kiếm phát sinh cộng minh, thân kiếm hiện lên hồng quang, phảng phất có một vị nữ tử như thiên thần đứng ở phía sau Đao Mộc Thanh Lam cùng Đao Mộc Đình, ánh mắt như băng ngàn năm bao quát Phi Nhiễm, khiến linh hồn của Phi Nhiễm đông lại. Trong tay nàng là một trường thương, một thân chiến giáp kim sắc sáng quắc tỏa ánh sáng, “Tiểu nhân cuồng vọng, ngươi muốn hại tử tôn Đao Mộc gia của ta, bây giờ ta sẽ lấy tính mệnh ngươi.”

Linh hồn của Hiếu hiền hoàng hậu xuất hiện, Phi Nhiễm sợ đến run rẩy, nữ nhân này là thiên thần sao, uy hiếp cường liệt khiến tâm kẻ khác sợ hãi. “Ta đã được phong làm chiến thần, ngươi là người phương nào, giả truyền thiên ý, mưu toan hại chết hài nhi nhà của ta.” Hiếu hiền hoàng hậu giờ trường thường hướng Phi Nhiễm.

“Thỉnh lưu lại tính mạng của hắn!” Kỳ Duyên xuất hiện, hắn quỳ trên mặt đất, hướng Hiếu hiền hoàng hậu khẩn cầu khoan dung.

“Vì sao ngăn cản ta.” Hiếu hiền hoàng hậu nói.

“Mệnh hắn chưa đến lúc tuyệt, người xử tử hắn sẽ phạm luật trời. Chắc chắn sau này hắn sẽ thâm hiểm không gì sánh được, người hà tất phải vì hắn mà phá luật.”

“Giả truyền thiên ý đã phạm tội, còn muốn hại bao nhiêu người nữa!”

“Số phận của hần đã định, hần sẽ bị xử tử. Thần không bao giờ nhúng tay vào chuyện nhân gian, tất cả đều là tự làm tự chịu, người không cần vì hần mà làm thế.”

“Hừ!” Hiếu hiền hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, thu hồi trường thương, bóng dáng chậm rãi tiêu thất tại giàn hoa tử đằng, “Lần sau còn muốn giả truyền ý chỉ nhằm tổn thương hài nhi của ta, ta sẽ không buông tha người.”

Kỳ Duyên đứng lên liếc mắt nhìn Phi Nhiễm, Đoan Mộc Thanh Lam thu hồi Huyết Hồn kiếm, ôm Đoan Mộc Dĩnh quay đầu nói với Kỳ Duyên: “Trẫm cùng Dĩnh nhi đi trước một bước, ở đây giao cho người xử trí.” Trước khi đi Đoan Mộc Thanh Lam còn liếc mắt nhìn Phi Nhiễm, hừ lạnh một tiếng, ôm ái tử của mình tiêu thất dưới giàn hoa tử đằng. Kỳ Duyên hành lễ với Đoan Mộc Thanh Lam, sau đó quay lại đối mặt với sư phụ của mình, mười năm không gặp, hình dáng của sư phụ vẫn không thay đổi. Kỳ Duyên hướng Phi Nhiễm được hành một lễ biểu thị tình thầy trò, “Sư phụ vẫn khỏe.”

“Người vẫn sống tốt nhỉ, giả mù sa mưa cầu tình cho ta, có vẻ người là một chính nhân quân tử, ta là một tiểu nhân vô sỉ, không cần giả bộ trước mặt ta.” Phi Nhiễm cũng không cảm kích, hần hận không thể giết Kỳ Duyên, thế nhưng hần không phải là đối thủ của Kỳ Duyên. Kỳ Duyên đã luyện thành Tam thập tam thiên có thể cùng thần đối thoại nhẩn nhủ, Phi Nhiễm ta đã tu hành đã bao nhiêu năm, còn không bằng hoàng đế Tề quốc kia, vô cùng nhục nhã!

“Người là sư phụ của Kỳ Duyên, sao Kỳ Duyên lại giả mù sa mưa vì người cầu tình.” Kỳ Duyên bắt đầu nói. Sư phụ vẫn đối đãi với mình như thế, từ khi hần luyện thành Tam thập tam thiên, sư phụ đã không còn dung nạp được hần, kỳ thực Phi Nhiễm đổ kị hần, trong lòng Kỳ Duyên rõ ràng.

“Hừ, bên ngoài tỏ vẻ là cao nhân, người là dạng người gì ta không rõ sao? Nam nhân trong thiên hạ đều si mê người, người quyến rũ hai vị quốc chủ thế nào người đã quên rồi sao.” Phi Nhiễm đi đến bên người Kỳ Duyên, nói bên tai Kỳ Duyên rằng, “Giả vờ ngây thơ vô tội là sở trường của người, sao bây giờ người không quyến rũ quân vương Tề quốc đi, người rất có khả năng đó.”

Kỳ Duyên nheo lại con mắt, liếc nhìn Phi Nhiễm, tâm tình thật tốt của Kỳ Duyên đã bị Phi Nhiễm phá hủy. Hần vốn định hướng Phi Nhiễm vui vẻ nói chuyện, dù sao Phi Nhiễm cũng là thân nhân duy nhất trên đời của Kỳ Duyên, sư phụ của hần là thân nhân duy nhất của hần, thế nhưng lại biến thành cừu nhân. Kỳ Duyên cũng không phải thánh mẫu, Kỳ Duyên cười lạnh một tiếng, “Đệ tử không quyến rũ đế vương, đệ tử là sư phụ của lục hoàng tử, Đại Tể Ti của Bạc Nhân, là phụ thân của tả hộ pháp tướng quân. Vinh quang ngày hôm nay đều là đệ tử nỗ lực đoạt được, đệ tử không có bò lên giường quân vương để được làm quốc sư.”

Hần đang cười nhạo Dực Cánh cùng Lưu Đình, Phi Nhiễm nghe thấy cực kỳ tức giận, Kỳ Duyên cười nhạo con hần cùng đệ tử đắc ý nhất của hần. “Người có tư cách gì mà cười nhạo bọn họ, bọn họ ngồi lên vị trí quốc sư cũng là do nỗ lực, người ni, người chỉ dựa vào dung mạo của mình!”

“Sư phụ, người quá nhạy cảm. Sao người biết ta không có nỗ lực, không có nỗ lực làm sao thu được thực học, không có bản lĩnh thật sự thì đã bỏ mạng từ lâu, sao có thể sống an bình tự tại như bây giờ. Ha ha a. . .” Kỳ Duyên bắt đầu cười lớn, thở dài một tiếng nói: “Tổ Văn cung sẽ bị hủy diệt trong tay sư phụ, sắc mặt đồ kị của sư phụ thực sự rất xấu xí, ha ha a. . .”

“Người tên hỗn đản này!” Phi Nhiễm giống như mèo xù lông, gào khóc, rút ra bảo kiếm bổ về phía Kỳ Duyên, Kỳ Duyên hóa thành một luồng khói xanh, phiêu tán dưới giàn hoa tử đằng, lưu lại một chuỗi tiếng cười trào phúng, thanh âm chói tai, chạm vào chỗ đau của Phi Nhiễm, Phi Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi, cầm lấy bảo kiếm chém lung tung lên cây hoa tử đằng. Cây hoa tử đằng giống như có sinh mệnh, kiếm phá đến đâu, lại khôi phục như lúc ban đầu, nhiều lần bị chém đứt, nó lại tái sinh, Phi Nhiễm tức giận thu bảo kiếm, tê rống phần nộ rít gào một tiếng, cũng tiêu thất dưới giàn hoa tử đằng.

Hừ. . . Đoan Mộc Thanh Lam ôm Đoan Mộc Dĩnh đi tới giữa giàn hoa tử đằng, Đoan Mộc Dĩnh ôm cổ Đoan Mộc Thanh Lam, nhìn nơi Phi Nhiễm tiêu thất, “Người này là sư phụ của Kỳ Duyên, sao lại có cái dạng đó ni. Kỳ Duyên thật là không may, bị chính sư phụ của mình đồ kị tài năng, may mà sư phụ của ta không phải là người như thế.”

“Trong lòng người chỉ được nghĩ đến ta, không được nghĩ nam nhân khác.” Đoan Mộc Thanh Lam bá đạo

nói. Cây tử đằng hoa kết thành giường, Đao Mộc Thanh Lam ôm Đao Mộc Dĩnh nằm ở trên giường, cánh hoa kết thành đệm chăn, “Nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta còn muốn xem chuyện loạn thất bát tao ở Lương quốc, hảo hảo nghỉ ngơi.”

Đao Mộc Dĩnh ghé vào trước ngực Đao Mộc Thanh Lam, nhỏ giọng nói: “Phụ hoàng, nhi thần không nên hoài nghi tình yêu của phụ hoàng đối với nhi thần.”

“Có phải ngươi oán giận trăm sắp xếp một số việc mà không nói cho ngươi, Dĩnh nhi cũng muốn tham gia sao, nhưng phụ hoàng sợ ngươi bị thương, kỳ thực không muốn ngươi đi đối mặt hiểm cảnh, không nên hoài nghi tình yêu của phụ hoàng.” Đao Mộc Thanh Lam nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Đao Mộc Dĩnh, giúp hắn an tâm ngủ.

Đao Mộc Dĩnh rất hưởng thụ giờ này khắc ôn nhu này, nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói: “Phụ hoàng, để bày tỏ tình yêu của người, người cũng có thể cho nhi thần ở trên một lần ni.” (hắc hắc hắc)

“ . . . ” Đao Mộc Thanh Lam như là bị ế, nửa ngày không nói chuyện...

46. Chương 46

Âu Tuấn Trình gọi những đại thần đáng tin cậy nhất, thảo luận sự tình phát sinh gần đây. Từ khi những sứ thần của ngoại quốc đến Vọng thành, Vọng thành xảy ra không ít đại sự, Âu Tuấn Trình cảm giác những việc này có liên hệ với nhau, là có người bày trò, phải bắt được kẻ đứng sau, đại hôn sắp tới, không thể phạm bất cứ sai lầm gì.

Tại ngự thư phòng, các đại thần ngồi hai bên tả hữu, Âu Tuấn Trình ngồi phía sau ngự án thư. Các đại thần liếc mắt nhìn Âu Tuấn Trình, Âu Tuấn Trình cắn chặt môi, khuôn mặt căng thẳng, các đại thần liếc nhau, hỏi lý do hoàng thượng không thoải mái. Chỉ có trong lòng Vương Nguyên Vô sáng tỏ lý do Âu Tuấn Trình không thoải mái, hoàng thượng đang giận dữ vụ thích khách và vụ Bác Vọng hầu, bất hạnh nhất là Lưu Đình phải chịu đả kích, bây giờ còn nằm ở trên giường dưỡng thương, suốt ngày u buồn. Thân vương Tề quốc lại cáo trạng, trong lòng Âu Tuấn Trình nghi hoặc, cũng không hoàn toàn tin tưởng Đao Mộc Dĩnh, thế nhưng sự kiện thích khách quả thật xảy ra, Ngự sử tuần thành nha môn lập hồ sơ, đây là đại sự ảnh hưởng đến quan hệ hai nước, đến nay không tra ra manh mối, trong lòng Âu Tuấn Trình sao có thể thống khoái.

“Án của Bác Vọng hầu xử lý ra sao.” Âu Tuấn Trình mở miệng hỏi.

“Khởi bẩm hoàng thượng, thần thẩm tra mấy ngày, tra ra Bác Vọng hầu ăn hối lộ, đánh chết bảy người vô tội, cường nam phách nữ khoảng ba mươi người, trong đó phu nhân của Tang thị bộ tộc bị kỳ cường hiếp, Tang phu nhân tính tình cương liệt nên đã tự sát. Mọi người e ngại hắn là người thân cận của bộ hạ, nên không giải quyết. Bác Vọng hầu ở trong ngục khiêu nại, hắn nói là mang một người giống quốc sư từ thanh lâu trở về, ngôn ngữ cử chỉ cũng như nhau, hắn nói không biết người mình mang về là quốc sư đại nhân.” Thừa tướng mở miệng nói đầu tiên, hắn suy nghĩ một chút, vuốt râu mép nói, “Thần cho rằng chuyện này rất kỳ lạ, tra xét thanh lâu nơi Bác Vọng hầu nói, nhưng không thấy tú bà cùng những người Bác Vọng hầu nhắc đến, không tra được bất cứ cái gì.”

“Hoàng thượng, Bác Vọng hầu đã gây ra nhiều án như vậy, đã sớm bị người người oán trách, nói không chừng chuyện này là do Tang thị làm. Hiện tại không tra được gì, Bác Vọng hầu cũng không có chứng cứ chứng tỏ chuyện này không phải do hắn sắp xếp.” Trữ vương trát trát đôi con ngươi nhỏ, đưa tay đặt ở cái bụng phì phò, nói “Bách tính kinh thành đang nhìn xem hoàng thượng có xử lý chuyện này theo lẽ công bằng hay không, mỗi ngày đều có người ở ngoài thiên lao nghe ngóng tin tức, bộ hạ làm sao để xử lý hợp tình ni.”

“Sự kiện thích khách điều tra đến đâu rồi?” Âu Tuấn Trình nhíu chặt lông mày, trong lòng hung hăng mắng Bác Vọng hầu, dựa là cậu của ta mà vô pháp vô thiên, hiện tại ta cũng không giúp được ngươi, ngươi để bách tính phần nọ nên phải chết. Ân, thực sự là không để lại mặt mũi cho trăm!

“Thần đã tra lại, phát hiện được cái này trên người những thích khách đó.” Vương Nguyên Vô xuất ra một bố bao, bên trong là trâm hoa nữ tử Vệ quốc thích dùng nhất, “Nghe đồn nam nữ Vệ quốc đích ước, nam tử thường tặng trâm hoa cho nữ tử, có lẽ một thích khách trong số đó có ý trung nhân, chuẩn bị hướng ý trung nhân biểu đạt ý nghĩ yêu thương.”

Thái giám lấy trâm hoa trình lên trước mặt Âu Tuấn Trình, Âu Tuấn Trình cầm lấy trâm hoa, trâm hoa của Vệ quốc không giống như Lương quốc, trâm hoa của bọn họ thích khảm ngọc trai, cuối cùng Âu Tuấn Trình cũng nhận định thích khách là người Vệ quốc. Thế nhưng những thích khách này là tiên tri sao, trang phục thô cừ phẩm liên hoa không thể hoàn toàn chứng minh thân phận của bọn họ, còn phải kiểm chứng.

“Thần đã phái người giám sát chặt chẽ người của Ma Dung bộ tộc, dịch quán của sứ thần Tề quốc cũng phái người giám sát, vị thân vương Tề quốc cùng thị vệ của hắn có quan hệ mờ ám, chắc chắn là tình nhân, thân vương của Tề quốc cũng rất vui vẻ, đi dạo phố mua cái này cái kia, bao lớn bao nhỏ đưa về Tề quốc.” Ngự Sử Từ Thế Thành nhớ tới vị thân vương xinh đẹp này, vui vẻ cười nói.

Âu Tuấn Trình cũng nghĩ tới hài tử xinh đẹp không thể tả kia, bây giờ hắn vẫn không thể quên sự mỹ lệ đó.

“Nghe nói hắn rất được sủng ái, hoàng hậu của Tề quốc mất, mẫu thân của hắn được phong làm Quý phi, là nữ nhân có quyền lực nhất trong cung, Tề quốc quốc chủ đối với thân vương này vạn phần sủng ái, hài tử này rất được nuông chiều.”

“Đâu chỉ được nuông chiều, ngày đó trong lúc thần vô ý gặp phải hắn. . .” Từ Thế Thanh nhớ tới ngày ngẫu ngộ đó lại bắt đầu cười rộ lên.

Nói ngày đó, Đao Mộc Dĩnh đi dạo phố, tử y vệ theo sát phía sau, trên tay tử y vệ đều là bao lớn bao nhỏ, cuối cùng mua quá nhiều, không thể làm gì khác là phải đặt trên mặt đất, Đao Mộc Thanh Lam thực sự đi không nổi, liền ngồi ở trên tảng đá nói với Đao Mộc Dĩnh, “Dĩnh nhi mua quá nhiều, mệt chết ta.”

“Vậy phụ hoàng nghỉ ngơi một chút, Dĩnh nhi mua thêm một ít, người giúp chúng ta nhìn mấy thứ này là được.” Đao Mộc Dĩnh bảo tử y vệ đặt mọi thứ trước mặt Đao Mộc Thanh Lam, xếp thành một toà núi nhỏ. Đao Mộc Thanh Lam há miệng, Dĩnh nhi sao có thể mua nhiều như thế?

“Thật sự là quá nhiều, đừng mua nữa a.” Đao Mộc Thanh Lam nói không ra lời, đều nói nữ nhân mới hay mua nhiều thứ, Dĩnh nhi còn khinh khỉnh hơn bọn họ.

“Không được, còn chưa mua đầy đủ mà.” Đao Mộc Dĩnh móc ra một danh sách, nhìn nhìn, rồi giao cho Đao Mộc Thanh Lam, Đao Mộc Thanh Lam vừa nhìn danh sách, thiếu chút nữa ngất xỉu, tất cả đều là đồ nữ nhân thích!

“Đây là các cung nương nương nhờ Dĩnh nhi mua giúp bọn họ, ở đây Dĩnh nhi còn danh sách những thứ các thị quân thích, phụ hoàng muốn xem không?”

Đao Mộc Thanh Lam ngồi ủ rũ trên tảng đá, hắn thật muốn đuổi những nương nương thị quân đáng ghét này ra khỏi cung. Nhìn xa xa lại thấy mấy vị tử y vệ ủ rũ, biểu tình tựa như ăn phải con ruồi. Trước mắt hắn là đống đồ lớn không thể tin nổi. Từ Thế Thanh hiếu kỳ, đi qua hỏi, “Không phải là thủ lĩnh tử y vệ sao, đại nhân ngồi ở chỗ này thở dài làm gì, những thứ trước mặt ngài là ai mua?”

Đao Mộc Thanh Lam cũng không có khí lực giải thích, chỉ là nhìn Từ Thế Thanh tức giận một chút, sau đó đưa danh sách cho hắn xem, Từ Thế Thanh liền hiểu vì cái gì mà vị thủ lĩnh tử y vệ này lại than ngắn thở dài với trời xanh. Nữ nhân hậu cung mua sắm thật kinh khủng a.

Hôm nay Từ Thế Thanh đưa chuyện hôm đó nói cho Âu Tuấn Trình nghe, lại đưa danh sách cho hắn xem, Âu Tuấn Trình cũng nhận không được cười rộ lên, bắt đầu dĩ than thở, “Cũng làm khó cho tử y vệ này, thiếu niên Vương gia cũng rất khổ cực. Ân. . .” Âu Tuấn Trình trầm ngâm một chút, nói, “Truyền ý chỉ của trẫm, xử trảm Bác Vọng hầu, tịch thu tài sản. Chuyện thích khách, tạm thời xác định là do người Vệ quốc làm.”

“Thần nghe nói người Ma Dung tộc có tặng lễ vật cho quan viên, muốn bọn họ chiêu cố thị quân, sứ thần Vệ quốc cũng bắt đầu hoạt động, bệ hạ có muốn biết danh sách những người nhận hối lộ không.” Trữ thân vương giương mắt, trong tay hắn nắm giữ một ít chứng cứ, chỉ cần một câu nói của Âu Tuấn Trình hắn sẽ giương lưới bắt hết một mẻ.

“Đầu tiên cứ giữ lại bọn họ, chờ sau đại hôn của trẫm, sẽ xử trí từng người một. Ăn bổng lộc của trẫm, trong lòng lại nghĩ chuyện nước khác, trẫm hận nhất chân ngoài dài hơn chân trong!” Sắc mặt Âu Tuấn Trình trầm xuống, phải dọn dẹp những đại thần này một chút. Có những người là tiên hoàng lưu lại, hẳn đăng cơ không lâu, không muốn khai đao, hiện tại càng ngày càng lộng hành. Hừ, các người thu nhiều thứ tốt đều phải nhờ ra cho ta!

Vùng quê rộng lớn, thôn trang phân bố tốp năm tốp ba, một đội mã xa thông qua quan đạo đi đến Vọng thành, hai bên mã xa là thủ vệ, phong cách mã xa hoa lệ cao nhã chứng tỏ thân phận cao quý của chủ nhân nó, có một thiếu nữ thường nhìn ra mã xa xem phong cảnh hai bên đường. Nguyệt Mịch công chúa của Tấn quốc mang tâm hồn thanh xuân của thời thiếu nữ, đối với quốc gia của trượng phu tương lai đầy lòng hiếu kỳ. Nguyệt Mịch công chúa hiếu kỳ hỏi nhũ mẫu Việt Mai của mình, “Nhũ mẫu, nhũ mẫu, người nói xem Âu Tuấn Trình có tuấn mỹ như mọi người nói không?”

“Công chúa, người hỏi nhũ mẫu bao nhiêu lần rồi, hẳn rất tuấn mỹ, vóc dáng lại cao lớn cường tráng. Không phải người đã xem qua bức họa của hần sao, thanh niên tài tuấn, cùng công chúa xinh đẹp như nguyệt của chúng ta là trời sinh một đôi. Tiên tri cũng nói, các người là nhân duyên tiền định, người sẽ là nữ chủ nhân của Lương quốc.” Việt Mai mỉm cười, công chúa rất nôn nóng muốn gặp hoàng đế trẻ tuổi đó, Việt Mai từ ái sờ đầu công chúa, nàng mong muốn hài tử này hạnh phúc.

“Nhũ mẫu, ta muốn ra ngoài xem, sau khi tiến cung sẽ không có cơ hội nhìn, ta đi xem, có được hay không, nhũ mẫu, cầu người.” Nguyệt Mịch công chúa làm nũng năn nỉ Việt Mai.

Việt Mai nói: “Công chúa, ở đây là Lương quốc, công chúa lại sắp trở thành quốc mẫu của Lương quốc, nghìn vạn lần phải cẩn thận tỉ mỉ, nơi chốn phải biểu hiện phong phạm của công chúa Tấn quốc, không thể đơn giản xuất đầu lộ diện.”

“Không thể đơn giản xuất đầu lộ diện, nhũ mẫu đã nói một nghìn lần. Nhũ mẫu, dù sao ta cũng phải gả cho hoàng thượng, ta muốn ra xem, xem một lần, một lần cuối cùng có được hay không.” Nguyệt Mịch công chúa bắt đầu lay lay cánh tay Việt Mai, khiến thân thể Việt Mai lắc lư.

“Công chúa, người muốn cánh tay nô tì rời ra từng mảnh sao.” Việt Mai thật vất vả rút cánh tay ra, vị công chúa này một điểm cũng không có phong thái của hoàng hậu, lúc nào cũng muốn chơi đùa, ai! Sau này vào hoàng cung phải sống thế nào.”

“Vậy là người đáp ứng rồi, da!” Nguyệt Mịch vui vẻ hô một tiếng, mang cung nữ bên người nhảy xuống xe ngựa, Nguyệt Mịch công chúa nhảy xuống xe ngựa, thị vệ lại bắt đầu căng thẳng, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì.

Hiện tại không ngoạn, hiện tại không ngắm phong cảnh, vào nơi lao tù mất tự do kia thì còn gì đáng nói. Nguyệt Mịch nhớ tới cuộc sống của mẫu thân trong cung, suốt ngày đợi quân chủ lâm hạnh, cô đơn tịch mịch sống qua năm tháng. Sau này một mình ta phải đối mặt với cung đình đầy dối trá, phòng bị đao quang kiếm ảnh, còn những người muốn diệt trừ ta. Bây giờ chưa tiến cung, ta muốn xem phong cảnh tươi mát điền viên này.

Thương thế của Đoan Mộc Ngọc Hàn đã khôi phục, Trình Thu Vũ cảm thấy rất vui mừng, người mình cứu đã khôi phục khí lực tốt như vậy, cũng không uổng phí tâm ý của mình. Võ công của Đoan Mộc Ngọc Hàn rất cao, Trình Thu Vũ không khỏi có chút ước ao. Võ công của Trình Thu Vũ cũng không kém, nhưng nếu cùng Đoan Mộc Ngọc Hàn so sánh, tất nhiên là không bằng hần. Trình Thu Vũ cùng Đoan Mộc Ngọc Hàn luận bàn kiếm pháp, chỉ một canh giờ đã bại, Trình Thu Vũ lau mồ hôi, kính phục nói: “Võ công của Ngọc Hàn cao cường, sư phụ của Ngọc Hàn là ai?”

“Là phụ thân dạy, sau đó ra ngoài giang hồ học hỏi thêm.” Đoan Mộc Ngọc Hàn cũng sát sát mồ hôi trên mặt, hẳn cho rằng Trình Thu Vũ là một quan văn sẽ không có võ công, không nghĩ tới võ công của Trình Thu Vũ cũng đạt đến mức thượng thừa.

“Võ công của Ngọc Hàn đạt thành tựu, phụ thân người chắc chắn sẽ vui vẻ.” Trình Thu Vũ uống một ngụm trà nói.

“Còn thua xa phụ thân, võ công của phụ thân ta cực kỳ cao, ở trước mặt hắn ta chỉ là múa rìu qua mắt thợ.” Đao Mộc Ngọc Hàn chà lau bảo kiếm, thật cẩn thận, động tác này rất giống phụ thân của hắn.

Trình Thu Vũ đối với phụ thân của Đao Mộc Ngọc Hàn sản sinh lòng hiếu kỳ, phụ thân của Đao Mộc Ngọc Hàn là người thế nào, có thể dạy dỗ một thiếu niên có võ công xuất chúng như vậy, chắc hẳn là cao nhân. “Thật muốn trông thấy phụ thân của Ngọc Hàn, phụ thân của Ngọc Hàn chắc chắn là một vị cao nhân.”

“Cao nhân. . .” Đao Mộc Ngọc Hàn đánh giá một chút về phụ thân của mình, hắn là một vị hoàng đế thích phát động chiến tranh, là một người hiếu chiến. Đao Mộc Ngọc Hàn suy nghĩ một chút, mời Trình Thu Vũ khứ Tề quốc ngoạn, nhìn hắn gần đây tâm tình u buồn, đến nơi nào đó giải sầu, có thể sẽ thoải mái. “Trình huynh, Ngọc Hàn muốn mời người đến nhà ta vui chơi giải sầu, ý của người thế nào?”

“Đến Tề quốc, cũng tốt. Ta chưa từng ra quá xa nhà, lần này đến Tề quốc nhìn, cũng mở rộng kiến thức.” Trình Thu Vũ nghĩ, Tề quốc cũng là một đất nước rộng lớn, tìm hiểu một chút về phong mao phong tục tập quán của Tề quốc cũng tốt, mọi người đều nói Tề quốc là một dân tộc dã man, người Lương quốc rất coi thường người Tề người. Không bằng ta đi nhìn một cái, để xem có giống lời đồn hay không.

“Cha ta nhất định sẽ hoan nghênh người.” Đao Mộc Ngọc Hàn vừa nghe Trình Thu Vũ đồng ý cùng mình đến Tề quốc, trong lòng vui mừng. Mỗi ngày cùng Trình Thu Vũ một chỗ, cảm thấy thực thoải mái. Tiểu Vũ tốt như thế, mọi người nhất định phi thường thích hắn. (Ồ.ò)

Nói đi là đi, Trình Thu Vũ cùng Đao Mộc Ngọc Hàn chuẩn bị hành trang thu thập thỏa đáng. Trước tiên Trình Thu Vũ muốn tới từ đường hướng tổ tiên nói lời chia tay, dặn dò Quý Tử trông coi từ đường, cho Quý Tử một ít ngân lượng để hắn tìm vợ chiều cổ mẫu thân, Trình Thu Vũ cưỡi ngựa cùng Đao Mộc Ngọc Hàn lên đường về Tề quốc.

Nguyệt Mịch công chúa rời khỏi mã xa, soi nổi nhìn xung quanh, Dục Nhi sợ công chúa có sơ xuất, gắt gao canh giữ ở bên người, nàng cùng chúa công chúa chạy lên phía trước vui chơi. Nhũ mẫu Việt Mai đành thở dài, mấy ngày nay càng ngày càng không có bộ dáng công chúa, thật là, nhất định phải khuyên bảo nàng một chút. Việt Mai dặn dò thị vệ canh chừng lễ vật, sau đó xuống xe đến gần công chúa bướng bỉnh kia.

“Công chúa không thể bướng bỉnh như vậy mãi, người sắp làm tân nương sao có thể xuất đầu lộ diện thế này.” Việt Mai lại bắt đầu lải nhải. Vào bên trái lỗ tai Nguyệt Minh lại chui ra bên phải, căn bản là nàng không có nghe.

“Nhũ mẫu, không có việc gì đâu! Chúng ta đang đi trên quan đạo, lại gần trạm dịch, có thể xảy ra đại sự gì.” Nguyệt Mịch công chúa bướng bỉnh nói.

Nàng vừa dứt lời, chợt nghe một trận tiếng vó ngựa, một đoàn mã tặc xuất hiện trên quan đạo. Mã tặc toàn thân bố y hắc sắc, miếng vải đen che nửa khuôn mặt, trong tay mỗi người là một bả đao, vây quanh các nàng. Thị vệ lập tức ứng chiến, Việt Mai ôm Nguyệt Mịch công chúa vào trong lòng, Dục Nhi cũng khẩn trương phòng thủ. (cần được ước thấy)

Mã tặc dẫn đầu nhìn thấy Nguyệt Mịch công chúa da trắng nõn xinh đẹp, cười dâm dăng: “Ha ha ha, ngày hôm nay gia gặp được một mỹ nhân, vừa lúc gia đang thiếu một áp trại phu nhân, lưu lại tiểu mỹ nhân. Những người còn lại giết sạch!”

“Ha ha ha, hôm nay lão đại gặp may mắn, dê béo a.” Một người mã tặc cười thúc mã hướng về thị vệ của công chúa, bọn thị vệ cũng không phải ngồi không, cũng những mã tặc này giao chiến. Việt Mai đưa công chúa vào trong mã xa, Nguyệt Mịch công chúa sợ đến không dám động, trốn ở trong lòng nhũ mẫu.

47. Chương 47

Trình Thu Vũ cùng Đoan Mộc Ngọc Hàn thu thập hành lý, quản gia chuẩn bị cho bọn họ hai con tuấn mã, hai người lên ngựa đi. Sau khi rời khỏi thành Trình Thu Vũ muốn đến từ đường nhìn, liền nói: “Ngọc Hàn, theo ta đến từ đường một chút, cùng tổ tiên nói lời từ biệt.”

“Hảo.” Đoan Mộc Ngọc Hàn cùng Trình Thu Vũ hướng từ đường Trình thị đi đến.

Quý tử sáng sớm đã dậy, quét tước từ đường, chuẩn bị khai quán dạy học, chợt nghe tiếng vó ngựa mờ ảo, hai bóng dáng trên ngựa càng ngày càng rõ ràng. Quý Tử liếc mắt nhận một người là Trình Thu Vũ, là biểu thúc tới, sớm như thế hẳn tới làm gì?

“Biểu thúc, ngài tới sao không nói trước một tiếng, để chúng ta chuẩn bị tốt đồ tế lễ cho người.” Đến đột nhiên như vậy, Quý Tử không kịp chuẩn bị gì, hẳn có chút luống cuống tay chân.

“Quý Tử, người không cần chuẩn bị cái gì, ta thấp cho tổ tiên mấy nén hương rồi đi.” Trình Thu Vũ xuống ngựa dẫn Đoan Mộc Ngọc Hàn đi vào từ đường, Quý Tử lập tức chuẩn bị đèn nhang, Trình Thu Vũ thượng hương, hành lễ, trong lòng mặc niệm với tổ tiên: Mong tổ tiên che chở cho gia tộc Trình thị, không cười tử tôn Trình Thu Vũ đi xa, mong tổ tiên phù hộ ta thuận buồm xuôi gió.

Đoan Mộc Ngọc Hàn cũng hướng tổ tiên Trình thị hành lễ, trong lòng mặc niệm nói: Các vị tổ tiên, các người yên tâm đi, giao Trình Thu Vũ của các người cho ta, ta Đoan Mộc Ngọc Hàn sẽ không phụ hẳn.

Trình Thu Vũ đứng lên gọi Quý Tử tới, giao cho Quý Tử một túi bạc, dặn nói: “Quý Tử, bây giờ biểu thúc bị bãi quan, biểu thúc sắp sửa đi xa, hảo hảo trông coi từ đường Trình thị, những ngân lượng này người giữ lấy mà cưới vợ, hiếu kính mẫu thân.”

“Biểu thúc, người đã giúp Quý Tử quá nhiều, Quý Tử không thể nhận bạc, thân là tử tôn thì trông coi từ đường là bổn phận, Quý tử không thể nhận bạc.” Quý Tử chối từ, không muốn nhận bạc của Trình Thu Vũ.

Trình Thu Vũ trầm lại, có chút giận bỏ vào tay Quý Tử: “Biểu thúc cho người mượn, chúng ta là thúc cháu, không được chối từ.”

“Cảm tạ biểu thúc.” Quý tử không thể chối từ, nếu không nhận chắc chắn Trình Thu Vũ sẽ phát giận. Trong lòng Quý tử cảm động và ghi nhớ ân tình của Trình Thu Vũ, nếu như không có biểu thúc, mình và mẫu thân đã sớm chết đói, làm sao có cuộc sống như bây giờ, đọc sách biết chữ thậm chí mở quán dạy học, lúc trước những thứ này Quý Tử có nằm mơ cũng không được. Hai mắt Quý Tử hàm nhiệt lệ, tiễn Trình Thu Vũ lên ngựa, “Biểu thúc đi đường phải cẩn thận, Quý Tử ở tại từ đường chờ người trở về tế tự tổ tiên.”

“Yên tâm đi, biểu thúc không có việc gì, biểu thúc còn muốn ăn thức ăn mẫu thân người nấu, chờ biểu thúc trở về, nhất định sẽ ở lại từ đường ăn thỏa thích.” Trình Thu Vũ cao giọng cười lớn một tiếng, nhìn hải tử hẳn vẫn luôn chiếu cố như đệ đệ, hôm nay cũng có tiền đồ, trong lòng trấn an. Trình Thu Vũ quay đầu nói với Đoan Mộc Ngọc Hàn: “Ngọc Hàn, chúng ta đi thôi.”

“Hảo.” Đoan Mộc Ngọc Hàn thúc mã, cùng Trình Thu Vũ đi lên phía trước. Trình Thu Vũ quay đầu lại nhìn từ đường, nhìn Quý Tử đang trông theo bọn họ mà trong lòng cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần. Con đường phía trước sẽ thế nào, ai cũng không thể biết, nhưng Trình Thu Vũ lại muốn biết, không biết nó có phải con đường hẳn đang tìm kiếm không, nghĩ tới đây hẳn mở to mắt, đón gió nhẹ nhẹ, u buồn cũng tiêu tán theo.

Theo lộ trình được ba ngày, Trình Thu Vũ cùng Đoan Mộc Ngọc Hàn ngồi ở dưới một thân cây nghỉ ngơi, qua ngọn núi phía trước sẽ là một thôn trấn, Đoan Mộc Ngọc Hàn phát hiện Trình Thu Vũ cười ngựa rất tốt, đi vài ngày cũng không có kêu khổ cực. Bọn họ móc ra bánh bột ngô và thịt ăn, uống mấy ngụm nước, hai người yên tĩnh nghỉ ngơi dưỡng thần. Trên núi có một tiểu phu đốn củi, một bên đốn củi một bên xướng sơn ca: “Lang trụ nhất hương muội nhất hương, núi cao thủy thâm lộ đầu trường, một ngày kia nước từ trên núi chảy xuống biển, chỉ mong lưỡng hương biến nhất hương. Hội phi điều nhi không sợ cao, lang muội yêu nhau không sợ đao, để kết đôi chim liền cánh, sinh cùng một chỗ tử một đạo.”

Đoan Mộc Ngọc Hàn vừa nghe liền biết đây là tình ca, Đoan Mộc Ngọc Hàn len lén liếc nhìn Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ coi như không có nghe, trong đôi mắt lam sắc của Đoan Mộc Ngọc Hàn ba quang lưu

chuyển, vắt óc tìm mưu kế, làm thế nào để thu được ái tình của Trình Thu Vũ ni? Đã lớn thế này nhưng hần chưa từng học qua, trên võ công bí tịch cũng không có, phụ thân cũng không dạy. Ai! Đoan Mộc Ngọc Hàn thở dài một tiếng, hần coi như cũng là một nhân vật ngang dọc giang hồ, sao cũng có lúc phiền não vậy chứ. Đoan Mộc Ngọc Hàn đuổi người ra sau, tựa ở thân cây, một đường một nhọc khiến hần tiến nhập mộng đẹp. Có người tựa trên người hần, rất khó chịu. Đoan Mộc Ngọc Hàn đột nhiên mở mắt, ai tựa ở trên người hần? Đoan Mộc Ngọc Hàn cúi đầu nhìn, nguyên lai người đó là Trình Thu Vũ, hiện tại không phải tựa trên người hần mà là nằm trong lòng hần, ôm lấy thắt lưng của hần, ngủ say. Đoan Mộc Ngọc Hàn cười một tiếng, lắc đầu thở dài, Trình Thu Vũ không bài xích ta, đây là cơ hội lớn nhất, hần cúi người ghé vào lỗ tai Trình Thu Vũ nhẹ giọng nói: “Người tin tưởng ta như thế, nếu như người nguyện ý cho ta một cơ hội, ta sẽ cho người suốt đời.” Đoan Mộc Ngọc Hàn nhẹ nhàng hôn lên môi Trình Thu Vũ, nhưng chỉ lướt qua, Đoan Mộc Ngọc Hàn sợ Trình Thu Vũ phát hiện, nên thu liễm tình tự. Trình Thu Vũ có cảm giác gì đó, liếm liếm môi, giống như đang ăn thứ gì ngon trong mộng.

Đoan Mộc Ngọc Hàn thấy đầu lưỡi liếm phiếm hồng ướt át cùng đôi môi đỏ mọng, cũng nửa nhịn không được nhiệt tình, một lần nữa hôn lên môi Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ đang ngủ có cảm giác có người quấy rầy mình, tay muốn đánh, sai, Trình Thu Vũ có chút thanh tỉnh, có người hôn mình. Hần mông lung mở mắt, nguyên lai là Đoan Mộc Ngọc Hàn tác quái, tên hỗn đản này! Trình Thu Vũ hoàn toàn tỉnh táo lại, giơ tay định đánh Đoan Mộc Ngọc Hàn, Đoan Mộc Ngọc Hàn chế trụ hai tay Trình Thu Vũ, đôi mắt lam sắc sâu thẳm, hai mắt dấy lên hỏa diễm, Trình Thu Vũ giãy dụa không thoát chỉ có thể yên lặng tiếp thu. Trình Thu Vũ cảm giác được Đoan Mộc Ngọc Hàn có hảo cảm với mình, chỉ là không ngờ cảm tình đã là như vậy. Hần thích dung mạo cùng võ công của Đoan Mộc Ngọc Hàn, hảo cảm có thể biến thành tình yêu sao. Trình Thu Vũ cảm thấy phức tạp, hần cũng không đẩy Đoan Mộc Ngọc Hàn ra nữa, hần muốn có người giúp hần bớt đau thương. Bỗng nhiên Trình Thu Vũ nghĩ mình rất dễ tiện, hần muốn lợi dụng người khác bỏ khuyết bị ai của mình.

Đoan Mộc Ngọc Hàn khẽ vuốt đôi môi phiếm hồng của Trình Thu Vũ, phi thường trịnh trọng nói: “Cuộc đời này nhất định không phụ người.”

Trình Thu Vũ vừa nghe thệ ngôn của Đoan Mộc Ngọc Hàn, mũi ề ảm, từ trước hần cũng nghe vô số, nhưng không chân thành. Mỗi lần mây mưa, người kia đều thỏa mãn thở dài nói, “Cuộc đời này có khanh là đủ.” Bây giờ hần lại có tam cung lục viện, đông đảo mỹ nhân vờn quanh, hần đã quên lời hứa với mình, chậm rãi cũng sẽ quên đứa ngọc vì hần mà bán đứng đệ đệ của mình.

Trình Thu Vũ quay về ôm lấy Đoan Mộc Ngọc Hàn, ngay giờ khắc này tìm kiếm một chút ấm áp, ta lợi dụng hần, nhưng có phải hoàn toàn lợi dụng Ngọc Hàn không, tình cảm của hần đối với Ngọc Hàn cũng đã chậm rãi tăng nhanh. Ta yêu con mắt của hần nhất, màu sắc của bầu trời, xanh thẳm rộng, hần có thể bao dung nghiệp chướng nặng nề của ta sao.

“Đại trượng phu một lời nói đáng giá nghìn vàng, Ngọc Hàn không nên bởi vì ta đã cứu người mà nói thích ta, người nói lời này đã suy nghĩ kỹ chưa?” Trình Thu Vũ hỏi.

Đoan Mộc Ngọc Hàn chăm chú nhìn Trình Thu Vũ, đây là lần đầu tiên hần thích một người, cũng là lần đầu tiên thật tình muốn một người. Nam nhân của Đoan Mộc gia nếu đã yêu ai thì sẽ yêu suốt đời, Đoan Mộc Ngọc Hàn cũng không phải ngoại lệ, Đoan Mộc Ngọc Hàn nói: “Ta không phải báo ân, sao lại nói như vậy, đã lớn thế này, đây là lần đầu tiên ta động tâm.”

“Ta là nam nhân, phụ mẫu của người sẽ nghĩ chuyện này như thế nào.” Trình Thu Vũ hỏi.

“Nếu như không đồng ý ta sẽ mang người cao chạy xa bay. Nhà của ta là một chỗ quái nhân tụ hợp, phụ mẫu ta nhất định sẽ thích người. Thực sự không được, chúng ta liền làm du hiệp, khoái ý giang hồ, vào Nam ra Bắc, thăm thú non sông.” Đoan Mộc Ngọc Hàn nói, hần nghĩ, Đoan Mộc gia tộc là một hoàng tộc kỳ quái xem thường ánh mắt của thế nhân, mà chính mình cũng không quan tâm.

“Chỗ quái nhân tụ hợp?” Trình Thu Vũ khó có thể lý giải ý tứ của lời này, toàn gia đều là quái nhân, vậy gia đình đó thế nào a.

“Đến lúc đó người sẽ biết.” Đoan Mộc Ngọc Hàn nói. Đoan Mộc Ngọc Hàn không biết nên nói cái gì, ghen liễu nửa ngày, cuối cùng quyết định ôm lấy Trình Thu Vũ chiếm thêm tiện nghi.

Chợt nghe xa xa từng đợt tiếng thét chói tai, “Người cứu mạng a ——” tiếng kêu cứu mạng thật không đúng phong cảnh. Đoàn Mộc Ngọc Hàn cùng Trình Thu Vũ nghe loáng thoáng tiếng gào, biết đã xảy ra chuyện. Hai người không thể không quan tâm, lập tức đứng lên lên ngựa chạy vội hướng tiếng kêu cứu phát sinh.

Thủ lĩnh mã tặc đang nhằm thẳng vào mã xa của Nguyệt Mịch công chúa, bọn thị vệ cũng chiến đấu kịch liệt, nếu công chúa xảy ra chuyện gì bọn họ sẽ mất đầu. Chiến đấu kịch liệt, một cánh tay rơi trước mã xa, cánh tay đầm đìa máu, Nguyệt Mịch công chúa sợ đến hét rầm lên, nhũ mẫu Việt Mai ôm chặt công chúa trong lòng, công chúa chưa từng thấy qua máu tanh, sợ đến toàn thân run rẩy. Một hồi chợt nghe bên ngoài mã xa có người cao giọng hét lớn một tiếng, “Thổ phỉ từ đâu tới, rõ như ban ngày mà dám đánh cướp, trong mắt còn có vương pháp hay không.”

Thủ lĩnh mã tặc nói: “Hai tên thư sinh dám chõ mồm vào, vừa vặn đại gia ta thiếu nam sủng, đại gia ta sẽ hảo hảo ôm ấp, ha ha ha ha cấp “

“Người muốn chết!” Người quát lên một tiếng lớn, chợt nghe bên ngoài binh khí chạm vào nhau, đinh đinh đang đang, còn có một tiếng kêu thảm thiết. Nhũ mẫu nói nhỏ với công chúa: “Công chúa, có người cứu chúng ta, công chủ không nên sợ, nô tỳ nhìn xen.”

Nguyệt Mịch công chúa vừa nghe có người tới cứu bọn họ, nhất thời tinh thần tỉnh táo.

Nhũ mẫu Việt Mai xốc lên màn xe, chỉ thấy hai nam tử thân thủ bất phàm, cầm trong tay bảo kiếm đánh nhau với mã tặc. Mã tặc này căn bản không phải là đối thủ của bọn họ, bị đánh cho hoa rơi nước chảy, bọn thị vệ thấy có cao thủ tương trợ, cũng liều mạng chém giết mã tặc, mã tặc thương vong thảm trọng, cuối cùng thủ lĩnh mã tặc bị Đoàn Mộc Ngọc Hàn đâm bị thương, hấn quát một tiếng, “Rút lui!” Mã tặc vừa nghe, lập tức quay đầu ngựa chạy trốn chết.

Trình Thu Vũ cùng Đoàn Mộc Ngọc Hàn thu hồi bảo kiếm, Trình Thu Vũ mỉm cười, khiến Nguyệt Mịch công chúa đang nhìn lên ngây người. Nam nhân này không chỉ võ công cao cường, dáng tươi cười như một xuân phong khiến nàng rung động. Nguyệt Mịch công chúa sinh ra một loại tâm nguyện, nếu như không đi hoàng cung gả cho Âu Tuấn Trình kia, bây giờ ta có thể cùng nam nhân này đi. Nguyện vọng cũng chỉ là nguyện vọng, Nguyệt Mịch công chúa cũng không mất đi lý trí, nàng chỉnh lý một chút dung nhan, hoảng loạn chỉnh lại tóc tai, “Nhũ mẫu, nhũ mẫu, dung nhan của ta có chỉnh tề không?” Nguyệt Mịch công chủ hỏi.

“Dung nhan công chúa rất chỉnh tề, công chúa hỏi nô tì làm gì.” Việt Mai kỳ quái hỏi.

“Ta xuống xe như vậy, hai công tử bên ngoài có nghĩ ta là thực nữ giai nhân không.” Nguyệt Mịch công chúa lại hỏi.

“. . .” Việt Mai không biết nói gì, công chúa coi trọng những người kia, công chúa ở trong thâm cung nội viện, chưa thấy qua công tử nào, tự nhiên sẽ sinh hảo cảm với ân nhân cứu mạng, hơn nữa hai người kia đáng vẻ bất phàm ni. Việt Mai thở dài, cười nói: “Nguyệt Mịch công chúa là mỹ nữ vang danh Tấn quốc, công chúa phải tự tin.”

“Ta rất tự tin.” Nguyệt Mịch lấy dũng khí xốc màn xe lên, gọi lại Trình Thu Vũ cùng Đoàn Mộc Ngọc Hàn đang định rời đi. “Hai vị hiệp sĩ, xin dừng bước.

Trình Thu Vũ cùng Đoàn Mộc Ngọc Hàn quay đầu ngựa lại, nhìn vị nữ tử đi ra từ mã xa, một thân cung trang, mày liễu mắt phượng, thướt tha tiêu sái đến trước mặt bọn họ: “Đa tạ nhị vị hiệp sĩ xuất thủ cứu giúp, Nguyệt Mịch vô cùng cảm kích, thỉnh nhị vị hiệp sĩ, lưu lại tính danh, sau này tiểu nữ sẽ báo đáp ân cứu mạng.”

“Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, vô nhu lưu danh, chúng ta đi.” Trình Thu Vũ không muốn lại dây dưa, nữ tử nói giọng Tấn quốc, nhìn y phục là hoàng thất, nữ tử này hẳn là công chúa Tấn quốc sắp được gả cho Âu Tuấn Trình. Trình Thu Vũ nghĩ tới đây, trong lòng khó chịu, đầu tiên là Tổ Mạn, giờ tới Nguyệt Mịch công chúa, nghĩ cũng biết sau này Âu Tuấn Trình có bao nhiêu bận rộn. Trình Thu Vũ nghĩ đi nghĩ lại, chính mình cũng không nên đối đãi với một nữ tử như vậy, mình cùng Âu Tuấn Trình đã kết thúc, cái đó không quan hệ tới Nguyệt Mịch công chúa.

“Khoan đã, các người không thể đi!” Nguyệt Mịch công chúa nở nụ cười, dáng tươi cười mà nàng luyện tập rất lâu, mọi người trong cung đều nói dáng mỉm cười này là mê người nhất, nhưng Trình Thu Vũ nghĩ nàng mỉm cười thật chói mắt. Trong lòng Đoan Mộc Ngọc Hàn nghĩ, có phải tiểu nha đầu này coi trọng Trình Thu Vũ hay không, khó mà nói được!

“Các người đã giúp ta thì giúp cho trót, hộ tống ta tới Vọng thành a.” Nguyệt Mịch công chúa cười, kéo dây cương chiến mã của Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ hết chỗ nói rồi, hắn không thể đẩy tay công chúa này ra, rốt cục nàng muốn làm gì.

“Chúng ta còn có chuyện quan trọng, cô nương thỉnh buông tay, tại hạ thực sự muốn sinh khí.” Trình Thu Vũ trong lòng hờn giận, nữ nhân này da mặt thật dày, còn có bộ dáng công chúa sao.

“Ta mặc kệ, ta muốn các người hộ tống ta tới Vọng thành, bản công chúa nói rõ, bản công chúa muốn các người ở lại, các người làm khó dễ được ta sao.” Nguyệt Mịch công chúa cũng cảm giác chưa bao giờ mình không biết xấu hổ như thế, nàng lại nghĩ, da mặt dày thì đã sao, để có thể tiếp cận anh hùng phải liều mạng.

“Ta không buông tay, đánh chết bản công chúa cũng không buông tay, ta muốn các người lưu lại chơi với ta vài ngày, chỉ vài ngày được không.”

Trình Thu Vũ bất đắc dĩ trợn trắng mắt, trong lòng Đoan Mộc Ngọc Hàn cười thầm, thế là hai người nhập vào đoàn người cùng công chúa tới Vọng thành, ấn tượng của Trình Thu Vũ cùng Đoan Mộc Ngọc Hàn về nữ nhân xuống dốc trầm trọng.

Dịch quán Vọng thành, Đoan Mộc Thanh Lam ngồi ở trên ghế, một hắc y nhân quỳ trên mặt đất, nhẹ giọng báo, “Khởi bẩm hoàng thượng, kế hoạch bắt cóc công chúa thất bại.”

“Cái gì, vì sao lại thất bại!” Đoan Mộc Thanh Lam cảm giác kế hoạch của mình rất hoàn mỹ, bắt cóc công chúa Tấn quốc, nghĩ biện pháp vu oan Vệ quốc, thuận tiện khơi mào hận thù của Tấn quốc với Vệ quốc, sao kế hoạch lại thất bại.

Hắc y nhân ấp a ấp úng nửa ngày, cuối cùng nói: “Tứ Hoàng tử cùng Trình Thu Vũ, bọn họ gặp chuyện bất bình, tứ hoàng tử đã giết rất nhiều binh sĩ giả vờ làm mã tặc mà chúng ta phải đi.”

Đoan Mộc Thanh Lam vừa nghe nửa ngày nói không ra lời, một nhĩ tử ngu ngốc, lão tứ a lão tứ, người xen vào việc của người khác làm gì, kiêu ngạo là bản tính của người cơ mà, thật là, lúc cần người thì người không thềm ra tay, lúc không nên thì người lại chõ mõm vào! Đoan Mộc Thanh Lam khoát khoát tay, hắc y nhân đứng lên ly khai dịch quán.

Trình Thu Vũ nhú chặt lông mày, mấy ngày nay bị Nguyệt Mịch công chúa dây dưa đến phiền lòng, vị công chúa này vô cùng hiếu kỳ, cái gì cũng hỏi, còn muốn nhìn binh khí của hắn, trời ơi. Đoan Mộc Ngọc Hàn cũng không giúp ta, còn ở một bên xem náo nhiệt, Trình Thu Bình thực sự sinh khí nha.

48. Chương 48

Nguyệt Mịch công chúa phi thường thích Trình Thu Vũ, nàng dính Trình Thu Vũ như con ong tìm được mật hoa, muốn tìm công chúa rất đơn giản, chỉ cần thấy Trình Thu Vũ, sẽ thấy công chúa. Trình Thu Vũ đau đầu muốn chết, hắn chưa từng nói nặng lời với nữ tử, thế nhưng công chúa này cũng quá là phiền phức.

. . . Nàng mượn cớ kéo dài hành trình vài ngày để tiếp cận Trình Thu Vũ, mà Trình Thu Vũ mỗi ngày đều oán giận với Đoan Mộc Ngọc Hàn.

“Ngọc Hàn, người nói vị công chúa này không có chút rụt rè nào, mẫu thân của nàng giáo dục của nàng thế nào a.” Trình Thu Vũ thực sự không thể tránh được vị công chúa này, thời gian tới nàng sẽ làm hoàng hậu, lại cứ quẩn quýt lấy mình, nếu truyền tới tai hoàng đế hậu quả thật khó lường.

“Nghe nói hậu cung Tấn quốc chỉ có hai vị công chúa, mà trong đó Nguyệt Mịch công chúa là do thái hậu sinh, nàng rất được nuông chiều.” Đao Mộc Ngọc Hàn nhẹ giọng nói, đồng tình nhìn hần, lại có chút hả hê, “Người cứ nhận đi, giúp nàng hoàn thành mộng tưởng thiếu nữ, tạo nên một đoạn ngẫu ngộ giai thoại.” (ngẫu ngộ = tình cờ gặp)

“Tôi địa ngục đi, Mộc Ngọc Hàn chết tiệt, người thật giỏi, người còn ở đó chê cười ta, cũng không giúp ta. Không phải người thích ta sao, thấy ta bị nữ nhân dây dưa sao người tuyệt không tức giận, có thể thấy được người chỉ nói suông mà thôi.” Trình Thu Vũ liếc mắt nhìn Đao Mộc Ngọc Hàn, cái tên này nhìn có chút hả hê, lời hần tuyệt không phải sự thực, là ta ngu ngốc nghĩ người đáng tin.

“Nữ nhân này sớm muộn sẽ trở thành hoàng hậu, ta lo lắng cái gì, hơn nữa lòng của người sẽ không có chỗ cho nàng.” Đao Mộc Ngọc Hàn không muốn nhúng tay vào chuyện này, hướng chỉ cái công chúa này cũng không làm cho người khác ghét được, nàng rất khả ái, nhìn nàng hần lại nhớ đến tiểu đệ đệ của mình. Nhất là lúc nàng khiến Trình Thu Vũ đau đầu, cực kỳ giống.

Đoàn người của Tấn quốc công chúa đến một nơi gọi là Hoa Mai trấn, ở đây hầu như chỉ có khách điếm bình dân. Trình Thu Vũ cùng Đao Mộc Ngọc Hàn còn chưa kịp nghỉ ngơi, Nguyệt Mịch công chúa tựa như chẳng mệt mỏi xuất hiện trong phòng bọn họ. Tùy tiện đi vào phòng của hai nam nhân, hành động của công chúa cũng thật lớn mật a.

“Đi nào, Trình đại ca, Mộc đại ca, cùng ta đi ăn chút gì đó, tối ngày hôm nay có hội chùa, rất náo nhiệt. Ta đã sớm hỏi thăm tiểu nhị, có một món ăn nổi danh ở Hoa Mai trấn, được bán từ đầu đường tới cuối đường, mỗi cửa hàng lại có khẩu vị khác nhau, cùng ta đi xem, có được hay không.” Nguyệt Mịch công chúa làm nũng, thủ pháp càng ngày càng thuần thực, càng ngày càng nổi cả da gà. Trình Thu Vũ cùng Đao Mộc Ngọc Hàn bưng đầu lui về phía sau, vô lực ngã trên giường, vừa đi dạo phố, còn muốn đi dạo tới khi nào. Ngày hôm trước ở trên trấn kia cũng đi dạo với công chúa tới hai chân đều nhuyển, ngày hôm nay lại nữa rồi.

Nguyệt Mịch công chúa quệt nước mắt, có vẻ mắt hừng, đi tới kéo tay hai người bọn họ, cố sức túm, “Đứng lên, không được giả chết, cũng không được giả sinh bệnh, bởi ta đi dạo phố, ta muốn ăn thử, nhanh lên một chút———”

“Hảo hảo hảo, chúng ta đi theo người.” Trình Thu Vũ thực sự chịu không nổi sự làm nũng của nàng, để cái lỗ tai không bị tàn phá, hần quyết định đầu hàng! Trình Thu Vũ kéo Đao Mộc Ngọc Hàn, ôm vai Đao Mộc Ngọc Hàn, nhỏ giọng nói: “Người đừng nghĩ chạy trốn, theo ta cùng đi.”

“Không thành vấn đề, ta muốn xem các người.” Đao Mộc Ngọc Hàn diện vô biểu tình nói, kỳ thực trong lòng hần vụng trộm cười, biểu tình của Trình Thu Vũ mỗi lần nhìn thấy Nguyệt Mịch công chúa vô cùng thú vị, tựa như ăn ruồi chết, thực thú vị, ha ha.

Hoa Mai trấn không lớn, nhưng phồn hoa, bởi vì hội chùa mà càng náo nhiệt. Nguyệt Mịch công chúa nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ, vấn đề gì cũng mới mẻ, có những câu nàng hỏi khiến người khác chẳng thể nào trả lời. Trình Thu Vũ cùng Đao Mộc Ngọc Hàn đi bên cạnh nàng, như mẫu Việt Mai cùng Dục Nhi đi sau bọn họ, cứ như vậy bọn họ bắt đầu ăn vặt, ăn đến nổi khiến kẻ khác phải kinh ngạc. Nguyệt Mịch công chúa thì không còn gì để nói, có cái gì ngon đều động thủ, như mẫu Việt Mai thì liên tục lải nhải: “Công chúa, hình tượng hình tượng, ăn cũng phải có hình tượng, quy củ quy củ quy củ. . .”

“Như mẫu, ta quy củ rất nhiều năm, ngày hôm nay ta không muốn quy củ như vậy, hiện tại ta không phải công chúa, hiện tại ta chỉ là một bách tính đi dạo phố, người đừng xem ta như công chúa.”

Nguyệt Mịch công chúa cầm lên một chiếc bánh chèo, hoàn toàn không cần dùng đũa bỏ vào trong miệng.

“Công chúa, cẩn thận nóng. . .” Trình Thu Vũ hảo tâm nhắc nhở, kết quả là nghe Nguyệt Mịch công chúa kêu một tiếng, nóng quá. Nguyệt Mịch công chúa không rõ, vì sao bên ngoài chẳng nóng, bên trong lại nóng như thế, bánh chèo này thật lạ, ta phải ăn cho thỏa thích.

“Hảo ăn no.” Nguyệt Mịch công chúa không hề có hình tượng, sờ sờ cái bụng, cái bụng rất lớn, lần đầu tiên Nguyệt Mịch công chúa vứt bỏ hình tượng ăn thỏa thích như thế, cảm giác thật tốt. Việt Mai không thể nói được gì nữa, nói nữa công chúa cũng không nghe, đành mặc kệ nàng. Trình Thu Vũ cùng Đoan Mộc Ngọc Hàn cảm thấy bị ai cho Âu Tuấn Trình, tin tưởng lúc hậu cung Lương quốc có thêm Nguyệt Mịch, cuộc sống của Âu Tuấn Trình hẳn là đa màu đa vẻ.

Nguyệt Mịch công chúa chen vào trong đám người đi lễ chùa, Việt Mai nắm chặt tay Nguyệt Mịch, lỡ như công chúa đi lạc, nàng biết ăn nói ra sao. Nguyệt Mịch công chúa chen vào đám người đông đúc, muốn lấy được bùa bình an.

Trình Thu Vũ và Đoan Mộc Ngọc Hàn ghét nhất nơi đông đúc thế này, nhưng thấy công chúa đi vào giữa đám người, gấp đến độ xoay tròn thật buồn cười. Trình Thu Vũ di chuyển thân hình, khinh công của hắn rất tốt, lướt qua đoàn người, lấy một bùa bình an, quay đầu trở về bỏ vào tay Nguyệt Mịch công chúa.

Trình Thu Vũ vừa cười vừa nói, “Lần này công chúa không cần sốt ruột như một tiểu hầu tử nhảy loạn.”

Nguyệt Mịch công chúa bị dáng tươi cười của Trình Thu Vũ đầu độc, mắt hồn ngơ ngác sững sờ. Trong mắt nàng Trình Thu Vũ là một nam nhân uy vũ lại ôn nhu, giờ khắc này lòng của nàng chỉ có một người. Việt Mai thấy công chúa luống cuống, lập tức lay lay công chúa, Nguyệt Mịch phục hồi tinh thần lại, hơi mặt đỏ, cúi đầu e thẹn, nhỏ giọng nói: “Cảm tạ.”

“Ai nha nha, vừa nãy khí độ giống như nữ hiệp, sao bây giờ lại nói như con muỗi kêu thế này.” Trình Thu Vũ trêu ghẹo.

Câu nói khiến Nguyệt Mịch công chúa càng xấu hổ, thẹn quá thành giận, “Không được chê cười ta! Ai là con muỗi chứ, ta đường đường là công chúa, hừ!”

Đoan Mộc Ngọc Hàn nhìn thấy công chúa không chú ý, kéo Trình Thu Bình đi tới một nơi yên lặng, hắn nhỏ giọng nói: “Buổi tối có pháo hoa, ta muốn cùng người xem.”

“Người, xem pháo hoa mới nhớ tới ta, đối phó với công chúa kia cũng không thấy người hỗ trợ.” Trình Thu Vũ bất mãn nói.

“Ta không muốn đối phó với nữ nhân.” Đoan Mộc Ngọc Hàn nói.

“Vậy ta thì muốn sao, người chỉ mượn cớ.” Trình Thu Vũ mặc kệ hắn, người này luôn luôn đứng bên cạnh nhìn rồi chê cười.

“Người xem, pháo hoa!” Đoan Mộc Ngọc Hàn ngẩng đầu nhìn trời đêm, Trình Thu Vũ cũng ngẩng đầu nhìn pháo hoa mỹ lệ, rực sáng, khắc sâu trong mắt Trình Thu Vũ. Đoan Mộc Ngọc Hàn liếc mắt nhìn thấy Nguyệt Mịch công chúa cầm một hà bao cao hứng đi tới, khoe miệng Đoan Mộc Ngọc Hàn cong lên, bỗng nhiên hắn ôm lấy thắt lưng Trình Thu Vũ, hôn triền miên lên môi đối phương, đầu lưỡi tham nhập dò hỏi rồi giảo lộ, Trình Thu Vũ bị cuồng nhiệt bất thành linh như thế, đầu óc không rõ, trước mắt tất cả đều là pháo hoa mỹ lệ và đôi mắt lam sắc kia, tay hắn vòng qua cổ Đoan Mộc Ngọc Hàn, trầm mê trong đó.

Nguyệt Mịch công chúa cẩn cẩn dục dục đang cầm hà bao, nàng muốn tặng cho Trình Thu Vũ làm quà, nàng thấy Trình Thu Vũ cùng Đoan Mộc Ngọc Hàn đang ở nơi này xem pháo hoa, liền vui vẻ hướng đến chỗ bọn họ, bỗng nhiên Đoan Mộc Ngọc Hàn hôn lên môi Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ cũng không có phản kháng, trái lại phối hợp với Đoan Mộc Ngọc Hàn. Hành vi của hai người dọa Nguyệt Mịch đến thất thần, nàng nắm chặt hà bao, đôi mắt rơi lệ không cam lòng.

Đoan Mộc Ngọc Hàn đặt cằm trên vai Trình Thu Vũ, tà mị cười, mang theo chút khiêu khích cùng trào phúng. Nguyệt Mịch công chúa vẫn nắm chặt hà bao, hấp hấp mũi, lau đi nước mắt, kiên định đi tới chỗ bọn họ. Đoan Mộc Ngọc Hàn hờn giận nhừ nhừ, không rõ là tư vị gì.

Nguyệt Mịch công chúa bá đạo tách hai người ra, sau đó đưa hà bao đặt trong tay Trình Thu Vũ, cổ lấy dũng khí nói: “Trình đại ca, Nguyệt Mịch thích người.”

Trình Thu Vũ giật mình mở to hai mắt, chợt khôi phục bình tĩnh, được nữ tử thổ lộ Trình Thu Vũ cũng cảm thấy vui mừng, thế nhưng Nguyệt Mịch công chúa không phải người hắn thích. “Cảm tạ tình cảm của công chúa, nhưng ta. . .”

“Không được nói cự tuyệt, cứ để ta mơ mộng đi, nghìn vạn lần không được nói cho ta biết người thích người khác, cứ gạt ta, nói người thích ta a. Qua Hoa Mai trấn, là Vọng thành, ta không bao giờ được ở cùng các người nữa, ta phải quay trở lại quy củ của một công chúa, cho ta lưu lại giấc mộng đẹp nhất này, tại nơi cung đình cô độc đó, trong lòng ta còn có nó để an ủi.” Nguyệt Mịch công chúa không nén được lại rơi nước mắt, đây là lần duy nhất nàng phóng túng tình cảm của mình, thiếu nữ mơ mộng cũng phải tỉnh táo lại, nàng chỉ muốn làm một nữ tử bình thường, muốn cùng người mình thích ngắm pháo hoa. Hai mắt Nguyệt Mịch công chúa đầm lệ, khóc thật thương cảm. Trình Thu Vũ muốn lau đi nước mắt cho nàng, nhưng lại sợ trêu chọc đến công chúa, sợ công chúa cho rằng hắn đối với công chúa cũng có tình ý, nên Trình Thu Vũ không hề động.

Nguyệt Mịch công chúa xoay người rời đi, nhìn pháo hoa mỹ lệ trên bầu trời, tình yêu say đắm của nàng cũng thoáng qua như thế. Nàng cất kỹ bùa bình an, sát sát nước mắt, ngoài miệng mắng mấy câu, mắng xong mới nhìn thấy nhũ mẫu và Dục Nhi đã đến rất gần, có lẽ họ không nghe mình mắng chửi, nếu không đã lái nhải đến chết.

Nguyệt Mịch công chúa trở lại khách điểm, tâm tình không vui nên nàng đuổi nhũ mẫu và Dục Nhi ra ngoài, nói mình muốn yên lặng một chút. Nàng ngồi ở trên ghế, nhìn mảnh ngọc bội trong tay. Nàng nhớ lúc còn bé, mỗi ngày mẫu hậu đều nhìn mảnh ngọc bội của người, nhìn đến thất thần, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, chỉ khi phụ hoàng tới mẫu hậu mới cười. Cho đến khi phụ hoàng mất, mẫu hậu vẫn luôn nhìn mảnh ngọc bội đó, nàng từng hỏi mẫu hậu, “Ngọc bội này là ai tặng mẫu hậu vậy, mẫu hậu trân ái như thế.”

Trong đôi mắt tịch mịch của mẫu hậu liền tràn ngập tình tự như thiếu nữ, nàng đang nhớ lại lúc trước, dùng một loại giọng điệu khó có thể nói lên lời nói rằng: “Đây là biểu huynh của mẫu hậu tặng ấu hậu, linh hồn của hần vĩnh viễn ở bên cạnh mẫu hậu.”

“Biểu huynh của mẫu hậu sao.” Nguyệt Mịch công chúa lại hỏi.

“Hắn ở chỗ này, linh hồn của hần ở trong mảnh ngọc bội này, mỗi ngày cùng mẫu hậu.” Mẫu hậu đối đãi với một mảnh ngọc bội như tình nhân, dùng tơ lụa chà lau, si ngốc cười. “Biểu huynh đã chết, linh hồn của hần ở trong mảnh ngọc bội này, mỗi ngày cùng mẫu hậu nói chuyện.” Ngày đó Nguyệt Mịch công chúa sợ tới mức chạy ra khỏi cung thái hậu, từ đó về sau rất ít bước vào tòa cung điện này.

Nguyệt Mịch sợ, nàng thương cảm cho số phận của mẫu hậu, giữ mảnh ngọc bội đó cho đến lúc chết, cuộc sống của mẫu hậu quá bi thảm. Nàng không muốn giống mẫu hậu, nàng không muốn! Nguyệt Mịch công chúa phẫn nộ vút mọi thứ trên bàn, úp mặt xuống bàn khóc lớn lên.

Cửa bị đẩy ra, một búp bê vải giống nữ tử vận hồng y ngó vào phòng, Trình Thu Vũ giả giọng nói: “Ta năm nay mười lăm, gia cảnh bần hàn nên phải bán hoa mà sống.” (bán hoa này là bán bông hoa a, đừng nhầm ~ hắc hắc)

Lại có một búp bê khác ngó vào, là một thư sinh cười một con ngựa, là thanh âm của Đoan Mộc Ngọc Hàn ở ngoài cửa nói: “Bản công tử hiếm khi ra ngoài, vận khí rất tốt, gặp được giai nhân mỹ lệ, không khỏi đi tới đùa giỡn một phen.”

“Vị công tử này, vì sao ngăn cản lối đi tiểu nữ.” Trình Thu Vũ giả giọng nữ nói tiếp. Nguyệt Mịch công chúa vì thanh âm kỳ quái mà nín khóc mỉm cười.

“Nói gì vậy, bản công tử không có ngăn cản lối đi của người, là người ngăn cản lối đi của ta.” Khẩu khí của Đoan Mộc Ngọc Hàn giống như một ác bá lưu manh, giọng điệu lại đùa giỡn nói, “Dung mạo của người như hoa như ngọc, ngựa của ta nhìn thấy người mỹ lệ, nên nó không muốn đi lên phía trước, sao người lại nói là ta ngăn cản lối đi của người.” Ngoài cửa Đoan Mộc Ngọc Hàn nói xong thật muốn buồn nôn, mi nhãn nhìn Trình Thu Vũ, hôn lên môi Trình Thu Vũ chiếm chút tiện nghi.

Tránh qua một bên! Trình Thu Vũ đẩy hần một chút.

Nguyệt Mịch công chúa nghe được bọn họ ở bên ngoài nhần nhện khổ cực, đi tới trước cửa, nắm hai con búp bê, vừa cười vừa nói: “Trình đại ca, Mộc đại ca, các người vào đi.”

Bị Nguyệt Mịch công chúa nắm tay, hai người cười hì hì tiêu sái vào phòng, Trình Thu Vũ cùng Đoàn Mộc Ngọc Hàn đưa hai con búp bê cho Nguyệt Mịch, xuất ra khăn tay sát sát hai bên má cho nàng, Đoàn Mộc Ngọc Hàn mở miệng nói: “Nguyệt Mịch công chúa sắp sửa trở thành hoàng hậu, tương lai người sẽ ở thâm cung rất lâu, chúng ta tặng người búp bê này làm bạn, người sẽ không tịch mịch.”

Nguyệt Mịch cầm hai búp bê, nhìn cái này nhìn cái kia, trên búp bê có chữ thêu bằng chỉ xiêu xiêu vẹo vẹo, búp bê nữ tử vận hồng y thêu hai chữ Thu Vũ, thư sinh kỳ mã thêu hai chữ Ngọc Hàn. Nguyệt Mịch công chúa hỏi: “Là ai thêu vậy?”

“Là Ngọc Hàn, hần thêu chữ.” Trình Thu Vũ lập tức nói, Đoàn Mộc Ngọc Hàn liếc mắt nhìn, có chút xấu hổ.

“Nhìn không ra Mộc đại ca là một nam nhân khéo léo vậy.” Nguyệt Mịch công chúa nở nụ cười, bỗng nhiên nàng giang tay ôm lấy hai nam tử, “Cảm tạ các người theo ta những ngày này, ta đã gây cho các người thêm nhiều phức. Đây là thời gian tốt đẹp nhất của ta, suốt đời ta sẽ không quên.”

Trình Thu Vũ và Đoàn Mộc ngọc nhìn nhau nở nụ cười, hai người không nhúc nhích, mặc kệ Nguyệt Mịch công chúa ở trong lòng bọn họ rơi lệ, khóc được như vậy cũng tốt, sau này muốn khóc cũng không được, bây giờ cứ để nàng thoải mái biểu hiện tình cảm của mình.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng rõ, Đoàn Mộc Ngọc Hàn cùng Trình Thu Vũ lén lút thu dọn hành lý rồi đi, đi tới trước chuồng ngựa, nắm được ngựa lặng lẽ tiêu sái ra ngoài cửa, hoàn hảo không ai phát hiện, rốt cục hai người cũng yên tâm. Hai người đi tới cửa thôn trấn cũng không ai theo, thở dài một hơi, vừa muốn lên ngựa, chợt nghe có người nói, “Sớm đoán được hai vị đại ca muốn len lén trốn, Nguyệt Mịch đợi đã lâu.”

“Công chúa, người thức dậy thực sớm.” Trình Thu Vũ chỉ có thể nói lời này, hần cũng không biết nói cái gì cho phải. Đoàn Mộc Ngọc Hàn đen mặt lại, cái nữ nhân này thật làm hần chán ghét. Thực sự là âm hồn không tiêu tan mà! Trình Thu Vũ cùng Đoàn Mộc Ngọc Hàn ai thán.

“Các người không phải sợ đến như vậy, ta là đến tiễn các người. Hai vị ca ca, lại đây một chút, Nguyệt Mịch có chuyện muốn nói với các người.” Nguyệt Mịch thần thần bí bí nói.

Trình Thu Vũ cùng Đoàn Mộc Ngọc Hàn đi tới trước mặt Nguyệt Mịch, Nguyệt Mịch nói “Các người cúi đầu, ta nói nhỏ cho các người biết.” Hai người thuận theo cúi đầu, Nguyệt Mịch bẹp bẹp hôn một cái trên mặt từng người, nói một câu: “Ta vẫn thích Trình đại ca nhất.” Nhân lúc hai người còn dờ ra, vui cười quay đầu chạy đi, để lại một tiếng cười thanh thúy.

Trình Thu Vũ ở trước mặt mình bị hôn trộm, Đoàn Mộc Ngọc Hàn cũng không làm quân tử nữa, tức giận giơ chân, chỉ vào Nguyệt Mịch mắng, “Nữ nhân chết tiệt, đừng để ta gặp lại người!”

49. Chương 49

Đoàn người của Nguyệt Mịch công chúa đi vào Vọng thành, nàng xuất ra một cái gương nhỏ tỉ mỉ nhìn đôi mắt có chút thâm quầng của mình, hai ngày một đêm nghỉ ngơi tốt, không thể để người khác nhìn thấy ta không vui vẻ. Nghe Trình đại ca nói trong hậu cung có một thiếu niên tên là Tổ Mạn, hần là vương tử của Ma Dung, được đưa đến Lương quốc. Nguyệt Mịch công chúa thu hồi tình cảm thiếu nữ mơ mộng, trước khi đi mầu thân có dặn nàng, ở cung đình cũng giống như ở trên chiến trường, không tiếng động nhưng đầy máu tanh, Tổ Mạn sao. . . Nguyệt Mịch công chúa lấy hộp son ra, bôi lên môi, nhắm mắt lại, điều chỉnh tình tự, thời gian ở cùng Trình Thu Vũ và Đoàn Mộc Ngọc Hàn giống như mộng đẹp, tỉnh mộng a, thật có chút không muốn. Nếu như mình không phải công chúa, nhất định sẽ theo bọn họ, bất luận đi đến nơi nào cũng được. Vì sao phải sinh tại đế vương gia, sinh tại đế vương gia hưởng thụ vinh hoa phú quý, nhưng luôn phải đối mặt với tranh đoạt quyền lực, thứ mất đi là thanh xuân và cảm tình.

“Công chúa, người không nên nghĩ đến Trình công tử cùng Mộc công tử nữa, người sẽ là hoàng hậu của Lương quốc, người đã phóng túng bản thân, nếu chuyện này để cho phu quân tương lai của người biết, người sẽ bị hắt khinh thị, huống chi bên người hắt còn có một yêu tinh phiên bang tác quái, người nên vì tương lai của mình.” Nhũ mẫu Việt Mai có chút lo lắng, nàng chăm sóc công chúa từ nhỏ đến lớn, công chúa cũng giống như nữ nhi của mình, nàng lo lắng công chúa đơn độc ở ngoại quốc, nên nhất quyết theo công chúa đến Lương quốc này. Mấy ngày hôm nay công chúa làm chuyện khác người như vậy, mong sao Âu Tuấn Trình không tính toán.

“Yên tâm đi nhũ mẫu, ta sẽ làm một hoàng hậu tốt.” Nguyệt Mịch công chúa nói, không biết tương lai sẽ thế nào, Nguyệt Mịch thầm nghĩ, từng bước đi phải thật cẩn thận.

Trong hoàng cung Lương quốc, Âu Tuấn Trình nhận được báo cáo, Trình Thu Vũ và Mộc Ngọc Hàn trên đường đi cứu được Nguyệt Mịch công chúa, hơn nữa Nguyệt Mịch công chúa lại có quan hệ mờ ám với họ, nhất là công chúa đối với Trình Thu Vũ không muốn xa rời. Trong lòng Âu Tuấn Trình không khỏi ghen ghét dữ dội, Trình Thu Vũ, chúng ta xa nhau mới một chút mà người đã vội vàng quyến rũ người khác. Chậm đã, Trình Thu Vũ rời khỏi Vọng thành, hắt đi lúc nào sao ta không biết.

“Vì sao Trình Thu Vũ lại gặp công chúa?” Âu Tuấn Trình bình tĩnh hỏi.

“Nghe Trình Thu Vũ nói, hắt được bạn tốt mời vân du, chuẩn bị chu du các quốc gia, còn muốn đi Tây Vực nhìn.” Một người thị vệ quỳ trên mặt đất, suy nghĩ một chút còn nói thêm: “Trình Thu Vũ cùng người tên Mộc Ngọc Hàn kia có quan hệ mờ ám, thuộc hạ len lén thấy Mộc Ngọc Hàn hôn Trình Thu Vũ.”

Lần này Âu Tuấn Trình không ghen ghét dữ dội như trước, mà giống như là bị cả thùng dấm đổ lên người, vị chua tỏa bốn phía. Sắc mặt có thể so với hắc thạch, tên Trình Thu Vũ chết tiệt tên, hóa ra đã sớm chuẩn bị đường lui, vừa thấy theo ta không được như ý, lập tức tìm một người khác. Trong lòng Âu Tuấn Trình khó chịu, không còn tỉnh táo, nghĩ thầm hiện tại Trình Thu Vũ chạy theo người khác, ta sẽ bắt hắt trở về, bắt trở về sẽ xử lý hắt thế nào, giam cầm hắt, trực tiếp nhét vào hậu cung. Âu Tuấn Trình nghĩ lại, sau đó trấn an chính mình, được rồi, không phải chỉ là một nam sủng sao, Âu Tuấn Trình, người đầu thiếu mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ, không thiếu, mỹ nhân trong cung sẽ từ từ tăng nhanh, mình muốn lập tức kết hôn với hoàng hậu, không lâu sau sẽ có hoàng tử công chúa sinh ra, Trình Thu Vũ là cái gì, hừ, bất quá chỉ là đồ ta không thích thì bỏ, ai muốn mang hắt trở thành bảo bối thì tùy. Vậy là chuyện này đã bị Âu Tuấn Trình đặt ở một bên, hắt cũng không nghĩ đến tội của công chúa Tấn quốc, hoàng hậu là hắt muốn thú, tiên tri nói hoàng hậu là một yêu ma cũng được, là một quốc mẫu cũng được, cái gì cũng kém so với ích lợi mà Tấn quốc mang lại cho ta.

“Trẫm đã biết, khanh đã khổ cực, xuống phía dưới lĩnh thưởng đi.” Âu Tuấn Trình nói.

“Thần tạ ơn hoàng thượng.” Thị vệ kia lĩnh chỉ tạ ân, lặng lẽ lui ra ngoài.

Âu Tuấn Trình phất ống tay áo, ngồi ở long ỷ, ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ. Một con bồ câu tuyết trắng bay qua, tâm tình của hắt cũng tốt lên. Nghĩ đến Tố Mạn, tính tình Tố Mạn nhu thuận, trên long sàng biểu hiện dị thường nhiệt tình, hết sức lấy lòng a. Âu Tuấn Trình nhắm mắt lại, trước mắt là nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái của Trình Thu Vũ, đôi mắt thanh thanh lượng lượng không có một tia âm mưu, nhìn hắt lòng mình luôn thanh thản. Âu Tuấn Trình sẽ không thừa nhận chính mình đã sai, không thừa nhận hắt đã đẩy người hắt yêu sang bên cạnh người khác, mà người này hắt không quên được. . . Âu Tuấn Trình không muốn nhớ tới những thứ này, hắt đứng lên, “Triệu Từ Thế Thanh đến đây, còn có thừa tướng, Trữ vương và Vương Nguyên Vô, trẫm muốn thương lượng với bọn họ chuyện đại hôn, hôn lễ của trẫm không thể có bất luận sai lầm gì.” Âu Tuấn Trình ra lệnh một tiếng, tiểu thái giám lập tức lĩnh chỉ đi tuyên gọi. Âu Tuấn Trình nghĩ, bận rộn sẽ làm hắt quên Trình Thu Vũ, sau này hắt có thể nhớ người này sao? Thời gian có thể hòa tan tất cả, nghĩ tới đây Âu Tuấn Trình bước nhanh đến ngự thư phòng.

Dịch quán Tề quốc, Đoan Mộc Đình giống như mèo nhỏ cọ qua cọ lại, Đoan Mộc Thanh Lam nhận được thủ hạ hồi báo, mặt mày rạng rỡ. Nội bộ Âu Tuấn Trình mâu thuẫn, hiện tại trong lòng Âu Tuấn Trình là vị gì a, chắc hẳn rất “Vui sướng”.

“Không nghĩ tới Trình Thu Vũ thật ra là một bánh trái tỏa hương, có thể dẫn dụ vài chích lang tới thưởng

hắn. Dĩnh nhi vui vẻ không, Trình Thu Vũ và Âu Tuấn Trình đã kết thúc, sau này tại Lương quốc sẽ không có chỗ cho hắn.” Đao Mộc Thanh Lam vuốt ve mái tóc của Đao Mộc Dĩnh, mái tóc dài mềm mượt của Dĩnh nhi tỏa ra một tia hương khí, Đao Mộc Thanh Lam yêu nhất mùi hương này.

Đao Mộc Dĩnh gồi đầu lên đùi của Đao Mộc Thanh Lam, nhìn nhìn cằm Đao Mộc Thanh Lam, nguyên lai phụ thân là một đại hồ tử, nếu như mỗi ngày hắn không cạo râu mép sạch sẽ, hắn sẽ là đại hồ tử giống Mao Qua. Vươn tay nhỏ bé sờ sờ cằm Đao Mộc Thanh Lam, trong lòng nghĩ, trưởng thành ta cũng sẽ là một đại hồ tử sao, ta với hắn cũng có chút tương tự mà.

“Bánh trái tỏa hương, hắn cùng Nguyệt Mịch công chúa có quan hệ không rõ ràng, cũng đủ khiến trong lòng Âu Tuấn Trình cả đời cũng không chấp nhận được. Tứ ca cũng thật là, Trình Thu Vũ đâu có tốt, hắn lại coi trọng người này.” Đao Mộc Dĩnh mân mê vật áo, hờn giận nói, vừa nghĩ đến cừu hận kiếp trước, còn có một ngày nào đó Đao Mộc Ngọc Hàn đưa Trình Thu Vũ tới trước mặt mình, Đao Mộc Dĩnh không biết nên đối mặt với người này như thế nào. Không muốn Đao Mộc Ngọc Hàn tham dự vào chuyện này, nhưng mình không thể bỏ xuống cừu hận với Trình Thu Vũ, hiện tại sự tình quá phức tạp. Nghe Đao Mộc Thanh Lam nói Đao Mộc Ngọc Hàn thụ thương được Trình Thu Vũ cứu, bởi vậy mà Đao Mộc Ngọc Hàn coi trọng Trình Thu Vũ, ta cần xử lý chuyện này?

“Nói thế nào thì Trình Thu Vũ cũng cứu lão tứ, người hận hắn, trước mặt tứ ca không nên biểu lộ ra. Ai, không nghĩ tới sự tình lại như vậy.” Đao Mộc Thanh Lam cũng thở dài một hơi, “Tứ ca người cùng Trình Thu Vũ xuất hiện, phá hủy kế hoạch của trẫm, muốn Lương quốc cùng chúng ta liên thủ đối phó Vệ quốc, chuyện này xem ra còn chưa nắm chắc.”

“Hoàng đế đại hôn, phỏng chừng thời gian Tổ Mạn tiêu dao không còn được bao lâu. Nam sủng sao có thể so được với hoàng hậu ni. Trình Thu Vũ rời đi cũng vì lo lắng điều này.” Tuy rằng Đao Mộc Dĩnh hận hắn, nhưng dù sao kiếp trước hắn cũng là ca ca mình, mặc dù cảm tình không sâu. Tâm tình Đao Mộc Dĩnh phức tạp, không biết nên làm như thế nào cho phải.

“Phụ hoàng, năm nay Dĩnh nhi bao nhiêu tuổi, phụ hoàng còn nhớ rõ không?” Đao Mộc Dĩnh trát trát nhãn tình hỏi.

“Nhớ kỹ, Dĩnh nhi sắp qua mười ba tuổi, ai nha, người sắp mười bốn tuổi! Dĩnh nhi cũng đã trưởng thành.” Đao Mộc Thanh Lam sờ sờ đầu hài tử, cảm thán nói, hài tử này đã mười mấy tuổi, cũng không cao thêm chút nào, hài tử này giống ai chứ.

“Phụ hoàng, ngày Dĩnh nhi mười bốn tuổi, Dĩnh nhi có thể ở mặt trên phải không?” Đao Mộc Dĩnh trát trát nhãn tình, bướng bỉnh nhìn Đao Mộc Thanh Lam.

Nhất thời Đao Mộc Thanh Lam tựa như nghẹn, muốn nói cũng không nói ra được, hài tử này còn suy nghĩ chuyện này, hắn muốn gì ta cũng không phản đối, duy độc chuyện này. . . Có! Đao Mộc Thanh Lam cười gian một tiếng, trong lòng có chủ ý. (ha ha ha...ha Dĩnh nhi sẽ thỏa mãn a)

“Ai, phụ hoàng, ngày mai vị hoàng đế kia đại hôn, nhi thần không muốn mặc rườm rà như lần trước.” Đao Mộc Dĩnh hỏi. Nhớ tới trang phục lần trước, phụ hoàng giúp mình mặc cả nửa ngày, sớm biết thế mang theo Thập Lục cùng Thủy Trúc, chải đầu mặc quần áo đều không là vấn đề.

“Tuy lễ phục rườm rà, nhưng là lễ phục của thân vương, tham gia hôn lễ không thể qua loa được, phải có khí thế của Tề quốc chúng ta.” Đao Mộc Thanh Lam nói.

“Ai, mặc như vậy rất khó chịu.” Đao Mộc Dĩnh oán giận. Lễ phục rườm rà, vật phẩm trang sức đinh đinh đang đang, nhớ tới lại nhức đầu. Nhấn nhấn, phải quan tâm quốc thể, lần sau thật không muốn làm sứ thần. Sau này nhường lại cho Ngũ ca, phải chia ngọt sẻ bùi a, ý này rất hay! (tại Tề quốc xa xa, Đao Mộc Tuyết đánh một cái hắt xì, trong lòng nghĩ không biết ai chửi bậy sau lưng ta)

Ngày đại hôn, Âu Tuấn Trình mặt mày hớn hở, một thân hoa mỹ trang nghiêm, lễ phục hắc sắc thêu kim long ngũ sắc, đầu đội Cửu Long quan, đẹp đẽ quý giá cao nhã. Nguyệt Mịch công chúa một thân lễ phục hắc sắc thêu kim phượng ngũ sắc, đầu đội mũ phượng cửu phượng phi vân, dung nhan mỹ lệ tinh xảo, ung dung đẹp đẽ đứng bên cạnh Âu Tuấn Trình, tiếp thu lễ bái của quần thần. Đao Mộc Dĩnh cùng Đao Mộc Thanh Lam cũng đứng ở trong đám người, một thân Đao Mộc Dĩnh là lễ phục rất nặng, đầu đội long quan tử sắc, trên người đeo bội sức đinh đinh đang đang, Đao Mộc Dĩnh hờn giận trở mình, hai mắt tròn trắng,

y phục này còn nặng hơn chiến giáp, nếu không phải bây giờ trời lạnh, mình nhất định sẽ bị nóng chết. Hắn nhìn thoáng qua vị Trữ vương mập mạp của Lương quốc, vị Vương gia cũng giống hắn, một thân phục sức Vương gia, khiến lão Vương gia có chút đổ mồ hôi, trong lòng Đoan Mộc Dĩnh cũng đỡ giận.

Kế tiếp là tiệc rượu, triều thần cùng sứ thần kính rượu nhau, tửu lượng của Đoan Mộc Dĩnh ba chén đã say, Đoan Mộc Thanh Lam hơi đau đầu, tiểu tử kia thật không giống nam nhi Đoan Mộc gia, nam nhân Đoan Mộc gia đều là trăm chén không say, duy độc có một người như thế.

Âu Tuấn Trình nhìn thấy Đoan Mộc Dĩnh có vẻ uống say, trong lòng âm thầm vui vẻ, lần trước đã nghĩ nếu như hắn uống say, nghĩ biện pháp giữ hắn ở lại trong cung, có thể thân cận một chút, hiện tại là một cơ hội.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoan Mộc Dĩnh đỏ bừng, ôm bầu rượu làm nũng với Đoan Mộc Thanh Lam: “Phụ hoàng, Dĩnh nhi trăm chén không say, phải không?”

“Phải, người là trăm chén không say.” Đoan Mộc Thanh Lam kiên trì hống Đoan Mộc Dĩnh, tiểu tử này đã say, ai!

“Nói với sứ thần Tề quốc, nếu Hiếu thân vương say, trước hết đến nghỉ ngơi tại Thanh Tâm điện một chút, tỉnh rượu rồi lại đi.” Âu Tuấn Trình phân phó thái giám bên cạnh.

“Tuân chỉ.” Thái giám quay người lại chạy đến bên người Đoan Mộc Thanh Lam, nói với Đoan Mộc Thanh Lam rằng: “Vị đại nhân này, hoàng thượng nói Vương gia đã say như vậy, muốn nô tài nói người mang Vương gia đến Thanh Tâm điện nghỉ ngơi, khi tỉnh rượu thì trở lại.”

Đoan Mộc Thanh Lam thầm nghĩ không tốt, Âu Tuấn Trình luôn nhìn Dĩnh nhi mê đắm, muốn chúng ta ở lại Thanh Tâm điện, hừ, thật là có tâm a. “Đa tạ ý tốt của hoàng thượng, Thanh Tâm điện ở nơi nào?”

“Đi theo ta.” Tiểu thái giám dẫn đường, Đoan Mộc Thanh Lam ôm lấy Đoan Mộc Dĩnh hướng các vị đại nhân sứ thần cáo biệt, những người này sớm nhìn ra Đoan Mộc Dĩnh đã say mèm, cũng không quá để ý. Đoan Mộc Dĩnh nao loạn, ôm một bầu rượu nằm trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam cười khúc khích, đáng tươi cười muốn bao nhiêu ngu ngốc thì có bấy nhiêu ngu ngốc.

Nguyệt Mịch nghe Âu Tuấn Trình nói, không hề cao hứng, có ai lại để sứ thần ngoại quốc ở trong cung. “Hoàng thượng rất quan tâm đến thân vương a.”

“Hoàng hậu không nên suy nghĩ nhiều, Hiếu thân vương là một hài tử, ở Tề quốc Hiếu thân vương rất được sủng ái, chiếu cố một chút biểu thị muốn tăng cường mối quan hệ hữu hảo giữa hai nước.” Âu Tuấn Trình cười rạng rỡ, che giấu sắc tâm của mình.

Cưới ta, tân hôn còn muốn ăn dã thực, trong lòng Nguyệt Mịch công chúa Âu Tuấn Trình đã không thể nào so được với Trình Thu Vũ và Đoan Mộc Ngọc Hàn, Nguyệt Mịch công chúa mỉm cười, trào phúng, đế vương đều là người không đức hạnh, Âu Tuấn Trình như vậy, phụ hoàng cũng là như vậy, ăn trong bát nhìn trong nồi còn muốn nắm trong tay, không có thứ gì tốt. Thị vệ bên người Hiếu thân vương kia không phải tầm thường, sao hắn có thể để cho người thực hiện được. Nguyệt Mịch công chúa giống như đang xem trò vui, về điểm này thật không giống thiếu nữ vui vẻ ngày đó.

Tại Lim điện, Tổ Mạn đập vỡ mọi thứ phát tiết phần nộ, Âu Tuấn Trình đại hôn, ban cho hắn những thứ này để hắn thoải mái, cho hắn thứ này có ích lợi gì, hoàng hậu mới là nữ chủ nhân của hậu cung, hắn là cái gì. Trước khi tiến cung Tổ Mạn cũng hiểu vị trí của mình ở hậu cung Lương quốc, nhưng tránh không được có chút mộng đẹp nho nhỏ, muốn Âu Tuấn Trình yêu mình, muốn có chút địa vị trong cung, bây giờ hắn chỉ tựa như những vật phẩm quý giá bài trí trong cung điện này. Trong lòng Âu Tuấn Trình tưởng nhớ ai Tổ Mạn không rõ ràng lắm, nhưng hắn biết chắc chắn không phải là mình, là mình chưa đủ đẹp hay là mình không tốt.

“Thị quân, hoàng thượng muốn Hiếu thân vương của Tề quốc ở tại Thanh Tâm điện.” Một tiểu thái giám lên lút nói cho Tổ Mạn.

“Hừ!” Trong lòng Tổ Mạn thâm mắng, khá lắm hồ ly tinh Tề quốc, quyến rũ đến tận đây, tạp chủng như người không chết từ tế được!

Thanh Tâm điện, Đoan Mộc Dĩnh được Đoan Mộc Thanh Lam đặt ở nhuyễn tháp, Đoan Mộc Dĩnh ôm bình rượu thì thảo tự nói, “Lại một chén, cùng ly.”

Đoan Mộc Thanh Lam đoạt bình rượu trong tay hắn, đặt trên bàn gỗ, ngồi ở bên cạnh Đoan Mộc Dĩnh hỏi: “Dĩnh nhi, ta là ai?”

“Người là phụ hoàng, ta không uống say a. Hắc hắc hắc. . .” Đoan Mộc Dĩnh cười ngây ngô.

“Vậy phụ hoàng hỏi, Dĩnh nhi thích phụ hoàng sao?” Đoan Mộc Thanh Lam hỏi.

Đoan Mộc Dĩnh hắc hắc hắc cười rộ lên, kéo Đoan Mộc Thanh Lam chủ động hôn lên, “Ta biết phụ hoàng muốn ta, muốn ta nói ra ta thích phụ hoàng, ta không uống say, lòng ta thích phụ hoàng, nhưng ta không nói cho phụ hoàng ta thích hắn, để hắn sốt ruột mà đoán, phụ hoàng, ta thông minh không?”

“Dĩnh nhi thông tuệ hơn người, phụ hoàng chịu thua sự thông tuệ của người luôn.” Đoan Mộc Thanh Lam đỡ khóc đỡ cười, hắn không nghĩ sẽ có đáp án này, tục ngữ nói rượu vào lời ra, không ngờ Dĩnh nhi lại nói ta thích phụ hoàng, thế nhưng ta không nói cho hắn. Cái tiểu bại hoại này! Đoan Mộc Thanh Lam cứng chiều hôn nhẹ lên môi Đoan Mộc Dĩnh, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của hắn.

Đoan Mộc Dĩnh cười khúc khích, không biết đại sắc lang có thể ăn tươi hắn bất cứ lúc nào, tiếp tục nói: “Phụ hoàng vì sao chỉ hôn nhẹ Dĩnh nhi? Ta đây muốn hôn phụ hoàng.”

“Dĩnh nhi, người biết người đang làm cái gì sao, người đang mê hoặc ta.” Đôi mắt Đoan Mộc Thanh Lam sâu thẳm, thanh âm trầm thấp, đúng là yêu tinh, người khiến ta không khống chế được!

50. Chương 50

Đoan Mộc Dĩnh mỉm cười, như hoa nở rộ, Đoan Mộc Thanh Lam mê say trong đó, “Người là quỳnh hoa của ta, Dĩnh nhi.” Đoan Mộc Thanh Lam cúi người hôn lên đôi môi hồng nhuận của thiếu niên, thiếu niên vươn đầu lưỡi hồng nhạt chủ động mời Đoan Mộc Thanh Lam quán quýt. Nhiệt khí lan tràn, thiếu niên giãy dụa thân thể gần kề Đoan Mộc Thanh Lam, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, chân Đoan Mộc Thanh Lam chạm rai ma sát giữa hai chân thiếu niên, một tay ôm cái cổ của nam hài, tay kia tham nhập trong vạt áo, thiếu niên đón ý, một tay nhỏ bé vòng qua cổ Đoan Mộc Thanh Lam, một tay theo lưng đi xuống.

“Dĩnh nhi, ở đây là Thanh Tâm điện của Lương quốc, người còn xuống phía dưới như vậy, phụ hoàng sẽ nhện không được.”

Nói đến đây, Đoan Mộc Thanh Lam cũng không thể nhẫn nại được dục vọng của mình nữa, khẽ cắn lên môi Đoan Mộc Dĩnh, “Tiểu tinh linh mê người, phụ hoàng hảo hảo thương yêu người, chớ sốt ruột.”

Thiếu niên bướng bỉnh nghiêng đầu một bên, lại bị Đoan Mộc Thanh Lam xoay lại, chiếm đoạt cái miệng nhỏ nhắn, giảo lộng mọi góc ngách trong khoang miệng, đầu lưỡi thiếu niên phối hợp với động tác của đối phương, sau đó hoàn toàn xui lơ trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam, hoàn toàn hưởng thụ mê say phụ thân mang đến ỉn.

Thấy thiếu niên đã trầm mê, Đoan Mộc Thanh Lam cởi vạt áo thiếu niên ra, bàn tay to vói vào bộ vị giữa hai chân thiếu niên. Tuy rằng cùng Đoan Mộc Thanh Lam đã làm rất nhiều lần, Đoan Mộc Dĩnh vẫn theo bản năng kẹp chặt hai chân, nhưng lại bị hai chân của Đoan Mộc Thanh Lam tách ra, bắt đắ dĩ không thể làm gì khác hơn là nhấc mông né tránh, nhưng đầu địch nổi bàn tay to phủ lộng chà xát của đối phương.

Thiếu niên chỉ cảm thấy hạ thân mát lạnh, Đoan Mộc Thanh Lam kéo quần Đoan Mộc Dĩnh xuống, liền có vật thô nganh cùng với thuốc mỡ tiến nhập tiểu huyết của thiếu niên, đầu tiên là một ngón tay, sau khi vừa một ngón tay, lại là một ngón tay. Cuối cùng là ba ngón tay tiến tiến xuất xuất, niết nhẹ nhàng. . . Xấu hổ sớm bị tình cảm mãnh liệt cực nóng đốt đi.

Đoan Mộc Thanh Lam biết Đoan Mộc Đình đã có cảm giác, thân thể trắng nõn mê người dưới lớp quần áo đã phiem hồng, xuất hiện run run nho nhỏ, cổ họng tràn thanh âm rên rỉ ma mị, như cổ vũ Đoan Mộc Thanh Lam nhiệt tình cướp đoạt chính mình.

Thiếu niên bị kỹ xảo của Đoan Mộc Thanh Lam thiêu đốt, nhanh chóng khuếch tán tới toàn thân, khát vọng đã khiến thần trí hần trống rỗng, hần muốn Đoan Mộc Thanh Lam thỏa mãn hần. Cái loại khát vọng này chậm rãi rót vào ăn mòn sự tỉnh táo cuối cùng.

Đoan Mộc Thanh Lam thấy tiểu ngọc trụ của thiếu niên chảy ra một chút dịch thể bạch sắc, cổ dục nhất thời bạo phát, liền cởi quần lấy ra dục vọng thô to, tiến đến bên miệng của thiếu niên, “Muốn sao, Đình nhi muốn ta thỏa mãn sao.”

Thân thể Đoan Mộc Đình hư nhuyễn, thở dốc, hai má ửng đỏ, hai mắt mê ly, cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng mở ra. Vươn đầu lưỡi liếm khởi, chậm rãi hàm nhập nó vào trong đôi môi anh đào, cảm giác khoang miệng ấm áp bao khóa. Tâm trạng Đoan Mộc Thanh Lam vui sướng, ôm lấy đầu thiếu niên bắt đầu mãnh liệt trừu sáp. Bỗng nhiên Đoan Mộc Thanh Lam rút dục vọng ra, giúp thiếu niên trở mình, nhắc eo nhỏ của thiếu niên lên, đem dục vọng đi vào tiểu huyết, thiếu niên hơi có chút đau nhức, hừ nhẹ một tiếng, Đoan Mộc Thanh Lam xoa nắn cái mông sáng bóng của thiếu niên, cái mông nửa kín nửa hở lộ ra sau áo càng tăng thêm quyến rũ, còn có đôi chân trắng nõn, nhẵn nhụi, những ngón chân nhỏ nhắn. Thân thủ vuốt ve trước ngực thiếu niên, khiến hai điểm hồng anh đứng thẳng, thiếu niên thả lỏng thân thể của chính mình, hơi rên rỉ: “Phụ hoàng thật xấu, mỗi lần đều như vậy. . . A. . .”

Đoan Mộc Thanh Lam đánh lên cái mông tròn của thiếu niên, phát sinh tiếng vang dội rất lớn. Đoan Mộc Thanh Lam biết thiếu niên đã suyễn tức. Bên trong truyền ra thanh âm giao triền, tốc độ cũng nhanh hơn.

Đoan Mộc Thanh Lam rút ra dục vọng, giúp thiếu niên lật người lại, tách hai chân xa nhau, sau đó rất nhanh cúi xuống, hôn lên đôi môi sưng đỏ, thiếu niên cũng từ từ nhắm hai mắt, thở hổn hển, hai cánh tay ôm chặt lấy cổ đối phương. Hai tiểu nhũ hồng hồng trên ngực bị xoa nắn đè ép, đứng thẳng. Đoan Mộc Thanh Lam cọ cọ vài cái tại tiểu huyết phần nộn của thiếu niên, sau đó liền đi vào.

Thiếu niên cảm thấy dục vọng quen thuộc của Đoan Mộc Thanh Lam tiến vào, hần phát sinh tiếng kêu vui sướng. Hai chân Đoan Mộc Đình cuốn chặt lấy thắt lưng của Đoan Mộc Thanh Lam, hạ thân phối hợp với luật động của phụ thân, hưởng thụ khoái cảm hần gây ra ỳnh...

Âu Tuấn Trình mượn cơ hội ly khai tiệc rượu, muốn âu yếm với mỹ nhân bé nhỏ. Hần khẩn cấp bước nhanh tới Thanh Tâm điện, chợt nghe bên trong có âm hưởng khác thường. Âu Tuấn Trình cũng không kinh hách quá, hần lập tức nói với thái giám thị vệ bên người: “Thủ ở bên ngoài, không được tiến đến.” Lập tức Âu Tuấn Trình cất bước đi vào Thanh Tâm điện, đi qua bình phong, phía nhuyễn tháp có hai bóng dáng dầy dụa cùng một chỗ, Đoan Mộc Thanh Lam ngẩng đầu liếc mắt nhìn Âu Tuấn Trình, dùng áo choàng rộng thùng thình bao lấy thân thể Đoan Mộc Đình, thiếu niên thần trí đã không rõ, đang ngủ trong lòng phụ thân. Đoan Mộc Thanh Lam chỉnh lý một chút y phục của mình, thực mắt hứng, hiếm khi Đình nhi chủ động như ngày hôm nay, lại có một người rắp tâm bắt lương tới quấy rối.

“Người đang làm cái gì, một thị vệ nho nhỏ, dám bất kính với thân vương!” Âu Tuấn Trình quát lên như kẻ điên, mỹ nhân bị người khác nhanh chân đến trước, trong lòng sao không tức giận.

“Bệ hạ tức giận cái gì, quan hệ của thân cùng Hiếu thân vương được hoàng thượng Tề quốc tán thành, thân và Hiếu thân vương là tình nhân, cùng hần hoan hảo có gì không đúng?” Đoan Mộc Thanh Lam ôm Đoan Mộc Đình, vén mái tóc trên mặt ái tử, trải qua tình dục khiến khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm kiều mị động nhân, thiếu niên khó chịu, cọ đi cọ lại trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam, tìm một vị trí thoải mái, ngủ say.

“Người nói vậy, rõ ràng là người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.” Hiện tại Âu Tuấn Trình muốn mượn một cái cố giết người này, thái độ người này khiến cho hần phẫn nộ. Trong giọng nói bao gồm khí thế vương giả, hần đối với mình vô cùng bất kính, những cái này không phải là trọng yếu, trọng yếu chính là hần có được người Âu Tuấn Trình muốn.

“Bệ hạ, thân không có lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, tất cả tử y vệ đều biết chúng ta yêu nhau, người có thể gọi bọn hần đến hỏi.” Đoan Mộc Thanh Lam không thêm đề ý. Hần tỉ mỉ quan sát Âu Tuấn Trình,

tiểu tử này lớn lên cũng rất tuấn mỹ, đáng tiếc là quá háo sắc nên thiếu lịch lãm.

Trong lòng Âu Tuấn Trình không thoải mái, hắn không có quyền tùy tiện chém giết sứ thần ngoại quốc. Tưởng rằng sẽ chiếm tiện nghi nhưng lại mở cơ hội cho người khác, thực sự là trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

“Hoàng thượng không ở cùng hoàng hậu, sao lại đến đây làm gì.” Đao Mộc Thanh Lam giả giả không biết, cố ý hỏi.

“Trẫm đến xem Hiếu thân vương đã tỉnh rượu chưa, quan tâm một chút mà thôi.” Âu Tuấn Trình nói. Âu Tuấn Trình thầm nghĩ, chết cũng không thể nói ta là vì chiếm tiện nghi tới.

“Đa tạ bệ hạ quan tâm, Dĩnh nhi không có việc gì.” Đao Mộc Thanh Lam thiêu mi, khóe miệng giương lên, nhẹ nhàng đặt Đao Mộc Dĩnh ở tháp thượng, đắp chăn lên, xoay người đối với Âu Tuấn Trình vừa cười vừa nói: “Bệ hạ, lần này thần tới Lương quốc, thần có sứ mệnh khác, thần mang theo quốc thư của hoàng thượng nước thần tới, chuyện này Hiếu thân vương không biết.”

“Quốc thư, quốc thư gì?” Âu Tuấn Trình trầm giọng hỏi. Âu Tuấn Trình cũng đánh giá cẩn thận Đao Mộc Thanh Lam, tên đội trưởng thị vệ này, xem ra lai lịch không nhỏ, không kể đến dung mạo, chỉ nhìn khí chất của hắn thì tuyệt không thể là một thị vệ nho nhỏ. Hắn đến tột cùng là người phương nào!

“Bệ hạ, thỉnh ra bên ngoài nói chuyện.” Đao Mộc Thanh Lam vẻ mặt ôn hoà mời Âu Tuấn Trình, biểu tình có chút khiêm tốn, trong lòng Âu Tuấn Trình rất buồn bực, không rõ người kia muốn nói chuyện gì, vì vậy hắn cùng đi tới bên ngoài bình phong, an vị bên cạnh bàn gỗ.

“Người có chuyện gì mau mau nói đi, trẫm không thích giả vờ thần bí.” Âu Tuấn Trình có chút tức giận hỏi.

Đao Mộc Thanh Lam lấy ra quốc thư, cung kính đưa cho Âu Tuấn Trình, Âu Tuấn Trình tiếp nhận quốc thư, nhìn kỹ, xác thực là quốc thư tự tay hoàng đế Tề quốc viết, trên mặt có dấu ngọc tỷ sẽ không sai. Nội dung quốc thư là muốn liên minh với Lương quốc thảo phạt Vệ quốc, bởi vì nhị hoàng tử của Tề quốc ở tại Vệ quốc làm chất tử, bị người Vệ hại chết, hơn nữa tiên tri Phi Nhiễm nói hoàng thượng Vệ quốc mới là thiên tử đích thực nhất thống thiên hạ bởi vậy dã tâm của hoàng đế kia thật không nhỏ.

Tiên tri Lưu Đình đã nói Âu Tuấn Trình là người nhất thống thiên hạ, mà hắn cũng nghĩ rằng mình mới là người có khả năng nhất thống thiên hạ.

“Việc binh đao không thể tùy tiện động, để trẫm ngẫm lại.” Âu Tuấn Trình trầm ngâm một chút.

“Bệ hạ, tận dụng thời cơ. Quốc gia của bệ hạ ta vì hoàng tử báo thù, đây là thời cơ tốt để triệt để đối thủ của ngài.” Đao Mộc Thanh Lam khuyên, Âu Tuấn Trình không nhúc nhích thanh sắc, Đao Mộc Thanh Lam minh bạch Âu Tuấn Trình muốn cùng các đại thần thương nghị việc này, hôm nay cũng không thể nói xong.

“Như vậy đi, trẫm cùng chúng thần thương nghị một chút, sau đó cho quốc chủ Tề quốc một câu trả lời thuyết phục, được không?” Âu Tuấn Trình thu hồi quốc thư, nói.

“Cũng được, thần không vội vàng, sau khi bệ hạ quyết định, phái người báo cho chúng ta biết một chút?” Đao Mộc Thanh Lam nói.

“Cũng tốt.” Âu Tuấn Trình đứng lên, nhìn mỹ nhân đã ngủ say sau bình phong, thật không cam lòng cũng phải đi a. Ai, chung quy mình cùng mỹ nhân hữu duyên vô phận. Nghĩ đi nghĩ lại, tối nay là ngày đại hỉ của mình, trẫm còn có hoàng hậu làm bạn, đi thôi.

Âu Tuấn Trình đột nhiên nghĩ một chút, gần đây có rất nhiều chuyện xảy ra, hắn muốn an tĩnh suy nghĩ. Cùng Tề quốc liên minh đánh Vệ quốc là đại sự, tiêu diệt Vệ quốc đối với quốc gia của mình mà nói là chuyện tốt, mở rộng bản đồ Lương quốc là mộng tưởng của Âu Tuấn Trình. Nhưng chiến tranh tiêu hao quân và của cải, đó cũng không phải là chuyện nhỏ. Âu Tuấn Trình vừa đi vừa nghĩ, bất tri bất giác đi tới một tòa cung điện phi thường quen thuộc.

Đẩy cửa cung ra, Âu Tuấn Trình đi vào trong, nhìn xung quanh, lúc hắn là thái tử, hắn ở trong tòa cung điện này, từ nhỏ đã cùng Trình Thu Vũ trải qua thời gian tốt đẹp, sau đó nơi này trở thành nơi ở của Trình Thu Vũ. Đẩy ra cửa phòng, bởi vì không người ở, trên bàn xuất hiện một tầng bụi bặm. Âu Tuấn Trình

đi một vòng trong phòng, nhìn đông nhìn tây, toàn bộ gian phòng đơn giản thanh lịch, không thể sánh với Lim điện xa xỉ, phòng ốc ở đây sơ sài. Hắn đã ở nơi này nhiều năm, Âu Tuấn Trình ngồi ở trên ghế, trước mắt thoáng qua dáng tươi cười của Trình Thu Vũ. Nếu như Trình Thu Vũ ở chỗ này, thì sẽ nói với hắn thế nào, sẽ cười với hắn ra sao, sẽ nói hôm nay người đại hôn, đến chỗ hoàng hậu đi a. Lúc ta rời đi, dáng tươi cười của hắn sẽ bị nước mắt bao phủ, vì sao trong ấn tượng ta không có hình dáng hắn lúc rơi lệ, hắn chưa bao giờ khóc trước mặt ta. Chỉ có ở chỗ này tĩnh tọa, tâm tình mới có thể bình tĩnh, Âu Tuấn Trình thừa nhận mình đã phạm sai lầm, trong lòng hắn muốn Trình Thu Vũ trở về nhưng không còn mặt mũi nào, hơn nữa Trình Thu Vũ sẽ trở về sao.

Nguyệt Mịch công chúa nhìn ngọn đèn dầu, nàng chờ trượng phu của nàng, trong tay nàng nắm một tiểu hà bao, trong tiểu hà bao là một bùa bình an, nàng nhớ tới lần đầu tiên nàng tặng lễ vật cho nam nhân nàng yêu, suốt đời cũng khó quên. Nam nhân kia cười rộ lên thật ấm áp, Nguyệt Mịch công chúa tuy rằng chưa thấy qua nhiều công tử, nhưng đối với nam nhân đó nhất đó là kiến chung tình, Âu Tuấn Trình có thể nào so sánh với hắn, một người quân chủ hảo nam sắc, cũng giống như hoàng huynh mình nạp nam sủng, đêm tân hôn, hắn đi nơi nào.

Đoan Mộc Thanh Lam giúp Đoan Mộc Dĩnh tắm rửa sạch sẽ thân thể, giúp hắn mặc y phục, ôm người vẫn chưa tỉnh rượu rời khỏi hoàng cung. Ngoại quốc sứ thần ở tại hoàng cung qua đêm không phải là quy củ.

Đoan Mộc Thanh Lam ôm Đoan Mộc Dĩnh đi ra đại môn hoàng cung, Đoan Mộc Thanh Lam quay đầu lại nhìn tòa cung điện này, lướt qua cung tường cao chót vót, truyền đến những trận âm thanh ồn ào, mọi người còn đang ăn mừng đại hôn, Đoan Mộc Thanh Lam nhớ tới lần đầu tiên mình thành hôn, Cơ thị ngượng ngùng mỉm cười, không có ái tình, chỉ có lợi ích. Đoan Mộc Thanh Lam ai thán một tiếng cho cái chết của Cơ thị, chỉ mong tòa cung điện này sẽ không làm mất đi tình cảm mơ mộng thiếu nữ của Nguyệt Mịch công chúa, trong hoàng cung một thiếu nữ rực rỡ như Cơ thị chậm rãi trở nên bén nhọn âm hiểm, Nguyệt Mịch công chúa sẽ biến thành cái dạng gì? Chỉ có Dĩnh nhi của ta là tốt, chỉ biểu lộ tâm tính trước mặt ta, ta thích Dĩnh nhi như vậy.

Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Thanh Lam kết thúc hành trình tại Lương quốc, lên xe ngựa trở về Tề quốc. Đi nửa ngày, Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Thanh Lam có chút mệt nhọc, liền dừng lại nghỉ ngơi. Từ y vệ dừng mã xa ở bên bờ sông, bọn họ cũng giúp ngựa tắm rửa, Đoan Mộc Dĩnh xuống xe, hoạt động thân thể của chính mình, ngồi mã xa lưng lay lắt thực khó chịu, thân thể muốn rời ra từng mảnh. Đoan Mộc Thanh Lam cũng xuống xe đi một chút, hoạt động tứ chi, hoạt động lại hoạt động, sau đó tựa vào người Đoan Mộc Dĩnh nằm bất động.

“Phụ hoàng, người rất nặng.” Đoan Mộc Dĩnh oán giận, “Nhi thần vốn thấp bé, lại đè lên nhi thần, nhi thần sao có thể cao lên.”

Tiểu quý, thật đáng yêu. Đoan Mộc Thanh Lam hôn lên môi Đoan Mộc Dĩnh, từ y vệ thấy nhưng không thể tránh, đành làm bộ không thấy. “Người như vậy là hay nhất, Dĩnh nhi không cần cao cũng không cần cường tráng, Dĩnh nhi nhỏ nhắn xinh xắn ôm thật là thoải mái.” Đoan Mộc Thanh Lam nói.

“Không được, nếu như không cao, nhi thần thế nào phản công ni.” Đoan Mộc Dĩnh luôn mơ mộng mình cao bằng Đoan Mộc Thanh Lam, nói vậy có một ngày sẽ có thể phản công thành công, ta phải nỗ lực cao lên.

“...” Còn đang suy nghĩ chuyện này, trời ơi, vẻ mặt Đoan Mộc Thanh Lam đầy hắc tuyến.

Thời khắc tốt đẹp hết lần này tới lần khác luôn có người làm rối, lần này là một đám thích khách, thích khách lần này chất lượng hiển nhiên không bằng lần trước. Từ y vệ đối phó bọn họ dư dả. Đoan Mộc Dĩnh vỗ vỗ ống tay áo của Đoan Mộc Thanh Lam, nhỏ giọng hỏi: “Phụ hoàng, thích khách lần này lại là người an bài sao?”

“Thủ đoạn giống nhau, sử dụng nhiều sẽ không linh, sao trẫm thế lại dùng nữa. Lần này thích khách đích thực là Tổ Văn cung phái tới, Phi Nhiễm muốn chúng ta chết ở chỗ này.” Đoan Mộc Thanh Lam nắm chặt Huyết Hồn kiếm trong tay, hắn phải bảo vệ ái tử của mình, tuy rằng hài tử này không cần hắn bảo hộ, hắn cũng muốn chắn phía trước.

“Ai nha, thật có duyên, thiên, còn nhớ bằng hữu ăn bánh bao không.” Dạ Dương kỳ mã xuất hiện trước mặt bọn họ, theo sau là Long Uyên cùng mấy người thị vệ. Dạ Dương mỉm cười nhàn nhã chào hỏi Đoàn Mộc Dĩnh, “Thiếu niên, người đắc tội với người nào, mà bị những thích khách này hạ thủ, vô công hình như là người của Tổ Văn cung phái tới, xem ra người đắc tội với tiên tri a.”

51. Chương 51

“Dạ Dương tiên sinh, thật là có duyên.” Đoàn Mộc Dĩnh cũng không quản bọn thích khách, thấy sự phụ tới, trên mặt tươi cười như tỏa nắng, chạy đến trước mặt Dạ Dương. Dạ Dương lập tức nhảy xuống, giống như trưởng bối hiền lành, mỉm cười sờ sờ đầu Đoàn Mộc Dĩnh, động tác của hài tử này rất giống Bình nhi, Dạ Dương có loại ảo giác, Bình nhi sống lại trên người thiếu niên này.

“Ta muốn đến Tề quốc thi triển tài năng, đây là kế hoạch lớn, không nghĩ ở chỗ này lại gặp người, người đang trên đường về nước sao?” Dạ Dương hỏi.

“Ta cùng cha đang về nhà.” Đoàn Mộc Dĩnh nhớ tới mình chưa giới thiệu phụ thân cho Dạ Dương biết, lập tức hướng Đoàn Mộc Thanh Lam giới thiệu Dạ Dương, “Cha, vị này là Dạ Dương tiên sinh Dĩnh nhi gặp được ở Lương quốc, chúng ta là bằng hữu cùng ăn bánh bao.”

Dạ Dương! Đoàn Mộc Thanh Lam quan sát tỉ mỉ Dạ Dương, dung mạo người này không có tuấn mỹ như mình, lại được Dĩnh nhi luôn nhắc tới, hẳn có sức quyến rũ gì? Lúc này Đoàn Mộc Thanh Lam đã bỏ qua một vấn đề, kiếp trước Đoàn Mộc Dĩnh là Trình Thu Bình, Trình Thu Bình được Dạ Dương coi như thân sinh nhi tử nuôi nấng lớn lên, Trình Thu Bình sống lại trên người Đoàn Mộc Dĩnh, thân tình kiếp trước không thể nói quên là quên. Đoàn Mộc Thanh Lam quên điêm này, hẳn bắt đầu ghen, nhi tử của ta là lão bà của ta, sao Dạ Dương có thể chen vào, ta mới là cha kiêm tình nhân của hắn, Dạ Dương vượt qua một bên. Nếu người muốn ở Tề quốc mưu cầu phát triển, ta đem người làm tướng quân, cho người đóng ở biên cương tác chiến, mà người chết trên chiến trường là hay nhất, ta sẽ trở thành người Dĩnh nhi yêu nhất. Đoàn Mộc Thanh Lam hạ quyết tâm, lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười, rất khiêm tốn ân cần hỏi thăm Dạ Dương.

Trong lòng Dạ Dương sáng tỏ, Đoàn Mộc Dĩnh là Hiếu thân vương, cha của hắn chính là vị quân vương trong truyền thuyết kia. Dạ Dương tỉ mỉ quan sát vị quân vương này, khuôn mặt phi thường tuấn mỹ, thân hình cao lớn cường tráng, nhìn qua cũng chỉ hơn hai mươi, một đôi đôi mắt sắc bén hữu thần. Vị quân vương này không giống như hắn tưởng tượng, hắn nghe nói Tề quốc quốc quân là một kẻ vũ phu, cao to uy mãnh, mặt râu quai nón, đồn đãi với sự thực đúng là chênh lệch quá lớn.

Long Uyên cũng không thể chấp nhận, Dạ Dương cùng Đoàn Mộc Dĩnh thân cận, thật vất vả Dạ Dương mới tiếp thu tình yêu của hắn, nửa đường lại nhảy ra một tuyệt sắc thiếu niên, lại được Dạ Dương yêu thích như vậy, không được, nỗ lực của ta không phải uổng công sao! Long Uyên lập tức đi qua, cười tủm tỉm nói: “Tại hạ Long Uyên, là bằng hữu của Dạ Dương, Long Uyên bái kiến nhị vị quý nhân.”

“Long Uyên, các hạ là Long Uyên của gia tộc Long thị, thất kính thất kính.” Đoàn Mộc Thanh Lam vừa nghe tên Long Uyên, hai mắt tỏa ánh sáng, Long Uyên đứng đầu Long thị, có thể được hắn trợ giúp, Tề quốc sẽ như hổ thêm cánh. Coi như vì Long Uyên, ta còn khách khí với Dạ Dương một chút.

“Vị tiên sinh này xưng hô thế nào?” Long Uyên nho nhã lễ độ hỏi.

“Tại hạ quên chưa nói tới, tại hạ họ Mộc, Mộc Thanh Lam là tên của tại hạ.” Đoàn Mộc Thanh Lam ôn hòa nói.

“Mộc tiên sinh, hạnh ngộ hạnh ngộ.” Long Uyên cùng Đoàn Mộc Thanh Lam khách sáo nói, ở phía sau, tử y vệ đã giết hết thích khách, lúc này thi thể bị nhét vào một bên, tử y vệ xuất ra giấy trắng mang theo, lau đi vết máu trên đao phong, sau đó lồng vào vỏ đao. Bọn họ trân ái bảo đao của mình, chiến đao giống như bằng hữu.

Dạ Dương cùng Đoàn Mộc Đình nói chuyện với nhau, Long Uyên chú ý tới đại kỳ Tề quốc trên mã xa của Đoàn Mộc Thanh Lam, trên lá cờ màu đen có thêu hình Chu Tước màu đỏ, Long Uyên chưa bao giờ thấy qua cờ của nước nào có màu sắc như thế. Mọi người tung tin vịt là cờ Tề quốc có màu đen bởi vì không quên sự nhắc nhở tổ tiên Tề quốc, cụ thể là nhắc nhở ai nhắc nhở cái gì cũng không ai rõ ràng lắm. Binh sĩ Tề quốc cũng vận khôi giáp màu đen, chất phác ngắn gọn, không có một tia hoa mỹ. Bởi vì Tề quốc tiếc tiền trang trí giáp sao? Long Uyên nghĩ Tề quốc còn chưa khổ đến mức độ này.

Đoàn Mộc Thanh Lam cảm giác kỳ quái, vì sao Long Uyên lại nhìn cờ Tề quốc đến nửa ngày, hẳn đang suy nghĩ cái gì?

“Mộc huynh, Uyên nghe nói cờ Tề quốc có màu này là để không quên sự nhắc nhở của tổ tiên, rốt cuộc tổ tiên của Tề quốc nhắc nhở cái gì mà mọi người đều nói không giống nhau, Uyên muốn biết nguyên do trong đó.” Long Uyên hỏi. “Mộc huynh có thể nói ta biết được không?”

“Hắc sắc chiến kỳ, là tổ tiên chúng ta lưu lại, tổ tiên nói đây là cờ chiến thần ban tặng, tổ tiên nói màu đen là màu sắc sau khi chiến hỏa kết thúc, trang trọng cao quý, đây là màu sắc khi đã trải qua máu tanh cùng khói lửa, vậy nên cờ Tề quốc mới có màu đen.” Đoàn Mộc Thanh Lam không quên giáo dục mình tiếp thu từ nhỏ, không nên quên gian khổ của tổ tiên, không nên quên người Tề quốc là tử tôn của chiến thần, chúng ta sinh ra tại nơi lạnh khủng khiếp, chúng ta bách chiến bách thắng. Nhiệt huyết nam nhi, không gì cản nổi.

“Nga, hôm nay Uyên mới lý giải được, thụ giáo.” Long Uyên gật đầu, nhiệt huyết nam nhi, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Binh sĩ Tề quốc dũng mãnh, bọn họ tin tưởng vững chắc bọn họ là hài tử của chiến thần, bọn họ bách chiến bách thắng. Loại tín niệm này chống đỡ bọn họ, binh sĩ Tề quốc ngoan lệ kiên cường, khiến kẻ khác mơ ước mà khiếp sợ.

Đoàn Mộc Đình cùng Dạ Dương nói chuyện với nhau, hai người tựa như bằng hữu nhiều năm không gặp, vô cùng thân thiết. Thế là hai người kia ghen tị, vị chua bốc lên. Long Uyên mất hứng nói với Đoàn Mộc Thanh Lam: “Đĩnh nhi nhà ngươi dính lấy Dạ Dương nhà ta, Uyên rất mất hứng.”

“Dạ Dương nhà ngươi trêu chọc Đĩnh nhi nhà ta trước.” Đoàn Mộc Thanh Lam nói.

Hai người liếc nhau, song song nói: “Xem chừng người của người.” Nói xong hai người nhìn nhau cười, đi tới bên người Dạ Dương cùng Đoàn Mộc Đình, kéo lão bà của mình qua, bốn người lên xe ngựa, tử y vệ cùng thị vệ của Long Uyên hộ tống bọn họ, hướng Tề quốc xuất phát.

Trên đường bốn người buồn chán ngồi cùng một chỗ bắt chuyện, Đoàn Mộc Thanh Lam phát hiện Dạ Dương là một người văn võ song toàn, ngẫm lại cũng đúng, kiếp trước Đĩnh nhi được hắn dạy dỗ mà, Dạ Dương cũng là nhân tài, nên được sử dụng, chỉ cần hắn không dính lấy Đĩnh nhi thì tốt rồi. Đoàn người Đoàn Mộc Thanh Lam bị thích khách ngăn chặn không ít lần, những thích khách này đều trở thành đối tượng để tử y vệ huấn luyện, lúc tử y vệ nghỉ ngơi, xuất ra thạch khí để mài đao, mài một vài lần. Long Uyên hiếu kỳ hỏi: “Vì sao các người hay mài đao như thế?”

Một tử y vệ nghiêm nghị nói, “Nếu đao không sắc bén, làm sao giết địch.”

“Đúng vậy, nếu không mài, đao phong rì sắt sao có thể giết địch.” Long Uyên thấy tử y vệ nghiêm nghị mà kính phục, nguyên nhân chính là như vậy, Tề quốc mới có thể mở ra một quốc gia ở phương Tây. Tuy rằng ở nơi đó lạnh khủng khiếp, cũng từng từng không ngã.

Dạ Dương từng đến Tề quốc ở một thời gian, hắn cũng lý giải một số phong tục của Tề quốc, thấy Long Uyên hiếu kỳ như vậy nhưng không thể trách. Long Uyên đến Tề quốc không nhiều lắm, thấy hành vi của tử y vệ cũng khó tránh khỏi tò mò. Dạ Dương kéo Long Uyên qua, đi tới một bên nhỏ giọng nói: “Phụ tử này kỳ thực là Tề quốc quốc chủ và Hiếu thân vương. Người xem mã xa của bọn họ treo cờ, đồ dùng đều là hoàng thất, thị vệ của bọn họ mang áo giáp tử sắc, áo giáp tử sắc chỉ có tử y vệ dưới quyền hoàng thượng mới mặc.”

“Đúng vậy, ta cũng thấy họ không giống như quý tộc bình thường, nguyên lai là hoàng thượng cùng thân vương.” Long Uyên nói, liếc mắt nhìn Đoàn Mộc Đình cùng Đoàn Mộc Thanh Lam, bọn họ không coi ai ra gì khênh khênh ta ta, thực sự là vừa đổ kỹ vừa ước ao. Không đúng, bọn họ không phải thân sinh phụ tử sao! “Bọn họ là thân sinh phụ tử a, bọn họ. . . Bọn họ. . .”

“Người muốn nói bọn họ là loạn luân a, kỳ thực lúc đầu ta cũng không thích ứng, thế nhưng đây cũng là chuyện của nhà khác, hoàng đế này danh tiếng không tốt, sát nhân như ma, cung biến giết bao nhiêu người, còn có Dương thị bộ tộc đã chết vài trăm người, cung đình của hắn không có tiên tri. Để an toàn chúng ta chính không cần lo việc nhà người khác.” Dạ Dương nhẹ giọng nói.

“Giết người như ma, nhưng biểu hiện ra nhìn qua rất hòa khí, tướng mạo lại bất phàm.” Long Uyên cảm thán nói.

“Có ai viết chữ ta thích sát nhân trên mặt không, không đến lượt chúng ta nói hắn. Người xem bọn hắn phụ tử loạn luân, Tề quốc không ai dám quản bọn họ, chính là sợ vị quân chủ này giận dữ, chỉ khó giữ được cái mạng nhỏ, lại còn liên lụy người nhà.” Dạ Dương dặn Long Uyên.

Long Uyên vừa nghĩ, nếu vị quốc chủ này bạo ngược như vậy, Dạ Dương không nên làm việc bên cạnh hắn, “Dạ Dương, người không nên tới nơi của họ làm quan, đối mặt với bạo quân, khó giữ được cái mạng nhỏ này.”

“Hắn ban bố chiếu hiền lệnh, chắc là muốn quốc gia phú cường, có thể thấy được hắn cũng là một vị minh quân, sao ta không thử xem.” Dạ Dương nói.

“Tùy người, ta bồi người, người đi tới đâu ta sẽ cùng người tới đó, nơi nào Long gia cũng có thể làm sinh ý.” Long Uyên không quên lúc nào cũng dùng lời tâm tình biểu đạt ái mộ, Dạ Dương có chút mặt đỏ, Long Uyên nhìn thấy người bốn phía không chú ý bọn họ, bọn họ lại đứng sau đại thụ, thế là hắn lớn mật kéo Dạ Dương tựa vào cây đại thụ, hôn lên, Dạ Dương mặc danh kỳ diệu mở to hai mắt, Long Uyên nhà này cũng quá lớn mật. Hắn không biết xấu hổ nhưng ta thì biết a! Dạ Dương chết sống muốn đẩy Long Uyên ra, nhưng Dạ Dương quên một việc, một khi nam nhân đã làm việc thì trời cũng đẩy không ra. Dạ Dương không đẩy được sắc lang này ra, trong lòng có ta căm tức, nhắc chân muốn đá hắn, Long Uyên thừa cơ dùng chân mình chế trụ, Dạ Dương đành thất bại. Long Uyên nhân cơ hội ma sát thân thể Dạ Dương, một người đã lâu không thân cận sao chịu nổi khiêu khích, Dạ Dương lập tức tức vũ khí đầu hàng, không hề phản kháng, hưởng nộ hôn của Long Uyên, trong lòng như sóng triều động, nhịn không được rên rỉ ra tiếng. . .

Sai, hình như có người nhìn bọn họ, Dạ Dương mở mắt đẩy Long Uyên, quay đầu nhìn, Đao Mộc Đình đang ngồi trên tảng đá nhìn bọn họ từ bao giờ, hai tay nhỏ bé chống cằm, cái miệng nhỏ nhắn biến thành hình tròn, nghiêng đầu nhìn bọn họ thân thiết. Đao Mộc Thanh Lam đứng ở phía sau Đao Mộc Đình, sờ sờ cằm, tấm tắc vỗ nhẹ vào mồm.

Dạ Dương đẩy Long Uyên, khuôn mặt đỏ như ráng chiều. Về mặt Long Uyên không hiểu, tay kia vẫn đặt sau lưng Dạ Dương, quay lại mới biết là bị nhìn thấy.

“Tiên sinh cùng Long Uyên là một đôi a, ai, thực sự là tiện nghi cho Long Uyên.” Đao Mộc Đình nhỏ giọng lầm bầm, Dạ Dương vừa nghe mặt càng đỏ, Long Uyên vừa nghe, đắc ý cực kỳ, nhân lúc Dạ Dương xấu hổ, được một tác lại muốn tiến một thước, hôn một cái.

“Long Uyên! Người tên gia khóa chết tiệt!” Dạ Dương tức khí vung một quyền, Long Uyên chột lóe thân né tránh. Long Uyên cười tủm tỉm trốn đông trốn tây, cười cực giống hồ ly. Dạ Dương thở hổn hển, đuổi theo hắn.

“Ai, thực sự là già rồi mà vẫn như hài tử.” Đao Mộc Đình cảm thán.

Tề quốc tại phương Tây, phía Đông giáp Lương quốc và Vệ quốc, Tấn quốc tại phía nam, cùng Tề quốc cách một núi non hiểm trở, đặt ở nơi cao quanh năm tuyết đọng. Tấn quốc cùng Tề quốc nhiều núi non, Lương quốc lại có rừng đồng biển rộng, bốn quốc gia đều đặt cửa khẩu trên núi cao.

“Hiện tại đến phạm vi của Tấn quốc, phía trước là quan khẩu, chúng ta cẩn thận một chút.” Đao Mộc Thanh Lam dặn nói. Tấn quốc cùng Vệ quốc thuận hòa ở chung, trong khi Tề quốc vì núi non cách trở nên ít giao hảo, bởi vậy sứ thần Tề quốc đi qua quan khẩu Tấn quốc cũng gặp chút vấn đề.

Đao Mộc Thanh Lam nghĩ giản đơn, không xuống xem quan khẩu này là ai, và thế là xuất hiện khó khăn. Lần này người canh giữ quan khẩu không giống người thường, rất ít người đi qua chỗ này lại gặp người có thân phận cao quý, tỷ như Vương gia của Tấn quốc, bị biếm đến nơi đây làm quan khẩu. Cái Vương gia

này không giống người thường, rất nổi danh tại Tấn quốc. Dung mạo tuấn mỹ, thân hình cũng không thấp bé, võ công cực kỳ cao, tài học cũng tuyệt vời, trên các phương diện đều là tuổi trẻ tài tuấn. Hắn kế thừa sự mỹ lệ của mẫu thân, hắn cũng kế thừa luôn đặc điểm của nữ nhân là thích son và nhuộm tóc.

Một binh sĩ vội vàng tiến tới một phòng ở , đứng ở ngoài cửa cung kính nói: “Khởi bẩm Vương gia, sứ thần Tề quốc muốn đi qua quan khẩu về nước.”

Chợt nghe trong phòng truyền ra một thanh âm, vô cùng ôn nhu , “Tề quốc sứ thần, lần trước bọn họ đi qua quan khẩu đến Lương quốc ăn mừng hôn lễ, khi đó bản vương nhìn thấy một tuấn mỹ nam tử trong mã xa, vậy tuấn mỹ nam tử đó đang trở về?”

“Vâng vâng vâng. . Đúng.” Binh sĩ sát sát mồ hôi, vị Vương gia này thích mỹ nam tử, những binh sĩ trong quân doanh phàm là lớn lên xuất sắc đều bị hắn đùa giỡn, vị Tề quốc sứ thần này thực không may.

“Sao không nói sớm một chút! Son của bản vương đâu, bản vương muốn trang điểm nghênh tiếp bọn họ.” Chợt nghe gian nhà truyền ra một chút động tĩnh, sau đó một người mặt trang điểm son phấn, môi to son, một thân khôi giáp kim sắc, áo choàng đỏ thẫm của tướng quân trong phòng đi ra. Thút tha, kiều mị nói: “Ta đã sớm chờ bọn họ ni.”

Binh sĩ sớm đã miễn dịch. Bọn họ thấy nhưng không thể tránh, người ngoại quốc chắc thích ứng không được! Đao Mộc Đình cùng Đao Mộc Thanh Lam đã từng thấy qua vị son phấn Vương gia này một lần, trong lòng sớm có chuẩn bị, nhưng có người chưa thấy qua, tỷ như Dạ Dương hòa Long Uyên. . .

Son phấn Vương gia lắc lắc vòng eo, một thân khôi giáp, nhìn thế nào cũng không ra dáng điệu thút tha, hắn đi tới trước mặt Đao Mộc Thanh Lam, bỏ qua Đao Mộc Đình, trực tiếp cười câu nhân: “Nhân gia ta chỉ biết người còn trở về, cố ý ở chỗ này chờ người.”

“Cảm tạ. . . Tại hạ thụ sủng nhược kinh. . .” Đao Mộc Thanh Lam nổi da gà, cắn môi, người lui ra xa ta một chút!

“Ai nha, nhân gia ta thấy cái gì a!” Sắc mặt của Son phấn Vương gia kinh hách, nhìn thấy Dạ Dương cùng Long Uyên ngốc lăng lăng hồn phi cửu thiên.

52. Chương 52

Son phấn Vương gia tiến đến trước mặt Long Uyên và Dạ Dương, một làn gió thơm kéo tới, Long Uyên cùng Dạ Dương giật mình một cái, ba hồn bảy vía trở về thân thể. Kinh khủng a, đối mặt với thiên quân vạn mã, chỉ cần vị son phấn Vương gia này đi tới đứng trước mặt, không uống người nào, nhất định sẽ khiến đối phương đại bại mà chạy. Vị son phấn Vương gia mà đánh thiên quân vạn mã, chỉ như lấy đồ trong túi, vì tướng lĩnh sẽ bị hắn hù chết.

“Vương gia, tiểu nhân bái kiến vương gia.” Dạ Dương cùng Long Uyên tỉnh lại, lập tức hướng son phấn Vương gia hành lễ, son phấn Vương gia mỉm cười, thân thủ nâng dậy Dạ Dương cùng Long Uyên, thuận tiện sờ soạng hai người một chút. Dạ Dương tóc gáy đều dựng thẳng, Long Uyên liều mạng nhẫn nại.

“Không nên đa lễ như vậy, bản vương thân dân, lại lại lại, bản vương thiết tiệc rượu, cho các người đón gió tẩy trần.” Son phấn Vương gia cười đến dương quang xán lạn, khiến mọi người nổi da gà.

“Phụ hoàng, yển vô hảo yển, nhi thần đã xem qua Hồng Môn Yến *.” Đao Mộc Đình nhỏ giọng nói.

“Nghĩa là chúng ta hi sinh Dạ Dương cùng Long Uyên cấp son phấn Vương gia, chúng ta nhân cơ hội đào tẩu sao?” Đao Mộc Thanh Lam nhỏ giọng nói.

“Đúng vậy, kiếp trước Dạ Dương là sư phụ ta, là sư phụ thì sẽ ở thời khắc mấu chốt hi sinh cho đồ đệ, nhi thần thấy chủ ý này rất tốt.” Để thoát khỏi vị son phấn Vương gia này, Đao Mộc Đình không thể làm gì khác hơn là bán đứng Dạ Dương cùng Long Uyên.

“Vậy quyết định như thế.” Đoan Mộc Thanh Lam nhìn lên son phấn Vương gia, tay trái kéo Dạ Dương, tay phải kéo Long Uyên, vẻ mặt hạnh phúc đi tới phía trước, thế nhưng biểu tình của hai người kia như chịu cực hình. Trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam nghĩ, Dạ Dương, người cố mà chịu đựng. Không phải người muốn đến quốc gia của ta cầu một chức quan sao, chỉ cần người qua quan khẩu này, trở lại Tề quốc, trầm lập tức phong người làm tướng quân!

Yến tẩy trần được cử hành tại phủ tướng quân, nhưng mấy vị này không hề thân thiết với son phấn Vương gia, lại rất khách sáo. Mà Vị Vương gia không cần mọi người cùng hân thân thiết, từ trước đến nay hân vẫn như vậy. Hân khoản đãi mọi người giống như bằng hữu, phi thường nhiệt tình quá phận: “Lại lại, bản vương kính chúc vị một chén.”

“Vương gia quá nhiệt tình, ta thụ sủng nhược kinh, ta kính Vương gia một chén.” Đoan Mộc Thanh Lam dẫn đầu, giơ lên ly rượu, nâng chén cộng ẩm.

Son phấn Vương gia liên tiếp mời rượu, một lát sau Đoan Mộc Thanh Lam cùng Đoan Mộc Dĩnh làm bộ uống say, được binh sĩ đỡ xuống phía dưới. Hiện tại Son phấn Vương gia có mục tiêu mới, Dạ Dương và Long Uyên là hai loại hình mỹ nam tử bất đồng. Dạ Dương cùng Long Uyên vừa nhìn đã biết Đoan Mộc Thanh Lam cùng Đoan Mộc Dĩnh làm bộ uống say, chúng ta cũng làm bộ uống say. Hai người trao đổi ánh mắt, Vị son phấn Vương gia tiếp tục nhiệt tình mời rượu, hai người kia cũng song song “Trận vong”, được đỡ xuống phía dưới.

Son phấn Vương gia đã sớm an bài, bảo binh sĩ đưa Dạ Dương cùng Long Uyên vào phòng mình, son phấn Vương gia cười ngọt ngào như mật, tính toán, đầu tiên chiếm tiện nghi của Dạ Dương và Long Uyên, sau đó mới hạ thủ với Đoan Mộc Thanh Lam. Còn thân vương kia, bỏ qua. Lúc Son phấn Vương gia đang tính toán thì Đoan Mộc Thanh Lam và Đoan Mộc Dĩnh đã sớm lặng lẽ chuẩn ra, kêu tử y vệ trộm rời đi, lưu lại Dạ Dương với Long Uyên cùng hân ngoạn.

Dạ Dương và Long Uyên nằm ở trên giường, tiếng ngáy rất lớn. Một bên ngáy ngủ một bên đợi binh sĩ đi ra, hai người lập tức ngồi dậy, tỉ mỉ nhìn quanh bốn phía, đây là phòng ngủ của Vương gia kia, giữa phòng ngủ có một bàn trang điểm, trên đó tất cả đều là son phấn, thật không hổ là son phấn Vương gia.

“Uyên, Vương gia này thật có sắc tâm.” Dạ Dương nhỏ giọng nói bên tai Long Uyên.

“Không thể dễ như vậy, sao Uyên có thể dễ hân bài bố, chờ là biết.” Long Uyên bĩu môi, lại một lần nữa lộ ra dáng mỉm cười hồ ly.

Chợt nghe có tiếng bước chân, có người tới! Dạ Dương cùng Long Uyên lập tức ngã trên giường ngáy ngủ, nghe thanh âm bên ngoài, là son phấn Vương gia tới.

Son phấn Vương gia đi tới trước mặt hai người, vừa lòng đẹp ý cười hài lòng, thật không sai, nhìn dung mạo khí chất hai người mỗi người mỗi vẻ, thực sự là khó có thể lấy hay bỏ a, lại khò khè ngủ say, nam nhân sao, ngáy ngủ là chuyện quá bình thường. Nhìn hai người ngủ say, son phấn Vương gia lưỡng lự, quên đi, đầu tiên là người dễ nhìn hơn a. Dễ nhìn, bản vương tới!

“Ba!” “! Dương!” Long Uyên cùng Dạ Dương ngồi dậy, trở mình xuống giường, đá son phấn Vương gia ngã trên mặt đất.

“Uyên, người hạ mê được thật lợi hại.” Dạ Dương khen, vừa thiếu chút nữa bị thân.

“Tất nhiên, không có thứ này bảo hộ, sao Uyên tự tin đùa như thế.” Long Uyên chớp mắt với Dạ Dương, “Dương Dương cũng không thưởng cho Uyên một chút.”

“Người muốn ta buồn nôn chết sao!” Dạ Dương thực sự chịu không nổi, sao mình lại cùng hân một chỗ chứ. Dạ Dương lấy gối bỏ vào lòng son phấn Vương gia, lại lấy bút trang điểm trên bàn, vẽ một con rùa trên mặt Vương gia. Thật sống động! Long Uyên buồn cười, Dạ Dương nhiều tuổi như vậy, còn có thể hành động như hài đồng, thật thú vị.

“Chúng ta đi thôi.” Long Uyên kéo Dạ Dương ly khai, son phấn Vương gia nằm trên mặt đất, ôm một cái gối, ngủ phi thường say. . . .

Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Thanh Lam ra khỏi khẩu quan, tiến nhập phạm vi Tề quốc, trong lòng kiên định hơn, Đoan Mộc Dĩnh cũng vì Dạ Dương và Long Uyên mà mặc niệm một chút, “Thần a, thỉnh phù hộ vị son phấn Vương gia kia không có thành đầu heo.” Đoan Mộc Dĩnh cầu khẩn. Đoan Mộc Thanh Lam nhìn có chút hả hê, trở lại Tề quốc, ta lại quay về làm hoàng đế, cuộc lữ hành sắp sửa kết thúc.

Một trận tiếng vó ngựa vang lên, Đoan Mộc Dĩnh xốc lên màn xe, đoàn người Dạ Dương cùng Long Uyên đuổi theo mã xa của họ, Dạ Dương cười nói: “Thiếu niên, người thực sự không phải là bạn chí cốt, để tiên sinh ở lại nơi hỏ lang, thiếu chút nữa tiên sinh bị ăn.”

“Tiên sinh, người là danh sĩ, đại công vô tư, Dĩnh nhi cho ngài một cơ hội biểu hiện lòng tốt, sao ngài lại oán giận ta.” Đoan Mộc Dĩnh bướng bỉnh cười, trông mắt loạn chuyển, động tác sao mà tương tự Bình nhi. Dạ Dương ngốc lảng một chút, lập tức khôi phục như lúc ban đầu, Bình nhi của hắn đã chết, thân thể hóa thành bạch cốt, huyết nhục dung nhập đại địa.

“Người đúng là phổi tiểu hài tử!” Dạ Dương lắc đầu cười nói.

Dọc theo đường đi nói một chút cười cười, cũng không cảm thấy đường gồ ghề xóc nảy. Trước mặt là lãnh thổ Tề quốc, tuy rằng thổ địa cằn cỗi, cũng được xuân ý dạt dào phủ thêm lục sắc, nông dân hồi hương trông tươi, quần áo bọn họ có một chút mụn vá, mặc dù không rách, cũng hết sức bần hàn. Đoan Mộc Thanh Lam ngồi ở trên xe ngựa, nhìn nông dân canh tác, trong lòng cũng sinh xấu hổ, thân là một người quốc chủ nhưng để cuộc sống của con dân mình như vậy, chính mình mỗi ngày cầm ngọc thực, mặc dù cuộc sống của quan viên thua Lương quốc xa hoa, nhưng còn hơn những nông dân này gấp trăm lần.

“Hừ! Trở lại Cẩm Vân thành, trăm muốn văn võ bá quan hoàng thân quốc thích cùng trăm cũng tham gia trông tọt như nông dân, bọn họ dám phản đối thì trăm dùng người hiền sĩ tài ba ngoại quốc, trăm thấy bọn hắn cần hảo hảo hoạt động.” Đoan Mộc Thanh Lam nghĩ các đại thần kia, nếu không thể đưa ra sách lược để quốc gia phú cường, suốt ngày muốn bảo trụ quan chức, thì ta cần trừng trị một chút.

“Phụ hoàng, làm ruộng không thành vấn đề, nhưng hoàng phi cung nữ thái giám trong cung cũng phải làm ruộng sao?” Đoan Mộc Dĩnh hỏi, hình như hoàng đế muốn dẫn đầu, đi làm ruộng, như vậy sẽ khiến người khác tin phục.

“Đúng vậy, sau này trăm hồi cung, tại vùng ngoại ô tự mình khai khẩn một khối thổ địa, trăm đi đầu làm ruộng.” Đoan Mộc Thanh Lam cười nói, “Trăm mang cho thái tử, lão nhị lão ngũ còn có Dĩnh nhi, chúng ta thử một chút khổ cực của nông dân.”

Hoàng đế đôi khi tùy hứng động kinh, nhớ tới làm cái gì, mặt Đoan Mộc Dĩnh kéo xuống, hắn suy nghĩ một chút mình mặc trang phục nông dân sẽ là hình dạng gì a, ai, Đoan Mộc Dĩnh thở dài một hơi. Thân là đại thần Tề quốc, cũng không ai dám đảm đương a.

Đoan Mộc Dư phụng mệnh về hoàng cung Tề quốc trước, bọn họ ngày đêm bốn ba, cuối cùng Đoan Mộc Dư cùng Sỏa Căn và sư phụ đã đến nơi, ở đây mới là nhà của mình, thân là chất tử tại Vệ quốc, Đoan Mộc Dư không nghĩ tới mình còn sống trở về. Tòa cung điện này vẫn như vậy, chỉ là người cũ đã chết nay đổi người mới.

Đoan Mộc Phi đã sớm nhận được tin tức, liền ra nghênh tiếp. Lòng Đoan Mộc Phi tràn đầy vui mừng, hắn không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy đệ đệ của mình, nhị đệ còn sống, chính là người tóc bạc như thiên tiên này, mỉm cười ôn hòa với mình, hai mắt rưng rưng lệ, “Hoàng huynh.”

Một tiếng hoàng huynh khiến vành mắt Đoan Mộc Phi đỏ lên, Đoan Mộc Phi kích động ôm huynh đệ của mình, “Nhị đệ, người còn sống, thật tốt quá, ta nghĩ người đã chết, ta hận không thể phát binh san bằng Vệ quốc, giết chết Vệ cầu báo thù cho người.”

“Mệnh ta rất lớn, không chết được.” Đoan Mộc Dư sát sát nước mắt nói.

“Thật tốt quá, ta đã sai người thông tri Quý quý phi nương nương cùng Ngũ đệ, lát nữa bọn họ thấy người, sẽ bạo phát mà khóc liên tục ấy chứ.” Đoan Mộc Phi đưa đệ đệ mình đi vào cung điện, Sỏa Căn ngu ngơ nắm tay áo Đoan Mộc Dư, bạch phát ma y nhìn đông nhìn tây, quả là cung điện mỹ lệ, cho lão nhân gia ta đường lão rất tốt.

“Phụ hoàng hạ mệnh cho ngươi vương phủ, hiện tại ngươi là Nhân thân vương, có vương phủ của mình, còn kém là chưa tuyển Vương phi thành gia lập nghiệp nữa thôi.” Đoan Mộc Phi cười, cao hứng bưng bưng nói với Đoan Mộc Dư.

Sỏ Căn đi phía sau Đoan Mộc Dư vừa nghe Đoan Mộc Phi nói tuyển Vương phi, thành gia lập nghiệp, khuôn mặt ngây ngô tươi cười lướt qua một tia hờn giận, hần nắm chặt tay Đoan Mộc Dư, thản nhiên nói: “Ca ca không thích ta sao?”

Đoan Mộc Phi vừa nghe Sỏ Căn nói chuyện, xoay người quan sát Sỏ Căn, Sỏ Căn nắm chặt tay Đoan Mộc Dư, khiếp đảm trốn phía sau lưng hần.

“Hần là người phương nào?” Đoan Mộc Phi hỏi.

“Hần là một người đáng thương, trúng độc mất trí nhớ, ta cứu sống hần, hần nhận ta là ca ca, mỗi ngày đi theo bên người ta.” Đoan Mộc Dư giải thích.

“Nhị đệ nhìn hần là một kẻ ngu si, nhưng ta thấy hần là cô lang.” Ánh mắt sắc bén của Đoan Mộc Phi liếc nhìn Sỏ Căn, Sỏ Căn sợ đến run rẩy, cúi đầu không dám nhìn.

“Hoàng huynh chớ hù dọa hần, hần đã rất thương cảm, người hù dọa hần như vậy, hần sợ.” Thấy Đoan Mộc Dư có vẻ giữ gìn cái kẻ ngu si này, Đoan Mộc Phi cũng không nói gì. Đoan Mộc Phi nghĩ, ở đây là hoàng cung Tề quốc, địa bàn của ta, người giả ngu làm gian tế, còn có thể qua được mắt ta sao.

Cát Tương cung rất ồn ào, bởi vì nơi này có một hài tử nho nhỏ – Nguyệt Hoàn công chúa. Quý quý phi đang giúp Nguyệt Hoàn mặc quần áo, vốn việc này là do nhũ mẫu làm, nhưng Quý quý phi thích tự mình chiếu cố nữ nhi, nàng vẫn muốn có một nữ nhi, Nguyệt Hoàn mặc dù không phải thân sinh, nhưng ở lâu cũng giống như thân sinh.

Lý Hoài An vội vã chạy vào, thở hổn hển nói với Quý Diễm Dung: “Nương nương đại hỉ, nhị hoàng tử, không, là Nhân thân vương điện hạ đã trở về.”

“Thật sao!” Quý quý phi vừa nghe nhị tử đã trở về, mỗi ngày nàng đều vì hài tử này mà lo lắng, nhị tử của nàng, cuối cùng đã trở về!

“Ta lập tức đi xem!” Quý quý phi vội vội vàng vàng đứng lên, Lý Hoài An dìu nàng, nhũ mẫu ôm lấy Nguyệt Hoàn công chúa, phía sau là một đám cung nữ thái giám theo Quý quý phi, một đám người vội vã hướng ra ngoài.

Quý quý phi chạy một đường, thấy Đoan Mộc Phi cùng một nam tử tóc bạc đi tới, dung mạo rõ ràng là Dư nhi của nàng, thế nhưng hài tử này lại có tóc bạc, Dư nhi gặp chuyện gì, hài tử đáng thương của ta! Quý quý phi nhào tới, ôm lấy Đoan Mộc Dư khóc lớn lên, “Dư nhi, nương lo lắng cho ngươi gần chết. Dư nhi, Dư nhi của mẹ đã về nhà, ô ô ô. . .”

Quý quý phi khóc có chút khoa trương, nữ nhân luôn luôn kiên cường, nước mắt của nàng một ngày chảy ra, sẽ không dứt.

“Mẫu thân không nên khóc, không phải Dư nhi đã bình an trở về sao, người không nên quá kích động, cẩn thận thân thể.” Đoan Mộc Dư ôm lấy mẫu thân khóc một hồi, mẫu thân a, là nữ nhân luôn lo lắng ình nhất trên đời, Đoan Mộc Dư thích cái ôm ấp của mẫu thân, luôn luôn ấm áp mềm mại.

Lý Hoài An thấy bọn họ mẫu tử đoàn viên, cũng rơi nước mắt, cung nhân bên người Quý quý phi nhìn thấy như thế cũng rơi nước mắt.

“Mẫu thân có thể không khổ sở sao, tóc Dư nhi trắng như vậy, nhất định Dư nhi đã chịu nhiều ủy khuất.” Quý quý phi sát sát nước mắt, bình tĩnh nói.

“Là như vậy, nhi thân thụ thương nhiễm bệnh, sư phụ nhi thân cứu nhi thân, dùng dược quá mạnh, nên tóc mới trắng như thế.” Đoan Mộc Dư giải thích.

“Vậy cũng là bị ủy khuất, vừa thụ thương vừa sinh bệnh, cái đám hỗn đản Vệ quốc kia rõ ràng là muốn hại tử nhi tử của ta.” Quý quý phi hiềm khi mở miệng mắng chửi người khác.

Đoan Mộc Phi vừa nghe nhú mảy, tốt, quốc chủ Vệ quốc còn có thái tử hoàng thân quốc thích Vệ quốc, các người cứ chờ, Tề quốc chúng ta sẽ thiêu tận mỗi một tác đất của các người, cho các người muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong.

“Mẫu thân, vị này chính là sư phụ của nhi thần, hần cứu nhi thần, bằng không nhi thần đã sớm chết ở Vệ quốc.” Đoan Mộc Dĩnh giới thiệu sư phụ của mình – bạch phát ma y, “Người trong giang hồ gọi sư phụ của nhi thần là bạch phát ma y.”

“Cảm tạ tiên sinh cứu nhi tử của ta.” Quý quý phi lập tức đối với bạch phát ma y biểu thị cảm tạ.

Bạch phát ma y cười một tiếng, rất giang hồ nói rằng: “Lão nhân gia ta làm việc tốt không cần cảm tạ, nường nường, Dư nhi thường quần thúc lão nhân gia ta, nường nường nói với hần, nào có đồ đệ mỗi ngày quần thúc sư phụ của mình.”

“Mẫu thân, đừng nghe sư phụ nhi thần, nếu như nhi thần mặc kệ hần, hần đã sớm không có quần mặc vì thua bài bạc.” Đoan Mộc Dư nói nguyên do, bạch phát ma y mắt hững, võ lưng đồ đệ, ai thán nói: “Lão nhân gia ta gặp người không đúng a.”

Thầy trò nháo như vậy, bị thương được tiếng cười thay thế, Quý quý phi mất đi vẻ lo lắng, Nguyệt Hoàn công chúa thấy mẫu thân ôm người khác, mắt hững gờ tay muốn Quý quý phi ôm một cái, mẫu thân là của ta!

“Đây là tiểu muội muội Nguyệt Hoàn a, lại hoàng huynh ôm một cái.” Đoan Mộc Dư mỉm cười ôm lấy Nguyệt Hoàn, Nguyệt Hoàn vốn thích người đẹp, nường không cự tuyệt ca ca ôm ấp, trái lại cười tươi như hoa.

“Đi, đến Cát Tường cung, chúng ta hảo hảo trò chuyện.” Quý quý phi bắt chuyện Đoan Mộc Phi cùng Đoan Mộc Dư, một đoàn người quay về Cát Tường cung. Sớm có cung nhân chuẩn bị trà bánh, cũng có cung phi nghe nói Đoan Mộc Dư sống hồi cung, đều tới Cát Tường cung vấn an, Cát Tường cung tràn ngập tiếng cười, náo nhiệt phi phạm.

Chẳng được bao lâu, lão ngô Đoan Mộc Tuyết tới, huynh đệ gặp mặt ôm đầu khóc rống một hồi, có Đoan Mộc Tuyết, lại càng thêm náo nhiệt, dùng qua cơm tối, nói một chút, Quý quý phi cũng mệt mỏi, thế là mọi người đều tự tán đi, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Sỏa Căn chết sống không ngủ một mình, ôm chặt Đoan Mộc Dư, “Ta muốn ngủ cùng ca ca!”

Từ khi Sỏa Căn được Đoan Mộc Dư cứu lên, Đoan Mộc Dư luôn giúp hần trị độc. Lúc Sỏa Căn mở mắt, hần liền nhận định Đoan Mộc Dư là ca ca của hần, mỗi ngày đi theo Đoan Mộc Dư, rõ ràng lớn hơn Đoan Mộc Dư, nhưng giống như một hài tử muốn Đoan Mộc Dư chiếu cố, hơn nữa còn muốn ngủ cùng Đoan Mộc Dư, tắm rửa thay quần áo đều phải Đoan Mộc Dư hỗ trợ, nếu không hần khóc nháo không chịu ăn cơm uống được, Đoan Mộc Dư tính tình lại tốt, tuy lúc đầu cũng chịu không nổi Sỏa Căn dính sát như thế, nhưng sau này đã chậm rãi thích ứng.

Đoan Mộc Dư không cho Sỏa Căn ngủ cùng, hần liền ôm gối ngồi yên không chịu ngủ, thương cảm hề hề nhìn Đoan Mộc Dư, “Ca ca không thích ta sao?” Ngủ khí thương cảm chỉ thiếu khóc rống lên. Bọn thái giám không biết làm thế nào, bọn họ cùng nhau nhìn về phía Đoan Mộc Dư chờ chủ tử lên tiếng.

“Các người không cần quan tâm đến hần, nghỉ ngơi đi, ở đây có bản vương.” Đoan Mộc Dư thở dài một tiếng, mình tự mang về phiền toái. Nghĩ đến mỗi lần Sỏa Căn bám dính mình, khiến mình không biết làm sao, bạch phát ma y sẽ nhìn có chút hả hê chế cười hần, “Người xem, người gây phiền phức cho ta, người cũng bị báo ứng, tự mình mang về một phiền toái lớn. Ha ha ha. . .” Đoan Mộc Dư đành gọi Sỏa Căn ngủ cùng, Sỏa Căn hồ hồ nở nụ cười, rất nghe lời bò lên trên sàng, ngoan ngoãn chui vào chăn. “Ca ca ngủ ngon.”

“Tốt, ca ca tắt đèn, chờ một chút.” Đoan Mộc Dư thổi tắt ngọn đèn, nằm ở trên giường, ngủ bên cạnh Sỏa Căn, Sỏa Căn nắm tay Đoan Mộc Dư, nhắm mắt lại, lập tức tiến nhập mộng đẹp. Đoan Mộc Dư lần qua lần lại một ngày đêm đã sớm mệt mỏi, nằm một hồi cũng ngủ say.

Sỏa Căn giật giật tay, Đoan Mộc Dư không có phản ứng, Sỏa Căn thu hồi dáng tươi cười ngu ngốc, con mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt Đoan Mộc Dư, dung mạo mỹ lệ đang ngủ say làm hần mê đắm. Sỏa Căn nhẹ tay chạm đến làn da trắng của Đoan Mộc Dư, xúc cảm mềm mại làm hần nhớ tới một người khác. Một người

cũng mỹ lệ dị thường, cũng có làn da trắng như vậy, dáng tươi cười mờ ảo như tiên, nhưng dụng tâm hung ác như rắn rết. Sỗ Căn vuốt ve đôi môi của Đoan Mộc Dư, hắn muốn hôn lên đôi môi này, lại sợ Đoan Mộc Dư giật mình tỉnh giấc. Sỗ Căn bắt tay khoát lên trên lưng Đoan Mộc Dư, để Đoan Mộc Dư rơi vào ôm ấp của mình. Trong lòng Sỗ Căn mãi mãi không gì sánh được, người này là của ta, hắn là của ta.

P.s: Hồng Môn Yến

Hồng Môn Yến có cả một diễn tích khá dài, nhưng tóm lại là ám chỉ một bữa tiệc lành ít dữ nhiều, muốn thoát ra được thì phải có mưu kế và may mắn,...

53. Chương 53

Mã xa của Đoan Mộc Thanh Lam và Đoan Mộc Dĩnh đã đến Cẩm Vân thành, dọc theo đường đi bên ba lao lực hôm nay cũng về tới nhà, hai người thở dài một hơi. Dạ Dương cùng Long Uyên ở lại chiêu hiền quán, Đoan Mộc Phi dẫn đầu văn võ bá quan ra ngoài cung nghênh tiếp bọn họ, Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Thanh Lam bên ba ngày dài, gầy đi một vòng, nhưng rất có tinh thần.

Đoan Mộc Thanh Lam tiếp thu nghênh tiếp của văn võ bá quan, vừa vào cung lập tức gọi thừa tướng và Thành thân vương tới thương lượng quốc sự. Thời gian bọn họ đi ra ngoài, thái tử thay thế quân vương xử lý triều chính, hiện tại hoàng thượng đã trở về, Đoan Mộc Phi thoát khỏi đồng tấu chương nặng nề, thế là hắn đi tới chỗ đệ đệ mình nói chuyện.

“Lâu không gặp, lực đệ đã cao lên một chút.” Đoan Mộc Phi sờ sờ đầu Đoan Mộc Dĩnh, cười ha hả.

“Dĩnh nhi cao lên? Dĩnh nhi không có thấy a.” Đoan Mộc Dĩnh lập tức quay đầu hỏi thái giám Thập Lục và cung nữ Thúy Trúc, “Bản vương cao lên sao?”

“...” Thập Lục và Thúy Trúc rất muốn nói người không hề thay đổi, thế nhưng lại không dám nói, Thập Lục vốn khôn khéo, lập tức nói, “Trước lúc điện hạ rời đi, đã từng đo chiều cao, nô tài còn khắc lại cho người một ký hiệu trên thân cây tại Phi Oánh cung, bây giờ người có thể xem thử.”

“Đúng vậy, ta phải đi xem, nhìn ta đến tốt cùng là có cao thêm không.” Đoan Mộc Dĩnh dắt con khuyển Trung Thành màu đỏ siêu cấp lớn, nói với Đoan Mộc Phi, “Thái tử ca ca cùng đi nhìn Dĩnh nhi có cao thêm không a.”

“Được.” Đoan Mộc Phi cười tủm tỉm, huynh đệ hai người cùng cung nữ thái giám đi kiểm chứng.

Một hồi sau, Đoan Mộc Phi cười ha hả, Đoan Mộc Dĩnh bĩu môi, dắt Khuynh Thành đi, không hài lòng, nhỏ giọng bất mãn, “Cười cái gì cười, không phải là không thay đổi thôi sao, một thời gian nữa ta có khả năng là một nam nhân cao lớn.”

“Đúng đúng đúng, Dĩnh nhi là nam tử hán nho nhỏ của Tề quốc tương lai sẽ cao lớn.” Đoan Mộc Phi lập tức thoải mái nói. Hắn cũng kỳ quái, cái đệ đệ này không cao to giống như bọn họ, đã một thời gian dài mà hắn không thay đổi chút nào.

“Ai!” Đoan Mộc Dĩnh thở dài một hơi, kiếp trước hắn là một nam nhân cao to như thế, sao bây giờ lại biến thành như vậy? Đoan Mộc Dĩnh cũng không rõ nguyên nhân, vì sao mà thân thể này không sinh trưởng, hình như là từ lúc hắn sống lại trên thân thể này thì nó đã không còn thay đổi.

Sáng sớm Đoan Mộc Dư đã bị Đoan Mộc Thanh Lam truyền gọi, Sỗ Căn rời giường trễ, không thấy Đoan Mộc Dư, hắn đi dùng bữa sáng sao, liền nói: “Ta muốn đi tìm ca ca.” Thái giám ngăn cản hắn, nhưng thái giám trời gà không chặt sao là đối thủ của Sỗ Căn, Sỗ Căn đơn giản thoát khỏi thái giám, ngơ ngác đi trong cung tìm kiếm Đoan Mộc Dư.

Đoan Mộc Dĩnh và con khuyển Trung Thành ở tại ngự hoa viên phơi nắng, buổi sáng vốn yên lặng lại bị mấy con chim chích điệu quấy rầy, Đoan Mộc Dĩnh ngẩng đầu nhìn bầu trời, một con bồ câu trắng bay vào rừng

cây, Đoàn Mộc Dĩnh nói với Khuynh Thành: “Khuynh Thành, đi, chúng ta đi bắt bồ câu, ngày hôm nay sẽ có thịt bồ câu ăn.”

“Uông!” Khuynh Thành lên tiếng, cùng Đoàn Mộc Dĩnh chạy hướng bồ câu bay đi, Đoàn Mộc Dĩnh nghĩ nên giữ hay thịt bồ câu đây, thái giám Thập Lục lập tức đuổi theo phía sau, “Điện hạ chờ nô tài một chút!”

Từ xa xa Đoàn Mộc Dĩnh nhìn thấy Sỏa Căn lấy một tờ giấy ra từ chân của bồ câu, cho bồ câu ăn một chút, rồi cho phép cất cánh. Đoàn Mộc Dĩnh liền biết Sỏa Căn này là một gián điệp, hắn vọt tới trước mặt Sỏa Căn, “Sỏa Căn, ngươi là mật thám! Giả vờ thật giỏi, ngươi là do ai phái tới, là Tổ Văn cung sao!”

Khuôn mặt Sỏa Căn âm trầm, nhãn thần lợi hại, sát khí tỏa ra trên người, con ngươi co rút lại nổi hắc tuyến, tựa như dã thú. Sỏa Căn một chưởng chop tới, mục đích của hắn phi thường rõ ràng, muốn giết chết Đoàn Mộc Dĩnh. Đoàn Mộc Dĩnh thân pháp linh hoạt, tránh khỏi một chưởng của Sỏa Căn. Trở tay một chút, Đoàn Mộc Dĩnh xuất chiêu, cùng Sỏa Căn đánh một chỗ. Khuynh Thành nhìn thấy chủ nhân của mình bị đánh, phát sinh tiếng rống giận dữ như hổ gầm, Thập Lục sợ hãi, vội đi gọi viện binh.

Khuynh Thành giờ chỉ trước nhảy lên cao, giống mãnh hổ mãnh phi tới, cấn cánh tay Sỏa Căn không buông, Sỏa Căn bị cấn, giấy không ra, hàm răng ngao khuyến khảm nhập cơ thể hắn, cảm giác đau đớn khiến Sỏa Căn thanh tỉnh, hắn muốn giết chết Đoàn Mộc Dĩnh là một quyết định ngu xuẩn, Đoàn Mộc Dĩnh là đệ đệ của Đoàn Mộc Dư, nếu Đoàn Mộc Dư biết ta hại chết đệ đệ của hắn, ta sẽ mất hết.

“Không cần đánh, ta đầu hàng!” Sỏa Căn lập tức nhấc tay đầu hàng, Đoàn Mộc Dĩnh hô một tiếng, Khuynh Thành buông ra, chạy về bên người chủ nhân vẫy đuôi, đợi chủ nhân khích lệ. Đoàn Mộc Dĩnh lấy ra trong lòng một miếng thịt kiền, cho Khuynh Thành ăn.

“Rốt cuộc ngươi là ai, ngươi tiếp cận nhị ca ta có mục đích gì!” Đoàn Mộc Dĩnh khế vuốt đầu Khuynh Thành, Khuynh Thành phát sinh thanh âm ô ô, nhìn chăm chăm Sỏa Căn, bất cứ lúc nào cũng có thể cấn chết hắn.

“Ta đối với nhị ca ngươi không có ác ý, có thể nói ta đối với Tề quốc cũng không có ác ý. Lúc ta sắp chết nhị ca ngươi đã cứu ta, ta nói ta là Tần quốc quốc chủ, các ngươi tin sao.” Sỏa Căn nghiêm trang nói.

Quốc chủ? Đoàn Mộc Dĩnh tỉ mỉ quan sát Sỏa Căn, diện mạo của hắn xác thực không giống người thường, nhưng lời hắn nói cũng không thể tin hoàn toàn.

“Ngươi nói ngươi là Tần quốc quốc chủ, thế nhưng tại hoàng cung Tần quốc, lúc Nguyệt Mịch công chúa xuất giá, hắn tự mình tiễn đưa. Nếu ngươi là quốc chủ, vậy người đưa tiễn công chúa là ai?”

“Hắn là người giả mạo ta!” Nhắc tới chuyện này, hai hàm răng Sỏa Căn nghiến chặt khanh khách rung động, cái người giả mạo ta, dám đem muội muội ta gả cho Lương quốc quốc chủ, chuyện này không dễ yên, chờ ta trở lại, ta sẽ xử lý các ngươi thế nào!

“Ngươi nói ngươi là Tần quốc quốc chủ chân chính, có chứng cứ gì.” Đoàn Mộc Dĩnh sẽ không nghe lời nói của một bên, không có chứng cứ ai dám tin tưởng một quốc chủ từ trên trời giáng xuống.

Lúc này Thập Lục chạy phía trước, Đoàn Mộc Thanh Lam cùng đại nội thị vệ theo sau, Đoàn Mộc Dư cũng dẫn người vội vã tới, Sỏa Căn vừa nhìn trận thế, biết là muốn tiêu diệt hắn, nhưng Sỏa Căn cũng không có kinh hoảng. Hắn vô cùng định thần nhàn nhã. Đoàn Mộc Dĩnh nghĩ người này rất quái lạ, Đoàn Mộc Thanh Lam tới, hắn sẽ xử lý thế nào.

“Sỏa Căn, ngươi muốn giết ái tử của trẫm, phải chịu tội gì.” Đoàn Mộc Thanh Lam quát lên một tiếng lớn, cái kẻ ngu si này võ công rất tốt, không biết Dĩnh nhi của ta có bị thương không. Đoàn Mộc Thanh Lam nhìn trên nhìn dưới Đoàn Mộc Dĩnh, hoàn hảo không có việc gì. Đoàn Mộc Thanh Lam ôm Đoàn Mộc Dĩnh vào lòng, trợn mắt nhìn Sỏa Căn, “Nhị hoàng tử của trẫm cứu mạng ngươi, ngươi lại muốn hại ái tử của trẫm, ngươi lấy oán trả ơn, trẫm không tha ngươi!”

Đoàn Mộc Dư cảm giác chính mình bị lừa dối, tức giận chạy đến trước mặt Sỏa Căn, chất vấn hắn: “Ngươi rốt cuộc là người phương nào, vì sao phải giả dạng làm kẻ ngu si lừa dối bản vương!”

“Ta không có lừa ngươi, nói ngươi cũng không tin, ta là Tần quốc quốc chủ, bị người hãm hại, hiện tại quốc chủ tại triều đình Tần quốc là kẻ giả mạo ta. Ta không muốn sát hại bất luận kẻ nào, lại càng không làm

bị thương đệ đệ của người, đó là một hiểu lầm.” Sỏ Căn nói.

“Người nói người là Tấn quốc quốc chủ Tiêu Thanh Phong?” Đoan Mộc Thanh Lam hỏi. Đoan Mộc Thanh Lam cũng không quá tin tưởng lời Tiêu Thanh Phong, trừ phi Tiêu Thanh Phong có khả năng chứng minh đó là sự thật.

“Ở đây không phải chỗ nói chuyện, có một số việc ta muốn cùng quốc chủ mật đàm.” Tiêu Thanh Phong giả vờ thần bí, nói khẽ với Đoan Mộc Thanh Lam.

“Mật đàm.” Đoan Mộc Thanh Lam chau mày, Đoan Mộc Dĩnh kéo ống tay áo hắn, nhỏ giọng nói, “Nhi thần muốn xem hắn có thể nói cái gì, nhất định rất thú vị.”

Trừ thái điện, thái giám cung nữ đều đi ra bên ngoài, tử y vệ gác trụ đại môn Trữ thái điện. Đoan Mộc Thanh Lam, Đoan Mộc Dư, Đoan Mộc Dĩnh cùng Tiêu Thanh Phong, khách và chủ ngồi xuống, bọn họ muốn nghe Tiêu Thanh Phong giải thích. Đoan Mộc Thanh Lam hạ quyết tâm, nếu phát hiện Tiêu Thanh Phong nói dối, lập tức động thủ giết hắn.

Tiêu Thanh Phong lấy ra từ trong lòng một cái hộp nhỏ, Đoan Mộc Dư từng thấy cái hộp này, lúc hắn cứu Tiêu Thanh Phong lên, trên cổ Tiêu Thanh Phong đeo nó. Đoan Mộc Dư cho rằng đó bảo bối của hắn, có thể nhờ cái hộp này tìm được người nhà, nên đã giữ lại. Hôm nay nhìn thấy Tiêu Thanh Phong lấy ra, mở cái hộp, giao cho Đoan Mộc Thanh Lam xem.

“Đây là ngọc tỷ truyền quốc của Tấn quốc quốc chủ, quốc chủ tự nhìn xem.” Tiêu Thanh Phong nói.

Ngọc tỷ của Tấn quốc trong suốt như thủy tinh điêu khắc hình chim trỏ, rất ít người được xem qua. Đoan Mộc Thanh Lam kiến thức rộng rãi, liếc mắt nhìn ra đây là ngọc tỷ thật, hắn tỉ mỉ quan sát nhiều lần, không phải là giả. Hai mắt Đoan Mộc Thanh Lam chợt lóe linh quang, chẳng lẽ có người dùng chi kế thay mặt đổi đào, mưu kế thật nham hiểm. Cho dù Tiêu Thanh Phong có thực sự là hoàng thượng hay không, giả như ta giúp hắn leo lên ngôi vị hoàng đế, hắn sẽ là hoàng đế chân chính.

Đoan Mộc Thanh Lam vui vẻ ra mặt, bộ dáng áy náy, nói rằng: “Người quả thật là Tấn quốc quốc chủ, trăm thất lễ, thỉnh thứ tội.”

“Không có gì, lục hoàng tử hiểu lầm ta không thể trách được. Hôm nay ta lưu lạc ra nông nổi này, tất cả đều là tiên tri Phi Nhiễm bày ra!” Tiêu Thanh Phong oán hận, nhắc tới Phi Nhiễm hắn hận không thể uống máu ăn thịt Phi Nhiễm.

“Là tiên tri làm hại người, vì sao tiên tri muốn hãm hại người?” Đoan Mộc Dư kinh ngạc hỏi. Tiên tri sẽ không hãm hại quốc chủ, bọn họ dựa vào quốc chủ bảo hộ bọn họ cơ mà, Phi Nhiễm cũng quá lớn mật.

“Phi Nhiễm muốn tiên đoán của hắn trở thành sự thật, hắn muốn ta chết!” Tiêu Thanh Phong nhắc tới chuyện này, trong lòng vừa đau vừa căm hận, tiên tri của Tấn quốc – Mạch Mộc là một trong những đệ tử của Phi Nhiễm, song song cũng là tình nhân của hắn, tên phiến tử chết tiệt!

Tiêu Thanh Phong nhớ tới tiên tri Mạch Mộc, luôn luôn vô thanh vô tức xuất hiện bên người hắn, cho hắn ấm áp. Hắn giống như mùa xuân, linh hồn luống cuống bất an của Tiêu Thanh Phong được hắn an ủi. Không ngờ hắn lại là kẻ âm hiểm nhất, sự ghê tởm giấu ở vẻ mỹ lệ thuần khiết bề ngoài. Tu La ác quỷ đều là người có bề ngoài mỹ lệ!

“Phi Nhiễm, là hắn, để chứng minh mình là sứ giả của thần, Phi Nhiễm thực sự là nhọc lòng. Tại Lương quốc hắn muốn ám sát ái tử của trăm nhiều lần, hắn nói với trăm lục hoàng tử là một người không may mắn, muốn trăm giết lục hoàng tử. Nói năng bậy bạ loạn ngữ, lục hoàng tử của trăm trung hiểu song toàn, chỉ bằng một câu nói của hắn mà muốn trăm giết chết người vô tội, hắn cho rằng hắn là thần tiên, vọng tưởng bao trùm hoàng quyền!” Đoan Mộc Thanh Lam hừ lạnh một tiếng, nhớ tới lần ảo cảnh kia, Phi Nhiễm muốn giết chết Đoan Mộc Dĩnh, nhất thời không khí ở Trữ thái điện ngưng kết thành hàn băng ngàn năm, sát ý của Đoan Mộc Thanh Lam ngày càng đậm, khiến Tiêu Thanh Phong cũng có chút chịu không nổi, khí thế của Đoan Mộc Thanh Lam quá đáng sợ. Đoan Mộc Dĩnh và Đoan Mộc Dư tựa hồ đã quen, vẻ mặt bọn họ diện vô biểu tình, vẫn ổn định thư thái mà ngồi.

“Đúng là như thế, chúng ta cùng chung mối thù, chúng ta liên thủ đối phó Tổ Văn cung, tiêu diệt những tiên tri này.” Tiêu Thanh Phong hạ quyết tâm nói.

“Tiêu quốc chủ, chuyện này người không cần vướng tay chân, trăm sai người đi làm, người cứ chờ tin lành a.” Trong lòng Đoàn Mộc Thanh Lam có khác tính toán, cười sáng lạn, phi thường khách khí.

“Đa tạ quốc chủ, bây giờ ta vẫn làm một kẻ ngu si đi theo bên người Nhân thân vương a.” Tiêu Thanh Phong cười nói, hắn nhìn cánh tay bị thương của mình, vết thương còn chưa có bằng bó ni. Xoay người, Tiêu Thanh Phong ngậy ngô kéo tay Đoàn Mộc Dư nói: “Ca ca, tay của ta, chảy máu.”

“. . .” Trong lòng Đoàn Mộc Dư không thoải mái, thế nhưng trên mặt vẫn tươi cười ôn nhu, “Đau không, lại đây, ca ca băng bó vết thương cho người.”

Đoàn Mộc Dư mang Tiêu Thanh Phong rời đi, trong lòng Đoàn Mộc Dĩnh buồn cười, Tiêu Thanh Phong, nhị ca ta sẽ “ôn nhu” xử lý vết thương cho người.

“Phụ hoàng người này không phải người tốt, lúc hắn phát hiện nhi thần nhìn thấy hắn thả bồ câu đưa tin, hắn xác thực muốn giết chết nhi thần.” Đoàn Mộc Dĩnh nói với Đoàn Mộc Thanh Lam.

“Tiểu tử thối, trăm muốn nhìn người có khả năng làm ra chuyện gì.” Đoàn Mộc Thanh Lam cầm lấy tấu chương vừa định phê duyệt, chợt nghe bên ngoài một trận tiếng động lớn nháo, một tử y vệ vội vã tiến tới, người này vừa thấy Đoàn Mộc Thanh Lam liền hô: “Bệ hạ, việc lớn, không tốt!”

54. Chương 54

“Xảy ra chuyện gì!” Đoàn Mộc Thanh Lam cau mày, thực sự là chuyện này chưa kết thúc chuyện khác đã tới.

“Thần nhận được mật báo, Vệ quốc phái người giả dạng làm thương nhân, bỏ một số tiền lớn mua chuộc các bộ tộc phương Bắc, Ma Dung bộ tộc đi đầu liên hợp người các bộ tộc, tụ tập mười vạn nhân mã tuyên bố san bằng Tề quốc chúng ta, Bạc Nhân bộ tộc cùng tướng sĩ biên quan đã sẵn sàng đón quân địch. Tấn quốc quốc chủ nghe lời tiên tri, đột nhiên hạ lệnh, muốn son phấn Vương gia – Tiêu Tuấn Lương thống lĩnh tám vạn nhân mã, hai mặt công kích Tề quốc chúng ta.” Thẩm tử nói.

Nghe xong thám tử báo cáo quân tình, toàn bộ tâm tình tốt của Đoàn Mộc Thanh Lam đều biến mất. Hắn vỗ án, hạ lệnh, “Người đầu truyền thừa tướng, Thành thân vương, Trầm Thanh Dung, thái tử, Điều Thánh, Dạ Dương, Long Uyên, Nhân thân vương, Kính thân vương cấp tốc tới gặp trăm.”

Đoàn Mộc Dĩnh cũng nhíu chặt lông mày, lợi dụng biệt quốc hai mặt công kích Tề quốc, cái này Phi Nhiễm thật là có bản lĩnh. Đoàn Mộc Dĩnh sai người lấy địa đồ mình vẽ ra, để bọn họ nghiên cứu kế hoạch tác chiến. Đoàn Mộc Thanh Lam cùng Đoàn Mộc Dĩnh đứng ở trước địa đồ, tự mình suy nghĩ cách tiêu diệt đối phương.

Không lâu sau, thừa tướng thái tử và những người liên quan vội vã tới rồi, bọn họ biết có đại sự xảy ra. Mọi người hướng Hoàng thượng hành lễ, Đoàn Mộc Thanh Lam phất ống tay áo, “Không phải trên triều, lễ nghi nhiều như vậy làm gì.”

“Bệ hạ vội vã chiêu thần tới, có sự tình gì khẩn cấp.” Thừa tướng nói đầu tiên.

“Quân chủ và tiên tri Vệ quốc hướng Tề quốc chúng ta khiêu chiến, bọn họ bỏ một số tiền lớn mua chuộc các bộ tộc phương Bắc, điều mười vạn binh mã tiếp cận, xúi giục Tấn quốc phát binh đánh tề quốc, chúng ta bị tiến công từ hai mặt, bọn họ ngồi đó ngư ông đắc lợi.” Đoàn Mộc Thanh Lam hừ lạnh một tiếng, tính toán binh mã trong tay mình, chiến tranh cần tiêu hao rất nhiều vật tư.

“Thần cho rằng hiện nay ngân lượng trong quốc khố Tề quốc không đủ để chống đỡ chiến tranh trường kì, bách tính nghèo khó, nếu tăng thêm thuế má, chắc chắn người người oán trách.” Thừa tướng tỉ mỉ tính toán một chút, sau đó mở miệng nói.

“Chuyện ngân lượng, ngày mai lâm triều, văn võ bá quan, nhất là những kẻ ăn hối lộ, thì giao bạc ra mà chuộc tội, nếu không trầm biếm vào thiên lao, trầm dưỡng phỉ bọn họ chính là vì lúc này.” Đoan Mộc Thanh Lam nói xong, lấy trong người ra một danh sách, giao cho thừa tướng.

Thừa tướng tiếp nhận danh sách nhìn kỹ, bị dọa đổ một thân mồ hôi lạnh, trên đó đều ghi chi tiết quan viên nào ăn hối lộ, nhân bao nhiêu bạc, vật phẩm tài bảo, thừa tướng thất kinh sất sất mồ hôi lạnh. Hắn ngẩng đầu cẩn cẩn dực dực nhìn sắc mặt Đoan Mộc Thanh Lam, sắc mặt hoàng đế bình thường, tựa như hắn đang nói đến việc nhỏ, không nhanh không chậm nói, “Những quan viên giao ra, miễn trừ tử tội, phạt bọn họ tới vùng ngoại ô khai hoang làm ruộng nửa năm, để bọn họ chịu chút khổ cực của trăm họ. Nếu không giao ra, xét nhà, xử trảm!”

“Thần tuân chỉ.” Thừa tướng tiếp tục lau mồ hôi, chuyện này ta phải đi đến từng quan viên, nhưng danh sách này rất dài, nhất định mệt đến chết, trong lòng thừa tướng mắng những quan viên này một vạn lần, thừa tướng thu danh sách xin cáo lui trước. Những người còn lại, người xem ta, ta nhìn người, Đoan Mộc Thanh Lam thật lợi hại, những quan viên này cẩn thận như thế, trách không được hắn đã định trước chiến tranh, xem ra làm việc cho hắn, phải làm việc thành thật, ít động tâm là tốt nhất.

“Các vị ái khanh, trận này nên đánh thế nào, làm sao đánh, mỗi người phát biểu ý kiến của mình xem.” Đoan Mộc Thanh Lam vẻ mặt ôn hoà hỏi.

“Thần cho rằng thực lực của Tề quốc không đủ để chống đỡ thời quá gian dài, phải đánh nhanh thắng nhanh.” Diêu Thánh suy nghĩ một chút, nói rằng: “Trang bị của quân đội Tề quốc, thần nhìn một chút, chiến mã cùng binh sĩ đều là nhờ trọng giáp bảo hộ, thần cho rằng nếu muốn sử dụng chiến mã hiệu quả hơn, phải phụ trọng.”

“Làm sao phụ trọng?” Đoan Mộc Thanh Lam hỏi, “Sau khi phụ trọng sau thì làm sao nhanh chóng đánh được thắng lợi?”

“Thần biết cách phụ trọng cho chiến mã và binh sĩ, làm một số áo giáp vũ khí nhẹ nhàng. Còn về chiến tranh, đánh như thế nào, phải thỉnh giáo các vị tướng quân.” Diêu Thánh nói.

“Nhi thần cho rằng man tộc phương Bắc dễ dàng tiêu diệt.” Đoan Mộc Dĩnh tự tin nói.

“Nga, Dĩnh nhi có cao kiến gì, nói mọi người nghe một chút.” Đoan Mộc Thanh Lam nói.

“Con đường thông thương phía Bắc có một khe núi sâu, mọi thương nhân gọi nó là khe núi bán mặt, hai bên cây cỏ rậm rạp dễ dàng cho kỵ binh mai phục, phía nam khe núi là phạm vi của nước ta, phía Bắc là một con sông. Các bộ tộc Phương bắc muốn đi vào nước của ta thì phải đi qua đây, chúng ta phục kích bọn họ ở chỗ này, ngăn chặn Nam Bắc tiếp ứng, phong tỏa đường sống của bọn họ, nhi thần nghĩ chỉ cần dùng năm vạn kỵ binh là có thể chiến thắng mười vạn kỵ binh của bọn họ.” Đoan Mộc Dĩnh mỉm cười nói, lấy bút điểm lên bản đồ, bởi vì vóc dáng thấp mà không với tới, phải nhảy một chút chỉ vào vị trí khe núi sâu.

“Hảo mưu kế! Những bộ tộc này sẽ không còn đường sống, bọn họ đã quên tổ tiên chúng ta là ai. Hướng chiến thần khiêu khích, thần nhất định cho bọn họ có đến mà không có về, hai mươi năm không thể vực dậy.” Trầm Thanh Dung xoa tay, nhiều năm không có chiến tranh, thân là võ tướng nhân nhả tại nhà thật khó chịu. Lần này là một cơ hội, vừa lúc mang nhi tử đi học hỏi kinh nghiệm chiến đấu.

“Khanh mang hắc sắc chiến kỳ của chúng ta cắm ở trên ốc đảo của sa mạc, xem ai còn dám đến mạo phạm thiên uy.” Đoan Mộc Thanh Lam nói.

“Thần sẽ thống lĩnh thần năm vạn Phiêu Kị quân, giết sạch không để lại một tên!” Trầm Thanh Dung có chút trầm tư, nên bố trí quân đội thế nào, chiến sĩ Bạc Nhân an bài thế nào để có kết quả tốt nhất.

“Trầm tướng quân nhất định phải thống lĩnh kỵ binh mai phục nhanh chóng, hay nhất là trong vòng hai ngày có thể đến được khe núi bán mặt, binh sĩ không được động khói lửa, để tránh bị phát hiện.” Đoan Mộc Dĩnh nói thêm một câu, cẩn thận tỉ mỉ sẽ không phạm sai lầm. Trầm Thanh Dung gật đầu, hắn rất thần phục vị thân vương này, trách không được bề hạ sủng ái hắn, không chỉ vì hắn xinh đẹp lại cứu hoàng thượng mà hắn còn là một nhân tài.

“Nếu như vậy nhi thần cũng muốn cùng đại tướng quân kiến công lập nghiệp.” Đoan Mộc Tuyết không cam lòng rơi phía sau đệ đệ, hắn cũng muốn tìm một cơ hội biểu hiện bản thân. Kỳ thực Đoan Mộc Tuyết nghĩ,

lần này Trầm Thanh Dung chắc chắn cho Trầm Luyện theo, ta muốn cùng hấn tại thiên quân vạn mã đấu xem ai mới là kẻ dũng mãnh nhất. Hai người đối đầu với nhau từ nhỏ đã thành thói quen, không tránh khỏi cũng muốn đấu trên chiến trường.

Đoan Mộc Thanh Lam kinh ngạc, đột nhiên nhi tử của hấn tự động yêu cầu xuất chiến, thực sự là ngoài dự liệu. Trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam đại hỉ, lập tức cười đáp ứng. “Hảo, Tuyệt nhi biết tiến tới, toàn bộ là nhờ Thành thân vương giáo dục tốt, trẫm rất hài lòng.”

Thành thân vương Đoan Mộc Du trong lòng cũng có chút đắc ý, từ khi Quý quý phi giao Đoan Mộc Tuyệt cho hấn, tiểu tử này cùng Trầm Luyện luôn tranh cãi khiến hấn đau đầu, xem ra giáo dục nghiêm khắc là một quyết định đúng đắn.

“Thần muốn thống lĩnh binh sĩ nghênh chiến son phần Vương gia -Tiêu Tuấn Lương kia, nghe nói hấn dũng mãnh phi thường, được người Tấn quốc coi là đại tướng quân vương, thần muốn cho bọn họ biết ai mới là chiến thần.” Thanh âm thuần hậu của Đoan Mộc Du cương kính hữu lực, hấn tự tin chiến đấu vô số lần, hấn có thể thua son phần Vương gia sao. Hấn nghe nói cá tính của Son phần Vương gia không giống người thường, nhưng có khả năng được xưng là đại tướng quân, hấn là một địch thủ mạnh. Khiêu chiến đối thủ ngang tầm, Đoan Mộc Du nhìn không được muốn lập tức dẫn binh xuất chinh.

“Cũng tốt. Như vậy đi, người mang theo Dạ Dương làm phó tướng của ngươi, trẫm tin tưởng các ngươi nhất định sẽ thắng.” Đoan Mộc Thanh Lam suy nghĩ một chút, để Dạ Dương giúp hấn, đến lúc đó Long Uyên vì bảo hộ Dạ Dương, cũng xuất động nhân lực tài lực của Long thị, như vậy sẽ đỡ không ít bạc cho ngân khố.

“Vận chuyển lương thảo cùng vật tư để nhi thần và nhi đệ đi làm, người cứ yên tâm đi.” Đoan Mộc Phi cười, tìm kiếm một việc để làm, thuận tiện kéo thêm lão nhị. Đoan Mộc Dư liếc mắt nhìn thái tử liếc, cái ca ca này không hề thanh nhàn.

Sự tình phân phối hoàn tất, Đoan Mộc Dĩnh cảm giác không thích hợp, các người đều phân phối hoàn tất, duy độc mình ta! “Phụ hoàng phụ hoàng, nhi thần cũng muốn xuất chinh.”

Đoan Mộc Thanh Lam nhìn Đoan Mộc Dĩnh từ trên xuống dưới, cuối cùng nói rằng: “Khi nào Dĩnh nhi cao đến vai phụ hoàng, Dĩnh nhi sẽ được xuất chinh.”

“ . . .” Người cao như vậy, hiện tại ta mới đến trước ngực của ngươi, đến lúc ta có thể cao đến vai, tất cả đã đánh xong rồi. Trong lòng Đoan Mộc Dĩnh mắng chửi phụ thân vô lương tâm của mình xối xả.

Mọi người buồn cười nhìn Đoan Mộc Dĩnh đang nhăn mặt, nhưng không dám thành tiếng, sợ vị thiếu niên nhỏ nhắn xinh xắn này đại phát.

Đoan Mộc Dĩnh bĩu môi nói: “Có chí không để ý cao bao nhiêu, nhi thần đã mười ba tuổi, đã tới tuổi lấy vợ, nhi thần là đại nhân.”

“Ai nha, nguyên lai lục đệ muốn thành thân, bây giờ hoàng huynh mới phát hiện, có cần hoàng huynh tìm cho đệ một nữ tử đằng hoàng.” Đoan Mộc Tuyệt cười tủm tỉm, không sợ chết oang oang nói, tiện đường vỗ vỗ vai Đoan Mộc Dĩnh.

Vừa nghe Đoan Mộc Tuyệt nói, Đoan Mộc Thanh Lam nhất thời lại bắt đầu thả ra hàn khí, Dĩnh nhi muốn thành hôn, là ai dạy hấn loại ý nghĩ này! Xem ra phải loại bỏ một số người bên cạnh Dĩnh nhi, chính kẻ nào lắm miệng trước. Trong lòng Đoan Mộc Phi rõ ràng quan hệ giữa phụ hoàng và đệ đệ rất mờ ám, nhưng hấn không muốn quản, mà cũng quản không được. Lão ngũ nói câu đó, phỏng chừng sau này phụ hoàng sẽ ngăn cản lục đệ tiếp xúc nữ nhân, lão ngũ gây chuyện, hấn không biết giải quyết thế nào. Chiến tranh quan trọng hơn, trước tiên chúng ta phải giải quyết địch nhân đã.

Lý Hoài An nghe xong tin tức, địch xâm chiếm biên cảnh Tề quốc, muốn gây chiến tranh. Hấn lập tức báo tin cho Quý quý phi, Quý quý phi vừa nghe lão ngũ yêu cầu muốn lên chiến trường, trống ngực đập mạnh! “Ngu ngốc, hoàng thượng không bảo hấn đi, sao hấn lại yêu cầu đi chịu chết.” Quý quý phi tức giận, cho tới bây giờ hài tử này cũng không chịu nghe lời, sao không đến thương lượng với ta trước.

“Nương nương không cần lo lắng, điện hạ còn chưa đi, nghe nói Hiếu thân vương cũng muốn đi chiến trường, nhưng bị hoàng thượng ngăn cản.” Lý Hoài An nói.

“Những hài tử này đều điên rồi, tính tình tựa như phụ thân bọn họ, vừa nghe nói chiến tranh còn vui hơn ăn tiên dược, cũng không ngẫm lại mẫu thân có bao nhiêu lo lắng.” Quý quý phi ôm Nguyệt Hoàn công chúa, đi qua đi lại ở trong phòng, không thể ngăn cản bọn nhỏ đi đánh giặc, những hài tử này muốn khẳng thính chính mình, hơn nữa đây cũng là một cơ hội kiến công lập nghiệp. Nhưng làm mẫu thân ai lại không lo lắng hài tử của mình trên chiến trường gặp chuyện không may, thực sự là mâu thuẫn a.

“Nương nương, Hoài An nghĩ điện hạ ra chiến trường một chút cũng không phải chuyện xấu. Có các tướng quân bảo hộ, hẳn là không gặp chuyện không may. Thành thân vương cùng đại tướng quân thắng trận vô số, không phải vẫn sống tốt đến giờ sao Kính thân vương điện hạ được Thành thân vương tự mình giáo dục, người cứ yên tâm đi.” Lý Hoài An thoải mái nói.

Quý quý phi vừa nghe, thấy cũng có lý. Lúc đó là nàng tự mình giao Đao Mộc Tuyết cho Đao Mộc Du đưa đến đại doanh tử y vệ giáo dục, chỉ trong một thời gian ngắn đã thấy Đao Mộc Tuyết mạnh hơn gấp trăm lần, có thể thấy được Đao Mộc Du cũng không có bởi vì hắn là cháu trai của mình mà nương tay, ai, lo lắng cái gì.

“Nương nương, người xem chiến tranh cần bạc, trong cung chúng ta nên bớt chi tiêu, cấp hoàng thượng chút bạc. . .” Lý Hoài An nhắc nhở. Hiện này địa vị của Quý quý phi đã ổn định, nhưng muốn nó sung sướng không ngà, thì phải tỏ ra có ích.

“Người không đề cập tới, ta thiếu chút nữa đã quên, phân phó xuống phía dưới, từ hôm nay trở đi bớt chi tiêu, bớt được bao nhiêu cứ bớt, sinh thần bản cung bốn mươi tuổi miễn đi. Tiết kiệm bạc mua lương thảo, nữ tử trong cung cũng phải làm gương.” Quý quý phi phân phó tiểu thái giám. Tiểu thái giám lập tức phân phó xuống phía dưới, mệnh lệnh tiết kiệm của Quý quý phi ban ra, phi tần lập tức noi theo, đều quyên ra một ít của cải. Trong lòng Đao Mộc Thanh Lam rất vui vẻ, Quý quý phi rất hiểu hắn.

Đao Mộc Thanh Lam tỉ mỉ ngẫm lại, hẳn cùng với Quý quý phi là phu thê, kỳ thực phải nói là quan hệ bằng hữu mới chuẩn xác. Quý thực phi như là đại thần thân tín chứ không phải là thê tử của hắn. Đao Mộc Thanh Lam đang nghĩ đến một số vấn đề, một bên chậm rãi đi tới Phi Oánh cung. Đao Mộc Dĩnh còn đang oán giận mình không cho hắn chiến trường, ai, xem ra phải giải thích một chút.

Đao Mộc Thanh Lam đi vào Phi Oánh cung lúc chạng vạng, sắc trời đã tối, Đao Mộc Dĩnh không vui vẻ lắm, nằm trên thảm lông dê, cùng Khuynh Thành chơi đùa. Thập Lục và Thúy Trúc hành lễ với Đao Mộc Thanh Lam, Đao Mộc Thanh Lam ý bảo bọn họ lui ra ngoài, hai người rất thức thời thối lui. Đao Mộc Dĩnh tức giận không thêm để ý tới Đao Mộc Thanh Lam, ngược lại càng khiến Đao Mộc Thanh Lam muốn đùa giỡn, lúc này Đao Mộc Dĩnh rất khả ái.

“Dĩnh nhi còn đang tức giận.” Đao Mộc Thanh Lam cười hỏi. Cũng nằm bên cạnh Đao Mộc Dĩnh, cùng hắn và Khuynh Thành chơi đùa.

“Nhi thần nào dám sinh khí với phụ hoàng, nhi thần chỉ có thể cùng bản thân phân cao thấp ni.” Đao Mộc Dĩnh ngoài miệng nói thế, nhưng giọng điệu là hoàn toàn mất hứng.

“Kỳ thực, Dĩnh nhi có thể tham gia chiến tranh, nhưng muốn tham gia. . .” Đao Mộc Thanh Lam cố ý kéo dài ngữ điệu, Đao Mộc Dĩnh lập tức giống như tiểu cầu vẩy đuôi, “Phụ hoàng nói thật.”

“Trẫm còn chưa nói xong ni, muốn đi đánh giặc, cái này, trẫm muốn xem biểu hiện hôm nay của Dĩnh nhi ra sao.” Đao Mộc Thanh Lam cười ma mị, rất giống lưu manh đùa giỡn mỹ nhân.

55. Chương 55

Đao Mộc Dĩnh lập tức lĩnh hội được ý tứ của Đao Mộc Thanh Lam, trong lòng mắng lão sắc quỷ vài lần, nhưng để có thể xuất chinh, hắn phải biểu hiện tốt. Không phải chỉ là chủ động làm thôi sao, Đao Mộc Dĩnh cười duyên tựa vào người Đao Mộc Thanh Lam, đưa lên đôi môi đỏ mọng của mình. Đôi tay nhỏ bé ôm lấy cổ Đao Mộc Thanh Lam, vươn đầu lưỡi xảo khai môi hắn, đầu lưỡi nho nhỏ xoát qua, vói vào

trong miệng Đoàn Mộc Thanh Lam. Trong lòng Đoàn Mộc Thanh Lam vui sướng, Dĩnhi thực sự là khả ái, ngày hôm nay Thánh A La động a.

Đoàn Mộc Dĩnhi giải khai đai lưng của Đoàn Mộc Thanh Lam. Đoàn Mộc Thanh Lam mặc kệ Đoàn Mộc Dĩnhi làm gì thì làm, hiềm khi Dĩnhi của hắn chủ động như vậy, Dĩnhi của hắn chỉ có thể vì một mình hắn mà quyến rũ. Một sợi chỉ bạc kéo theo khi nụ hôn kết thúc, được Đoàn Mộc Dĩnhi liếm đi, dục vọng của Đoàn Mộc Thanh Lam chậm rãi bị hắn khơi mào, hải tử này rất am hiểu ý tứ, càng lúc càng lớn mật.

Thiếu niên hôn lên xương quai xanh của hắn, cố ý lưu lại một ấn ký, trong lòng Đoàn Mộc Thanh Lam buồn cười, hải tử này đang tự cấp con dấu sở hữu của mình. Tiếng cười của hắn kích thích lòng tự trọng của thiếu niên, chẳng lẽ kỹ xảo của ta không tốt sao? Vậy ta càng thêm sức!

Thiếu niên hôn đi xuống, hôn lên bụng rốn, bàn tay nhỏ bé ma sát mềm nhẹ trên quần Đoàn Mộc Thanh Lam, hô hấp của Đoàn Mộc Thanh Lam càng ngày càng ồ ồ, dục vọng chậm rãi lớn lên, khởi động. Thiếu niên cởi quần Đoàn Mộc Thanh Lam ra, hung khí thật lớn bày ra trước mặt. Bàn tay nhỏ bé của thiếu niên nắm lấy, đầu lưỡi khéo léo liếm qua, nhẹ nhàng giảo lộ, Đoàn Mộc Thanh Lam ngâm một tiếng, thiếu niên chậm rãi nuốt hung khí vào trong miệng, đầu lưỡi xảo diệu kích thích hung khí mẫn cảm, phun ra nuốt vào. Đoàn Mộc Thanh Lam đè lại đầu thiếu niên, hải tử này đúng là yêu tinh. Hắn dùng lực đẩy hung khí vào sâu trong miệng thiếu niên, đóng đưa phần eo, mạnh mẽ trừu tống. Thiếu niên đón ý hùa Đoàn Mộc Thanh Lam, khi Đoàn Mộc Thanh Lam đã đạt được kích tình đỉnh điểm, bỗng nhiên rút hung khí khỏi miệng thiếu niên, dịch thể bạch sắc phun ra, dính trên mặt thiếu niên.

Đoàn Mộc Dĩnhi lấy tay quét một chút dịch thể trên mặt mình, vươn đầu lưỡi liếm liếm, có mùi tanh, thiếu niên bĩu môi, Đoàn Mộc Thanh Lam ôm lấy Đoàn Mộc Dĩnhi, hôn lên khuôn mặt non mềm, cuốn dịch thể bạch sắc vào trong miệng, lại giải khai môi thiếu niên đưa nó vào trong, khiến thiếu niên nhú mào.

“Dĩnhi thật đáng yêu, cái gì cũng đều viết trên mặt. Vị đạo không quen, chậm rãi ngươi sẽ yêu thích vị đạo này.” Thanh âm trầm thấp của Đoàn Mộc Thanh Lam vang lên, hai tròng mắt bị dục hỏa thiêu đốt, khí tức cực nóng, quần áo chảy xuống, thân thể phần nộn của thiếu niên rơi vào ôm ấp của Đoàn Mộc Thanh Lam. Đoàn Mộc Thanh Lam hôn lên thân thể thiếu niên, hung khí nơi hạ thân lần thứ hai ngẩng đầu. Đoàn Mộc Thanh Lam khai thác chỗ tư mật của thiếu niên, hàm trụ tiểu ngọc trụ, nhiệt tình thiêu đốt trong cơ thể, thiếu niên bị khoái cảm chinh phục, thuận theo động tác mở rộng thân thể, Đoàn Mộc Thanh Lam nhẹ nhàng tiến nhập thân thể thiếu niên, thiếu niên hơi đau đớn, rên rỉ một tiếng.

Đoàn Mộc Thanh Lam tiếp tục hôn lên môi thiếu niên, lúc này hai mắt thiếu niên đã phủ một tầng sương mờ, không có tiêu cự. Chậm rãi từ chỗ sâu phía sau truyền đến từng đợt cảm giác tê liệt, ma sát của Đoàn Mộc Thanh Lam khiến thiếu niên rên rỉ liên tục, hồng quả trước ngực bị đầu lưỡi của Đoàn Mộc Thanh Lam liếm giảo, quá thư thái, thiếu niên nói đứt quãng: “Phụ hoàng, nhanh lên một chút, Dĩnhi muốn. . . A. . .”

Lời này vừa nói ra cảm thấy xấu hổ bội phần, thiếu niên thiếu nhắm chặt hai mắt, tuy rằng xấu hổ nhưng vẫn cực lực phối hợp với động tác của Đoàn Mộc Thanh Lam, Đoàn Mộc Thanh Lam cố sức ôm hắn, dục vọng thô to chon thật sâu ở chỗ tư mật, cảm giác được nội bích co rút mạnh, trong lúc đó hai người ma sát kết hợp chặt chẽ khiến cho hắn hưng phấn tột độ.

Lúc này Đoàn Mộc Thanh Lam đứng thẳng dậy, hung khí vẫn vững vàng ở trong thân thể, hắn nâng cái mộng kiều đỉnh của thiếu niên lên, ôm lấy thiếu niên, từ phòng khách đi vào phòng ngủ, bước đi nhẹ nhàng nhưng vẫn khiến dục vọng động, khiến thiếu niên kinh hô một tiếng, ôm chặt lấy cái cổ của hắn.

Đoàn Mộc Thanh Lam giúp cái mộng non mềm của thiếu niên áp hưởng dục vọng của mình, hai tay càng không ngừng xoa bóp, cố sức ma sát tiểu cục huyết của thiếu niên, tiểu cục huyết giáp hắn hảo chặt, làm hắn nhịn không được muốn bạo phát nhiệt tình.

“Dĩnhi thật nhiệt tình, rốt cục biết ngày hôm nay phụ hoàng cũng biết Dĩnhi là một nam tử hán lớn mật.” Đoàn Mộc Thanh Lam chậm rãi trừu sáp, trừu sáp một cái hắn lại dừng lại, hung khí giống như muốn nảy lên.

Lúc này thiếu niên khó nhịn được dục vọng, nhắm mắt lại hưởng thụ khoái cảm Đoàn Mộc Thanh Lam mang đến cho hắn, cảm giác như bay lên, khiến hắn không tự chủ ôm sát cái cổ Đoàn Mộc Thanh Lam, hai

điểm hồng anh áp chặt lồng ngực của Đoàn Mộc Thanh Lam.

“Tiểu bảo bối của trẫm. . Trẫm yêu ngươi, Dĩn nhi của trẫm, trẫm luôn muốn mỗi ngày ôm ngươi không buông tay như vậy.”

Đoàn Mộc Thanh Lam đặt Đoàn Mộc Dĩn trên giường, sau đó mở rộng hai chân của hắn, làm cho chính mình trều sấp sâu hơn. Đoàn Mộc Thanh Lam nói mỗi câu “Trẫm thích ngươi” lại đẩy mạnh lên một chút, thiếu niên không ngừng rên rỉ.

Mỗi lần Đoàn Mộc Thanh Lam đi vào, ngón tay thỉnh thoảng lại niết tiểu nhũ của thiếu niên, hắn cúi đầu, dùng miệng hàm trụ tiểu nhũ phần hồng đã sưng đỏ, vừa mút vừa khê cắn, thông thả mà hữu lực trều sấp thân thể thiếu niên.

Đoàn Mộc Dĩn đón ý hòa theo, hưởng thụ vui sướng, hắn chậm rãi mở mắt, môi hơi mở, muốn nói nhưng chẳng biết nói cái gì, đau đớn cùng khoái cảm hòa lẫn trong cơ thể khiến hắn không tự chủ được mà rên rỉ.

Đoàn Mộc Thanh Lam liền cố ý lấy thịt bồng thật lớn trong cơ thể thiếu niên ra, nhẹ nhàng ma sát bên ngoài tiểu cục huyết, đột nhiên trống rỗng khiến thiếu niên khó chịu cực kỳ, hắn muốn được bồi lấp.

“Cầu trẫm, ngươi cầu trẫm trẫm sẽ đi vào “

“Phụ hoàng cầu người tiến vào, cho nhi thần. . . Nhanh lên một chút. . .”

Đoàn Mộc Thanh Lam nghe xong thanh âm cầu xin mê người của thiếu niên, nhịn không được nữa, dục vọng của hắn lại tiến vào, lửa nóng lấp đầy trong thân thể, thiếu niên phát sinh tiếng thở dài thỏa mãn.

Đoàn Mộc Thanh Lam mạnh mẽ trều sấp thiếu niên, hắn để hai chân thiếu niên gác ở trên vai, mỗi một lần trùng kích đều có thể đi vào thật sâu, hắn từ từ gia tăng tốc độ, thiếu niên đang đưa vòng eo theo động tác của Đoàn Mộc Thanh Lam, khiến cho dục vọng của hắn có khả năng thâm nhập hoàn toàn.

Bọn họ liều mạng quấn quýt lấy nhau, nhiệt tình của thiếu niên khiến kẻ khác sợ hãi, như là không ngừng hướng Đoàn Mộc Thanh Lam đòi lấy nhiều khoái cảm, Đoàn Mộc Thanh Lam chạy nước rút, muốn dùng thiếu niên để đạt được đỉnh cao khoái cảm. Lúc này, hai người hoàn toàn chìm đắm trong điên cuồng không thể tự kiềm chế.

Đoàn Mộc Dĩn chẳng biết mình đang ở nơi nào, là cảnh trong mơ của ai vậy, một dòng sông màu xanh lẳng lặng chảy xuôi, nước gợn nhộn nhạo cọ rửa rêu xanh bám trên nham thạch hai bên bờ sông. Một mảnh rừng phong màu đỏ, hai màu trái ngược, màu đỏ và màu xanh giao nhau một chỗ, những con cá màu sắc tiên diễm du dương dưới làn nước trong suốt. Một thiếu niên ngồi ở trên tảng đá, hai chân chạm vào nước, búng bình quạt quạt bọt nước. Một trận tiếng vui cười vang lên, có một tiểu cô nương vừa tới, trong tay tiểu cô nương cầm một con điều, thanh âm thanh thúy vang lên bên tai thiếu niên: “Mạch Mộc ca, chúng ta đi thả điều a.”

“Ta đi liền.” Thiếu niên lập tức đứng lên, cuống quýt đi giày vào, cùng nữ hài tử cầm lấy điều chạy qua người Đoàn Mộc Dĩn, Đoàn Mộc Dĩn ngửi được hương cây cỏ thơm ngát, cảnh trong mơ này thật thuần khiết sạch sẽ.

Đoàn Mộc Dĩn đi đến phía trước, đi qua rừng phong, bỗng nhiên hắn thấy tiên tri Phi Nhiễm đứng thẳng dưới một gốc cây cổ thụ, mỉm cười nắm lấy tay thiếu niên. Một nữ hài chơi đùa phía xa xa, con điều mềm mại linh xảo bay lượn nơi vùng quê. Đoàn Mộc Dĩn biết bây giờ hắn không phải là đối thủ của Phi Nhiễm, liền trốn sau tảng đá nghe bọn hắn nói chuyện.

“Mạch Mộc, ta muốn ngươi đi Tấn quốc làm tiên tri.” Phi Nhiễm nói.

“Làm tiên tri của Tấn quốc, ta phải rời xa gia đình ta, còn Trữ thì sao, ta đã cùng nàng định chung thân, ta có thể đưa nàng tới Tấn quốc sao?” Mạch Mộc nhẹ giọng vấn đáp.

“Có thể, Trữ mỹ lệ như thế, các ngươi có thể mê hoặc Tấn quốc quốc chủ. Nếu Trữ nguyện ý, nàng có thể tiến cung làm phi tử, người không chỉ làm tiên tri còn phải làm tình nhân của quốc chủ.” Phi Nhiễm mỉm cười, chỉ là ánh mắt hắn không hề cười, bên trong đều là lãnh khốc vô tình.

Mạch Mộc vừa nghe kinh ngạc không nói ra lời, làm tình nhân của quốc chủ, “Vì sao tiên tri phải làm tình nhân của quốc chủ, sư phụ, không có ai quy định tiên tri phải làm tình nhân của quốc chủ cả.”

“Người hiểu cái gì. Các sư huynh của người đều cung các quốc chủ có quan hệ xác thịt, đây là mưu kế ta bày ra. Thân thể cùng một chỗ, chậm rãi sẽ thu hẹp khoảng cách, quan hệ giữa quốc chủ với tiên tri sẽ càng thêm vững chắc.” Phi Nhiễm hừ lạnh một tiếng, “Quốc chủ nắm trong tay binh lực chinh phục thiên hạ, chỉ cần chúng ta chinh phục được quốc chủ thì có thể không chế thiên hạ. Để địa vị của mình không lung lay, muốn thể nhân tin tưởng lời tiên tri nói là thiên ý, Mạch Mộc, bây giờ người phải nỗ lực thì mới có tương lai.”

Mạch Mộc quay đầu lại u buồn nhìn Trữ, tay Phi Nhiễm nâng mặt Mạch Mộc lên, ánh mắt hẩn xem kỹ khuôn mặt mỹ lệ của Mạch Mộc. Da thịt non mịn trơn truột, đôi mắt sáng sủa luôn luôn ôn nhu như mưa xuân.” Dung mạo thật đẹp, Tấn quốc quốc chủ sẽ vì người mà điên cuồng, người muốn tính mệnh của hẩn, hẩn cũng sẽ giao cho người không chút do dự. Mạch Mộc, sư phụ nuôi lớn người, tỉ mỉ dạy dỗ người, cũng chọn cho người một con đường, người tự quyết định đi.”

“Trữ ni, nàng thì sao.” Mạch Mộc không muốn rời xa thiếu nữ hẩn yêu nhất, trong lòng lại càng không muốn vợ mình trở thành thê tử của người khác. Thiếu nữ chưa biết bọn họ sắp sửa phải xa nhau, vẫn đang chơi đùa vui vẻ.

“Nàng có thể theo người tới Tấn quốc, làm phi tử của Tấn quốc, các người cùng nhau tồn tại trong hoàng cung, đi theo một người nam nhân.” Phi Nhiễm ôn hòa nói.

Đoan Mộc Dĩnh lĩnh ngộ, cái này là cảnh trong mơ của một tiên tri tên là Mạch Mộc. Phi Nhiễm trong này chỉ là một ảo ảnh, chẳng có gì đáng sợ.

Tường thành nguy nga chói vót ngăn trở tự do và chôn vùi thanh xuân, Đoan Mộc Dĩnh tỉ mỉ quan sát tòa cung điện này, được kiến tạo bằng gỗ tùng mộc tốt nhất, từng hương tỏa ra trong không khí. Đêm khuya, Mạch Mộc mở đại môn của cung điện, một bóng người tinh tế vận áo choàng hắc sắc đi vào cửa. Người này vừa đi vào cung thất, Mạch Mộc lập tức đóng cửa phòng, áo choàng rơi xuống, chính là thiếu nữ thả điều được gọi là Trữ.

“Mạch Mộc!”

“Trữ!” Tình nhân ôm nhau, Mạch Mộc lo lắng hỏi: “Không ai phát hiện nàng chứ.”

“Không ai phát hiện ta.” Trữ nói.

“Chúng ta phải lén lút như vậy đến bao giờ!” Mạch Mộc gầm nhẹ một tiếng, hẩn muốn cùng nữ nhân mình thích ở một chỗ, vì sao không được chứ. “Chẳng lẽ chúng ta là kiếp trước có duyên vô phận, kiếp này mới yêu nhau thống khổ như vậy.”

“Trong bụng ta mang hài tử của người, Mạch Mộc, chúng ta làm cái gì bây giờ, vạn nhất hài tử sinh hạ lại lớn lên giống người, sẽ bị người khác phát hiện. Tiêu Thanh Phong sẽ giết chúng ta.” Trữ nghẹn ngào nước mắt, nàng cảm thấy sợ hãi, bọn họ không có tương lai. “Hài tử này phải làm sao.”

“Đợi đến ngày sinh hạ con chúng ta xong, ta mang người rời khỏi đây, sư phụ muốn ta giúp hẩn một lần cuối cùng, hẩn đã đáp ứng chỉ cần chúng ta giúp hẩn một lần cuối cùng, thay thế Tấn quốc quốc chủ, dụng kế treo đầu dê bán thịt chó, sư phụ nói sẽ cho chúng ta một cuộc sống tốt.” Mạch Mộc thoải mái nhìn Trữ, bọn họ chỉ có một tia hi vọng, dù cho chỉ có một hi vọng cũng muốn nắm chặt nó.

“Tiêu Thanh Phong si mê người như vậy, người nữ hạ thủ hẩn sao. Hẩn đối với người tốt đến mức ta còn đổ kỵ, người có thể hạ thủ với hẩn sao?” Ánh mắt chất vấn của Trữ khiến lòng Mạch Mộc run lên, khuôn mặt Tiêu Thanh Phong xuất hiện trước mắt hẩn, Tiêu Thanh Phong đưa cho hẩn rất nhiều trân bảo, Tiêu Thanh Phong cực nhọc ngày đêm chăm sóc hẩn lúc hẩn sinh bệnh, luôn luôn bao bọc hẩn, hẩn muốn gì Tiêu Thanh Phong cũng đáp ứng, Tiêu Thanh Phong thực sự thực sự rất thương hẩn.

“Tất nhiên là hạ thủ, vì cái gì không thể hạ thủ. Để hài tử của chúng ta bình yên sinh ra, có cái gì ta không dám làm.” Mạch Mộc nghĩ tới hài tử, hài tử của hẩn a. Khuôn mặt bình tĩnh của Mạch Mộc xuất hiện nồng đậm tình thương của cha, Trữ tin tưởng mỗi một câu nói của Mạch Mộc, nàng ôm lấy phụ quân của mình,

bắt đầu từ giờ khắc này, trong lòng Mạch Mộc chỉ có ta và hài tử, cho dù Tiêu Thanh Phong đối với hần có tốt bao nhiêu đi nữa cũng không thể so được ái tình thanh mai trúc mã của chúng ta.

Cũng tại cung điện từng mộc này, lần này là cảnh Mạch Mộc cùng Tiêu Thanh Phong uống rượu. Mạch Mộc mỉm cười đưa cho Tiêu Thanh Phong một ly rượu, Tiêu Thanh Phong vừa uống xong, bỗng nhiên con mắt mở lớn, khóe miệng chảy máu, tay chỉ hướng Mạch Mộc: “Người người người người. . .” Nói còn chưa xong, Tiêu Thanh Phong đã té trên mặt đất.

Mạch Mộc đi đến, ngồi dưới đất, đau thương lau vết máu trên khóe miệng của Tiêu Thanh Phong, “Vì sao người lại tốt với ta như thế. Người ta yêu không phải là người, vì sao người vẫn tốt với ta. Có phải dung mạo mỹ lệ là một sai lầm, ta chỉ muốn có cuộc sống bình thường, người chỉ yêu khuôn mặt của ta, người chỉ yêu khuôn mặt xinh đẹp của Mạch Mộc phải không. Nếu người chỉ yêu ta vì như vậy thì ta đã không hổ thẹn, đời này ta mắc nợ người, kiếp sau nhất định trả lại cho người.” Mạch Mộc lau sạch khuôn mặt của Tiêu Thanh Phong, sờ sờ đôi môi lạnh băng của, cúi đầu hôn lên, “Không nên quên ta, kiếp sau chờ ta.”

Tâm tình Đao Mộc Dĩnh chưa xót, hần cảm thán số phận trên cột, Mạch Mộc bị Phi Nhiễm hủy diệt hạnh phúc, Phi Nhiễm muốn làm cái gì chứ! Tên gia hỏa tràn đầy giả tâm! Trong lòng Đao Mộc Dĩnh hận không thể giết chết Phi Nhiễm ngay tức khắc.

Đao Mộc Dĩnh hơi dờ ra, cảnh tượng trước mắt tiêu thất, hần lại trở lại con sông nhỏ màu xanh kia, rừng phong như hỏa diễm thiêu đốt mọi sinh mệnh. Mạch Mộc ngồi thất thần ở bên bờ, nhìn thẳng phía trước. Đao Mộc Dĩnh đứng bên người hần, không nói một lời, mặc hần ngây người thật lâu thật lâu. Đột nhiên Mạch Mộc mở miệng nói: “Thiếu niên, sao người đi vào cảnh trong mơ của ta, đứng bên cạnh làm bạn với ưu thương của ta lâu như thế.”

Đao Mộc Dĩnh suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Kỳ thực người có thể không cần làm theo sự sắp xếp của Phi Nhiễm.”

“Kỳ Duyên không nghe Phi Nhiễm nói, bị trục xuất khỏi vùng Trung Nguyên, hôm nay không biết sống chết. Ta không có bản lĩnh như Kỳ Duyên, ta rời khỏi vùng Trung Nguyên làm sao sinh tồn, còn có Trữ, ta cũng không có năng lực nuôi sống nàng.” Mạch Mộc nói. Mạch Mộc nhìn hai tay của mình, thanh âm yếu ớt: “Tay ta không hề có vết chai, ta chưa từng làm qua bất cứ việc gì. Từ nhỏ bị tiên tri đưa vào Tổ Văn cung, không có học qua bất luận cách mưu sinh nào, tiên tri không cần làm việc. Lúc ta có thể rời đi, ta phát hiện ngay cả chính mình cũng khó sống, ta còn có năng lực gì mang hạnh phúc cho Trữ.”

“Thế giới này không cần tiên tri, không có người có thể xem thấu hay biến đổi số phận, tiên tri không thể nắm số phận trong tay, số phận là nằm trong tay bản thân mỗi người, sao có thể để người khác nắm giữ.” Đao Mộc Dĩnh nói.

Mạch Mộc mỉm cười, cười hư vô mờ mịt, bỗng nhiên Mạch Mộc bay lên trời, nói với Đao Mộc Dĩnh: “Hãy giết chết tiên tri a, kể cả ta, kể cả sự phụ của ta, người có thể làm được, thế giới này không cần tiên tri. . .” Thanh âm càng ngày càng xa, cảnh ảo bỗng nhiên bị nghiền nát thành mảnh nhỏ.

Đao Mộc Dĩnh bay lên, đi tới cảnh ảo của chính mình, đứng dưới giàn hoa tử đằng, hoa tử đằng bay bay trong gió, vây quanh Đao Mộc Dĩnh.

“Cây tử đằng cây tử đằng, thế giới này tràn ngập đau thương, chúng ta phải kiên cường lên.”

Đao Mộc Thanh Lam tỉnh lại, đêm qua hần thực điên cuồng, có phải hần có chút quá phận hay không, Đao Mộc Thanh Lam suy xét lại hành vi của mình, nhưng chỉ cần Dĩnh nhi chủ động với hần, hần sẽ rõ. Đao Mộc Thanh Lam phát hiện khóe mắt Đao Mộc Dĩnh chứa lệ, là ai ở trong mộng làm hần khổ sở. Đao Mộc Thanh Lam không biết Đao Mộc Dĩnh thấy cái gì trong mộng, nhưng hần không muốn Đao Mộc Dĩnh rơi lệ.

Đao Mộc Thanh Lam nhớ tới phụ hoàng của mình đã từng nói, đế vương không thể có nhược điểm, không được yêu, đế vương phải vô tình. Phụ hoàng cũng là người, phụ hoàng cũng có người để yêu. Phụ hoàng lại muốn nhi tử vô tình, thật buồn cười. Quan tâm một người không phải là sẽ trở nên nhu nhược, quan tâm một người sẽ khiến mình càng trở nên cường đại hơn, hai người sẽ mạnh hơn một người, chúng ta sánh

vai đi với nhau đến cùng trời cuối đất. Doan Mộc Thanh Lam nhìn sắc trời, hần đứng lên, mặc y phục, gọi Thập Lục và Thúy Trúc tới, dặn dò: “Cẩn thận hầu hạ.”

“Tuân chỉ.” Thập Lục cùng Thúy Trúc khúm núm cẩn cẩn dực dực gật đầu.

“Tốt.” Doan Mộc Thanh Lam mặc y phục, rửa mặt, cùng thái giám theo hầu bên người lâm triều.

Hoàng đế luôn ở tại Phi Oánh cung đã không phải là chuyện gì mới mẻ, người trong cung cũng không dám lăm miệng, ai dám đùa với hoàng đế chứ. Thập Lục lo lắng cho Doan Mộc Dĩnh, Quý quý phi sẽ phản ứng ra sao, trạng phu và nhi tử của mình cùng một chỗ, quan hệ loạn luân này sao nàng có thể dễ dàng tha thứ. Nhưng Quý quý phi cũng không có bất luận cử động gì, có thể thấy được Quý quý phi cũng là bất đắc dĩ lặng yên. Ai, cung đình chính là việc ta ta làm, không cần quan tâm chuyện người khác. Hiếm khi Thập Lục mới suy nghĩ lo lắng cho người khác, hần thở dài chỉnh cái chăn giúp Doan Mộc Dĩnh.

“Thúy Trúc, hôm nay chủ tử sẽ không dậy sớm, nhân cơ hội nghỉ ngơi nhiều một chút.” Thập Lục dặn Thúy Trúc.

Thúy Trúc gật đầu, đi tới tiểu tháp, nằm xuống nhắm mắt dưỡng thần. Nàng nhanh chóng rơi vào mộng, trong mộng nàng nhớ lại lúc hầu hạ Dương quý phi, khi đó luôn nơm nớp lo sợ vượt qua mỗi ngày. Nàng không nghĩ tới mình sẽ được hầu hạ lục hoàng tử, cũng không nghĩ tới lục hoàng tử là một người hiền lành như thế, cuộc sống hiện tại của nàng như một giấc mộng đẹp. Nhưng quan trọng nhất, lục hoàng tử là thân vương, sớm muộn gì cũng sẽ đi khỏi hoàng cung, người bên cạnh hoàng tử cũng sẽ cùng rời khỏi hoàng cung. Rời khỏi hoàng cung. . . Thúy Trúc nghĩ tới đây, cảm thấy thời gian tới thật tốt đẹp.

56. Chương 56

Doan Mộc Thanh Lam vào triều, triều thần đều không dám náo loạn như trước, tất cả mọi người đều cẩn thận, nghe nói ngày hôm qua thừa tướng phụng chỉ tra xét rất nhiều quan viên, mà những người này đều là đút lót, nhận hối lộ. Các đại thần len lén quan sát sắc mặt Doan Mộc Thanh Lam, không dám thả lỏng. Sau khi nghị luận triều chính một lát, thừa tướng trình lên danh sách tài vật hần đã thu được qua việc điều tra cho Doan Mộc Thanh Lam. Doan Mộc Thanh Lam nhìn kỹ, khuôn mặt hòa hoãn một ít: “Làm phiền thừa tướng, chuyện người làm lần này phi thường tốt. Các vị ái khanh cần học tập thừa tướng chia sẻ phiền não với trăm.”

Chúng đại thần khúm núm nói: “Thần sẽ lấy thừa tướng làm gương.”

“Thừa tướng và thái tử tới chiều hiền quán chọn nhân tài, việc đến đâu rồi.” Doan Mộc Thanh Lam hỏi.

“Mỗi hiền sĩ đều dâng lên một lá thư do chính mình viết, thần đã sắp xếp, thỉnh bệ hạ xem qua.” Thừa tướng sai binh sĩ đưa tới một rương gỗ, trong rương đều là thư do các nhân tài tới chiều mộ viết.

“Nhiều như thế, để trăm từ từ xem.” Doan Mộc Thanh Lam nhướn đầu nhìn rương gỗ lớn, suy nghĩ một chút, nói rằng, “Sau khi tan triều, thừa tướng, thái tử, Chu Thanh, Quý Dương lưu lại.”

Mấy người kia thăm nghĩ không tốt, lưu lại chúng ta làm gì? Trong lòng ai biết, chắc chắn không có chuyện tốt chờ chúng ta. Từ khi Cơ thị cùng Dương thị bị diệt, cuối cùng hoàng thượng cũng lộ ra bản tính thật của bản thân sau nhiều năm ẩn nhẫn, Doan Mộc Thanh Lam rất tùy hứng, hỉ nộ vô thường, các đại thần thân cận cũng không biết bước cử động tiếp theo của Doan Mộc Thanh Lam.

“Các người không cần sợ, trăm là muốn các người cùng trăm chọn lọc nhân tài.” Doan Mộc Thanh Lam bày ra bộ dáng ta là quân chủ tốt, vẻ mặt rất ôn hoà, ý chí rộng lớn, nói rằng, “Trăm muốn cho người trong thiên hạ biết, trăm có ý chí rộng lớn, bao dung tất cả. Chẳng phân biệt quốc gia, chẳng phân biệt được xuất thân, mời chào nhân tài.”

Nhưng Đao Mộc Thanh Lam lại nghĩ khác, nhiều thứ như vậy, sao ta để các rảnh rỗi mà phải ngồi xem một mình!

Thiếu chút nữa thừa tướng muốn té xỉu, ngày hôm qua, để gom góp bạc dùng cho chiến tranh, đã đem sổ đen của tham qua bảo ta đi bắt người, tròn một ngày một đêm ta mới xong, bây giờ hoàng thượng lại biểu hiện như một quân chủ nhân từ, kỳ thực có hành vi của người đại thần nào không nằm trong không chế của hần chứ. Hần là quân chủ nhân từ, hần ý chí rộng lớn. . . .

Lập tức có một đại thần vượt mông ngựa, tán thán hoàng thượng thật anh minh thần võ làm sao, Đao Mộc Thanh Lam không thích nghe những lời vô ích này, nhất thời sắc mặt âm trầm, “Ái khanh trung quân ái quốc như vậy, trăm mệnh người làm giám quân giúp Thành thân vương, người thấy thế nào. Vừa lúc khanh cùng Thành thân vương tới tiền tuyến, dùng nhiệt huyết tràn đầy đền đáp triều đình.”

Ngạch, vị đại thần này thật muốn khóc to, ta là một quan văn đi làm giám quân, chỉ có nước chết trong quân đội. “Thần tuân chỉ.” Hiện tại đại thần rất muốn vả miệng mình.

“Hiện tại loạn trong giặc ngoài, trăm cần chính là người vì trăm phân ưu, phú cường quốc gia đánh lui kẻ thù bên ngoài, trăm không muốn nghe các người ca công tụng đức, trở về, các người tìm cách hay rồi viết thành tấu chương trình cho trăm!” Đao Mộc Thanh Lam lớn tiếng quát. Trong lòng mọi người run run, lập tức tất cả đều quỳ trên mặt đất nhận sai. Đao Mộc Thanh Lam lười phản ứng, nói bãi triều, vung ống tay áo liền rời đi.

Đao Mộc Tuyết chuẩn bị hành trang, đây là lần đầu hần ra thượng chiến trường, nên chuẩn bị áo giáp binh khí mang theo. Quý quý phi ôm tiểu công chúa cùng với những người theo hầu đi vào cung thất của Đao Mộc Tuyết.

Đao Mộc Tuyết không phát hiện Quý quý phi đến, vẫn đang thu thập hành lý.

“Lão ngũ, người chuẩn bị đi cũng không nói với mẫu thân một tiếng.” Quý quý phi vỗ nhẹ nhẹ Đao Mộc Tuyết một chút, từ ái cười nói.

Đao Mộc Tuyết vừa quay đầu lại, thấy mẫu thân ôm muội muội đứng phía sau mỉm cười với hần, Nguyệt Hoàn thích Đao Mộc Tuyết nhất, lập tức giang tay muốn Đao Mộc Tuyết ôm mình một cái. Đao Mộc Tuyết tiếp nhận muội muội, nói rằng: “Chiều nay nhi thần sẽ theo đại tướng quân xuất chinh, không kịp hướng người chào từ biệt.”

“Người sắp xuất chinh, đã chuẩn bị tốt chưa?” Quý quý phi hỏi.

“Đã chuẩn bị tốt.” Đao Mộc Tuyết nói.

“Người nha, chuẩn bị cái gì. Mẫu thân sớm biết người sắp xuất chinh, đã thay người chuẩn bị tốt.” Quý quý phi khoát tay, Lý Hoài An mang một chiến giáp hắc sắc tối, phía sau là hai tiểu thái giám khiêng một thanh chiến phủ, đi tới trước mặt Đao Mộc Tuyết, Quý quý phi cầm lấy khôi giáp giao cho Đao Mộc Tuyết, “Đây là bảo vật Phong Lê thị tộc nhà ta, chiến giáp cùng chiến phủ là di vật của tổ tiên, Tuyết nhi phải nhớ kỹ tổ tiên chúng ta ngang dọc thảo nguyên, các bộ tộc đều thần phục tổ tiên của chúng ta, không được đánh mất kiêu hãnh của tổ tiên.” (chiến phủ là binh khí hình cái búa rìu)

“Nhi thần ghi nhớ giáo huấn của mẫu thân.”

Quý quý phi tiếp nhận Nguyệt Hoàn công chúa, Đao Mộc Tuyết cầm lấy khôi giáp thử ở trên người, khôi giáp không biết là được làm bằng gì, mặc vào có cảm giác nhẹ hơn khôi giáp khác. Đao Mộc Tuyết cầm lấy chiến phủ, tỉ mỉ quan sát, chiến phủ được mài sắc bén không gì sánh được, mặt trên búa khắc văn tự từ xa xưa, Đao Mộc Tuyết hỏi Quý quý phi: “Mẫu thân, mặt trên chiến phủ có văn tự, nó viết cái gì a.”

“Văn tự từ xưa, mẫu thân cũng không đọc được, Hoài An, người tới nhìn một cái.” Quý quý phi nói, Nguyệt Hoàn công chúa nhìn chiến phủ trong tay ca ca, nhìn cực chăm chú, đôi tay nhỏ nộn nộn sờ sờ hoa văn trên búa, cười rất hài lòng.

Lý Hoài An tỉ mỉ nhìn lên, mặt trên là văn tự cổ đại, hần cũng biết được một ít, “Nô tài nhìn, chữ viết nhỏ là tên chiến thần. Chữ viết to là quý xa. Ý là chiến phủ là binh khí của chiến thần, được mệnh danh là Quý Xa.”

“Hoài An thật có tài, chờ ta xuất chinh trở về, nhất định phải hướng Hoài An học tập.” Đao Mộc Tuyết kính nể nói, nhếch miệng cười, khuôn mặt tươi cười thực bình thản, không hề lo lắng mình có thể không an toàn trở về. Quý quý phi đành bất đắc dĩ mỉm cười, bây giờ đã ý thức được phải học tập, cũng không quá muộn.

Trầm Thanh Dung hạ lệnh thay chiến giáp da trâu nhẹ nhàng, lên yên ngựa, từng đoàn kỵ binh mang đủ lương khô và nước, mỗi người một thanh cương đao, sau lưng là ba mươi cung tên dài, xếp thành hàng chờ xuất phát. Đao Mộc Tuyết cùng bọn họ xuất chiến, nhưng đến lúc sắp xuất phát, vẫn chưa thấy vị vương gia này xuất hiện.

“Hừ, Đao Mộc Tuyết là một kẻ nhất gan, lâm trận lùi bước, đã muộn như vậy mà còn chưa thấy bóng người, nhất định là trốn trong lòng mỹ nhân chứ gì.” Ngự khí Trầm Luyện tràn ngập trào phúng, khiến binh sĩ bên cạnh cười ha ha. Vương gia nổi danh đào hoa như vậy! Nhưng danh tiếng của Trầm Luyện hình như cũng không thua a.

“Kính thân vương đang luyện tiếu hồng phần tri kỷ của hần. Ai u!” Trầm Luyện che cười Đao Mộc Tuyết, vừa dứt lời, thì Trầm Thanh Dung Đến, còn dám chê bai người khác, người không phải cũng là cái dạng đó sao! Trầm Thanh Dung vung tay cho nhi tử một cái tát, Trầm Luyện đành ngậm miệng.

Một tiếng động lớn xôn xao, Đao Mộc Tuyết tới. Chỉ thấy một thân hắc sắc khôi giáp, áo choàng hắc sắc, tuần mỹ tiêu sái cười con ngựa trắng mà đến, giống chiến thần phủ xuống. Phía sau hần có một số mỹ nữ đưa tiễn, lưu luyện không rời, đứng cạnh tuần mã, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng cùng ái mộ, khung cảnh thật hoàn mỹ. Trầm Luyện chỉ cảm thấy cảnh lưu luyện chia tay quá mức chói mắt, Đao Mộc Tuyết chết tiệt, vì sao lại không có nữ nhân đẹp như vậy tiễn đưa ta! Từ nhỏ cái gì ta cũng cùng Đao Mộc Tuyết đối đầu, mọi chuyện đều bại bởi hần, vì sao chứ!

“Các người trở về đi, bản vương nhất định mang hắc sắc chiến kỳ chiến thắng trở về mà về.” Trong mắt Đao Mộc Tuyết hoa đào bay tới bay lui, cười nói. Tất cả nữ nhân đều rơi nước mắt từ biệt.

“Vương gia Vương gia, chúng ta chờ người a.” Nữ hài tử bên trái chúc phúc Đao Mộc Tuyết lên đường bình an.

“Mỗi ngày chúng ta đều cầu phúc cho người, đừng quên chúng ta a.” Nữ hài tử bên phải sát sát nước mắt, cười nói.

Trên mặt Đao Mộc Tuyết tươi cười, nhưng trong lòng khó chịu, thực đáng ghét, còn lải nhải nhiều hơn so với ta nương, trên đường đi nói không dứt. Thế nhưng hần phải bảo trì phong độ quân tử, mỉm cười nói rằng: “Cảm tạ chư vị mỹ nữ mười dặm đưa tiễn, bản vương thực sự phải đi.” Đao Mộc Tuyết thúc mã đi tới trước mặt Trầm Thanh Dung, “Xin lỗi đại tướng quân, bản vương đến chậm.”

Trầm Thanh Dung cũng không nói gì, vận đủ khí hét lớn một tiếng: “Chúng ta nhất định phải tiêu diệt quân địch bình định tứ phương, uy vũ chiến hồn, Đại Tề vĩnh tồn!”

“Này vũ chiến hồn, Đại Tề vĩnh tồn!” Tướng sĩ cùng kêu lên hét lớn, sĩ khí kích động, các chiến sĩ thúc ngựa chạy như bay đi.

“Hoa đào Vương gia, cùng ta thi cưỡi ngựa, người dám không.” Trầm Luyện khiêu khích.

“Thi thì thi, người sẽ là bại tướng dưới tay ta ta ha ha ha. . .” Đao Mộc Tuyết cười lớn một tiếng, Trầm Luyện tức khí thúc ngựa liều mạng chạy về phía trước, lần này hần phải đánh bại Đao Mộc Tuyết.

Trầm Luyện cũng là lần đầu tiên ra trận giết địch, hần cẩn thận phát hiện Đao Mộc Tuyết không dùng chiến giáp và chiến phủ giống như trước đây. Trên đường bọn họ nghỉ ngơi tại một bờ sông, Tề quốc là dân tộc trên lưng ngựa, bọn họ đối xử với chiến mã tựa như đối đãi thân nhân, thời gian nghỉ ngơi bọn lính ăn bánh bột ngô và thịt khô, uống một ít nước, sau đó lập tức kiểm tra móng ngựa, cọ rửa chiến mã tại bờ sông.

Đao Mộc Tuyết lấy ra túi da Quý quý phi chuẩn bị cho hần, ngồi ăn một mình, Trầm Luyện nghĩ rất mới mẻ, liền hỏi: “Hoa đào Vương gia, người đang ăn cái gì ngon phải không?”

“Mẫu thân chuẩn bị cho ta, vị rất ngon.” Đoàn Mộc Tuyết cười nói, hần bỗng nhiên nhớ tới Quý quý phi muốn mình đưa cho Trầm Luyện, bởi vì Trầm Luyện từ nhỏ không có mẫu thân, Đoàn Mộc Tuyết lấy một túi da đưa cho Trầm Luyện, “Mẫu thân muốn ta đưa cho ngươi một túi, tiện nghi tiểu tử ngươi.”

Trầm Luyện ngạc nhiên đứng ngốc lẳng, quên tiếp nhận túi da, Đoàn Mộc Tuyết bỏ túi da bỏ vào trong tay Trầm Luyện, buồn cười hỏi: “Lúc người chờ ra như thế, rất giống đệ đệ của ta.”

Trầm Luyện phục hồi tinh thần lại, từ nhỏ Trầm Luyện không biết có mẫu thân sẽ như thế nào, nguyên lai mẫu thân sẽ làm đồ ăn ỉnh, tinh khiết và thơm ngọt, vị đạo này cả đời Trầm Luyện cũng quên không được. “Hoa đào Vương gia, khôi giáp của ngươi là ai đưa cho ngươi, hoàng thượng đưa cho ngươi sao?”

“Không phải, đây là mẫu thân cho ta, di vật của tổ tiên. Cái chiến phủ này là chiến thần ban tặng tổ tiên, là thần khí phi thường trân quý.” Đoàn Mộc Tuyết cười đắc ý, Trầm Luyện ghét nhất thấy hần cười như vậy, Trầm Luyện không có mẫu thân, đáng cười hần đối với Trầm Luyện mà nói là một loại mơ ước. Tâm tình đang rất tốt của Trầm Luyện thoáng cái tiêu thất toàn bộ.

“Hừ, cho dù là thần khí thì rơi vào trong tay một kẻ ngu ngốc cũng là thải đạo.” Nói lời này xong Trầm Luyện đổ kị mười phần, Đoàn Mộc Tuyết vừa nghe, hắc hắc, ta tức chết ngươi, ngươi đổ kị a!

Sau khi nghỉ ngơi một thời gian ngắn, Trầm Thanh Dung ra lệnh một tiếng, toàn thể binh sĩ nghiêm túc lên ngựa, một đường bay nhanh hướng đến sườn núi bán mặt.

Mạc Bắc bộ tộc tụ tập mười vạn kị binh, sơn hô biển gầm bàn hướng phía Đông Nam, Tề quốc ngay phía Nam, bọn họ chỉ cần đi qua kỳ lâm sơn, sau đó vượt sông, thì bọn họ sẽ thuận lợi đi vào Tề quốc, đầu tiên là chiếm Ma Xuyên, giết sạch bọn Bạc Nhân quy phục Tề quốc, sau đó chiếm lĩnh những thổ địa màu mỡ, cướp đoạt tài phú của bọn họ.

“Những người Tề quốc đã không còn hung hãn dũng mãnh như tổ tiên của bọn họ, bọn họ giống như người Trung Nguyên, càng ngày càng nhu nhược.” Thủ lĩnh Ma Dung tộc cười nói, hần tràn đầy tự tin, tổ tiên của hần bại dưới tay tiên hoàng của Tề quốc, đó là nỗi nhục nhã lớn nhất. Hần muốn tiêu diệt Tề quốc, Ma Dung chúng ta mới là chiến thần!

“Ta nghĩ bọn họ là lợn rừng, bị người Trung Nguyên thuần dưỡng biến thành lợn nhà, rửa sạch đụn sỏi chờ trứ chúng ta tới ăn ni!” Một người thủ lĩnh của bộ tộc khác nói khiến ọi người cười to không ngừng.

Trầm Thanh Dung nghe được thám tử báo lại, người của bộ tộc phương Bắc sắp tiến vào sườn núi bán mặt, hần lập tức an bài Trầm Luyện thống lĩnh một đội nhân mã mai phục tại hướng Bắc, Đoàn Mộc Tuyết thống lĩnh một đội nhân mã mai phục tại hướng Nam, còn mình thống lĩnh nhân mã bí mật núp ở trên bụi cỏ trong rừng cây.

57. Chương 57

Thủ lĩnh Ma Dung tộc rút ra vũ khí của mình, binh khí hàn lãnh sáng quắc chói mắt dưới ánh mặt trời, hần cười lớn: “Thấy thanh kiếm này chưa, đây là Thiên Hồng kiếm hai trăm năm trước bị đánh nát, một lần nữa được tổ tiên chúng ta rèn lại, sắc bén còn hơn Trảm Nguyệt đao và Huyết Hồn kiếm. Có nó chúng ta bách chiến bách thắng.”

“Anh linh tổ tiên phù hộ chúng ta, lần này nhất định đánh hạ Tề quốc!” Thủ lĩnh ngoại tộc phụ họa theo.

Kị binh của ngoại tộc đi vào giữa khe núi bán mặt, chậm rãi cẩn thận đi trên đường núi chật hẹp. Khe sâu thẳm chỉ nghe vang lên tiếng móng ngựa chạm vào đá, vài con quạ đen oa oa bay qua, đột nhiên thanh âm tiếng trống vang lên quanh quẩn tại sơn cốc, dường như có tiếng sét đánh liên tục phía trên đỉnh đầu. Tiếng hét cao vút, từng cơn mưa tiễn dày đặc giống như từ trên trời giáng xuống, kị binh của các bộ tộc vô cùng luống cuống, thủ lĩnh của bọn họ cũng không thể bình tĩnh.

“Truyền lệnh xuống dưới, giết sạch người ngoại tộc, ai để ột người chạy thì dùng tính mệnh mình đổi lại!”
Trầm Thanh Dung rút bảo kiếm ra, hấn muốn cho những người ngoại tộc đầy dã tâm này phải chết thê thảm, muốn đem hắc sắc chiến kỳ cắm trên sa mạc!

Tướng quân hạ tử lệnh, binh sĩ Tề quốc anh dũng chém giết, uy mãnh không thể đỡ, quyết tâm diệt cỏ tận gốc! Kỵ binh ngoại tộc biết mình sắp bị tiêu diệt, sao cam tâm khoan tay chịu chết, bọn họ liều mạng đánh một trận. Từ ngọ chém giết đến chạng vạng. Phía Nam, phía Bắc của khe sâu bán mặt đều là thi thể. Trầm Thanh Dung bị thương, cánh tay hấn chảy máu, chỉ bằng bó đơn giản một chút, nhắc bảo kiếm tiếp tục chiến đấu. Đoàn Mộc Tuyết vùng chiến phủ Quỷ Xa, chặt đầu một người ngoại tộc. Trầm Luyện không cam lòng, trường thương đâm chết một người phân cao thấp cùng Đoàn Mộc Tuyết.

“Ta giết được nhiều địch nhân nhất!” Đoàn Mộc Tuyết khiêu khích, Trầm Luyện tức giận thiếu chút nữa đâm cho hấn một nhát.

“Ta chém giết địch nhân không thể ít hơn ngươi!” Trầm Luyện giơ trường thương, lại một thi thể kỵ binh ngoại tộc ngã xuống mặt đất.

Tộc trưởng Ma Dung tộc cầm trong tay Thiên Hồng kiếm, thống lĩnh tộc nhân của mình hướng ra phía ngoài mở đường máu, bảo đao của binh sĩ Tề quốc đều bị hấn chặt đứt. Trầm Luyện thấy có một đại hồ tử ngoại tộc cầm trong tay bảo kiếm lợi hại, giết nửa ngày cuối cùng gặp gỡ một địch thủ mạnh. Trầm Luyện liền tiến lên phía trước đối đầu với thủ lĩnh Ma Dung tộc.

“Tiểu tử thôi, lão gia khóa đó là của ta, ngươi đánh cái gì!” Đoàn Mộc Tuyết hét lớn một tiếng, lập tức thúc ngựa đuổi theo, hai người lẫn vào trong kỵ binh của Ma Dung tộc. Chiến phủ của Đoàn Mộc Tuyết vô cùng sắc bén khiến kẻ khác táng đảm, Ma Dung thủ lĩnh tiếp cận Đoàn Mộc Tuyết, cầm lấy cung tiễn hướng Đoàn Mộc Tuyết bắn. Trầm Luyện vừa thấy hô to một tiếng! Phi thân đẩy Đoàn Mộc Tuyết xuống ngựa.

Đoàn Mộc Tuyết ôm lấy Trầm Luyện, giúp Trầm Luyện đứng lên, nhặt lên trường thương. Đoàn Mộc Tuyết cầm chặt chiến phủ hỏi: “Vì sao lại thay ta đỡ tiễn.”

“Ngươi không thể chết ở chỗ này, ngươi chết mẫu thân sẽ vì ngươi mà khóc, ta không muốn nhất là thấy nước mắt của mẫu thân!” Trầm Luyện nhin xuống đau đớn giơ trường thương giết chết một người địch nhân.

Đoàn Mộc Tuyết phát hiện chính mình chưa từng nhận thức Trầm Luyện, hấn cúi đầu, thấy bên hông của Trầm Luyện là túi da mà Quý quý phi nhờ hấn chuyển, trong lòng Đoàn Mộc Tuyết xẹt qua một tia cảm động, không thể để mẫu thân khóc, ta phải sống quay về! Đoàn Mộc Tuyết bạo rống một tiếng, giơ lên chiến phủ tiến lên trước, mỗi nơi đi qua là thi thể rơi trên đất, người Ma Dung thấy hấn chân đều run rẩy.

Thủ lĩnh Ma Dung tộc giơ Thiên Hồng kiếm lên, chặt đứt trường thương của Trầm Luyện, hấn đang muốn một kiếm giết Trầm Luyện, Đoàn Mộc Tuyết đỡ lại, Thiên Hồng kiếm đụng tới chiến phủ liền bị cản trở. Trầm Luyện nhân cơ hội nhặt lên một chiến đao, Đoàn Mộc Tuyết trở tay vùng một búa, tộc trưởng của Ma Dung giơ kiếm chống đỡ.

“Thiên hồng kiếm là vô địch, tiểu tử còn hôi sữa như ngươi có thể dùng binh khí gì mà chống lại được Thiên Hồng kiếm của ta.” Thủ lĩnh Ma Dung tộc không thể tin được hấn lại bị một chiến phủ cũ nát ngăn trở, rốt cuộc tiểu tử này là người phương nào.

“Chiến thần ban tặng cho tổ tiên ta chiến phủ Quỷ Xa!” Đoàn Mộc Tuyết hét lớn một tiếng, đổ con mắt, sắc mặt dữ tợn, giơ lên chiến phủ làm một trận cuồng phách, tộc trưởng Ma Dung bộ tộc giữ vững Thiên Hồng kiếm, chống đối một trận. Khí lực của Đoàn Mộc Tuyết to lớn, khiến hấn dần dần chống đỡ hết nổi, trời ạ, tiểu tử này lại có khí lực mạnh như vậy! Quỷ Xa là thánh vật của Phong Lê thị tộc, nhưng Phong Lê thị tộc đã biến mất, sao lại nằm trong tay hấn, chẳng lẽ tiểu tử này là hậu duệ của Phong Lê thị tộc!

Đương! Một tiếng nổ, Đoàn Mộc Tuyết một búa phá nát Thiên Hồng kiếm, thủ lĩnh Ma Dung tộc bị tước một nửa vai. Ma Dung thủ lĩnh té trên mặt đất, còn một hơi thở, trước khi chết mở to hai mắt hỏi: “Ngươi rốt cuộc là ai, chỉ có Phong Lê thị tộc mới được chiến thần chúc phúc ban cho chiến phủ Quỷ Xa, ngươi là hậu duệ của bọn họ sao?”

“Ta là ngũ hoàng tử của Tề quốc, là Kính thân vương Đoan Mộc Tuyết, mẫu thân của ta là Quý quý phi, nàng là hậu duệ của Phong Lê thị tộc.” Đoan Mộc Tuyết nhếch miệng cười, khuôn mặt tuấn mỹ biến dạng, vẻ mặt thị huyết, thật là dọa người.

“Hài tử của Quý quý phi, hậu duệ của chiến thần. . .” Ma Dung thủ lĩnh nhắm mắt lại ai thán, trời giúp Đại Tề, ta tranh làm gì a, quả báo!

Màn đêm buông xuống, binh sĩ Tề quốc đốt đuốc, tìm kiếm những kỵ binh ngoại tộc muốn chạy trốn, mệnh lệnh của Trầm Thanh Dung, phải triệt để giết chết bọn họ! Trong sơn cốc ngập tràn thi thể, máu chảy ồ ồ.

“Phụ thân, chúng ta giết nhiều người như vậy, những tàn binh bại tướng, buông tha bọn họ a.” Trên người Trầm Luyện vẫn còn vết thương do tên bắn, quân y chưa kịp trị thương cho hắn. Trầm Luyện chỉ cảm thấy những người này quá thương cảm, đại đa số đều quy xuống đất cầu xin, còn bị binh sĩ Tề quốc chém giết, có phải quá tàn nhẫn hay không.

“Trước khi ta đi hoàng thượng đã bí mật ra lệnh, diệt cỏ tận gốc, để ột địch nhân chạy là kháng chỉ bất tôn.” Trầm Thanh Dung trầm thanh nói. Hắn cũng không muốn tùy tiện sát nhân, hướng chỉ là những người này đã buông vũ khí, nhưng quân mệnh làm khó.

“Nếu chúng ta không tìm được những tàn binh còn trốn trong rừng rậm, phóng hỏa thiêu núi! Chết cháy bọn họ! Mẫu thân ta nói qua, nhân từ với súc sinh, súc sinh còn biết báo đáp ân tình, đối với người nhân từ, bọn họ lập tức cắn ngược lại một cái.” Đoan Mộc Tuyết nói. Trầm Thanh Dung cảm khái, vị Vương gia bình thường ngu ngốc, nhưng trong người hắn chảy dòng máu của Đoan Mộc gia, hắn với phụ thân hắn giống như nhau, đối với địch nhân lãnh khốc vô tình, thủ đoạn tàn nhẫn.

Đại hỏa vô tình thiêu đốt mọi sinh mệnh, nơi nơi tràn ngập trứ tiếng hô tuyệt vọng thống khổ, hắc sắc quân đoàn được hỏa diễm chiếu rọi, ly khai cái nơi tràn ngập tiếng gào thê lương này. Vết thương của Trầm Luyện được xử lý, có chút sốt nhẹ, ngồi ở trên ngựa lưng lay lắt. Đoan Mộc Tuyết nhìn thấy hắn cố gắng chống đỡ, còn muốn cùng ta phân cao thấp nữa sao. Phía trước là thảo nguyên Ma Xuyên, từ xa xa Đoan Mộc Tuyết trông thấy Hạ Pháp cùng Kỳ Duyên dẫn đầu binh sĩ Bạc Nhân nghênh tiếp các binh sĩ chiến thắng trở về.

Các binh sĩ chiến đấu hăng hái được người Bạc Nhân thịnh tình khoản đãi, người Bạc Nhân luôn kính nể anh hùng nhất, những binh sĩ toàn thân thị huyết này được bọn họ cuồng nhiệt ủng hộ. Lửa trại dấy bên ngoài trướng bông, nữ nhân mỹ lệ nhiệt tình rót rượu cho những vị anh hùng các nàng ngưỡng mộ, dâng thịt dê ngon nhất. Cái bụng Trầm Luyện đã sớm réo, thấy Đoan Mộc Tuyết chậm rãi ăn thịt, Trầm Luyện nghĩ hắn ăn như vậy thật không hào sảng. “Hoa đào Vương gia, người ăn thịt dê như vậy thật giống đàn bà, nam tử hắn sẽ khối thịt lớn, uống rượu trong bình.” Trầm Luyện nói xong cầm lấy một cái chân dê hung hăng cắn xé, Đoan Mộc Tuyết nhìn Trầm Luyện lại nhìn chính mình, hình như là mình có vấn đề một chút.

“Trầm Luyện, người sẽ không đem việc ăn thịt ra so với ta chứ, chúng ta tranh đua nhau không ít năm, cũng không có kết quả, ta không muốn so nữa.” Đoan Mộc Tuyết bỗng nhiên nghĩ cùng Trầm Luyện phân cao thấp không có ý nghĩa, hành vi của bọn họ thật giống trẻ con, gần đây lúc nào cũng đối đầu.

“Không so thì thôi.” Trầm Luyện tức giận cầm lấy bình rượu, rầm rầm hết lớn, trong lòng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

“Người uống ít một chút, người còn vết thương trúng tên.” Đoan Mộc Tuyết đoạt lấy bình rượu của Trầm Luyện, ngửa đầu tu một hơi, sau đó cười to: “Thống khoái!”

“Vương gia, ta kính người một chén rượu.” Hạ Pháp bắt đầu mời rượu, nói thật ra hắn rất kính trọng Đoan Mộc Tuyết, cái Vương gia này cũng không vô dụng như vẻ bề ngoài. Hắn rất muốn cùng Vương gia này làm bằng hữu!

“Hảo.” Đoan Mộc Tuyết sáng khoái giơ chén rượu lên, Hạ Pháp cũng uống một chén rượu. “Hạ tướng quân, các người trấn thủ Ma Xuyên, bản vương nghĩ các người nên đặt trạm kiểm soát tại khe núi bán mặt, coi như là kiểm soát người ngoại tộc ra vào, cũng phòng thủ tốt, hướng chỉ nơi này là đường thương nhân kinh thương buộc phải qua, chưa biết chừng bên trong sẽ có gian tế của kẻ địch quốc, người xem được không?”

“Hảo, ngày mai ta và phụ thân phải người đi làm.” Hạ Pháp cảm giác chủ ý này rất tốt, Đoan Mộc Tuyết võ công tốt, đầu óc cũng không đến nỗi ngu ngốc. Kỳ Duyên đã từng nói qua việc trạm kiểm soát với hắn, Đoan Mộc Tuyết cũng cho rằng như thế, rất tốt.

“Một trận đánh thống khoái, vì thắng lợi cụng ly.” Đoan Mộc Tuyết cười, đứng lên giơ chén rượu, mời mọi người nâng chén chúc mừng. Mọi người vui cười, tất cả đều nâng chén uống rượu ngon. Người một chén ta một chén, một hồi Đoan Mộc Tuyết say, được Trầm Luyện dìu đi nghỉ ngơi.

Đoan Mộc Tuyết đang ngủ, Trầm Luyện cũng có chút mệt mỏi, nhưng vết thương hơi đau nhức, không thể nào ngủ được. Ở bên ngoài lều, thanh âm reo hò chiến thắng còn chưa kết thúc, vui mừng ca hát của bọn họ đều là dùng sinh mệnh của người khác đổi lấy, Trầm Luyện không hề vui vẻ. Trầm Luyện ngưng mắt nhìn khuôn mặt của Đoan Mộc Tuyết, hắn thật là đẹp. Trầm Luyện sờ sờ mặt mình, dung mạo không được coi là động nhân, sao có khả năng khiến cho người khác quan tâm, dù sao con người đều chú trọng vẻ bề ngoài. Trầm Luyện giúp Đoan Mộc Tuyết đắp chăn, chính mình nằm ở bên cạnh Đoan Mộc Tuyết, cũng kéo chăn qua tiến nhập mộng đẹp.

Đoan Mộc Tuyết đang mộng, hắn xuyên qua sương mù dày đặc, thấy một tiểu hài tử, tiểu hài tử hắn quen biết, đó là Trầm Luyện. Từ nhỏ bọn họ cùng nhau chơi đùa, khi đó là bằng hữu, hầu như quan hệ mật thiết, có phúc cùng hưởng. Mọi chuyện rắc rối đều là hai người bọn họ gây ra, khi về nhà Trầm Luyện hay bị phụ thân đánh.

Cây đại thụ trong Cẩm viện có một ổ Cát Tường điểu, Trầm Luyện thích nhất cùng hắn xem Cát Tường điểu, hai hài tử nho nhỏ cùng ngồi một chỗ. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trầm Luyện đỏ đỏ thịt, con mắt cười híp lại, thanh âm non nớt nói rằng: “Tuyết ca ca, sau này lớn lên ta thú người làm vợ.”

“Không được, ta muốn thú người làm vợ, vậy sau chúng ta cả đời tương thân tương ái.” Đoan Mộc Tuyết nhớ tới chính mình là nam nhân, đương nhiên muốn làm nam tử hán đại trượng phu, tất nhiên ta là trượng phu hắn là thê tử, “Người làm lão bà của ta, sau này ta bảo hộ người.”

“Thật vậy chăng, chúng ta ngoéo tay!” Trầm Luyện vươn ngón tay phỉ phỉ, muốn cùng Đoan Mộc Tuyết ngoéo tay.

“Nam tử hán nói đương nhiên chắc chắn, ngoéo tay!” Đoan Mộc Tuyết rất hào sảng cùng Trầm Luyện ngoéo tay, hai người vui cười chạy quanh cây đại thụ, càng chạy càng xa. . .

Đoan Mộc Tuyết mở mắt, hắn mộng, mộng hắn cùng Trầm Luyện lúc còn bé, bọn họ ước định sẽ thành thân. Nhưng bây giờ bọn họ đâu cùng một chỗ a, Đoan Mộc Tuyết suy nghĩ nửa ngày, vì sao bọn họ từ hảo bằng hữu biến thành oan gia đối đầu. Đoan Mộc Tuyết bỗng nhiên nhớ tới hình như là từ khi hắn bắt đầu truy cầu nữ hài tử khác, Trầm Luyện trở nên không thân thiết, chậm rãi trở thành đối đầu. Lần này hắn đã cứu ta, ta nên đối hắn khách khí một chút. Mẫu thân luôn luôn nhắc ta phải nhường nhịn hắn, nhưng ta chưa từng nhường nhịn hắn, đánh nhau với hắn cũng không nường tay, sau này ta nên nhường hắn một chút.

Trầm Luyện hơi giật mình, Đoan Mộc Tuyết cảm giác Trầm Luyện rất nóng, tay sờ sờ cái trán của hắn, tiểu tử này nóng rần lên. Đoan Mộc Tuyết gọi Kỳ Duyên tới xem vết thương cho Trầm Luyện, phát sốt không phải là chuyện tốt.

Kỳ Duyên giúp Trầm Luyện thượng dược lên vết thương, sắp xếp thỏa đáng, sau đó bỏ thuốc trị thương trong tay Đoan Mộc Tuyết, dặn Đoan Mộc Tuyết chăm sóc tốt cho Trầm Luyện, “Các người quan hệ tốt như vậy, có người chăm sóc hắn ta rất yên tâm.”

“A!” Đoan Mộc Tuyết ngơ ngác nhìn thuốc trị thương trong tay, chúng ta có quan tốt, là sao! “Tiên sinh, có phải ngài hiểu lầm chúng ta không, ai chẳng biết nói chúng ta là oan gia đối đầu, sao lại bảo chúng ta có quan hệ tốt, sao người lại nghĩ thế?”

Kỳ Duyên cười nói rằng: “Các người tựa như một đôi oan gia hạnh phúc, quan hệ còn không tốt sao, ta đều nhìn ra.”

“ . . .” Hiểu nhầm tai hại, Đoan Mộc Tuyết lười giải thích, tùy các người. Đoan Mộc Tuyết cầm lấy khăn lông ướt lau cái trán cho Trầm Luyện, Trầm Luyện khó chịu lắm bầm vài câu, lỗi tại Đoan Mộc Tuyết rất

thích, nghe ra Trầm Luyện nói rằng: “Đoan Mộc Tuyết là đại phiến tử, ta ghét hẳn nhất.”

“Lão tử chiếu cổ người, người nhục mạ lão tử ta, người tự mà. . .” Đoan Mộc Tuyết định rời đi, lại bị Trầm Luyện nắm góc áo, ngạch, ta nên đi hay không đi a. Đoan Mộc Tuyết tiến hành đấu tranh tư tưởng một hồi, quyết định lưu lại. Vừa rồi chính mình quyết định nhường nhịn Trầm Luyện, ta nên rộng lượng một chút, Đoan Mộc Tuyết lại tiếp tục lau mặt cho Trầm Luyện.

Ngày thứ hai, Hạ Pháp triệu tập chiến sĩ Bạc Nhân, bọn họ muốn nhân cơ hội mở rộng lãnh thổ của mình. Bạc Nhân bộ tộc đều tụ tập ở Ma Xuyên, nhưng Ma Xuyên lại không dung được nhiều người như vậy, lần này chiến tranh là một cơ hội. Bọn họ tiếp nhận hắc sắc chiến kỳ Trầm Thanh Dung đưa cho, Bạc Nhân bọn họ muốn mở rộng lãnh thổ Tề quốc, trở thành chiến sĩ của Tề quốc.

Trầm Thanh Dung chiến thắng trở về, được Đoan Mộc Thanh Lam nhiệt liệt hoan nghênh cùng ngợi khen, ban thưởng vô số cho binh sĩ, anh hùng chết trận sa trường cũng đều được phong thưởng. Lần này tiêu diệt mười vạn quân địch, khiến người ngoại tộc không an phận tổn thất thê thảm, lại một lần nữa khiến các quốc gia khác nể sợ kị binh tinh nhuệ của Tề quốc, mặc dù Tề quốc không giàu có và đông đúc như quốc gia khác nhưng quân đội của Tề quốc là dũng mãnh vô địch.

Bởi vì Đoan Mộc Dĩnh không được tham chiến, oán giận Đoan Mộc Thanh Lam không để cho hẳn cơ hội. Đoan Mộc Thanh Lam thoải mái nói: “Sau này chúng ta tiêu diệt Vệ quốc, khi đó người có thể ra chiến trường.”

“Lần này không được lừa nhĩ thần, lần trước người nói mà không giữ lời.” Đoan Mộc Dĩnh lại một lần nữa oán giận.

“Đã biết, mà sau khi lão ngũ trở về, mấy ngày nay trẫm đều không gặp hẳn.”

“Ngũ ca còn bận oanh oanh yến yến, mỗi ngày vui say với mỹ nhân, mẫu thân rất lo lắng cho hẳn.”

Đoan Mộc Thanh Lam cười xấu xa: “Trẫm sai người nói cho Trầm Luyện, hoa đào Vương gia đang uống rượu hái hoa, Trầm Luyện chắc chắn quấy rối, trẫm xem lão ngũ xử lý thế nào, đánh một trận là quên hết tất cả. Ha ha ha ha. . .”

58. Chương 58

Hôm nay Trầm Luyện rất chán nản, phụ thân hẳn định việc hôn nhân cho hẳn, muốn hẳn thành hôn. Vốn là chuyện tốt, nhưng một chút cao hứng Trầm Luyện cũng không có. Hẳn không muốn giống phụ thân mình, thú một nữ tử xa lạ, không có tình cảm sao có thể sống với nhau. Hay là sau này ở chung lâu năm, sẽ sinh ra tình cảm, đợi có hài tử, chậm rãi sẽ quên được thời niên thiếu ngây thơ rục rờ, vì để vợ con có cuộc sống phú quý mà liều mạng tranh quan chức.

Trầm Luyện thật thà trả lời những câu hỏi của phụ thân, hẳn cũng không biết có nên thành thân hay không, hẳn cũng không biết mình đang mong đợi cái gì, nói chung vô cùng mờ ảo. Ái tình là một cái gì đó không rõ, cảm tình nhìn không thấy bắt không được, hư vô mờ mịt. Thế nhưng chính mình liều mạng muốn nắm giữ cảm tình đó, hẳn muốn yêu một lần. Tại chiến trường, mình thụ thương là bởi vì cái gì, bỗng nhiên Trầm Luyện đứng lên, muốn đi ra ngoài. Trầm Thanh Dung đang nói đến hôn sự, hẳn muốn hài tử sớm thành thân, kéo dài huyết mạch, hài tử này đối với việc hôn nhân thờ ơ, bây giờ Trầm Luyện đứng lên là muốn chạy trốn sao.

“Phụ thân, ta đi ra ngoài gặp một bằng hữu thuận tiện đưa thiệp mời.” Trầm Luyện nói.

“Gặp bằng hữu đưa thiệp mời, hảo, người đi đi.” Trầm Thanh Dung gật đầu cho phép, hóa ra mình suy nghĩ nhiều, Trầm Thanh Dung gật đầu, lúc này Trầm Luyện mới đi ra cửa.

Trầm Luyện đi ở trên con đường quen thuộc, hai bên trái phải đều là những cửa hiệu san sát thật phồn hoa, Trầm Luyện đi rất xa, bỗng phía sau có một ngựa tiền thị vệ giữ hẳn lại, Trầm Luyện nghĩ ngày hôm nay mình đâu có cùng Hoa đào Vương gia đánh nhau, hoàng thượng tìm ta làm gì.

“Trẫm đại nhân, hoàng thượng muốn tại hạ nói cho ngài, mỗi ngày Kính Vương gia đều ở thanh lâu oanh oanh yến yến, tuyên bố rằng, ta là Kính thân vương phong lưu nhất kinh thành, Trầm Luyện – công tử bệ

kia là cái gì.” Ngự tiền thị vệ rất có lễ phép nói như thế, những lời này là Đoan Mộc Thanh Lam muốn hắc hắc nói cho Trầm Luyện.

Trầm Luyện vừa nghe, nhướn mày, trong lòng thập phần không thoải mái, “Phong lưu nhất kinh thành, Hoa đào Vương gia, công tử phong lưu nhất kinh thành phải là Trầm Luyện ta!” Trầm Luyện thở phì phì đi về phía trước, rẽ vào một góc đường, đi đến một ngã tư trước mặt, ở trong ngõ có một gian thanh lâu, nơi này là nơi Đoan Mộc Tuyết thường thường lui tới, hẳn đều oanh oanh yến yến với các cô nương mỹ lệ ở đây. Thanh lâu này có bốn vị mỹ nhân, chỉ tiếp đãi khách quý, Đoan Mộc Tuyết là khách quen của bọn họ. Gần nhất nghe nói có một tiểu quan mới tới, Vương gia ngu ngốc người chắc hẳn là đi tìm mới mẻ.

Trầm Luyện đi vào thanh lâu, tú bà tử nhận ra hắc, Trầm Luyện cùng hoa đào Vương gia phân cao thấp đánh nhau có tiếng, tại gian thanh lâu này cũng đánh nhau nhiều lần, hôm nay ôn thần lại tới nữa rồi.

“Trầm công tử, mấy hôm không thấy ngài tới, sao hôm nay lại rảnh rỗi như thế.” Tú bà cười đi tới, một làn gió thơm tiến đến trước mặt Trầm Luyện, lấy lòng.

“Nghe nói có một tiểu quan mới tới tên là Thanh Trữ, gọi ra đây, gia muốn gặp.” Trầm Luyện cười tủm tỉm nói.

“Trầm đại nhân, không thể được rồi, Thanh Trữ đang tiếp khách, không thể gặp ngài.” Tú bà cười nói, nháy nháy mắt, mấy cô nương trang điểm xinh đẹp cùng nhau vọt tới bên người Trầm Luyện, Trầm Luyện lập tức bị tỷ tỷ này ôm, tỷ tỷ kia sờ.

“Ai nha Trầm đại nhân, Thanh Trữ có cái gì tốt chứ.” Một cô nương ôm Trầm Luyện hôn một cái. “Ta so với hắc có được hay không?”

“Trầm đại nhân, mỗi ngày ta đều nghĩ đến ngài, sao ngài lại muốn tên Thanh Trữ kia chứ.” Một cô nương xinh đẹp ôm lấy Trầm Luyện, bàn tay non mềm nhỏ bé bắt đầu sờ soạng.

Trầm Luyện không nhịn được hương son phấn của những nữ nhân kia, nhưng hắc lén nhìn thấy Đoan Mộc Tuyết đang ôm ấp một mỹ thiếu niên đi ra, Trầm Luyện giang tay ra, ôm trái ôm phải, cùng bọn nữ tử cười cợt. Mấy tỷ tỷ xinh đẹp cũng không quan tâm Thanh Trữ cùng Đoan Mộc Tuyết, đối với Trầm Luyện dị thường nhiệt tình, Trầm Luyện hôn lên môi một cô nương bôi son, đầu lưỡi liếm liếm, sau đó cười to. Đoan Mộc Tuyết sinh khí, những nữ nhân này vừa nhìn thấy Trầm Luyện, tựa như con ruồi thấy trứng thối, cũng không liếc mắt nhìn ta.

“Trầm Luyện, son của nữ nhân ăn ngon không?” Đoan Mộc Tuyết cười buông tay ra khỏi tiểu quan kia, hắc đi tới trước mặt Trầm Luyện, ánh mắt trào phúng của Trầm Luyện khiến hắc khó chịu, Trầm Luyện ôm những nữ nhân này hắc càng khó chịu, những nữ tử này đều là của hắc!

“Vương gia không phải đi cùng tiểu quan mới tới sao?” Trầm Luyện thập phần tự tại, tùy ý để tỷ tỷ muội muội thân mật bên người, hắc muốn cho Đoan Mộc Tuyết tức giận, Đoan Mộc Tuyết tức giận hắc càng cao hứng.

Đoan Mộc Tuyết kéo mỹ nữ trong lòng Trầm Luyện qua, mỉm cười ôm lấy nữ tử hỏi: “Hong Ly tỷ tỷ, ta cùng Trầm Luyện ai tối suất hơn?”

“Hai vị gia đều là tuần mỹ vô song.” Hong Ly cười duyên, hai nam nhân thưởng một nữ nhân, nàng ước gì bọn họ vì nàng mà đánh nhau.

“Người nói một đằng nghĩ một nẻo, nói một chút xem, bản vương và Trầm Luyện ai xuất sắc nhất?” Con mắt Đoan Mộc Tuyết trở nên không ôn hòa, Hong Ly cảm thấy bầu không khí ngột ngạt, Đoan Mộc Tuyết không giống ngày xưa. Hong Ly không biết làm thế nào, khen ngợi người này sẽ đắc tội với người kia.

“Hừ, Hoa đào Vương gia, người thấy ta ôm mỹ nhân, đổ kị sao. Rõ ràng ta xuất sắc hơn người, những mỹ nhân này đều ngồi ở trong lòng ta, là chứng minh hay nhất! Một kẻ ngu ngốc như người, muốn tranh với ta!” Trầm Luyện khiêu khích ôm mỹ nhân hôn nhẹ một cái, khiến sắc mặt Đoan Mộc Tuyết trở nên phi thường xấu xí, tên gia hỏa Trầm Luyện này chẳng cảm thấy thẹn, dám ở trước mặt cùng người khác khanh khanh ta ta, ôm nữ nhân của ta còn nói ta không bằng hắc!

Nữ tử thanh lâu nhìn tiểu quan cướp mất miếng làm ăn của họ bị nhét vào một bên, trong lòng thống khoái, Thanh Trữ kia không cam lòng bị bỏ qua, cười đi tới, tựa vào người Đoan Mộc Tuyết, những nữ nhân này muốn cùng ta tranh đoạt việc làm ăn, không có cửa đâu!

Đoan Mộc Tuyết không thèm quan tâm đến Thanh Trữ, hiện giờ trong mắt hắn chỉ có dáng tươi cười chói mắt của Trầm Luyện, đang sờ loạn trên người nữ nhân, cái tên Trầm Luyện không biết xấu hổ.

“Đầu heo Trầm Luyện, ngươi dám làm tổn hại danh tiếng anh tuấn tiêu sái tuấn mỹ vô song của bản vương, ngươi chết đi!” Đoan Mộc Tuyết đẩy Thanh Trữ ra, bắt đầu ẩu đả với Trầm Luyện. Oanh oanh yển yển vừa thấy thế, tất cả đều chạy đi, hai người kia lại bắt đầu đánh nhau!

Thanh Trữ chưa từng thấy bọn họ đánh nhau, Đoan Mộc Tuyết khí lực lớn, Thanh Trữ bị quăng ngã, tú bà tay mất lạnh lẽo, nhân lúc Đoan Mộc Tuyết cùng Trầm Luyện chưa đấu kịch liệt, kéo Thanh Trữ đào tẩu ra ngoài.

Đoan Mộc Tuyết cùng Trầm Luyện đánh nhau thông thường chỉ là phân cao thấp, nhưng ngày hôm nay bất đồng, Trầm Luyện tựa hồ phát điên, hắn rất ít khi ra chiêu tàn nhẫn như vậy, sau khi Đoan Mộc Tuyết nhường hắn mấy chiêu, phát hiện Trầm Luyện cũng không cảm kích, hắn cũng phát hỏa, nhường người người còn khinh, ta xem ngươi có còn thoải mái hay không! Đoan Mộc Tuyết cũng không còn nhường nữa, Trầm Luyện bị Đoan Mộc Tuyết đánh ập mũi bầm dập, Đoan Mộc Tuyết cũng vậy, toàn thân xanh tím. Đoan Mộc Tuyết tức giận, không quan tâm, ra tay ngoan độc, một cước đá trúng lưng Trầm Luyện, Trầm Luyện kêu lên một tiếng, quỳ rạp trên mặt đất, đau truyền đến tim, vết thương trúng tên của hắn còn chưa khỏi, bị hoa đào Vương gia hung hăng đá một cước vô cùng đau đớn.

Đoan Mộc Tuyết cũng trợn tròn mắt, Trầm Luyện té trên mặt đất nửa ngày không đứng lên, lưng bị nhiễm đỏ một mảnh, màu máu đỏ tươi nổi bật trên quần áo màu nhạt. Hắn vì mình can tên, mình chẳng cảm ơn lại một lần nữa khiến hắn bị thương.

“Trầm Luyện, ngươi sao vậy!” Đoan Mộc Tuyết chạy tới nâng Trầm Luyện dậy, Trầm Luyện đẩy tay Đoan Mộc Tuyết ra, sắc mặt tái nhợt, Trầm Luyện thấp giọng nói: “Chúng ta đánh nhau một lần cuối cùng, sau này ta sẽ không cùng ngươi tranh đoạt, ta đã hiểu rõ có tranh đoạt cũng không được, là của ta thì mãi mãi là của ta, không là của ta cưỡng cầu không được, ta nhận mệnh.”

“Trầm Luyện, ngươi nói cái gì vậy, cái gì của ngươi của ta, ngày hôm nay ngươi rất khác thường.” Đoan Mộc Tuyết có điểm kỳ quái, hôm nay tên gia hỏa này không giống lúc trước?

Trầm Luyện nở nụ cười, cười so với khóc còn khó coi hơn, ảm đạm nói rằng: “Ta phải thành hôn, ta thành thân trước ngươi, định nói cho ngươi để đòi một phần lễ chúc mừng lớn, xem ra không cần nữa. Chúng ta đánh nhau nhiều như thế, cũng nên kết thúc. Chung quy chúng ta đều phải trưởng thành, thành gia lập nghiệp. Sau này bên ngươi ta có một thê tử ôn nhu hiền lành, có một đám hài tử khả ái, cha ta sắp xếp cuộc sống cho ta, ta hạnh phúc như vậy, còn mong mỗi cái gì.”

“Ngươi muốn thành thân, ngươi muốn thành thân với ai!” Đoan Mộc Tuyết không thể bình tĩnh, lúc này đây hắn thực sự kích động, hắn kéo vạt áo Trầm Luyện, trừng con mắt hỏi, “Ngươi sao có thể thành thân trước ta, muốn thành thân ngươi cũng phải thành thân sau ta!”

“Buông tay, Hoa đào Vương gia.” Trầm Luyện lạnh lùng nói.

Đoan Mộc Tuyết ngưng mắt nhìn Trầm Luyện thật lâu, hắn vừa nghĩ bên người Trầm Luyện có người nữ nhân, cái nữ nhân này sẽ có hài tử của Trầm Luyện, mỗi ngày Trầm Luyện về nhà ôm lão bà và hài tử, trong lòng hắn có một ngọn lửa vô hình dấy lên. Trầm Luyện gỡ những ngón tay của Đoan Mộc Tuyết ra, nhìn bốn phía chung quanh, từ lâu đã không còn ai, toàn bộ người ở đây đều đến hậu viện tị nạn, Trầm Luyện rất lưu luyến nơi này. Đây là nơi bọn họ thường đánh nhau tranh nữ nhân, Trầm Luyện quyết định sau này sẽ không tới đây nữa.

“Sau này ta cũng sẽ không đến thanh lâu, cũng không đến sông bạc, Trầm Luyện ta cải tà quy chính, quên đi quá khứ. Cáo biệt thanh lâu, cáo biệt sông bạc, cáo biệt cùng ngươi.” Trầm Luyện xoay người chậm rãi đi ra bên ngoài thanh lâu, ở đây khiến hắn không nghĩ được gì, chỉ muốn trở lại quá khứ,

“Đồng lưu bất tác tây quy thủy

Lạc hoa từ điều tu cổ lâm.

Thổ ti cổ vô tình

Tuỳ phong nhiệm khuy nh đảo

Thuyền sử nữ la chi

Nhi lai cường oanh bão

Lưỡng thảo do nhất tâm

Nhân tâm bất như thảo

Mạc quyền long tu tịch

Tòng tha sinh vãng ti

Thả lưu hổ phách chằm

Hoặc hữu mộng lai thì.

Phúc thủy tái thu khởi mẫn bôi

Khí thiếp dĩ khứ nan trùng hồi

Cổ lai đắc ý bất tương phụ

Chỉ kim duy kiến Thanh Lăng đài.” (1)

Trong lòng Đoan Mộc Tuyết lạnh giá, Trầm Luyện không còn cùng hấn đối địch, Trầm Luyện muốn thành hôn, Trầm Luyện và hấn xa nhau, vì sao phải xa nhau! Từ nhỏ bọn họ đều cùng một chỗ, là thanh mai trúc mã, bây giờ lại đối đầu, nguyên nhân vì sao Đoan Mộc Tuyết cũng không rõ ràng lắm. Nói chung Trầm Luyện thành thân hấn rất khó chịu, Đoan Mộc Tuyết không cam lòng, chẳng lẽ bọn họ không phải bằng hữu sao! Nếu như Trầm Luyện ghét ta, sao lại thay ta đỡ tên, Đoan Mộc Tuyết đuổi theo, nắm lấy tay Trầm Luyện, “Uy, người không nói nguyên nhân lại đi như thế, ta đâu đắc tội với người, sao người lại không chịu gặp ta nữa.”

“Vì ước định của chúng ta trong Cẩm viện, ta đợi người lâu như vậy, cứ nghĩ người sẽ nhớ tới cái ước định kia, kết quả. . . Nếu người có thể thông suốt, trừ đều có thể bay trên trời. Hừ!” Trầm Luyện giật tay khỏi Đoan Mộc Tuyết, tiêu sái bước đi. Trầm Luyện nói ra được lời trong lòng muốn nói, liền thoải mái hơn, đi đứng cũng nhẹ nhàng.

Đoan Mộc Tuyết ngơ ngác sờ sờ đầu, ước định trong Cẩm viện, tại Cẩm viện chúng ta đã ước định cái gì? Đoan Mộc Tuyết bỗng nhiên nhớ tới khi còn bé, dưới cây đại thụ trong Cẩm viện có hai tiểu hài tử ngoắc ngoắc ngón tay, nói muốn cùng một chỗ, Đoan Mộc Tuyết đã sớm đã quên cái ước định này, nhưng Trầm Luyện lại ghi tạc trong trái tim, lần này đến phiên Đoan Mộc Tuyết giật mình đỡ ra, trong lòng không biết là tư vị gì.

Đoan Mộc Tuyết trở lại trong cung, vị Vương gia luôn sinh long hoạt hổ, bây giờ lại giống một con cẩu chết, nằm bất động trên thảm lông dê trong Phi Oánh cung. Đoan Mộc Dĩnh ôm Nguyệt Hoàn công chúa từ Cát Tường cung trở về, tiểu hài tử này rất nghịch ngợm, lúc này xem ca ca của nàng hết như món đồ chơi, gặm nhấm trên người Đoan Mộc Tuyết, lưu lại rất nhiều nước bọt, nhưng Đoan Mộc Tuyết cũng không có phản ứng gì.

“Ngũ ca, người xảy ra chuyện gì, bên ngoài tiêu dao trở về người cứ nằm yên bất động, người bị mỹ nhân bỏ sao?” Đoan Mộc Dĩnh thử hỏi, không nghĩ tới xuyên trúng hồng tâm, vết thương của Đoan Mộc Tuyết lại chảy máu đầm đìa.

“Lão lục, người nói một chút, giả như có người nói cho ta biết hấn muốn thành thân, trong lòng ta không hy vọng hấn thành thân, thậm chí muốn đánh chết người sắp thành thân với hấn, rốt cuộc là ta có thích hấn hay không?” Đoan Mộc Tuyết hỏi.

Thế mà cũng tự xưng là kẻ hái vụn đóa hoa không dính lấy một lá, hai con người của Đoàn Mộc Dĩnh trắng dã đảo mấy vòng, ca ca của mình thực sự là quá ngu ngốc. “Đương nhiên là do người thật tâm thích người đó mới không muốn hấn thành thân, muốn giết người kia là do người đó kị người kia cướp đi người người thích, chúc mừng Ngũ ca, người đã yêu.” Đoàn Mộc Dĩnh giải thích một chút, song song lại hiếu kỳ hỏi: “Ngũ ca coi trọng ai, có đúng là Trầm Luyện hay không?”

“ . . .” Đoàn Mộc Tuyết nghĩ đệ đệ mình là một kẻ rất gian xảo, mình phải cẩn thận một chút, không để lộ ra cho hắn biết được. “Không có gì, Ngũ ca chỉ thuận miệng hỏi thể thôi, người đừng có nghĩ là thật, Ngũ ca là Hoa đào Vương gia phong lưu tiêu sái, sao lại thua trong tay Trầm Luyện. Hừ!”

“Giấu đầu hở đuôi.” Đoàn Mộc Dĩnh bĩu môi, che giấu được ta sao, ta xem người che dấu được bao lâu.

Trầm Luyện một thân y phục tân lang đỏ sẫm, càng làm nổi bật khuôn mặt, Trầm Luyện vốn tuấn tú, màu đỏ rất hợp với hắn. Tất cả vật phẩm đón dâu đều đã được chuẩn bị tốt, Trầm Thanh Dung giúp Trầm Luyện lên tuần mã, dặn nói: “Ngày hôm nay người thành thân, không được cư xử hồ đồ, không được gây chuyện thị phi, không được gây chuyện mất mặt xấu hổ tại nhà nhạc phụ.”

“Nhi tử đã biết, người yên tâm đi.” Trầm Luyện mỉm cười thúc mã đi trước, hắn đã đến nhà nhạc phụ vài lần, cũng thông thuộc đường đi, đội ngũ đón dâu của Trầm Luyện thẳng hướng nhà gái đi đến, đi tới đầu đường thì thấy một hắc mã phi tới, trên hắc mã là một vị tướng quân mặc hắc giáp, người này ngăn cản đội ngũ đón dâu.

Trầm Luyện nhìn kỹ, đây không phải là Hoa đào Vương gia sao, hôm nay lại định làm rối hôn lễ của ta. Trầm Luyện đảo mắt, không có vũ khí, nghĩ thầm nguy rồi, nếu đánh không lại hắn ta sẽ mất mặt rất lớn!

“Trầm Luyện, người thích ta sao?” Đoàn Mộc Tuyết hỏi.

Trầm Luyện vừa nghe, mặt đỏ lên, cái đầu heo này ở trên đường hỏi ta như thế, sao ta dám trả lời, nhiều người nhìn như vậy. Trầm Luyện cúi đầu, cũng không nói thích cũng không nói không thích, lúc này rất nhiều dân chúng vây quanh xem náo nhiệt, Hoa đào Vương gia cướp dâu!

“Không nói là thừa nhận, người thích ta, vậy ta đây không khách khí!” Đoàn Mộc Tuyết thúc mã vọt tới, vươn một tay bắt lấy Trầm Luyện, ôm vào trong lòng, vô cùng kiên định. Hôm nay, Trầm Luyện một thân y phục đỏ thắm cùng hắn vô cùng tương xứng, vừa lúc thích hợp chúc mừng chúng ta bỏ trốn. “Hôm nay bản vương cướp dâu, các người trở lại nói cho Trầm đại tướng quân, Trầm Luyện ta mang đi!”

Nói xong Đoàn Mộc Tuyết thúc mã chạy như bay, Trầm Luyện vẻ mặt đỏ bừng, nhưng trong lòng tràn ngập hạnh phúc, hắn ôm lấy thắt lưng Đoàn Mộc Tuyết, nhẹ giọng nói rằng: “Hoa đào Vương gia hôm nay thật uy vũ.”

Trầm Luyện cũng biết xấu hổ, Đoàn Mộc Tuyết cười ha ha, càng thêm tinh thần thúc mã chạy như bay: “Chúng ta đi tìm ta hoàng thúc – Thành thân vương, chờ đánh xong Tấn quốc, khi đó ván đã đóng thuyền, ta xem phụ hoàng ta cùng cha người có thể làm gì, ta thông minh a.”

“ . . .” Thực sự là quá ngu ngốc, bắt quá ta cũng ngu ngốc, trong lòng Trầm Luyện cảm thấy vui vẻ, tự mình cười ngớ ngẩn.

P.s: Dịch đoạn thơ (1)

Nước trôi đông không về tây nữa

Hoa là cảnh thẹn với rừng xưa

Dây tơ hồng vô tình

Mặc gió lay nghiêng ngả

Xui chi cảnh nữ la

Mãi bên nhau quẩn quýt

Cây cỏ còn tình chung

Sao con người lại không

Đừng cuốn chiếc chiếu long
Nhện giăng chẳng bận lòng
Ghìn giữ gối hổ phách
Hẹn trong mộng tương phùng.
Bát nước đổ hốt sao cho trọn
Người đi rồi không dễ hồi tâm
Từ xưa đặc ý không phụ nghĩa
Thanh Lăng trần thế có bao lần.

59. Chương 59

Trầm Thanh Dung nghe nói nhi tử cùng Hoa đào Vương gia chạy trốn, Hoa đào Vương gia cướp dâu trên đường, toàn bộ mặt mũi của Trầm Thanh Dung đều mất hết, hấn vội vã tiến cung, hỏi hoàng thượng chuyện này là thế nào, dù sao hấn cũng muốn tìm biện pháp giải quyết. Đao Mộc Thanh Lam cầm trong tay thư Đao Mộc Tuyết lưu lại, trong thư viết, hấn coi trọng Trầm Luyện, hấn muốn cùng Trầm Luyện cùng một chỗ, cuối cùng nói chúng ta bỏ trốn. . . Đao Mộc Thanh Lam tức giận đi qua đi lại tại Trữ thái điện, lần này thật mất mặt, nhi tử của mình cướp tân lang, nghe thật hoang đường. Mọi người đều là cướp tân nương, Đao Mộc Tuyết lại cướp tân lang, cướp chính oan gia đối đầu của mình, vốn dĩ hai người bọn họ là đối thủ một mất một còn cơ mà?

“Phụ hoàng, người cứ đi tới đi lui không bằng ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, lo lắng cũng vô dụng.” Đao Mộc Đình khuyên giải Đao Mộc Thanh Lam, vốn dĩ từ trước đến nay Ngũ ca đều là muốn làm gì thì làm như thế này, “Như vậy đi, không bằng người đem nữ nhi đó gả ột người có chức tước, bồi thường cho gia đình nàng tốt nhất. Thánh chỉ của người ai dám bất tuân!”

“Cũng chỉ có như vậy, lão ngũ làm việc chưa bao giờ xem xét hậu quả, còn để phụ thân thu thập cục diện rồi rắc cho hấn, đúng là đưa con bất hiếu!” Đao Mộc Thanh Lam thật không muốn sinh đứa con này ra, từ nhỏ đến lớn, hấn gây chuyện biết bao nhiêu lần rồi a!

Trầm Thanh Dung vào trong cung cáo trạng, Đao Mộc Thanh Lam thoải mái khuyên nhủ Trầm Thanh Dung, đồng thời hứa hẹn chờ Đao Mộc Tuyết trở về, bắt hai hài tử đó nhận lỗi với hấn. Đao Mộc Thanh Lam thuận tiện oán giận mặt mũi của mình đều bị tiểu tử này làm mất hết, Đao Mộc Thanh Lam nói rất nhiều, kể ra Đao Mộc Tuyết đã làm biết bao nhiêu việc khiến hấn tức giận. Trầm Thanh Dung bỗng nhiên đồng tình với Đao Mộc Thanh Lam, phải nuôi dưỡng một tuyệt thế kỳ tài chuyên gây rắc rối, gây chuyện mất mặt xấu hổ, nghĩ thầm Đao Mộc Thanh Lam so với mình còn thắm hơn, từ lúc Đao Mộc Tuyết không chịu chăm chỉ học hành, mỗi ngày sống phóng túng, mặt mũi của Đao Mộc Thanh Lam đã không còn một chút. May mà danh tiếng của nhi tử ta không có mục nát như hấn, vẫn là nhi tử của ta tốt nhất. Trầm Thanh Dung liền quên chuyện bình thường hai tiểu tử này luôn gây rắc rối đánh nhau, trong lòng hấn không còn cảm thấy bất hạnh mà là thoải mái.

Đao Mộc Tuyết cưỡi ngựa đưa Trầm Luyện đi, một đường vội vã, Đao Mộc Tuyết không phân biệt phương hướng, đi tới một con đường nhỏ vắng vẻ, yên tĩnh hầu như không một bóng người.

“Hoa đào Vương gia, người đi đúng đường không?” Trầm Luyện phát hiện bọn họ càng chạy càng lệch khỏi quỹ đạo, Đao Mộc Tuyết luôn làm việc không thể khiến người khác yên tâm.

“Luyện, chúng ta đi đường lớn khả năng bị bắt lại là rất lớn, đi đường nhỏ an toàn hơn.” Đao Mộc Tuyết nói, không biết Đao Mộc Thanh Lam có bắt bọn họ trở lại không. Đao Mộc Tuyết suy nghĩ một chút, vị hoàng đế kia âm tình bất định, cũng có thể thả bọn họ, những vẫn có thể sẽ sai người bắt bọn họ về. Cẩn thận một chút là hơn!

Trầm Luyện sờ sờ trên người một chút, bọn họ đến biên quan nhưng không có ngân lượng thì phải làm sao? Trầm Luyện quay đầu lại hỏi Đao Mộc Tuyết: “Hoa đào, người có mang bạc không?”

“Bạc, có. . .” Đao Mộc Tuyết cười ha hả, Trần Luyện người đứng cho ta là người ngu ngốc không đáng tin cậy, “Ta mang theo vàng.”

“Nhìn không ra a, hoa đào người cũng biết tính toán.” Trần Luyện cười nói.

“Không nên gọi hoa đào, gọi là Tuyết, kêu một tiếng Tuyết a.” Đao Mộc Tuyết dụ dỗ Trần Luyện, Trần Luyện xấu hổ nửa ngày, nhưng vẫn gọi không được, quá buồn nôn! Hai người chưa từng thân cận như thế, thói quen luôn đánh nhau, trong nháy mắt nào dễ chuyển biến như vậy, Trần Luyện nghĩ chính còn cần thời gian thích ứng.

“Kêu một tiếng Tuyết ca ca nghe xem.” Đao Mộc Tuyết bày ra tư thế lưu manh đùa giỡn nữ tử đài hoàng, Trần Luyện vốn định kêu một tiếng Tuyết cho hắn nghe, vừa thấy hắn có sắc mặt lưu manh, rất không nể tình ha ha ha cười rộ lên.

Đao Mộc Tuyết phát hiện Trần Luyện cười rộ lên rất động nhân, nhất là lúc hắn phát hiện mình yêu thương người kia, dáng tươi cười không khác gì xuân được, Đao Mộc Tuyết vốn không phải là thánh nhân, hắn cũng không che giấu tình cảm của mình, Đao Mộc Tuyết ôm chặt Trần Luyện, kề sát mặt, hôn lên môi Trần Luyện “Luyện, người thật đẹp. Hỉ phục của người là chuẩn bị dành cho chúng ta.”

Trần Luyện đáp lại Đao Mộc Tuyết, trong lòng hạnh phúc giống như nằm mơ, Trần Luyện hy vọng giả như đây là nằm mơ, vậy vĩnh viễn không nên tỉnh.

Đao Mộc Tuyết hôn qua cổ của Trần Luyện, bàn tay to vói vào trong y bào đối phương, ngón tay thô ráp vuốt ve da thịt, Trần Luyện hít sâu một hơi, bắt lại cánh tay đang xoa nắn nhũ tiêm của mình, Trần Luyện nắm được một tay, nhưng một tay khác bắt tri bắt giác giải khai đai lưng của hắn, tham tiến hạ thân, cảm dục vọng của Trần Luyện xoa nắn. Trần Luyện chỉ cảm thấy hạ thân của mình mọc lên một cỗ liệt hỏa, hắn vô ý thức ôm lấy Đao Mộc Tuyết, bất an vặn vẹo, hắn muốn càng nhiều.

Bàn tay thâm nhập Trần thăm dò hậu huyết của Luyện, Trần Luyện hơi đau đớn, Đao Mộc Tuyết cố nén dục vọng của mình, lần đầu tiên của bọn hắn, không thể làm Trần Luyện bị thương, hắn phải đợi Trần Luyện thích ứng. Trần Luyện tận lực thả lỏng thân thể của chính mình, tên đã lên dây, phải phát, Trần Luyện thích ứng ngón tay khuếch trương, không hề khó chịu bài xích. Đao Mộc Tuyết cũng cảm giác tiểu cục huyết không còn buộc chặt như trước, thân thể không cự tuyệt sự thăm dò của mình, liền rút ra ngón tay đem dục vọng đã đứng thẳng từ lâu xâm nhập thật sâu trong cơ thể Trần Luyện.

Trần Luyện cảm thấy thân thể một trận đau đớn, hắn kêu lên một tiếng, Đao Mộc Tuyết không động ngay lập tức, con ngựa bọn họ cười chậm rãi đi về phía trước, Trần Luyện cảm giác hưng khí thô to trong cơ thể theo ngựa bước mà xóc nảy, ma sát, nội bích cũng tùy theo mà co rút lại, đạt càng nhiều khoái cảm. Đao Mộc Tuyết rốt cục nhìn không được, chậm rãi trừu sáp, theo ngựa bước tiến nhanh hơn, tần suất trừu sáp của hắn càng lúc càng nhanh.

“Ngô...” Đao Mộc Tuyết chạy nước rút hung hãn ra vào, Trần Luyện nhìn không được thở gấp, thuận theo động tác của Đao Mộc Tuyết.

Thân thể Đao Mộc Tuyết nghiêng về phía trước, mị huyết phía sau của Trần Luyện lại bị đột tiến vài phần, Trần Luyện kinh kêu một tiếng, thân thể tự nhiên tiếp nhận tham tiến của Đao Mộc Tuyết trong thân thể hắn.

“Thoải mái sao?” Đao Mộc Tuyết thở phì phò, hắn hôn nhẹ lên đôi môi kiều diễm đỏ mọng, bị tình dục cực nóng thiêu đốt khiến Trần Luyện càng tươi đẹp động nhân, động tác của Đao Mộc Tuyết càng lớn mật hơn. Nơi này là vùng hoang vu dã ngoại, hiển nhiên, hắn để Trần Luyện ngồi trong lòng, tiến nhập mị huyết của Trần Luyện, xoa dịu lửa nóng.

Ôm Trần Luyện trong lòng, Đao Mộc Tuyết thăm nghĩ hưng hăng dùng lửa nóng của hắn xuyên thấu hoa huyết kia, nhìn mị huyết vì hắn mà mở rộng đến cực hạn, nhìn Trần Luyện bởi vì hắn mà ý loạn tình mê.

Lần thứ hai hắn hữu lực thẳng tiến, Trần Luyện hét lên một tiếng, kỳ thực Đao Mộc Tuyết cũng không có dùng nhiều lực, bọn hắn đang cười ngựa, nên lực tiến công của Đao Mộc Tuyết mới thêm mạnh như vậy. Trước ngực Trần Luyện, bị Đao Mộc Tuyết chà xát không thương tiếc, dưới thân bị dục vọng nóng

bóng xuyên qua, cảm giác vừa nóng vừa đau lại khoái cảm, làm hân hân lòng không được mà trầm mê, càng muốn Đoàn Mộc Tuyết tiến sâu trong cơ thể, càng cảm thấy điên cuồng.

Xen vào rồi rút ra, lại xen rồi ma sát, Trầm Luyện rơi nước mắt, nhưng đây là nước mắt hạnh phúc. Để khiến cho Đoàn Mộc Tuyết chú ý mình, bình thường luôn khiêu khích hân, cũng không dám nói ta thích người. Hiện tại giờ khắc này Đoàn Mộc Tuyết đã thuộc về hân, mỗi một lần tiến đến đều là cuồng liệt như vậy, như là muốn đem mình nuốt vào; ánh mắt cũng cuồng nhiệt nhìn chăm chú vào mình; đôi tay rắn chắc kia cũng tràn đầy tình cảm mãnh liệt mà ôm lấy che chở mình.

“A a, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút. . .” Trầm Luyện tràn ngập tình cảm mãnh liệt, giãy dụa thân thể, một loại khoái cảm tản ra trong cơ thể hân.

“Luyện, chúng ta vĩnh viễn như vậy có được hay không?” Đoàn Mộc Tuyết ôn nhu hỏi. Ý Đoàn Mộc Tuyết nói chính là vĩnh viễn Đoàn Mộc Tuyết ở mặt trên, Trầm Luyện ở mặt dưới.

“Ân. .” Chìm đắm trong biển sâu dục vọng khiến Trầm Luyện căn bản không có nghe rõ ý tứ trong lời nói của Đoàn Mộc Tuyết, chỉ là vô ý thức đáp ứng.

Gió thổi bên tai càng ngày càng cuồng liệt, Trầm Luyện biết Đoàn Mộc Tuyết đang đi với tốc độ nhanh hơn, tuần mã phi như bay, mỗi một lần đóng cửa liền khiến kẻ khác tiêu hồn tận xương tủy.

“A a. . .” Trầm Luyện đạt được đỉnh khoái cảm, trong gió ẩm áp nhẹ nhàng khoan khoái, tinh dịch phun ra mãnh liệt, Đoàn Mộc Tuyết cũng phóng thích ở trong hân, trong cơ thể hân không ngừng mà phun bắn như bằng chứng của yêu thương. Bị tinh dịch lãnh lẽo tràn ngập toàn bộ thân thể, mặc dù hơi khó chịu, nhưng lại càng cảm nhận nhiều vui sướng hơn, một loại cảm giác hạnh phúc khi được yêu.

Tiêu Thanh Phong cùng Đoàn Mộc Thanh Lam thương lượng, nội dung chính là muốn Đoàn Mộc Thanh Lam bang trợ hân trở lại Tấn quốc. Đoàn Mộc Thanh Lam đang có ý này, khiến Tấn quốc nợ ân tình bọn họ, sau này có thể lợi dụng. Đoàn Mộc Dư bị Đoàn Mộc Thanh Lam phái đi giúp Tiêu Thanh Phong về nước đoạt lại ngôi vị hoàng đế, nên sắp sửa lên đường đến Tấn quốc.

Đoàn Mộc Dư vẫn có thói quen thu thập vật phẩm cho hai người, hân vẫn chăm sóc cẩn thận giống như lúc Tiêu Thanh Phong chưa tỉnh táo. Tiêu Thanh Phong ngồi ở ghế, mỉm cười nhìn Đoàn Mộc Dư thu thập hành lý, hân cảm giác giống như là đang nhìn thê tử chuẩn bị hành lý cùng trượng phu ra ngoài, xem thê tử của mình mang thứ gì đi. Tiêu Thanh Phong quyết định lúc tới Tấn quốc, sẽ nói với Đoàn Mộc Dư rằng ta yêu người, không muốn Đoàn Mộc Dư coi hân như đệ đệ mà chăm sóc. Ta muốn Đoàn Mộc Dư lưu lại, tâm linh hân thuần khiết như tuyết trắng, thiện lương hơn Mạch Mộc gấp bội. Mạch Mộc. . . Tiêu Thanh Phong nhớ tới hân trong lòng lại thống khổ, Mạch Mộc cười với ta ôn nhu như nước, ta thật tình yêu hân, nhưng tâm địa của hân lại như rắn rết giấu sau vẻ bề ngoài mỹ lệ kia.

“Người đang suy nghĩ cái gì vậy?” Đoàn Mộc Dư quơ quơ trước mắt Tiêu Thanh Phong, biểu tình của Tiêu Thanh Phong thật dữ tợn đáng sợ, hân nhớ tới chuyện gì không thoải mái sao.

“Không có gì, ta đang suy nghĩ xem chuyến đi này có thuận lợi hay không. Ta đã liên hệ với thủ hạ của ta, báo cho bọn họ biết hoàng đế trong hoàng cung là giả mạo, muốn bọn họ chuẩn bị thật tốt.” Tiêu Thanh Phong nói, “Ta mong rằng sẽ thuận lợi đoạt được vương vị.”

“Chắc chắn sẽ thuận lợi, những người đó đều nghĩ người đã chết không phải sao, hiện tại người chỉ cần giả ngốc như trước, sẽ không có người hoài nghi người. Đi trên đường người cứ giả ngu là được, còn có Tiêu quốc chủ, lần đầu tiên ta phát hiện quốc chủ cũng thích ăn mứt quả.” Đoàn Mộc Dư nói một câu chế nhạo Tiêu Thanh Phong, Tiêu Thanh Phong ghen hờn, mình thích ăn mứt quả bị hân biết được, mấy ngày nay mình thanh tịnh, Đoàn Mộc Dư thường lấy ra để chê cười.

“Quốc chủ cũng là người a, là người thì có điểm ham mê, ta thích mứt quả cũng là lúc không tỉnh táo. Kỳ thực ta thích nhất thư pháp tranh chữ, trong phòng ta có rất nhiều tranh chữ, Mạch Mộc thích nhất thư pháp, ta vì hân mà sưu tầm thư pháp bút tích của nhiều danh gia, khi đó mỗi ngày chúng ta đều cùng một chỗ bình luận tranh chữ. Ai, thế sự khó liệu, ta không nghĩ tới hân lại hại ta.” Tiêu Thanh Phong trầm tĩnh

lại, Đoan Mộc Dư biết hẳn quên không được tình nhân cũ, nhưng đó là chuyện không quan hệ với mình, cứ mặc kệ hẳn được rồi.

Ngày hôm nay, ban đêm, Đoan Mộc Dư ngủ rất không an ổn, hẳn cảm giác có người khinh bạc hẳn. Đoan Mộc Dư vung tay cho người kia một cái tát, một tiếng kêu rất thanh thúy, nửa khuôn mặt Tiêu Thanh Phong xuất hiện năm dấu ngón tay. Đoan Mộc Dư tỉnh táo lại, nhìn năm dấu ngón tay đỏ tươi, có chút hả hê, trong lòng hừ lạnh, muốn chiếm tiện nghi ta, cũng phải xem ta là ai.

“Cái kia, có một con ruồi đậu trên mặt của người, ta giúp người đuổi, người hiểu lầm, ta tuyệt đối không có chiếm tiện nghi của người.” Tiêu Thanh Phong giấu đuôi chó sói, trong lòng lo lắng, nhưng trên mặt biểu tình rất vô tội.

“Con ruồi. . .” Đoan Mộc Dư quan sát Tiêu Thanh Phong trên dưới, càng ngày càng ôn hòa nói rằng, “Bây giờ ta mới biết được, nguyên lai con ruồi cũng đắp chăn ngủ.”

“Đúng vậy, con ruồi ngủ cũng đắp chăn, đúng vậy, đúng vậy.” Tiêu Thanh Phong cười mỉa cái chăn, sau đó nằm xuống ngủ.

“Người hiện tại không ngốc còn muốn giả dạng làm kẻ ngu si cùng ta ngủ, người nên nhớ một điều, ta không giống như Mạch Mộc của người.” Đoan Mộc Dư cảnh cáo.

“Trước đây người không đối xử với ta như thế.” Tiêu Thanh Phong oán giận nói.

“Người trước đây cũng không giống như bây giờ.” Đoan Mộc Dư ngáp một cái, mơ mơ màng màng nói. “Sở dĩ ta là một kẻ ngu si, trong lòng hẳn chỉ có ca ca, Tiêu Thanh Phong là một quốc chủ, trong lòng hẳn không chỉ có một mình Đoan Mộc Dư, sau này ít trêu chọc ta.”

“Lòng ta chỉ có người.” Tiêu Thanh Phong nhỏ giọng lầm bầm.

“Đi mà lừa Mạch Mộc của người a, có thể nói đơn giản như thế, ta không tin.” Đoan Mộc Dư nghiêng người nằm ngủ, không để ý tới Tiêu Thanh Phong.

Tiêu Thanh Phong sờ sờ cái tát trên mặt mình, hẳn nhớ tới Bạch phát ma y bị Đoan Mộc Dư quần nghiêm như vậy, Đoan Mộc Dư càng cười ôn hòa càng chứng tỏ có người không may, có phải mình quá tự tin không?

Đoan Mộc Dư ngồi trên xe ngựa, bên người là Tiêu Thanh Phong giả ngu, công phu giả ngu của Tiêu Thanh Phong đúng là số một, ngây ngô cười, kéo góc áo Đoan Mộc Dư, “Ca ca, ta muốn ăn mít quả.”

Trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam cùng Đoan Mộc Dĩnh cảm thấy buồn cười, Tiêu quốc chủ này không lên sân khấu diễn kịch quả là lãng phí tài năng trời cho. Quý quý phi rất khách khí đưa một ít thức ăn, từ ái dặn bọn họ đi đường cẩn thận, ăn, mặc, ở, đi lại phải chú ý, chờ một chút chờ. . . Tiêu Thanh Phong lần đầu tiên lĩnh giáo nữ nhân lải nhải nhiều thế nào, nàng là nương của Đoan Mộc Dư, Đoan Mộc Dư rất có kiên trì nghe mẫu thân mình lải nhải, sau nửa canh giờ Quý quý phi căn dặn xong, Tiêu Thanh Phong bị công lực của nàng làm kinh hách đến nghẹn họng nhìn trân trối, Đoan Mộc Dư nói mẫu thân hẳn là nữ nhân tốt đẹp nhất trên đời, đây là nữ nhân tốt đẹp nhất. . . .

Đoan Mộc Dư muốn cùng Tiêu Thanh Phong nói một số chuyện, vừa quay đầu lại, thấy Tiêu Thanh Phong còn chưa bình tĩnh, đang lầm bầm cảm thán nói: “Mẫu thân của người thực sự là rất biết nói chuyện, rất biết nói chuyện, dặn người có một chút mà nói nửa canh giờ, người vẫn chịu được. Người còn nói, mẫu thân của ta là nữ nhân tốt đẹp nhất trên đời?”

“Đúng vậy, mẫu thân ta thích lải nhải không được sao?” Đoan Mộc Dư không hề cao hứng, “Nữ nhân tốt đẹp nhất cũng là người, là người thì có ham mê, mẫu thân ta thích lải nhải, mà lải nhải là không dứt, chúng ta thân là nam nhân sẽ chịu được.”

Lời này sao vậy nghe quen tai như thế, ta đã nghe qua ở đâu? Tiêu Thanh Phong nhớ tới đến chính mình tựa hồ từng nói như vậy, trách không được rất quen tai. Bạch phát ma y ôm thực hạp Quý quý phi đưa cho, một thực hạp lớn, bên trong đều là điểm tâm ngon nhất. Những điểm tâm này hương vị ngọt ngào, kiểu dáng hồng hồng lục lục phối hợp thật là đẹp mắt. Bạch phát ma y nhìn thực hạp, thực sự là không nỡ ăn.

“Đồ đệ, tay nghề mẫu thân của ngươi thực sự rất tốt, ta ta ta ta ta sư phụ. . . Ta ăn trước.” Bạch phát ma y cầm lấy một khối điểm tâm, cắn một miếng, ân. . . Vị đạo thực sự là quá ngon.

“Sư phụ, những điểm tâm này đều là mẫu thân ta tự tay làm, ăn ngon không?” Đoan Mộc Dư cười hỏi.

“Ừ ân. . .” Bạch phát ma y một mồm đầy điểm tâm, nói một tiếng lớn: “Hảo!”

Một tiếng hảo, điểm tâm và nước bọt văng lên mặt Tiêu Thanh Phong. Bạch phát ma y vừa thấy mình thất lễ, liền nói: “Xin lỗi xin lỗi, ăn quá ngon, thực sự, không tin nếm thử xem.” Bạch phát ma y mang điểm tâm đưa cho Tiêu Thanh Phong, Tiêu Thanh Phong lau mặt, nhìn nước bọt của Bạch phát ma y bắn trên điểm tâm, bộ mặt co quắp nói rằng: “Lão nhân gia ngươi cứ dùng, ta không thích ăn đồ ngọt.”

“Sửa Cẩn, không phải ngươi thích ăn mứt quả sao, sao lại nói không thích ăn đồ ngọt ni, không nên khách khí, cái này là của mẫu thân đồ đệ ta làm, ăn ngon cực kỳ.” Bạch phát ma y sấn lại gần Tiêu Thanh Phong, nhét điểm tâm vào trong miệng hắn.

Tiêu Thanh Phong không dám nuốt điểm tâm trong miệng xuống, nghĩ nuốt xuống lại ngại bắn, nuốt xuống hay nhổ ra ni, đó là một vấn đề khó có thể giải quyết.

“Không nên lãng phí, lúc ta làm chất tử tại Vệ quốc, ngay cả con chuột ta cũng ăn, người ghét bỏ điểm tâm ấy không sạch sẽ sao?” Đoan Mộc Dư quay đầu lại mỉm cười hỏi.

“Ta ăn. . .” Tiêu Thanh Phong nuốt xuống khối điểm tâm, hắn biết trước đây Đoan Mộc Dư đã phải trải qua những gì, Vệ quốc, ta đoạt lại hoàng quyền ,chuyện đầu tiên ta làm là tiêu diệt Vệ quốc cùng những tiên tri đó!

Mã xa bắt đầu chuyển động, mang theo một sắc lang, một con điểu và một con chuột bạch đang gặm điểm tâm, một đường hướng Tấn quốc chạy như bay.

60. Chương 60

Sau khi Đoan Mộc Dĩnh và Đoan Mộc Thanh Lam tiễn đoàn người Đoan Mộc Dư cùng Tiêu Thanh Phong rời đi, Đoan Mộc Dĩnh cũng nhìn ra Tiêu Thanh Phong đối xử với Đoan Mộc Dư rất tốt, luôn bám lấy nhị ca của mình, nhưng Đoan Mộc Dĩnh lo lắng. Tiêu Thanh Phong cho hắn cảm giác là lạ, lúc hắn phát hiện Tiêu Thanh Phong lấy thư từ chim bồ câu, khi đó hắn cảm thấy Tiêu Thanh Phong muốn giết chết hắn. Nếu Tiêu Thanh Phong biểu hiện là thích Đoan Mộc Dư, đồng thời biết Đoan Mộc Dư là ca ca hắn, vì sao còn muốn giết chết hắn. Hắn không tin Tiêu Thanh Phong thật tình thương ca ca mình, hắn muốn ngăn cản Đoan Mộc Dư yêu Tiêu Thanh Phong. Tình yêu của Tiêu Thanh Phong đáng tin, tình yêu của Tiêu Thanh Phong có lẽ chỉ là một đoạn tình mà thôi. Đoan Mộc Dĩnh ngồi ở trên ghế, nâng chung trà lên ngửi ngửi hương khí nồng đậm của trà xanh, Tiêu Thanh Phong, hừ, hiện tại biểu hiện của người rất quan tâm đến nhị ca, nhưng ta sẽ vạch trần bộ mặt thật của người.

“Dĩnh nhi nghĩ cái gì ni, trẫm đứng bên cạnh ngươi hữu một hồi, người chưa từng phát hiện.” Đoan Mộc Thanh Lam đứng ở phía sau Đoan Mộc Dĩnh, sủng nịch ôm lấy thiếu niên này.

“Nhi thần đang suy nghĩ, Tiêu Thanh Phong có thật tình thích nhị ca hay không?” Đoan Mộc Dĩnh nói.

“Hắn thích nhị ca ngươi, ngẫm lại cũng đúng, nhị ca ngươi cứu hắn, cảm kích lâu ngày sinh tình, cũng coi như là có thích.” Trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam phân tích mối quan hệ giữa Tiêu Thanh Phong và Đoan Mộc Dư, Tiêu Thanh Phong ra vẻ có ý đối với lão nhị, nhưng lão nhị lại đối với hắn như gần như xa, quan hệ của hai người kia rất kỳ quái.

“Phụ hoàng yêu thương nhị ca, sẽ không muốn nhị ca thích Tiêu Thanh Phong này chứ. Nhị ca nhất được Tiêu Thanh Phong, chiếu cố hắn, bản thân là xuất phát từ lòng thương hại hắn, nhi thần cho rằng Tiêu Thanh Phong không phải là người đáng tin cậy.” Đoan Mộc Dĩnh nói.

“Người nói cũng đúng, trẫm cũng hiểu được Tiêu Thanh Phong không đáng tin cậy, hắn nói là Mạch Mộc hại hắn, hắn yêu Mạch Mộc kia như vậy, Mạch Mộc lại lấy oán trả ơn. Trẫm cũng hoài nghi nếu Tiêu Thanh Phong gặp lại Mạch Mộc, hắn nỡ giết Mạch Mộc sao?” Đoan Mộc Thanh Lam cũng còn nghi vấn, việc liên quan đến hài tử của mình, sao có thể không lo lắng. Lão ngũ hoang đường, cướp Trầm Luyện chạy đến

chỗ hoàng thúc của hắn. Lão tứ mang theo bằng hữu du sơn ngoạn thủy, phải gửi thư cho hắn bảo nhanh nhanh trở về một chút. Những tiểu tử ở xa, sớm muộn sẽ trở về. Nhưng Tiêu Thanh Phong là Tấn quốc quốc chủ, nếu như lão nhị coi trọng hắn thì nguy, Tấn quốc xa xôi, nếu bị khi dễ có thể nói với ai, nhị tử của ta không thể bị lăng mạ được! Hạ quyết tâm, Đoan Mộc Thanh Lam cũng muốn cản trở Đoan Mộc Dư và Tiêu Thanh Phong. Lão nhị phải lấy một Vương phi, sinh vài hài tử mới là tốt nhất.

“Phụ hoàng, chúng ta thử xem Tiêu Thanh Phong thế nào?” Đoan Mộc Dĩnh giả hoạt trát trát nhân tình, vừa cười vừa nói.

“Thử xem trong lòng của hắn rốt cuộc lo lắng cho ai?” Đoan Mộc Thanh Lam tà tà cong khóe miệng, ôm chặt Đoan Mộc Dĩnh, Tiêu Thanh Phong, hừ. . .

Tấn quốc là một đất nước ẩm áp, khí hậu không ướt át như Tề quốc, Đoan Mộc Dư đến nơi đây còn có chút không thích ứng. Dọc theo đường đi Tiêu Thanh Phong giả vờ ngu ngốc rất giống, nên không có ai hoài nghi thân phận của họ, bọn họ giả trang là phụ thân mang theo nhị tử đi khắp nơi cầu người chữa bệnh. Lúc nghỉ ngơi, Đoan Mộc Dư cầm lấy túi nước uống một ngụm giúp nhuận nhuận tiếng nói.

Tiêu Thanh Phong trở lại cổ hương của mình, dọc theo đường đi rất hưng phấn giảng giải phong tục của họ cho Đoan Mộc Dư nghe. Đoan Mộc Dư uống xong đưa túi nước cho Tiêu Thanh Phong, Tiêu Thanh Phong nói tạ ơn, cầm lấy túi nước uống nước.

“Phía trước có một thôn trấn, chúng ta đến đó tìm nơi ngủ trọ.” Đoan Mộc Dư nói.

Cách đó không xa có một trấn nhỏ như ẩn như hiện giữa một rừng thúy trúc, khói bếp lượn lờ bay lên, khung cảnh thực an bình. Tiêu Thanh Phong vừa thấy phong cảnh, hơi thất thần, cái thôn trấn này nhìn thật phần quen mắt. “Thôn trấn này gọi là Thúy trấn, ngày trước ta cùng Mạch Mộc đã tới đây. Thúy trúc ở đây là đẹp nhất, Mạch Mộc thích nên ta hạ lệnh đồ tre tiến cống trong cung toàn bộ đều do nơi này đưa vào, bởi vậy đồ tre của Thúy trấn rất nổi danh tại Tấn quốc.”

“Phải, đồ tre ở đây đẹp như vậy, ta cũng muốn mua mang về.” Đoan Mộc Dư vừa cười vừa nói.

Bạch phát ma y ngồi ở trên xe ngựa, trong tay nắm khối điểm tâm cuối cùng, do dự không nỡ ăn, đây là khối cuối cùng, ăn xong sẽ không còn điểm tâm ngon như thế nữa, thật luyến tiếc a. Bạch phát ma y nhàu mày, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm điểm tâm, đấu tranh tư tưởng, Tiêu Thanh Phong cho rằng Bạch phát ma y sinh bệnh, lại càng hoảng sợ.

“Dư, người xem sư phụ làm sao vậy?” Tiêu Thanh Phong kéo kéo ống tay áo Đoan Mộc Dư, chĩa chĩa Bạch phát ma y.

Đoan Mộc Dư nhìn thoáng qua Bạch phát ma y thất thần nhìn điểm tâm, trong lòng buồn cười, liền giúp cho lão nhân gia hài lòng: “Sư phụ, điểm tâm ấy làm ra là để ăn, ăn xong rồi tại làm, làm xong rồi lão nhân gia ngai lại ăn, thứ này giữ không được, có cái gì mà luyến tiếc.”

Bạch phát ma y quyết tâm một miếng ăn tươi điểm tâm, sau đó cười tủm tỉm nói rằng: “Đồ đệ, thôn trấn phía trước có sông bạc không?”

“ . . . ” Đoan Mộc Dư trong lòng mắng, cầu không đổi được tính, lúc nào cũng không quên được bài bạc!

“Thôn trấn phía trước có sông bạc, sư phụ có thể thoả thích mà chơi.” Tiêu Thanh Phong vừa cười vừa nói.

Đoan Mộc Dư đánh mã xa tiến nhập trấn nhỏ, đi tới một nhà khách điểm bình dân. Khách điểm bình dân này là Tiêu Thanh Phong chỉ cho bọn hắn, đối với nơi này Tiêu Thanh Phong thật phần quen thuộc. Đoan Mộc Dư xuống xe ngựa, cầm hành lý, Tiêu Thanh Phong cười khúc khích đi phía sau. Đôi mắt nhỏ của Bạch phát ma y liếc nhìn chung quanh, tỉ mỉ quan sát khách điểm bình dân này.

Lão bản vốc người mập mạp, dáng điệu ôn hòa đi tới nghênh tiếp khách nhân: “Khách quan, ngài nghỉ ngơi hay ở trọ?”

“Ở trọ.” Đoan Mộc Dư nói. Tiêu Thanh Phong đi ngang qua bên người lão bản, kín đáo đưa cho lão bản cái gì đó, thủ pháp của Tiêu Thanh Phong rất nhanh, nhưng không qua được mắt của Bạch Phát ma y, Bạch

phát ma y cười đến hai mắt híp lại.

“Ồ trợ a, tiểu nhị, đưa mấy khách quan lên trên lầu.” Lão bản nháy mắt ra hiệu với tiểu nhị, tiểu nhị lập tức nhiệt tình chạy tới dẫn đường cho đoàn người Đoàn Mộc Dư.

“Mấy khách quan, các ngài ở chỗ chúng ta là chính xác, khách điểm của chúng ta nổi danh Thụy trấn, hơn nữa đầu bếp ở đây tay nghề rất giỏi, buổi tối bảo hẩn làm mấy món ngon cho khách quan. . . .” Tiểu nhị một bên giới thiệu Thụy trấn có bao nhiêu tốt đẹp, một bên dẫn đường cho bọn họ. Ba người đi vào gian phòng, Đoàn Mộc Dư phát hiện đây là phòng có nhiều gian, vừa đủ cho ba người ở. Phòng ngăn nắp, giường chiếu sạch sẽ

“Chúng ta đi đường mệt mỏi, tiểu nhị ca, phiền người mang cho chúng ta một bình trà nóng.” Đoàn Mộc Dư phi thường khách khí nói, Tiêu Thanh Phong luôn luôn mệnh lệnh người khác, chưa bao giờ ăn nói khép nép. Đoàn Mộc Dư cùng tiểu nhị khách khí, hẩn nhìn không quen. Trước đây đầu óc hẩn không tỉnh táo, hẩn nhớ kỹ Đoàn Mộc Dư vì hẩn mà hưởng người khác chịu nhận lỗi, một Vương gia, cúi đầu trước người khác đâu còn uy nghiêm.

“Nghỉ ngơi một chút a.” Đoàn Mộc Dư cảm giác mệt mỏi, buông hành lý nằm thoải mái ở trên giường, Đoàn Mộc Dư nghĩ lập tức đưa Tiêu Thanh Phong trở lại hoàng cung, mình có thể về nhà, nghĩ tới đây cảm giác thoải mái hơn nhiều.

“Dư, theo ta đi ra ngoài đi một chút được không?” Tiêu Thanh Phong rất thành tâm mời Đoàn Mộc Dư.

“Người quang minh chính đại đi ra ngoài, người không sợ bị Mạch Mộc phát hiện người còn sống sẽ giết người sao?” Đoàn Mộc Dư nhắc nhở Tiêu Thanh Phong.

“Nơi này là địa bàn của ta, Mạch Mộc còn chưa nắm toàn bộ Tấn quốc trong tay, bây giờ ta quang minh chính đại đứng ở trên đường, cũng không ai dám tò mò.” Tiêu Thanh Phong phi thường tự tin nói.

“Thật sao, ta nghĩ tiên tri sẽ phái người ám sát người.” Đoàn Mộc Dư nói.

“Tiên tri. . .” Tiêu Thanh Phong nhớ tới tiên tri trong lòng lộp bộp một chút, tiên tri có thể thấy được tương lai, vạn nhất bọn họ biết ta không chết, hiện tại ta còn chưa đoạt lại vương vị, thận trọng một chút.

Tiêu Thanh Phong đành phải ở lại trong khách điểm, Bạch phát ma y đứng lên nói rằng: “Đồ đệ, lão nhân gia ta đi ra ngoài mua sắm a, thẩm thú phong cảnh nơi này một chút.”

“Sư phụ, muốn đi bài bạc thì nói rõ, trời sắp tối, có thể nhìn ngắm cái gì?” Đoàn Mộc Dư đuổi thất lưng, tay trái chống đầu, nằm ở trên giường trát trát nhân tình nói.

“Ngạch. . . Đồ đệ a, lão nhân gia ta đã nhiều tuổi thế này, còn có nhiều phong cảnh chưa được nhìn ngắm, hiện tại còn có thể đi lại thì phải tranh thủ, cấp.” Bạch phát ma y vừa nói vừa đi đến cửa, con mắt phiêu phiêu liếc nhìn Đoàn Mộc Dư, trong lòng nghĩ mình thật xui xẻo, làm sư phụ còn phải xem sắc mặt đồ đệ, lão nhân gia ta đã đắc tội với ông trời sao! Bạch phát ma y vừa đi tới cửa, buộc phải xoay người lưu lại.

“Sư phụ, người sống một nghìn năm cũng không có vấn đề gì, tục ngữ nói người tốt không sống lâu, kẻ tai họa sống trăm năm, người không cần lo lắng về tuổi thọ của mình, được rồi, không phải lần trước người đã nói không bài bạc nữa sao?” Ngữ khí Đoàn Mộc Dư ôn hòa, Bạch phát ma y lại vô cùng sợ hãi, ta là tai họa, có người nào nói như vậy sư phụ mình như vậy chứ, lần trước ta nói không bài bạc nữa sao. Ta....Hình như là lúc ta thua bạc dưới tay Đoàn Mộc Dĩnh nên mới nói thế...

“Đồ đệ a, bài bạc là phải suy nghĩ, sư phụ không muốn làm lão niên si ngốc, sư phụ muốn suy nghĩ, bởi vậy sư phụ đi đây!” Bạch phát ma y lướt qua cánh cửa, thân pháp rất nhanh, bay qua bên người tiểu nhị, tiểu nhị chỉ thấy bóng người không gặp người, còn cho rằng ban ngày gặp chuyện ma quái.

Đoàn Mộc Dư thật không có biện pháp với vị sư phụ này, thở dài một tiếng, tùy hẩn vậy.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trên giường, trong phòng yên lặng, Đoàn Mộc Dư mơ mơ màng màng ngủ, hình như bên tai có người ở gọi tên của hẩn, Đoàn Mộc Dư nhìn kỹ, là phụ thân, phụ thân vận long bào đang từ ái mỉm cười nhìn hẩn.

“Sao phụ hoàng lại ở đây?” Đoran Mộc Dư kinh ngạc nói.

“Đây là trong mộng của ngươi, Dư nhi, ngươi thấy Tiêu Thanh Phong thế nào?” Đoran Mộc Thanh Lam nghiêm túc hỏi.

Ta thấy Tiêu Thanh Phong thế nào? Có phải phụ thân hiểu lầm ta và Tiêu Thanh Phong có cái gì không. Đoran Mộc Dư nở nụ cười, là phụ thân lo lắng ỉn. “Nhi thần và Tiêu Thanh Phong rất thuần khiết, nhi thần chỉ thích một Tiêu Thanh Phong ngu ngốc, còn Tiêu Thanh Phong hiện tại rất khó nói rõ ràng.” Đoran Mộc Dư nói.

“Trầm lo lắng cho ngươi, Tiêu Thanh Phong không phải là người khiến trầm yên tâm, Dư nhi đã chịu nhiều cực khổ như vậy, phụ hoàng mong Dư nhi sẽ hạnh phúc, Dư nhi thích ai trầm cũng không phản đối, thế nhưng Tiêu Thanh Phong không phải là lựa chọn tốt nhất.” Đoran Mộc Thanh Lam nói.

“Phụ hoàng tiếp xúc với hắc không lâu, sao phụ hoàng lại biết hắc không phải là sự lựa chọn tốt.” Đoran Mộc Dư hiểu kỳ hỏi.

“Người không tin thì đi theo trầm lai, trầm mang ngươi đi xem ngươi sẽ biết.” Đoran Mộc Thanh Lam kéo tay Đoran Mộc Dư, chỉ thấy hắc khoát tay cắt cảnh trong mơ, bọn họ đang đi qua cái khe, lần đầu tiên Đoran Mộc Dư thấy cảnh trong mơ của người khác.

Cảnh trong mơ của ai vậy, Đoran Mộc Dư thấy cánh hoa tử đằng bay đầy bầu trời, gió mát cuộn cuộn nổi lên, những dây hoa thật dài lung lay như nghênh tiếp hắc đến. Dưới giàn hoa tử đằng có một cái đu dây, một người mỹ lệ như tiên nhân đang ngồi đó, nhẹ nhàng lay động, hát một bài ca dao, thanh âm mềm nhẹ thuần mỹ như khung cảnh.

Tiêu Thanh Phong đi đến phía dưới giàn hoa tử đằng, hắc nhìn kỹ mỹ nhân đang ngồi trên đu dây chính là Mạch Mộc. Tiêu Thanh Phong trong cơn giận dữ, hắc đi tới nắm lấy Mạch Mộc, cho Mạch Mộc một bạt tai “Người tiện nhân, trầm yêu thương ngươi thật lòng, ngươi lại muốn hại chết trầm, ngày hôm nay trầm đánh chết ngươi.”

Mặt Mạch Mộc xám như tro tàn, không có một tia phản kháng, Mạch Mộc thống khổ nhắm mắt lại, nước mắt như ngọc trai rơi xuống. “Hoàng thượng giết thần đi, hoàng thượng, thần xin lỗi ngươi.”

“Người không cần xin lỗi trầm, ngươi tiện nhân!” Tiêu Thanh Phong tung một cước, Mạch Mộc bay ra rất xa, nằm trên mặt đất co quắp.

“Ta là tiện nhân, Mạch Mộc sinh hạ đã bị an bài số phận, trước khi gặp hoàng thượng Mạch Mộc và Trữ là một đôi yêu nhau. Sự phụ muốn ta theo ngươi, ta có thể nào phản kháng lại đại tiên tri Phi Nhiễm, ngươi đâu biết ta thống khổ thế nào. Người đối với ta thật là tốt, lòng ta minh bạch, cuộc đời này không thể báo đáp. Sự phụ muốn ta hại chết ngươi, ta cũng không muốn hạ thủ, Trữ nói ta không bỏ ngươi xuống được, ta nên làm cái gì bây giờ, ngươi nói ta nên làm cái gì bây giờ.” Mạch Mộc khóc không thành tiếng, loạng choạng đứng lên, xoa xoa vết máu nơi khóe miệng, điên cuồng kêu to, “Ngươi hận ta, ngươi giết ta đi, ta sẽ không phản kháng, nhanh lên một chút động thủ đi, ngươi giết ta a, mau giết ta a!”

“Mạch Mộc, vì sao ngươi không sớm nói cho trầm, vì sao ngươi không nói ra.” Tiêu Thanh Phong rất cực mình bạch ai mới là kẻ đứng sau chuyện này, hắc yêu thương ôm lấy Mạch Mộc, bọn họ lúc này đều là bị người hại, Mạch Mộc bị Phi Nhiễm bức bách phải giết hắc, Mạch Mộc của hắc thật đáng thương. Lửa giận của Tiêu Thanh Phong đã bị nước mắt của Mạch Mộc dập tắt, Đoran Mộc Dư nghiêng đầu nhìn Tiêu Thanh Phong, đơn giản tha thứ cho Mạch Mộc như vậy, hắc thực sự là một kẻ si tình đến ngu si. May mà mình không bị cuốn vào trong chuyện này, thật là may.

“Dư nhi nhìn rõ ràng Tiêu Thanh Phong là dạng người gì, đây là thế giới nội tâm của hắc, trong lòng hắc không có ngươi. Nhưng hắc lại muốn có ngươi, hắc là một kẻ tham lam, phụ hoàng chỉ là nhắc nhở ngươi không nên bị lừa.” Đoran Mộc Thanh Lam nhắc nhở nhi tử, nơi này có một con sói đội lốt cừu.

“Phụ hoàng, nhi thần sẽ không phạm sai lầm, người yên tâm đi.”

Đoran Mộc Dư tỉnh lại, con mắt sáng sửa oánh oánh loang loáng trong đêm đen, Tiêu Thanh Phong nằm bên cạnh đang nhẹ giọng nói mơ: “Mạch Mộc, Mạch Mộc. . .”

Người luôn miệng nói hận hần, mỗi ngày trong mộng đều gọi hần, ban ngày thanh tỉnh lại nói người thích ta, thật dối trá a. Đao Mộc Dư trào phúng cười, trở mình ngủ say.

Tiêu Thanh Phong vẫn mộng, Mạch Mộc hướng hần khóc lóc kể lể nỗi khổ, Mạch Mộc của hần là dương chi mỹ ngọc thuần khiết. Bỗng Tiêu Thanh Phong tỉnh lại, mở to hai mắt, hần nhớ lại những giọt nước mắt của Mạch Mộc, cho tới bây giờ Mạch Mộc mới khóc, đây là lần đầu tiên hần khóc. Tiêu Thanh Phong nhớ tới một khuôn mặt tươi cười khác, là Bạch phát tiên tử mỹ lệ vô tư cứu mình chăm sóc mình, hần luôn luôn ôn nhu kiên cường mà bất khuất. Lúc mình ngu ngơ, luôn thích hần, ngưỡng mộ hần, nghĩ hần có thể cho chính mình thứ mình mong muốn. Ta nên làm cái gì bây giờ, sao ta lại vì một giấc mộng mà quên cừu hận, ta quá nhu nhược. Ta sao có thể thương tổn ân nhân cứu mạng, ta không thể làm như vậy.

61. Chương 61

Sáng sớm Đao Mộc Dư rời giường thân thanh khí爽, quả là ngủ ngon. Tiêu Thanh Phong rời giường hai vành mắt đều đen, trần trọc một đêm. Bạch phát ma y đã sớm thức dậy, vô cùng cao hứng ăn điểm tâm. Tiêu Thanh Phong phát hiện Đao Mộc Dư sau khi ngủ dậy, số lần chủ động cùng hần nói chuyện rất ít, trước đây mỗi ngày hần đều dặn Sỏa Căn, cái này không nên làm, cái kia không nên làm, vì sao khi Sỏa Căn biến thành Tiêu Thanh Phong, hần lại không muốn tới gần mình?

Trước bàn cơm, mọi người ngồi vào chỗ của mình, tiểu nhị bưng lên cơm nước, Đao Mộc Dư chậm rãi ăn từng miếng từng miếng, một khối thịt nhỏ rớt, Đao Mộc Dư nhặt lên, thổi thổi bụi bặm trên mặt, bỏ vào trong miệng ăn tươi.

“Dư, rơi trên mặt đất thì bỏ đi, nhặt lên làm gì.” Tiêu Thanh Phong không thích Đao Mộc Dư làm loại hành động giống tên khát cái như thế, bọn họ đâu có thiếu tiền.

“Người ngại sao, người đã từng liên tiếp mấy ngày không có cơm ăn, bụng đói kêu vang nằm trên mặt đất không động dậy chưa?” Đao Mộc Dư hỏi.

“Chưa từng.” Tiêu Thanh Phong nói.

“Ta biết tư vị chịu đói, ta sẽ không lãng phí thức ăn.” Đao Mộc Dư nói xong liền không thèm nhắc lại, vẫn từ từ ăn từng chút một.

“Dư, sao người không muốn cùng ta nói chuyện.” Tiêu Thanh Phong cuối cùng nhịn không được hỏi Đao Mộc Dư, ngày hôm nay Đao Mộc Dư có điểm là lạ, không giống ngày thường, hai người chiến tranh lạnh khiến Tiêu Thanh Phong rất khó chịu.

“Ăn không nói, uống không nói, lúc đang ăn thì nói cái gì.” Đao Mộc Dư diện vô biểu tình, Tiêu Thanh Phong muốn phát hỏa cũng không dám phát hỏa, nhẫn mới tốt a.

Mã xa của Đao Mộc Dư, Tiêu Thanh Phong và Bạch phát ma y đã đến kinh thành của Tấn quốc – Giải Dương thành, trên đường gặp phải thích khách tiên tri phái tới, Đao Mộc Dư rất ít động thủ, nhưng lần này hần không còn thủ hạ lưu tình nữa, Tiêu Thanh Phong mới nhìn rõ võ công của Đao Mộc Dư cao bao nhiêu. Hần cũng không dùng đao giết chết những thích khách này, Đao Mộc Dư cúi đầu ra khỏi màn xe, đã đem một người cắt thành hai nửa. Máu vậy ra, thì thể sức mẽ của thích khách bị Đao Mộc Dư vứt trên mặt đất, những thích khách còn lại sợ đến lui ra sau, Tiêu Thanh Phong cả kinh một thân mồ hôi lạnh.

Đao Mộc Dư cười lạnh một tiếng, “Ai đủ can đảm thì tiến lên?” Đao Mộc Dư diện vô biểu tình, ngữ khí dễ dàng như vừa bóp chết một con kiến, Bạch phát ma y cũng giống vậy, tựa hồ đã quen với thủ đoạn tàn nhẫn của Đao Mộc Dư, Tiêu Thanh Phong nhìn Bạch phát ma y, nhìn nhìn lại Đao Mộc Dư, bọn họ là thầy trò, thủ đoạn của Đao Mộc Dư là do hần dạy, danh sư xuất cao đồ, lời này tuyệt không sai.

“Tiểu tử thôi, người nhìn ta làm gì, lão nhân gia ta không dạy hần sát nhân, đây là phụ thân hần dạy hần, cùng lão nhân gia ta không quan hệ.” Bạch phát ma y đoán ra nghi vấn của Tiêu Thanh Phong, lập tức nói rõ ràng, để khỏi bị oan uổng. Tiêu Thanh Phong vừa nghe, ta không tin, ta không tin lão nhân gia người là người tốt!

Đoan Mộc Dư bảo Tiêu Thanh Phong chờ trên xe ngựa, hắn đi rửa sạch vết máu, thay đổi một thân y phục sạch sẽ rồi lên xe ngựa, đánh mã xa đi. Bên trong xe ngựa bầu không khí trở nên áp lực, Bạch phát ma y mở miệng hỏi Tiêu Thanh Phong: “Ngày hôm qua người đưa cho lão bản khách điểm kia một tờ giấy, lão bản kia là người của người.”

“Đúng, ta đã bố trí xuống dưới, người của ta ở kinh thành đã bắt đầu hành động, lộ trình kế tiếp của chúng ta sẽ phi thường thuận lợi.” Trong lòng Tiêu Thanh Phong thầm nghĩ con mắt của lão đầu này thật lợi hại.

“Người, lúc người còn ngu ngốc thì ta rất thích, khi thanh tỉnh lại rất đáng ghét, đừng mơ tưởng đến đồ đệ của ta, ta chỉ có một đồ đệ dưỡng lão ni. Đồ đệ này ta gặp lúc hắn đang hấp hối, lão nhân gia ta bỏ không ít tâm huyết cứu sống hắn, không thể để hắn bị hủy ở trong tay tiểu tử người. Người không biết đồ đệ của ta đã trải qua những gì đâu, ít tiếp cận hắn thì hơn.” Bạch phát ma y hơi có chút cảnh cáo, đôi con người trên gương mặt nhiều nếp nhăn chợt lóe duệ quang, chậm rì rì nói.

Tiêu Thanh Phong tỉ mỉ nghĩ đến, tựa hồ mình chưa từng hỏi qua Đoan Mộc Dư chuyện lúc trước, hắn chỉ biết là Đoan Mộc Dư làm con tin ở Vệ quốc, cụ thể thế nào thì không rõ ràng lắm, nếu ta quyết định chăm sóc Đoan Mộc Dư, ta không biết chuyện quá khứ của hắn, sao có thể quan tâm hắn?

“Sư phụ, ta không có ý xấu, ta thích Đoan Mộc Dư, ta không hề lừa dối hắn.”

“Thật sao, người thích đồ đệ ta, vậy vì sao người còn ở trước mặt hắn nhắc tới những việc người trải qua cùng Mạch Mộc, rốt cuộc người thích ai.” Bạch phát ma y lớn tiếng chất vấn.

Trong lòng Tiêu Thanh Phong giật thót! Đúng vậy, bình thường ta không có chú ý điểm ấy, trách không được mấy ngày nay Đoan Mộc Dư âm dương quái khí. Ta đã quyết tâm phải đối tốt với Đoan Mộc Dư, ta phải quên Mạch Mộc.

“Đêm qua người nằm mơ gọi tên Mạch Mộc, ta đều nghe thấy được.” Bạch phát ma y đuổi thắt lưng, nằm trong xe ngựa ngủ một chút.

Tiêu Thanh Phong thật muốn tát mình một cái, nói mơ như vậy, khẳng định là Đoan Mộc Dư nghe thấy được. Trách không được ngày hôm nay hắn không muốn nói với ta, chần chẫn hắn nghĩ ta là ngục quân tử, ngoài miệng nói một đường, trong lòng nghĩ một nẻo.

“Không có mười phần thực tâm, còn muốn theo đuổi đồ đệ của ta, Sỏa Căn, người cứ tiếp tục mơ đi.” Bạch phát ma y nói tiếp một câu.

Tiêu Thanh Phong nghĩ đi nghĩ lại, ta cứ liều mạng giữ hắn ở bên người, sớm muộn hắn sẽ là của ta. Tiêu Thanh Phong tự tin mình sẽ thành công, thoải mái hơn nhiều.

Bạch phát ma y lắc lắc đầu, Tiêu Thanh Phong cứ ở đó mà mộng đẹp ni, mơ mộng quá, tự tin quá ... Cẩn thận té đau. Hoàng đế sao lại có cái dạng này, tình cảm không quyết định rõ ràng, không bằng tên tiểu tử tóc húi qua, tên gia khóa không thật lòng, mặc kệ hắn.

Giải Dương thành ngay trước mắt, Đoan Mộc Dư xuống xe ngựa, thầm nghĩ, mạo hiểm vào thành, hoàng thượng giả chắc chắn an bài người chờ bọn họ tự chui đầu vào lưới. Đoan Mộc Dư hỏi Tiêu Thanh Phong: “Không phải người đã sớm liên hệ với người của mình sao, bọn họ ở nơi nào, chúng ta đi tìm bọn họ, mạo hiểm vào thành sẽ không công chịu chết.”

“Cái này ta cũng nghĩ tới, Đại Vương thôn ở ngoại ô, người của ta an bài tại đó.” Tiêu Thanh Phong nói. Đoan Mộc Dư quay đầu ngựa lại hướng Đại Vương thôn xuất phát, nhờ Tiêu Thanh Phong chỉ dẫn, bọn họ rất nhanh chạy tới. Thôn có nhiều khách điểm, Tiêu Thanh Phong dẫn bọn họ dừng lại tại một nơi. Trong lòng Đoan Mộc Dư minh bạch, người của Tiêu Thanh Phong đã âm thầm chiếm giữ nơi này.

Bên ngoài khách điểm là tường viện cao cao, đại môn mở rộng, mã xa đi vào, đại môn rất nặng được hai người lực sĩ cao to đóng lại. Tiến vào trong sân, sớm có một nam tử gây gò canh giữ ở cửa phòng, vừa thấy mã xa vào cửa lập tức nghênh tiếp, “Thần cung nghênh hoàng thượng.”

“Những nghi thức này miễn đi, khanh đã chuẩn bị mọi thứ tốt chưa.” Tiêu Thanh Phong nhảy xuống khỏi mã xa, đi tới trước mặt nam tử, khí độ vương giả hiển hiện.

“Từ lâu đã chuẩn bị tốt, thống lĩnh cấm vệ quân cùng Tĩnh quốc công đang chờ bệ hạ.” Nam nhân gầy gò nói.

“Hảo, đi vào nói chuyện.” Tiêu Thanh Phong cười, cùng nam nhân kia đi vào hậu viện, Đao Mộc Dư và Bạch phát ma y bị Tiêu Thanh Phong nhét vào một bên, hai người bất đắc dĩ liếc nhau, sờ sờ cái bụng đói, muốn làm gì cũng phải ăn a.

Một lực sĩ cao lớn đi tới, ôm quyền nói rằng: “Vương gia, bên này, thỉnh.”

Nga, còn có người chú ý chúng ta. “Đồ đệ, lão nhân gia ta đói bụng.” Bạch phát ma y nói.

“Ta cũng đói bụng.” Đao Mộc Dư ôn hòa phi thường tươi cười hỏi, “Vị đại nhân này, nơi này của các người có trù phòng không, thầy trò chúng ta muốn ăn một chút.”

Thật xinh đẹp, lực sĩ cao to bị nụ cười tuyệt thế của Đao Mộc Dư trấn áp, “Chúng ta có trù phòng, ta đi bảo người làm cơm nước tốt nhất cho Vương gia, ngài chờ một chút.”

Đại lực sĩ dẫn đường cho Đao Mộc Dư và Bạch Phát ma y đến trù phòng, “Các người ngồi đây nghỉ ngơi trước, lập tức sẽ mang đồ ăn lên.” Đại lực sĩ cười nói.

“Cảm tạ người, thực sự là phiền phức người rồi.” Đao Mộc Dư xán lạn mỉm cười cảm ơn. Đại lực sĩ lại bị dáng tươi cười làm lóa mắt, Vương gia thực sự là một đại mỹ nhân hiền lành.

“Ta lập tức làm cơm, chờ chỉ chốc lát.” Đại lực sĩ nói xong, quay người lại cầm lấy dao bắt đầu làm cơm, lần đầu tiên Đao Mộc Dư cùng Bạch phát ma y thấy một đầu bếp lợi hại như thế. Bắt một con cá ra khỏi chậu nước, dùng vải bọc lấy, cố sức đập một phát, lấy ra, cạo vẩy cá, mổ bụng, lấy ruột. . . . Liên mạch lưu loát! Đao Mộc Dư và Bạch phát ma y đều mở to mắt nhìn, trời ạ, thần trù!

Tiêu Thanh Phong đang ở mật thất cùng các đại thần an bài chuyện đột nhập hoàng cung giết chết hoàng đế giả mạo, phân phó xong nhiệm vụ cho mọi người, thì bụng thăm thì hưởng ứng, mấy đại thần tỉ mỉ nghe, nguyên lai là Tiêu Thanh Phong. Hoàng thượng còn chưa có ăn ni! Tiêu Thanh Phong xấu hổ cười gượng. Các đại thần vội vã bảo hạ nhân làm cơm.

Mọi người tới trù phòng, ngồi xuống, chờ ăn cơm. Tĩnh quốc công nói rằng: “Hoàng thượng, thần bảo đầu bếp làm cơm nước tốt nhất cho ngài.”

“Hoàng thượng đi trên đường chịu không ít cực khổ, từ lâu thần đã chuẩn bị rượu ngon nhất, người thưởng thức.”

Các đại thần vui vẻ nói chuyện, Tiêu Thanh Phong hưởng thụ quang cảnh này, trên bàn đầy mỹ thực, mọi người bồi bên cạnh Tiêu Thanh Phong, hạ nhân đưa lên rượu ngon, mọi người hưởng ứng, nâng chén tẩy trần cho Tiêu Thanh Phong. Sau khi chạm cốc, mọi người cộng ẩm, Tiêu Thanh Phong uống một ngụm rượu, lập tức phun ra, đây là cái vị gì? Tất cả mọi người nâng cốc cũng đều phun ra.

“Đây là sao vậy, rõ ràng là thần mang đến rượu rắn lục tốt nhất.” Thống lĩnh cấm quân tức giận, lập tức hỏi thủ hạ.

“Tướng quân tha tội, tiểu nhân lấy rượu ở trù phòng, sẽ không sai.” Hạ nhân sợ đến run run.

“Rượu ngon của ta sao lại biến thành rượu hư được! Người nói rõ rồi chứ!” Thống lĩnh cấm quân đại phát giận.

“Quên đi quên đi, ái khanh không cần tức giận, trẫm không thích rượu rắn lục, không nên trách cứ hần, uống nước trà là tốt rồi, uống rượu hỏng việc, hiện tại không thích hợp uống rượu, các khanh bang giúp trẫm đoạt lại vương vị, lúc đó quân thần nâng cốc cũng được.” Tiêu Thanh Phong nói.

“Hoàng thượng thánh minh, chúng ta lấy trà thay rượu.” Trung thần lập tức phụ họa, sai hạ nhân bưng nước trà xanh tới.

Bạch phát ma y và Đao Mộc Dư ngồi trên nóc nhà cầm bình rượu, cười nghe những quân thần kia lấy trà thay rượu, uống nước tẩy dạ dày.

“Đáng đời, có người đãi khách nhân như thế sao. Chúng ta giúp bọn họ hình như là không công.” Đuan Mộc Dư cầm lấy bình rượu uống một ngụm, vị thật tuyệt, hảo tửu.

“Uống rượu, từ khi lão nhân gia ta vào cửa đến bây giờ cũng không có người hảo hảo chiêu đãi, bọn họ còn muốn uống rượu, không có cửa đâu.” Bạch phát ma y ôm bình rượu, cười nói: “Đồ đệ, hôm nay sư phụ cùng người uống hết bình rượu này.”

“Hảo. Ngày hôm nay không say không về, quản bọn họ làm gì, cùng chúng ta không quan hệ.” Đuan Mộc Dư cười nói.

Trong viện kia, một đại lực sĩ ngẩng đầu nhìn, trên nóc nhà có một con chuột lông trắng và một con cừu vĩ linh hồ đang chung nhau một bình rượu, đại lực sĩ sát sát con mắt, không phải yêu tinh, là người!

Đuan Mộc Dư nghĩ đại lực sĩ này rất thành thật, liền cười nói: “Đại cẩu hùng, tiếp lấy!” Đuan Mộc Dư cố sức ném một cái, đại lực sĩ tiện tay tiếp nhận, một vò rượu ngon đưa đến trước mắt. “Đưa cho người, mượn hoa hiến phật, uống a.”

“Cảm tạ.” Đại lực sĩ cười ngây ngô, cầm lấy bình rượu bước đi.

“Sư phụ, trước khi đi chúng ta nhất định kéo theo đại cẩu hùng này, đại cẩu hùng tay nghề rất tốt, đầu bếp tốt như thế rất khó tìm. Phụ vương cho ta vương phủ, vừa lúc thiếu một đầu bếp, sư phụ giấu lại a, sau này mỗi ngày có thể ăn cơm do cẩu hùng nấu. . .” Đuan Mộc Dư dùng đôi mắt hồ ly thoáng nhìn.

“Hảo, sư phụ cũng muốn dẫn hắn về làm đầu bếp cho Vương phủ, chuyện ăn uống của lão nhân gia ta nửa đời sau toàn bộ giao cho đại cẩu hùng.” Bạch phát ma y cười cực kỳ gian trá, đại lực sĩ rung mình một cái, mím môi lại, trời âm áp như thế sao ta lại rung mình.

Trong hoàng cung Tấn quốc một mảnh đại loạn, Tiêu Thanh Phong thống lĩnh cấm vệ quân xông vào vào hoàng cung trong. Mọi người đều trợn tròn mắt, trong cung rõ ràng có một hoàng thượng, sao ngoài cung lại chạy ào tới một hoàng thượng nữa! Mọi người không biết làm sao, người nào là hoàng thượng thật người nào là hoàng thượng giả?

“Giết hết nghịch tặc cho trẫm.”

Trong cung điện từng mộc, Mạch Mộc đưa cho Trữ một chiếc vòng bạc nhỏ, “Đây là chi bảo gia truyền của nhà ta, cho con của chúng ta, mang đi.”

Trữ ôm một tiểu hài tử, một bên khóc một bên đeo vòng cho tiểu hài tử. Mạch Mộc cầm lấy một bao quần áo đeo lên vai Trữ, dặn dò: “Nuôi dưỡng con của chúng ta thành người, nghìn vạn lần đừng cho hài tử làm tiên tri, biết không.”

Trữ gật đầu, khề cần môi, ôm lấy hài tử quay đầu đi, bỗng nhiên Mạch Mộc hô một tiếng: “Trữ!”

Trữ dừng cước bộ, lưu luyến không rời quay đầu lại nhìn Mạch Mộc, Mạch Mộc cũng muốn chạy lại ôm lấy Trữ cùng hài tử của bọn họ, cuối cùng nhịn xuống, thở dài một tiếng: “Trữ, ta xin lỗi người.”

“Người không có xin lỗi, ta cam tâm tình nguyện.” Trữ quay đầu lại nhìn Mạch Mộc, muốn đem dáng dấp của hắn khắc thật sâu vào trong lòng, Trữ ôm hài tử vội vã rời đi. Cước bộ của nàng ngày càng nhanh hơn, nàng sợ xúc động sẽ ở lại cùng Mạch Mộc tìm chết, còn hài tử của bọn họ, đây là hài tử của ta và Mạch Mộc, ta phải nuôi nấng nó nên người.

Qua hai canh giờ, Mạch Mộc nghe được bên ngoài một trận đại loạn, Tiêu Thanh Phong đã dẫn người tiến sát hoàng cung. Mạch Mộc cầm lấy chén rượu, bên trong là độc dược đã chuẩn bị từ trước, Mạch Mộc đặt di thư ở trên bàn, cầm lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch, Tiêu Thanh Phong, ta dùng sinh mệnh trả lại tình cho người, ta không nợ người.

Tiêu Thanh Phong cùng người chạy ào vào cung thất của tiên tri, Mạch Mộc đã té trên mặt đất. Tiêu Thanh Phong vừa thấy Mạch Mộc té trên mặt đất, lập tức tiến lên ôm lấy, “Mạch Mộc, Mạch Mộc!”

“Hoàng thượng, Mạch Mộc xin lỗi người, Mạch Mộc bị sự phụ bức hại chết hoàng thượng, Mạch Mộc dùng chính tính mệnh mình trả lại cho. . . Hoàng thượng. . .” Mạch Mộc nhắm mắt lại, ái hận tình cừu đều tiêu thất trong bóng tối, Mạch Mộc chảy xuống một giọt nước mắt.

“Cứu sống hần, Đoan Mộc Dư, người cứu sống hần. Nhanh lên một chút nhanh lên một chút, cứu sống hần!” Tiêu Thanh Phong điên rồ kéo Đoan Mộc Dư qua, muốn hần cứu người.

“Người bình tĩnh một chút, ta sẽ cứu hần.” Đoan Mộc Dư nghĩ Tiêu Thanh Phong lại khiến hần đau đầu, đi qua bắt mạch cho Mạch Mộc, nhét một viên dược vào miệng Mạch Mộc, cầm lấy bút viết ra phương thuốc, “Đầu tiên ta bảo trụ tính mạng của hần, lập tức đi lấy dược, nhanh lên một chút!”

Tiêu Thanh Phong sai tiểu thái giám cầm bên người lấy phương thuốc chạy đi sắc dược, chỉ chốc lát tiểu thái giám đã mang đến, Bạch phát ma y cùng Đoan Mộc Dư ôm lấy Mạch Mộc, mở miệng hần đổ dược xuống phía dưới. Sau một lát, sắc mặt Mạch Mộc có hồng hào đôi chút Tiêu Thanh Phong mới yên lòng.

62. Chương 62

Tiêu Thanh Phong đi xử lý triều chính, chuyện Mạch Mộc giao cho Đoan Mộc Dư chiếu cố. Đoan Mộc Dư vốn không muốn làm tiếp, Bạch phát ma y nói nếu Tiêu Thanh Phong dùng đại cầu hùng kia đổi lại, bọn họ sẽ ở chỗ này chiếu cố Mạch Mộc, Tiêu Thanh Phong đáp ứng, nghĩ tới đại lực sĩ cầu hùng kia, tay nghề nấu ăn có thể thỏa mãn ăn uống của Bạch phát ma y.

Đoan Mộc Dư là một người cẩn thận tỉ mỉ, mỗi ngày hần đều giúp Mạch Mộc đang hôn mê bất tỉnh chà lau thân thể, đúng hạn uy dược uy cháo, tiếc rằng Mạch Mộc vẫn không chịu tỉnh lại, Đoan Mộc Dư cũng không có cách nào. Đoan Mộc Dư ngồi ở bên giường, dùng khăn lau mặt cho Mạch Mộc.

“Mạch Mộc, người tỉnh lại nhanh lên a, nếu người không tỉnh lại, Tiêu Thanh Phong nhất định phát rồ, người tỉnh lại nhanh lên một chút, để chúng ta còn quay về Tề quốc.”

“Đồ đệ, hần đang bất tỉnh mà.” Bạch phát ma y đã nhiều ngày không có bài bạc, suốt ngày vò đầu bứt tai, khó chịu, hần hận không thể lập tức trở lại Tề quốc tùy tiện bài bạc. “Chúng ta đi thôi, ở tại cái nơi quỷ quái này, lão nhân gia ta sớm muộn gì cũng sẽ chết.”

“Sự phụ, ta đi nói với Tiêu Thanh Phong là chúng ta về nước, độc của Mạch Mộc đã giải xong, là do hần không muốn thanh tỉnh, chúng ta cũng không có cách nào.” Đoan Mộc Dư không thích ở đây, Tiêu Thanh Phong lợi dụng bọn họ tựa hồ thành thói quen, thường bảo bọn họ làm cái này cái kia, trong lòng Đoan Mộc Dư rất khó chịu. Đối mặt một người không biết cảm ơn, tâm Đoan Mộc Dư trở nên dị thường bằng lãnh. “Ta cũng không chịu nổi cái nơi quỷ quái này nữa rồi.”

Tiêu Thanh Phong bãi triều liền đến xem Mạch Mộc, nhưng Mạch Mộc vẫn không có khởi sắc chút nào, sắc mặt Tiêu Thanh Phong càng ngày càng kém, Đoan Mộc Dư không thích xem sắc mặt người khác mà làm việc, nhất là sắc mặt Tiêu Thanh Phong.

Sau khi Tiêu Thanh Phong bãi triều, sắc mặt xấu xí. Địa chấn phát sinh ở Tấn quốc, tử thương vô số, lúc hần không ở đây, quốc sự đại loạn, xử lý việc này khiến hần sút đầu mẻ trán, quốc sự làm Tiêu Thanh Phong không thở nổi, sắc mặt giống như hắc thạch.

“Sao Mạch Mộc còn chưa thanh tỉnh?” Tiêu Thanh Phong lại tới thăm Mạch Mộc, bệnh của Mạch Mộc không khởi sắc, hần không khỏi lo lắng.

“Cái này ta cũng không có biện pháp, ta đã tận lực, vì sao hần không tỉnh, ta cũng không rõ lắm.” Đoan Mộc Dư lau mặt cho Mạch Mộc, rồi đưa khăn mặt giao cho cung nữ.

“Sao người lại không rõ ràng lắm, người là không có tận lực cứu!” Tiêu Thanh Phong cuối cùng nhịn không được phát tiết lửa giận trong lòng, “Người hận hần, bởi vì Mạch Mộc là người Vệ quốc, người cảm hận người Vệ quốc, người không tận lực cứu hần.”

“Ta không tận lực cứu hần?” Sắc mặt Đoan Mộc Dư âm trầm, âm điệu cũng nâng lên.

“Đúng vậy, trầm nghĩ người lừa trầm, người không có tận lực cứu hẩn. Lúc trầm trúng độc ra bộ dạng đó người còn cứu sống được, sao người không thể cứu được Mạch Mộc.” Tiêu Thanh Phong chỉ trích Đoan Mộc Dư.

“Tiêu quốc chủ, Bản vương là Thân vương của Tề quốc, không phải là thần tử của người, người rống bản vương làm cái gì!” Đoan Mộc Dư cũng sinh khí, triệt để trở mình với Tiêu Thanh Phong.

Những lời này khiến Tiêu Thanh Phong thanh tỉnh, Tiêu Thanh Phong hít sâu một hơi, “Trầm quá lo lắng, triều chính đại loạn, phía nam phát sinh địa chấn, trong lòng trầm quá phiền muộn.”

“Hừ, bản vương không phải là nơi để quốc chủ trút giận, thứ không thể phụng bồi.” Đoan Mộc Dư mặc kệ, Bạch Phát ma y nhìn thấy Đoan Mộc Dư trở mặt với Tiêu Thanh Phong, sớm nên như thế a, trong lòng Bạch phát ma y vô cùng vui vẻ.

Đoan Mộc Dư lười phản ứng với Tiêu Thanh Phong, nói tiếp: “Bản vương nên trở về, mẫu thân và phụ hoàng rất lo lắng cho ta, ta đi đã lâu, độc của Mạch Mộc cũng đã giải, vì sao hẩn không tỉnh lại, bản vương cũng không rõ ràng lắm. Người đi mà hỏi Mạch Mộc, đừng hỏi ta.”

Đoan Mộc Dư phải về! Tiêu Thanh Phong lo lắng, kéo tay Đoan Mộc Dư, “Sao người lại đi, ở đây không tốt sao, trầm biết có chút chậm trễ người, trầm không chiếu cố người, người oán hận trầm thì nói thẳng ra, trầm thích người, người không được đi.”

Đoan Mộc Dư nhìn Tiêu Thanh Phong kéo tay hẩn, chán ghét đến cực điểm, “Người thích ta.”

“Đúng, trầm thích người.” Tiêu Thanh Phong sợ vạn nhất Mạch Mộc vẫn chưa tỉnh lại, hẩn lại mất đi Đoan Mộc Dư, hẩn sẽ thực sự hai bàn tay trắng.

“Người người thích không phải ta, trong lòng người rõ ràng người thích ai nhất.” Đoan Mộc Dư cố sức thu hồi tay, tiếc rằng Tiêu Thanh Phong gắt gao không buông, mặt Đoan Mộc Dư âm trầm, dùng nhãn thần băng lãnh giống như phụ thân hẩn nhìn Tiêu Thanh Phong.

“Trầm thích người, không có lừa người.” Tiêu Thanh Phong nói.

“Người thích Mạch Mộc, mỗi ngày người theo ta đều nói về cuộc sống của người với Mạch Mộc, trong lúc ngủ mơ người lại gọi tên của hẩn, sau khi trở lại người cũng đơn giản tha thứ hành vi Mạch Mộc hại chết người, muốn ta cứu sống Mạch Mộc, chính là bản thân Mạch Mộc không muốn tỉnh lại, người lại phát giận với ta, người nói người thích ai. Ta hận nhất người khác lừa dối ta, Tiêu quốc chủ, cái này không phải vui đùa.” Ngữ khí Đoan Mộc Dư lạnh như băng.

“Trầm không có lừa dối người, trầm thích người, không giống Mạch Mộc.” Tiêu Thanh Phong cấp thiết nói, hẩn cũng không biết làm thế nào để giữ lại Đoan Mộc Dư.

“Hừ, người buông tay!” Đoan Mộc Dư cố sức kéo tay khỏi Tiêu Thanh Phong, Đoan Mộc Dư nhìn cổ tay đỏ ửng của mình, “Bản vương không có hứng thú làm vật thay thế, người đi tìm người khác a.” Đoan Mộc Dư cười nhạt, xoay người rời đi.

“Dư, không được đi.” Tiêu Thanh Phong đuổi theo, “Trầm có gì không tốt, sau này trầm chậm rãi sửa đổi lại,” Tiêu Thanh Phong tiếp tục đuổi theo, nhưng Đoan Mộc Dư không hề dừng cước bộ, hẩn không muốn cùng người kia dây dưa không rõ.

“Sửa làm gì, Tiêu quốc chủ không có sai lầm, có cái gì cần phải sửa.” Đoan Mộc Dư nói.

“Người nói trầm sai cái gì, chỉ cần người nói, trầm lập tức sửa.” Tiêu Thanh Phong nói.

“Muốn ta lưu lại, đuổi Mạch Mộc đi, ta sẽ lưu lại.” Đoan Mộc Dư nói.

“Không được, người muốn trầm làm gì trầm đều làm, duy độc chuyện này trầm không thể đáp ứng.”

“Vậy không cần phải nói nữa.”

“Mạch Mộc sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm của trầm đối với người.”

“Thật sao.” Đoan Mộc Dư liếc mắt nhìn Tiêu Thanh Phong, “Một tay không thể bắt hai con cá, người quá tham lam. Ta chỉ muốn một người trong lòng chỉ có ta, người vĩnh viễn không làm được. Phụ hoàng ta

mong muốn ta có thể có một Vương phi, đồng thời hần đã sắp xếp chuyện này, ta sẽ không vi phạm mệnh lệnh của cha ta, Tiêu quốc chủ cũng chỉ ngoài miệng nói thích ta, lời nói gió bay, không để lại vết tích.”

“Dư, vì sao phải nói như vậy, lúc trầm là Sỏa Căn, Dư chưa từng có ghét bỏ Sỏa Căn là một kẻ ngu si.” Tiêu Thanh Phong đoán không ra cách nghĩ của Đoan Mộc Dư, sau khi hần tỉnh táo thái độ lại khác thường, không giống như trước đây.

“Sỏa Căn là một kẻ ngu si, trong lòng hần chỉ có ta, Tiêu Thanh Phong là quốc chủ, trong lòng hần không có ta.” Đoan Mộc Dư nói, hần nhìn sắc mặt trắng bệch của Tiêu Thanh Phong, mấy ngày nay cũng coi như làm khó hần, nhưng ta không thể cùng hần có một chút quan hệ.

Đoan Mộc Dư kiên định, không có một tia lưu luyến, chân tay Tiêu Thanh Phong luống cuống muốn giữ Đoan Mộc Dư, trong nháy mắt hần muốn gọi người bắt Đoan Mộc Dư lại, nhưng hần không muốn phát động chiến tranh với Tề quốc, hần nghĩ đến trước đó không lâu Tề quốc tiêu diệt mười vạn nhân mã ngoại tộc, chỉ một hồi huyết chiến, đệ đệ của Đoan Mộc Dư khinh khủng như ác ma, hơn nữa phụ thân của hần hạ lệnh tuyệt sát lệnh khiến kẻ khác sợ đến cực điểm. Cuối cùng Tiêu Thanh Phong không thể đuổi theo Đoan Mộc Dư, hần cô độc đứng ở trong gió, trước mắt hần đều là dáng tươi cười xinh đẹp của Đoan Mộc Dư, luôn chiếu cố Sỏa Căn, lúc mình thụ thương bị bệnh, Đoan Mộc Dư luôn luôn ôn nhu giúp mình ăn cơm, còn giúp mình uống được, bảo hộ mình. Tâm Tiêu Thanh Phong co rút đau đớn, nếu như mình vĩnh viễn không tỉnh táo, vĩnh viễn là kẻ ngu si, Đoan Mộc Dư sẽ chiếu cố mình cả đời.

“Ca ca, ta muốn ăn mút quả.” Sỏa Căn kéo kéo ống tay áo của Đoan Mộc Dư.

“Được rồi, lát nữa ca ca sẽ mua cho người.” Đoan Mộc Dư ôn hòa cười, lau mặt cho Sỏa Căn, kéo tay Sỏa Căn cùng nhau đi về phía trước.

Tham luyến ôn nhu của Đoan Mộc Dư, tham luyến yêu thương vô tư Đoan Mộc Dư dành cho, ta quả nhiên quá tham lam, ta đã quên mất thân phận cao quý và cá tính của Đoan Mộc Dư, sao hần có thể ở bên cạnh ta. Tiêu Thanh Phong nghĩ lại thái độ của mình với đãi Đoan Mộc Dư, trong lòng hần không có chân chính đặt Đoan Mộc Dư ở vị trí ngang bằng với Mạch Mộc, có đúng là ta quá ích kỷ hay không? (Càng đọc ta càng ghét tên Tiêu Thanh Phong này quá)

Cả Đoan Mộc Dư và Bạch phát ma y tâm tình đều rất tốt, lần này điều khiển mã xa là đại lực sĩ cầu hùng kia, Đoan Mộc Dư thoải mái nằm trên xe ngựa, hỏi cầu hùng, “Người tên là gì, ta không thể gọi người là cầu hùng mãi được.”

“Tiểu nhân tên là Hùng Ngưu.” Hùng Ngưu nói.

“...” Tên như vậy, thảo nào lực lớn không gì sánh được. Đoan Mộc Dư cùng Bạch phát ma y cảm thấy buồn cười, bọn họ thực sự là nhạt được bảo bối, a ha ha ha ha.

“Chúng ta đi tìm hoàng thúc a, hần cùng son phần Vương gia của Tấn quốc đánh nhau người chết ta sống, thân là cháu trai sao có thể khoanh tay đứng nhìn.” Đoan Mộc Dư cười nói, kỳ thực hần là muốn đi xem náo nhiệt, có người nói lão ngô cùng Trầm Luyện đến đó, cái cô dâu mà lão ngô cướp, Trầm Luyện kia không biết có bộ dáng gì.

“Tốt, quân doanh là hay nhất, có nhiều nam tử khí khái.” Bạch phát ma y mừng thầm, quân doanh là nơi tốt nhất để bài bạc.

Hoa nở vô số, vương trên người Đoan Mộc Du. Đoan Mộc Du đang thống lĩnh đại đội vượt qua khe sâu Hắc Thủy, đóng quân ở gần đó, đối diện hần là quân đội của son phần Vương gia, Đoan Mộc Du hùng tâm bừng bừng muốn đánh bại son phần Vương gia. Dạ Dương cùng Long Uyên nhắc tới son phần Vương gia kia, đến bây giờ còn sợ hãi. Khôi giáp bạc, áo choàng đỏ, mặt bôi son, yếu điệu thướt tha, thực sự vô pháp khen tặng.

Sau khi xây dựng cơ sở tạm thời, Đoan Mộc Du tự mình cùng Dạ Dương đi quan sát địa hình, bọn họ leo lên tối cao chỗ, quan sát đại doanh của son phần Vương gia. Tình kỳ pháp phối, quân doanh đông nghịt,

xem ra Tần quốc quyết tâm tiêu diệt bọn họ.

Đoan Mộc Du đối mặt với cường địch tuyệt không thư giãn, tại lầu lớn cùng Dạ Dương chờ người bố trí chiến cuộc. Chọn dùng trận hình, làm sao đả kích địch nhân. Đang nói đến chỗ then chốt chợt nghe bên ngoài một trận đại loạn, mọi người cho rằng địch nhân đánh lên, vội vã chạy ra, vừa nhìn, Đoan Mộc Tuyết cùng Trầm Luyện ngồi ở trên ngựa, Đoan Mộc Tuyết chăm chú ôm lấy Trầm Luyện, Trầm Luyện xấu hổ vỗ vỗ Đoan Mộc Tuyết một chút, nhưng Đoan Mộc Tuyết không có buông tay.

“Lão ngũ, sao ngươi tới đây.” Đoan Mộc Du kỳ quái hỏi.

“Chúng ta đã tiêu diệt toàn bộ người ngoại tộc, chúng ta ở đây hỗ trợ hoàng thúc.” Đoan Mộc Tuyết nói.

“Ngươi tới giúp chỉ khiến hoàng thúc thêm phiền, tiểu tử ngươi tới nhất định không có chuyện tốt, còn có Trầm Luyện, các ngươi định hủy nơi này của ta sao?” Đoan Mộc Du tuyệt đối tin tưởng lực phá hoại của hai người kia, hẳn đã nghiêm khắc thể mà còn không thể sửa chữa được bọn họ một chút.

“Chúng ta đã hòa hảo, chúng ta tuyệt đối không đánh nhau. Luyện bị thương, không có khả năng ra chiến trường, lần này chỉ mình ta ra trận.” Đoan Mộc Tuyết nói. Đúng là thụ thương, thế nhưng cái nơi thụ thương, bí mật. Trầm Luyện liếc mắt nhìn Đoan Mộc Tuyết, Đoan Mộc Tuyết xuống ngựa, ôm lấy Trầm Luyện cười tủm tỉm hỏi, “Hoàng thúc, Trầm Luyện bị thương rất nặng, lúc nào khỏi sẽ cùng chất nhi ra chiến trường đền đáp quốc gia, cái kia, cho chúng ta một gian doanh trường a?”

“Như vậy a, được rồi, Lâm tướng quân, cho bọn hắn một doanh trường nghỉ ngơi.” Đoan Mộc Du không suy nghĩ nhiều, sẽ có Lâm tướng quân an bài doanh trường cho hắn.

Đoan Mộc Tuyết là thân phận Vương gia, hiển nhiên sẽ được doanh trường rộng rãi. Đoan Mộc Tuyết ôm Trầm Luyện đi vào trong doanh trường, đặt Trầm Luyện trên giường, Trầm Luyện tức khí mắng: “Đều là ngày hôm qua ngươi quá phận, làm hại ta ngày hôm nay mất mặt như thế, ngươi là tên gia khóa đầu óc toàn dâm trùng.”

“Hắc hắc hắc, Luyện, sao có thể nói ta như vậy. Ngày hôm qua ngươi như thế ta đâu nhẫn được, ta giúp ngươi nhìn vết thương xem sao?” Đoan Mộc Tuyết cười tủm tỉm, tuyệt đối không có hảo ý.

“Không được, không cho ngươi xem.” Trầm Luyện không thể cho hắn xem vết thương, đối với hắn phải đề phòng.

“Luyện, nhân gia phi thường phi thường yêu thương ngươi, sao ngươi lại hoài nghi ta ni.” Đoan Mộc Tuyết nói xong, thừa dịp Trầm Luyện không đề phòng mà vươn tay tới, Trầm Luyện nhảy bèn tránh ra, khiến tay hắn bắt vào khoảng không.

“Thân thủ của Luyện nhanh nhẹn như vậy, xem ra ta phải hạ công phu, ha ha a.” Đoan Mộc Tuyết xuất chiêu, Trầm Luyện phản kháng, trở tay chống lại, hai người ẩu đả tại quân doanh.

Đoan Mộc Du nhận được báo cáo của Lâm tướng quân, nói Đoan Mộc Tuyết và Trầm Luyện đánh nhau, tiểu tử thối, ta biết các ngươi không yên được một lúc mà! Đoan Mộc Du phát hỏa, thở phì phì đi đến doanh trường của Đoan Mộc Tuyết, chợt nghe bên trong không có động tĩnh, Đoan Mộc Du xốc lên bổ liềm liền nhìn thấy Đoan Mộc Tuyết hôn Trầm Luyện... Không thích hợp. Đoan Mộc Du lập tức buông bổ liềm, trong lòng thóa mạ Đoan Mộc Tuyết, tiểu tử thối không biết loại chuyện này chỉ có thể buổi tối tố sao, ngày hôm nay ta phải giáo huấn hắn một chút, ban ngày ban mặt còn phong hoá.

Đại doanh của Tần quốc, son phấn Vương gia – Tiêu Tuấn Lương ngồi trên ghế da hổ, hỏi thám tử: “Hoàng thượng Tề quốc phái vị tướng quân nào đến đây nghênh chiến?”

“Thành thân vương còn có Dạ Dương – Dạ tướng quân, Long Uyên – Long tướng quân.” Thám tử nói.

Son phấn Vương gia vừa nghe liền nở nụ cười, Tề quốc thực sự là nơi có nhiều mỹ nam tử, tướng quân của bọn họ đều dễ nhìn a. Son phấn Vương gia bắt đầu tính toán, làm sao để bắt sống Đoan Mộc Du, Dạ Dương và Long Uyên. Sở hữu cả ba thật tốt, hay nhất là một lưới bắt hết hoàng thất Tề quốc! , Đoan Mộc Thanh Lam là người tuấn mỹ nhất, nhi tử của hắn chắc chắn cũng đặc sắc, vóc người tướng mạo đều nhất đẳng, son phấn Vương gia bắt đầu huyền tưởng mỹ nam tử quay chung quanh mình, người này bóp chân cho hắn,

người kia uy nho cho hắn, phía sau là Đao Mộc Thanh Lam bóp vai cho hắn, thật là một cuộc sống thần tiên. Bỗng nhiên hắn lại tưởng tượng ra tiểu tử thối Đao Mộc Đình vừa khóc vừa làm nũng: “Phụ hoàng, ta muốn người ôm một cái.”

“Đình nhi chớ khóc phụ hoàng tới.” Đao Mộc Thanh Lam bỏ lại son phần Vương gia, chạy tới ôm lấy Đao Mộc Đình, kiên trì dỗ dành hài tử.

Son phần Vương gia bị bỏ qua, rống lên một tiếng: “Không được, tiểu tử đáng chết tránh qua một bên cho ta!”

“Vương gia, ngài xảy ra chuyện gì?” Thám tử không giải thích được hỏi.

“Không có gì, không có gì. Xuống phía dưới đi!” Son phần Vương gia bảo thám tử lui ra, ngồi suy nghĩ, trước đó vài ngày tiên tri nói ta hồng loan tinh động, có nhân duyên chờ ta, là tình duyên lâu dài, ta thực sự quá may mắn!

63. Chương 63

Chuẩn bị khai chiến, Đao Mộc Du điều binh khiển tướng, duy độc không gặp Đao Mộc Tuyết cùng Trầm Luyện. “Vương gia, lần này xuất binh có gọi Kính thân vương cùng Trầm đại nhân không?” Dạ Dương hỏi Đao Mộc Du.

“Thôi, tránh bọn họ lại ầu ẩu đả trên chiến trường, gây mất mặt!” Đao Mộc Du nói. Hai người Đao Mộc Tuyết và Trầm Luyện, dẫn theo là không may, Đao Mộc Du không tin bọn họ sẽ mang lại chiến thắng, chỉ cầu bọn họ không gây rắc rối là được. Xét thấy hai người bình thường ác tính, mọi người đều đồng ý với quyết định của Đao Mộc Du.

Vì vậy Đao Mộc Tuyết và Trầm Luyện bị ở lại đại doanh, Đao Mộc Du mang theo nhân mã nghênh chiến khiêu khích của Tần quốc.

Hắc sắc chiến kỳ che khuất bầu trời, trong quân trận vang lên tiếng kèn. Phó tướng cao giọng nhả mệnh lệnh: “Các bộ thụ lệnh, bày binh bố trận!” Hắc sắc quân trận lưu chuyển mở trận hình, binh sĩ lên dây cung chờ phân phó.

Son phần Vương gia nhìn quân trận của Tề quốc, khinh miệt cười, một đất nước do người man tộc tụ tập lại mà thành, khởi trận còn có tư thế.

“Khởi bả Vượng gia, các bộ sắp xếp, chờ lệnh khai chiến.”

“Khai chiến!” Son phần Vương gia thông dong nói.

Ra lệnh một tiếng, chợt trong lúc đó phong vân biến sắc, hét hò rung trời, trống trận thanh thanh như trận trận sấm sét, kèn lệnh thê lương, vũ tiễn như từng trận mưa xối xả trút xuống. Son hồ biển gầm xung phong, đông nghịt binh sĩ như lưỡi dao sắc bén chia làm hai đường giằng co một chỗ với hoàng sắc binh sĩ.

Son phần Vương gia quả nhiên là lợi hại, binh bày binh bố trận, không thua gì Đao Mộc Du. Đao Mộc Du không hề khinh thị vị Vương gia này. Cùng lúc đó son phần Vương gia cũng kính phục binh sĩ Tề quốc, bọn họ dị thường dũng mãnh hiếm thấy.

Lưỡng quân giằng co chém giết nửa ngày, son phần Vương gia bỗng nhiên cười, gọi phó tướng, phân phó, “Thống lĩnh một đội kỵ binh đi từ phía sau sườn núi đánh lên bọn họ.”

“Tuân mệnh.”

“Để ta xem là ai lợi hại.” Tiêu Tuấn Lương nói. Chỉ thấy Tiêu Tuấn Lương giờ phương thiên họa kích (cái kích – một loại vũ khí) lên trời, quát lớn: “Chúng tướng sĩ, theo bản vương giết chết man tộc Tề quốc!”

“Sát!” Mọi người theo sau Tiêu Tuấn Lương, tiến vào trong quân trận hắc sắc.

Tiêu Tuấn Lương dũng mãnh vô địch không phải là thuận miệng nói khoác, hần phóng ngựa đi qua, vô số binh sĩ ngã xuống. Đao Mộc Du thấy tình cảnh như vậy, trong lòng thầm nghĩ, cái tên mặt đầy son kia thật lợi hại, ta phải đánh bại hần! Đao Mộc Du thúc ngựa giờ trường thương nhằm phía Tiêu Tuấn Lương. Tiêu Tuấn Lương chỉ thấy một tướng quân tuấn mỹ, khuôn mặt nghiêm túc lạnh lùng, đang giờ trường thương đâm tới mình. Thật nam tính a, phù hợp với khẩu vị của mình, son phấn Vương gia cười hạnh phúc, trên chiến trường vốn là địa ngục máu tanh, thế nhưng có rơi vào địa ngục nhân gian cũng muốn xem tướng quân thống lĩnh là ai!

Đương! Son phấn Vương gia ngăn trở trường thương của Đao Mộc Du, khuôn mặt tươi cười đầy lưu manh, hờn giận hỏi: “Xin hỏi vị tướng quân này là người phương nào.”

Ngạch. . . Ểo lả! Đao Mộc Du cảm thấy một trận ác hàn. “Bản vương là Thành thân vương của Tề quốc.”

“Bộ dáng thật là xuất sắc, xem ra đúng là huyết thống hoàng tộc!” Son phấn Vương gia dùng khẩu khí đùa giỡn nói, còn chớp chớp mắt, cười – quyn rũ một chút. (quyn rũ đến nổi da gà)

“Ngạch. . .” Đao Mộc Du đã biết vì sao hần lại là đại tướng quân, với hình tượng này cũng khiến thiên quân vạn mã chết vì kinh hách. Giết hần, coi như là ta thay trời hành đạo! Đao Mộc Du toàn lực ứng phó, cùng son phấn Vương gia đánh nhau bạc mạng, cái tên yêu nghiệt này là tai họa thế nhân, không thể lưu lại!

“U, nhân gia nhường ngươi, ngươi còn không cảm động, thật không chứa mặt mũi ỷ nhân. Hừ!” Son phấn Vương gia hờn dỗi một tiếng, phương thiên họa kích trong tay không ểo lả giống như hần, chiêu thu nhận mệnh, uy vũ sinh phong, thủ hạ không có một tia lưu tình.

“Đánh chết ngươi tên yêu nghiệt!” Đao Mộc Du thực sự không thể chịu đựng được, rống ra tiếng lòng! Đao Mộc Du điên tiết đánh nhau với Tiêu Tuấn Lương, trường thương chống lại phương thiên họa kích, hỏa quang văng khắp nơi, Đao Mộc Du hận không thể một nhát đâm chết yêu nghiệt này, tiếc rằng võ công của yêu nghiệt cùng hần tương xứng, thậm chí còn tốt hơn. Trong lòng Đao Mộc Du có điểm vội vàng xao động, Tiêu Tuấn Lương cố ý khiêu khích hần, khiến tâm tình của hần không ổn định.

Dạ Dương nhìn Đao Mộc Du cùng Tiêu Tuấn Lương đánh hồi lâu, hai người khó có thể phân thắng bại, Dạ Dương thúc mã chạy qua, một đao bổ xuống, Tiêu Tuấn Lương tựa như cái có mắt sau gáy, cúi đầu tránh đao phong nguy hiểm. Tiêu Tuấn Lương cũng sinh khí, ai dám đánh lén ta! Ánh mắt trở nên âm ngoan, đánh lén hần là Dạ Dương!

“Đừng tưởng rằng ngươi trường suất (= aka đẹp zai), bản vương sẽ bỏ qua ngươi, bản vương nổi giận, kẻ đánh lén bản vương phải chết!” Trên mặt Tiêu Tuấn Lương đều bôi son phấn, lại bởi vì tức giận mà nhẩn nhúm, thật là kinh khủng.

“Cảm tạ Vương gia khích lệ, tiểu nhân lĩnh tâm.” Dạ Dương vừa cười vừa nói, nghĩ thầm, lạy chúa, hừ chết người.

Dạ Dương nói càng chọc giận Tiêu Tuấn Lương, Tiêu Tuấn Lương mắng: “Các ngươi, những nam nhân có bộ dáng tuấn mỹ, không có một ai tốt!” Khẩu khí của Son phấn Vương gia tựa một oán phụ, giống như Dạ Dương bỏ rơi hần, khiến Dạ Dương một trận ác hàn.

Tiêu Tuấn Lương, Đao Mộc Du cùng Dạ Dương triển đấu, hai vị đại tướng mà đánh không lại một người ểo lả thì bộ mặt của Tề quốc đâu còn. Đúng lúc này, hắc sắc quân đoàn của Tề quốc bị công kích từ phía sau, hình thành chỉ thế hai mặt thụ địch.

“Vương gia chúng ta làm sao bây giờ!” Long Uyên một thương đâm chết một địch nhân, la lớn.

“Tên ểo lả chết tiệt, đánh lén chúng ta, ta giết ngươi!” Đao Mộc Du trợn tròn mắt, hàm răng nghiến chặt kêu khanh khách. Đã sớm phái ra thám tử tìm hiểu tình hình quân địch, thám tử trở về cũng không có báo cáo Tiêu Tuấn Lương bố trí quân đánh phía sau, có lẽ là đã chuẩn bị trước một đội nhân mã có thể đánh lén bất cứ lúc nào!

“Ta muốn bắt sống các ngươi, Dạ Dương, Long Uyên, còn có ngươi, Đao Mộc Du!” Tiêu Tuấn Lương tự tin cười ha hả, tiếng cười khiến người khác có cảm giác một đám quạ đen bay qua. (a.ka nụ cười chết chóc)

Tiêu Tuấn Lương nói một câu chọc giận Long Uyên, Dạ Dương là của ta, người một tên ẻo lả chết tiệt, lần trước còn nương tay với người, lần này là người tự tìm chết! Long Uyên có được Dạ Dương không hề dễ dàng, hiện tại Dạ Dương lại bị người khác nhớ thương, không được, phải giết chết hẳn! Long Uyên huýt sao một tiếng, quát to, “Bạch Yến, giết chết tên yêu nghiệt này!”

Một tiếng thét chói tai, thân ảnh bạch sắc chột lóe, nhanh nhẹn đi qua đao thương vũ tiễn, ngân quang của một thanh đoản kiếm sấp thẳng vào Tiêu Tuấn Lương. Nhân thân Tiêu Tuấn Lương rất tốt, bắt lấy động tác của thân ảnh bạch sắc, hấn dùng binh khí chống đỡ, Bạch Yến ám sát không thành công, Bạch Yến cười, nhảy dựng lên, lại một kiếm đâm tới. Trong lòng Tiêu Tuấn Lương thầm mắng, cái gì bạch yến, chỉ là con ruồi phiền phức, đuổi không chịu đi, còn quấy rối quanh hấn. Nữ nhân đáng chết, Tiêu Tuấn Lương mắng.

Bạch Yến cuốn lấy Tiêu Tuấn Lương, Đoan Mộc Du và Dạ Dương xuất thủ xử lý những người đánh lén bọn họ, Đoan Mộc Du dẫn người xung phong tiến đánh, bỗng một phi tiễn bắn trúng Đoan Mộc Du, Đoan Mộc Du nhin đau đớn, nhìn lại, là phó tướng bên người Tiêu Tuấn Lương bắn lên hấn.

“Không thể bắt sống Đoan Mộc Du, thì giết.” Tiêu Tuấn Lương vừa cười vừa nói, đánh trả tiễn công của Bạch Yến, con ruồi này đuổi thế nào cũng không đi, còn xoay quanh mình. Tiêu Tuấn Lương ra lệnh một tiếng: “Bắn chết cô ta!” Phó tướng bên người dương cung lên, muốn bắn chết Bạch Yến, Bạch Yến thấy tình thế không tốt, lách mình tránh thoát phi tiễn, thân ảnh nhoáng lên rồi biến mất.

“Ha ha ha, Đoan Mộc Du, người thúc thủ chịu trời đi!” Tiêu Tuấn Lương tự cho là mình đã thành công, đang đắc ý dào dạt, thì một khối vật thể hoàng sắc (màu vàng) rơi trước mặt mình, là thi thể của binh sĩ Tấn quốc!

“Đắc ý cái rắm, yêu quái đáng chết! Xem ta hàng yêu trừ ma!” Đoan Mộc Tuyết quát một tiếng, tạp lap tạp lap vang lên! Một thân hắc sắc chiến giáp, một chiến phủ quái dị thật lớn, phía sau Đoan Mộc Tuyết là Trầm Luyện thống lĩnh một đội nhân mã, đến đây hỗ trợ. Đôi mắt hoa đào của Đoan Mộc Tuyết liếc nhìn Trầm Luyện, “Luyện, ta lên chiến trường rất hoa mỹ a.” (oạch)

“Đừng ở đó mà bép xép, xem ai giết được nhiều địch nhân hơn.” Trầm Luyện vừa cười vừa nói, lắc lắc ngân thương, “Người thắng được không, hoa đào thôi.”

“Ta thắng được không! Còn chê cười, xem ta trăm yêu trừ ma thế nào!” Đoan Mộc Tuyết vung chiến phủ Quỷ Xa bổ về phía Tiêu Tuấn Lương, Tiêu Tuấn Lương miễn cưỡng chống đỡ, khí lực của Đoan Mộc Tuyết lớn không gì sánh được, Tiêu Tuấn Lương liền cảm thấy tay mình tê dại. Khí lực quá lớn, nhìn không ra một thiếu niên đào hoa phong lưu lại có khả năng đến như vậy!

“Người là người phương nào, hãy xưng tên ra!” Tiêu Tuấn Lương gặp phải người khó có thể đối phó, cũng không phải là võ công của hấn kém, mà là đối thủ quá kinh người, chiến phủ lớn như vậy mà cũng dễ dàng cầm trong tay, phách, khảm, đoá, tốc độ cực nhanh, lần đầu tiên Tiêu Tuấn Lương chặt vật bất kham như thế. (phách, khảm, đoá = bổ xuống, chặt)

“Kính thân vương Tề quốc Đoan Mộc Tuyết là ta.” Đoan Mộc Tuyết gầm một tiếng, vận đủ khí lực một búa giáng xuống, đương, chột nghe một tiếng nổ, phương thiên họa kích của Tiêu Tuấn Lương bị bẻ gãy thành hai nửa!

“Lui lại!” Tiêu Tuấn Lương thầm nghĩ không tốt, binh khí không có, bên Tề quốc lại có Đoan Mộc Tuyết đến trợ giúp, sĩ khí đại tướng, binh sĩ Tấn quốc bị chèn ép xuống dưới, không thể đánh lại, Tiêu Tuấn Lương liền ra mệnh lệnh lui binh.

“Muốn chạy! Phụ hoàng ta nói qua, người dám khiêu khích uy danh của Đại Tề, giết không tha, tất cả các người đều phải chết ở chỗ này!” Đoan Mộc Tuyết quát lớn, Đoan Mộc Tuyết cùng Trầm Luyện mang binh khí truy đuổi, Đoan Mộc Du nói: “Giặc cùng đường bỏ chạy, quay về doanh.”

Không đuổi thì không đuổi, Đoan Mộc Tuyết không cam lòng bĩu môi, cùng Trầm Luyện xử lý, tính toán con số địch nhân bị chém giết, Đoan Mộc Tuyết và Trầm Luyện lại bắt đầu tranh chấp ai giết được nhiều người hơn.

“Cái người này là ta giết có được hay không.” Đoan Mộc Tuyết nói.

“Rõ ràng là ta giết, thế nào lại thành của người.” Trầm Luyện không phục nói.

“Là ta chém chết!” Đao Mộc Tuyết không cho là thế, tức giận một cước đá lên thi thể, cổ sức phát tiết lửa giận. (đã man o..o)

“Cái này là ta giết!” Trầm Luyện tức khí, một cước đá lên thi thể, cổ sức mà giẫm.

“Thi thể thi thể, người nói một chút người là bị ai giết chết.” Đao Mộc Tuyết sử dụng chiêu cuối cùng, hỏi thi thể.

“Ta là bị các người đập chết. . .” Thi thể giãy dụa một chút, ói ra một búng máu, tắt thở. (a.ka té ghế)

Đao Mộc Tuyết và Trầm Luyện nhìn nhau, hung hăng đá thi thể một cước, người dám giả chết!

Son phần Vương gia Tiêu Tuấn Lương trở lại doanh trường, trận chiến mở màn thất bại, đại bại mà về! Son phần Vương gia không có lấy một chút vui vẻ, quân y xử lý vết thương cho hắn, thương được.

“Cấp bản vương được tốt nhất, nghìn vạn lần không nên lưu lại vết thương, như vậy không đẹp.” Son phần Vương gia yêu thương nói, mình luôn bảo dưỡng da nộn nộn, không thể lưu lại vết thương.

“Tiểu nhân tận lực, tiểu nhân tận lực.” Đại phu sát sát mồ hôi trên trán, vị son phần Vương gia này yêu cầu rất cao, ta nào có thể dùng được không tốt chứ.

Mặc y phục, son phần Vương gia nằm ở giường nghỉ ngơi, trong lòng nghĩ, sai a, tiên tri thuyết ta hồng loan tinh động, chắc chắn gặp gỡ hảo nhân duyên, tại sao những mỹ nam tử ta gặp, toàn bộ đều muốn giết chết ta, mà không phải là nhất kiến chung tình, xảy ra vấn đề gì chứ? Chẳng lẽ người định mệnh của ta còn chưa xuất hiện, hay đã chết, mặc kệ người kia là ai, ta đều phải gao giữ lấy, chờ coi đi!

Đao Mộc Du trở về, mặt mày xanh mét, hôn mê bất tỉnh, quân y xử lý vết thương cho hắn, vết thương rất sâu, lấy ra mũi tên, quân y nói: “Mũi tên thương có độc được, phải nhanh chóng tìm được giải được.”

“Trúng độc, vậy phải làm sao bây giờ!” Đao Mộc Tuyết vừa nghe liền luống cuống, hoảng thúc nghìn vạn lần không thể có nguy hiểm, bản lĩnh của hắn ta còn chưa học hết, binh pháp của hắn ta mới học được một phần ni. Xuất phát từ loại mục đích này, Đao Mộc Tuyết gấp đến độ xoay quanh, “Đi đâu tìm giải được bây giờ?”

“Tiêu Tuấn Lương chắc chắn có giải được, Kính Vương gia hướng đến chỗ hắn hỏi xem.” Dạ Dương nói.

“Đi tìm cái yêu tinh kia xin giải được, chỉ sợ yêu tinh không có giải được. . .” Đao Mộc Tuyết nhớ lại khuôn mặt đầy son phần kia, dọa người rất hiệu quả, Đao Mộc Tuyết không khỏi một thân mồ hôi lạnh.

“Àn, không phải y thuật của Nhân thân vương rất giỏi sao, nơi này ta có một số giải được, tạm thời áp chế độc tính, mau nhanh thỉnh Nhân thân vương tới nơi này.” Long Uyên nói. Long Uyên lấy ra một bình được, giao cho Đao Mộc Tuyết, “Thành thân vương là thúc thúc của Vương gia, chiếu cố ngài ấy là trách nhiệm của ngài.”

Chiếu cố bệnh nhân, Đao Mộc Tuyết cùng Trầm Luyện chưa bao giờ đã làm thế, nhưng Đao Mộc Du là hoàng thúc, thân thúc thúc, Đao Mộc Tuyết kỳ thực rất không tình nguyện, đành tiếp nhận lọ được, không phải chiếu cố người sao, ta học! Đao Mộc Tuyết lôi kéo Trầm Luyện, hai người luyện tập chiếu cố bệnh nhân. Quản lý quân doanh giao cho Dạ Dương và Long Uyên. Dạ Dương ngồi ở trên ghế suy nghĩ làm sao đánh bại Tiêu Tuấn Lương kia, bất tri bất giác đã đến đêm khuya.

“Ngủ đi, ngày mai còn phải nghênh chiến Tiêu Tuấn Lương, hảo hảo nghỉ ngơi.” Long Uyên ôm lấy Dạ Dương từ phía sau, bọn họ gặp gỡ phải một tên quái vật, thực sự là khó đối phó.

“Người nghĩ chúng ta dùng bát quái trận vậy khốn Tiêu Tuấn Lương được không.” Dạ Dương tựa trong lòng Long Uyên, nói ra ý nghĩ của mình. “Chúng ta không có điều động nhiều kỵ binh tinh nhuệ, hiện tại bộ binh chiếm đa số, mà Tiêu Tuấn Lương kỵ binh chiếm đa số, về phương diện này chúng ta yếu thế, ưu thế của kỵ binh không phát huy được hoàn toàn, bát quái trận là hợp nhất.”

“Uyên không biết cái gì là bát quái trận, Uyên chỉ cần người binh an thắng lợi trở về là được.” Long Uyên ôm Dạ Dương, cúi người hôn môi Dạ Dương, từ khi Dạ Dương không cự tuyệt sự theo đuổi của Long Uyên, Long Uyên càng lúc càng lớn mật, thường thường hôn nhẹ sờ sờ, buổi tối ôm Dạ Dương ôn tồn nói chuyện

tình ái, thuận tiện dùng hành động thực tế chứng minh một chút, đương nhiên khiến Dạ Dương “Không quá thoải mái” .

Long Uyên ôm lấy Dạ Dương đặt ở trên giường, Dạ Dương nhàn nhạt mỉm cười, chủ động xoa khuôn mặt của Long Uyên, cổ. . . Hai bàn tay có vết chai mờ sờ sờ trên người Long Uyên, Long Uyên từng đợt động tình.

“Dương, người đang châm lửa, người biết không?” Thanh âm trầm thấp của Long Uyên vang lên bên tai Dạ Dương.

64. Chương 64

“Dương, sao hôm nay lại chủ động?” Long Uyên không giải thích được liền hỏi.

“Ta cũng không biết, đại khái là sợ chết trên chiến trường, trước khi chết cũng muốn được ở bên cạnh người mình yêu say đắm.” Dạ Dương nói.

“Dương, người sợ chết?” Long Uyên hôn nhẹ lên môi Dạ Dương, ôn nhu trêu chọc.

“Con người luôn sợ chết, Dạ Dương là người, cũng sẽ sợ chết.” Dạ Dương đáp lại nụ hôn của Long Uyên, trong lòng Dạ Dương lo lắng, hẳn biết mình đang phải đối mặt với đối thủ rất lợi hại. Tuy Tiêu Tuấn Lương là một kẻ ẻo lả, nhưng hẳn có kinh nghiệm sa trường, võ công chiến thuật các phương diện không hề thua Đoàn Mộc Du. Tương lai muốn cùng hắn giao chiến, Dạ Dương cũng không biết sẽ có mấy phần phần thắng?

“Dương, ta thích sự thành thật của người.” Long Uyên phả nhiệt khí bên tai Dạ Dương, hai má Dạ Dương đỏ ửng, nhẹ giọng rên rỉ, quần áo của hai người đã bị giải khai, lộ ra cơ thể bởi vì tình dục mà ướt mồ hôi.

Hạ xuống từng nụ hôn trên xương quai xanh của Dạ Dương, Long Uyên in lại những ấn ký của mình trên cơ thể, Dạ Dương động tình đáp lại Long Uyên, môi Long Uyên lướt qua da thịt bởi vì tình dục mà phiếm hồng, đi tới nơi vừa khiến Dạ Dương thống khổ lại vui sướng. Long Uyên cúi đầu, kỹ xảo điều luyện hàm trụ dục vọng đã ngăn đầu của Dạ Dương, dùng đầu lưỡi lộng tại địa phương tối mẫn cảm, ma sát, duyên hấp, nghe Dạ Dương phát ra tiếng rên rỉ hơi khàn khàn động nhân. Một lúc lâu sau, Long Uyên cảm thấy thắt lưng Dạ Dương cong lên, thân thể căng thẳng, hét lên một tiếng, dục vọng của Dạ Dương hoàn toàn bắn vào trong miệng Long Uyên.

Long Uyên nhổ một ít dịch thể trong miệng ra, bôi lên tiểu huyết có chút hé mở của Dạ Dương, một ngón tay nương theo độ trơn của dịch thể đi vào, nhẹ nhàng. Theo bản năng Dạ Dương giãy dụa thắt lưng, nhưng bị Long Uyên trụ lại, thêm một ngón tay nữa đi vào.

“Điểm nhẹ, có chút đau. . . Ân. . .” Dạ Dương chống cự bằng thanh âm rất nhỏ mà trầm thấp, nhưng tựa hồ lực bất tòng tâm. .

Long Uyên chỉ cảm thấy cả người khô nóng không gì sánh được, thanh âm của Dạ Dương như mị dược mãnh liệt kích thích Long Uyên, dục vọng vốn đã vô pháp nhẫn nại càng thêm rõ ràng. Không đợi Dạ Dương thích ứng, Long Uyên rút ngón tay trong thân thể Dạ Dương ra, đem phân thân nóng bỏng của mình đi vào.

“A a a! ! Đau! Ân. . .” Dạ Dương kêu lên một tiếng đau đớn, tận lực thả lỏng thân thể mình, thích ứng xâm nhập của Long Uyên.

Loại tiếng kêu này của Dạ Dương khiến Long Uyên càng thêm hưng phấn. Không thể nhẫn nại để Dạ Dương thích ứng, Long Uyên cố sức đưa phân thân của mình thẳng tiến tiểu huyết của Dạ Dương. Một hơi sát tới chỗ sâu nhất.

“Người điểm nhẹ, . Rất đau. . . A. . .” Dạ Dương hơi có điểm oán giận, trừng mắt nhìn Long Uyên. Thế nhưng Long Uyên không thể dừng lại, mật huyết phía sau của Dạ Dương chặt chẽ bao lấy khiến Long Uyên điên cuồng. Long Uyên hung hăng không đi để ý tới oán giận của Dạ Dương, không nhìn tới vẻ mặt thống khổ của hắn. Một mình hưởng thụ khoái cảm do nội bích mềm mại gây ra ỉnh, chỉ có loại cảm giác vững vàng nắm chắc một người này mới làm Long Uyên kiên định, Dạ Dương là của ta.

Lúc mới bắt đầu, Dạ Dương hiển nhiên rất không thích ứng. Hắn có chút giãy dụa dưới thân Long Uyên, Long Uyên liền ngăn chặn thân thể Dạ Dương, Dạ Dương hoàn toàn ở thế bị động, phản kháng vô lực, Dạ Dương hơi khóc nức nở, hai chân vô lực mở rộng, cả người thoát nhìn thật yếu đuối bất lực.

Dạ Dương dùng cặp mắt chứa nước mắt mờ mờ nhìn Long Uyên, trong miệng liên tục oán giận: “Ta muốn người nhẹ một chút, người ép buộc ta như vậy, rất đau. . . . Ân. . . . A. . . . Đau!”

Đột nhiên Long Uyên phát hiện biết mình có khuynh hướng hơi ngược đãi (biến thái). Dạ Dương ở dưới thân thể hắn càng khóc, hắn lại càng hưng phấn, hầu như không thể khống chế được mình, mà Long Uyên cũng không muốn khống chế chính mình, hắn hoàn toàn dựa vào bản năng mà mở rộng tốc độ trườn sấp, lắng nghe hai thân thể va chạm phát ra âm thanh dâm mỹ, song song mang theo vài phần sung sướng thưởng thức vị thái của Dạ Dương, nhìn Dạ Dương một bên chống cự sự xâm nhập của mình một bên chờ mong khoái cảm mình mang đến, lắng nghe tiếng rên rỉ êm tai phát sinh trong miệng Dạ Dương. Tất cả đều khiến cho Long Uyên muốn ngừng mà không được.

Dạ Dương vô lực từ chối vài lần mà không được, đành thuận theo động tác phía dưới của Long Uyên, hơn nữa cũng phối hợp đóng đưa phần eo của mình, điều chỉnh tư thế. Long Uyên phát hiện Dạ Dương kỳ thực là thích hắn đối đãi có chút thô bạo, tỷ như nói Long Uyên cố sức cắn vào hai đầu nhũ của Dạ Dương, Dạ Dương một bên hô: “Người điểm nhẹ, không nên mạnh như vậy. . . .” nhưng một bên cũng hưởng ứng, khiến động tác của Long Uyên dễ dàng hơn. Những ... tư thái khả ái này, càng khiến Long Uyên yêu thương gấp bội, để lại vô số chiến tích trên người Dạ Dương, rốt cục hai người làm đến khi mệt nhọc rồi ngủ.

Sau khi Tiêu Tuấn Lương bị đánh bại, trong lòng căm giận bất bình, suy nghĩ tìm cách đoạt lại mặt mũi, bại dưới tay một tên gia hỏa, ta một đại tướng quân thua thê thảm như vậy, thực sự là mất mặt! Tiêu Tuấn Lương dự định đánh một trận cân bằng tỉ số.

Hoàng thượng hạ lệnh tiến công Tề quốc, vốn có quần thần phản đối, Tiêu Tuấn Lương cũng không muốn đánh. Nói thật ra thổ địa của Tề quốc cũng không màu mỡ, hơn nữa Tề quốc và Tấn quốc cũng không có bất cứ cừu hận gì, hai nước cách trở bởi núi non cao vút, quan hệ ngoại giao rất ít, Tiêu Tuấn Lương suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra lý do hoàng thượng khởi binh đánh Tề quốc. Khi đó Tiêu Tuấn Lương còn không biết người ngồi trên long ỷ là hoàng thượng giả, chỉ cảm thấy hoàng thượng không đối xử với hắn không tốt như trước, lại còn bất hòa với hắn, trước đây không phải như thế. Tiêu Tuấn Lương là huynh đệ ruột của hoàng thượng, Tiêu Thanh Phong rất tin tưởng hắn, nhưng bây giờ thì ngược lại, hoàng thượng biếm Tiêu Tuấn Lương đến biên quan, vô duyên vô cớ mệnh lệnh hắn đánh Tề quốc, Tiêu Tuấn Lương suy nghĩ một chút, có lẽ đầu óc hoàng huynh bị hư hỏng.

“Vương gia, mặt tướng cho rằng nên nói với hoàng thượng đình chỉ chiến tranh.” Phó tướng của Sơn phần Vương gia nói.

“Vì sao lại đình chỉ chiến tranh?” Tiêu Tuấn Lương nói rằng.

“Chúng ta vốn vô cớ xuất binh, từ trước đến nay Tề quốc với chúng ta luôn hòa bình ở chung, tự dưng khơi mào chiến tranh, chỉ sợ trai cô tranh chấp ngư ông đắc lợi, chúng ta hợp lại người chết ta sống, tiện nghi cho quốc gia khác.” Phó tướng nói.

“Nói một chút xem.” Tiêu Tuấn Lương bảo phó tướng nói cho xong.

“Vệ quốc có dã tâm, nếu như chúng ta cùng Tề quốc đại chiến thì sẽ thương vong rất nhiều, rất có khả năng Vệ quốc sẽ song song đánh cả nước ta lẫn Tề quốc.” Phó tướng nói, “Khi đó chúng ta dùng cái gì để chống lại tiến công của Vệ quốc?”

“Vương gia, thuộc hạ thấy kỵ binh của Tề quốc không hề xuất động, đấu với chúng ta chủ yếu là bộ binh, trong khi kỵ binh mới là đội quân tinh nhuệ nhất của Tề quốc.” Quân sư của Sơn phần Vương gia nói. “Trước đó không lâu, thuộc hạ nhận được tin tức, mười vạn nhân mã ngoại tộc xâm lấn Tề quốc, lực hoàng tử của Tề quốc – Hiếu thân vương bày mưu tính kế, Trầm Thanh Dung cùng Đoàn Mộc Tuyết, Trầm Luyện thống lĩnh binh sĩ mai phục tại khe núi bán mặt, giết ngoại tộc, nghe tin đã sợ mất mặt, mười vạn nhân mã không một người sống, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn. Tề quốc bọn họ thu nhận Bạc Nhân tộc, sau khi chiến thắng tại khe núi bán mặt, Bạc Nhân tộc đã chiếm đoạt không ít bộ tộc, mở rộng lãnh thổ Tề quốc. Người

Tề quốc không dễ chọc, thuộc hạ chỉ sợ đến lúc đó Tấn quốc nguyên khí đại thương, Vệ quốc thừa cơ mà vào.”

“Ân, bản vương sẽ nói hoàng thượng, đình chỉ công kích.” Tiêu Tuấn Lương trầm tư một lúc lâu. Tiêu Tuấn Lương tuy quái dị, nhưng đầu óc luôn tỉnh táo, thế là hắn liền viết tấu chương, phái người đưa đến kinh thành.

Đoan Mộc Tuyết cùng Trầm Luyện chiếu cố Đoan Mộc Du, hai người kia đầu biết chiếu cố người, được một lúc lại bắt đầu tranh chấp. Độc trong cơ thể Đoan Mộc Du tạm thời được áp chế, thanh tỉnh không ít, nhìn hai người trước mắt mà sinh khí. Hai người luôn tranh chấp, Đoan Mộc Du nghĩ đau đầu, khó chịu thở dài. Cuối cùng Đoan Mộc Du chịu không nổi gầm rú: “Hai người các người rút ra ngoài cho ta!”

Trầm Luyện và Đoan Mộc Tuyết người xem ta ta xem người, đồng thanh nói: “Đều tại người!” Hai người song song hừ một tiếng, chỉnh tề bước ra khỏi lều.

“Luyện a, sao tính tình của hoàng thúc lại như thế này?” Đoan Mộc Tuyết ngồi ở bờ sông hỏi Trầm Luyện.” Có phải bởi vì hôm qua trúng độc hay không, cơn tức quá lớn không có chỗ phát tiết?”

“Ta nghĩ là bởi vì vết thương, người sinh bệnh khó tránh khỏi tính tình đại biến, nếu chúng ta có thể có giải được thì tốt rồi.” Trầm Luyện nói. (^o^ tại hai người chứ ai)

“Đúng vậy, phái người đi tìm nhị ca không bằng bắt tên Tiêu Tuấn Lương kia lấy giải được.” Đoan Mộc Tuyết khó có được một lần thông minh, vỗ đùi nói.

“Nào có dễ bắt được hắn như vậy, ai!” Trầm Luyện ngẫm lại, võ công của tên Tiêu Tuấn Lương kia cực kỳ lợi hại, chỉ có chiến phủ của Đoan Mộc Tuyết mới có thể thắng được hắn.

“Ai, có, son phần Vương gia thích mỹ nam tử, bảo Dạ Dương tướng quân đứng ở phía trước làm mẫu câu, ta không tin hắn sẽ không mắc câu.” Đoan Mộc Tuyết nghĩ mình thông minh, hắc hắc hắc cười to.

Lập tức Trầm Luyện muốn cho hắn một đao, “Người ngu ngốc, làm như vậy, Long Uyên còn không điên lên, chúng ta sẽ chịu nổi sao.”

“Vậy phải làm sao.” Đoan Mộc Tuyết nghĩ không ra biện pháp.” Sớm biết thế mang lục đệ theo, hắn luôn có mưu kế xấu xa.”

“Người mang Hiếu thân vương theo, hoàng thượng sẽ tha cho người sao, ai!” Trầm Luyện tiếp tục thở dài.

“Phụ hoàng thật bất công, xem lão lục như quốc bảo, cho tới bây giờ cũng không thương ta.” Đoan Mộc Tuyết oán giận nói.

“Phụ mẫu người còn không thương người, chiến giáp chiến phủ tổ truyền đều cho người, người còn muốn như thế nào nữa, tham lam.” Trầm Luyện mắng, ngẫm lại sao mình lại không có mẫu thân này, có mẫu thân thương yêu thật tốt.

“Phụ mẫu ta cũng là phụ mẫu người, sau này bọn họ cũng sẽ thương yêu người. Hơn nữa Luyện. . . . Cho ta hôn một cái!” Đoan Mộc Tuyết cười đậm đàng, như lang hổ nhào tới Trầm Luyện.

Trầm Luyện cười mắng: “Người một đại sắc lang, nơi này là bờ sông, người chú ý một chút!”

Dạ Dương cùng Long Uyên vừa đi bên bờ sông vừa trò chuyện, tìm cách thu thập Tiêu Tuấn Lương, hắn nhìn thấy Đoan Mộc Tuyết ôm Trầm Luyện mà hôn, bỗng nhiên trong lòng Dạ Dương khẽ động, tránh mặt đi.

Tiêu Tuấn Lương cũng không biết có người tính toán hắn, Tiêu Tuấn Lương chưa nhận được mệnh lệnh lui binh, vẫn phải cùng Tề quốc đối địch như trước. Tiêu Tuấn Lương đuổi thất lưng tựa vào ghế làm một chút mộng đẹp. Người Tề quốc rất dễ nhìn a, thật không muốn cùng bọn chúng là địch, nếu như cùng bọn chúng giao hảo, ta sẽ có cơ hội, hiện tại một chút cơ hội cũng không có. Hoàng thất Tề quốc do Đoan Mộc Thanh Lam dẫn đầu đều là mỹ nam tử dung mạo xuất chúng, trong ấn tượng Đoan Mộc Thanh Lam là tuấn mỹ nhất, tuy chưa thấy qua Đoan Mộc Phi, nhưng có người nói đáng về hắn đường đường, Đoan Mộc Du, gặp qua, đúng là người có khí chất. Còn có nghe nói Đoan Mộc Dư là một đại mỹ nam, Tề quốc đệ nhất mỹ

nam tử, đáng tiếc cũng chưa thấy qua. Đôi mắt của Đoan Mộc Ngọc Hàn là lam sắc, có người nói hấn đẹp giống như bầu trời vậy, ai, vì sao ta không sinh ở hoàng thất Tề quốc. Tiêu Tuấn Lương ai thần, Đoan Mộc Tuyết. . . Ngày hôm qua gặp qua hấn, hoa đào Vương gia dùng chiến phủ chặt gãy binh khí của ta, là vàng ngọc hay là một người ngu ngốc. Còn có cái kẻ luôn dính lấy phụ thân kia, cái tên Đoan Mộc Đình luôn muốn phụ thân ôm một cái (đây là Tiêu Tuấn Lương tự ý định nghĩa à câu này của tác giả, XD), không phải là thứ tốt, hấn là bại hoại của Đoan Mộc gia! (^o^)

“Vương gia Vương gia, Đoan Mộc Tuyết đứng bên ngoài đại doanh khiêu khích, muốn người xuất chiến.” Thị vệ chạy vào báo với Tiêu Tuấn Lương.

“Không để ý tới hấn, không ra chiến.” Tiêu Tuấn Lương không có tâm tình cùng hấn ngoạn, đổi thành Dạ Dương, hấn còn có thể đi ra ngoài nghênh chiến. (chep, Tuyết ca hém đủ tuấn mỹ a)

Đoan Mộc Tuyết thấy mình khiêu khích không có hiệu quả, Dạ Dương nói muốn ta nghĩ biện pháp làm Tiêu Tuấn Lương tức giận xuất chiến, làm tức giận hấn, vậy mắng hấn. Đoan Mộc Tuyết liền nói với binh sĩ, “Cao giọng chửi bậy cho bản vương, ta cũng không tin hấn không ra.”

Đoan Mộc Tuyết ra lệnh một tiếng, bọn lính xả giọng chửi bậy, một người thì khó nghe, nhưng tổng hợp lại thì phát huy được ưu điểm, phi thường có bản sắc dân tộc Tề quốc. (dân tộc chứ không phải dân tộc đầu a)

Tiếc chửi tục vang vọng bên ngoài đại doanh Tấn quốc, bọn binh sĩ Tấn quốc đều tức giận nghị luận, người Tề quốc chửi bậy khó nghe như vậy, vì sao Vương gia không hạ lệnh xuất chiến.

“Bắn chết những tên chửi bậy cho bản vương.” Tiêu Tuấn Lương không thể nói là chẳng hề để ý.

Tất cả cung thủ đều chuẩn bị tốt, vạn tiền bắn ra, tiếc rằng Đoan Mộc Tuyết cách khá xa bọn họ, không thể bắn trúng. Binh sĩ Tấn quốc càng thêm căm tức, nôn nóng chờ Tiêu Tuấn Lương hạ lệnh xuất chiến.

“Các người phải nhẫn nhịn, Đoan Mộc Tuyết vô cớ khiêu chiến, bản vương nghĩ phương diện này có chuyện, e là sẽ mắc bẫy bọn họ.” Tiêu Tuấn Lương nói, nói xong cầm lấy son mà mình thích, ngửi hương vị của nó, thần thanh khí爽.

“Vương gia nói không phải không có lý, thế nhưng Kính thân vương Đoan Mộc Tuyết là một người ngu ngốc, người Tề quốc gọi hấn là ngu ngu ngốc, hấn dũng mãnh có thừa, nhưng trí tuệ là số không, thuộc hạ cho rằng hấn không phải là kẻ nguy hiểm. Thuộc hạ cho rằng Vương gia làm hoàng thúc của Đoan Mộc Tuyết bị thương, hấn muốn thay hoàng thúc khiêu khích Vương gia để báo thù, chứ đầu óc của hấn có thể nghĩ được cái gì.” Quân sư của Tiêu Tuấn Lương phân tích.

“Có chút đạo lý.” Tiêu Tuấn Lương gật đầu.

Đoan Mộc Tuyết lo lắng, Tiêu Tuấn Lương vẫn có thể nhẫn sao, chửi khó nghe như vậy mà hấn vẫn đóng cửa không ra, Đoan Mộc Tuyết xả giọng nhục mạ: “Tiêu Tuấn Lương là một tên vương bát đản son phấn, vương bát đản phát hỏa sẽ cắn người, con mẹ người, vương bát đản.”

Quá khó khăn nghe xong, binh sĩ Tấn quốc bắt đầu dĩ che cái lỗ tai, không muốn nghe tiếp. Đoan Mộc Tuyết thấy không có động tĩnh gì, đành phải ngừng lại. Trầm Luyện đứng một bên ôm bụng cười.

“Có cái gì mà cười, cười gì mà cười, không cho cười!” Đoan Mộc Tuyết vẫn không thể làm Tiêu Tuấn Lương tức giận, hấn liền cầm lấy trường cung mà Đoan Mộc Thanh Lam sai người đặc chế cho hấn. Lực của Đoan Mộc Tuyết vô cùng lớn, trường cung bình thường dễ dàng bị hấn bẻ gãy, bởi vậy mà Đoan Mộc Thanh Lam mới đặc chế trường cung cho hấn. Đoan Mộc Tuyết cầm trường cung, lấy vũ tiễn ra, lên dây, nhắm ngay quân kỳ cắm tại doanh trại của thống lĩnh.

Tiêu Tuấn Lương chợt nghe một thanh âm vang lên, một vũ tiễn bắn hạ quân kỳ cắm trên doanh trường của hấn. Tiêu Tuấn Lương triệt để bị làm tức giận, rống lên một tiếng: “Đoan Mộc Tuyết người hơi quá đáng!”

Tiêu Tuấn Lương cầm lấy phương thiên họa kích, hăm hăm lên ngựa, “Bản vương giết chết tên Vương gia ngu ngốc người!”

“Vương gia uy vũ!” Bọn lính cũng đều lên ngựa, chuẩn bị xuất chiến.

Đoan Mộc Tuyết vừa nhìn cửa đại doanh mở, vỗ vỗ vai Trầm Luyện, “Việc còn lại giao cho người, ta đi trước một bước.”

“Không thành vấn đề, chỉ cần Tiêu Tuấn Lương vừa ra đại doanh, ta bảo chứng hẳn có đến mà không có về!” Trầm Luyện nắm chặt trường thương trong tay.

65. Chương 65

Nhọc sức ươm hồng hồng chẳng nở, vô tình gặp liễu liễu xanh um(Niết bàn chi khuynh phúc) 63 109 người iu ta!

Đệ lục thập tam chương

Tiêu Tuấn Lương nổi giận, thống lĩnh binh mã lao ra doanh môn, Trầm Luyện cầm lấy trường thương dẫn đầu kỵ binh của Tề quốc, nhếch miệng cười, dáng tươi cười trong mắt Tiêu Tuấn Lương đặc biệt chói mắt. Người này cùng Đoan Mộc Tuyết khốn nạn như nhau, hẳn hay đi theo bên người Đoan Mộc Tuyết, chắc chắn có gian tình.

“Đoan Mộc Tuyết đâu!” Tiêu Tuấn Lương tức giận đến hai má đều đỏ (ˆoˆ son đỏ sẵn rồi a), lần đầu tiên có người dám đứng ngoài doanh trại hẳn mà chửi bậy, thậm chí còn bắn rơi quân kỳ, ngày hôm nay không giết chết Đoan Mộc Tuyết thì không thể nguôi được phần nộ trong lòng. “Đoan Mộc Tuyết đâu, dám khiêu chiến với bản vương, dám nói bản vương là vương bát đần, bản vương đi ra, hẳn lại chạy trốn!”

“Sát kê không dùng ngư dao (ˆoˆ giết gà không dùng dao mổ trâu), đối phó người chỉ cần một mình ta.” Trầm Luyện cố ý chọc tức Tiêu Tuấn Lương, thiêu thiêu mi, khinh miệt nói.

“Chỉ bằng một mình người, mạnh miệng, muốn chết!” Tiêu Tuấn Lương thúc mã gíor lên phương thiên họa kích nhằm phía Trầm Luyện, Trầm Luyện gíor trường thương chống đỡ, binh khí đương đương giao nhau, Trầm Luyện thầm nghĩ, cái Vương gia này thật lợi hại, hừ, người lợi hại ta cũng có thể thu thập người. Trầm Luyện cười đến gian xảo, nụ cười khiến Tiêu Tuấn Lương sợ hãi. Trầm Luyện vốn là đánh không lại Tiêu Tuấn Lương, được mấy hiệp, Trầm Luyện nghĩ nếu đánh tiếp, mình sẽ thua. Trầm Luyện liền tiếp cận Tiêu Tuấn Lương, vung tay lên, một ám khí bay thẳng đến chỗ Tiêu Tuấn Lương. Tiêu Tuấn Lương cầm lấy phương thiên họa kích cản lại, chợt nghe “phác” một tiếng, Tiêu Tuấn Lương xoa khuôn mặt đầy phấn, trên mặt đều nhiễm tro đen. Trầm Luyện cười hài lòng, Tiêu Tuấn Lương tức giận sắc mặt đều biến thành màu đen, Trầm Luyện làm mặt quỷ sau đó thúc mã bỏ chạy, Tiêu Tuấn Lương tức giận đuổi theo. “Tiểu tử thôi, nếu ngày hôm nay lão tử không đánh người đến mức mẫu thân người không nhận ra người, ta làm nhi tử cho người.”

“Thiết, có bản lĩnh người đuổi theo mà đánh ta a, không được đâu.” Trầm Luyện nói khích Tiêu Tuấn Lương, kỵ binh bên người Trầm Luyện cũng cười lớn, nói những câu khó nghe chế nhạo. Tiêu Tuấn Lương chưa từng nhục nhã như vậy, hẳn tức giận đến đầu bốc hơi, trong cơn giận dữ, phần nộ khiến người mất đi lý trí. Tiêu Tuấn Lương chỉ muốn giết Trầm Luyện cho hả giận, trong mắt chỉ có Trầm Luyện, phải bắt được hẳn.

Tiêu Tuấn Lương không chú ý phía trước là một mảnh sương mù dày đặc, Trầm Luyện chạy ào vào trong, hẳn cũng theo sau vọt vào. Tiêu Tuấn Lương còn chưa biết rõ là chuyện gì xảy ra, thì một trận mưa vũ tiễn bay tới, người hô ngựa hý, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai. Binh sĩ bên người Tiêu Tuấn Lương ngã xuống không ít, Tiêu Tuấn Lương cố gắng né tránh, mang binh sĩ chạy ào sương mù dày đặc. Trong màn sương mù dày đặc là một tòa quân trận, giữa tâm của quân trận là một đài cao, Dạ Dương cùng Long Uyên đứng ở trên đài cao, Đoan Mộc Tuyết ngồi ở trên ngựa đứng bên cạnh đài cao cười hì hì chờ xem kịch vui.

Tiêu Tuấn Lương biết mình trúng kế, muốn quay đầu ngựa lao ra quân trận, Dạ Dương khoát tay gíor quân kỳ, quân trận chuyển động như nước chảy, sinh môn biến thành tử môn (ˆoˆ cửa sống biến thành cửa chết). Cầm trong tay tấm chắn và trường mâu (ˆoˆ trường mâu là một loại binh khí), di động rất nhanh, Tiêu Tuấn Lương mang theo thủ hạ liều mạng xung trận, nhưng binh sĩ Tề quốc ở trước mắt họ lại tùy thời mà biến hóa trận hình. Chợt nghe một tiếng kêu thảm thiết. Tuấn mã của Tấn quốc bị té trên mặt đất, binh sĩ cũng ngã theo, lập tức bị binh sĩ Tề quốc giết chết. . .

“Dạ tướng quân, đây là trận pháp gì?” Đao Mộc Tuyết hiểu kỳ hỏi. Hắn thấy binh sĩ dưới sự chỉ huy của Dạ Dương, biến hóa trận hình, Tiêu Tuấn Lương kia bị vây trụ chặt chẽ tựa như con chuột nhỏ xoay chung quanh tìm lối thoát.

“Trận hình này tên là Bát Quái trận, Bát Quái trận chính danh là cửu cung Bát Quái trận, giản đơn biến thành phức tạp, dịch hữu vân: nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Dịch có Thái Cực, sinh ra Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh ra Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh ra Bát Quái, bát quái biến thành lục thập tứ hào, vòng đi vòng lại biến hóa vô cùng. Mà trong lục thập tứ hào còn có biến hào, âm hào biến dương hào, dương hào biến âm hào, huyền diệu khó giải thích, biến ảo vô cùng.” (^o^ thiết đầu đầu) Dạ Dương vừa nói vừa lay động cờ, trận hình theo đó mà biến hóa. Ưu thế của kỵ binh Tấn quốc hoàn toàn phát huy không được, kỵ binh một ngày mất đi ngựa, lực công kích giảm xuống rất lớn. Dạ Dương ra lệnh binh sĩ hung hăng công kích chiến mã của Tấn quốc, kỵ binh đều biến thành bộ binh, hoàn toàn rơi vào thế bị động, chỉ cần bọn họ té lăn trên đất chẳng khác nào tử vong.

“Ngạch. . . Trí tuệ của tướng quân, bản vương thụ giáo.” Đao Mộc Tuyết nghe xong nửa ngày, kỳ thực không hiểu gì, cái gì âm dương, cái gì lục thập tứ hào, Đao Mộc Tuyết mơ mơ màng màng, lại sợ bị Dạ Dương nhìn ra mình không hiểu, bị người chê cười, Vì vậy Đao Mộc Tuyết hàm hồ gật đầu. Trầm Luyện nhìn ra Đao Mộc Tuyết giả bộ, len lén chê cười Đao Mộc Tuyết là tên ngu ngốc.

Tiêu Tuấn Lương không hổ là đại tướng quân, tuy binh sĩ của Tề quốc bố trí đội hình rất tốt, nhưng hắn cũng không sợ hãi, xung phong phía trước, mưu toan phá tan trận hình, cầm trong tay phương thiên họa kích trực tiếp đâm vào khe hở giữa hai người, lỗ hổng bị giải khai lại lập tức có binh sĩ vào lấp đầy. Tiêu Tuấn Lương đỏ mắt, hắn bị vây trong những bộ binh này, uy lực phát huy không được. Bỗng nhiên tuần mã của Tiêu Tuấn Lương té ngã, hắn rơi xuống, bộ binh lập tức tới giết hắn. Tiêu Tuấn Lương rút bảo kiếm ra đâm chết một bộ binh, đoạt lấy tấm chắn của bộ binh kia, liều mạng chém giết. Đôi mắt của Tiêu Tuấn Lương đỏ như ác ma, liều mạng sát nhân, trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, giết bọn họ, lao ra khỏi đây.

“Tiêu Tuấn Lương đáng chết, bản vương thu thập tên yêu nghiệt này!” Đao Mộc Tuyết tinh thần tỉnh táo, đánh rần giáp đầu, hắn cũng là cường hạng. Đao Mộc Tuyết mang theo chiến phủ, thúc mã nhằm phía Tiêu Tuấn Lương.

Dạ Dương nghĩ đôi khi mình cũng vô tâm vô phách, thích nhìn người khác lâm vào đường cùng, cái tên Đao Mộc Tuyết này thật nóng vội, vội vàng đánh rần giáp đầu. Trong lòng Dạ Dương cảm thấy buồn cười, Đao Mộc Thanh Lam dường ra một nhitử như thế cũng rất không dễ dàng. Nhi tử, bỗng nhiên Dạ Dương nghĩ tới Trình Thu Bình, bị đại đồ đệ của mình hãm hại, mỗi khi nghĩ tới hắn trong lòng lại mơ hồ đau.

“Dương, người làm sao vậy, sao sắc mặt lại xấu như thế?” Long Uyên thấy sắc mặt Dạ Dương có vẻ đau thương, liền thân thiết hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là có chút mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.” Dạ Dương vừa cười vừa nói. Dạ Dương một lần nữa chỉnh đốn tinh thần, điều binh khiển tướng.

Đao Mộc Tuyết mang theo chiến phủ thúc mã đi tới trước mặt Tiêu Tuấn Lương, hét lớn một tiếng: “Mau tránh ra, ở đây giao bản vương xử trí.”

Tiêu Tuấn Lương giết người đỏ cả con mắt, thấy Đao Mộc Tuyết càng thêm phần nộ, đang nghĩ ngơi phải làm thịt tiểu tử này thế nào, thì hắn đã đến tận cửa. “Đao Mộc Tuyết, Tề quốc các người đặt bẫy ta, không coi là anh hùng hảo hán!”

“Dụng binh không thể không dụng kế, chỉ cần người đầu hàng, bản vương không giết người.” Đao Mộc Tuyết nói.

“Vương gặp vương, nước cờ này chưa biết ai thua!” Tiêu Tuấn Lương nghiêm mặt nói, lúc này phấn hòa với tro đen, bị mồ hôi làm nhòa, biểu tình lại dữ tợn, không khác gì ác quỷ sống.

“Đây chính là người nói, đừng trách bản vương không khách khí!” Đao Mộc Tuyết vung chiến phủ, Tiêu Tuấn Lương giờ tấm chắn ngăn trở, chợt nghe một thanh âm vang lên, tấm chắn bị phá thành mảnh nhỏ. Tiêu Tuấn Lương thất kinh, lần trước chiến phủ đánh gãy phương thiên họa kích của hắn, hiện tại phá nát tấm chắn, binh khí của Đao Mộc Tuyết lợi hại như vậy, phần thắng của hắn có bao nhiêu? Trên chiến trường không được nửa phần do dự, Tiêu Tuấn Lương một kiếm chém đứt chân chiến mã của Đao Mộc

Tuyệt, lúc chiến mã ngã sấp xuống, Đoan Mộc Tuyệt nhảy dựng lên xoay người vung một búa, Tiêu Tuấn Lương liền lui về phía sau, tránh thoát, một kiếm đâm tới, Đoan Mộc Tuyệt bước tiến vừa chuyển, dùng búa ngăn trở trường kiếm, cố sức đẩy, Tiêu Tuấn Lương bị đẩy dời đi một trượng xa, hấn lại một lần nữa bị lực của Đoan Mộc Tuyệt làm chấn kinh. Chiến phủ của Đoan Mộc Tuyệt vung lên, Tiêu Tuấn Lương thả người nhảy, tránh thoát công kích, nghiêng người, lại một kiếm đâm tới. Tay trái buông chiến phủ ra, thân ảnh chợt lóe, khiến Tiêu Tuấn Lương đâm vào khoảng không, Đoan Mộc Tuyệt dừng mãnh nắm lấy tay Tiêu Tuấn Lương, chợt nghe “tập ba” một tiếng, Tiêu Tuấn Lương kêu thảm, bảo kiếm rơi trên mặt đất. Tiêu Tuấn Lương bị Đoan Mộc Tuyệt bẻ gãy tay.

“Son phần Vương gia, người đầu hàng hay không.” Đoan Mộc Tuyệt nhe răng cười, hàn quang trong đôi mắt hoa đào bắn ra bốn phía, sát khí hiển hiện. Tiêu Tuấn Lương lúc này chỉ như con kiến, mặc hấn bóp chết.

Tiêu Tuấn Lương ôm cánh tay, mồ hôi lạnh chảy ròng, Đoan Mộc Tuyệt thật là lợi hại. Hấn ngăn đầu gắt gao nhìn thẳng Đoan Mộc Tuyệt, nếu lúc này hấn là độc xà, sẽ lập tức sẽ cắn chết Đoan Mộc Tuyệt. Binh sĩ Tề quốc đặt đao trên cổ Tiêu Tuấn Lương, uy hiếp: “Có đầu hàng hay không!”

“Chết cũng không hàng!” Tiêu Tuấn Lương cắn răng, ôm quyết tâm không khuất phục.

“Không hàng cũng không sao, thỉnh Tiêu Vương gia đến đại doanh của chúng ta làm khách, chúng ta tăng tiến quan hệ ngoại giao giữa hai nước một chút.” Dạ Dương đi tới, cười tủm tỉm nói.

Tiêu Tuấn Lương thóa mọa, nhân gia nghĩ Dạ Dương người là người tốt, không ngờ người cũng học thói xấu của Đoan Mộc Tuyệt, gần mực thì đen, gần Đoan Mộc Tuyệt người cũng thành người ngu ngốc!

Cánh tay Tiêu Tuấn Lương được quân y trị liệu, Đoan Mộc Tuyệt đối xử với hấn coi như khách quý, không có hành hạ hấn, chỉ hỏi hấn giải được.

“Son phần Vương gia, chúng ta vất vả để bắt được người, chính là muốn giải được, chỉ cần người đưa giải được cho ta, ta lập tức thả người.” Đoan Mộc Tuyệt chē cười nhìn Tiêu Tuấn Lương.

Tiêu Tuấn Lương chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, hấn hận muốn giết chết Đoan Mộc Tuyệt, muốn giải được gì chứ, ta có giải được gì?

“Giải được gì?”

“Người bắn hoàng thúc ta bị thương, trên mũi tên có độc được, hiện giờ hoàng thúc của ta đang trúng độc, đưa giải được cho ta!” Đoan Mộc Tuyệt hỏi trực tiếp, hấn cho rằng có Tiêu Tuấn Lương trong tay, hấn cũng không tin lấy không được giải được.

Tiêu Tuấn Lương minh bạch, Đoan Mộc Du trúng độc, trách không được bọn họ nhọc lòng bắt ta như vậy. “Ta không có giải được, độc được vốn không có giải được. Người cho rằng trên chiến trường ta có thể lưu lại giải được cho địch nhân sao?”

“Người không có giải được, ai dám tin a!” Đoan Mộc Tuyệt cho rằng Tiêu Tuấn Lương lừa hấn, không chịu xuất ra giải được. “Nếu người không đưa giải được cho ta, người xem ta hành hạ người thế nào.”

“Hừ, vốn không có giải được, ta kiếm đâu ra đưa các người.” Tiêu Tuấn Lương hừ lạnh một tiếng, khinh miệt nhìn Đoan Mộc Tuyệt, “Người có thủ đoạn gì, nghiêm hình tra tấn, nhân gia không sợ, chỉ bằng đầu óc của người, thì tìm được thủ đoạn gì hành hạ người chứ.”

“Người chờ cho ta!” Ngừ khí coi thường của Tiêu Tuấn Lương làm Đoan Mộc Tuyệt phẫn nộ.

Tiêu Tuấn Lương cảm thấy buồn cười, người ngu ngốc như người thì có thủ đoạn gì. Hơn nữa độc này không có giải được, độc được là ta tùy tiện bảo người chế, căn bản không chế giải được. Đoan Mộc Du chết thì chết, vừa lúc Tề quốc chết một đại tướng, đối với Tần quốc trăm lợi mà không hại.

Tiêu Tuấn Lương đang nghĩ Đoan Mộc Tuyệt sẽ đối phó hấn thế nào, thì thấy Đoan Mộc Tuyệt cùng một vị quân y trung niên đi vào, Đoan Mộc Tuyệt hạ lệnh: “Điểm vào huyết vị của hấn.” Đoan Mộc Tuyệt ra lệnh một tiếng, quân y thủ pháp thành thạo, Tiêu Tuấn Lương chưa kịp phản ứng, bỗng nhiên bắt đầu cười ha ha không ngừng.

“Người không nói ra giải được, ta để người cười đến chết. Một canh giờ không nói, người sẽ cười một canh giờ, một ngày đêm không nói người sẽ cười một ngày đêm.” Đoan Mộc Tuyết đắc ý dào dạt.

Khốn nạn, Đoan Mộc Tuyết, ta xỉ vả tổ tiên người! Tiêu Tuấn Lương mắng thầm, hắc ha ha ha cười to, điên cuồng cười to, người không biết điều cho rằng hắc điên rồi. “Ha ha ha. . . Độc được ha ha ha thực sự không có giải được ha ha ha ha. . . Thề với trời ha ha ha. . . Ta không lừa người ha ha ha. . .”

“Ta không tin, người nói thật đi.” Đoan Mộc Tuyết khoanh tay, ngồi xem náo nhiệt, ta cũng không tin người không nói thật, cho người cười đến chết.

“Đoan Mộc Tuyết ha ha ha ha. . . . Người thật thiếu đạo đức ha ha ha. . .” Tiêu Tuấn Lương cười to không ngừng, trong miệng mắng.

“Trên mũi tên có độc được, người so với ta đạo đức hơn sao.” Đoan Mộc Tuyết nói.

Dạ Dương, Long Uyên cùng Đoan Mộc Du ngồi ở trong đại trường, bọn họ muốn trình báo chuyện Tiêu Tuấn Lương và chuyện trúng độc của Đoan Mộc Du nên viết tấu chương, chọt nghe bên ngoài từng đợt thanh âm cuồng tiếu. Đoan Mộc Du biết là Đoan Mộc Tuyết tác quái, hỏi thân binh: “Bên ngoài là ai cuồng tiếu?” (^o^ cuồng tiếu = cười to)

“Kính thân vương muốn Tiêu Tuấn Lương giao ra giải được, Tiêu Tuấn Lương nói không có giải được, Kính thân vương không tin, liền bảo quân y điểm huyết vị của Tiêu Tuấn Lương, muốn Tiêu Tuấn Lương cười đến chết.” Thân binh giải thích.

Tập ba một tiếng, Đoan Mộc Du tức giận bẻ gãy cán bút, “Cái tên hầu tử này, không có lúc nào yên ổn! Nói cho kính thân vương, không muốn chết thì dừng tác quái cho ta!”

“Vâng.” Thân binh sát sát mồ hôi hột, lập tức chạy ra nhả mệnh lệnh.

“. . .” Dạ Dương và Long Uyên không biết nói gì, đối với trình độ tác quái của Đoan Mộc Tuyết, vô cùng bội phục.

Đoan Mộc Thanh Lam vừa nghe Đoan Mộc Du trúng độc, liền mang theo Đoan Mộc Dĩnh đích thân tới tiền tuyến thăm đệ đệ (^o^ đi đâu cũng đưa em theo). Thuận tiện mang đến một ít dược vật giải độc, lập tức phái người bảo Đoan Mộc Dư cấp tốc đến tiền tuyến trị thương cho Đoan Mộc Du.

Đoan Mộc Dĩnh giống như chim nhỏ sổ lồng, kéo theo Khuynh Thành chạy khắp nơi trong quân doanh, đã lâu không có nhìn quân doanh, thật hoài niệm a. Kiếp trước mình làm tướng quân, mỗi ngày thao luyện nhân mã, cực kỳ uy phong, hiện tại thì ngược lại, uy phong không có một xít.

“Ngũ ca, Tiêu Tuấn Lương đâu?” Đoan Mộc Dĩnh cười xấu xa hỏi.

“Ở doanh trường bên kia, hoàng thúc cũng thật là, đối với địch nhân khách khí như vậy.” Đoan Mộc Tuyết bất mãn oán giận.

“Chúng ta đi xem hắc thể nào?” Đoan Mộc Dĩnh cười như một tiểu ác ma, Đoan Mộc Tuyết đánh một cái rùng mình.

Tiêu Tuấn Lương bỗng nhiên lạnh cả người, chẳng lẽ ta cảm lạnh sao? Lúc hắc đang buồn bực, thì thấy Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Tuyết và Trầm Luyện đi đến, Đoan Mộc Dĩnh dắt theo một con cẩu, con cẩu kia phi thường hùng tráng, ngồi dưới đất mà cao đến ngực Đoan Mộc Dĩnh, Đoan Mộc Dĩnh thực sự là quá nguy hiểm.

“Tử Vương gia, ngu ngốc Vương gia, hai người các người tới nơi này làm cái gì?” Tiêu Tuấn Lương nói.

66. Chương 66

Đoan Mộc Dĩnh cười đi tới, quan sát Tiêu Tuấn Lương, khiến cho Tiêu Tuấn Lương đầy sợ hãi, Tử Vương gia đến đây không hề có chuyện tốt.

“Son phần Vương gia, người thực sự không có giải được?” Đao Mộc Dĩnh cười mỉa mắt.

“Không có giải được là không có giải được, độc được là tùy tiện chế ra, ta chỉ chế mỗi độc được, ta không có giải được.” Tiêu Tuấn Lương nói. Mấy ngày nay hắn đều bị hỏi chuyện giải được, hỏi nhiều đến mức hắn muốn sinh khí.

“Thật sao, người không có giải được, ta thấy người là không muốn giao ra!” Thanh âm của Đao Mộc Dĩnh bỗng nhiên trở nên lạnh, Đao Mộc Dĩnh phụng phịu, phi thường có lực uy hiếp. Đương nhiên chỉ Đao Mộc Dĩnh nghĩ mình rất uy phong, trong mắt người khác lại là đáng yêu, tuyệt không dọa người.

“Không có là không có, nếu ta có, để quan hệ giữa hai nước tốt hơn ta đã sớm đưa cho người.” Tiêu Tuấn Lương nói.

“Son phần Vương gia, ta hỏi người một chút, người thích nhất mỹ nam tử đúng không?” Đao Mộc Dĩnh cười hỏi.

“Cái gì thích mỹ nam tử, bản vương là người háo sắc vậy sao.” Tiêu Tuấn Lương không thừa nhận.

“Người thấy bộ dáng hoàng thúc ta thế nào?” Đao Mộc Dĩnh tràn ngập mê hoặc hỏi.

“Hoàng thúc người cũng được, nói thật là khuôn mặt cũng đẹp, vóc người cũng tốt.” Tiêu Tuấn Lương tỉ mỉ suy nghĩ một chút về dung mạo của Đao Mộc Du, sau đó nói.

“Ai, thế nhưng hoàng thúc ta là một kẻ si tình. Hoàng thúc yêu thương một người rất nhiều năm, thế nhưng người kia đã bệnh mà chết, hoàng thúc ôm tình một mình, không cưới thêm ai nữa.” Đao Mộc Dĩnh tràn ngập huyền tưởng nói.

“Si tình như vậy thật đáng tiếc.” Tiêu Tuấn Lương tiếc hận. (^o^)

“Nếu ai được hoàng thúc coi trọng, sẽ hạnh phúc cả đời.” Đao Mộc Dĩnh giả hoạt nói.

“Đúng vậy.” Tiêu Tuấn Lương tỉ mỉ nghĩ, ngữ khí của tiểu tử này giống như là đang làm mồi! Tiêu Tuấn Lương lại nghĩ nếu như mình được Đao Mộc Du coi trọng thì thật tốt, nghĩ tới đây lập tức nói, “Như vậy đi, ta tận lực nghĩ biện pháp giúp Thành thân vương giải độc, được không?”

“Người thực nghĩ như vậy, ta thay mặt hoàng thúc cảm tạ người.” Đao Mộc Dĩnh nói.

“Nếu không ta tự mình chiếu cố Thành thân vương được không.” Tiêu Tuấn Lương nghĩ gần quan được ban lộc, chủ ý này không sai.

Đao Mộc Tuyết cùng Trầm Luyện vừa nghe, trong lòng bắt đầu vì Thành thân vương ai mà ai thán. Hoàng thúc a, người đắc tội với lão lục khi nào, người xem hắn tính toán người! Đao Mộc Tuyết nói thầm.

“Son phần Vương gia, như vậy đi, ta cho người cơ hội, người tự mình chiếu cố hoàng thúc ta được không?” Đao Mộc Dĩnh nói.

“Thật sao, Đao Mộc Du nguyện ý sao?” Tiêu Tuấn Lương có chút hoài nghi. Bây giờ trong mắt Tiêu Tuấn Lương chỉ có mỹ nam tử, tựa hồ đã quên cánh tay của mình bị gãy chưa khỏi. Bây giờ ngay cả bản thân còn không tự chăm sóc được, rốt cuộc là ai chiếu cố ai?

“Hoàng thúc sẽ nguyện ý, yên tâm.” Đao Mộc Dĩnh cười giống như thiên sứ, thấy thế nào cũng là một hài tử tốt. Đao Mộc Tuyết cùng Trầm Luyện lại bắt đầu vì Tiêu Tuấn Lương mà cầu khẩn.

Đao Mộc Dĩnh ở bên ngoài vòng vo một hồi, chợt nghe được thanh âm của rất nhiều binh sĩ oán giận.

“Thắng thì làm sao, chúng ta chỉ lĩnh có chút phần thưởng, không công chết trận, không người hỏi thăm, hừ!”

“Hay, mệnh chúng ta không ai đến tiến bái.”

Đao Mộc Dĩnh đã sớm nghe nói qua Tề quốc dựa theo thân phận cao thấp mà phong thưởng tướng sĩ, như vậy, thập phần không công bằng, trách không được tiếng oán than, vậy sao an tâm mà hành quân chiến tranh.

Đoan Mộc Dĩnh kéo Khuynh Thành chạy về đại trường của Đoan Mộc Thanh Lam. Đoan Mộc Thanh Lam đang tiếp đãi sứ thần của Tề quốc, bọn họ đưa tới quốc thư đình chiến, đồng thời hướng Tề quốc quốc chủ biểu thị ý này, biểu tâng kỳ trân dị bảo biểu thị muốn hai nước hòa thuận hữu hảo. Đoan Mộc Thanh Lam đang xem lễ vật Tấn quốc đưa tới, chọn cái gì đó hợp cho Đoan Mộc Dĩnh, thì vừa lúc này Đoan Mộc Dĩnh tiến đến, Đoan Mộc Thanh Lam vừa thấy Đoan Mộc Dĩnh liền nở nụ cười.

“Nhi thần bái kiến phụ hoàng.” Đoan Mộc Dĩnh hành một lễ, kéo Khuynh Thành vào trong góc phòng, bảo Khuynh Thành ngồi yên.

“Dĩnh nhi, người tới vừa lúc, nhìn những kỳ trân dị bảo này, người có thích không.” Đoan Mộc Thanh Lam nói, thưởng thức mỹ ngọc trong tay.

“Phụ hoàng, hẳn là nên ban trân bảo cho những chiến sĩ vì nước hy sinh thân mình, ban thưởng tước vị cho bọn hân, phong thưởng công bằng cho bách tính, quý tộc cũng thế, dân thường cũng thế, người có công bình đẳng phong thưởng.” Đoan Mộc Dĩnh cầm một viên ngọc trai lớn trong tay, “Kỳ trân dị bảo tinh mỹ, cũng kém với nhân tài vì nước cống hiến.” Tề quốc dựa theo thân phận cao thấp phong thưởng tướng sĩ, như vậy, thập phần không công bằng, Đoan Mộc Thanh Lam muốn thu được nhiều ủng hộ, phải bỏ đi truyền thống này.

Đoan Mộc Thanh Lam vừa nghe, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, có đạo lý. “Đúng vậy, phụ hoàng vui vẻ vì thắng trận mà quên mất chuyện này. Gọi Dạ Dương và Long Uyên lại đây, trẫm muốn phong thưởng tướng sĩ.” Đoan Mộc Thanh Lam nói với thị vệ bên người, thị vệ lập tức phụng chỉ đi ra ngoài truyền lời. Đoan Mộc Thanh Lam cất giấu tư tâm, cầm lấy mỹ ngọc bỏ vào trong tay Đoan Mộc Dĩnh, hôn lên môi Đoan Mộc Dĩnh một chút, nói rằng: “Dĩnh nhi thông minh nhất, luôn hiểu ý ta.”

“Phụ hoàng, nhi thần muốn Tiêu Tuấn Lương chiếu cố hoàng thúc.” Đoan Mộc Dĩnh nói.

“Vì sao?” Đoan Mộc Thanh Lam hỏi, son phấn Vương gia chiếu cố Đoan Mộc Du, không phải là hành hạ Đoan Mộc Du sao!

“Tiêu Tuấn Lương bị Ngũ ca làm gãy tay cánh tay, nhi thần mong muốn lúc hân chăm sóc người khác thì cánh tay sẽ bị phế bỏ. Không có cánh tay đại tướng quân vĩnh viễn cũng sẽ không thể trở thành uy hiếp.” Đoan Mộc Dĩnh tựa trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam, bàn tay nhỏ bé sờ sờ cầm Đoan Mộc Thanh Lam, “Phụ hoàng, người ngày hôm nay không cạo râu, có chút đau.”

“Cũng đúng, muốn hân chiếu cố hoàng thúc người, để hân xin lỗi cùng bồi thường, Tiêu Tuấn Lương luôn luôn nhớ thương mỹ nam, mỹ nam tử tốt như vậy, sẽ hết sức nỗ lực chăm sóc a.” Đoan Mộc Thanh Lam vừa cười vừa nói, giả như cánh tay Tiêu Tuấn Lương xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chẳng thể trách người khác. “Dĩnh nhi nghĩ đại doanh thế nào?”

“Sĩ khí rất cao, kỷ luật nghiêm minh. Ngày mai nhi thần muốn làm binh sĩ, cùng Dạ Dương luyện binh được không?” Đoan Mộc Dĩnh phi thường phi thường ôn chuyện cũ, tìm kiếm một chút cảm giác kiếp trước.

“Cũng được, Dĩnh nhi có khôi giáp chưa?” Đoan Mộc Thanh Lam hỏi.

“Nhi thần không có, Ngũ ca có, nhi thần mặc khôi giáp của Ngũ ca.” Đoan Mộc Dĩnh vừa cười vừa nói.

“Người nha, có phải đã sớm thềm nhỏ dải khôi giáp và chiến phủ của ngũ ca người không, muốn thử mặc lên người sao.” Đoan Mộc Thanh Lam sủng ái xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoan Mộc Dĩnh, tâm tư của người ta còn nhìn không ra sao.

“Hắc hắc hắc. . .” Đoan Mộc Dĩnh xấu hổ cười cười, bị đã nhìn ra.

“Lúc còn trẻ phụ hoàng cũng lấy khôi giáp của tổ tiên len lén mặc ở trên người, sau đó len lén chạy ra ngoài muốn cùng phụ hoàng đi đánh giặc, kết quả còn chưa tới biên cương đã bị đuổi trở về, bị tiên hoàng phạt.” Đoan Mộc Thanh Lam nhớ lại chuyện lúc còn trẻ, khi đó huyết khí phương cương, nghĩ mình là anh hùng khí khái, hiện tại hồi tưởng lại, nhi tử của mình cũng như vậy.

“Phụ hoàng mặc khôi giáp có bộ dáng gì, Dĩnh nhi rất muốn nhìn một chút.” Đoan Mộc Dĩnh bỗng nhiên nhớ tới, chưa thấy qua Đoan Mộc Thanh Lam mặc khôi giáp, có chút tiếc nuối.

“Muốn nhìn sao, ngày mai phụ hoàng mặc cho người xem.” Đao Mộc Thanh Lam ôm Đao Mộc Dĩnh vào trong lòng, ngồi ở ghế, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, Dạ Dương và Long Uyên tới.

Dạ Dương và Long Uyên vừa vào cửa liền thấy Đao Mộc Thanh Lam ôm nhi tử của mình, chuyện Đao Mộc Thanh Lam và Đao Mộc Dĩnh, trong lòng mọi người hiểu nhưng không thể nói, hai người nhìn mãi cũng quen, nên không thêm để ý. Đao Mộc Dĩnh vừa thấy Dạ Dương, trên mặt bất giác cười ôn nhu, khiến Đao Mộc Thanh Lam có chút ghen tuông. Hắn không phải là sư phụ kiếp trước của người sao, người lại thích hắn như thế. . . . Ai, nói như thế nào kiếp trước Dĩnh nhi cũng đáng thương, được Dạ Dương thu nhận, sao Dĩnh nhi có thể không quan tâm đến thân nhân. Đạo lý rõ ràng, thế nhưng trong lòng Đao Mộc Thanh Lam vẫn thấy khó chịu.

Quân thần hành lễ, Đao Mộc Thanh Lam nói một tiếng ngồi, hai người liền ngồi xuống một bên.

“Trẫm tuyên các người đến là vì chuyện phong thưởng cho những dũng sĩ vì nước xả thân. Tấn quốc đưa tới nhiều tài bảo như vậy, ái khanh luận công chia phần thưởng, từ nay về sau, những người có công, bất luận xuất thân thế nào, ban thưởng tước vị, phần thưởng, người thấy được không.” Đao Mộc Thanh Lam nói.

“Như vậy rất tốt, hoàng thượng thương cảm binh sĩ, thần thay mặt chúng tướng sĩ cảm tạ hoàng thượng.” Dạ Dương cùng Long Uyên vui sướng, rốt cuộc bọn họ gặp gỡ một minh quân.

“Dạ tướng quân và Long tướng quân đã khổ cực nhiều, chờ trở lại kinh thành, trẫm hảo hảo ngợi khen các người.” Đao Mộc Thanh Lam vừa cười vừa nói. “Ngày mai, trẫm và Dĩnh nhi muốn tham gia thao luyện sáng sớm của quân doanh, thử nghiệm một chút cảm giác làm binh sĩ, khanh không cần khách khí, cũng không cần tận lực an bài, cứ xem trẫm và Dĩnh nhi như quân lính bình thường.”

“ . . . ” Bộ mặt của Dạ Dương co quắp, ta không cần cố ý an bài, hoàng thượng người chỉ cần không xảy ra chuyện, không thì thôi, xảy ra chuyện, ta người đầu tiên không may! Dạ Dương kiên trì tiếp nhận thánh chỉ, “Thần tuân chỉ.”

Đao Mộc Dĩnh vừa nhìn biểu tình của Dạ Dương, tựa như là ghen, chúng ta chỉ muốn ném thử cảm giác quân doanh thôi mà, sư phụ có cần khẩn trương như thế không.

Dạ Dương tuyên bố mệnh lệnh của hoàng thượng, binh lính trong quân doanh liền sôi nổi, hoàng thượng phong thưởng bất luận xuất thân chỉ nhìn chiến công. Trước đây huynh đệ bọn họ chết, chỉ có một chút bồi thường, hiện tại những chiến hữu đã chết cũng chính thức được phong thưởng, hoàng thượng xuất ra bảo vật tốt nhất cho bọn hắn, đối với người bình dân mà nói, đây là vinh quang lớn lao.

“Ngô hoàng vạn tuế! Ngô hoàng vạn tuế!” Bọn lính vui vẻ cuồng hô, ăn mừng, ca ngợi Đao Mộc Thanh Lam công chính anh minh.

Đao Mộc Thanh Lam ở trong đại trường xử lý công vụ, nghe được binh sĩ bên ngoài vui vẻ cuồng khiếu, hô muôn năm, xem ra chính mình làm được rồi. Đao Mộc Thanh Lam vuốt ve người đang say ngủ bên cạnh mình, trong lòng sung sướng, sau này quân đội của ta sẽ càng thêm dũng mãnh, bách chiến bách thắng.

Trời còn chưa sáng, Đao Mộc Dĩnh đang mơ mơ màng màng ngủ, bị Đao Mộc Thanh Lam gọi dậy, Đao Mộc Thanh Lam cười thần bí, “Dĩnh nhi, ngày hôm nay chúng ta cùng binh sĩ thao luyện, người quên sao?”

“Đúng vậy, ai nha, ta quên mất!” Đao Mộc Dĩnh lẩn lờng lốc đứng lên, lập tức luống cuống tay chân chuẩn bị, “Thúy Trúc giúp ta chải đầu, Thập Lục mặc quần áo nhanh lên một chút nhanh lên một chút.”

Đao Mộc Thanh Lam ở một bên cười nhìn Thúy Trúc và Thập Lục chuẩn bị giúp Đao Mộc Dĩnh, Đao Mộc Dĩnh mặc vào khôi giáp, cảm giác chính mình rất uy phong. Chạm đã, khôi giáp này không phải là khôi giáp của Ngũ ca, khôi giáp này có vẻ rất nhỏ. . . .

“Khôi giáp của ngũ ca người, người mặc không thích hợp, chờ người lớn lên một chút, trẫm cho người khôi giáp tốt nhất. Khố phòng của trẫm có rất nhiều thứ tốt, đến lúc đó Dĩnh nhi chắc chắn sẽ mất.” Đao Mộc Thanh Lam sờ sờ đầu Đao Mộc Dĩnh.

“Cao hơn, khi nào vóc dáng cao hơn nữa.” Đao Mộc Dĩnh hơi có chút oán giận, cùng Đao Mộc Thanh Lam đi thử nghiệm cuộc sống binh sĩ.

Đoan Mộc Thanh Lam nhìn bánh bột ngô, rau dại và thịt kiền trong tay, đây là điểm tâm? Đoan Mộc Dĩnh không hề ghét bỏ, đã đói bụng thì cái gì cũng ăn, sau đó giương mắt nhìn Đoan Mộc Thanh Lam đang chờ ra, hỏi: “Nếu như phụ thân không muốn ăn, nhi tử vẫn đang đói ni.”

“Tiểu tử thôi, cho người ăn, lão tử ăn cái gì.” Đoan Mộc Thanh Lam học binh sĩ nói lời thô tục, hung hăng cắn một miếng bánh bột ngô, tước một chút rau dại, cắn xé thịt kiền, kéo kẹt kéo kẹt, tựa như cùng ai có cừu oán. Thật khó ăn! Mọi cảm thụ của Đoan Mộc Thanh Lam đều phản ánh trên mặt, hần nghĩ đi nghĩ lại, quân doanh có ngự trù cơ mà!

Đoan Mộc Dĩnh vừa cười vừa ăn, một bên bắt chuyện với binh sĩ khác, nói hần mới tới, cùng phụ thân tòng quân nhập ngũ, muốn mọi người chiều cổ nhiều hơn một chút, rất nhanh Đoan Mộc Dĩnh hoà mình cùng các binh sĩ. Đoan Mộc Thanh Lam nói rất ít, hần chỉ lắng nghe người khác nói là chính.

Binh sĩ ăn xong điểm tâm, bắt đầu huấn luyện, Đoan Mộc Dĩnh còn nhỏ nhưng đao pháp rất tốt. Hần cùng với binh sĩ cao to hơn giao thủ, không chút nào thua kém, hơn nữa còn thắng rất dễ dàng. Người làm nào động sẽ có người nhìn người không vừa mắt, tỷ như hiện tại, có người nhìn hần không vừa mắt.

“Uy, người là tiểu cô nương nhà ai giả dạng làm nam tử, lẫn vào quân doanh.” Một người đến trước mặt Đoan Mộc Dĩnh, người này thân hình cao lớn khôi ngô, khuôn mặt ngăm đen, gò má cao, hai mắt hữu thần. Hần cười nhạo dung mạo của Đoan Mộc Dĩnh, trong quân doanh nào có dung mạo tuyệt sắc đến vậy, “Người về nhà đi thôi, ở đây điều không phải nơi dành cho nữ nhân.” (^o^ đại khái là Đoan Mộc gia ai cũng là mỹ nam, riêng Dĩnh nhi nhà ta là mỹ nữ *hắc hắc*)

“Người có mắt hay không mà nhìn ta là nữ nhân, ta là nam tử hán đại trượng phu!” Đoan Mộc Dĩnh rất tức giận, ngửa đầu đối mặt với nam nhân vóc dáng cao to kia.

“Người là nam tử hán đại trượng phu, ha ha ha ha. . . Là một nữ nhân mà dám tự xưng là nam tử hán đại trượng phu, người muốn ta cười chết sao!” Đại hán cười to không ngừng, dẫn tới mọi người cũng buồn cười, dung mạo của Đoan Mộc Dĩnh vô cùng xinh đẹp, hơn nữa lại nhỏ nhắn, còn có thanh âm thiếu niên đặc biệt thanh thúy, người không biết chắc chắn cho rằng hần là nữ tử.

“Cười cái gì mà cười, không cho cười!” Đoan Mộc Dĩnh nổi giận, trừng mắt nhìn!

“U, người là ai mà đòi quản, lão tử cứ cười. Ta thấy người rõ ràng là nữ phần nam trang trà trộn vào quân doanh, có muốn chúng ta đưa người về nhà không, tiểu muội muội.” Đại hán khiêu khích cười lớn, trong giọng nói tất cả đều là trào phúng.

“Người. . .” Đoan Mộc Dĩnh thật muốn đánh hần, Đoan Mộc Dĩnh tìm cách biến thành hiện thực, xuất thủ công kích đại hán, vừa đá một cước, đại hán liền tránh về phía sau, “Không nên nháo, tiểu cô nương.” Đại hán khiêu khích, như lưu manh vừa cười vừa nói.

Đoan Mộc Thanh Lam ngồi một chỗ bắt chuyện với một binh sĩ đã tòng quân nhiều năm, cười nhìn Đoan Mộc Dĩnh đấu với đại hán, hoàn toàn không có ý định xuất thủ giúp đỡ.

“Huynh đệ, người không đi giúp con của người, hần nhỏ như vậy, nhất định sẽ gặp bất lợi.” Binh sĩ trung niên lo lắng.

“Không cần, Dĩnh nhi sẽ không thua, không tin người xem.” Đoan Mộc Thanh Lam tự tin nói, võ công của Đoan Mộc Dĩnh không kém, thậm chí có thể nói rất mạnh, hần lo lắng cái gì. Khỏe mắt Đoan Mộc Thanh Lam đảo qua lều lớn cách đó không xa, Tiêu Tuấn Lương giống như tiểu cầu đi theo phía sau Đoan Mộc Du, Đoan Mộc Du vẻ mặt bất đắc dĩ cố gắng nhẫn nại, Tiêu Tuấn Lương cũng không để bụng, cánh tay bị thương chưa khỏi, nhìn hần cổ nén đau xót, cũng thật đáng thương cảm.

“Hảo!” Chợt nghe bên kia binh sĩ hoan hô một tiếng, kéo Đoan Mộc Thanh Lam nhìn lại, Đoan Mộc Dĩnh đánh đại hán té ngã xuống đất, chính hần cũng là đầy bụi đất. Binh sĩ đứng hai bên đều hoan hô, đều khen ngợi Đoan Mộc Dĩnh lợi hại. Binh sĩ trung niên cũng vui vẻ vỗ vỗ vai Đoan Mộc Thanh Lam, “Tuyệt a, lão đệ, nhi tử của người nhỏ nhắn, nhưng thân thủ rất cao!”

Nhi tử được khen ngợi, trong lòng Đoàn Mộc Thanh Lam vui vẻ, bỗng người Dạ Dương phái tới gọi hắn: “Hoàng thượng, việc lớn không tốt!” Đoàn Mộc Thanh Lam vừa nghe, sắc mặt rất khó nhìn.

Thực sự là liều lĩnh, loạn cái gì. Trong lòng Đoàn Mộc Thanh Lam tức giận quá lớn: “Lỗ mãng như thế, còn thể thống gì.”

“Hoàng thượng, Vương gia của Tấn quốc bị ngã, cánh tay hắn lại một lần gãy xương, quân y nói sau này cánh tay không thể sử dụng đao kiếm.” Thị vệ quỳ trên mặt đất nói.

Rốt cục chuyện Đoàn Mộc Thanh Lam hi vọng đã xảy ra, tâm tình khoái trá không gì sánh được, thế nhưng không để lộ ra, Đoàn Mộc Thanh Lam nhướng mày, vẻ mặt tức giận, “Các người chiếu cố thể nào, lại xảy ra đại sự như vậy, sao trẫm có thể ăn nói với Tấn quốc!”

“Thần đáng chết!” Thị vệ quỳ trên mặt đất sợ đến run.

Mọi người bên cạnh vừa nghe thị vệ gọi Đoàn Mộc Thanh Lam là hoàng thượng, tất cả đều quỳ trên mặt đất hành lễ, Đoàn Mộc Thanh Lam vốn định thử nghiệm cuộc sống của binh sĩ, hiện tại biến thành như vậy, coi như hết. “Đứng lên đi, các người là binh sĩ của trẫm, mau đứng lên.” Đoàn Mộc Thanh Lam khom lưng nâng binh sĩ gần nhất dậy, rất từ ái nói. Mọi người cảm giác hoàng đế phi thường thân mật, lại thấy biểu tình trên mặt Đoàn Mộc Thanh Lam cực kỳ ôn hòa, hoàng thượng bình dị gần gũi như vậy, sao lại có kẻ dám đồn là hung ác độc địa chứ. Bách tính không biết hoàng thượng, bọn họ chỉ cần biết hoàng thượng trước mắt là một người hiền lành là được.

Tất cả binh sĩ đều đứng lên liêu, mọi người vừa nghĩ người này là hoàng thượng, vậy nhi tử của hắn là hoàng tử! Đại hán đánh nhau cùng Đoàn Mộc Dĩnh há hốc mồm, đắc tội hoàng tử, cái giá phải trả rất đắt! Hắn lập tức quỳ trên mặt đất nhận tội: “Tiểu nhân không có mắt, điện hạ đại nhân đại lượng, tha thứ tiểu nhân ngu xuẩn.”

“Mau đứng lên, người thật là.” Đoàn Mộc Dĩnh cười nâng đại hán dậy, “Người không biết không có tội, người không có phạm lỗi gì.”

A, được tha thứ đơn giản như vậy! Đại hán cảm động, trong lòng thầm nghĩ hoàng thượng và hoàng tử đều hiền lành như thế, không giống như lời đồn hung ác độc địa thô bạo, xem ra đồn đãi không thể tin (Ồ.ò). “Điện hạ, người giỏi như vậy, tiểu nhân không gì sánh được, không gì sánh được.” Đại hán lấy lòng một chút.

“Dĩn nhi, người ở chỗ này ngoạn một hồi, phụ hoàng đi xử lý một chút chuyện quan trọng.” Đoàn Mộc Thanh Lam nói.

“Phụ hoàng, xảy ra chuyện gì?” Đoàn Mộc Dĩnh hiếu kỳ hỏi.

“Tiêu Vương gia bị ngã, cánh tay lại một lần nữa gãy xương.” Đoàn Mộc Thanh Lam phiêu phiêu nhìn Đoàn Mộc Dĩnh, có ý tứ, chuyện này có phải người sắp xếp hay không.

“Nghiêm trọng lắm sao?” Đoàn Mộc Dĩnh dùng nhãn thần nói lại với Đoàn Mộc Thanh Lam, chuyện này là ngoài ý muốn, cùng ta không quan hệ.

“Không có việc gì, bây giờ trẫm đi xem, người tự chăm sóc mình.” Đoàn Mộc Thanh Lam nở nụ cười, trong ánh mắt có ý tứ, ta không tin.

Đoàn Mộc Dĩnh nhún nhún vai, biểu tình rất vô tội, không tin thì thôi. “Ân, phụ hoàng đi a, nhi thần vui đùa một hồi nữa.” Đoàn Mộc Dĩnh biết Đoàn Mộc Thanh Lam vẫn luôn quan tâm mình, cái phụ thân này càng ngày càng sắc sảo.

Đoàn Mộc Thanh Lam cùng thị vệ rời đi, Đoàn Mộc Dĩnh lưu lại đấu võ cùng các binh sĩ, lần thứ hai luận võ Đoàn Mộc Dĩnh nghĩ không thoải mái, những binh sĩ biết thân phận của hắn cao quý, không dám cùng hắn chân chính phân cao thấp, sợ hắn bị thương.

“Ta nói các người để ý cẩn thận như vậy làm cái gì, sức mạnh hùng tráng mới vừa rồi đi đâu rồi, sao ai cũng nhường ta, như vậy không tốt. Như vậy đi, nơi này ta có một viên minh châu, chúng ta cử hành tỷ thí, người thắng sẽ có được nó.” Đoàn Mộc Dĩnh nói.

“Hào!” Binh sĩ lại tràn đầy tinh lực. Đao Mộc Du nghe được bên ngoài náo nhiệt như thế, hỏi thân binh bên cạnh có chuyện gì, thân binh nói: “Hiếu thân vương trong quân doanh cử hành tĩ vũ, người thắng được thưởng một viên minh châu.” Đao Mộc Du vừa nghe ôm đầu thở dài, lão lục tới khiến cho ta có cảm giác áp lực, quân doanh lại càng náo nhiệt!

“Ai nha nha nha, đây là có chuyện gì, Tiêu Vương gia, cánh tay người không có việc gì chứ, sao lại phát sinh chuyện này, các người chăm sóc Vương gia thế nào. Vạn nhất Tiêu Vương gia có chuyện gì, trảm giết các người!” Đao Mộc Thanh Lam giận tái mặt, rất quan tâm đến cánh tay Tiêu Tuấn Lương, mặc dù Tiêu Tuấn Lương rất đau, nhưng khuôn mặt vẫn tươi cười, có thể được mỹ nam tử quan tâm thật tốt. (^o^ đến chết vẫn háo sắc)

“Đều do ta không cẩn thận, cùng bọn họ không quan hệ. Ngự y của ca ca ta y thuật rất cao, ta sẽ về nước chữa trị.” Tiêu Tuấn Lương nói.

“Cũng tốt, ở đây không phải nơi để dưỡng thương, trảm phái người đưa Vương gia trở lại.” Đao Mộc Thanh Lam vừa cười vừa nói.

“Làm phiền quốc chủ.” Tiêu Tuấn Lương nói.

Một người thái giám vội vã tới, nói rằng: “Hoàng thượng, Nhân thân vương cùng sư phụ tới.”

Đao Mộc Thanh Lam vừa nghe nhĩ nhĩ tử trở về, không khỏi lộ vẻ vui mừng, xem ra Tiêu Thanh Phong không thành công a, lão nhĩ nhà ta không có chấp nhận hấn, thông minh! “Dư nhĩ đã trở về, thật tốt quá! Trảm đáng phát sầu vì cánh tay của Tiêu Vương gia, bảo Dư nhĩ nhanh lên một chút.”

Chỉ chốc lát sau, Đao Mộc Dư cùng Bạch phát ma y vội vã tiến đến, hướng Đao Mộc Thanh Lam hành lễ, Đao Mộc Thanh Lam nâng nhĩ tử dậy, nhìn một chút, nhĩ tử hoàn hảo không tổn hao gì, tốt. “Dư nhĩ a, Tiêu Vương gia gãy xương, người nhìn cho hấn, thế nào.”

“Nhĩ thần tuân chỉ.” Đao Mộc Dư rất ôn nhu mỉm cười, Tiêu Tuấn Lương cho rằng mình thấy thiên thần, bạch phát mỹ nhân trước mặt thực sự là quá quá đẹp, Tiêu Tuấn Lương vẫn luôn cho rằng tiên tri Mạch Mộc là nam nhân tuấn mỹ nhất, hiện tại hấn còn thấy mỹ nam tử xuất sắc hơn Mạch Mộc, Tiêu Tuấn Lương nghĩ cánh tay của mình không cần trị cũng hết đau (O..o không còn gì để nói a). Mỹ nhân nói với hấn mấy câu khách khí, Tiêu Tuấn Lương như bay trên mây, si mê trả lời vài câu, cánh tay truyền đến đau nhức, hiển nhiên Đao Mộc Dư không hài lòng thấy Tiêu Tuấn Lương si mê nhìn hấn, dùng sức bóp chặt, kéo Tiêu Tuấn Lương tỉnh lại.

Cánh tay Tiêu Tuấn Lương được xử lý tốt, Đao Mộc Dư hạ lệnh hảo hảo dưỡng thương, không nên tùy tiện đi lại. Tiêu Tuấn Lương lập tức gật đầu, nhẹ nhàng nói rằng: “Nhân gia sẽ nghe lời Bạch phát ca ca nói, Bạch phát ca ca xuân xanh bao nhiêu, đã có hôn phối chưa?”

“. . .” Đao Mộc Dư vừa đến đã thấy Tiêu Tuấn Lương không vừa mắt, hiện tại rất muốn độc chết hấn. Tiêu Tuấn Lương liếc mắt nhìn Bạch phát ma y phía sau Đao Mộc Dư, nhất thời tinh thần tỉnh táo, chỉ vào Bạch phát ma y nói rằng: “Chính là hấn! Chính là hấn, năm đó đưa độc được bán cho ta!”

A, mọi người thất kinh, vừa xảy ra chuyện gì?

“Độc được ta dùng trên mũi tên, là do lão nhân này bán cho ta!” Tiêu Tuấn Lương không quên lão đầu râu tóc bạc phơ này, bởi vì hấn thực sự rất giống con chuột bạch mao. Con người luôn như thế, đối với dung mạo ngoại trừ đặc biệt đẹp, thì đặc biệt xấu nhớ phi thường rõ ràng, còn lại là loại người lớn lên phi thường không giống người thường, tóc bạc ma y thuộc về loại thứ ba.

“Lão nhân gia ta không nhận ra người.” Bạch phát ma y phi thường khẳng định nói.

“Người bài bạc không có tiền trả nợ, nên bán độc được cho ta, người quên bản vương cũng không sao, quốc chủ, Thành thân vương trúng độc là do người này chế, người cứ hỏi hấn giải được!” Tiêu Tuấn Lương khẳng định chắc chắn chỉ vào Bạch phát ma y.

Mặt Bạch phát ma y co quắp, làm chuyện xấu bị báo ứng a, “Lão nhân gia ta không nhận ra người, chưa từng thấy qua người.” Bạch phát ma y nói, chết ta cũng không thừa nhận, người có thể nói thế nào.

“Sư phụ, người thực sự là. . .” Đoan Mộc Dư thở dài, hóa ra hoàng thúc trúng độc trong tay người nhà, thực sự là cảm khái a.

“Phụ hoàng nhi thần đi xem thương thế của hoàng thúc, Hùng Ngưu, coi chừng Tiêu Vương gia, không để hấn tùy tiện lộn xộn, bằng không uống phí công phu ta nổi xương cho hấn.” Đoan Mộc Dư tức giận nhìn Tiêu Tuấn Lương, đệ đệ của Tiêu Thanh Phong cũng không phải người tốt.

“Vâng.” Hùng Ngưu nhận được mệnh lệnh, đứng ở bên cạnh Tiêu Tuấn Lương.

“Dư nhi đi nhanh a.” Trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam chợt lóe, có chủ ý khác, thái độ đối đãi với Tiêu Tuấn Lương phi thường hữu hảo, quan hệ ngoại giao tốt, sau này còn có thể dùng. . . .

Đoan Mộc Dĩnh đùa xong rồi trở lại doanh trường, triệt để cùng binh sĩ vui vẻ, hấn vừa nghe nói nhị ca tới, thu thập một chút chạy đến doanh trường của hoàng thúc gặp nhị ca. Đoan Mộc Dư đang trị liệu vết thương cho Đoan Mộc Du, cắt thịt thối rửa nơi vết thương, Đoan Mộc Du mở hôi lạnh chảy ròng, nắm chặt lấy tay vịn ghế. Đoan Mộc Dĩnh rất không đành lòng, thịt thối quá nhiều a. Đoan Mộc Dĩnh chủ động hỗ trợ nhị ca, giúp đỡ Đoan Mộc Dư thượng dược lên vết thương. Đoan Mộc Dư cầm lấy vải sạch lau mồ trên người Đoan Mộc Du, sau đó bắt đầu chữa được (sắc được), một bên chữa được một bên bắt chuyện với Đoan Mộc Dĩnh.

“Ta vừa đến quân doanh không hiểu sao trong quân doanh lại náo nhiệt như vậy, nguyên lai là lục đệ tới, lục đệ đùa hài lòng chưa?” Đoan Mộc Dư trêu ghẹo đệ đệ của mình, vừa cười vừa nói.

“Hài lòng, tại quân doanh ta không có địch thủ.” Về mặt Đoan Mộc Dĩnh hưng phấn, chờ người khác khích lệ.

“Người thật giỏi a, không có địch thủ, ha ha, đó là phụ hoàng chưa xuất thủ, hoàng thúc thụ thương, người chưa thấy phụ hoàng lợi hại như thế nào đâu.” Đoan Mộc Dư vừa cười vừa nói.

Ngạch, ta là chưa thấy qua võ công của Đoan Mộc Thanh Lam có bao nhiêu lợi hại, chỉ biết hấn rất giỏi hoạt, Đoan Mộc Dĩnh xoay mặt rất lấy lòng hỏi Đoan Mộc Du: “Hoàng thúc, hoàng thúc, võ công của phụ hoàng thực sự lợi hại như vậy sao?”

Lúc này Đoan Mộc Du cũng bớt đau đớn, sắc mặt tốt lên rất nhiều, ngữ khí cũng tốt một ít: “Đúng vậy, võ công của hoàng thượng bí hiểm, sau này Dĩnh nhi sẽ biết.”

“Vậy chất nhi đi tìm phụ hoàng luận bàn.” Đoan Mộc Dĩnh xoay người đi vài bước, bỗng quay lại chạy đến trước mặt Đoan Mộc Du, từ trong lòng xuất ra một ngọc bội, “Cái này là của hoàng thúc phải không, đây là chất nhi nhặt được, phụ hoàng nói là của người, thiếu chút nữa quên giao cho người.”

“Cảm tạ Dĩnh nhi.” Đoan Mộc Du từ ái sờ sờ đầu Đoan Mộc Dĩnh, nắm ngọc bội trong tay. Ngón tay cái nhẹ nhàng lướt trên mặt ngọc bội trơn nhẵn, đây là bảo bối của hấn.

Đoan Mộc Dư biết Đoan Mộc Du đang suy nghĩ chuyện tình từ nhiều năm trước, nhiều năm như vậy hấn vẫn không quên người mình yêu, thực sự là kẻ si tình.

67. Chương 67

Đoan Mộc Dĩnh nhẹ nhàng chào Đoan Mộc Dư rồi rời đi, Đoan Mộc Dư trong lúc vô ý nhớ tới người thường đi theo phía sau mình, đệ đệ ngu ngốc đòi ăn mút quả, trong lòng lại tự mắng, nghĩ đến hấn làm cái gì.

“Dư nhi tại Tấn quốc, Tiêu quốc chủ có làm khó dễ người hay không?” Đoan Mộc Du quan tâm hỏi.

“Không có, Tiêu quốc chủ đối đãi với ta rất khách khí.” Đoan Mộc Dư nhớ tới lúc Tiêu Thanh Phong thanh tỉnh, trong lòng cảm thấy không thoải mái, nhưng trên mặt chỉ là bình thản.

“Như vậy thì tốt.” Đoan Mộc Du nói, Đoan Mộc Du cũng thấy tên Tiêu Thanh Phong kia không vừa mắt, hơn nữa lại bị son phấn Vương gia cấp dây đưa đến phiền lòng, hiện tại đối với huynh đệ Tiêu thị sản sinh phiền diện cực đại.

“Hoàng thúc, được được rồi, người cũng không thể ngại đắng mà không uống được.” Đoan Mộc Dư bưng chén thuốc, mỉm cười đi tới, đặt chén thuốc ở một bên, nhẹ nhàng thổi thổi.

Trong lòng Đoan Mộc Dư lướt qua một tia ám áp, song song cũng cười nói: “Dư nhi thật cẩn thận tỉ mỉ, đối với hoàng thúc còn dùng phương pháp chăm sóc cho hài tử, hoàng thúc hỏi người, hoàng thúc ngại được đắng, người sẽ chuẩn bị kẹo sao.”

Lần này Đoan Mộc Dư thực là bị Đoan Mộc Dư chọc cười, đảo qua vẻ lo lắng cao giọng cười ha hả: “Hoàng thúc, chất nhũ chuẩn bị cho ngài đường phèn, người ăn hay không ăn.” Nói xong dùng nhãn tình bướng bỉnh nhìn, thúc cháu hai người vui đùa, không khí trở nên dễ dàng hòa hợp.

Hùng Ngưu rất thành thật canh chừng Tiêu Tuấn Lương, không cho hắn chạy loạn, chỉ cần Tiêu Tuấn Lương muốn đi nhìn mỹ nam tử, Hùng Ngưu lại nói, “Tiêu Vương gia, Nhân thân vương ra lệnh, người không thể tùy tiện đi lại, phải dưỡng thương.”

Tiêu Tuấn Lương không thể nói được gì, bên người hắn là một đại cầu hùng theo giám thị, trong lòng hắn có thể thoải mái sao. Sáng sớm Tiêu Tuấn Lương đã thức dậy, xuất ra phấn son mà bắt đầu vẽ loạn, Hùng Ngưu cũng không quen nhìn bộ dáng ẻo lả của Tiêu Tuấn Lương, một người nam nhân bôi son phấn còn ra thể thống gì. Tiêu Tuấn Lương hoàn toàn không thêm để ý người khác nghĩ như thế nào, tự mình trang điểm ỳnh, ai cũng không xen vào.

“Hùng Ngưu, người thấy trang phục của bản vương có đẹp không?” Tiêu Tuấn Lương tự nhận là trang phục của mình không có vấn đề, một thân áo choàng tiên diễm, khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ, thấy thế nào cũng đẹp.

Hùng Ngưu rất cục nịnh không được, nói thật.”Vương gia, kỳ thực bộ dáng của người cũng rất đẹp, hay. . .” Hùng Ngưu nghĩ thoáng qua Tiêu Thanh Phong rồi nói, “Nếu như người không sát son phấn thì tốt rồi, tiểu nhân nghĩ bộ dáng người lúc không son phấn là đẹp nhất.”

Tiêu Tuấn Lương xoay người nhìn Hùng Ngưu, không ẻo lả như thường ngày, chăm chú suy nghĩ một chút, nói rằng: “Ngày hôm nay bản vương không hoá trang.” Nói xong bắt đầu rửa mặt, rửa sạch hết son phấn.

Hùng Ngưu nhìn thấy mặt Tiêu Tuấn Lương đã sạch sẽ, nở nụ cười. Rất cục thoát khỏi thị giác bị kích thích, trong lòng Hùng Ngưu nghĩ vạn phần may mắn khi Son phấn Vương gia nghe hắn khuyên nhủ, thế nhưng câu nói tiếp theo của Tiêu Tuấn Lương khiến Hùng Ngưu thiếu chút nữa té trên mặt đất.

“Hùng Ngưu, người cao tráng hữu lực như thế, không biết trên giường có như vậy hay không?” Tiêu Tuấn Lương nhỏ giọng nói thầm.

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt của Hùng Ngưu phong vân biến sắc. Có phải Tiêu Tuấn Lương cố ý dọa唬 hay không, vì sao nhắc tới chuyện này. Ai tới cứu cứu ta! Nội tâm Hùng Ngưu cuồng hô.

“Ai, Hùng Ngưu, nhân gia đã nghĩ muốn tìm một nam nhân tốt, an an ổn ổn hạnh phúc suốt đời, vì sao nam nhân tốt thấy ta lại dùng sức chạy xa ni.” Tiêu Tuấn Lương cũng rất buồn bực, rốt cuộc xảy ra vấn đề gì? “Là ta không đẹp sao, ta rất giống mẫu thân đã mất của ta, bọn họ nói ta rất đẹp, ta coi như là có tri thức hiểu lễ nghĩa, để năng để tìm một nam nhân tốt ta còn học tập thêm thừa, vì sao các nam nhân thấy ta bỏ chạy.” (Ồ.ò)

“Cái này. . . Cái này. . . Tiểu nhân không rõ ràng lắm.” Hùng Ngưu sát sát mồ hôi trên trán, Nhân thân vương, người giao cho nô tài nhiệm vụ không dễ làm.

“Hùng Ngưu, nhân gia muốn theo đuổi Đoan Mộc Dư, cả cánh tay của mình cũng không quan tâm, vì sao Đoan Mộc Dư không cảm động chứ?”

“. . . Thành thân vương hắn. . . Tiểu nhân cho rằng hắn. . . Hậu tri hậu giác (^o^ nhận thức muộn).”

“Hùng Ngưu, nhân gia thích Dạ Dương và Long Uyên như vậy, vì sao mỗi lần thấy bọn họ, nhân thân Long Uyên nhìn ta giống như là ta với hắn có cừu hận, ta thực sự không tốt sao?”

“. . . Tiểu nhân cho rằng hắn không biết thưởng thức.”

“Hùng Ngưu, vì sao ngươi không đẹp hơn một chút nì.”

“ . . . Tiểu nhân nghĩ ngài nên đi tìm phụ mẫu đã chết của tiêu nhân hỏi một chút.” (^o^ đỡ không được)

“Hùng Ngưu, ta rất ghét Đoan Mộc Dĩnh, vì sao Đoan Mộc Thanh Lam thương yêu hấn như vậy.”

“ . . . Tiểu nhân nghĩ hai người đó thân sinh phụ tử, phụ mẫu đều thương yêu nhi tử của mình.”

“Hùng Ngưu, ai, ái tình, đến bao giờ bản vương mới ôm được mỹ nhân về?”

“ . . . Tiểu nhân cho rằng ngài nên đi hỏi tiên tri.”

“Tiên tri nói bản vương hồng loan tinh động, hiện tại cũng chỉ có cầu hùng ngươi canh giữ ở bên người bản vương, mất hứng.”

“ . . . ”

68. Chương 68

Tiêu Tuấn Lương quyết định phải về nước, Đoan Mộc Dư nghĩ Hùng Ngưu là người Tấn quốc, đưa hấn về là hợp lý nhất, Bạch phát ma y rất không cao hứng, không muốn đầu bếp mình coi trọng phải đi, vừa định kháng nghị đã bị nhân thần hung ác độc địa của Đoan Mộc Dư làm ghen hờn. Là ai dám tùy tiện bán độc được cho đối phương, cầm miệng lại.

“Cảm tạ quốc chủ đã chiếu cố nhân gia, ai, nếu như ta là Vương gia của Tề quốc thì thật tốt.” Tiêu Tuấn Lương ngồi trên xe ngựa, lưu luyến không rời.

Lời này vừa nói ra, lực sát thương cực đại, những người đến đưa tiễn đều đen mặt, ước gì hấn đi mau.

Đoan Mộc Dĩnh lạp lạp ồng tay áo của Đoan Mộc Thanh Lam, nhỏ giọng nói: “Phụ hoàng, thả hổ về rừng, sẽ lưu hậu hoạn.”

“Trẫm tự có an bài.” Đoan Mộc Thanh Lam nói, trong mắt lóe lên sát ý băng lãnh. Chờ Tiêu Tuấn Lương đi rồi, Đoan Mộc Thanh Lam mới nói với những người bên cạnh: “Khải hoàn quay về triều, trẫm có đại sự muốn thương lượng với các ái khanh.”

Tiêu Tuấn Lương ngồi ở trên xe ngựa, nhớ lại hồi ức gặp gỡ với mọi người ở Đại Tề, chỉ có thể ai thán một chút, nhiều mỹ nam như vậy. Đường biên cảnh không dễ đi, rất xóc nảy, hơn nữa rừng cây sum xuê. Tiêu Tuấn Lương quan sát địa hình xung quanh, đôi lúc lại trò chuyện với Hùng Ngưu vài câu. Tỷ như Hùng Ngưu là người ở nơi nào, phụ mẫu lúc còn sống làm nghề gì, Hùng Ngưu cũng kiên trì trả lời mọi câu hỏi. Hùng Ngưu liều mạng chịu đựng sự ẻo lả của Tiêu Tuấn Lương, song song phi thường mong muốn bọn thị vệ bên cạnh đến thay thế ình, nhưng những thị vệ của Tề quốc vẫn cười ngựa làm ngơ.

Thích khách là một vấn đề muôn thủa, trên đường tịch mịch có thích khách làm bạn âu cũng là an ủi. Tiêu Tuấn Lương nháy mắt nhìn thích khách, vũ khí của bọn họ đều là chiến đao của quân đội Vệ quốc. Bởi vì Tiêu Tuấn Lương đang ở nơi giao nhau giữa ba nước, phía nam là quốc thổ Tấn quốc, phía tây là quốc thổ Tề quốc, ở giữa là quốc thổ Vệ quốc, nên những thích khách đã chọn nơi này để hạ thủ .

Thị vệ Đoan Mộc Thanh Lam phái đi theo hộ tống Tiêu Tuấn Lương đều rút vũ khí ra, “Bảo hộ Vương gia!”

Thích khách không cho người khác nửa điểm chuẩn bị, tiến lên cùng những thị vệ giao thủ. Cánh tay phải của Tiêu Tuấn Lương bị bẻ gãy, tay trái cầm lấy một bảo kiếm, chí ít hấn cũng muốn tự vệ. Hùng Ngưu rút ra đại đao của mình, hấn phải bảo vệ Tiêu Tuấn Lương, đây là trách nhiệm của hấn. Thích khách rất nhiều, Hùng Ngưu cùng thích khách chém giết lẫn nhau. Đại đao uy vũ sinh phong, binh khí tương tiếp, hỏa quang văng khắp nơi. Tay trái Tiêu Tuấn Lương sử dụng kiếm không thành thạo, cũng may thân hình hấn linh hoạt, tránh thoát được chiến đao của thích khách. Thủ lĩnh của bọn thích khách võ công rất cao, đao pháp quái dị, mỗi một động tác của hấn đều mềm dẻo mà hữu lực, giống như vũ đạo. Đây là loại võ công Tiêu Tuấn Lương chưa bao giờ gặp qua, bỗng nhiên Tiêu Tuấn Lương nghĩ đến vũ đạo trong nghi thức

cầu khẩn của tiên tri, chiêu thức của người này với vũ đạo của tiên tri hoàn toàn giống nhau! Bọn họ là người do Tổ Văn cung phái tới!

Thủ lĩnh của nhóm thích khách có đôi mắt hồng sắc (màu đỏ), sát ý nổi lên bốn phía thì biến thành ám hồng sắc(^o^ màu đỏ hắc ám). Tiêu Tuấn Lương đang thụ thương không phải là đối thủ của hắn, “đương” một tiếng, bảo kiếm của Tiêu Tuấn Lương bị đánh bay, thủ lĩnh thích khách định bổ xuống một đao chém chết hắn. Hùng Ngưu liền kéo Tiêu Tuấn Lương ra sau, cản lại đao phong của thích khách, trong mắt thủ lĩnh thích khách tràn ngập tiếu ý (^-^ ý cười), hắn đã gặp được đối thủ, xem ra võ công của nam nhân hùng tráng này không hề kém.

“Vương gia đi theo ta.” Hùng Ngưu kéo Tiêu Tuấn Lương bỏ chạy, thích khách lại một lần nữa ngăn cản bọn họ đào sinh (đào sinh = tìm lối thoát). Hùng Ngưu phát sinh một tiếng tê rống, toàn thân gân xanh tăng vọt, huy vũ đại đao, thích khách bị thương không ít. Tiêu Tuấn Lương nhanh chân bắt lấy một chiến mã, phi thân lên ngựa, thúc mã chạy tới bên cạnh Hùng Ngưu.

“Hùng Ngưu bắt lấy!” Tiêu Tuấn Lương hét lớn một tiếng, Hùng Ngưu một đao đánh bay đao của thủ lĩnh thích khách, phi thân thượng lên chiến mã, ôm lấy Tiêu Tuấn Lương phóng ngựa chạy vội đi.

“Thủ lĩnh, có đuổi theo không?” Một người thích khách hỏi.

“Sự tình xong xuôi, lui lại.” Trong đôi mắt hồng sắc (màu đỏ) của thích khách tất cả đều là tiếu ý, “Đi.” Thủ lĩnh thích khách ra lệnh một tiếng, tất cả thích khách nghe được đều nhanh chóng rời đi.

Hùng Ngưu mang theo Tiêu Tuấn Lương ở trong núi vòng vo nửa ngày, còn chưa tìm được đường đi, xung quanh đều là cỏ dại. Hùng Ngưu nói với Tiêu Tuấn Lương: “Vương gia, chúng ta lạc đường.”

“Lạc đường. . .” Tiêu Tuấn Lương cảm thán vì sao mình lại không may như vậy, đầu tiên là cánh tay gãy xương, hồng loan tinh cũng bay, hiện tại về nhà thì gặp thích khách, bây giờ là lạc đường, cái này gọi là chuyện gì chứ! Lá gan của tiên tri Vệ quốc quá lớn, chờ ta trở lại, sẽ cùng hoàng huynh thương lượng một chút phải báo thù thế nào!

“Hùng Ngưu, nhân gia đã đói bụng.” Tiêu Tuấn Lương sờ sờ bụng.

“Vương gia, Hùng Ngưu tìm cái gì đó cho ngài ăn.” Hùng Ngưu nhận mệnh xuống ngựa, giao chiến mã cho Tiêu Tuấn Lương, tự mình đi tìm đồ ăn. Tiêu Tuấn Lương ngồi ở trên tảng đá chờ, hắn bắt đầu hồi tưởng một ít vấn đề, gần đây hắn gặp phải rất nhiều chuyện, còn có những thích khách kỳ quái, vì sao tiên tri muốn ám sát Vương gia. Nếu như nói là Tề quốc phái thích khách ám sát ta, lại càng không phải, bọn họ có thể nhân lúc hai quân đánh nhau mà giết chết ta nhưng Đoàn Mộc Tuyết chỉ là bề gãy cánh tay của ta. Tiêu Tuấn Lương suy nghĩ, trở lại phải cùng ca ca thương lượng một chút.

Hùng Ngưu mang về mấy hai con chim trĩ, đốt lửa để nướng ăn. Nghe hương vị, Tiêu Tuấn Lương thấy bụng mình càng đói, tay hắn vội vàng cầm chim trĩ, kết quả bị bỏng, “Ai u nóng quá!” Rút tay trở về, ngón tay bị bỏng rất đau, Tiêu Tuấn Lương bỏ ngón tay vào trong miệng, tràn ngập oán niệm nhìn chim trĩ. Hùng Ngưu thở dài bất đắc dĩ, cầm lấy chim trĩ, xé một miếng thịt đưa tới trước mặt Tiêu Tuấn Lương, tức giận nói: “Vương gia há mồm, tiểu nhân uy người ăn.”

Tiêu Tuấn Lương phi thường phối hợp há mồm, nhắm nháp hưởng thụ thịt nướng, Tiêu Tuấn Lương phát hiện kỳ thực bộ dáng Hùng Ngưu rất dễ nhìn, tuy có vẻ cộc lốc, nhưng ngũ quan đoan chính, vóc người cường tráng khiến người khác nhìn vào có cảm giác tin cậy. Nếu như vẻ mặt của hắn không bất đắc dĩ như vậy thì tốt rồi.

Ăn một con xong, Tiêu Tuấn Lương nghĩ còn chưa ăn no, thế nhưng nếu ăn tiếp Hùng Ngưu sẽ không có ăn. “Hùng ngưu, ta ăn no rồi, ngươi ăn đi.” Tiêu Tuấn Lương có chút xấu hổ, không thể để cho người khác thấy nhân gia ta ăn nhiều, như vậy sẽ để lại cho Hùng Ngưu ấn tượng không tốt.

Hùng Ngưu cũng đói bụng, vài miếng đã giải quyết xong, kỳ thực hai người chưa từng ăn no. Hùng Ngưu nhìn thấy trời sắp tối, đã ăn chút gì đó, bây giờ bọn họ muốn nghỉ ngơi, nhưng ngủ thế nào bây giờ?

Trên mặt đất vừa lạnh vừa ẩm ướt. Tiêu Tuấn Lương nhú mày, vội vội vàng vàng cuộn áo choàng lại, ban đêm núi hoang rất lạnh, vạn nhất có dã thú lui tới thì làm sao bây giờ, ngủ cũng là một vấn đề.

“Vương gia đang suy nghĩ cái gì.” Hùng Ngưu hỏi.

“Chúng ta buổi tối ngủ thế nào?” Tiêu Tuấn Lương hỏi. “ Vạn nhất dã thú lui tới, chúng ta khẳng định bị ăn tươi. Hiện tại một cánh tay của ta không thể động, vạn nhất dã thú tới, ta sẽ là gánh nặng cho người.”

“Người vì cái này mà phát sầu, dễ làm.” Hùng Ngưu nở nụ cười, Tiêu Tuấn Lương cũng có lúc yếu đuối, loại cảm giác vô lực này khiến Hùng Ngưu nghĩ rằng mình vững vàng không gì sánh được, bởi vì đại tướng quân cần hấn chiếu cố, một loại hư vinh cùng thỏa mãn tự nhiên nảy sinh. Trong lúc nhất thời làm ra chuyện khiến sau này hấn thấy hối suốt đời, hấn ôm lấy Tiêu Tuấn Lương đi đến một gốc đại thụ, Tiêu Tuấn Lương vừa kịp giật mình, Hùng Ngưu đã ôm hấn phi thân lên cây, Hùng Ngưu ngồi trên cành cây, dựa lưng vào thân cây, Tiêu Tuấn Lương được hấn ôm vào trong lòng. “Như vậy không cần lo lắng bị dã thú ăn tươi, điện hạ có thể an tâm ngủ.” (chậc)

“Cảm tạ người Hùng Ngưu.” Tiêu Tuấn Lương tựa trong lòng Hùng Ngưu, nghe tiếng tim đập cường kiện hữu lực, cảm thụ cái ôm ấp ấm áp, cánh tay cường tráng ôm lấy thân thể mình, Tiêu Tuấn Lương luôn luôn chờ đợi có một người mỗi ngày bảo hộ mình như vậy, hiện tại hấn rốt cục đợi được. (ó.ò)

“Hùng Ngưu, người thấy bản thân mình thế nào?” Tiêu Tuấn Lương nhỏ giọng hỏi.

“Tiểu nhân nghĩ mình cũng ổn, chưa đạt đến mức thật dễ nhìn nhưng cũng không xấu đến mức nhận không ra người.” Hùng Ngưu nói.

“Hùng Ngưu, người không phát hiện kỳ thực bộ dáng người rất đỉnh suất sao?” (^o^ ta nghĩ “đỉnh suất” gần giống như là “nam tính” í)

“Không có.”

“Hùng Ngưu, kỳ thực bộ dáng người rất đỉnh suất.”

“Thật sao, cảm tạ Vương gia đích khách lệ.”

“Ta cũng vừa mới phát hiện.” (oạch)

“ . . . ”

Đoan Mộc Thanh Lam vừa nghe thị vệ trở về báo cáo Tiêu Tuấn Lương gặp thích khách, Đoan Mộc Thanh Lam quá sợ hãi, vội vã nói rằng: “Nhanh tìm kiếm Tiêu Vương gia, Dĩnh nhi, người dẫn nhân mã đi tìm Tiêu Vương gia.”

“Nhi thần tuân chỉ.” Đoan Mộc Dĩnh nghĩ Tiêu Tuấn Lương thật không may, liếc mắt nhìn Đoan Mộc Thanh Lam, ý nói, thích khách không phải đều do người an bài sao?

Đoan Mộc Thanh Lam lắc đầu, ý nói, không phải ta.

Đoan Mộc Dĩnh bĩu môi, biểu thị không tin, người có vô số tiền khoa. (^o^ tiền khoa = tiền án, tiền sự)

Đoan Mộc Thanh Lam phất một tay, không tin thì thôi.

Sáng sớm, thái dương đã lên, Hùng Ngưu tỉnh lại, nhưng Tiêu Tuấn Lương còn chưa tỉnh ngủ, Hùng Ngưu dựa vào ánh dương quang, tỉ mỉ quan sát Tiêu Tuấn Lương. Tiêu Tuấn Lương thực sự là đẹp, mặt mày thanh tú, da thịt trắng nõn non mịn, môi đỏ mọng diễm lệ, nếu như hấn không hóa trang và không ẻo lả, phỏng chừng có không ít người thích hấn. Bỗng nhiên Hùng Ngưu nhớ tới, chính mình cứu đại tướng quân, sau này có thể sẽ gặp may, danh tiếng đại chấn? Hoàng thượng ban thưởng rất nhiều bạc, sau đó mình có thể cưới vợ, bình an hạnh phúc sống suốt đời (^o^ cứ mơ đi anh). Hiện thực và lý tưởng luôn luôn khác nhau, Hùng Ngưu đã quên mất điểm này.

“Tiêu Vương gia, Tiêu Vương gia ——” Ngoài bìa rừng truyền đến từng đợt hoán thanh, nghe giọng nói hấn là thị vệ của Tề quốc được phái tới tìm bọn họ. Tiêu Tuấn Lương bị tiếng gọi ầm ĩ đánh thức, vui vẻ nói rằng: “Hùng Ngưu, có người đến tìm chúng ta.”

“Đúng vậy, chúc mừng Vương gia.” Hùng Ngưu vừa cười vừa nói.

Đoan Mộc Dĩnh dẫn binh sĩ tìm kiếm Tiêu Tuấn Lương, tìm nửa ngày, không gặp hình bóng. Chợt nghe tiếng rống của Hùng Ngưu từ phía xa xa, “Chúng ta ở chỗ này!” Trong lòng Đoan Mộc Dĩnh thầm mừng, mệnh người ghê gớm thật, tính toán người như vậy mà người cũng không chết. Nhưng trên mặt Đoan Mộc Dĩnh đều là biểu hiện mừng rỡ như điên, dẫn binh sĩ theo hướng thanh âm chạy tới trước mặt Tiêu Tuấn Lương, thở phào một cái.

“Tiêu Vương gia, phụ hoàng ta biết được người gặp thích khách, lo lắng vạn phần. Cũng không biết người phái thích khách ám sát là ai, vạn nhất ngài có sơ xuất gì, làm sao chúng ta có thể ăn nói với Tần quốc quốc chủ, cũng không thể làm minh bạch mọi chuyện.” Đoan Mộc Dĩnh nói.

“Ta không oán các người, ta sẽ hướng hoàng huynh nói rõ tất cả. Thích khách rất giống Tiên tri của Vệ quốc, võ công của thủ lĩnh đám thích khách rất giống với vũ đạo cầu phúc của tiên tri, hơn nữa hẳn còn có con mắt hồng sắc (màu đỏ). Tiên tri của Tổ Văn cung có người ngoại tộc, con mắt không giống người Trung Nguyên, những tiên tri này, hừ!” Tiêu Tuấn Lương hừ lạnh một tiếng, những tiên tri này, lá gan cũng quá lớn, rốt cuộc bọn họ muốn làm cái gì.

“Nguyên lai là như vậy a, bản vương trở lại cũng hướng phụ hoàng nói rõ tất cả, thỉnh phụ hoàng định đoạt.” Đoan Mộc Dĩnh trong lòng khẽ động, mỉm cười nói.

“Hùng Ngưu, chúng ta về nhà a.” Tiêu Tuấn Lương cười cầm lấy tay Hùng Ngưu, muốn Hùng Ngưu cùng nhau về nhà.

“Vương gia, tiểu nhân được hoàng thượng phái làm thị vệ của Nhân thân vương, tiểu nhân không thể cùng người về nhà.” Trong lòng Hùng Ngưu mơ hồ bất an, thế nào sau một đêm, cảm giác bầu không khí không thích hợp?

“Thế nhưng người hôm qua cùng nhân gia ngủ cùng một chỗ, thế nào ngày hôm nay lại không nhận?” Tiêu Tuấn Lương cố ý nói rất lớn, mọi người chung quanh đều nghe được. Đoan Mộc Dĩnh há to miệng, a, Hùng Ngưu cùng son phấn Vương! Trách không được ta thấy hai người là lạ, nguyên lai là cái kia! (Khổ cho Hùng Ngưu ca quá ^o^ làm ơn mắc oán a)

“Vương gia, sao người có thể nói như vậy a, ngày hôm qua tiểu nhân cùng người chỉ ngủ, trong lúc đó cái gì cũng không có.” Hùng Ngưu khẩn cấp biện minh, nói rõ rồi chứ, thực sự nói rõ rồi chứ!

“Vậy người ôm nhân gia ngủ như vậy, tỉnh ngủ lại không nhận, Hùng Ngưu, như vậy không phải là nam tử hán đại trượng phu.” Tiêu Tuấn Lương tiến đến trước mặt Hùng Ngưu, cười cực kỳ đắc ý, nói rõ ta đã thích người, người đừng hồng hồng chạy a.

Mặt Hùng Ngưu co quắp, hẳn phi thường hối hận, ngày hôm lại hảo tâm như thế, thương cảm Tiêu Tuấn Lương, kết quả là bị phiền phức.”Vương gia, tiểu nhân không có a. . .”

Đoan Mộc Dĩnh phi thường đồng tình nhìn Hùng Ngưu, nói rằng: “Hùng Ngưu a, Nhân thân vương không cần người bảo hộ, người theo tiêu Vương gia về nước làm thị vệ của hân a.” (^o^đây là cách đồng tình của Dĩnh nhi nhà ta)

“Hiếu thân vương, tiểu nhân thực sự không có cái gì với Vương gia. . .” Hùng Ngưu không biết giải thích thế nào cho rõ, ai, ta thật không may!

Tiêu Tuấn Lương cảm thấy mỹ mãn nằm trên xe ngựa, Hùng Ngưu ở phía trước điều khiển mã xa. Tiêu Tuấn Lương hướng Hùng Ngưu nói chuyện phiếm, “Hùng Ngưu, về nhà chúng ta động phòng a.”

Mã xa liệng một cái, sai lệch một chút, Hùng Ngưu sát sát mồ hôi lạnh, “...”

“Hùng Ngưu, làm Vương phi của ta a.” (chết Hùng Ngưu ca rồi a)

“. . . Vương gia, người đừng khiến tiểu nhân kích động được không.”

Đoan Mộc Dĩnh hoàn thành nhiệm vụ, trở lại đại doanh Tề quốc, cùng đoàn người Đoan Mộc Du khởi hoàn quay về triều. Đoan Mộc Dĩnh và Đoan Mộc Thanh Lam ngồi chung cùng một chỗ, Đoan Mộc Thanh Lam

cầm một quyển tấu chương, chăm chú xem. Đoàn Mộc Dĩnh ngồi trên đùi Đoàn Mộc Thanh Lam, “Phụ hoàng, nhi thần hỏi người một việc.”

“Chuyện gì?” Đoàn Mộc Thanh Lam buông tấu chương, hiếu kỳ hỏi.

“Thích khách ám sát Tiêu Tuấn Lương, nhi thần suy đoán là phụ hoàng bảo Hạ Pháp mang theo người của Bạc Nhân tộc đi làm.” Đoàn Mộc Dĩnh nói.

Đoàn Mộc Thanh Lam thiêu mi, mang theo một tia mỉm cười, thân thủ nhẹ nhàng xoa khuôn mặt Đoàn Mộc Dĩnh, xẹt qua bờ môi của hắn, sau đó vuốt ve vành tai khéo léo của thiếu niên. “Người đã biết, người nói một chút vì sao người biết ta phải Hạ Pháp đi làm chuyện này?”

“Con mắt hồng sắc, công phu sát nhân như vũ đạo của tiên tri, chỉ có Hạ Pháp có con mắt hồng sắc, võ công của Hạ Pháp là do Kỳ Duyên dạy, Kỳ Duyên xuất thân tiên tri, võ công của Hạ Pháp hiển nhiên là có liên quan đến Tổ Văn cung.” Đoàn Mộc Dĩnh dùng sức cọ trên người Đoàn Mộc Thanh Lam, giống như con mèo nhỏ tìm một nơi thoải mái, sau đó nằm úp sấp xuống.

“Người a, người không phải ái tử của trẫm, người là cái bụng của trẫm.” Một cánh tay của Đoàn Mộc Thanh Lam ôm lấy Đoàn Mộc Dĩnh, một tay cầm lấy tấu chương xem, hắn lãnh đạm nói rằng, “Tứ ca người cùng Trình Thu Vũ sắp tới Cẩm Vân thành, dù người có bao nhiêu oán hận với Trình Thu Vũ đi nữa cũng nên nhẫn một chút, tứ ca người ít về nhà, Trình Thu Vũ cũng ở không lâu, người không nên vì báo thù mà gây sự.”

“Đã biết, nhi thần không gây sự, nề mặt tứ ca nên nhi thần sẽ kiên nhẫn một chút.” Đoàn Mộc Dĩnh vừa cười vừa nói. Ta sẽ không gây sự với hắn, nhưng ta sẽ khiến hắn trong lòng khó chịu. Đối với huynh đệ mình tàn nhẫn như vậy, ta cùng hắn là thân sinh (ruột thịt), bởi vì tiên đoán mà từ nhỏ ta phải nhận hết dần vặt. Các người không ai coi ta là người nhà, không ai quan tâm ta, cuối cùng còn tham gia vào âm mưu hại chết ta. Trình Thu Vũ, đối mặt với đệ đệ của mình, tuy rằng từ nhỏ chúng ta không có sống cùng nhau, nhưng chúng ta là thân huynh đệ a, vì sao người tuyệt tình như vậy. Lẽ nào người không có hổ thẹn sao?

69. Chương 69: Phiên Ngoại: Sơn Phấn Vương Gia Cùng Cửu Hùng

Sơn Phấn Vương gia Tiêu Tuấn Lương cùng Hùng Ngưu về tới Tấn quốc, sơn Phấn Vương gia cảm giác mình thực sự là hồng loan tình động (o^ ý chỉ là tình ái đến), đã tìm một người hợp với mình. Vì vậy sơn Phấn Vương gia vào hoàng cung nói với Tiêu Thanh Phong “Hoàng thượng, thần muốn thành thân.”

“A Lương yêu thích vị tiểu thư khuê các nào sao?” Tiêu Thanh Phong hiếu kỳ hỏi thăm.

“Không phải tiểu thư khuê các, hoàng thượng, đệ đệ của mình yêu thích cái gì người cũng không phải không biết.” Tiêu Tuấn Lương hờn dỗi liếc mắt nhìn Tiêu Thanh Phong liếc mắt.

Tiêu Thanh Phong đã miễn dịch, ngón tay Tiêu Thanh Phong điểm điểm lên bàn, đã đoán sai, nga. “Đó là công tử nhà ai có ý định cùng người chung thân?”

“Cũng không phải là công tử, là một vị dũng sĩ.” Tiêu Tuấn Lương nói.

“Có thể được người yêu thương nhất định là một mỹ nam tử phong lưu tiêu sái, tuyên tiến đến cho hoàng huynh xem một chút.” Tiêu Thanh Phong vừa cười vừa nói, trong lòng âm thầm vui mừng, dù sao cũng muốn đệ đệ luôn gây tai họa này một nơi yên ổn, từ nay về sau thiên hạ thái bình. Tiểu thái giám rất cơ linh, nhanh như chớp chạy ra đại điện tuyên thánh chỉ.

Hùng Ngưu gặp mặt hoàng đế đương nhiên là phải chỉnh tề, tắm rửa một cái, cạo râu mép sạch sẽ, thay quần áo mới, nhìn qua thực sự là cao lớn hơn người. Tiểu thái giám thấy Hùng Ngưu tới, lại càng hoảng sợ. Người này cao to cường tráng kinh người, nếu như hắn cho ai một quyền, người đó nhất định thổ huyết.

“Vị đại nhân này, hoàng thượng tuyên ngài yết kiến.” Tiểu thái giám rất khách khí nói.

“Làm phiền đại nhân.” Hùng Ngưu ồm ồm nói.

“Không dám nhận, không dám nhận.” Tiểu thái giám nghĩ người này thật kinh khủng, kinh hồn táng đảm mang theo Hùng Ngưu đi vào ngự thư phòng.

Hùng Ngưu hướng Tiêu Thanh Phong hành lễ, sau đó cung kính đứng bên người Tiêu Tuấn Lương. Vóc người cao lớn khiến Tiêu Tuấn Lương có vẻ giống tiểu hài tử.

Tiêu Thanh Phong mở lớn mắt, tát vào mồm, ánh mắt đại ra, trời ạ, đây là người sao! “A lương, người người xem trọng là hán?”

“Đúng vậy hoàng thượng, thần muốn Hùng Ngưu làm Vương phi, chúng ta thật tình yêu nhau.” Tiêu Tuấn Lương có chút xấu hổ, liếc mắt nhìn Hùng Ngưu, Hùng Ngưu đỏ mặt, ai muốn cùng người thành thân! Hùng Ngưu có chút khấn trương nắm chặt nắm tay.

“Hùng Ngưu, người nguyện ý làm Vương phi sao?” Tiêu Thanh Phong vừa hoàn hồn, hán vừa quá kinh hách.

“Tiểu nhân không muốn.” Hùng Ngưu nghĩ đó là một cơ hội tốt để thoát khỏi chuyện này!

“Vì sao không muốn, Hùng Ngưu, người đã cùng ta ngủ cùng một chỗ, người muốn thoái thác!” Tiêu Tuấn Lương mặc kệ, lập tức chỉ vào Hùng Ngưu chất vấn, giống như oán phụ bị Hùng Ngưu phụ lòng.

“Tiểu nhân oan uổng a, tiểu nhân chỉ ôm Vương gia ngủ một đêm trên cây, chúng ta là thuần khiết!” Hùng Ngưu nói.

“A, ngủ trên cây!” Tiêu Thanh Phong trừng mắt to há mồm, hai người cũng quá lớn mật, yêu cầu cao độ a, trên cây làm như thế nào chứ? “Hùng Ngưu, trẫm thấy người là một người thành thật, làm việc sẽ chịu trách nhiệm, lúc này mới là lúc biểu hiện khí khái nam tử hán.”

“Tiểu nhân đã làm cái gì?” Hùng Ngưu hỏi.

“Người cùng đệ đệ của trẫm ngủ cùng một chỗ, nếu người không muốn sao có thể cùng hán ở một chỗ chứ? Mặc dù tiền lệ không có nam nhân làm Vương phi, nhưng trẫm sẽ vì đệ đệ mà phá lệ, người gả cho hán a.” Tiêu Thanh Phong vì cái đệ đệ này mà đặc biệt đau đầu, có thể có người nguyện ý thu hán, thật sự là vạn hạnh!

“Hoàng thượng, tiểu nhân thực sự không muốn làm Vương phi a.”

“Lại cự tuyệt, người muốn kháng chỉ.”

Hùng Ngưu sờ sờ cái cổ, kháng chỉ cũng bị mất đầu. Tâm không cam lòng nhưng tình thế ép buộc phải nói một tiếng thần tuân chỉ. Hùng Ngưu vốn là người cũng có cá tính, người khác ép buộc, hán cũng không tốt mà chịu được như vậy. Hùng Ngưu tàn bạo nhìn Tiêu Tuấn Lương biểu thị phản kháng, Tiêu Tuấn Lương trừng trở lại, thế nào, người có ý định kiến sao, hung cái gì hung! Hùng Ngưu bắt đầu cúi đầu, ủ rũ.

Tiêu Tuấn Lương thú Vương phi, mở tiệc chiêu đãi không ít tân khách, Hùng Ngưu mặc hỉ phục tân lang, Tiêu Tuấn Lương đạt được ước mơ mặc hỉ phục tân nương, đội mũ phượng. Trên mặt không có sát son phấn khinh khủng như thường ngày, vẻ mặt thật lại giống nữ tử quyền rũ động nhân. Lần đầu tiên Hùng Ngưu thấy Tiêu Tuấn Lương điểm lệ như vậy, trong nháy mắt hán tâm chút động. Hùng Ngưu, không thể động tâm, hán là một nam nhân, là một nam nhân, cho dù xinh đẹp như thế nào cũng là một nam nhân! Người không thể bởi vì người ta xinh đẹp mà mất đi lập trường! Hùng Ngưu cứ mâu thuẫn như vậy, nội tâm tiến hành đấu tranh tư tưởng cường liệt, triệt để chặt đứt tâm niệm.

Nói nhiều, cuộc sống gia đình của Hùng Ngưu và Tiêu Tuấn Lương cực kì bình ổn, cảm tình có thể nói là tiến triển cực nhanh. Tiêu Tuấn Lương thích nhìn mỹ nam tử là bệnh mãn tính không thể bỏ, vì thế Hùng Ngưu thập phần bất mãn, Hùng Ngưu nghĩ không biết làm sao để Tiêu Tuấn Lương ít nhìn mỹ nam tử đây?

Ngày đó Hùng Ngưu cùng Tiêu Tuấn Lương đi ở trên đường, Tiêu Tuấn Lương đi ngang qua bên người một thiếu niên, oa, thiếu niên này cũng là một mỹ nam tử. Tiêu Tuấn Lương mở to hai mắt nhìn, ư? Hình như có vị chua, Tiêu Tuấn Lương cảm thấy được trong không khí có vị chua.

“A Lương, người nhìn cái gì?” Hùng Ngưu hờn giận hỏi.

“Không nhìn cái gì, không nhìn cái gì.” Tiêu Tuấn Lương vừa cười vừa nói. Chột dạ, lại bị phát hiện, xem có chút thôi mà. Không biết từ lúc nào, Tiêu Tuấn Lương đã trở thành vật sở hữu riêng của Hùng Ngưu,

không được liếc mắt nhìn mỹ thiếu niên, ai, năm đó cho rằng có người bầu bạn thực rất tốt, nhưng bây giờ hẳn coi chừng ta như kẻ trộm thuyền.

“Ta vừa thấy người nhìn một mỹ thiếu niên.” Hùng Ngưu cười tủm tỉm nói, giống như gặp chuyện gì tốt, nhếch miệng cười, đầy gian tà.

“Không có, trong mắt nhân gia chỉ có đại cầu hùng, người thực sự là ăn giấm chua lung tung.” Tiêu Tuấn Lương hờn dỗi điểm lên cái trán Hùng Ngưu, con mắt Hùng Ngưu cười đến híp lại, hắn ôm lấy Tiêu Tuấn Lương, vừa cười vừa đi nhanh, Tiêu Tuấn Lương lại càng hoảng sợ, cầu hùng muốn làm gì?

“Người muốn làm gì?”

“Làm việc nên làm a, ta nghĩ một chút, sau này nếu như người nhìn một mỹ nam tử, ta liền làm người một ngày đêm không xuống giường được, nhìn hai người làm hai ngày, thấy thế nào?” Hùng Ngưu cười tủm tỉm nói.

“Đây là cái chủ ý ngu ngốc gì vậy, người tên chết tiệt!” Tiêu Tuấn Lương cười mắng. Thế nhưng trong lòng ngọt ngào, năm đó bám lấy cầu hùng là chính xác.

Một hôm Tiêu Thanh Phong tìm Hùng Ngưu, lén hỏi: “Năm đó người cùng A Lương ở trên cây làm thế nào, nói cho trầm biết, trầm trọng thưởng!”

“ ” Hùng Ngưu tổn hơi thừa lời xoay người bỏ đi.

“Hùng Ngưu người đã làm thế nào?” Tiêu Thanh Phong nghĩ chính mình có phải quá phận hay không, thế nhưng hắn vẫn muốn biết.

“Phải cùng A Lương trên cây ôn lại một chút thanh xuân đã mất mới được. . . . ”

70. Chương 70

Đoàn người Đoan Mộc Thanh Lam và Đoan Mộc Dĩnh về tới Cẩm Vân thành, một phen luận công ban thưởng, Đoan Mộc Dư muốn trụ ở phủ của Đoan Mộc Du, thay hắn giải độc chữa thương, Đoan Mộc Thanh Lam liền chấp thuận. Quý quý phi làm tiệc tẩy trần cho các nhi tử tại Cát Tường cung, Lâm Tần đến góp vui cùng phi thường ước ao hài tử của nàng sẽ mang lại vẻ vang ỉnh như Quý quý phi, công lao của nhi tử giúp cho địa vị của Quý quý phi càng thêm vững chắc, nàng nghĩ đến nhi tử của mình, một thân võ công nhưng thích làm du hiệp, nếu hắn có thể giống huynh đệ mình vì mẫu thân tranh vinh quang, ta cũng có thể ngẩng đầu trước mặt người khác, thực sự là hài tử bất hiếu mà.

“Tỷ tỷ, người xem lão tứ, nói là phải về nhà, thế nào vẫn chưa trở lại, trong lòng ta thực sự là lo lắng cho hắn.” Lâm Tần nói. “Chờ hắn trở về, người thay ta dạy dỗ hắn một chút.”

“Ai, nhi tử đi xa mẫu lo lắng, mẫu đi xa nhi tử không lo, những hài tử này không hề hiểu tâm tư của mẫu thân. Lão tứ chưa trở về, khẳng định là ở trên đường rong chơi. Lần này ta sẽ dạy dỗ hắn một chút, muốn hắn lưu lại vì phụ hoàng mà phân ưu, muội muội cứ yên tâm.” Quý quý phi minh bạch, Lâm Tần có nhi tử, cũng muốn dựa vào nhi tử mà ngẩng đầu trước mặt mọi người, đây là một loại tâm tư của mẫu thân mà. Quý quý phi càng muốn hài tử của mình không có tiếng tăm gì, quá mức rêu rao không phải là điều tốt.

“Đa tạ tỷ tỷ, tỷ tỷ có tri thức hiểu lẽ nghĩa, không giống ta không biết nhiều chữ, nói đạo lý lão tứ cũng không thích nghe, chuyện này ta nhờ cả vào tỷ tỷ người.” Lâm Tần vừa cười vừa nói.

“Người trong nhà khách khí cái gì.” Quý quý phi cười đáp lại.

Sau khi gia yến (tiệc gia đình) chấm dứt, Đoan Mộc Tuyết cùng Trầm Luyện muốn đi nhận lỗi với Trầm Thanh Dung, nên bọn họ đi trước một bước. Đoan Mộc Dĩnh có cung điện của mình, không cùng mẫu thân ở một chỗ, cũng cáo từ. Đoan Mộc Phi muốn cùng Đoan Mộc Thanh Lam thảo luận quốc sự, cũng

đi. Nguyệt Hoàn công chủ ngoan mệt mỏi, nên ngủ trong lòng Quý quý phi. Cát Tường cung náo nhiệt lại quay về yên lặng, Quý quý phi ngồi trên ghế ôm tiểu nữ nhi, Lý Hoài An đứng ở bên cạnh cùng nàng.

“Hoài An a, vì sao trong lòng ta luôn luôn bất an.” Quý quý phi nói.

“Vì sao trong lòng nương nương lại bất an?” Lý Hoài An hỏi.

“Chuyện của Dĩnh nhi.” Quý quý phi yếu ớt nói, Quý quý phi biết chuyện tình của trượng phu và nhi tử của mình, trong lòng nàng luôn có áp lực lo lắng cùng bất an.

“Điện hạ vẫn tốt, có vẻ hạ thương yêu hẳn như vậy, hạ chắc chắn cẩn thận bảo hộ điện hạ.” Lý Hoài An thoải mái nói.

“Không phải vấn đề này, ta nghĩ chuyện tình của Dĩnh nhi cùng phụ hoàng hẳn, mọi người trong cung đều truyền tai nhau, triều thần cũng có biết. Dĩnh nhi sẽ bị thiên cổ bêu danh, mê hoặc phụ thân của mình. . . Vì sao ta lại gặp loại chuyện này.” Quý quý phi lo lắng nói.

“Hoàng thượng hạ lệnh không được tùy tiện đàm luận, bọn họ còn đang đàm luận, truyền tới tai hoàng thượng sẽ là tử tội.” Lý Hoài An nói.

“Hoài An, một người là nhi tử của ta, một người là trượng phu trên danh nghĩa của ta, ta nên làm cái gì bây giờ.” Quý quý phi chẳng biết xử lý chuyện này thế nào, lòng của nàng phi thường hỗn loạn.

“Nương nương, chuyện này nương nương vô pháp nhúng tay, dù sao cũng liên quan tới hoàng thượng, hoàng thượng là dạng người gì, người tự mình hiểu rõ nhất.” Lý Hoài An nói.

“Ai! Việc xấu trong nhà bất khả ngoại dương (^o^ việc xấu trong nhà không thể nói ra), sau này nếu trong cung còn có người nhắc tới việc này, đều xử lý cẩn thận cho ta.” Quý quý phi lạnh lùng nói, nàng phải bảo vệ nhi tử của mình. Trong lòng Quý quý phi lo lắng cho nhi tử, chỉ cần hài tử này không phạm bất cứ sai lầm nào là được.

“Nương nương nên bình ổn tâm tử, nhị hoàng tử y thuật cao siêu, ở bên ngoài chịu không ít khổ, hoàng thượng sẽ thương cảm hẳn. Ngũ hoàng tử là người tùy tiện, coi như là thô trung hữu tế (đơn giản nhưng cũng có ích), hoàng thượng thái tử biết hẳn sẽ không tranh ngôi vị hoàng đế, nói vậy tương lai có thể làm một Vương gia nhàn tản, lục hoàng tử có hoàng thượng che chở, người không cần lo lắng.” Lý Hoài An nói.

“Quân tâm khó dò, lúc hoàng thượng thích thì sẽ thấy thuận mắt. Lúc hẳn không thích, thấy thế nào cũng không thuận mắt. Dựa vào ân sủng của hoàng thượng, không được.” Quý quý phi cảm thán nói, dựa vào ân sủng của hoàng đế, mờ ảo không thật, ta nên vì nhi tử của mình mà chuẩn bị trước. “Mặc dù Dư nhi và Tuyết nhi đều không phải ta sinh ra, nhưng ta nuôi nấng bọn nó không dễ dàng, đối xử với bọn nó hơn hẳn thân sinh. Ta chỉ cầu mỗi một hài tử của ta đều bình an, vinh quang và những thứ khác ta chưa từng nghĩ tới. Kỳ thực, Hoài An, được người quan tâm, ta cả đời này rất hạnh phúc.”

“Người đừng duy nghĩ nhiều quá.” Lý Hoài An vừa cười vừa nói.

“Một người suốt đời có thể có một người thật tình yêu thương chính mình, đồng thời còn có thể gần nhau cùng một chỗ, cuộc đời này đã đủ.” Quý quý phi mỉm cười nhìn Lý Hoài An, “Cảm tạ người, Hoài An, một mực ở đây làm bạn ta, ta còn có cầu mong gì hơn nữa chứ.”

“Nương nương nói quá lời, Hoài An tự nguyện.” Lý Hoài An đối diện với Quý quý phi một lúc lâu, thỏa mãn nở nụ cười.

Đoan Mộc Dĩnh ở cung điện của mình tu luyện xong tâm pháp, trong lòng có chút không thoải mái. Hẳn nhớ tới lúc hẳn đứng ở trên triều, có một số triều thần mang theo ánh mắt khinh bỉ nhìn hẳn. Đoan Mộc Dĩnh nhạy cảm nhận thấy được bọn họ biết quan hệ của mình và Đoan Mộc Thanh Lam, bọn họ cười mình vô sỉ, có thể cùng phụ thân của mình loạn luân. Đoan Mộc Dĩnh tự giấu, một cây làm chẳng nên non, lẽ nào việc này đều oán ta sao (^o^ ý em là oán thêm cả Lam ca í)? Xem ra chính mình là gánh trên lưng rắc rối, Đoan Mộc Dĩnh buồn cười nghĩ, không biết có trung thần nào dám đứng ra chỉ trích Đoan Mộc Thanh Lam hay không, có thể không sợ chết sao? Còn lâu mới có thể, các đại thần rất biết giữ mình, những người đó làm sao dám đối mặt với Đoan Mộc Thanh Lam chứ?

“Nghĩ cái gì, xuất thần như vậy?” Đoan Mộc Thanh Lam đã nằm bên cạnh Đoan Mộc Dĩnh từ bao giờ, hai bàn tay to kéo Đoan Mộc Dĩnh ôm vào trong ngực.

“Nhi thần đang suy nghĩ một chút, ánh mắt của các đại thần nhìn nhi thần, tràn ngập khinh miệt, bọn họ đang cười nhi thần.” Đoan Mộc Dĩnh nói.

“Cười Dĩnh nhi, những người này có phải là quá nhàn rồi không có gì làm nữa không, dám quản chuyện bên người trẫm.” Đoan Mộc Thanh Lam tức giận nhíu chặt lông mày, thật là, xen vào việc của người khác, hừ, xem ra các ngươi còn chưa biết điều!

“Nhi thần nghĩ bọn họ nhận thức chúng ta cùng một chỗ là loạn luân, thế tục lễ pháp không cho phép, bọn họ là hóa thân của chính nghĩa, phải giữ gìn lễ pháp bình thường.” Đoan Mộc Dĩnh mơ hồ có chút lo lắng, bọn họ cùng một chỗ thời gian lâu, rốt cuộc có bao nhiêu người không hài lòng, sẽ nghĩ ra biện pháp gì đối phó hẳn.

“Bọn họ quản được sao, lũ người không biết lượng sức mình, luôn tìm cách khoe khoang trước mặt trẫm, dùng cái chết để can gián sao, trẫm không thiếu trung thần, bọn họ muốn lưu danh sử sách, trẫm sẽ thành toàn bọn họ. Trẫm sớm ác danh lan xa, không sợ lại nhiều thêm một chút.” Đoan Mộc Thanh Lam cúi đầu hôn nhẹ Đoan Mộc Dĩnh, muốn hẳn yên tâm.

“Phụ hoàng, khi nào chúng ta tuyên chiến với Vệ quốc?” Đoan Mộc Dĩnh hỏi.

“Nhanh thôi, trẫm đã phái người liên lạc với Tấn quốc và Lương quốc quốc chủ, ba nước chia cắt Vệ quốc.” Đoan Mộc Thanh Lam nói, nhiều lần cân nhắc lợi hại, Đoan Mộc Thanh Lam mới đưa ra quyết định như vậy.

“Phụ hoàng, Lương quốc sẽ đồng ý sao, lần trước quốc chủ của bọn họ hình như không muốn cùng chúng ta liên thủ.” Đoan Mộc Dĩnh nói.

“Hắn sẽ đồng ý, không một ai muốn bỏ qua cơ hội chiếm lĩnh lãnh thổ Vệ quốc.” Đoan Mộc Thanh Lam nhớ tới Phi Nhiễm, hận đến nghiến chặt răng, những tiên tri chết tiệt, hoàng tộc Vệ quốc chết tiệt, các người hãm hại hài tử của ta thế nào, ta trả lại cho các người gấp bội!

“Nhi thần nghe nói các tiên tri này rất lợi hại, thắng Vệ quốc không phải dễ dàng.”

“Bọn họ lợi hại, Kỳ Duyên có thể biết được điểm yếu của bọn họ, đối phó bọn họ không khó.” Đoan Mộc Thanh Lam thần bí cười, “Dĩnh nhi, hiện tại không phải lúc suy nghĩ những chuyện này, chúng ta đi ngủ thôi.”

Đi ngủ, là làm cái việc gì chứ, Đoan Mộc Dĩnh tức giận liếc mắt nhìn Đoan Mộc Thanh Lam, nhưng cũng không có cự tuyệt khiêu khích của Đoan Mộc Thanh Lam, quần áo giải khai, thiếu niên nằm trong cái ôm ấp của Đoan Mộc Thanh Lam tận lực thả lỏng thân thể của chính mình, tùy ý người mình thích muốn làm gì thì làm, lúc Đoan Mộc Thanh Lam đang ở trong cơ thể Đoan Mộc Dĩnh dâng lên từng đợt sóng nhiệt triều, Đoan Mộc Dĩnh bỗng nhiên nói, “Phụ hoàng, lúc nào nhi thần lúc có thể ở mặt trên ni?”

“...” Hắn thế nào còn không có quên, Đoan Mộc Thanh Lam bắt đầu dĩ thử dài nói rằng, “Chờ người cao hơn a.”

“Chờ ta cao lên, vạn nhất ta không cao lên, ta đây còn có cơ hội sao!” Đoan Mộc Dĩnh oán giận bĩu môi, đôi môi đỏ mọng bị hôn đến sưng lên, Đoan Mộc Thanh Lam thích Đoan Mộc Dĩnh làm nũng cầu kinh, thực sự là khả ái cực kỳ. Đoan Mộc Thanh Lam bỏ qua lời nói không hài lòng của thiếu niên, trêu chọc khiến thiếu niên nổi lên dục vọng ... Đại kế phản công bị ngâm nước nóng.

Đoan Mộc Dư ở trong thư phòng giúp Đoan Mộc Du thượng dược xong, Đoan Mộc Du vẫn còn chưa ngủ, thương thể được Đoan Mộc Dư tỉ mỉ trị liệu từ từ khôi phục. Đoan Mộc Du mỉm cười nhìn Đoan Mộc Dư vẫn cẩn thận chăm sóc mình, cái hài tử này thật giống mẫu thân hắn, là một người ôn nhu cẩn thận tỉ mỉ.

“Dư nhi ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.” Đoan Mộc Du nói.

“Hoàng thúc, chất nhi không mệt.” Đoan Mộc Dư nói.

“Có một số việc để cho bọn hạ nhân đi làm, người không cần tự thân làm, một Vương gia như người lại khiến cho hoàng thúc cảm thấy dường như mình ngược đãi hạ nhân.”

“Việc này đã thành thói quen, nhất thời không sửa được, lần sau chắc hẳn sẽ chú ý.” Đao Mộc Dư cũng hiểu được thân phận của mình thay đổi, thói quen trước đây cần phải sửa.

“Hoàng thúc biết người chịu không ít khổ, hoàng thúc chắc chắn thống lĩnh nhân mã san bằng Vệ quốc, giết sạch những người đã từng hãm hại người.” Đao Mộc Du vừa nghĩ tới Đao Mộc Dư ở tại Vệ quốc bị dẫn vật, bị người vứt bỏ nơi vùng hoang vu, trong lòng dấy lên hừng hực lửa, hiện tại hẳn đã muốn mang binh san bằng Vệ quốc báo thù cho Đao Mộc Dư.

“Hoàng thúc, chuyện quá khứ, không cần để ở trong lòng, không phải bây giờ chắc hẳn vẫn rất tốt sao.” Đao Mộc Dư nói bình thản, trong lòng tràn ngập âm áp khi có người quan tâm mình, hoàng thúc vẫn đối với mình tốt như vậy.

“Theo ý tứ của hoàng thượng, đánh Vệ quốc ngay trước mắt, Dư hẳn có muốn cùng hoàng thúc tham chiến?” Đao Mộc Du từ tốn cẩn thận hỏi, hẳn sợ Đao Mộc Dư sẽ không đồng ý, kỳ thực hẳn phi thường cam tâm tình nguyện cùng Đao Mộc Dư đồng sinh cộng tử. (^o^)

“Muốn, chắc hẳn có thể ở tại quân danh làm quân y chữa thương ọi người.” Đao Mộc Dư vừa cười vừa nói. Đao Mộc Dư nghĩ mình không có việc gì làm, vừa lúc đi làm đại phu cứu người cũng tốt.

Đao Mộc Du cầm lấy khối ngọc trên bàn, đặt ở trong lòng bàn tay cảm nhận xúc cảm trơn nhẵn. Đao Mộc Dư nghe nói Đao Mộc Du có một vợ, vợ của hẳn chết đi để lại khối ngọc này, Đao Mộc Du mỗi ngày đều giữ nó ở trên người, từng giờ từng khắc đều nghĩ đến người đã chết kia. Đao Mộc Dư từng nghĩ tới, nếu như có một người thích mình giống như hoàng thúc thích người kia thì tốt, ai, cũng chỉ là giấc mộng a!

“Hoàng thúc, chắc hẳn đi nghỉ ngơi, người cũng nghỉ ngơi a.” Đao Mộc Dư đứng dậy xin cáo lui, Đao Mộc Du có chút nhìn hẳn rời đi, thầm nghĩ, hoàng huynh ta cùng hẳn tử của hẳn đã ở cùng một chỗ bao lâu, bọn họ vẫn bàng quan với ánh mắt thế nhân, ta cần gì phải rụt rè, Đao Mộc Du âm thầm hạ quyết tâm.

Chuyện Đao Mộc Dĩnh lo lắng rốt cục đã xảy ra, lúc Đao Mộc Thanh Lam lâm triều, miễn chuyện tuyển tú năm nay, tuyên bố phóng xuất một nhóm cung nữ. Những người có nữ nhi tiến cung đều cảm thấy khó chịu, một quan viên mới được đề bạt, nhện không được đưa ra chuyện này, “Hiếu thân vương mê hoặc quân vương, bệ hạ hãy vì giang sơn xã tắc lê dân bách tính của Tề quốc, thỉnh hoàng thượng quyết đoán.”

Lăng Đầu Thanh thật có dũng khí, tất cả quan viên đều sợ ngầy người, chuyện Đao Mộc Dĩnh và Đao Mộc Thanh Lam mọi người đều hiểu nhưng ai cũng không dám nói ra, ngày hôm nay thế nào lại có một người dúi mũi. Lăng Đầu Thanh hiển nhiên biết hẳn đang mạo hiểm, nhưng là hẳn mong muốn hoàng thượng tuyển tú nữ, còn có thể đưa nữ nhi của mình vào hậu cung sau đó được hoàng thượng ân sủng.

“Nga? Dĩnh nhi mê hoặc quân vương, vì giang sơn xã tắc trăm phải quyết đoán sao?” Đao Mộc Thanh Lam nghe lại con mắt, bầu không khí trở nên áp lực.

“Hoàng thượng, hãy vì giang sơn xã tắc mà định đoạt.” Đại thần này còn đang kiên trì với luận điệu của mình, “Bệ hạ tìm kiếm người tài ba hiền sĩ vì nước mà cống hiến, lúc bọn họ tới nhìn thấy tình cảnh như vậy, sẽ nghĩ hoàng thượng như thế nào.”

“Trăm ngàn nạp hiền sĩ, là vì muốn dân giàu nước mạnh, là vì trăm thấy cuộc sống của bách tính so với nước khác kém hơn nhiều, trăm không cần những đại thần quản việc nhà của trăm, mỗi ngày lái nhái lăm bầm khoa tay múa chân bên cạnh trăm, trăm không phải là tiểu hài tử!” Đao Mộc Thanh Lam lạnh giọng nói, mang theo phần nộ, những người này mới được đề bạt, có rất nhiều việc chưa được quản giáo!

“Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, bệ hạ nên đặt việc tu thân lên hàng đầu, người là tấm gương của vạn dân, mọi người ngưỡng vọng người, nhất cử nhất động của hoàng thất bách tính cũng sẽ đều noi theo, bệ hạ nên sáng suốt.” Lăng Đầu Thanh vẫn còn đang kiên trì với ý kiến của mình.

“Nói như thế, để làm tấm gương của vạn dân, trăm phải hi sinh nhi tử của mình sao?”

“Bệ hạ lúc này lấy vạn dân làm trọng.”

Chu Thanh, Quý Dương vừa nhìn, sự việc liên quan đến cháu ngoại của mình, không thể không quản a.

“Bệ hạ.” Chu Thanh đi tới quỳ trên mặt đất, “Thần cho rằng Hiếu thân vương không có mê hoặc quân vương, hoàng thượng thương yêu tiểu nhi tử của mình là thường tình, giả như dân gian có người rất thương yêu tiểu nhi tử, dựa theo ý tứ đại nhân, vị phụ thân này cũng có thể giết chết nhi tử của mình sao.” Âm điệu của Chu Thanh không vội không chậm, nhưng tự tự là thật. Chúng thần tử tử vừa nghĩ, xác thực như vậy, là người ai không có một chút bất công chứ, thân là phụ mẫu quá thương yêu tiểu nhi tử cũng không phải chuyện mới mẻ, vấn đề là hoàng thượng cùng lục hoàng tử đã vượt qua cái phạm trù này, thế nhưng ai cũng không dám nói ra.

“Chu đại nhân, hoàng thượng đối với lục hoàng tử sủng ái đã không còn là sự cưng chiều của phụ tử.” Lăng Đầu Thanh nói.

“Xin hỏi đại nhân, không phải cưng chiều thì là cái gì, ngài nói một chút xem.” Chu Thanh mỉm cười nói. Đại thần trong triều bỗng nhiên nhớ tới chuyện Chu Thanh vạch trần Dương thị, thủ đoạn của hắn, không thể xem thường.

“Đây là loạn luân?” Lăng Đầu Thanh tức giận nói ra.

Sắc mặt Đao Mộc Thanh Lam âm trầm, một chưởng phá nát bàn làm bằng đàn mộc phía trước. Thanh âm nghiền nát quanh quẩn tại đại điện, Lăng Đầu Thanh lại càng hoảng sợ, chúng đại thần kinh hồn táng đảm.

“Câm miệng!” Đao Mộc Thanh Lam phẫn nộ tới cực điểm, bộ mặt co quắp, thật là dọa người.

“Đại nhân, nói phải có chứng cứ.” Chu Thanh lấy lại bình tĩnh, cổ lấy dũng khí nói, “Nói phải có chứng cứ, người có chứng cứ sao?”

Chứng cứ, ai có chứng cứ xác thực hoàng thượng loạn luân chứ! Lăng Đầu Thanh tròn mắt, mình không có chứng cứ, kỳ thực việc này người trong cung đều rõ ràng, thế nhưng người theo bên cạnh hoàng thượng, có ai dám đứng ra chỉ vào hoàng đế nói hoàng đế loạn luân chứ? Trừ phi hắn chán sống. Lăng Đầu Thanh nghẹn lời.

“Hừ, khi quân chi tội không thể tha thứ, kéo hắn đi cho trảm!” Đao Mộc Thanh Lam hừ lạnh một tiếng.

“Hoàng thượng, thần chết không tiếc, thế nhưng thần một mảnh tâm trung trời xanh chứng giám. Bệ hạ không nên dung túng Hiếu thân vương, bệ hạ nên sáng suốt, thần chết không tiếc.” Lăng Đầu Thanh bị thị vệ tha ra ngoài triều đình, vội vàng biểu thị trung thành, thế nhưng những lời này của hắn lại là khiêu khích với Đao Mộc Thanh Lam.

“Cắt lưỡi của hắn cho trảm, không được tùy tiện nói loạn!” Đao Mộc Thanh Lam nói.

“Sau này còn ai dám bàn luận việc nhà của trẫm, vũ nhục danh dự hoàng thất, giết không tha.” Ánh mắt Đao Mộc Thanh Lam như lưỡi dao sắc bén đảo qua, uy hiếp quần thần.

Đao Mộc Thanh Lam phát tiết phẫn nộ xong, vừa ngồi xuống, chợt nghe một đại thần khởi tấu.

“Thần khởi tấu hoàng thượng, Diêu Tử Minh – Diêu đại nhân giám sát việc xây dựng kênh đào, khiến dân phu tử vong khoảng chừng hơn mười người, chuyện này ảnh hưởng không tốt, dân tình kêu ca rất lớn. Dân phu hiện tại phải đi mở rộng kênh đào, ai sẽ làm ruộng?” Vị này đại thần nói.

“Thật sao, dân tình kêu ca rất lớn chuyện xây dựng kênh đào sao. Ý của Ái khanh là gì a?” Ngữ điệu của Đao Mộc Thanh Lam nâng lên một âm tiết, lãnh đạm hỏi.

“Theo ý của thần, đình chỉ việc xây dựng kênh đào, để nông phu về làm ruộng, xử lý nghiêm khắc Diêu Tử Minh.” Đại thần nói.

“Ái khanh, Tề quốc có bao nhiêu đất canh tác? Có bao nhiêu đồng cỏ và nguồn nước màu mỡ?” Đao Mộc Thanh Lam hỏi.

“Ngạc. . . Thần ngu dốt.” Đại thần nói. Đại thần sát sát mồ hôi trên đầu, trong lòng thầm nghĩ hoàng thượng hỏi cái này làm cái gì.

“Những điều này Diêu Tử Minh đều biết rõ, lương thực của Tề quốc đều là cần nhờ thương nhân tới ngoại quốc mua, không có ăn tất cả mọi người sẽ chết đói. Diêu Tử Minh xây dựng kênh đào là muốn tăng khả năng tưới tiêu cho đồng ruộng, để Tề quốc có khả năng tự cấp tự túc lương thực.” Đao Mộc Thanh Lam nói, “Những dân phu chết đi, ban thưởng tước vị, phần thưởng gửi cho người nhà. Mất khanh quá thiên cận, trở lại tra cho trăm toàn quốc có bao nhiêu thổ địa có thể trồng trọt, hàng năm bách tính thiếu bao nhiêu lương thực, lui xuống đi.”

Đại thần sát sát mồ hôi, Chu Thanh và Quý Dương trong lòng cười thầm, trên mặt giấu diếm thanh sắc. Bọn họ biết Diêu Tử Minh xây dựng kênh đào, có mấy người dân phu trượt chân xuống kênh đào ngã chết, chuyện này cũng không liên quan đến Diêu Tử Minh, Diêu Tử Minh cũng không có hại chết ai. Hừ, đây là đồ kỵ, đồ kỵ có ích lợi gì, không có tài năng hà tất tự mình chuốc lấy cực khổ.

71. Chương 71

Đao Mộc Đình đã sớm phụng chỉ chờ ở Trữ thái điện, Đao Mộc Thanh Lam cùng thái tử và các đại thần tâm phúc sau khi bãi triều liền đến đó, Đao Mộc Đình đã triển khai địa đồ, lần này hẳn sớm có chuẩn bị, cầm một cái ghế gỗ nhỏ giải quyết vấn đề chiều cao, chờ các đại thần cùng nhau nghiên cứu cách đánh Vệ quốc.

“Dĩnghi, người nói một chút, chúng ta làm sao tiến công Vệ quốc, tiến công từ nơi nào thì đối với chúng ta có lợi.” Đao Mộc Thanh Lam mỉm cười nói. Ánh mắt mọi người đều xoát xoát nhìn phía Đao Mộc Đình, khiến Đao Mộc Đình có chút xấu hổ.

“Nhi thần cho rằng đầu tiên nên chiếm các thành trì gần biên cảnh vào tay, dùng kỵ binh, ba ngày liền thủ thu thập thành trì nhỏ, hẳn là có thể làm.” Đao Mộc Đình dùng cây gậy nhỏ chỉ vào vị trí các thành trì, “Những thành trì này được bình nguyên (^o^ đồng bằng) vây quanh, ruộng đồng đông đảo, lúc chúng ta chiếm lĩnh những địa phương này, phản ứng của triều đình Vệ quốc sẽ là phái binh đánh chúng ta, nhất định phải đi qua lộ tuyến khâu nguyên (vùng trung du), mà khâu nguyên là rừng cây rậm rạp, dễ dàng cho chúng ta phục kích.”

“Tốt thì tốt, nhưng ba ngày liền thủ thu thập thành trì, làm sao đạt được?” Hạ Pháp hỏi, kỵ binh của Bạc Nhân tộc rất tinh nhuệ, thế nhưng liên thủ ba ngày thu thập thành trì, có điểm khó.

“Hạ tướng quân, đêm tối chúng ta âm thầm vây trụ ngoài cửa thành, người ngựa không được phát ra tiếng vang, chờ sáng sớm lúc cửa thành mở ra, chúng ta nhất cử chạy ào vào khiến bọn họ một trở tay không kịp, không cần tổn hại nhiều binh sĩ, hẳn không phải việc khó.” Đao Mộc Đình vừa cười vừa nói, “Bản lĩnh của Hạ tướng quân và kỵ binh của Bạc Nhân tộc bưu hãn, bản vương tin tưởng ngài chắc chắn làm được.”

“Sau đó Trầm tướng quân thống lĩnh kỵ binh mai phục tại khâu nguyên (vùng trung du), tiêu diệt tiến công của Vệ quốc, binh sĩ của Thành thân vương sẽ chia từng nhóm đóng quân tại những lãnh thổ Tề quốc chiếm đóng được, chúng ta tuyên chiến với Vệ quốc, đưa chiến kỳ hắc sắc của Tề quốc cắm trên cung đình của Vệ quốc.” Đao Mộc Thanh Lam đối với việc mở rộng lãnh thổ quốc gia vô hạn mưu cầu danh lợi, lãnh thổ Tề quốc được mở rộng trong tay hắn, hắn cũng được cho là một vị quân chủ vĩ đại.

“Chỉ dựa vào Tề quốc chúng ta, làm sao chiếm đoạt Vệ quốc, một ngày chiến tranh giằng co, thực lực của một nước chúng ta không đủ để chống đỡ.” Thừa tướng lo lắng nói. Chiến tranh kéo dài, vô cùng bất lợi.

“Những quan phủ nơi thành trì của Vệ quốc bị chúng ta chiếm lĩnh chắc chắn đều thu thuế ruộng, ta sẽ lấy bạc của người Vệ quốc đánh người Vệ quốc.” Đao Mộc Đình nói.

Thật đơn giản, nước dùng hóa nguyên thực (^o^ nước cũng có thể biến thành thức ăn). Mọi người nở nụ cười, Đao Mộc Thanh Lam bỗng nhiên nghĩ tới Tang gia, không phải hắn đã nói muốn báo đáp ta sao, phải hỏi hắn đòi tiền. Đao Mộc Thanh Lam cùng Đao Mộc Đình cười tủm tỉm liếc mắt nhìn Long Uyên, trong lòng Long Uyên run lên, hẳn sẽ không hỏi ta đòi tiền chứ (^o^ đừng phải cha con hồ ly rồi anh ơi). Mọi người theo ánh mắt Đao Mộc Thanh Lam nhìn lại, rất nhất trí tập trung trên người Long Uyên. Đao

Mộc Thanh Lam phát động chiến tranh, đang rất cần tiền, xem ra lần này mình không thể không xuất tiền túi ra, Long Uyên bắt đầu hối hận vì sao lại để Dạ Dương tới Tề quốc. Long Uyên bắt đầu nói rằng: “Thần nguyện ý quyên cho quân đội ba vạn lượng hoàng kim.”

“Long ái khanh trung quân báo quốc, khả kính khả bội (đáng kính đáng phục), người đầu phong thưởng ngợi khen người nhà của Long ái khanh, ban thưởng mỗi người một kim biển.” Đao Mộc Thanh Lam vừa cười vừa nói.

Kỳ thực trong lòng Long Uyên vô cùng oán giận, ba vạn hoàng kim thay đổi lấy một khối kim biển, mỗi ngày cung phụng tại nhà thì có lợi gì. Ai, ngày nào đó khuyên nhủ Dạ Dương, cùng ta chạy xa khỏi đây. Trong lòng thì nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng luôn nói tạ ân, tạ ơn hoàng thượng ngợi khen.

Đao Mộc Dĩnh nhìn hẩn nghĩ một đằng nói một nẻo, trong lòng cũng là từng đợt buồn cười, rốt cục cũng sắp đối đầu cùng Vệ quốc và tiên tri, trong lòng chờ mong và hưng phấn không gì sánh được.

“Trẫm đã liên lạc với Tấn quốc và Lương quốc, Tấn quốc quốc chủ đã đồng ý cùng chúng ta đánh Vệ quốc, Lương quốc quốc chủ còn đang do dự bất định, chúng ta cùng Tấn quốc động thủ trước, người động thủ trước sẽ chiếm ưu thế.” Đao Mộc Thanh Lam nói, “Chúng ta phải nhanh tốc, xuất kích chớp nhoáng!”

“Tuân chỉ!” Vừa nói hành quân chiến tranh, võ tướng đều hưng phấn, Đao Mộc Dĩnh cũng rất hưng phấn, lần này có thể ra chiến trường, lần này ta phải vinh quang trở về. Sau đó Đao Mộc Thanh Lam bắt đầu phân phó nhiệm vụ ọi người, Đao Mộc Dĩnh nháy mắt chờ Đao Mộc Thanh Lam phân ỉnh một nhiệm vụ, cho dù làm binh sĩ cũng được. Thế nhưng lúc phân xong nhiệm vụ, Đao Mộc Dĩnh mở to mắt, vụt sáng vụt sáng nhìn Đao Mộc Thanh Lam, vì sao không có nhiệm vụ cho ta ni?

“Phụ hoàng, có phải người đã quên cái gì hay không?” Đao Mộc Dĩnh bắt măn hỏi.

“Trẫm đã quên cái gì?” Đao Mộc Thanh Lam giả giả không biết, cười tủm tỉm phản vấn Đao Mộc Dĩnh.

“Tất cả mọi người đều được phân nhiệm vụ, còn Dĩnh nhi, nhi thần cũng muốn ra chiến trường.” Đao Mộc Dĩnh bắt măn nói, ta hiện tại rất mất hứng, thực sự thực sự rất mất hứng, người nuốt lời.

“Dĩnh nhi, phụ hoàng không phải đã nói sao, lúc nào ngươi cao đến vai phụ hoàng, ngươi có thể ra chiến trường.” Đao Mộc Thanh Lam cố ý chọc tức nhi tử của mình, hẩn phát hiện lúc Đao Mộc Dĩnh cúi kính khả ái cực kỳ.

“Phải đợi tới khi nào a, vạn nhất nhi thần không cao lên, chẳng phải là vĩnh viễn không có cơ hội ra chiến trường, mỗi ngày đều phải ngồi lý luận suông.” Đao Mộc Dĩnh bắt măn kháng nghị.

Mọi người nhin cười, lục điện hạ thật thú vị, tựa như một hài tử cáu kỉnh. Hẩn vốn là một hài tử mà, tính tình thật đáng yêu. Đao Mộc Thanh Lam nhìn xuống thấy Đao Mộc Dĩnh giận đối với mình, tâm tình sung sướng nói rằng: “Dĩnh nhi theo phụ hoàng tác chiến, phụ hoàng muốn đích thân lĩnh binh tác chiến, một lần giết sạch!”

“Thật sao, thật tốt quá!” Đao Mộc Dĩnh vui vẻ nhảy dựng lên, ôm Đao Mộc Thanh Lam dùng sức hôn một cái, chợt nghe bẹp một thanh âm vang lên, Đao Mộc Dĩnh cảm thấy cả người lâng lâng hưng phấn cực kỳ. “Nhi thần đi nói ẫu thân nhi thần muốn lên chiến trường!”

“Ngươi hài tử này, càng ngày càng bướng bỉnh.” Đao Mộc Thanh Lam bắt đầu dĩ trách cứ Đao Mộc Dĩnh, ngoài miệng trách cứ nhưng trong lòng lại vô cùng vui vẻ.

“Gần đây nhi thần rất ngoan, không tin phụ hoàng có thể hỏi thái tử thái phó, nhi thần đi học có nghe lời hay không.” Đao Mộc Dĩnh trát trát nhần tình nói.

“Đúng đúng đúng, ngươi không có ngủ tại lớp học, phụ hoàng hẩn là phải ngợi khen ngươi a.”

“ . . . ” Trong lòng Đao Mộc Dĩnh hơi oán giận, còn nói nhân gia gây sự.

Đao Mộc Ngọc Hàn cùng Trình Thu Vũ đi trên đường Cẩm Vân thành, dọc theo đường đi bọn họ du sơn ngoạn thủy, rốt cục cũng tới nhà của Đao Mộc Ngọc Hàn. Trình Thu Vũ có chút khấn trương, đây là lần

đầu tiên đến nhà của bằng hữu, Trình Thu Vũ nói: “Ta đi mua lễ vật, tặng phụ mẫu của ngươi. Lần đầu tiên tới cửa, không thể không có lễ.”

“Không nên nghi thức xã giao như vậy, phụ mẫu ta cái gì cũng không thiếu, không cần mua bất cứ cái gì.” Đao Mộc Ngọc Hàn nói, “Thấy ta bình an về nhà, phụ mẫu ta vạn phần vui vẻ, ngươi không cần cần cần dực dực như vậy.”

Trình Thu Vũ có chút lo lắng, Đao Mộc Ngọc Hàn cho hắn cảm giác thần thần bí bí, hắn tuyệt đối không phải công tử bình thường, Trình Thu Vũ không thể nói rõ Đao Mộc Ngọc Hàn thần bí chỗ nào, nói chung là không nhìn ra. “Ngọc Hàn, ta có chút lo lắng, bái phỏng phụ mẫu của ngươi như vậy có thất lễ hay không.”

“Yên tâm đi.” Đao Mộc Ngọc Hàn giúp Trình Thu Vũ thoải mái, trong lòng Đao Mộc Ngọc Hàn vui mừng, Trình Thu Vũ đã chậm rãi tiếp thu mình, hơn nữa hắn đối với việc gặp phụ mẫu của mình khẩn trương như vậy, cũng có thể coi là con dâu gặp cha mẹ chồng nên e lệ a?

Trình Thu Vũ đứng ở trước đại môn của hoàng cung nguy nga, hắn liếc mắt nhìn Đao Mộc Ngọc Hàn, “Ngươi là người trong hoàng thất, vì sao gặt ta?”

“Ta cũng bất đắc dĩ, ta ở bên ngoài không thể bại lộ thân phận, ta không muốn lừa ngươi.” Đao Mộc Ngọc Hàn vì chính mình biện giải. Kỳ thực đây là ước định của hắn với Đao Mộc Thanh Lam, Đao Mộc Thanh Lam cho hắn đi ra giang hồ nhưng không được bại lộ thân phận, càng không thể nói ra bản thân là Đao Mộc Ngọc Hàn. Bởi vậy Đao Mộc Ngọc Hàn vẫn giấu diếm, hắn mong muốn Trình Thu Vũ có thể hiểu cho hắn, hắn không phải có ý định lừa dối.

“Quên đi, ngươi cũng là bất đắc dĩ, Rốt cục ngươi tên là gì?” Trình Thu Vũ thở dài một hơi, tính toán nhiều như vậy có ích lợi gì, quay về với thực tế là đã tới hoàng cung Tề quốc a, ai!

“Ta là Đao Mộc Ngọc Hàn, là tứ hoàng tử của Tề quốc.” Đao Mộc Ngọc Hàn nói.

“Ngươi là ca ca của Hiếu thân vương Đao Mộc Dĩnh?”

“Ngươi biết lục đệ?”

“Lúc Hiếu thân vương đi sứ Lương quốc chúng ta đã gặp mặt, Hiếu thân vương là một thiếu niên khả ái, đệ đệ của ngươi rất thú vị.” Xem ra ấn tượng của Trình Thu Vũ về Đao Mộc Dĩnh cũng tốt, Trình Thu Vũ không khỏi lại nghĩ tới ánh mắt si mê của Âu Tuấn Trình khi nhìn Đao Mộc Dĩnh, trong lòng xẹt qua nhẹ đau đớn. Thiếu niên đó không có lỗi, hắn mỹ lệ cũng không phải là sai lầm, ta hận mình không bằng Đao Mộc Dĩnh, chỉ có thể hận mình nhìn người không rõ, quá yêu Âu Tuấn Trình, hối hận thì đã muộn.

Đao Mộc Ngọc Hàn thấy sắc mặt Trình Thu Vũ không tốt, có phải trong lòng hắn không thoải mái vì mình giấu diếm hắn? Ai, đợi lát nữa giải thích lại.

“Đi, chúng ta tiến cung.” Đao Mộc Ngọc Hàn nắm lấy tay Trình Thu Vũ, đi vào hoàng cung, Đao Mộc Ngọc Hàn giờ ngọc bội biểu thị thân phận cho thị vệ. Thị vệ biết là tứ hoàng tử hồi cung, lập tức đi vào bẩm báo tin tức. Đao Mộc Ngọc Hàn kéo Trình Thu Vũ ngẩng đầu mà bước, nơi này là nhà của mình, không đâu tốt như nơi này.

Các huynh đệ vừa nghe lão tứ đã trở về, đều đi ra đón, thái tử cười hài lòng, đi tới nửa đùa nửa thật cho Đao Mộc Ngọc Hàn một quyền, cười mắng: “Tứ đệ ngươi còn biết đường về nhà, mấy năm nay đi nơi nào cũng không báo một tin, làm hại chúng ta nghĩ đến ngươi ở bên ngoài bị lang ăn.” (^o^ Hàn ca là lang thì có)

Đao Mộc Ngọc Hàn cười tránh thoát quả đấm của ca ca, cùng ca ca so mấy chiêu, sau đó dừng lại, “Thái tử ca ca thứ tội, mấy năm nay đệ đệ hướng vô lâm cao thủ khiêu chiến, nên quên mất báo tin bình an.”

“Ngươi thật vô tâm vô phế.” Đao Mộc Dư cười mắng.

Đao Mộc Ngọc Hàn vừa thấy Đao Mộc Dư, kinh ngạc phát hiện ca ca tưởng chừng đã chết vẫn hảo hảo khỏe mạnh, chưa già đã yếu, tóc biến trắng, sống là tốt rồi, “Nhị ca, ngươi đã về nhà, ngươi không có chết!”

Đoan Mộc Ngọc Hàn kinh ngạc, kích động ôm Đoan Mộc Dư, con mắt có chút ướt át.

“Sao nhị ca có thể chết, nhị ca vẫn sống hảo hảo, còn muốn xem Ngọc Hàn trở thành bá chủ trong chốn võ lâm ni.” Đoan Mộc Dư vỗ vỗ lưng Đoan Mộc Ngọc Hàn, thoải mái nói với huynh đệ mình.

“Tứ ca, ta thấy ngươi mang về một bằng hữu, cũng không giới thiệu một chút.” Đoan Mộc Tuyết có ý xấu xa, hẳn đã sớm thấy Trình Thu Vũ, người này nhất định có quan hệ với ca ca, xem ra giao tình thâm sâu a.

Đoan Mộc Dĩnh vóc dáng thấp bé đứng ở giữa huynh đệ, cảm thụ được tình cảm huynh đệ của Đoan Mộc gia, đối với chính mình thật châm chọc. Đoan Mộc Dĩnh nhìn thoáng qua Trình Thu Vũ, là ca ca kiếp trước của mình, bọn họ chưa từng có ôm qua, lúc đó hẳn nhìn thấy mình, biểu hiện luôn mất tự nhiên, không biết làm sao. Lúc nhỏ, Trình Thu Vũ luôn được yêu thương còn Trình Thu Bình chịu hết bất hạnh, lớn lên gặp lại, không có huynh đệ hữu ái, chỉ có khách sáo như người xa lạ. Người xa lạ a, huynh đệ kiếp trước của ta, cừu nhân kiếp trước của ta, trước khi chết oán hận kéo dài tới hiện tại, kiếp này ta vẫn đang căm hận ngươi. Chính ngươi đã cắt đứt chút tình huynh đệ nhỏ nhoi, ngươi có biết ta bị thương sao. Đoan Mộc Dĩnh bỗng nhiên muốn khóc, hẳn khắc chế tình cảm của mình, biểu hiện bình thản, cười tủm tỉm nói rằng, “Ta đã thấy ngươi, ngươi làm quan trong triều đình Lương quốc.”

“Lục đệ, hảo nhân lực, ngươi đi sứ Lương quốc, gặp qua Thu Vũ, trước đây Thu Vũ làm quan, ngươi tự nhiên gặp qua hẳn.” Đoan Mộc Ngọc Hàn giải thích. “Lục đệ, ngươi đã cao lên, ta mới đi có một thời gian, ngươi đã cao như thế này!”

“Ta thực sự cao lên sao, thái tử ca ca, ta cao lên, có thể ra chiến trường!” Đoan Mộc Dĩnh bởi vì một câu nói này, quay đầu vui vẻ chạy đến bên cạnh Đoan Mộc Phi đòi ra chiến trường. Đây là tiểu hài tử! Đoan Mộc Ngọc Hàn cảm thán.

Đoan Mộc Dĩnh làm bộ làm nũng, trong đầu nghĩ Trình Thu Vũ và Đoan Mộc Ngọc Hàn đã quen biết tới mức nào rồi, cần phải tìm hiểu trước. Ông trời ngươi đang đùa ta, nhượng ta sống lại, lại khiến Trình Thu Vũ cùng ca ca của ta có quan hệ, ta nên làm như thế nào.

Đoan Mộc Ngọc Hàn cùng Trình Thu Vũ đi đến gặp Đoan Mộc Thanh Lam, Đoan Mộc Thanh Lam ngồi ở Trữ thái điện, Đoan Mộc Ngọc Hàn và Trình Thu Vũ hướng hần hành lễ, Đoan Mộc Thanh Lam mỉm cười để cho bọn họ đứng dậy, đồng thời nói: “Không cần đứng, ngồi xuống rồi nói.”

Mọi người tạ ơn, tiểu thái giám đưa ghế đến cho bọn họ, Trình Thu Vũ ngồi ổn định, lúc gương mặt lên nhìn Đoan Mộc Thanh Lam, thất kinh!

72. Chương 72

Trong lòng Trình Thu Vũ thầm nghĩ, cái người này không phải là thủ lĩnh tử vệ cùng Đoan Mộc Dĩnh đi sứ Lương quốc sao, hẳn và Đoan Mộc Dĩnh là quan hệ tình nhân. Hiện tại thân phận thực của thị vệ này lại là hoàng đế, là phụ thân của Đoan Mộc Dĩnh, bọn họ là phụ tử... Đây chính là loạn luân a! Trình Thu Vũ có chút kinh ngạc, hẳn cố gắng che dấu tình tự. Nghe nói Tề quốc là do man tộc hình thành, hôm nay vừa thấy quả nhiên không sai, phụ tử còn có tình ái mê luyến, trong khoảng thời gian ngắn Trình Thu Vũ cảm thấy khó có thể tiếp thu. Bỗng nhiên hẳn nghĩ lại, không phải chuyện của mình, ta quan tâm làm gì, lập tức quên đi là tốt nhất.

Đoan Mộc Thanh Lam thấy Trình Thu Vũ biến sắc rồi lại lập tức chuyển biến tốt đẹp, hẳn nhận ra mình là thị vệ kia, có phải hẳn đã nhận ra giữa ta và Dĩnh nhi có quan hệ bị thể nhân thóa mạ sao? Vô phương, tùy các ngươi nghĩ như thế nào, thế giới này muốn nói thế nào cũng được.

Đoan Mộc Ngọc Hàn nói đầu tiên: “Phụ hoàng, đây là Trình tiên sinh người Lương quốc, hẳn cứu tính mạng của nhi thần, nhi thần nói muốn báo đáp ân cứu mạng nên mời hẳn tới Tề quốc.”

“Như vậy a, Trình tiên sinh cứu nhi tử của trẫm, trẫm rất cảm kích, chúng ta phải hảo hảo cảm tạ Trình tiên sinh, Trình tiên sinh có yêu cầu gì thì cứ nói đi.” Đoan Mộc Thanh Lam nói.

“Thảo dân không có yêu cầu gì, thi ân bất đồ báo (làm việc thiện không cần báo đáp), thảo dân cứu người, chẳng bao giờ nghĩ tới muốn người khác báo đáp.” Trình Thu Vũ phi thường khách khí nói.

“Trình tiên sinh quả nhiên một người thiện lương, lão tứ, người gặp gỡ Trình tiên sinh là người vận khí tốt, lần sau đừng làm chuyện gì nguy hiểm nữa.” Đuan Mộc Thanh Lam căn dặn nhi tử, dù sao xuất môn ra ngoài không thể xem thường, nguy hiểm gì cũng có thể gặp phải, Đuan Mộc Thanh Lam làm một phụ thân, hẳn luôn mong muốn nhi tử của mình bình an.

“Nhi thần ở bên ngoài nơi chốn cẩn thận, lần trước thụ thương là ngoài ý muốn.” Đuan Mộc Ngọc Hàn giải thích, phụ thân quan tâm khiến hẳn cảm giác ấm áp.

“Biết là tốt rồi.” Đuan Mộc Thanh Lam nói, “Mẫu thân người rất nhớ người, trầm phong người làm Khánh thân vương, phân phó xuống dưới, cho người vương phủ, nhưng người nên ở lại trong cung một thời gian, hảo hảo bồi dưỡng thân người.”

“Nhi thần tuân chỉ.” Đuan Mộc Ngọc Hàn lễ phép nói.

“Trước tiên Trình tiên sinh cứ ở tại cung của Ngọc Hàn, Ngọc Hàn sắp xếp mọi việc rồi mang người đi xem phong cảnh Tề quốc chúng ta.” Đuan Mộc Thanh Lam nói. Thể hiện là một phụ thân am hiểu, biết rõ tâm tư nhi tử của mình, tựa hồ có ý định thành toàn bọn họ.

Đuan Mộc Ngọc Hàn vừa nghe trong lòng âm thầm vui vẻ, sắc mặt vui mừng. Đuan Mộc Dĩnh nghiêng đầu nhìn Đuan Mộc Ngọc Hàn lộ rõ vui mừng trên nét mặt, thấy hẳn dùng nhân thần hạnh phúc như vậy nhìn Trình Thu Vũ, cùng Trình Thu Vũ ở cùng một chỗ vui vẻ thế sao, hẳn đã yêu Trình Thu Vũ! Đuan Mộc Dĩnh không muốn nhất là chuyện này xảy ra, mình nên lựa chọn như thế nào. Trên mặt Đuan Mộc Dĩnh vẫn duy trì mỉm cười, đối mặt với Trình Thu Vũ phi thường hữu hảo, “Tiên sinh đã cứu ca ca của ta, tự nhiên cũng là ân nhân của Dĩnh nhi, chúng ta sẽ hảo hảo chiêu đãi tiên sinh.”

Đuan Mộc Thanh Lam phiêu liếc mắt nhìn Đuan Mộc Dĩnh, thâm nghĩ, người không phải hận hẳn sao, thế nào lại ân cần như vậy. Ánh mắt của người không có mỉm cười, đáng tươi cười giả dối này ta đều nhìn ra được, mong rằng Trình Thu Vũ không nên nhìn ra. “Dĩnh nhi, người luôn luôn muốn cùng cao thủ so chiêu mà, võ công của tứ ca người hẳn là phi thường cao siêu, người có thể hướng hẳn thỉnh giáo.”

Đuan Mộc Dĩnh vừa nghe cái này, tinh thần tỉnh táo, hoan hô một tiếng, kéo Đuan Mộc Ngọc Hàn nói rằng: “Tứ ca tứ ca, chúng ta luận võ đi, ai thua phải vẽ rùa trên mặt.”

“Ta cũng đi, phụ hoàng, nhi thần cùng tứ ca nhiều ngày không gặp, chúng ta vừa đến võ trường vừa ôn chuyện.” Đuan Mộc Tuyết cười ha hả kéo Đuan Mộc Ngọc Hàn, đánh nhau chính là thiếu ta sao được, ta thích náo nhiệt nhất. Bên phải Đuan Mộc Dĩnh lôi kéo, bên trái là Đuan Mộc Tuyết phiền phức, Đuan Mộc Ngọc Hàn bất đắc dĩ đáp ứng luận võ, huynh đệ ba người hướng Đuan Mộc Thanh Lam hành lễ xin cáo lui, Đuan Mộc Thanh Lam gật đầu, vừa cười vừa nói: “So chiêu một chút thôi, không nên đánh nhau.”

“Phụ hoàng, nhi thần cũng không phải tiểu hài tử, sẽ không đánh nhau.” Đuan Mộc Dĩnh vừa cười vừa nói. Mọi người đều nhìn Đuan Mộc Dĩnh, ở đây người nhỏ nhất, người không phải tiểu hài tử sao?

“Ta không phải tiểu hài tử, tại dân gian ta đã có thể thành thân cưới vợ.” Đuan Mộc Dĩnh ghét nhất bị người khác nói hẳn là tiểu hài tử, nhất là Đuan Mộc Thanh Lam dùng loại khẩu khí đùa giỡn nói với hẳn, trong lòng không thoải mái.

“Oa, nguyên lai lục đệ muốn cưới vợ!” Đuan Mộc Tuyết lập tức trêu ghẹo.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đuan Mộc Thanh Lam tối sầm lại, Dĩnh nhi muốn thành thân, cũng phải bước qua cửa của trầm!

Đuan Mộc Ngọc Hàn đi vào cung điện của mẫu thân mình, cảnh vật ở đây vẫn không đổi, chỉ là hành lang được vẽ thêm một bức tranh tinh mỹ, tường quét sơn mới hoàn toàn. Trong viện hoa cỏ sum xuê, Lâm Tần nhàn lại vô sự thích loay hoay tự tay chăm sóc hoa cỏ. Năm tháng tịch mịch, cuộc sống trong hoàng cung luôn phải cẩn thận, áp lực và u buồn khiến khóe mắt Lâm Tần xuất hiện vết nhăn, những lúc nàng cười lộ lên nếp nhăn có vẻ càng thêm rõ ràng.

“Mẫu thân, nhi thần đã trở về.” Đuan Mộc Ngọc Hàn chạy đến trước mặt mẫu thân, quỳ trên mặt đất hướng mẫu thân hành lễ.

“Ngọc Hàn, nhi tử của ta!” Lâm Tần có chút kinh ngạc, tưởng niệm cùng lo lắng bao lâu hóa thành nước mắt, từng giọt từng giọt rơi trên vai Đao Mộc Ngọc Hàn. Lâm Tần ôm lấy nhi tử của mình, khóc nức lên.

“Mẫu thân, chúng ta gặp lại vốn là chuyện vui vẻ, người khóc cái gì.” Đao Mộc Ngọc Hàn lau đi nước mắt trên mẫu thân, Lâm Tần cầm tay nâng Đao Mộc Ngọc Hàn, cười mắng: “Lau nước mắt ầu thân mà cổ sức như thế làm cái gì, ngươi là một hài tử bất hiếu mới khiến mặt mẫu thân xuất hiện nếp nhăn, khiến mẫu thân già đi.”

“Mẫu thân không già một chút nào, vẫn luôn luôn tươi trẻ như vậy.” Đao Mộc Ngọc Hàn vừa cười vừa nói.

“Người nha, lại nịnh mẫu thân, mẫu thân cũng hiểu rõ, mẫu thân đã già. Từ khi ngươi đi rồi, phụ hoàng ngươi không qua đêm ở chỗ mẫu thân, mẫu thân hoa tàn không ai yêu.” Lâm Tần cảm thán nói, “Ta hơn phụ hoàng ngươi năm tuổi, tục ngữ nói, nữ hơn năm giống như mẹ, mẫu thân thiếu phẩm cấp, nhìn thấy phi tử khác còn phải tự xưng muội muội. Cũng may phụ hoàng ngươi không có phong nhiều phi tử, bằng không mẫu thân nhiều tuổi như vậy còn phải hướng các phi tử nhỏ tuổi hành lễ, trong lòng mẫu thân thật là bất đắc dĩ.”

“Mẫu thân, lần này nhi tử trở về chính là muốn ra chiến trường tranh đắc vinh quang vì mẫu thân, mới vừa rồi nhi thần cùng lục đệ luận bàn võ công thì nghe lục đệ nói, phụ hoàng đã phác thảo chiếu thư, mẫu thân sẽ thăng làm Đức phi.” Đao Mộc Ngọc Hàn vui vẻ nói cho Lâm Tần, Lâm Tần vừa nghe tin tức này, vui vẻ vô cùng. Nhịn nhiều như vậy cuối cùng cũng có hi vọng.

“Mẫu thân thế nào không trọng yếu, chỉ cần ngươi bình an, mẫu thân sẽ vui mừng.” Đao Mộc Ngọc Hàn đỡ mẫu thân đi lên bậc thang, cất bước đi vào trong cung thất mà hàng ngày mẫu thân vẫn sống. Cung nữ thái giám dâng trà bánh, Lâm Tần cười cùng nhi tử ngồi xuống nói chuyện, Đao Mộc Ngọc Hàn nói với mẫu thân nhiều chuyện, nhất là nói đến Trình Thu Vũ, mi phi sắc vũ, trong mắt tràn đầy yêu say đắm. Lâm Tần miễn cưỡng nhíu mày, Đao Mộc gia chỉ có thái tử thành thân cưới thái tử phi, nạp tiểu thiếp, sinh hài tử. Đao Mộc Kỳ đã chết, Đao Mộc Dư về nhà nhưng lại luôn ở bên cạnh Đao Mộc Du, quan hệ thực mờ ám. Còn Đao Mộc Dĩnh thì cùng hoàng thượng, ai cũng hiểu nhưng không dám nói. Đao Mộc Tuyết da mặt dày, cùng Trầm Luyện kia, mỗi ngày đều bám trụ ở nhà Trầm Luyện, đại tướng quân tức giận nhưng cũng không thể làm gì, chỉ có thể tiếp thu. Hết thấy đều là chuyện tình của người khác, nhưng vì sao nhi tử của mình cũng lại yêu thương một nam nhân ni! (^o^)

“Lần này Ngọc Hàn về nhà, mẫu thân muốn năn nỉ Quý quý phi cùng hoàng thượng, tuyển cho người một nữ hài tử xinh đẹp, kết hôn, mẫu thân cũng muốn ôm tôn tử.” Trên khuôn mặt của Lâm Tần là dáng tươi cười cứng nhắc, nàng muốn nhi tử của mình sẽ kết hôn với một nữ tử bình thường.

“Mẫu thân muốn vì Ngọc Hàn tuyển dạng gì thì tử gì?” Trong lòng Đao Mộc Ngọc Hàn xẹt qua một tia không hài lòng, bình tĩnh hỏi.

“Người phải thú một thì tử có thực lực, như vậy sau này có thể bang trợ người. Ngẫm lại phụ hoàng của người không phải thái tử, nhưng cũng có thể làm hoàng thượng, mẫu thân đối với người kỳ vọng lớn lao, người biết không.” Lâm Tần nói ra suy nghĩ, trong lòng thư sướng không ít. (^o^ nữ nhân tham vọng)

Sắc mặt Đao Mộc Ngọc Hàn trở nên khó coi, hần dùng ánh mắt xa lạ quan sát Lâm Tần, mới ngồi trên vị trí Đức phi đã muốn làm hoàng hậu, mẫu thân, người cũng là một nữ nhân tham vọng, trầm mặc lúc trước chỉ là đang ẩn nhẫn, một ngày có cơ hội, người sẽ tham dự vào quyền lực.

“Mẫu thân, người không thông minh a.” Đao Mộc Ngọc Hàn thở dài một hơi.

“Người nói gì, mẫu thân không thông minh, nếu vậy thì người và mẫu thân đã sớm chết ở trong cung, ta đã trở thành hoa rữ.” Lâm Tần cười có chút đắc ý.

“Quý quý phi luôn đồng ý cho nhi tử của mình chọn người mình thích, mà không hề can thiệp, Quý quý phi luôn có quyết định sáng suốt. Không tranh lại được, tranh trái lại không được.” Đao Mộc Ngọc Hàn nói. “Địa vị của thái tử vững chắc, hần là thái tử được phụ hoàng khẳng định, phụ hoàng giao cho thái tử xử lý triều chính, dạy cho hần làm một hoàng thượng tốt, người cho rằng một hoàng tử luôn lưu lạc ở bên ngoài như nhi tử có cơ hội làm hoàng thượng sao? Cho dù không có thái tử trở ngại, thì vị trí kế thừa ngôi báu cũng không đến lượt nhi thần. Nhi tử của Quý quý phi không hề bồi dưỡng thế lực ỳnh, không có mượn hơi triều thần, thậm chí người bọn họ thích cũng là nam nhân, phụ hoàng cùng thái tử cũng không quản bọn

họ thế nào, bọn họ cả đời này là hạnh phúc không lo, người ngấm lại kết cục của Hoàng hậu nương nương đi.”

Lâm Tần tỉ mỉ so sánh mình và hoàng hậu, các phương diện cũng không bằng Hoàng hậu nương nương, hoàng hậu còn chết hướng chi là nàng. Lâm Tần phát hiện mình quá vui sướng mà hồ đồ, nói những điều không nên nói, thật vọng tưởng. Lâm Tần ủ rũ gục đầu xuống, “Mẫu thân nông cạn, mẫu thân không biết suy nghĩ, thế nhưng mẫu thân cũng muốn ôm một tôn tử a.”

“Mẫu thân, Trình Thu Vũ đối ta có ân cứu mạng, hắn bị người vứt bỏ, nếu nhi tử lại vứt bỏ hắn, lấy oán trả ơn không phải là quân tử.” Đ oan Mộc Ngọc Hàn nói.

“Ta muốn ôm một tôn tử, nguyện vọng này ngươi cũng không thể thỏa mãn mẫu thân sao.” Lâm Tần bắt đắc dĩ thở dài, vì sao mình không thể dưỡng được nhi tử một lòng với mình, nhìn Quý quý phi thật tốt, ai, ước ao không đến a!

“Mẫu thân, nhi thần cho rằng phụ hoàng sẽ không lập hoàng hậu nữa, Quý quý phi thay hoàng hậu đứng đầu hậu cung, một ngày thái tử kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, quan hệ giữa bọn họ rất tốt, Quý quý phi sẽ là thái hậu, khi đó người sẽ một vị thái phi, ở trong cung cũng có địa vị, người còn cầu cái gì.” Đ oan Mộc Ngọc Hàn thoải mái nhìn mẫu thân, mẫu thân a, ngươi không hiểu phụ thân, nếu một ngày nhi tử muốn tranh ngôi vị hoàng đế, hắn chắc chắn sẽ giết nhi tử.

“Ai, mẫu thân nhận mệnh, không tiếp thu mệnh thì phải làm thế nào đây. Ngươi mang Trình Thu Vũ đến gặp mẫu thân, mẫu thân không bắt buộc ngươi, chỉ muốn gặp hài tử này một chút a.” Lâm Tần thu hồi vọng tưởng, kiên định thực muốn gặp Trình Thu Vũ.

“Cảm tạ mẫu thân, nhi thần thẹn với mẫu thân, sau này nhi thần sẽ hảo hảo hiếu thuận với người.” Đ oan Mộc Ngọc Hàn đứng lên, ôm mẫu thân vào lồng ngực rắn chắc, “Nhi thần không thể thường xuyên chăm sóc ngươi, là nhi thần không hiếu thuận.”

“Ngươi đã lớn, có chí hướng riêng, mẫu thân cũng không ngăn trở ngươi, mẫu thân muốn gặp người mà nhi tử mình thích, Ngọc Hàn đưa Trình Thu Vũ đến đây a?” Lâm Tần mỉm cười, trong lòng thâm nghĩ, ta cải biến không được nhi tử, ta chẳng lẽ không thể ngăn cản Trình Thu Vũ sao?

Trình Thu Vũ bị Đ oan Mộc Dĩnh kéo đến Phi Oánh trong cung, ấn tượng của Trình Thu Vũ đối với Đ oan Mộc Dĩnh cũng không xấu, thậm chí hắn còn cảm giác người này giống đệ đệ của mình. Hai người mới đi vào Phi Oánh cung, còn chưa kịp thưởng thức cảnh sắc, thì một quái vật lớn đã lao tới trước mặt, nhảy vào lòng Đ oan Mộc Dĩnh khiến Đ oan Mộc Dĩnh suýt té nhào xuống đất.

“Khuy nh Thành, ngươi thực sự là càng ngày càng bướng bỉnh, cẩn thận ta không cho ngươi ăn thịt, cho ngươi mỗi ngày ăn cây cải củ!” Đ oan Mộc Dĩnh cười ha hả ôm Khuy nh Thành, Khuy nh Thành là con cháu thực lớn, cao to như vậy, dọa Trình Thu Vũ nhảy dựng.

“Trình tiên sinh chớ sợ, nó rất thông minh, là Ngũ ca tặng ta, khi còn bé chỉ nhỏ, ai biết sau này lớn như vậy, bây giờ ta còn hoài nghi nó không phải cháu mà là một con cọp ni.” Đ oan Mộc Dĩnh cùng Khuy nh Thành náo loạn một hồi, Khuy nh Thành đi theo sau Đ oan Mộc Dĩnh, phi thường thân mật hướng Trình Thu Vũ phe phẩy đuôi, đáng đáp lấy lòng thật là khả ái, nhất thời Trình Thu Vũ nghĩ thân thiết, đánh bạo sờ sờ Khuy nh Thành.

Phi Oánh cung của Tệ quốc tương đối hoa mỹ, Trình Thu Vũ phát hiện trong Phi Oánh cung có giàn trồng hoa tử đằng, dưới giàn hoa là một cái bàn, trên mặt bàn còn có trà bánh. Xem ra chủ nhân của cung thất này thường ngồi dưới giàn hoa nghỉ ngơi.

“Hiếu thân vương rất thích hoa tử đằng sao?” Trình Thu Vũ hiếu kỳ hỏi.

“Đúng vậy, khi ta còn bé có một lần nằm mơ, mộng mình bị phụ hoàng cùng mẫu thân chán ghét, bị ca ca chán ghét, bọn họ từ bỏ ta. Ta bị bọn họ nhét vào một viện tử nở đầy hoa tử đằng, không cơm ăn, không có y phục mặc, một hạ nhân cũng có thể mượn cơ hội để ta, lúc đó ta rất đói và lạnh. Sau đó ta còn mộng thấy ca ca của mình được phụ hoàng mẫu thân ôm vào trong ngực, bọn họ dùng ánh mắt chán ghét nhìn ta, ta rất thương tâm.” Ánh mắt Đ oan Mộc Dĩnh sâu xa, nhìn giàn hoa tử đằng, tràn ngập hồi ức, giống như

điều đó không phải là giấc mộng, mà là chuyện chân thực, “Ta khóc hỏi phụ hoàng mẫu thân, vì sao không thương ta, ca ca trong mộng nói cho ta biết, tiên tri nói ta là một người không may mắn, bọn họ không có giết chết ta là đã phá lệ khai ân.” Đao Mộc Dĩnh vừa nói, một bên thương tâm, giống như hắn đã thực sự trải qua, “Lúc ta khóc rồi tỉnh, phụ hoàng nói ta là một tiểu hài tử, cảnh trong mơ không phải chân thực. Trình tiên sinh, ta rất buồn cười phải không.”

Trình Thu Vũ như bị sét đánh, lời nói của Đao Mộc Dĩnh đâm vào vết thương trong lòng hắn, nhất thời khơi dậy sự hổ thẹn vẫn giấu tận sâu đáy lòng.

73. Chương 73

Trình Thu Vũ nghĩ đệ đệ của mình thực đáng thương, lúc nhỏ mình luôn xa cách với Trình Thu Bình, rõ ràng thấy đệ đệ có cuộc sống không bằng tên khất cái nhưng âm thầm cười nhạo là do hắn không may mắn, đáng đời. Hắn nhỏ như vậy, cái gì cũng đều không hiểu, chỉ vì một lời tiên tri mà gặp vô hạn cực khổ, sao mà vô tội. Chính mình không có tình nghĩa huynh đệ, thờ ơ lạnh nhạt với bất hạnh của người khác, chỉ biết vui sướng cho bản thân. Sao mình lại tàn nhẫn như vậy, không có một tia chân tình. Thật sâu tự trách, Trình Thu Vũ buồn bã không nói gì gục đầu xuống.

Thấy Trình Thu Vũ ngây người, Đao Mộc Dĩnh thân thiết mà hỏi thăm.”Tiên sinh, người làm sao vậy?”

Một câu nói của Đao Mộc Dĩnh khiến Trình Thu Vũ tỉnh táo, Trình Thu Vũ lấy lại tinh thần ưu thương mỉm cười, “Không có gì, tại hạ nhớ tới chuyện tình từ trước, có chút ngây người.”

“Tiên sinh chúng ta ngồi xuống nói.” Đao Mộc Dĩnh và Trình Thu Vũ ngồi dưới giàn hoa tử đằng, nói chuyện, cung nữ Thúy Trúc dâng trà cùng điểm tâm có hương vị ngọt ngào. Đao Mộc Dĩnh nhiệt tình chiêu đãi Trình Thu Vũ: “Tiên sinh, trà bánh là Thúy Trúc làm, tay nghề rất tốt, ngài nếm thử xem.”

“Điện hạ khen tay nghề tốt như vậy, tại hạ nhất định phải hảo hảo nếm thử.” Trình Thu Vũ cắn một miếng điểm tâm, điểm tâm mềm mềm, nhập khẩu lưu hương (vào miệng lưu lại hương vị). “Ăn ngon, cung nữ của điện hạ quả nhiên tay nghề giỏi, có thể tự mình mở một cửa hàng bán điểm tâm.”

“Tiên sinh thích vậy thì ăn nhiều một chút.” Đao Mộc Dĩnh nói Thúy Trúc làm thêm trà bánh, Thúy Trúc nghe được người khác khen ngợi tay nghề của mình, trên mặt lộ ra mỉm cười, vui vẻ chạy đi làm. Thập Lục đứng ở một bên rót trà cho hai người, trong Phi Oánh cung trở nên yên tĩnh hài hòa.

“Tiên sinh, ta nghe người khác nói người có một đệ đệ, hắn là một tướng quân, hắn có giống ngài hay không, có lợi hại hay không?” Đao Mộc Dĩnh học nữ nhân tám chuyện, hỏi thăm sự nhà người khác.

“Đệ đệ của tại hạ đã mất, hắn chết trên chiến trường, chết trận.” Trình Thu Vũ thở dài bất đắc dĩ, run tay nắm chặt chén trà, “Hắn một mình thống lĩnh ba nghìn nhân mã, đối mặt ba vạn quân địch, không hề sợ hãi, anh dũng giết địch, chết trận chiến trường.” (^o^ 3.000 đấu với 30.000)

“Không có viện quân cứu hắn sao?” Đao Mộc Dĩnh nhớ lại hồi ức trước lúc chết, ba nghìn nhân mã đối mặt ba vạn quân địch, hắn thống lĩnh chiến sĩ của mình anh dũng giết địch, chạy tới cửa thành, tưởng rằng cửa thành sẽ mở, bọn họ lập tức có thể đi vào thành, có lẽ bọn họ sẽ nhận được viện trợ. Nhưng cái hắn thấy chính là khuôn mặt băng lãnh, vô luận nói thế nào, tướng quân thủ thành – Trữ Tiểu Bạch không hề mở cửa. Sau cùng Trữ Tiểu Bạch còn nói, “Hoàng thượng có lệnh, Trình Thu Bình nghênh chiến quân địch, nếu như không thể thắng, đưa đầu tới gặp.”

Đao Mộc Dĩnh mỗi khi nhớ tới thời khắc này, nội tâm sẽ sinh ra hàn khí lạnh như băng, con mắt của hắn không còn tiểu ý mà là sát ý. Đao Mộc Dĩnh làm bộ khó chịu nhắm mắt lại điều chỉnh tình tự của mình. Kiếp trước mình là Trình Thu Bình, đệ đệ của Trình Thu Vũ. Âu Tuấn Trình muốn giết Trình Thu Bình, Lưu Đình tiên đoán Trình Thu Bình sẽ trở ngại hắn nhất thống thiên hạ, Trình Thu Vũ đã nói với Trình Thu Bình, lên chiến trường đi, dùng sự trung thành của người chứng minh. Khi chuyển thế thành Đao Mộc Dĩnh, cừu nhân mà hắn hận nhất chính là Trình Thu Vũ, một người ngay cả đệ đệ của mình cũng có thể hạ thủ, nội tâm của hắn cỡ nào vô tình âm ngoan.

“Cái này ta cũng không rõ ràng lắm. Thi thể của Bình nhi được binh sĩ đưa trở về, trên người hắn có vô số vết thương, chiến giáp bị nghiền nát, trên mặt đều là tiên huyết. Lúc ta nhìn thấy cảnh đó, liền té trên mặt

đất.” Trình Thu Vũ nhớ lúc bình sĩ mang thi thể Trình Thu Vũ trở về, thi thể thảm liệt, lúc đó hấn kinh hách, hơn nữa cảm giác tội lỗi bao phủ, Trình Thu Vũ liền té trên mặt đất. Mọi người cho rằng hấn là bởi vì đệ đệ mất, bi thương quá độ, đều khuyên giải an ủi hấn.

“Tiên sinh thương tâm như vậy, thấy rằng tình cảm huynh đệ các người rất thâm hậu.” Đoan Mộc Dĩnh bảo Thập Lục rót thêm trà cho Trình Thu Vũ, “Tiên sinh, chúng ta không nói cái này nữa, nói nữa sẽ càng thương tâm, ta nói đến chuyện nào vui vẻ đi. Vương gia của Tần quốc, đại tướng quân kia...” Đoan Mộc Dĩnh cười chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, phảng phất rất am hiểu ý. Trình Thu Vũ nghĩ hài tử này thấy hấn khổ sở, muốn hấn hài lòng, mình không thể làm mất hứng, nên cũng bày ra khuôn mặt tươi cười. Bộ dáng của Trình Thu Vũ là tươi cười cứng nhắc, cùng Đoan Mộc Dĩnh nói chuyện phiếm cũng là ứng phó có lệ.

Đoan Mộc Ngọc Hàn tìm kiếm Trình Thu Vũ chung quanh, cuối cùng thấy Trình Thu Vũ cùng Đoan Mộc Ngọc Hàn đang nói chuyện ở Phi Oánh cung. Huynh đệ của mình tiếp thu Trình Thu Vũ, bọn họ ở chung rất tốt, Đoan Mộc Ngọc Hàn âm thầm vui vẻ, lục đệ được sủng ái nhất, có hấn nói tốt cho chúng ta vài câu, phụ hoàng chắc chắn sẽ ủng hộ chúng ta.

“Thu Vũ, ta đi chung quanh tìm người, hóa ra người ở chỗ này nói chuyện phiếm với lục đệ.” Đoan Mộc Ngọc Hàn đi tới, Đoan Mộc Dĩnh hàn huyên với Đoan Mộc Ngọc Hàn vài câu, Đoan Mộc Ngọc Hàn kéo tay Trình Thu Vũ, nói với Đoan Mộc Dĩnh: “Lục đệ, mẫu thân ta muốn gặp Thu Vũ, ta dẫn hấn đi gặp mẫu thân.”

“Tứ ca, đệ đệ thấy không phải mẫu thân muốn gặp Trình tiên sinh, là người luyện tiếu Trình tiên sinh a.” Đoan Mộc Dĩnh nắm tất cả cơ hội chế nhạo Đoan Mộc Ngọc Hàn.

Trình Thu Vũ vừa nghe, trên mặt hơi đỏ lên, hấn cùng Đoan Mộc Ngọc Hàn xác thực tối bất minh, thế nhưng muốn hấn gặp mẫu thân của Đoan Mộc Ngọc Hàn, hấn có chút khấn trương.

“Người không cần khấn trương, mẫu thân của ta là một người hiền lành, người cứ coi như là đi gặp mẫu thân của mình.” Đoan Mộc Ngọc Hàn thoải mái nói với Trình Thu Vũ. Đoan Mộc Ngọc Hàn nghĩ mẫu thân không có phản đối, hấn cùng Trình Thu Vũ có khả năng bên nhau suốt đời.

“Đi đi, Trình tiên sinh, mẫu thân của tứ ca là một người hiền lành, người không cần khấn trương.” Đoan Mộc Dĩnh cũng thoải mái nói.

“Lục điện hạ, chúng ta cáo từ.” Trình Thu Vũ hướng Đoan Mộc Dĩnh chấp tay, cùng Đoan Mộc Ngọc Hàn rời đi. Đoan Mộc Dĩnh nhìn thân ảnh bọn họ rời đi, cười lạnh một tiếng, lẩm bẩm: “Lâm Tần không giống như mẫu thân ta, Trình Thu Vũ, Lâm Tần là một cửa bất hảo lắm a.”

Đoan Mộc Dĩnh lười biếng ngồi ở trên ghế, ngửa đầu ra sau, đuổi người. Đoan Mộc Thanh Lam phê hoàn tấu chương đi tới Phi Oánh cung, thấy Đoan Mộc Dĩnh tựa như một con mèo nhỏ,捏 lại con mắt phờn nểng. Ánh dương quang hạ trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn, mái tóc ánh lên tử sắc, đôi môi đỏ mọng hé mở, thấy thế nào cũng đáng yêu. Đoan Mộc Thanh Lam liền ôm lấy lão bà của mình, ngồi ở trên ghế, hai người cùng phờn nểng.

“Dĩnh nhi, nói chuyện với Trình Thu Vũ thế nào?” Đoan Mộc Thanh Lam cũng là lười biếng hỏi. “Hấn là ca ca kiếp trước của người, không phải người hận hấn lắm sao?”

“Nói chuyện với hấn cũng chẳng được gì, nhi thần không thể nói với hấn, ta hận người, ta là Trình Thu Bình, ta hướng người lấy mạng.” Đoan Mộc Dĩnh nhắm mắt lại, nghe tiếng tim đập của Đoan Mộc Thanh Lam, chậm rãi nói. “Tứ ca cũng thật là, nếu như hấn và Trình Thu Vũ không có quan hệ, nhi thần cũng sẽ không nhẫn nại như thế.”

“Nói thế nào hấn cũng từng cứu tứ ca người, tứ ca người có thích hấn hay không tạm thời không bàn, ân cứu mạng không thể bỏ, có thể nào đơn giản lấy oán trả ơn.” Đoan Mộc Thanh Lam vỗ nhẹ sau lưng Đoan Mộc Dĩnh, nhỏ giọng nói.

“Trình Thu Vũ là một người kì lạ, hấn đối với người khác tốt như vậy, vì sao lại đối xử với huynh đệ mình như thế, chẳng lẽ năm trăm năm trước chúng ta là cừu nhân?” Đoan Mộc Dĩnh không rõ nguyên nhân, không thể làm gì khác hơn là nghĩ ra một cái cớ giúp mình thoải mái.

“Người là một người tỉnh táo, phụ hoàng cũng biết Dĩnh nhi có thể xử lý tốt chuyện này. Nếu không, nếu Dĩnh nhi không giải quyết được hận, trăm sẽ phái người âm thầm diệt trừ Trình Thu Vũ.” Đao Mộc Thanh Lam nói, ngữ khí dễ dàng, giết người khác với hần mà nói chỉ là chuyện nhỏ, nếu Trình Thu Vũ không có quan hệ như vậy với Đao Mộc Ngọc Hàn, Đao Mộc Thanh Lam đã thay lão bà của mình sớm giết chết Trình Thu Vũ.

“Coi như hết, cừu nhân của nhi thần cũng nhiều, tỷ như Âu Tuấn Trình, tỷ như tiên tri Lưu Đình, hiện tại tăng thêm Phi Nhiễm, những người này đều khó đối phó, nhi thần thích khiêu chiến cường giả, mà không thích đánh rắn gặp đầu.” Đao Mộc Dĩnh nói một chút suy nghĩ của mình.

“Người thực sự không thích đánh rắn gặp đầu?”

“Thực sự không có, bất quá nhi thần thích thả chó rơi xuống nước.”

(^o^ ta nghĩ ý của đoạn này “đánh rắn đập đầu” là giết chết lập tức còn “thả chó rơi xuống nước” là để họ vùng vẫy trong tuyệt vọng rồi mới chết)

Đao Mộc Thanh Lam thất thanh cười, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài: “Người, hài tử này, thực không biết nói người thế nào.”

Lâm Tần mỉm cười quan sát Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ rất lễ phép hành lễ với nàng, Lâm Tần vừa thấy cử chỉ của Trình Thu Vũ, liền biết hần là một người có học. Nhìn tướng mạo Trình Thu Vũ, môi hồng răng trắng, ngũ quan đoan chính, rất phù hợp hình tượng quân tử như ngọc.

“Ngồi xuống nói, Trình tiên sinh là ân nhân cứu mạng của Ngọc Hàn, chúng ta không thể chậm trễ đối với ân nhân, ” Lâm Tần khoát tay, cung nhân đưa đến cái ghế, Trình Thu Vũ tạ ơn rồi ngồi xuống.

“Gia đình của Trình tiên sinh ở nơi nào, trong nhà có mấy người, ta xem lời nói cử chỉ của người hần là người xuất thân có ăn học.” Lâm Tần giống như là thân thích của Trình Thu Vũ, khẩu khí cực kỳ thân thiết.

“Tại hạ ở Vọng thành của Lương quốc, trong nhà phụ mẫu đã mất, có một đệ đệ cũng vì nước hy sinh thân mình, hiện nay trong nhà chỉ còn Thu Vũ.” Trình Thu Vũ nói.

“Ai u, thật không nên hỏi người, lại khơi dậy sự thương tâm của người.” Lâm Tần nghĩ mình nói lỡ liền vội vàng chuyển trọng tâm câu chuyện, “Phong tục của Lương quốc thế nào, nói cho ta nghe một chút.”

“Lương quốc chúng ta cũng không có phong tục gì nhiều, nói đến lúc tế tự thủy thần, các nơi đều phải xướng tuồng, dâng cống phẩm tốt nhất. Khi đó bách tính toàn quốc nghỉ ba ngày, mua rất nhiều cá thả về biển rộng, biểu thị sùng kính...” Trình Thu Vũ bắt đầu nói tới một vài phong tục của Lương quốc, Lâm Tần tỉ mỉ nghe, đối với nữ nhân tại thâm cung, các nàng không có cơ hội đi ra ngoài, mọi sự mới mẻ đều là ước mơ vô hạn.

Trình Thu Vũ nói xong chuyện tế tự thủy thần, thì Lâm Tần nói: “Ngọc Hàn, người đi tới Cát Tường cung, lần trước tràng hạt ngự ban của nương để quên ở Cát tường cung, người giúp mẫu thân lấy về a.”

“Vâng, mẫu thân.” Đao Mộc Ngọc Hàn đứng lên, nhìn Trình Thu Vũ, lại nhìn mẫu thân, việc này vốn nên bảo cung nữ đi làm, vì sao bảo ta đi, chẳng lẽ mẫu thân muốn ta rời khỏi đây, mẫu thân, người chưa từ bỏ ý định sao. Ai cũng không thể chia rẽ chúng ta! Đao Mộc Ngọc Hàn hướng ra phía ngoài đi đến.

Nhìn thấy Đao Mộc Ngọc Hàn đi xa, Lâm Tần bỗng nhiên đứng lên, đi tới trước mặt Trình Thu Vũ, quỳ rạp xuống đất. Trình Thu Vũ lại càng hoảng sợ, đây là làm sao vậy.

“Trình tiên sinh, Ngọc Hàn nhà ta thích người, thế nhưng chuyện này đối với hần không tốt, ta van cầu người, cầu người ly khai hần a.” Lâm Tần vừa nói chuyện, nước mắt rơi.

“Người mau đứng lên, ta cùng Ngọc Hàn không hề có chuyện gì, không có như người tưởng tượng.” Trình Thu Vũ nâng Lâm Tần dậy.

Lâm Tần chết sống không đứng dậy, “Trình tiên sinh, người không thích Ngọc Hàn, thế nhưng Ngọc Hàn thích người, ta vô pháp ngăn cản hài tử này, hài tử này là nhi tử duy nhất của ta, ta muốn hần sống tốt, ta

muốn hấn có thể lấy một thê tử tốt, sinh mấy người hài tử, ta đã già, ta tại thâm cung chỉ muốn nhìn thấy con cháu, cầu người thành toàn tâm nguyện.”

“Tại hạ đáp ứng người, người mau đứng lên.” Trình Thu Vũ nâng Lâm Tần dậy, trong lòng âm thầm đau khổ, mình mới bắt đầu có tình cảm với Đoan Mộc Ngọc Hàn, lại bị Lâm Tần ngăn cản, cảm giác thật có lỗi với mẫu thân của Đoan Mộc Ngọc Hàn. Trình Thu Vũ cảm thấy mình đang ở hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, hấn nên làm cái gì bây giờ.

Lâm Tần hít sâu một hơi, bình tĩnh lại, xoa xoa nước mắt, một lần nữa trở lại ngồi trên ghế. “Trình tiên sinh, người cũng là người được phụ mẫu yêu thương nuôi lớn, hấn là biết phụ mẫu trong thiên hạ đều mong muốn điều tốt cho nhi tử của mình. Ta là tần phi trong cung, nhưng cũng là mẫu thân, người thương cảm cho tấm lòng của ta a. Ngọc Hàn xuất môn lâu không có tin tức, ta cũng rất lo lắng, hiện tại hấn trở về nói muốn cùng tiên sinh bên nhau suốt đời, trong lòng ta thực nhịn không được. Ta muốn ôm tôn tử, lúc nhàn rỗi cũng muốn có một hài tử bên cạnh, hiện tại mộng tưởng cũng thực hiện không được. Trình tiên sinh, nếu người như thương cảm ta, người ly khai Ngọc Hàn a.”

“Tại hạ đã mang thêm phiền phức cho người. Tại hạ biết nường nường không dễ dàng, làm mẫu thân làm tần phi, cũng không dễ dàng, tại hạ không phải nữ tử, cũng biết cảm thấy thẹn, tại hạ sẽ không mang thêm phiền phức cho ngài.” Trình Thu Vũ buồn bã nói, Âu Tuấn Trình vứt bỏ mình, hiện tại mình lại bị ép ly khai Đoan Mộc Ngọc Hàn, báo ứng! Trình Thu Vũ, đây là báo ứng do người hại chết đệ đệ của mình!

Đoan Mộc Ngọc Hàn thi triển khinh công, rất nhanh đưa tràng hạt trở về, hấn thấy sắc mặt Trình Thu Vũ có chút không thích hợp, hai mắt của mẫu thân hồng hồng, Đoan Mộc Ngọc Hàn thăm nghĩ, bất hảo!

“Ngọc Hàn a, người mang theo Trình tiên sinh đi chung quanh một chút, xem phong cảnh trong ngự hoa viên của chúng ta.” Lâm Tần nói.

“Vâng mẫu thân, nhi thần cùng Trình tiên sinh xin cáo lui.” Đoan Mộc Ngọc Hàn nắm tay Trình Thu Vũ, hướng Lâm Tần thi lễ, lập tức ra khỏi cung điện, Đoan Mộc Ngọc Hàn hầu như dùng tốc độ như đang chạy, Trình Thu Vũ mặc danh kỳ diệu (^o^ không rõ nguyên nhân), cũng theo hấn cùng chạy. Đoan Mộc Ngọc Hàn mang theo Trình Thu Vũ chạy về cung điện của mình, thở dài một hơi. Hấn đánh giá cẩn thận Trình Thu Vũ, hai thủ đặt ở trên vai Trình Thu Vũ, giữ chặt Trình Thu Vũ không buông tay.

“Ngọc Hàn, người làm sao vậy?” Trình Thu Vũ kỳ quái hỏi.

“Có chuyện gì, mẫu thân ta cầu người ly khai ta phải không?” Đoan Mộc Ngọc Hàn hỏi.

Trình Thu Vũ vốn định thành thực trả lời, nhưng hấn dừng lại một chút, cuối cùng nói rằng: “Không có, nường nường là một người hiền lành, thế nào lại chia rẽ chúng ta.”

“Thôi đi, nàng là một nữ nhân hiền lành mới là lạ. Người không biết nàng, hiền lành chỉ là biểu hiện cho người khác xem thôi.” Đoan Mộc Ngọc Hàn nhẹ giọng nỉ non.

“Nàng là mẫu thân của người, không nên nói mẫu thân mình như vậy.”

“Người biết cái gì!” Đoan Mộc Ngọc Hàn thấp giọng quát, “Người không biết nàng, thà rằng mẫu phi ta là Quý quý phi hay Hoàng hậu đã mất còn hơn.”

Trình Thu Vũ thở dài một hơi, thân thủ vỗ nhẹ lưng Đoan Mộc Ngọc Hàn, mong muốn tâm tình của hấn yên ổn. Bỗng nhiên Đoan Mộc Ngọc Hàn nói rằng: “Người đâu mang rượu lại!”

Lý do uống rượu là gì, mà cũng không cần lý do. Vui vẻ uống rượu, khi trong lòng vui vẻ, trăm chén không say. Mất hứng khổ sở uống rượu, một chén giải trăm sầu, còn thực có giải sầu hay không, chỉ có con ma men biết. Không có chuyện gì cũng muốn uống rượu, thất tình cũng uống rượu, thương tâm càng uống rượu.

Trình Thu Vũ cùng Đoan Mộc Ngọc Hàn uống rượu, mỗi người một bình, không hề có hình tượng, khoảng một canh giờ, hai con ma men được sinh ra.

“Thu Vũ, sao người lại có hai đầu.” Đoan Mộc Ngọc Hàn say khướt hỏi. (^o^)

“Ta nào có hai đầu, mặt người đã đỏ như vậy, người say rồi a.” Trình Thu Vũ cũng say khướt nói.

“Ta thế nào lại say rượu, người không biết khi ta còn bé trộm rượu uống, bị bắt được, nường ta đánh ta, nhưng ta vẫn tiếp tục uống.” Đoan Mộc Ngọc Hàn nói.

74. Chương 74

Trình Thu Vũ vừa nghe nở nụ cười, “Ha ha ha ha, người thực sự là mang lại phiền toái cho nường của người.”

Đoan Mộc Ngọc Hàn ôm lấy bình rượu cũng cười khúc khích, không lưu loát nói rằng: “Ta nói cho người, nường ta a, dưỡng ta lớn như vậy nhưng ta chưa từng có thuận theo ý tứ của nàng. Khi còn bé nàng muốn ta hảo hảo học, vượt qua thái tử ca ca, giành được sự yêu thích của phụ hoàng. Nường ta cũng không giấu lại ta muốn cái gì không muốn gì, cho dù ta xuất sắc cũng không có cách nào vượt qua thái tử, ta mà cùng thái tử tranh chấp, phụ hoàng khẳng định sẽ mang chúng ta ra so sánh, vứt bỏ ai, lưu lại ai. Ta phỏng chừng sẽ là người bị vứt bỏ! Đến bây giờ nường ta vẫn chưa từ bỏ tham vọng, ai! Đánh giặc xong, ta lại vân du tứ hải, cho đến khi mẫu thân hết hi vọng thì ta mới trở về.”

“Người muốn đi đánh giặc, ta có thể cùng đi với người không?” Trình Thu Vũ hỏi, Trình Thu Vũ chưa từng thử nghiệm cuộc sống của quân doanh, hẳn đối với hành quân chiến tranh dốt đặc cán mai, hẳn cũng muốn tới quân doanh thể hiện nhiệt huyết nam nhi.

“Có thể a, Thu Vũ nguyện ý cùng ta đồng sinh cộng tử, ta rất cảm động.” Đoan Mộc Ngọc Hàn giờ bình rượu lên cùng Trình Thu Vũ huých một chút, sau đó tu ừng ực.

“Nói vậy, ai muốn cùng người đồng sinh cộng tử, ta chỉ muốn nhìn xem chiến trường có cái hình dạng gì, đệ đệ của ta chết ở trên chiến trường, ta cũng muốn biết cảm giác của đệ đệ ngay lúc đó.” Nhân thân của Trình Thu Vũ tràn đầy hồ thẹn, nhìn về nơi xa xa, hẳn tựa hồ thấy Trình Thu Bình đang mỉm cười với hắn.

“Đệ đệ người chết trận phải không, ta nghe nói qua người có một đệ đệ, khả năng trên chiến trường của hắn phi thường lợi hại, là một đại tướng quân.” Đoan Mộc Ngọc Hàn nói, “Không giống ta, chỉ biết du sơn ngoạn thủy, khiêu chiến cao thủ, cho tới bây giờ chưa từng quản chuyện trong nhà, ngày hôm nay Quý quý phi muốn ta kiến công lập nghiệp, sau này người khác nhắc đến ta, nói ra cũng dễ nghe. Ta nghĩ cũng đúng, người sống một đời cũng nên có chút danh tiếng tốt, vì vậy ta đáp ứng, ta không thể thua lão ngũ ngu ngốc, ngu ngốc như lão ngũ còn lập được công, ta sao có thể rơi phía sau đệ đệ.” (^o^ Tuyết ca thật bất hạnh mà, luôn bị nói ngu ngốc... a men)

“Đại trượng phu khai thiên lập địa, có cơ hội sẽ làm đại sự, không nói đến dương danh lập vạn, được người đàm luận cũng là một anh hùng hảo hán.” Trình Thu Vũ cổ vũ Đoan Mộc Ngọc Hàn, “Quý quý phi rất đúng.” Thế nhưng trong lòng hắn nổi lên một tia đau khổ, ngày sau mọi người nói đến Trình Thu Vũ, sẽ nói Trình Thu Vũ là một người bán đứng đệ đệ vì muốn dành được ân sủng của hoàng thượng. Một đời bêu danh!

“Người chỉ cần ở bên cạnh ta, cứ yên tâm. Không nên để ý tới mẫu thân ta nói cái gì, cho dù nàng quỳ xuống cầu người ly khai ta, người cũng đừng để ý tới nàng. Nàng mong muốn ta tham dự tranh đoạt quyền lực, ta tự biết mình không có phần thắng, ta sẽ không vì thực hiện mộng tưởng của nàng mà đi chịu chết. Sau này ta muốn dẫn người đi xem mỹ cảnh trong thiên hạ, người có bằng lòng cùng ta đồng hành hay không.” Ánh mắt Đoan Mộc Ngọc Hàn nhấp nháy, kiên định nhìn Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ hồng từ đầu tới cổ, cũng không phải lần đầu tiên mình thích một người, vì sao lại xấu hổ chứ.

Đoan Mộc Ngọc Hàn chậm rãi tới gần Trình Thu Vũ, nâng cái đầu đang cúi gằm xuống lên, hôn lên môi của Trình Thu Vũ, triền miên. Trình Thu Vũ không có cự tuyệt Đoan Mộc Ngọc Hàn, ngẩng đầu lên, tay nắm ở trên vai Đoan Mộc Ngọc Hàn.

Trong đôi mắt mờ hơi nước là khuôn mặt cực đại của Đoan Mộc Ngọc Hàn, mái tóc đen dài buông rối tung ở trên người, thân thể trắng nõn nhiễm nhàn nhạt đỏ ửng, Đoan Mộc Ngọc Hàn không biết Trình Thu Vũ lại có thể xinh đẹp như vậy. Đôi môi của Trình Thu Vũ thật mềm mại, còn mang theo hương rượu nồng đậm. Đoan Mộc Ngọc Hàn không khỏi động tình, đưa cái hôn sâu sắc hơn, lưỡi bá đạo khiêu khích Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ thuận theo Đoan Mộc Ngọc Hàn, ôn nhu cùng hắn quần quýt. Thẳng đến khi Trình

Thu Vũ mềm cả người ngồi phịch trong lòng Đoàn Mộc Ngọc Hàn, Đoàn Mộc Ngọc Hàn vẫn không buông tay, đôi môi dừng tại đôi môi đỏ mọng của Trình Thu Vũ.

Vành tai như bạch ngọc đều nhiễm thượng đỏ ửng, Đoàn Mộc Ngọc Hàn nhin không được day day nó trong miệng, nhẹ nhàng liếm, thân thể của Trình Thu Vũ hơi run, hai tay nắm trụ Đoàn Mộc Ngọc Hàn, bất tri bất giác quần áo hai người đều hỗn độn.

Đoàn Mộc Ngọc Hàn nhẹ giọng cười, hai tay đặt ở thắt lưng Trình Thu Vũ cố sức nâng một cái, Trình Thu Vũ bị Đoàn Mộc Ngọc Hàn đặt ở trên bàn. Quả nhiên, phân thân của Trình Thu Vũ đã đứng thẳng, hai tay Trình Thu Vũ nắm chặt vai Đoàn Mộc Ngọc Hàn, không biết làm sao, tròng lớn mắt.

Đoàn Mộc Ngọc Hàn hàm côn thịt vào miệng, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm liếm, sau đó cố sức hút, như nguyện nghe được tiếng rên rỉ của Trình Thu Vũ: “A, Ngọc Hàn...”

Hai tay Trình Thu Vũ ôm chặt lấy Đoàn Mộc Ngọc Hàn, thân thể cực nóng, “Ngọc Hàn, a...”

Đoàn Mộc Ngọc Hàn lúc mạnh lúc nhẹ liếm lộng, tiếng rên rỉ của Trình Thu Vũ đột nhiên cất cao, cuối cùng toàn thân rung động, bạch trọc trong cơ thể bắn ra trong miệng Đoàn Mộc Ngọc Hàn.

“Vị đạo của Thu Vũ có hương rượu, người uống nhiều quá phải không.” Đoàn Mộc Ngọc Hàn khê liếm môi, “Đã bao lâu người chưa làm?”

Trình Thu Vũ rất muốn giết hấn, bao lâu không có làm, chẳng lẽ người không biết sao. Ngạch... Ta hình như là lần đầu tiên cùng Đoàn Mộc Ngọc Hàn làm chuyện này. Trình Thu Vũ nghĩ tới đây, gắt gao kéo người Đoàn Mộc Ngọc Hàn xuống, hôn lên môi Đoàn Mộc Ngọc Hàn, cắn lên cái nơi đáng ghét, khỏi phải nói những lời ta không thích nghe.

Hạ phúc của Đoàn Mộc Ngọc Hàn nảy lên một cổ nóng rực, biểu hiện của Trình Thu Vũ khiến hấn khó có thể tự kiềm chế. Đoàn Mộc Ngọc Hàn vươn tay chỉnh lại tư thế cho Trình Thu Vũ ngồi trên đùi mình, một ngón tay dùng bạch trọc làm dịch bôi trơn xâm nhập hoa huyết, nội bích ẩm áp tham lam buộc chặt dị vật xông vào.

Trình Thu Vũ khó chịu tránh né thân thể, nhíu mi, dù sao thật lâu không có làm, cảm giác có điểm không thích ứng.

Đoàn Mộc Ngọc Hàn trấn an cười cười, tay không dừng lại, ngón tay qua lại trong hoa huyết, co rúm, kìm.

“A...” Thân thể mỹ lệ của Trình Thu Vũ cong lên, trong miệng phát sinh tiếng rên rỉ sung sướng, “A... Ân, Ngọc Hàn...”

Đoàn Mộc Ngọc Hàn day day hai điểm hồng anh trước mắt, dùng tay trái nâng hậu bối của Trình Thu Vũ, đầu chôn ở trước ngực Trình Thu Vũ, nhẹ nhàng liếm, cắn, ngón tay nơi hoa huyết từ một ngón biến thành hai ngón, tiếng rên rỉ tinh tế từ trong miệng Trình Thu Vũ đặt ra, côn thịt đã nhuyễn hạ lại đứng lên.

“Ta muốn tiến vào.” Thanh âm Đoàn Mộc Ngọc Hàn đã khàn khàn, nhãn thần có chứa phong mang của dã thú, nương theo sóng tình cuộn cuộn đang dâng lên. Đoàn Mộc Ngọc Hàn đưa tay ra khỏi hoa huyết của Trình Thu Vũ, sau đó đưa phân thân của mình vào, cảm thụ nội bích ẩm áp vây quanh, Đoàn Mộc Ngọc Hàn thỏa mãn thở dài, “Thu Vũ thực ẩm áp, ta tiến đến liền không nghĩ sẽ ra.” Phân thân đột nhiên cấp tốc xen vào, tại nội bích mềm mại hung hăng trườn sấp.

“A...” Trình Thu Vũ phát sinh một tiếng ngâm cao. Bỗng nhiên bịt miệng lại, chính mình vừa phát sinh thanh âm quá lớn.

Đoàn Mộc Ngọc Hàn hướng dẫn Trình Thu Vũ ngồi xuống người hấn, giúp phân thân nóng rực càng xâm nhập sâu vào cơ thể Trình Thu Vũ, Đoàn Mộc Ngọc Hàn nói bên tai Trình Thu Vũ: “Ta thích nghe thanh âm của người, nói đi, ta muốn nghe.”

Trình Thu Vũ hung hăng cắn lên vai Đoàn Mộc Ngọc Hàn, Đoàn Mộc Ngọc Hàn thất kinh kêu một tiếng, Trình Thu Vũ không nói chuyện, chỉ là mỉm cười. Đoàn Mộc Ngọc Hàn biết Trình Thu Vũ đang đùa cợt hấn, cảm giác Trình Thu Vũ càng thêm quyến rũ động nhân. Tiểu huyết mê người của hấn chặt như thế, Đoàn Mộc Ngọc Hàn cũng vô pháp nhẫn nại, hai tay đỡ lấy thắt lưng Trình Thu Vũ, cố sức đè xuống. Trình Thu Vũ đau đớn hét lên một tiếng, Đoàn Mộc Ngọc Hàn lập tức cảm thấy tiểu huyết chăm chú bao lấy mình, có

chút đau nhức, rồi lại thư sướng. Đoàn Mộc Ngọc Hàn tăng tốc độ trườn sấp, Trình Thu Vũ bị hấn mạnh mẽ xâm nhập, cảm thấy đau đớn lại mang theo một cảm giác tê dại nói không ra lời.

Trình Thu Vũ nhắm mi, không ngừng rên rỉ, bởi vì khó chịu mà nước mắt cuồn cuộn rơi. Đoàn Mộc Ngọc Hàn thương tiếc nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của hắn, bàn tay to xoa nắn phân thân của Trình Thu Vũ, rất nhanh phân thân chảy ra những giọt sương trong suốt. Đoàn Mộc Ngọc Hàn bắt đầu thông thả trườn sấp, thật sâu, hoa huyết của Trình Thu Vũ nuốt vào phân thân to lớn của hắn, sung sướng vô hạn tràn đầy tâm trí.

“A... Ân, ân...” Trình Thu Vũ phát sinh tiếng rên rỉ vui thích, kích thích Đoàn Mộc Ngọc Hàn dùng mãnh trườn sấp trong cơ thể hắn, thăng nhập chỗ sâu nhất. Hung hăng ra vào, như vậy nhiều lần, toàn thân Trình Thu Vũ run rẩy, không ngừng phát sinh thanh âm ngọc ngào: “A... Ân... Ân “

Phân thân của Trình Thu Vũ cũng run rẩy trong tay Đoàn Mộc Ngọc Hàn, Đoàn Mộc Ngọc Hàn cảm thấy hắn sắp đạt được đỉnh điểm, rất nhanh lấy tay ngăn chặn hắn phát tiết.

“Buông tay... Khó chịu...” Trình Thu Vũ khóc cầu xin Đoàn Mộc Ngọc Hàn, điên cuồng đóng đưa thân thể, mồ hôi lẫn với nước mắt cùng nhau chảy xuống. Đoàn Mộc Ngọc Hàn điên cuồng, hắn dùng lực chạy nước rút, cuối cùng tại một trận cuồng đảo, đi đến nơi sâu nhất, tinh dịch bắn vào nội bích nóng bỏng của Trình Thu Vũ, song song, cũng buông tay ra, một cổ bạch dịch lập tức bắn lên người Đoàn Mộc Ngọc Hàn, Trình Thu Vũ phát sinh một tiếng thét chói tai ngăn ngủi, hai mắt chậm rãi mở to, thân thể mềm nhũn tê liệt ngã vào lòng Đoàn Mộc Ngọc Hàn.

Đoàn Mộc Dĩnh cùng Kỳ Duyên mờ ảo du dương tại cảnh trong mơ, Kỳ Duyên chỉ điểm Đoàn Mộc Dĩnh làm sao tu hành, từng cảnh giới đều có đặc điểm riêng, tầng tu hành càng cao, tâm càng thanh tịnh, cảnh giới tinh khiết. Kỳ Duyên nói như vậy cho Đoàn Mộc Dĩnh, Đoàn Mộc Dĩnh một điểm cũng không hiểu Kỳ Duyên nói gì.

“Người là đệ tử duy nhất ta thu nạp, toàn bộ bản lĩnh của sư phụ tất nhiên là giao cho người, người có khả năng lĩnh ngộ nhiều ít đều là do tạo hóa của người.” Kỳ Duyên là một lão sư tài giỏi, tất cả những gì hắn biết đều nói cho Đoàn Mộc Dĩnh, hận không thể để Đoàn Mộc Dĩnh lập tức đều ghi tạc trong lòng.

Đoàn Mộc Dĩnh kinh ngạc phát hiện gần đây Kỳ Duyên rất sốt ruột, tâm tình lo nghĩ, hắn không biết Kỳ Duyên có chuyện gì. “Kỳ Duyên sư phụ, vì sao người sốt ruột như vậy, chúng ta còn có nhiều thời gian học tập.”

“Người biết cái gì, quân đội của Vệ quốc thật sự không lợi hại, khả dĩ bọn họ đã tâm bình气和 nhất thống thiên hạ, là bọn họ có thủ đoạn.” Kỳ Duyên nói.

Đoàn Mộc Dĩnh vung tay lên, bọn họ đi tới trong mơ của Đoàn Mộc Dĩnh, cây tử đằng hoa nở rộ, tất cả tinh thuần thanh minh như vậy, cánh hoa vũ động diêm lệ tung bay khắp bầu trời. Dưới giàn hoa có một cái đu dây, Đoàn Mộc Dĩnh lôi kéo Kỳ Duyên đang ngồi ở trên bàn đu dây. Kỳ Duyên từ ái nhìn Đoàn Mộc Dĩnh, điểm nhẹ lên cái trán của Đoàn Mộc Dĩnh, “Người cùng ta ngồi một chỗ như vậy, phụ hoàng người thấy được, còn không ăn ta.”

“Sẽ không, phụ hoàng không ăn người, hắn thích lăng trì người. Phỏng chừng phụ hoàng thấy chúng ta ngồi cùng một chỗ sẽ tức giận nói, Kỳ Duyên dời đi cho trẫm. Hoặc là nói, trẫm lăng trì người!” Đoàn Mộc Dĩnh học khẩu khí của Đoàn Mộc Thanh Lam, cực kỳ giống, dẫn tới Kỳ Duyên cười to không ngừng.

“Sư phụ, người nói xem Vệ quốc mạnh ở chỗ nào, chúng ta đối phó với bọn họ phải cực kỳ cẩn thận sao?” Đoàn Mộc Dĩnh hiểu kỳ hỏi. Trong ấn tượng của hắn, quân đội của Vệ quốc không phải đặc biệt lợi hại, có lẽ là bọn họ đã dùng đến pháp bảo gì đó để thắng.

“Ảo thuật của tiên tri, bọn họ dựa vào ảo thuật của tiên tri!” Kỳ Duyên nhớ lại một chút chuyện cũ, thần nhiên nói, “Vệ quốc coi trọng nhất tiên tri, địa vị của bọn họ rất cao, quốc chủ đối bọn họ tin tưởng vạn phần, lúc hai nước giao tranh, ảo thuật của bọn họ phát huy cường diệu. Năm đó phụ hoàng người đánh với bọn chúng, là bởi vì ảo thuật của tiên tri mà bọn chúng thủ thắng. Hiện tại các người phát động chiến

tranh với Vệ quốc, Vệ quốc sẽ phái ra rất nhiều tiên tri đối phó các người, ta muốn người lập tức học được tâm pháp Tam Thập Tam Thiên, đối phó với những tiên tri này.”

“Đệ tử ta đã rất chăm chỉ, người xem ta đã học được hai mươi hai tầng, tuy rằng còn kém một chút, ta sẽ nỗ lực.” Đoan Mộc Dĩnh le lưỡi nói.

“Nước đã đến chân, chúng ta không có thời gian đợi.” Kỳ Duyên rất thận trọng nói, “Hạ Pháp là nuôi con của ta, ta cũng tận tâm dạy hắn, thế nhưng hắn tư chất không tốt, Hiếu thân vương, mong muốn của ta đều ký thác ở ngài.”

“Phụ hoàng ta đã luyện xong Tam Thập Tam Thiên, hiện tại Phi Nhiễm cũng không phải là đối thủ của hắn.” Đoan Mộc Dĩnh nói.

“Phụ hoàng người là một người đặc biệt, không thể dùng ánh mắt người bình thường để đánh giá hắn. Người cũng là một người đặc biệt, sau khi chết thần muốn người sống lại là có đạo lý, người có sứ mệnh của người.”

“Sứ mệnh của ta?” Đoan Mộc Dĩnh không biết mình có sứ mệnh gì, chưa từng có người nào nói qua những lời này với hắn.

“Đúng vậy, sứ mệnh của người là hủy diệt những người giả truyền thiên ý, hủy diệt bọn họ, nói cho người khác cái gì mới là thiên ý chân chính.” Kỳ Duyên nói, Kỳ Duyên hiền lành sờ sờ đầu Đoan Mộc Dĩnh, cảm thán, “Kỳ thực Trình Thu Bình không nên chết, tiên đoán của Lưu Đình là ảo giác, cũng không phải là thiên ý chân chính, mọi người nghĩ mộng ảo là thật, Trình Thu Bình sao mà vô tội.”

“Sư phụ cái gì cũng biết, sư phụ đã từng ở tại Vệ quốc sao?” Đoan Mộc Dĩnh hỏi.

“Đã từng, khi đó ta còn là tình nhân của Vệ quốc quốc chủ, kỳ thực ta cho rằng làm tình nhân của hắn không thích hợp, sư phụ ta Phi Nhiễm muốn ta làm tình nhân của hắn, sau này nhi tử của Phi Nhiễm coi trọng quốc chủ, ta đã bị bức bách rời khỏi. Hừ, tiên tri vọng tưởng bao trùm hoàng quyền. Dã tâm của Phi Nhiễm rất lớn.” Kỳ Duyên hừ lạnh một tiếng, nói. “Ta bị hắn trục xuất khỏi Vệ quốc, Lương quốc quốc chủ cũng trục xuất ta, ta rơi vào đường cùng đi đến đại mạc.”

“Ha hã a, người nhớ lại hồi ức làm gì, Kỳ Duyên sư huynh?” Giữa không trung truyền đến một tiếng cười khê, cây tử đằng hoa trong mưa hóa ra một người, người này một thân y phục bạch sắc, ống tay áo rộng thùng thình đón gió phiêu động, Đoan Mộc Dĩnh nhận ra hắn, đây không phải là Mạch Mộc sao.

“Người là... Người là Mạch Mộc!” Kỳ Duyên tử mĩ nhìn, nhận ra sư đệ, hắn vui mừng, ôm sư phụ đệ của mình. “Khi ta rời đi người chỉ là một tiểu oa nhi, người cũng trưởng thành rồi.”

“Sư huynh, ta không có quên người, người là sư huynh tốt nhất của ta. Người có khỏe không?” Mạch Mộc nhẹ nhàng mỉm cười ôm lấy sư huynh, sư huynh này là người hắn luôn ngưỡng mộ. Khi còn bé Kỳ Duyên đối với mình thật tốt, tựa như một ca ca, vài chục năm không gặp mặt, sư huynh vẫn mạnh khỏe, hắn an tâm.

“Người nhớ ta hay là vì Dĩnh nhi xinh đẹp mà vào cảnh trong mơ của hắn.” Kỳ Duyên trêu ghẹo.

“Tấn quốc muốn đánh Vệ quốc, ta thân là tiên tri của Tấn quốc, nên vì quốc chủ cống hiến, sư huynh, ta muốn cùng người thượng chiến trường.” Mạch Mộc ôn nhu nói.

“Người thượng chiến trường, người ngay cả con gà cũng không dám giết, thế nào thượng chiến trường.” Kỳ Duyên lại vui đùa nói.

“Sư huynh, ta không phải tiểu oa nhi, không nên lấy chuyện còn bé ra trêu ta.” Mạch Mộc bất đắc dĩ lắc đầu.

“Dĩnh nhi, lại đây.” Kỳ Duyên bắt chuyện Đoan Mộc Dĩnh, giới thiệu: “Đây là đồ đệ ta thu, Hiếu thân vương Đoan Mộc Dĩnh.”

“Hiếu thân vương là đồ đệ của người, chúng ta từng có gặp mặt một lần, ta đây là sư thúc của Hiếu thân vương, ta đã già sao.” Mạch Mộc nói giỡn nhưng thanh âm vẫn nhu hòa, Đoan Mộc Dĩnh chớp chớp con mắt, hắn rất cục mịch bạch vì sao Tiêu Thanh Phong mê luyện Mạch Mộc như vậy, bộ dáng đẹp, lời nói

cử chỉ luôn luôn nhu hòa, ai! Trách không được nhị ca ta từ Tấn quốc trở về, phi thường thẳng thắn cùng hoàng thúc có quan hệ mờ ám, nguyên lai là hết hy vọng. (^o^)

Bỗng nhiên Mạch Mộc rất trịnh trọng hành một lễ với Đao Mộc Dĩnh, nói rằng: “Hiếu thân vương điện hạ, Mạch Mộc ta cầu xin người một việc.”

“Tiểu —— sư thúc, có chuyện gì thì cứ nói.” Đao Mộc Dĩnh cố ý kéo dài chữ tiểu kia, Kỳ Duyên vừa nghe nhin không được che miệng cười trộm, phải gọi một thanh niên là sư thúc thực là tâm không cam lòng a.

“Trữ mang theo con của chúng ta chạy trốn tới Tề quốc, người giúp ta tìm nàng, hảo hảo chiếu cố mẫu tử các nàng, vạn nhất Trữ yêu thương người khác, gả cho người khác, ta van người người có thể mang hài tử nuôi nấng nên người được không.” Trong mắt Mạch Mộc lộ vẻ bi thương, “Ta đã định trước cuộc đời này phụ bạc nàng, kiếp sau ta sẽ bồi thường nàng.”

“Ai!” Đao Mộc Dĩnh cảm thán một tiếng, nuôi nấng một hài tử không phải việc khó, hấn cảm thán Mạch Mộc rơi vào tình huống bất đắc dĩ, Phi Nhiễm kia hại bao nhiêu người, hấn không thể không chết! “Nguyên lai là chuyện này, hảo, ta đáp ứng người, nhị ca ta tính tình ôn hòa, hài tử này giao cho nhị ca nuôi, tương lai học y thuật của nhị ca ta và binh pháp võ công của hoàng thúc ta, coi như là có tiền đồ.”

“Đa tạ người đã an bài, đại ân đại đức của Hiếu thân vương Mạch Mộc nhớ kỹ, ngày sau báo đáp.” Mạch Mộc hành lễ một lần nữa, cảm tạ chiếu cố của Đao Mộc Dĩnh.

“Tiểu sư thúc không cần đa lễ, phụ hoàng ta sắp tới, người trở về đi. Phụ hoàng ta có ấn tượng không tốt với Tiêu Thanh Phong, nếu như hấn thấy người, sẽ vì Tiêu Thanh Phong mà giận chó đánh mèo với người cũng không tốt.” Đao Mộc Dĩnh nói. Đao Mộc Thanh Lam không phải là người có lòng dạ rộng lượng, chuyện của Đao Mộc Dư cùng Tiêu Thanh Phong hấn vẫn canh cánh trong lòng, thấy thế nào cũng là có hại cho nhị tử của mình, với tính tình của Đao Mộc Thanh Lam, Tiêu Thanh Phong sớm muộn cũng bị hấn trả thù một chút.

Mạch Mộc vừa nghe, cảm giác Tiêu Thanh Phong tại Tề quốc không được hoan nghênh, xem ra chính mình nên nhanh đi. Mạch Mộc cùng Kỳ Duyên và Đao Mộc Dĩnh nói lời chia tay, xoay người rời đi.

Mạch Mộc vừa biến mất, Đao Mộc Thanh Lam liền xuất hiện phía sau Đao Mộc Dĩnh, trong tay nắm vụn hoa tử đằng, cười vô hạn tà ác, “Các người nói trăm đều nghe được, Dĩnh nhi, theo lời người mà nói, trăm sẽ không trả thù Tiêu Thanh Phong, trăm tức chết hấn. Trăm tìm kiếm hài tử của Mạch Mộc, giao cho lão nhị nuôi nấng, sau đó trăm thường xuyên gặp hài tử này, từ nhỏ nói cho hấn Tiêu Thanh Phong là một đại phiêu đản đối với phụ vương bất hảo thế nào, chờ hài tử lớn lên, còn không hận thấu xương Tiêu Thanh Phong. Hừ, đến lúc đó trăm an bài hấn cùng với Mạch Mộc nhận thức, hài tử này nhất định sẽ thấy Tiêu Thanh Phong không vừa mắt, còn không tức chết Tiêu Thanh Phong...” Nói lắm bầm, nói lắm bầm. .

“Ý kiến hay, phụ hoàng, Dĩnh nhi bội phục người!” Đao Mộc Dĩnh cũng hiểu được chủ ý này không sai, Đao Mộc Thanh Lam vừa nghe Đao Mộc Dĩnh khích lệ, đắc ý cực kỳ.

Kỳ Duyên đảo hai tròng mắt trắng dã, trong lòng vì Tiêu Thanh Phong mặc niệm một tiếng, đắc tội ai cũng không nên đắc tội người Đao Mộc gia a.

75. Chương 75

Đao Mộc Phi đi tới Trữ thái điện, Đao Mộc Thanh Lam phê duyệt tấu chương, thừa tướng, Chu Thanh, Quý Dương ngồi ở phía dưới, bọn họ đang thương lượng chuyện triều đình.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” Đao Mộc Phi hành một lễ, Đao Mộc Thanh Lam nhượng hấn bình thân. Triều thần hướng thái tử hành lễ, sau đó hàn huyên một hồi. Đao Mộc Thanh Lam lập tức đi vào vấn đề chính.

“Phi nhi, phụ hoàng quyết định ngự giá thân chinh, đại sự trong triều giao do người xử lý, có việc thì hỏi thừa tướng, Chu ái khanh cùng Quý ái khanh. Bọn họ là cữu thần trung hậu. Bây giờ Diêu Tử Minh còn khởi công xây dựng thủy lợi, chuyện này lúc phụ hoàng không ở đây, người đều phải toàn lực chú ý. Thổ địa của Tề quốc không thể trở thành đất hoang. Vạn nhất phụ hoàng trên chiến trường có gì bất trắc...”

“Phụ hoàng sẽ không gặp chuyện không may, phụ hoàng là người may mắn, thần sẽ phù hộ người.” Đoan Mộc Phi cảm thán phụ thân của mình vì nói chuyện như chuẩn bị hậu sự, không phải lần đầu tiên phụ thân thượng chiến trường, trước đây hần xuất chinh cũng chưa từng dặn dò chuyện gì, hiện tại hần đột nhiên căn dặn nhi tử, ngữ khí khiến Đoan Mộc Phi rất bất an. Lúc mẫu thân mất đi, giả như lúc đó phụ thân mất đi, Đoan Mộc Phi sẽ khó thích ứng được, dù sao Đoan Mộc Thanh Lam phi thường coi trọng Đoan Mộc Phi, Đoan Mộc Phi từ nhỏ hầu như là do một tay Đoan Mộc Thanh Lam bồi dưỡng, cảm tình của Đoan Mộc Phi đối với phụ thân thâm hậu hơn hẳn các hoàng tử khác.

“Phụ hoàng chỉ là nói trước, phụ hoàng đối với người ký thác rất kỳ vọng rất cao, phụ hoàng muốn nhìn lãnh thổ Tề quốc thái dân an, bách tính có cơm ăn, có áo mặc. Đại tề không bị người cười nhạo nói là một quốc gia bần cùng.” Đoan Mộc Thanh Lam vỗ vỗ vai Đoan Mộc Phi, “Thái tử của trẫm, chắc chắn siêu việt hơn trẫm.”

“Nhi thần sẽ không khiến phụ hoàng thất vọng.” Ánh mắt Đoan Mộc Phi kiên định nhìn phụ thân của mình, Đoan Mộc Thanh Lam mỉm cười gật đầu. Lúc mẫu thân mới bị phụ thân hại chết, Đoan Mộc Phi cũng có một tia hận ý nhẹ nhàng, tại giờ khắc này, mọi cảm hận đều tiêu thất. Phụ thân thật tình thương yêu thương nhi tử, không bởi vì mình là thái tử. Đoan Mộc Phi đặt quyết tâm, bản thân mình phải vượt lên phụ thân,

“Hảo, trẫm không còn gì để nói, những tấu chương này người phê duyệt giúp trẫm a, thừa tướng sẽ cho người biết nên xử lý ra sao.” Đoan Mộc Thanh Lam nói xong, giữ sạch mọi việc, để bút son để vào tay Đoan Mộc Phi, Đoan Mộc Phi có chút sững sờ, hiện tại mà đã phải bắt đầu thay thế phụ hoàng xử lý triều chính sao? (^o^ cảm động làm gì Phi ca ơi, ha ha)

Đoan Mộc Thanh Lam cười lớn đi ra Trữ thái điện, Đoan Mộc Dĩnh đang đứng bên ngoài hướng Đoan Mộc Thanh Lam ngoắc tay, cấp thiết nói: “Phụ hoàng, chúng ta xem khổ phòng, lần trước phụ hoàng đáp ứng cấp cho nhi thần khôi giáp, nhanh lên một chút.”

“Đi liền bây giờ đây, người gấp cái gì, chậm một chút khôi giáp cũng sẽ không bay mất, yên tâm đi.” Đoan Mộc Thanh Lam đi nhanh ra cửa, cầm tay Đoan Mộc Dĩnh, hai người nói một chút cười cười rồi lỵ khai.

Đoan Mộc Phi giương mắt nhìn bút son trong tay mình, nhìn nhìn lại đôi phụ tử bất lương đang rời đi, cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần, cười ra nước mắt. Thừa tướng thấy Đoan Mộc Phi cười như mếu, cũng nhin không được cười ra tiếng, thừa tướng càn phe phẩy đầu, thở dài một tiếng, Đoan Mộc Thanh Lam, hoàng đế này, thực sự là khó có thể nói rõ hần là ai, nhìn như vô hại kì thực có độc, nói vô tình rồi lại trọng tình.

Quý quý phi giúp Nguyệt Hoàn công chúa học cách bước đi trong Cát Tường cung, hài tử này bước đi có chút chập chững, hiện tại có thể nói đơn giản, tỷ như sẽ gọi nương, có thể gọi An. Nương là chỉ Quý quý phi, An là chỉ Lý Hoài An. Mỗi khi Nguyệt Hoàn công chúa khả ái kêu một tiếng, An! Sau đó hai tay nhỏ bẻ giờ ra, muốn ôm một cái, Lý Hoài An lập tức đi tới, làm kỳ mã, ngoạn phi phi, mang theo công chúa ở trong sân làm loạn một hồi. Vì vậy Quý quý phi buồn cười che miệng nói rằng: “Hoài An cứ chiều Nguyệt Hoàn như con ruột vậy, cẩn thận người sẽ làm hư nó.”

“Nguyệt Hoàn công chúa là công chúa duy nhất của Tề quốc, hần là được nhiều người sủng ái và ngưỡng mộ.” Lý Hoài An ôm Nguyệt Hoàn công chúa chạy khắp nơi, cười ha hả nói.

“Đáng tiếc hài tử này chưa thấy qua mẫu thân của mình.” Quý quý phi cảm thán nói.

“Nếu không phải Hiếu thân vương mộ bụng hoàng hậu lấy ra, Nguyệt Hoàn công chúa đã cùng hoàng hậu đang chết đi, công chúa thực may mắn.” Lý Hoài An hát đồ dành công chúa, cực kì giống hình tượng một nữ mẫu. Nguyệt Hoàn bắt lấy y phục của Lý Hoài An, nước bọt nhều ra vương trên người hần.

“Nguyệt Hoàn, nương ôm một cái.” Quý quý phi tiếp nhận Nguyệt Hoàn công chúa ôm vào trong ngực, Nguyệt Hoàn công chúa nghịch ngợm nắm lấy tóc Quý quý phi, Quý quý phi nhẹ nhàng gỡ tay Nguyệt Hoàn

ra, “Bướng bỉnh.”

Nguyệt Hoàn vừa nhìn mẫu thân mất hứng, mếu máo muốn khóc, Quý quý phi cũng không dễ dàng nài, muốn khóc thì cứ khóc. Nguyệt Hoàn công chúa vừa nhìn thấy mẫu thân không hề dễ dàng nài, liền dừng khóc, xem ra khóc vô ích, kết quả là Nguyệt Hoàn phải ngoan ngoãn một chút.

“Mẫu thân mẫu thân, Hoài An Hoài An, người xem Dĩnh nhi cùng phụ hoàng mang khôi giáp tới nè.” Người chưa tới thanh âm đã tới trước, Đao Mộc Dĩnh chạy vào, Thập Lục đi theo phía sau hần đang cầm khôi giáp màu đỏ. Đao Mộc Thanh Lam cười ha hả đi phía sau bọn họ, nhất phó từ phụ đích dáng dấp đi vào Cát Tường cung.

“Tham kiến hoàng thượng.” Mọi người lập tức hành lễ, Đao Mộc Thanh Lam nói một tiếng: “Đứng lên đi.” Thân thủ nâng Quý quý phi dậy, ôm lấy Nguyệt Hoàn công chúa trong lòng Quý quý phi, nữ nhi của mình càng lớn càng khả ái, “Công chúa trưởng thành nhất định là một mỹ nhân, đến lúc đó sẽ có không ít vương tôn công tử quỳ gối dưới váy của người, Nguyệt Hoàn, sau này phải dịu dàng như mẫu thân của người, biết không.”

Quý quý phi vừa nghe những lời này, khẩu khí của hần giống như là căn dặn hài tử, đang êm đẹp vì sao lại nói chuyện như vậy.

“Hoàng thượng, người yên tâm, tương lai công chúa chắc chắn là một thực nữ.” Quý quý phi nói.

“Muội muội, lại ca ca ôm một cái.” Đao Mộc Dĩnh ôm lấy Nguyệt Hoàn từ trong lòng Đao Mộc Thanh Lam, Nguyệt Hoàn công chúa thích nhất tiểu ca ca, lập tức thân thủ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đỏ cọ qua cọ lại trên mặt Đao Mộc Dĩnh, nắm tóc Đao Mộc Dĩnh không buông tay. “Tiểu bại hoại, kéo tóc ca ca không buông tay, đau, mau buông ra.”

“Ca, ca.” Nguyệt Hoàn công chúa lấy lòng nói, bàn tay nhỏ bé vẫn nắm lấy tóc Đao Mộc Dĩnh, Đao Mộc Dĩnh không muốn cùng nàng tính toán, cốc đầu Nguyệt Hoàn một cái, người đứng là phối tiểu tử.

“Trẫm muốn ngự giá thân chinh, chuyện trong cung giao cho người, trẫm yên tâm. Lần này giao tranh với Vệ quốc, trẫm mang Dĩnh nhi cùng đi, người có thể chấp thuận không?” Đao Mộc Thanh Lam nghiêm túc, trình trọng hỏi.

“Chấp thuận, luyến tiếc cũng chấp thuận, Dĩnh nhi theo hoàng thượng nô tì yên tâm.” Trong lòng Quý quý phi lắc lắc đầu nhức, nữ tử của mình và thượng phụ cùng một chỗ, nàng rõ ràng biết là sai trái nhưng không không dám tùy tiện lăm miệng hỏi.

“Trẫm biết người không dễ dàng, trẫm cũng tự biết thẹn với người, trẫm có ý định thành toàn người cùng Lý Hoài An bồi thường người, người xem thế nào?” Đao Mộc Thanh Lam hạ giọng nói bên tai Quý quý phi, “Các người muốn đi, trẫm có thể an bài.”

Trong lòng Quý quý phi cả kinh, chuyện nàng và Lý Hoài An đã bị hần biết! Quý quý phi chế trụ khẩu trương trong lòng, ngẩng đầu nhìn Đao Mộc Thanh Lam, trong mắt mang theo sợ hãi, Đao Mộc Thanh Lam sẽ xử trí bọn họ thế nào. (^o^)

“Người không cần khẩn trương, vì Dĩnh nhi trẫm sẽ không xử trí người, nếu như người không muốn đi, ở lại trong cung, trẫm sẽ không làm khó dễ người, trẫm âm thầm ra một đạo thánh chỉ, bảo đảm bình an cho các người, người sẽ sống tốt.” Đao Mộc Thanh Lam lấy ra một thánh chỉ lạng lẽ kín đáo đưa cho Quý quý phi, Quý quý phi không ngờ tới Đao Mộc Thanh Lam sẽ bỏ qua bọn họ, hần không để ý đến chuyện tình của Lý Hoài An và mình. Cũng đúng a, nàng và Đao Mộc Thanh Lam không có ái tình, chỉ là phu thê trên danh nghĩa, thực tế là quan hệ quân thân. Quý quý phi gặt gao nắm lấy đạo thánh chỉ này, tự do ngay trước mặt bọn họ, nhưng nàng do dự.

“Nô tì sẽ chết trong cung, không rời đi.” Quý quý phi hít sâu một hơi, nói. Trong lòng Quý quý phi đau khổ, ra cung tự do, nhưng bị người phát hiện sẽ nói hoàng thượng bị vợ cấm sùng, há có thể nghĩ. Để bộ mặt của hoàng gia được bảo tồn bọn họ chỉ có thể len lén suốt đời làm bạn tại Cát Tường cung, thẳng đến ngày nào đó chết đi.

“Chính người chọn ở lại trong cung, trẫm sẽ bảo thái tử hảo hảo chiều cố người.” Đao Mộc Thanh Lam nhìn Quý quý phi, nhìn lại Đao Mộc Dĩnh đang vui đùa cùng Nguyệt Hoàn công chúa và Lý Hoài An, trong

lòng không khỏi đối với Lý Hoài An tâm sinh kính nể. “Lý Hoài An, trăm nghe nói là vì muốn cùng người một chỗ mà tiến cung làm thái giám, trăm cũng không có dũng khí hi sinh như vậy, trăm bội phục hần.”

“Cảm tạ hoàng thượng, nô tì cả đời này thỏa mãn.” Quý quý phi lăn chã rơi lệ, nước mắt không nén lại được, không nghĩ tới Đao Mộc Thanh Lam kỳ thực lại hiểu rõ bọn họ, một đế vương có khả năng tha thứ cho bọn họ là không hề dễ dàng. Quý quý phi vốn định nói Đao Mộc Dĩnh không nên cùng phụ thân tiếp tục cùng một chỗ, hiện tại nàng nói không nên lời, là mẫu thân, trong lòng điều không yêu trọng phụ, trong lòng có người khác, nàng có lý do gì nói với hài tử của mình. Quý quý phi quyết định chấp nhận, Dĩnh nhi là thân sinh hài tử của nàng, nàng luôn muốn hài tử hạnh phúc.

“Khóc cái gì, người hần là mỉm cười, trong cung người sống không dễ dàng, trăm đều biết, trăm không mù. Người hảo hảo chiếu cố công chúa, người xem công chúa như thân sinh hài tử của mình, như vậy trăm không còn lo lắng gì.” Đao Mộc Thanh Lam nói. Đao Mộc Thanh Lam làm việc không hề cố kỵ như trước, muốn làm gì thì làm. Trong lòng hần có lo lắng, hần sợ sẽ chết. Nguy hiểm a, một người chuẩn bị thượng chiến trường thế nào lại sợ hãi, chính là vì để bảo hộ người thương yêu mà phải càng thêm kiên định, không thể sợ hãi a. Đao Mộc Thanh Lam đã sắp xếp mọi việc, tâm cũng thoải mái hơn nhiều

“Nô tì nhất định sẽ nuôi dưỡng đại công chúa, tìm cho nàng một người thật tốt.” Quý quý phi sát sát nước mắt nói.

“Còn có lão nhị và lão ngũ, người cũng khoan dung ta, bọn nó chọn ai cùng làm bạn suốt đời, người cũng tha thứ không nên ngăn cản, trăm tin tưởng người là mẫu thân tốt nhất thiên hạ.” Đao Mộc Thanh Lam nói xong, xoay người đi tới trước mặt Đao Mộc Dĩnh ôm lấy Nguyệt Hoàn, nói với Đao Mộc Dĩnh, “Cùng mẫu thân người trò chuyện, nàng cần người.”

Đao Mộc Dĩnh lập tức đi tới trước mặt Quý quý phi, làm nũng cọ cọ trong lòng nàng, “Mẫu thân, nhi thần muốn lên chiến trường, người không cần lo lắng cho nhi thần.”

“Mẫu thân không lo lắng người thượng chiến trường, mẫu thân là lo lắng chuyện tình của người và phụ hoàng người, mẫu thân lo lắng người có thể chịu được khinh bỉ và chỉ trích của người khác hay không, người sẽ bị bêu danh thiên cổ, sau này họ nhắc tới người, bọn họ sẽ nói người mê hoặc quân vương, Dĩnh nhi có thể chịu được sao?” Quý quý phi ôn nhu ôm lấy nhi tử, khẽ vuốt tóc Đao Mộc Dĩnh, “Nhi tử của ta, ta làm mẫu thân, thật muốn ngăn cản người phạm sai lầm. Thế nhưng ta không có cách nào, người tự mình bảo trọng. Đế vương yêu hay thay đổi, ai biết ngày mai hần sẽ sủng ai, mẫu thân thực không muốn người yêu một vị đế vương.”

“Nhi tử đã rất tự trách, nhi tử xin lỗi mẫu thân. Chúng ta đã cùng một chỗ, chúng ta đã hãm rất sâu, tương lai có một ngày phụ hoàng thay đổi, ta cũng sẽ không oán hận, đây là nhi thần tự mình chọn lựa, oán ai được ni. Mẫu thân a, nhi tử chỉ mong người phải bảo trọng chính mình, không nên sầu lo, trong lòng nhi tử hiểu rõ.” Đao Mộc Dĩnh mũi đau xót, thiếu chút nữa rơi lệ, một bên hưởng thụ quan tâm của mẫu thân, song song hần lại đoạt đi trọng phụ của mẫu thân, trở trêu a.

“Ai, mẫu thân biết người thông tuệ hơn người, mẫu thân chỉ sợ người rơi vào quá sâu mà hoàn toàn mất đi chính mình, người sẽ tự hủy hoại bản thân.” Quý quý phi thở dài nói rằng, “Tình tự, hại chết bao nhiêu người, khổ người trong thiên hạ, chúng ta đều là những người khổ vì tình.”

“Mẫu thân có học vấn, có thể làm tiên tri.” Đao Mộc Dĩnh vừa cười vừa nói. Quý quý phi đảo mắt nhìn Đao Mộc Dĩnh, sau đó thoải mái cười, mẫu tử hai người đều cười rộ lên.

Đao Mộc Dĩnh mặc vào khôi giáp, quay cái gương chiếu a chiếu, Thập Lục lập tức vuốt mông ngựa (^o^ nịnh nọt) nói rằng, “Điện hạ thật là uy phong.”

“Không cần người nói ta cũng biết chính mình uy phong.” Đao Mộc Dĩnh đắc ý dào dạt chỉnh tư thế, bỗng nhiên hần nghĩ đến, nếu như Trình Thu Vũ cùng bọn họ đang xuất chinh, trên chiến trường đao kiếm không có mắt, không tránh khỏi thụ thương chảy máu, thậm chí mất đi tính mệnh. Trình Thu Vũ, hần là ta nên cho người nếm thử tư vị của Trình Thu Bình trước khi chết, trong loạn quân vì cầu sinh (^o^ muốn sống) mà vùng vẫy. Đây người là máu và vết thương, đến lúc đó tứ ca sẽ còn thích người sao.

Đoan Mộc Thanh Lam nửa nằm trên tháp thượng, nhìn Đoan Mộc Dĩnh thử khôi giáp, bày ra các loại tư thế thú vị, khiến hắn cười đến đau cả bụng. Bỗng nhiên Đoan Mộc Dĩnh không nhúc nhích, lại đỡ ra. Lỗ tai của tiểu tử này giật giật, nhất định là nghĩ ra chủ ý gì xấu xa.

“Dĩnh nhi, ngươi nghĩ tới cái gì?” Đoan Mộc Thanh Lam hỏi.

“Nhi thần tại muốn thử xem, một người có thể vì vẻ ngoài của người mình yêu xấu đi mà thay đổi hay không. Giả như Trình Thu Vũ trong loạn quân bị thương, trên mặt bị phá, tứ ca sẽ còn thích hắn sao?” Đoan Mộc Dĩnh cười lạnh một tiếng, không có dung mạo mỹ lệ, ai sẽ coi trọng hắn?

“Người nói cũng đúng, trẫm cũng muốn thử xem. Ai, ngươi vẫn muốn trả thù Trình Thu Vũ, ngươi vĩnh viễn không bỏ xuống được cừu hận.” Đoan Mộc Thanh Lam nói.

“Phụ hoàng nhi thần không có rộng lượng tha thứ ột người hại chết người thân của mình, cái người này là ca ca của nhi thần.” Đoan Mộc Dĩnh âm ngoan nói. Mỗi một chữ giống như thoát ra từ kẽ răng, kiên cường hữu lực. Đoan Mộc Thanh Lam không thể nói gì, chớp chớp mắt.

Đánh lén Vệ quốc, trong vòng ba ngày thu thập thành trì, thành trì bọn họ định hạ không quá lớn, cũng không có trọng binh gác, nhưng đánh lén phải nhanh tốc tiến hành, Đoan Mộc Thanh Lam quyết định thống lĩnh kỵ binh hoàn thành nhiệm vụ này, hắn muốn mở màn khai chiến với Vệ quốc.

Đoan Mộc Thanh Lam một thân hắc sắc chiến giáp, áo choàng hắc sắc, áo choàng được thêu đồ án. Bên cạnh Đoan Mộc Thanh Lam là Đoan Mộc Dĩnh, một thân ngân sắc khôi giáp, càng khiến hắn dị thường hoa mỹ. Hạ Pháp cùng Kỳ Duyên đi bên cạnh bọn họ, lần này tác chiến kỵ binh hầu hết là Bạc Nhân, bọn họ giỏi về đánh lén và đường xa tác chiến.

Đoan Mộc Thanh Lam rút ra Huyết Hồn kiếm, thân kiếm hồng sắc (^o^ màu đỏ) dưới ánh mặt trời lờ lờ phát quang, “Nam nhi Đại Tề, nhất tuyệt tiền sử, chúng ta phải đoạt lại thuộc địa thuộc về mình! Đại tề uy vũ!”

“Đại tề uy vũ!” Chiến sĩ nhiệt huyết sôi trào, có thể cùng hoàng thượng tác chiến là vinh quang suốt đời của bọn hắn. Đoan Mộc Thanh Lam nhớ tới nhiều năm trước đây mình bại dưới tay Vệ quốc, bị Vệ quốc chiếm lĩnh một vùng thổ địa lớn còn nhi tử phải đi làm chất tử, cái sỉ nhục này bây giờ hắn muốn đòi lại hết!

76. Chương 76

Tà dương hoàng hôn trải xuống cánh đồng bát ngát, một trận bụi mù bay qua, tiếng vó ngựa hướng đến biên cảnh của Vệ quốc. Kỵ sĩ thân hắc sắc chiến giáp, thần tình ngưng trọng. Vào lúc canh ba, bọn họ tới gần thành nhỏ nơi biên cảnh của Vệ quốc. Năm vạn nhân mã lặng yên không một tiếng động, không có khói bếp không có hỏa quang, giữa đêm khuya rừng rậm đen kịt một mảnh. Tại một vị trí nào đó mơ hồ lờ ra một tia sáng, lúc sáng lúc tối.

Địa đồ được treo trên một gốc cây đại thụ, Đoan Mộc Thanh Lam, Đoan Mộc Dĩnh, Hạ Pháp và Kỳ Duyên cùng các tướng lĩnh đang tham thảo làm sao hành quân, bọn họ phải thu thập các thành nhỏ lân cận biên cảnh của Vệ quốc và Tề quốc.

“Trắc thành này nguyên bản là lãnh thổ của Đại Tề ta, bị người Vệ quốc chiếm, hiện tại chúng ta sẽ lấy lại. Bách tính trong thành chủ yếu là người Tề quốc, người Vệ quốc số ít, hơn nữa người Tề quốc và người Vệ quốc sống chung không hợp, bách tính Tề quốc ở đó sẽ không hợp tác với người Vệ quốc. Chúng ta đoạt lại thành trì có thể nói là không tốn sức quá nhiều. Chiến dịch trọng yếu nhất không phải ở đây, mà là tại khâu nguyên (vùng trung du) cách đó không xa.” Đoan Mộc Thanh Lam nói. “Truyền lệnh xuống phía dưới, công thành không được ham chiến, không được tàn sát dân lành, bổ sung lương thảo, lưu lại một trăm nhân mã gìn giữ cái đã có, lập tức rút quân. Trẫm muốn biểu hiện thể sát sệt của Tề quốc, muốn bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

“Tuân chỉ!” Các tướng quân cùng gầm nhẹ, sau đó nghiêm nghị không tiếng động.

Đoan Mộc Thanh Lam hạ mệnh lệnh, “Bình minh xuất phát, công thành!”

Sĩ quan cấp cao vội vã tán đi, sĩ tốt trong khoảng thời gian này tranh thủ ăn lương khô cùng thịt kiền, trần an chiến mã, uy mã nghỉ ngơi và hồi phục mã một chút. Chiến mã không thể phát sinh tiếng động, thấp giọng phát ra tiếng phì phì trong mũi. Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Thanh Lam cũng giống các binh sĩ, ăn bánh bột ngô và thịt kiền.

“Dĩnh nhi, lần này để hoàn thành tâm nguyện của người, phụ hoàng mang người thượng chiến trường, thế nhưng phụ hoàng sẽ không thể chăm sóc người trên chiến trường, người phải dựa vào chính mình, trên chiến trường địch nhân sẽ không nhìn người tuổi còn nhỏ mà thương hại người, phải bảo vệ tốt chính mình.” Đoan Mộc Thanh Lam nói.

“Nhi thần hiểu rõ.” Đoan Mộc Dĩnh cắn một miếng bánh bột ngô, nói tiếp, “Phụ hoàng quên kiếp trước nhi thần là ai.”

“Trẫm không quên, kiếp trước người anh hùng, nhưng kiếp này người là ái tử của trẫm, trẫm lo lắng một chút cho nhi tử là thường tình.” Đoan Mộc Thanh Lam sờ sờ đầu Đoan Mộc Dĩnh.

“Phụ hoàng, nhi thần có thể làm nhi tử của người là do phúc khí tu luyện được từ kiếp trước.” Đoan Mộc Dĩnh xem trái xem phải không có người chú ý bọn họ, bẹp, hôn Đoan Mộc Thanh Lam một chút.

Đoan Mộc Thanh Lam nhịu mày, sờ sờ lên mặt, cũng cầm lấy thịt kiền ăn, “Dĩnh nhi, lần sau hôn phụ hoàng, phải lau khô miệng, bánh bột ngô cọ trên mặt phụ hoàng.” (ha ha ~ ca còn làm bộ)

“... Nhi thần nhớ kỹ.” Đoan Mộc Dĩnh bĩu môi, hôn người người còn chê ta. Đoan Mộc Dĩnh ăn uống xong xuôi, tựa ở trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam nghỉ ngơi, Đoan Mộc Thanh Lam mở mắt ngẩng đầu nhìn bầu trời, sắc trời mờ mờ, sao mai lóng lánh, hần lòi Đoan Mộc Dĩnh đứng lên, lên ngựa. Tất cả binh sĩ cũng lên ngựa, chờ hoàng đế ra lệnh một tiếng tiến công.

Cửa thành của Trác thành vừa mở, binh sĩ thủ thành mất buồn ngủ mông lung, đuổi lại thất lưng, chậm rãi buông cầu treo. Bách tính lui tới thưa thớt. Đột nhiên vùng quê sấm rền âm hưởng, những tảng lớn hắc sắc đông nghịt kéo tới, hàng vạn hàng nghìn binh sĩ cực nhanh lao vào, nhằm phía cửa thành. Binh sĩ thủ thành chưa kịp phản ứng, vừa có định hướng tướng quân thủ thành bấm báo, đã bị vũ tiễn bắn chết. Bách tính trên đường đều hiểu rõ tránh né, bách tính nhìn kỹ, hắc sắc chiến kỳ bay cao trong gió, là quân đội của Tề quốc chúng ta! Dân chúng trong thành sôi trào, quan binh thủ thành Vệ quốc choáng váng.

Đoan Mộc Thanh Lam chạy ở phía trước, đối diện với tướng quân thủ thành của Vệ quốc, kiếm của Đoan Mộc Thanh Lam rất nhanh chọt lóe qua, cùng tướng quân thủ thành giao chiến. Đoan Mộc Thanh Lam quay đầu lại quát lớn: “Giết hết binh sĩ của Vệ quốc, để ột người chạy thì mang đầu mình tới gặp!”

“Vâng!” Binh sĩ Tề quốc không lưu tình chút nào chém giết binh sĩ Vệ quốc.

Kỳ Duyên cùng Hạ Pháp chạy ào vào nha môn trong thành, quan viên nha môn vừa tỉnh ngủ còn chưa kịp rời giường, đã thấy tướng quân vận khôi giáp hắc sắc đứng trước mặt hần.

“Tướng quân là người phương nào, muốn nộp lương thảo cũng chờ lão phu rửa mặt xong đã, vô lễ xông vào bên trong như vậy, không sợ lão phu xử tội các người sao. Các người một thân hắc sắc chiến giáp, người Vệ quốc sao có thể vận chiến giáp hắc sắc của Tề quốc, các người rốt cuộc là người phương nào!” Lão quan viên râu tóc lộn xộn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại. (^o^ ngây thơ thế lão)

“Lão gia người xem cho rõ ràng, ta là tướng quân Tề quốc, có thể nào không vận chiến giáp hắc sắc! Chúng ta không đến nộp lương thảo, chúng ta đến lấy thành của người Trong đôi mắt hồng sắc (màu đỏ) của Hạ Pháp tất cả đều là trào phúng.

“Các người là người Tề quốc, người Tề quốc đến chiến thành!” Lão quan viên như ở trong mộng mới tỉnh, chỉ cảm thấy hai chân vô lực, té trên mặt đất.

Chém giết quan viên ở Trác thành, lưu lại một trăm nhân mã trông coi Trác thành. Binh sĩ của Vệ quốc nằm la liệt trên đường, Đoan Mộc Dĩnh theo sát bên người Đoan Mộc Thanh Lam. Bọn họ lập tức thống lĩnh nhân mã chạy nhanh như bay, bọn họ muốn công chiếm những thành trì lân cận.

Chiến mã của Đoan Mộc Dĩnh chạy phía trước, xa xa hần trông thấy một binh sĩ Vệ quốc cưỡi ngựa, giống như muốn đến thành trì phía trước truyền tin. Đoan Mộc Dĩnh hừ lạnh một tiếng, tháo cung tiễn xuống,

vân cung, chợt nghe “Sư”, một thanh âm vang lên, vũ tiễn bay ra, binh sĩ Vệ quốc kia ngã xuống ngựa bỏ mình.

“Hảo tiễn pháp, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên.” Lão tướng quân tán thán nói.

“Lão tướng quân quá khen.” Đao Mộc Dĩnh nói, rất khiêm tốn. Đao Mộc Thanh Lam gật đầu, nhi tử của mình tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mỗi người đều xuất sắc, trong lòng vô cùng đắc ý.

Đao Mộc Thanh Lam khiêu khích hỏi Đao Mộc Dĩnh, “Dám cùng trăm thi ai cưỡi ngựa tốt hơn không, Dĩnh nhi?”

“Có gì không dám, bất quá nhi thần thắng muốn thưởng.” Đao Mộc Dĩnh lòng dạ hẹp hòi, thưởng cho cái gì, trước hết không nói.

“Hảo, đây chính là Dĩnh nhi nói, người thắng có thưởng. Bắt đầu!” Đao Mộc Thanh Lam thúc mã cuộn cuộn, Đao Mộc Dĩnh đuổi kịp phía sau hần, một đường bay nhanh đi.

Đại quân Tề quốc trong ba ngày liên thủ thu thập thành, tin tức này đến được triều đình Vệ quốc đã là ngày sau. Vệ quốc quốc chủ Hạng Thiên Khải tức giận ném rơi tất cả trân bảo trên bàn, Hạng Thiên Khải tới tới lui lui, vừa đi vừa tức giận nói lầm bầm.”Hừ, những con quỷ Tề quốc, muốn chiếm lĩnh thổ địa của Vệ quốc chúng ta, cướp đoạt tài phú của chúng ta, hừ, vọng tưởng! Tướng quân binh sĩ các thành này, trăm nuôi không bọn họ, một đám phế vật! Hừ!”

Dực Cánh ngồi ở trên ghế, híp mắt, “Bọn họ còn chưa ăn đắng, còn chưa biết điều. Đao Mộc Thanh Lam chiến bại một lần, vẫn canh cánh trong lòng, nhị hoàng tử của hần chết ở Vệ quốc, hần có thể không muốn báo thù sao. Theo ý kiến của thần, thần đến Tổ Vân cung mời cha cùng các sư huynh đệ, nhất định người Tề quốc có đến mà không có về.”

“Thật sao?” Hạng Thiên Khải bình tĩnh một chút tâm tình của mình, cũng ngồi ở trên ghế, đã đến tuổi trung niên nhưng khuôn mặt vẫn rất trẻ trung. Năm đó tiên tri cũng dùng ảo thuật trên chiến trường, nhưng Đao Mộc Thanh Lam càng thêm lợi hại, ảo thuật của tiên tri đối với hần vô dụng. Nếu không phải Phi Nhiễm an bài mật thám bên cạnh Đao Mộc Thanh Lam, bọn họ nhất định đã thua. Lần này Đao Mộc Thanh Lam tiến công rào rạt, chắc chắn là muốn san bằng Vệ quốc, trả lại mối nhục.

“Bệ hạ, Dực Cánh có bao giờ lừa người đâu, chỉ cần người muốn gì được đó, Dực Cánh lần không phải trăm phương nghìn kế giúp người đó sao. Lần này Tề quốc mạo muội xâm chiếm quốc gia của ta, phụ thân ta sao có thể mặc kệ. Huống hồ những thành trì bọn họ đánh tới, đều là những thành trì chúng ta từng chiếm lĩnh của Tề quốc. Trong những thành trì này người Tề quốc chiếm đa số, bọn họ ước gì lần thứ hai trở về Tề quốc, bởi vậy trong ba ngày có thể thu thập thành trì là do địa lợi nhân hòa. Kế tiếp bọn họ muốn tiến công thành trì của Vệ quốc sẽ không đơn giản như vậy, bách tính cùng quân đội của Tề quốc cũng không phải ngồi không, huống có chúng ta còn có người giúp đỡ, bệ hạ yên tâm đi.” Dực Cánh chẳng hề để ý, hần đã định liệu trước, muốn mau nhanh thông tri Phi Nhiễm phái người đến hỗ trợ. Lần này tiên tri của Tổ Vân cung toàn thể xuất động, trợ giúp Vệ quốc đánh Tề quốc. Ánh mắt Dực Cánh âm trầm, Đao Mộc Thanh Lam có Kỳ Duyên bang trợ hần, còn có tên tiểu hài tử chết tiệt Đao Mộc Dĩnh, nhưng trong Tổ Vân cung cao thủ như mây, các người song quyền nan địch bốn chưởng (^^ có thể hiểu là ít sao thể thắng nhiều), người cuối cùng chiến thắng sẽ là chúng ta!

“Ai, nghe người nói xong, là ta dung túng người khác ngược đãi Đao Mộc Dư đến chết, mới cho Tề quốc có cái cớ, bọn họ quang minh chính đại đánh Vệ quốc chúng ta, vì nhị hoàng tử báo thù, trả lại mối nhục.” Hạng Thiên Khải thở dài một tiếng, hối hận đã không kịp, năm đó Đao Mộc Dư chỉ là một thiếu niên, đi tới Vệ quốc làm chất tử, lúc đó bao nhiêu người vì thiếu niên mỹ lệ này mà khuynh đảo. Đao Mộc Dư ôn hòa thiện lương, nhưng không thích tiên tri. Thiếu niên này bị làm nhục đến chết, Hạng Thiên Khải vạn phần tiếc hận, khi đó hần không nghĩ tới Tề quốc sẽ trả thù. Thảm tử mật báo về, Đao Mộc Thanh Lam hạ lệnh giết chết tướng sĩ Vệ quốc, nói với binh sĩ, nếu để một Vệ cầu chạy thì dùng tính mệnh chính mình đổi lại. Thủ đoạn càng ngày càng độc ác vô tình, có thể thấy được hận ý của hần có bao nhiêu cuồng liệt.

“Dực Cánh, thám tử nói Kỳ Duyên đi theo bên cạnh Đao Mộc Thanh Lam, người lần trước tới Vân thành tìm hiểu, sao không nghe người nhắc tới Kỳ Duyên đang ở Tề quốc?” Hạng Thiên Khải đột nhiên hỏi chuyện

tình Kỳ Duyên, trong lòng Dực Cánh cả kinh, hẩn nhìn Hạng Thiên Khải, sắc mặt và ngữ khí nói chuyện rất bình thường, Dực Cánh yên lòng.

“Lần trước thần không có nhìn thấy Kỳ Duyên, không phải Kỳ Duyên đã chết sao, sao hẩn lại ở Tề quốc?” Dực Cánh che giấu tâm tình ghen ghét, tận lực không biến hóa biểu tình.

“Hẩn và Đaoan Mộc Thanh Lam cùng một chỗ, hẩn còn có nhi tử tên Hạ Pháp, con hẩn là tướng quân của Đaoan Mộc Thanh Lam.” Hạng Thiên Khải nhắm mắt lại, trong lòng đều nghĩ về dáng vẻ mỹ lệ của Kỳ Duyên. Nếu hẩn còn bồi tại bên người mình thì mình sẽ không có nhiều ưu sầu như vậy. Kỳ Duyên luôn am hiểu ý người, luôn luôn nói, hoàng thượng phải tự mình quyết định, không nên luôn luôn dựa vào tiên tri. Hiện tại, mình là hoàng thượng, thế nào lại có cảm giác là con rối trong tay tiên tri, bị bọn họ nắm đi. “Các người luôn luôn nói Kỳ Duyên dựa vào bề ngoài mỹ lệ mà giành được vinh hoa phú quý, trầm hởi người, vì sao nhi tử của Kỳ Duyên có thể làm tướng quân, Đaoan Mộc Thanh Lam không phải là một người có thể dưỡng phế vật, nếu như không có thực học, con hẩn làm thế nào để trở thành tướng quân, không thể nói con hẩn làm tướng quân vì hẩn bỏ lên long sản của Đaoan Mộc Thanh Lam được, đó chỉ là cái cớ.”

“Con hẩn là thủ lĩnh Bạc Nhân tộc, Đaoan Mộc Thanh Lam thu phục Bạc Nhân, thủ lĩnh của bọn họ dĩ nhiên sẽ là tướng quân.” Dực Cánh khinh bỉ nói, nhi tử của Kỳ Duyên cũng không thấy lợi hại, bất quá bởi vì là thủ lĩnh mà thôi.

“Người biết cái gì, Bạc Nhân thị một dân tộc cường giả, thủ lĩnh không có bản lĩnh sao có thể phục chúng. Ân...” Hạng Thiên Khải không hài lòng, Dực Cánh còn đang chửi bới Kỳ Duyên, nếu thực sự Kỳ Duyên là một phế vật, thế nào có thể dạy dỗ được một nhi tử làm tướng quân như vậy. Ai, đều tự trách mình quá tin tiên tri, cùng Tề quốc gây chiến tranh. “Người đâu, tuyên đại tướng quân cùng thừa tướng tới gặp trẫm.”

“Hoàng thượng, người muốn?” Dực Cánh hỏi.

Hạng Thiên Khải liếc mắt nhìn Dực Cánh, tựa như đang nhìn một người ngu ngốc, “Trẫm muốn phái binh nghênh địch, Vệ quốc có thể nào bị người khác xâm lược.”

Chính ở phía sau, hai thị vệ mang theo một hắc y nhân xông vào trong cung, hắc y nhân một thân bụi bặm nhận không ra dáng dấp, hẩn cầm trong tay một kim bài thông hành, nhìn thấy Hạng Thiên Khải thì úp sấp quỳ trên mặt đất, hồng hộc thở dốc: “Bệ hạ, không tốt, Tấn quốc hướng quốc gia của ta khai chiến, đã chiếm lĩnh năm thành trì!”

“Cái gì!” Lân này Hạng Thiên Khải không còn ném trân bảo, mà là kinh ngạc nói không nên lời nói. “Nước ta cùng Tấn quốc không hề có hiềm khích, luôn luôn hòa thuận ở chung, vì sao Tấn quốc hướng quốc gia của ta khai chiến?”

“Đại tướng quân của bọn họ nói, tiên tri Phi Nhiễm phụng mệnh hoàng thượng, ép buộc tiên tri Tấn quốc mưu hại quân vương. Quân vương giận dữ, hạ lệnh đánh Vệ quốc, muốn bệ hạ hủy Tổ Văn cung, giết chết tiên tri của Tổ Văn cung thì bọn họ sẽ lui binh.”

“A... Đây là có chuyện gì, trẫm đâu bảo Phi Nhiễm cưỡng bức tiên tri Tấn quốc mưu hại quân vương.” Hạng Thiên Khải cất cao thanh âm, tức giận xanh cả mặt, toàn thân run lên, giơ ngón tay chỉ vào Dực Cánh: “Người, người, các người dùng danh nghĩa của trẫm mưu hại quân vương của Tấn quốc, lá gan cũng quá lớn!”

“Bệ hạ, chúng ta cũng là vì người. Người muốn nhất thống thiên hạ, Tấn quốc sớm muộn cũng là một cản trở, chúng ta buộc phải bỏ Tấn quốc. Gia phụ sắp xếp đã lâu, kiếm một người giả làm Tấn quốc quốc chủ để vu thao túng Tấn quốc. Không nghĩ tới Tấn quốc quốc chủ không có chết, Tề quốc giúp hẩn đoạt lại hoàng quyền. Những việc này đều do Đaoan Mộc Thanh Lam làm, Đaoan Mộc Thanh Lam liên hợp Tấn quốc đánh Vệ quốc, bọn họ có âm mưu đã lâu.” Dực Cánh vì chính mình biện giải.

Biểu tình của Hạng Thiên Khải dữ tợn hung ác độc địa, hẩn đi từng bước một hướng tới Dực Cánh, Dực Cánh sợ hãi nuốt nước bọt, Hạng Thiên Khải chưa bao giờ có vẻ mặt này đối với hẩn, rất giống ác quỷ muốn ăn thịt người, sợ đến mức Dực Cánh không dám lộn xộn. “Gây họa cho quốc gia của trẫm, con dân của trẫm phải thay các người thu thập cục diện rối rắm, người ỉnh là ai! Nói giúp trẫm chỉ là mượn cớ, trẫm không tin! Nếu như tiên tri của Tổ Văn cung các người không thể lui binh, cẩn thận trẫm giết sạch các người!”

“Bệ hạ yên tâm, tiên tri của Tổ Văn cung chúng ta sao có thể không đánh lại những người thường này, chúng ta là sứ giả của thần, lời nói đều là ý chỉ của thần, bệ hạ có chúng ta bảo hộ, có thiên thần ưu ái, người sợ cái gì, chúng ta có thể mượn cơ hội này diệt trừ những kẻ cản trở người nhất thống thiên hạ.” Dực Cánh lấy lại dũng khí, vô hạn tự tin, kiên định tin tưởng lực lượng của Tổ Văn cung, hẳn tin tưởng bọn hắn là sứ giả của thần, bọn hắn nói là thiên ý.

“Hừ!” Hạng Thiên Khải không nói thêm với hắn.

“Truyền ý chỉ của trẫm, trong vòng nửa canh giờ các đại thần đều phải tới nghị sự đường, không thì bãi quan về nhà!” Y bào của Hạng Thiên Khải vung lên, nổi giận đùng đùng, bước nhanh tới nghị sự đường, những tiên tri này không đáng tin cậy, mình phải dựa vào quân đội và tướng quân của mình.

77. Chương 77

Vọng thành của Lương quốc vẫn phồn hoa náo nhiệt, Tang Gia nhận được bồ câu đưa tin của Đoan Mộc Thanh Lam, biết được tin tức của Tề quốc, âm thầm phái người mua lương thực dự trữ, bỏ ra gần một nửa gia sản chỉ cho quân đội Tề quốc dẹp yên Vệ quốc. Tang Gia nhàn lai vô sự, một thân bạch sắc cầm tú trường sam, dò xét chung quanh Thiên Hương Minh, tìm hiểu tình báo của Lương quốc. Tang Gia đi qua hành lang, bỗng nhiên dừng lại tại một đại môn hắc sắc, bên trong cánh cửa phát sinh thanh âm khắc khẩu khiến cho Tang Gia hứng thú. Tang Gia bước đi thông thả vào đại môn, thị nữ vừa thấy chủ nhân đi tuần tra, tiến lên thi lễ, Tang Gia ý bảo thị nữ không cần lên tiếng. Thị nữ thuận theo, đối xử với Tang Gia như khách nhân, dẫn hắn tới một chỗ ngồi, dâng rượu ngon thịt tươi, liền thối lui đến một bên.

Giữa luận chiến đường của Thiên Hương Minh, bầu không khí áp lực giương cung bạt kiếm, nguyên nhân là Tề quốc cùng Tấn quốc khai chiến với Vệ quốc. Có người chủ trương Lương quốc hẳn là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, cùng Tề quốc và Tấn quốc phân chia Vệ quốc. Có người lại phản đối ý kiến, nói làm như vậy không nhân nghĩa, vô cớ xuất binh, sao không giúp Vệ quốc đánh Tề quốc cùng Tấn quốc. Lập tức lại có người mắng ngu xuẩn, tam quốc phân chia Vệ quốc mới là cách làm chính xác, quân chủ phát động chiến tranh còn muốn giữ danh tiếng sao? Lại có người chủ trương sự hòa thuận ở chung, nói các quốc gia thu binh, có vấn đề gì thì bốn nước tụ họp bàn bạc giải quyết... Ý kiến bất đồng không có cùng người ủng hộ, luận chiến đường thành nơi thi ai nhiều nước bọt hơn, nói nhao nhao ồn ào, thập phần náo nhiệt. Tang Gia không nói cái gì, không muốn tham dự trong đó. Hắn mặc kệ những người này, trong đó có tầng lớp quý tộc quan viên của Lương quốc cũng có sĩ tử, Tang Gia nhìn chung quanh bốn phía, phát hiện Trữ vương của Lương quốc đang ngồi ngay ngắn trong một góc, ngồi bên người Từ Thế Thanh, rượu thịt trước mặt bọn họ hầu như không được động qua (^^), trên cơ bản đều bọn họ đang nghe những người này nói chuyện, nhất là Trữ vương ôm cái bụng phì phì, bất động như núi. Tang Gia nghĩ cơ hội tới, giáo hoạt đảo hai tròng mắt.

Một người Lương quốc cùng một sĩ tử Vệ quốc tranh chấp, mặt đỏ tới mang tai, đứng lên đi đến giữa luận chiến đường, rất có khí thế đánh nhau. Hiện tại Tang Gia sợ nhất có người đánh nhau hủy phòng ở, gần đây thiếu tiền, lập tức đứng dậy khuyên can.

“Các vị chớ để tranh chấp làm mất hòa khí, tại hạ mong các vị bình tĩnh một chút, cho phép tại hạ có ý kiến.” Tang Gia rất giống ông ba phải, sắc mặt diễn hình của người làm ăn. “Tại hạ có một lời khuyên nhủ các vị. Động hay không động việc binh đao tự có quốc quân quyết định, chúng ta ở chỗ này đánh nhau cũng không có lợi, lại lại lại, ngồi xuống xin bớt giận.”

Hai người vừa nghe cảm giác cãi nhau nửa ngày không có ích lợi gì, cuối cùng vẫn là quốc chủ quyết định, chúng ta gặp được quốc chủ cũng vô pháp nêu ý kiến, ở chỗ này tranh chấp cái gì. Hai người tương hỗ khách khí khách khí, trở lại vị trí của chính mình.

Tang Gia chậm rãi nói rằng, “Tại hạ nghĩ Vệ quốc gây xích mích cũng là do tiên tri xúi giục, có người nói nhị hoàng tử của Tề quốc tại Vệ quốc bị tiên tri hại chết. Tiên tri là quan chức gì, có thể khiến hoàng tử biệt quốc bị làm nhục đến chết, những tiên tri này giỏi hơn quốc chủ sao, mà quốc chủ Vệ quốc đối với

những tiên tri này quá dung túng ỷ lại, hoàn toàn không có chính kiến, thật ra Vệ quốc là do tiên tri định đoạt hay quốc chủ định đoạt?”

“Có đạo lý, nếu như người không nói thì chúng ta đã quên chuyện này.” Sĩ tử của Vệ quốc gật đầu, bọn họ thảo luận chiến tranh, nhưng đã quên mất vì sao Tề quốc lại khai chiến với Vệ quốc

“Ai cũng đều yêu thương người thân, giả như nhi tử của ta bị người giết chết, bị người khi dễ, ta cũng sẽ vì nhi tử báo thù. Huống chi Tề quốc quốc chủ vốn là cầm hận Vệ quốc, vừa lúc cho hắn mượn cơ trả thù. Tề quốc quốc chủ là dạng người gì tạm thời không nói đến, hắn đối với nhi tử phi thường thương yêu, giả như nhi hoàng tử không chết, trở lại bên người quốc chủ cũng sẽ cáo trạng Vệ quốc với phụ thân, nói xấu Vệ quốc, trận chiến tranh này không phải đột nhiên mà có.” Tang Gia hừ lạnh một tiếng, trào phúng nói: “Muốn trách thì trách Vệ quốc quốc chủ quá dung túng tín nhiệm tiên tri, chẳng trách người khác.”

Mọi người tỉ mỉ nghĩ, Tang Gia nói không sai, đại tiên tri Phi Nhiễm tại Vệ quốc giậm chân một cái đất rung, đại sự của Vệ quốc hắn đều tham dự. Ai, xem ra thực sự là tiên tri gây ra chiến tranh. Nghĩ đến binh sĩ Vệ quốc có thể bởi vì tiên tri mà chết, chưa xảy ra nhưng cũng muốn khóc rống.

“Còn có Tấn quốc quốc chủ, nghe nói tiên tri Phi Nhiễm bày mưu đặt kế ép đệ tử của mình hạ độc quốc chủ, dùng quốc chủ giả, treo đầu dê bán thịt chó, mưu toan không chế Tấn quốc. Tấn quốc quốc chủ đại nạn không chết, giết quốc chủ giả đoạt lại quyền lực, phát binh đánh Vệ quốc, tuyên bố, chỉ cần Vệ quốc quốc chủ giết chết tiên tri, hủy Tổ Văn cung mới lui binh. Vệ quốc quốc chủ đến bây giờ còn không có giết chết tiên tri, hủy diệt Tổ Văn cung, có thể thấy được Vệ quốc đang lâm nguy.” Tang Gia nói ra cái nhìn của mình, mọi người ghen lời, quốc chủ của Vệ quốc dung túng tiên tri dẫn đến quốc gia bị công kích, quần chúng xúc động biện luận nửa ngày, cuối cùng đều trầm mặc không nói.

“Vị tiên sinh này, người xem thực lực của Tề quốc, bọn họ có thể trong vòng 3 ngày thu thập thành trì, tiên sinh đối với việc này có gì cao kiến.” Trữ vương rút cục mở miệng nói, đôi mắt nhỏ mở lớn, nhìn Tang Gia, người này không giống sĩ tử phổ thông, hẳn là người phương nào?

“Cao kiến của tại hạ chưa nói tới, những thành trì thu thập nguyên lai là lãnh thổ của Tề quốc, bị Vệ quốc giữ lấy, trong thành trì đa số là người Tề quốc, bọn họ chắc chắn muốn trở về cố hương? Trong vòng ba ngày bọn họ có thể thu thập những thành trì đó, là do mưu kế của Hiếu thân vương Đao Mộc Đình.” Tang Gia mang theo một chút tự hào, vừa cười vừa nói.

“Nghe giọng nói tiên sinh hẳn là người Tề quốc? Người biết chuyện này là do Hiếu thân vương lập mưu?” Trữ vương nhớ lại Đao Mộc Đình, một thiếu niên nho nhỏ bướng bỉnh, bị phụ mẫu sủng ái trong lòng bàn tay, có dung mạo tuyệt sắc, hiện tại hoàng thượng vẫn đối với hắn nhớ mãi không quên. Trữ thân vương không nhìn ra Đao Mộc Đình xuất sắc ở chỗ nào, “Hiếu thân vương còn ít tuổi, chưa từng ra chiến trường, hẳn làm sao lập được kế sách này?”

“Tại hạ nghe đồng hương Tề quốc nói, các hạ có nghe không, Tề quốc cùng ngoại tộc chém giết nhau tại sườn núi bán mặt, mười vạn ngoại tộc đều chết, năm vạn nhân mã Tề quốc có thể chiến thắng mười vạn quân địch, người Tề quốc đều biết kế sách là của Hiếu thân vương. Hiếu thân vương cùng Nhân thân vương và Kính thân vương vốn là do Quý quý phi sinh ra, Nhân thân vương là chất tử bị hại chết ở Vệ quốc, Hiếu thân vương có thể không báo thù sao. Trong vòng ba ngày thu thập thành, đây là cảnh cáo phần nộ của hắn đối với Tề quốc. Đây là ý kiến của ta, chỉ nói một chút mà thôi, các vị không nên để ở trong lòng.” Tang Gia phi thường khách khí nói.

“Xem ra Hiếu thân vương thực sự là thông minh a, tiên sinh, Lương quốc chúng ta ở phía sau bang trợ ai là hay nhất?” Trữ vương còn nói thêm.

“Lời này nói như thế nào mới tốt ni, theo tại hạ, bang trợ ai không bang trợ ai tự có quốc chủ quyết định, tại hạ không dám vọng ngôn.” Tang Gia giả vờ thần bí, bỗng nhiên không nói, trở lại chỗ ngồi của mình nhắm mắt dưỡng thần.

Trữ vương cùng Từ Thế Thanh nhìn nhau, có lẽ người này nghĩ nói nhiều sẽ đắc tội với người, Vì vậy hai người ngồi đợi tân khách tán đi, Tang Gia ăn no uống đủ, muốn đứng dậy rời đi. Bọn họ mới đi qua ngồi đối diện với Tang Gia. Tang Gia giả vờ kinh ngạc, “Hai vị tiên sinh, có gì chuyện quan trọng muốn cùng tồn tại hạ thảo luận sao?”

“Ta đợi là có chuyện muốn thỉnh giáo vu tiên sinh.” Trữ vương thanh thanh tiếng nói: “Tiên sinh mới vừa nói phân nửa, một nửa nữa là cái gì, bây giờ bốn bề vắng lặng tiên sinh có thể nói ra không.”

Tang Gia thấy mục đích đạt được, cười lớn một tiếng, “Nguyên lai là hỏi tại hạ vì sao nói phân nửa, mới vừa rồi tại hạ thấy có nhiều người, không hề ít người Tề quốc cùng Vệ quốc, đúng vậy. Hiện tại không người, tại hạ cũng không giấu diếm ý nghĩ của chính mình. Tại hạ cho rằng hiện tại Lương quốc quốc chủ nên dành lại những thành trì mà thời tiên hoàng đã bị Vệ quốc đoạt đi.”

“Chúng ta không phải người lúc cháy nhà mà đi hôi của, danh tiếng sẽ bất hảo?” Trữ vương kỳ thực cũng muốn cổ động hoàng thượng xuất binh, thế nhưng nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, bỏ đá xuống giếng, nói ra thật khó nghe.

“Người thắng làm vua người thua làm giặc, đạo lý ngàn năm không đổi. Vì danh tiếng mà mất đi cơ nghiệp của tổ tiên sai, nếu như là tại hạ, cho dù không còn danh tiếng cũng muốn đoạt lại cơ nghiệp của tổ tiên. Tân quân đang cơ đến bây giờ, cũng chưa có công tích gì, lúc này chính là thời khắc tuyệt hảo. Chả nhẽ để quốc thổ Tề quốc và Tấn quốc lớn mạnh vượt lên trước Lương quốc, sao Lương quốc không tham dự phân chia một chén canh.” Tang Gia vừa cười vừa nói. Bỗng nhiên Tang Gia đứng lên, cáo biệt Trữ vương và Từ Thế Thanh, “Tại hạ đã nói hết, sớm muộn gì Vệ quốc cũng bị biệt quốc nắm trong lòng bàn tay.”

Tang Gia cười tiêu sái rồi đi, Trữ vương cùng Từ Thế Thanh vuốt vuốt râu mép, tính toán một chút việc Lương quốc phát binh. “Từ đại nhân, đi thăm dò xem người này là ai vậy.” Trữ vương nói.

“Người này ta đã thấy một lần, có người nói hắn là lão bản của Thiên Hương Minh. Thương nhân tin tức linh thông, hướng chi là ở Thiên Hương Minh.” Từ Thế Thanh nói, “Đáng tiếc hắn là người Tề quốc, lại là một thương nhân.”

“Lương quốc không được cho người ngoại quốc nắm chức vị, đây là quy định của tổ tiên.” Trữ vương ôm bụng, cùng Từ Thế Thanh vừa đi vừa nói. Đôi mắt nhỏ đảo quanh, thị nữ cùng hạ nhân của Thiên Hương Minh đều quy củ hữu lễ, khách nhân tuy nhiều cũng không gây hỗn loạn, có thể thấy được chủ nhân nơi này không phải người bình thường. Ai, Trữ Vương gia thờ dài, nếu như người tài trong thiên hạ đều là người Lương quốc, thiên hạ không phải sẽ là của Lương quốc sao.

Nguyệt Mịch hoàng hậu chán nản nằm ở trên nhuyễn tháp nghỉ ngơi, nàng lười biếng duỗi thắt lưng, hỏi nhũ mẫu Việt Mai bên cạnh.”Nhũ mẫu, gần đây ta nghĩ thân thể rất trầm trọng, tuyên ngự y khám cho ta một cái.”

“Vâng.” Việt mai lập tức phân phó người tuyên triệu ngự y, Nguyệt Mịch xuất ra hai búp bê vải, loay hoay xem, hồi ức cùng Trình Thu Vũ và Đoan Mộc Ngọc Hàn ở chung tràn về trong lòng, bọn họ thoả thích vui đùa, cười lớn. Hiện tại Trình Thu Vũ ở nơi nào, có tốt hay không, Đoan Mộc Ngọc Hàn có khi dễ hắn hay không. Nguyệt Mịch không muốn hắn bị người phụ, Nguyệt Mịch cũng không hạnh phúc, đối mặt một người nàng không thích, còn muốn cùng người này vượt qua suốt đời, nghĩ đến Âu Tuấn Trình trừ những lúc ở Lim điện, hắn thường lẳng lặng đứng yên lặng giữa cung thất, ngăn ngớt một ngày đêm. Rất ít khi rút ra thời gian làm bạn với mình, trong lòng hắn không có ta, lòng ta càng không thể có hắn, chúng ta mà cũng gọi là phu thê sao? Thực sự là tương kính như băng! Nghe nói gần đây tiến cung không ít tú nữ, Tổ Mạn kia cũng sẽ chậm rãi thất sủng, đáng đời.

Ngự y vội vã bào tiến cung, hướng Nguyệt Mịch hành lễ, sau đó bắt mạch cho nàng. Nguyệt Mịch nhìn biểu tình của ngự y, tựa hồ như mình không bị bệnh nặng, nàng an tâm. Ngự y đứng dậy hướng Nguyệt Mịch chúc mừng nói: “Chúc mừng Hoàng hậu nương nường, người đã mang thai hai tháng.”

Nguyệt Mịch vừa nghe nàng có hài tử, trong lòng một trận đại hỉ. Có một hài tử làm bạn với mình, nơi tịch mịch này sẽ vui vẻ cỡ nào.

“Nhanh đi bẩm báo hoàng thượng nương nường có thai.” Việt Mai lập tức phân phó tiểu thái giám nói cho hoàng thượng giá vui vẻ, tiểu thái giám vội vã đáp ứng một tiếng, lập tức phi nhanh, hoàng thượng nghe được tin vui sẽ ban thưởng cho người đầu tiên báo tin. (^o^ ha hã, tham thế em)

Tiểu thái giám vội vã, đến nơi hoàng thượng thảo luận chính sự, lại nghe thái giám nói hoàng thượng đã đến

Lim điện, tiểu thái giám lập tức hướng Lim điện chạy vội. Vội vã tiêu sái tiến trước đại môn của Lim điện. Thái giám thủ vệ không hề khách khí, “Hoàng thượng đang cùng thị quân đại nhân, quấy nhiễu thánh giá, người muốn chết sao.”

“Ta có chuyện quan trọng bẩm báo hoàng thượng, mời thông cáo một tiếng.” Tiểu thái giám nói, “Làm lỡ chuyện người đảm đương nổi sao.”

“Người quấy nhiễu thánh giá là tử tội, người đảm đương được sao, người đừng tưởng rằng là người bên cạnh hoàng hậu thì có thể tùy tiện đi vào Lim điện, nơi này là nơi người có thể ra vào sao, lui ra đi.” Thái giám thủ vệ chố cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, nên khi dễ người của hoàng hậu.

Tiểu thái giám trong lòng có khí, “Hảo, đây là người nói, chúng ta nhớ kỹ.” Xoay người tiểu thái giám vội vàng vàng trở về, đi tới Hi Phượng cung của hoàng hậu, còn chưa đi vào trong viện tử, đã khóc to. (ô, sao mà em nì dễ thương ghê)

“Nương nương a, người cần phải giúp nô tài làm chủ a.” Tiểu thái giám khóc đi vào Hi Phượng cung, Nguyệt Mịch trong lòng âm thầm vui vẻ, dự định chuẩn bị một ít đồ dùng trẻ con, chợt nghe tiểu thái giám khóc tiến đến, trong lòng hờn giận, sắc mặt trầm xuống, “Khóc cái gì, còn thể thống gì!”

Tiểu thái giám quỳ trên mặt đất, khóc lóc kể lể nói: “Nô tài đến truyền tin cho hoàng thượng, nghe được hoàng thượng ở Lim điện, nô tài đi tới Lim điện, thái giám ở Lim điện khi dễ nô tài, còn nói người bên cạnh hoàng hậu thì sao, thị quân của bọn họ là người được sủng ái nhất trong cung, hoàng hậu còn có địa vị gì.” (:o)

“Lớn mật! Một thị quân chỉ tương đương với phẩm cấp của một Tần phi, một thị quân nho nhỏ dám khi dễ bản cung. Hừ! Chờ coi.” Nguyệt Mịch hoàng hậu lãnh tĩnh một chút, Tổ Mạn này là cái gai cái đinh trong mắt của ta, ta tất trừ. “Hỏi thăm một chút hoàng thúc Trữ vương điện hạ ở nơi nào?”

“Trữ vương điện hạ ở tại phòng nghị sự, nô tài mới từ phòng nghị sự đi tới Lim điện.” Tiểu thái giám sát sát nước mắt nói.

“Bản cung tới phòng nghị sự!” Nguyệt Mịch hoàng hậu cầm lấy khăn tay, tiền hô hậu ủng rời đi, mọi người cẩn thận hầu hạ, hiện tại hoàng hậu có thai, phải vạn phần cẩn thận. Hi Phượng cung cách phòng nghị sự không xa, bởi vậy Nguyệt Mịch không phải tốn sức đi tới phòng nghị sự. Sớm có tiểu thái giám cao giọng hô, “Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Trong phòng nghị sự, Trữ vương cùng mọi người thương nghị quốc gia đại sự, vừa nghe có người hô lớn Hoàng hậu nương nương giá lâm, trong lòng mọi người cả kinh, người hầu cung không được can thiệp triều chính, hoàng hậu đến phòng nghị sự làm cái gì. Mọi người lập tức hành lễ, Nguyệt Mịch hoàng hậu dáng vẻ muôn phần kiêu mị đi vào phòng nghị sự, nói một câu: “Các khanh bình thân.”

Mọi người đứng lên về vị trí, bọn họ hai mặt nhìn nhau, hoàng hậu tới làm cái gì. Nguyệt Mịch đi tới bên người Trữ vương quỳ trên mặt đất, dọa Trữ vương nhảy dựng, vội vã nâng Nguyệt Mịch, “Hoàng hậu nương nương đứng lên mà nói, đây là làm sao vậy.”

“Hoàng thúc, hậu cung sở là phải đổi chủ, bản cung cầu người nói hoàng thượng để bản cung trở lại Tấn quốc thôi.” Nguyệt Mịch hoàng hậu chết sống không đứng dậy, mắt nước mắt lưng tròng khóc lóc kể lể.

“Có việc cũng đứng lên mà nói.” Trong lòng Trữ vương cũng cảm thấy kỳ quái, rốt cuộc là ai khi dễ hoàng hậu?

Viết Mai lập tức nâng Nguyệt Mịch hoàng hậu dậy, “Nương nương, người đang mang có thai không thể bị ai khóc rống như vậy, mau đứng lên a.”

Trữ vương vừa nghe hoàng hậu có thai, trong lòng cũng vui vẻ, ai không thích gia tộc mình thịnh vượng. Trữ vương hờn giận quát một tiếng: “Các người đều là người chết sao, còn không nâng nương nương đứng lên.”

Mọi người nâng Nguyệt Mịch hoàng hậu đứng lên ngồi vào ghế, Nguyệt Mịch hoàng hậu sát sát nước mắt, bi thương hề hề nói: “Hoàng thúc, hôm nay bản cung biết được mình có thai, sai người nói cho hoàng thượng. Hoàng thượng đang ở tại Lim điện, người ở Lim điện không cho hạ nhân của bản cung đi vào, còn nói, thị

quân của bọn họ tôn quý hơn hoàng hậu, hoàng hậu là cái gì. Hoàng thúc, người nói xem bản cung còn có thể ở chỗ này chịu nhục sao. Nguyên tưởng rằng xa xứ gả đến nơi đây, phu thê hòa thuận tử tôn hưng thịnh, hưởng thiên luân chi nhạc. Bình thường người của Lim điện... Ai! Quên đi. Bản cung nên quay về Tấn quốc là hơn. Tại Tấn quốc là đại công chúa, suốt đời cầm y ngọc thực, vinh hoa phú quý, hà tất còn ở chỗ này chịu khinh bỉ.”

“Lớn mật! Phẩm cấp của thị quân bất quá cũng chỉ bằng Tần phi, cứ nhiên muốn làm hoàng hậu!” Trữ vương tức giận mở lớn hai mắt, trong ánh mắt lộ hàn ý căm căm ý. Ngoại nhân gây thị phi trong hậu cung, ta tất trừ!

Sắc mặt của triều thần cũng xấu xí, hậu cung việc nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, thế nhưng quan hệ đến bộ mặt của hoàng thất, triều thần hẳn là nên đứng ra can thiệp.

78. Chương 78

Nguyệt Mịch hoàng hậu cầm lấy khăn tay sát sát nước mắt, Trữ vương vỗ về Nguyệt Mịch hoàng hậu nói: “Hoàng thúc biết người ủy khuất, người trở về đi, hoàng thúc chắc chắn cho người một cái công đạo.”

“Tạ ơn hoàng thúc.” Nguyệt Mịch hoàng hậu thi lễ với Trữ thân vương, trong lòng mừng thầm, ta muốn nhìn xem Tổ Mạn người sẽ được sung ái bao lâu.

Không khí trong Lim điện đầy áp lực, khuôn mặt Âu Tuấn Trình vẫn bình tĩnh, vốn là hắn tới nơi này tầm hoan mua vui, cùng Tổ Mạn mây mưa một phen, bỗng nhiên Tổ Mạn quỳ trên mặt đất cầu xin hắn xuất binh đánh Tề quốc, vì người Ma Dung tộc báo thù. Ma Dung tộc thua tại sườn núi bán mặt, hầu như toàn tộc bị diệt, thân là vương tử của Ma Dung tộc hắn có thể không muốn vì tộc của mình báo thù sao. Tâm tình thật tốt của Âu Tuấn Trình vì lời cầu xin của Tổ Mạn mà mất sạch.

“Người muốn trảm đánh Tề quốc, hậu cung không thể tham gia triều chính, người quên sao.” Sắc mặt Âu Tuấn Trình trầm xuống.

“Bệ hạ, thần biết không thể can thiệp triều chính, thế nhưng tộc nhân của thần chết thảm, cầu người xuất binh vì bọn họ báo thù.” Tổ Mạn đau khổ cầu xin, hắn mong muốn Lương quốc đánh Tề quốc, giết chết người Đoan Mộc gia, bọn họ đều đáng chết!

“Người nghĩ quá giản đơn, Lương quốc và Tề quốc cách nhau bởi Vệ quốc, Lương quốc đánh Tề quốc sẽ phải xuyên qua biên cảnh Vệ quốc, Vệ quốc sẽ cho rằng Lương quốc gây bất lợi với mình, hiển nhiên sẽ không cho phép quân đội Lương quốc đi qua biên cảnh. Đến lúc đó Lương quốc cùng Vệ quốc gây hiểu nhầm, người nói xem nên làm gì.” Âu Tuấn Trình hỏi. Muốn trảm vì ngoại tộc báo thù vô ích, Tổ Mạn, có phải người nghĩ quá đơn giản rồi hay không.

“Bệ hạ, người thân của thần đều bị người Tề quốc giết chết tại sườn núi bán mặt, Tề quốc phóng hỏa thiêu núi, chết cháy rất nhiều người. Người là thiên tử, nên yêu thương chúng sinh, van cầu người vì bọn họ báo thù.” Tổ Mạn chưa từ bỏ ý định, than thở khóc lóc.

Âu Tuấn Trình nhíu mày, mọi người đều nói mỹ nhân khóc lệ hoa đài vũ (như giọt nước rơi trên cánh hoa lệ), hôm nay thấy Tổ Mạn khóc, cảm giác mỹ nhân khóc thực sự là xấu xí, lúc đó chẳng phải nước mũi nước mắt một xấp đầy sao. Âu Tuấn Trình mọc lên chán ghét, trong lòng so sánh Tổ Mạn với Trình Thu Vũ. Trình Thu Vũ yêu mình không phải vì cái bên ngoài, hẳn vì mình hi sinh thân huynh đệ, lúc nào cũng đặt mình ở vị trí thứ nhất, Tổ Mạn có tài cán vì mình mà làm gì, Tổ Mạn là mong muốn người khác vì hắn làm mọi việc thì có.

“Quỳnh quỳnh bạch thảo, đông tẩu tây cố, y bất như tân, nhân bất như cố.” (thỏ trắng cô đơn, đi đông nhìn tây, quần áo mới mới tốt, bạn bè cũ mới tốt)

Âu Tuấn Trình trầm ngâm một lát, Âu Tuấn Trình không đáp ứng thỉnh cầu của Tổ Mạn, trái lại trong lòng càng thêm hoài niệm Trình Thu Vũ. Âu Tuấn Trình nói Tổ Mạn không có nghe rõ, hắn nhìn ra Âu Tuấn Trình đang nghĩ đến ai. Trong lòng Tổ Mạn cả kinh, không phải là nghĩ Trình Thu Vũ đấy chứ? Hẳn

nghe nói người được sủng ái nhất trong hậu cung chính là Trình Thu Vũ, sau này bởi vì mình tới mà Âu Tuấn Trình trở mặt với Trình Thu Vũ, trong lòng Tổ Mạn mừng thầm, người Âu Tuấn Trình thích là mình, hiện tại xem ra không phải như mình tưởng.

Tổ Mạn lập tức hướng Âu Tuấn Trình nhận sai: “Hoàng thượng thần đáng chết, không nên muốn người xuất binh, thần biết sai rồi.”

“Người đứng lên đi, chuyện này nói sau, trẫm muốn đi thảo luận chính sự, người sớm nghỉ ngơi một chút đi.” Âu Tuấn Trình thu thập thỏa đáng, dặn Tổ Mạn mấy câu, liền ly khai Lim điện. Tổ Mạn nhìn Âu Tuấn Trình rời đi, trong lòng tự mắng mình, mình đúng là ngu xuẩn, Âu Tuấn Trình sẽ không xuất binh vì báo thù mình, hành vi của mình trái lại khiến cho hắn không hài lòng, mình thật khờ. Khuôn mặt bất lực xám như tro tàn, lệ rơi đầy mặt, cừu hận lúc nào mới báo được.

Tổ Mạn nghĩ tới Trình Thu Vũ, mình chưa gặp qua người kia, bọn họ nói Trình Thu Vũ tuần mỵ, cùng hoàng thượng lớn lên bên nhau, thanh mai trúc mã. Tuy nói Trình Thu Vũ đã ly khai Lương quốc, nhưng Tổ Mạn nghĩ Trình Thu Vũ vẫn chưa đi, hẳn lúc nào cũng khắc khắc uy hiếp bên cạnh mình. Về phần hoàng hậu, hiện nay nàng cũng là một uy hiếp. Tổ Mạn phân tích một chút, quyết định phải nắm được tâm của Âu Tuấn Trình.

Âu Tuấn Trình đi tới chính sự phòng, ngày hôm nay hắn muốn cùng quần thần thương nghị việc xuất binh đánh Vệ quốc, xem quần thần có cao kiến gì không. Âu Tuấn Trình đi vào chính sự phòng, chứng thần hành lễ tham kiến hoàng thượng. Sau đó mọi người về vị trí, bắt đầu thảo luận triều chính, rốt cuộc đối với việc Vệ quốc xuất binh. Thảo luận nói nhao nhao ồn ào mỗi người phát biểu một ý kiến. Cuối cùng Trữ vương nói một câu khiến Âu Tuấn Trình hạ quyết tâm: “Hoàng thượng từ khi lên ngôi tới nay chưa lập được công lao to lớn nào, thần cho rằng nếu hoàng thượng có thể thu hồi thành trì thời tiên hoàng bị Vệ quốc chiếm đóng, hoàng thượng sẽ vang danh thiên thu.”

Âu Tuấn Trình thỏa mãn gật đầu, chẳng lẽ hắn không muốn tham dự vào chiến tranh với Vệ quốc sao? Hẳn đương nhiên phi thường muốn, chỉ là hắn cần một cái cớ, thu hồi lãnh thổ của tiên hoàng, đó là một cái cớ tốt. Âu Tuấn Trình khen Trữ vương, “Chính là hoàng thúc cơ trí, sau này trẫm phải hướng hoàng thúc thỉnh giáo nhiều, hoàng thúc nghìn vạn lần không nên tiếc rẻ trí tuệ của mình a.”

“Ha ha a, đó là tự nhiên, lão thần chỉ muốn lấy lại lãnh thổ trước đây của tiên hoàng, thần chết cũng không tiếc.” Trữ vương nâng cái bụng mập mạp, nói.

“Vương tướng quân, người cùng người khác định ra kế hoạch đánh Vệ quốc, tối nay trình lên cho trẫm xem.” Âu Tuấn Trình phân phó xuống phía dưới, các võ tướng đã sớm xoa xoa tay, chờ Âu Tuấn Trình hạ mệnh lệnh. Vương Nguyên Vũ nghe Âu Tuấn Trình muốn mình lập kế hoạch đánh Vệ quốc, vui vô cùng, lập tức triệu tập võ tướng nghị sự.

Trữ vương vừa thấy các đại thần đi hơn phân nửa, ở lại thảo luận chính sự đều là người của chính mình, Trữ vương nghĩ đã tới lúc, nên nói đến chuyện cần nói.

“Hoàng thượng đã biết hoàng hậu mang thai chưa?” Trữ vương chậm rãi nói.

“Cái gì, hoàng hậu mang thai!” Âu Tuấn Trình mừng như điên, mình sắp làm phụ thân, có huyết mạch, “Ha ha ha ha, trẫm sắp làm phụ thân, thật tốt quá!”

Người vì việc vui tinh thần sáng, xem ai đều thuận mắt. Trữ vương mắt lạnh nhìn Âu Tuấn Trình hoa chân múa tay vui sướng, xem đại thần nào cũng đều thuận mắt, không nhanh không chậm còn nói thêm: “Hoàng thượng, hoàng thúc có chuyện không biết có nên nói hay không.”

“Người trong nhà, có việc gì hoàng thúc cứ nói.” Âu Tuấn Trình còn đang suy nghĩ ban cho hoàng hậu vật gì thì tốt, mình hẳn là nên đến xem hoàng hậu. Nhất định phải rút ra thời gian làm bạn với hoàng hậu, gần nhất hoàng hậu có chút tịch mịch.

“Hoàng hậu nương nương sai người tới Lim điện truyền tin cho hoàng thượng, bị người của Lim điện cản lại không cho vào cửa, người ở Lim điện nói trong cung thị quân bọn họ được sủng ái nhất, hoàng hậu cũng phải nhường ba phần. Thần không rõ, hoàng thượng thiết lập một thị quân có phẩm cấp hơn hẳn hoàng hậu khi nào, hơn nữa chuyện này triều thần cũng thương nghị qua. Hiện tại rảnh rồi, chúng ta có thể thương

ngiht một chút.” Trữ vương nhìn như không quan tâm đến chuyện này, Âu Tuấn Trình vừa nghe xong, là từ đâu truyền ra, phẩm cấp lớn hơn hoàng hậu, là ai nói? Thái giám của Lim điện, nô tài chết tiệt, ai cho hắn quyền lực nói bừa bãi như thế. Âu Tuấn Trình nghĩ lại mình quá sủng ái Tổ Mạn, Trình Thu Vũ bởi vì Tổ Mạn mà đi, hoàng hậu bởi vì Tổ Mạn mà cho rằng trăm muốn phế nàng, triều thần bởi vì Tổ Mạn mà sản sinh tâm tình bất mãn, Tổ Mạn, chuyện này không phải đều vì người sao, hạ nhân của người đều do người quản giáo.

Âu Tuấn Trình lập tức biện giải, “Hoàng thúc, lời nói từ đâu mà đến, trăm không có định phế hoàng hậu thiết lập cái gì thị quân phẩm cấp hơn hẳn hoàng hậu.”

“Vậy sao hoàng thúc lại nghe Hoàng hậu nương nương khóc lóc kể lể, hoàng hậu vốn là công chúa của Tấn quốc, hoàng thượng phải thông cảm nàng xa xứ, nội tâm cô đơn tịch mịch, ngài nên bồi nàng nhiều hơn. Nữ nhân mang thai, sẽ dễ xúc động, ngài nên an ủi nàng.” Trữ vương chậm rãi nói, “Để hậu hòa thuận, các đại thần cũng yên tâm làm việc.”

“Hoàng thúc, trăm biết ý của người.” Âu Tuấn Trình minh bạch ý tứ của Trữ vương, cũng không có vấn đề gì, trong lòng âm thầm tính toán.

“Hoàng thượng có muốn hoàng thất mở rộng, tử tôn hưng thịnh, nam nhân nào có thể sinh ra hài tử, hoàng thượng phải đem chuyện kéo dài huyết mạch hoàng thất làm trọng.” Trữ vương nói.

Âu Tuấn Trình cũng rõ ràng, hoàng thất của bọn họ không vượng, nhi tử của Trữ vương hay ốm đau bệnh tật, thân là hoàng thúc, Trữ vương mong muốn có nhiều nữ nhân sinh con ỉnh.

“Hoàng thúc, trăm đã hiểu, huyết mạch hoàng thất chắc chắn hưng thịnh.” Âu Tuấn Trình trầm ngâm một hồi, nói rằng.

“Thế thì tốt, hoàng thúc yên tâm.” Trữ vương nhắm lại đôi mắt nhỏ, yên tâm bắt đầu chớp mắt. Tổ Mạn, chỉ là một nam nhân, một nam nhân hầu hạ đế vương, có thể hơn được nữ nhân sao.

Đêm khuya, Tổ Mạn một mình ở Lim điện, ngồi ở phía trước cửa sổ ngắm trăng. Mấy ngày hôm trước Âu Tuấn Trình đột nhiên tức giận, đánh chết tiểu thái giám coi giữ cửa cung của mình, đồng thời cảnh cáo mình không nên vì sủng mà kiêu. Sau đó hắn không còn tới cung thất của mình, nghe nói hắn thường xuyên cùng hoàng hậu một chỗ, bởi vì hoàng hậu mang thai. Tổ Mạn nghĩ mình vừa bị ai vừa đáng chê cười, hắn lấy cái gì chống lại hoàng hậu. Nghe nói hoàng thượng nạp tân sủng, tần phi từ trong cung tăng nhanh, hoàng thượng sẽ chậm rãi quên mình. Tổ Mạn nghĩ đến tộc nhân đã chết đi của mình, phụ thân và người nhà, ban đêm đọc thủ trong cung thất trống trải đen kịt, cô độc cùng tịch liêu dâng lên trong lòng. Tổ Mạn nằm úp sấp trên bàn, lắng nghe tiếng gió thổi ào ào ngoài điện, chậm rãi tiến nhập mộng đẹp. Trong mộng Tổ Mạn thấy được một ốc đảo mỹ lệ, sa mạc cát vàng, tự do không bị cản trở, cùng cô nương xướng tình ca... Gia hương của ta ở nơi nào? Lúc ta chết, có phải linh hồn ta có thể trở lại cố hương.

Một tiểu thái giám của Lim điện bị đánh chết, mấy ngày nay trong lòng Nguyệt Mịch hoàng hậu cảm thấy vui vẻ, hừ, đấu với ta, Tổ Mạn, ta sẽ khiến người biến mất. Nguyệt Mịch hoàng hậu cầm lấy hai bố ngẫu (búp bê vải), đặt ở trong tay thượng thức. Ngày hôm nay Âu Tuấn Trình đi đến nơi tần phi mới nạp, trong lòng mất hứng cũng phải nhẫn nại, ai bảo ta là hoàng hậu ni. Bỗng nhiên Nguyệt Mịch hoàng hậu nói rằng: “Tắt đèn dầu, bản cung muốn nghỉ ngơi.”

Cung nữ tắt đèn dầu, Nguyệt Mịch hoàng hậu nằm ở trên giường, nàng ngủ không được, trợn tròn mắt nhìn đỉnh màn, kim tuyến thêu ra chín con phượng hoàng nhỏ, Nguyệt Mịch hoàng hậu chậm rãi nhắm mắt lại, trước mắt là Trình Thu Vũ đang mỉm cười với nàng, sau đó xoay người không chút do dự cùng Đoan Mộc Ngọc Hàn ly khai. Nguyệt Mịch nắm chặt na hai bố ngẫu đặt ở trước ngực, chậm rãi tiến nhập mộng đẹp.

Trong hoàng cung Vệ quốc, Hạng Thiên Khải đang rầu rĩ làm thế nào để khiến Tề quốc và Tấn quốc lui binh, Dục Cánh đã tới Tổ Vân cung, tâm hắn đặc biệt phiền, bởi vì hắn nghe nói Kỳ Duyên tham gia chiến tranh lần này, trước kia hắn thích Kỳ Duyên như vậy, bởi vì Phi Nhiễm nói một câu, “Kỳ Duyên sẽ khiến bệ

hạ vong quốc.” Hần hung hăng đuổi Kỳ Duyên đi. Tình nhân trở thành cừu nhân, trong lòng Hạng Thiên Khải vô cùng khó chịu.

Hạng Thiên Khải ngồi ở long ỷ, mắt lạnh nhìn những triều thần đang tranh chấp không ngớt, trong lòng càng phiền muộn, chợt nghe ngoài điện có người báo cáo, “Hoàng thượng hoàng thượng, Lương quốc hướng quốc gia của ta khai chiến, muốn đoạt lại thành trì bị chúng ta chiếm đóng của họ.”

“Cái gì! Người nói cái gì!” Hạng Thiên Khải cả kinh, ngồi yên tại long ỷ, trời quay lưng với Vệ quốc!

79. Chương 79

Đoan Mộc Ngọc Hàn cùng Trình Thu Vũ theo Đoan Mộc Du xuất binh bước vào lãnh thổ Vệ quốc sau Đoan Mộc Thanh Lam, tâm tình Đoan Mộc Du dị thường tốt, ngồi trên lưng ngựa liếc mắt nhìn Đoan Mộc Dư bên cạnh, vuốt mảnh ngọc bội trong tay, tự tin tràn đầy, những thành trì bị Vệ quốc chiếm đều đã trở về lãnh thổ Tề quốc. Thổ địa màu mỡ, đồng ruộng thẳng cánh cò bay, Đoan Mộc Du nhìn đồng ruộng, trong lòng một trận vui sướng, có đất đai màu mỡ, bách tính Tề quốc chúng ta sẽ không thiếu lương thực, có thể tiết kiệm phí dụng mua lương thực từ ngoại quốc.

“Hoàng thúc nghĩ chuyện gì tốt, cười vui vẻ như vậy, có phải thấy tương lai thắng lợi của chúng ta hay không.” Đoan Mộc Dư hiểu kỳ hỏi.

“Rốt cục Tề quốc có thể không cần mua lương thực từ ngoại quốc, chẳng lẽ không đáng vui vẻ sao.” Đoan Mộc Du chỉ một ngón tay, Đoan Mộc Dư theo phương hướng ngón tay nhìn lại, đập vào mắt chính là đồng ruộng xanh mướt, một thửa rồi lại một thửa. Có người Vệ quốc đang canh tác, nhìn thấy quân đội Tề quốc đang đi trên đường, sợ đến khiêng cuốc chạy trốn. Ngạc, người Tề quốc là ma quỷ sao, chạy trốn nhanh như vậy làm cái gì?

Đoan Mộc Du nhìn thấy tình cảnh như vậy, hừ lạnh nói, “Nhất gan!”

Khâu nguyên là do đồi núi cấu thành, có rừng cây rậm rạp, sông lượn lờ chảy qua. Quân đội của Đoan Mộc Thanh Lam đóng ở đây, quân đội Đoan Mộc Du đến sau sát nhập vào, quân đội Vệ quốc đóng quân ở đồi núi đối diện. Đoan Mộc Thanh Lam cùng Đoan Mộc Dĩnh chờ người thương nghị cách tiến công, bọn họ mạnh nhất là kỵ binh, được trang bị cẩn thận, nếu thật sự cùng Vệ quốc khai chiến, có thể chiếm ưu thế, quân đội của Đoan Mộc Du cũng vừa tới đúng lúc.

“Toàn bộ xây dựng hàng rào, xong xuôi đại quân sẽ nghỉ ngơi và hồi phục. Cơm nước nhiều, chiến sĩ phải ăn thật no, mới có thể tinh tráng. Kiểm tra kiểm kê chiến giáp binh giới, các bộ diễn luyện chiến pháp đấu trận, cung nỏ khí giới phải thành thạo sử dụng. Canh phòng nghiêm ngặt tuần tra khắp ngõ ngách, bất luận kẻ nào không có mệnh lệnh không được tùy ý ra vào quân doanh, trái lệnh theo quân pháp xử trí.” Đoan Mộc Thanh Lam hạ mệnh lệnh.

Chúng võ tướng nghiêm nghị một tiếng: “Cẩn tuân quân lệnh hoàng thượng.”

Mọi người bắt đầu bận rộn với việc chính, Trình Thu Vũ cũng được giao nhiệm vụ, Đoan Mộc Dĩnh ngồi ở bên cạnh Đoan Mộc Thanh Lam, nhìn Trình Thu Vũ, trong lòng âm thầm tính toán. Đoan Mộc Thanh Lam mở địa đồ, phân tích tình huống. Đoan Mộc Thanh Lam chú ý tới Dạ Dương và Long Uyên tựa hồ không hề ở bên cạnh mình.

“Dạ Dương và Long Uyên đâu?” Đoan Mộc Thanh Lam thuận miệng hỏi.

“Tang Gia mua lương thảo, bọn họ đến tiếp ứng những hàng hó này, hộ tống về quân doanh.” Đoan Mộc Du nói.

“Như vậy a, Dạ Dương cùng Long Uyên làm chuyện này thì trầm yên tâm, hai người ổn trọng, sẽ không gây ra lỗi.” Đoan Mộc Thanh Lam ngoài miệng nói vậy, nhưng nội tâm chân chính là vui vẻ, Dạ Dương ly khai Dĩnh nhi càng xa càng tốt, mỗi khi Dĩnh nhi thấy Dạ Dương khiến ta ăn không ngon.

“Đến bây giờ chúng ta vẫn thuận lợi, nhi thần cho rằng chúng ta còn chưa chính thức gặp phải người lợi hại nhất của đại quân Vệ quốc.” Đoan Mộc Dĩnh cũng không biết Đoan Mộc Thanh Lam có ý tứ gì, chỉ là cho rằng Đoan Mộc Thanh Lam khen hai người kia, trong lòng vui vẻ, tập trung phân tích đối thủ.

“Tướng quân thống lĩnh binh sĩ Vệ quốc tên là Nghiêm Thạch, người cũng như tên, hắn là người không đặc biệt yêu thích cái gì, duy nhất không thích tiên tri. Giả như Tổ Vân cung phải tiên tri trợ trận, chúng ta có thể lợi dụng điểm này.” Đoàn Mộc Thanh Lam nói. Hắn ngồi ở trên ghế, vuốt cằm, giống như gốc rạ trầm ngâm nửa ngày. (^o^ vâng, anh í ko đặc biệt yêu thích cái gì, ha hã)

“Nhớ lần trước chúng ta cùng Vệ quốc đại chiến, tiên tri sử dụng ảo thuật giết không ít chiến sĩ của ta, hoàng thượng tự thân xuất mã chém giết những tiên tri này, lần này Tổ Vân cung còn có thể phái tiên tri trợ chiến sao?” Đoàn Mộc Du hỏi.

“Có thể. Tiên tri không ra chiến, hoàng thượng của Vệ quốc sẽ bỏ qua cho bọn họ sao. Có thể nói chiến tranh của Vệ quốc tất cả đều bởi vì tiên tri dựng lên, Tấn quốc nói, giết tiên tri diệt Tổ vân cung bọn họ sẽ lui binh, nhi thần suy đoán Hạng Thiên Khải tín nhiệm tiên tri, sống chết trước mắt, hắn cũng sẽ bức bách những tiên tri này thượng chiến trường.” Đoàn Mộc Đình nói, “Chỉ là trò mèo, không cần sợ hãi.”

“Ảo thuật, hừ.” Đoàn Mộc Du không hề e ngại ảo thuật, trong mắt hắn cái gì cũng không bằng sự lợi hại của binh sĩ, tiên tri nào cũng không có thể đánh bại lại kỵ binh Tề quốc.

“Hào hảo ngẫm lại, làm sao để gây xích mích giữa tiên tri và Nghiêm Thạch, không cần chính thức khai chiến trước, Nghiêm Thạch cùng tiên tri sẽ đấu đá lẫn nhau.” Đoàn Mộc Thanh Lam vừa cười vừa nói.

“...” Mọi người nghĩ mà lạnh sống lưng.

Hàng rào quân doanh của Tề quốc mở rộng bốn mươi dặm, tinh kỳ, tiếng trống thanh, khí thế đồ sộ, một mảnh liên doanh đông nghịt chiến kỳ đặc biệt chói mắt giữa vùng quê xanh biếc. Trong doanh trại đối diện, Nghiêm Thạch đứng ở trên đài xa xa đưa mắt nhìn, hàng rào của Tề quốc kiên cố, đại doanh ngay ngắn, có thể thấy được đối thủ của hắn không phải là một quân vương man tộc vô tri. (man tộc là ám chỉ những dân tộc hung hãn ~)

“Tướng quân, tiên tri của Tổ Vân cung tới, người tiếp bọn hắn một chút a.” Nhìn xuống dưới đài có một thân binh đang đi đến, phó tướng bên cạnh Nghiêm Thạch nói.

“Bao nhiêu người?” Nghiêm Thạch giương mắt, tức giận hỏi.

“Mười người, đều là cao thủ của Tổ Vân cung.”

“Những thầy tướng số này, chạy đến đây khiến ta thêm phiền, trận chiến này trở nên nguy ngập như vậy, Vệ quốc bị ba quốc gia liên hợp công kích, không phải là nhờ công của tiên tri sao, bọn họ còn có mặt mũi đến quân doanh của ta!” Trong lòng Nghiêm Thạch tuôn ra lửa giận, sắc mặt càng thêm xấu xí, hắn vốn là người có khuôn mặt cương nghị, này lại càng thêm đáng sợ.

“Tướng quân, những tiên tri này an bài thế nào?” Thân binh hỏi.

“Để cho bọn họ ở một doanh trướng, còn cần ta nói sao, ” Nghiêm Thạch liếc mắt nhìn thân binh, thân binh sát sát mồ hôi, tướng quân ghét tiên tri, phải bố trí cho những tiên tri này ở xa đại trướng một chút, đừng khiến tướng quân thấy ngột ngạt.

Nghiêm Thạch nghĩ đi nghĩ lại, tiên tri có thân tín bên cạnh hoàng thượng, nếu như để bọn hắn đợi quá lâu, Dự Cánh có thể cáo trạng ta với hoàng thượng, ta hà tất vì bọn họ mà bị hoàng thượng quở trách. Vì vậy nói rằng, “Ta đi gặp bọn họ, để bọn họ khỏi nói ta ngạo mạn.”

Nghiêm Thạch đi xuống, mang theo phó tướng và thân binh đi đến đại trướng, trên đường gặp binh sĩ, mọi người phi thường vui vẻ chào hỏi, nói vài câu, đại doanh trên dưới một mảnh hòa hợp. Không khí hòa hợp lúc Nghiêm Thạch đi vào đại trướng thì tiêu thất.

Mười vị tiên tri thân vận trường bào, nhìn như thế nào cũng giống cao nhân không nhiễm hồng trần, Nghiêm Thạch liền thấy ác cảm. Bọn họ thấy Nghiêm Thạch, không quá tình nguyện hành lễ.

“Các ngươi là do Tổ Vân cung phái đến trợ chiến.” Nghiêm Thạch diện vô biểu tình nói, mặc dù hắn không thích gặp tiên tri, nhưng hiện tại hắn không muốn đắc tội với những người này.

“Chúng ta là do sự phụ Phi Nhiễm phái tới bang trợ tướng quân đánh bại man tộc Tề quốc.”

“Chúng ta là những tiên tri xuất sắc nhất trong Tổ Văn cung, ảo thuật nhất lưu, đối phó với người Tề quốc dễ như ăn cơm.”

Đối mặt với những tiên tri quá độ tự tin, hận không thể kêu với trời, Nghiêm Thạch thật muốn xử lý bọn họ, “Các đại nhân, nếu tự tin như vậy, vậy toàn bộ dựa vào chư vị.” Bỗng nhiên Nghiêm Thạch nghĩ đến, các người tự tin như vậy, ta cho các người xuất chiến, chết hay sống là tùy vận khí của các người. Chiến trường không phải nơi để đùa giỡn, chúng ta chờ xem.

“Tướng quân không cần khách khí như vậy, chúng ta chắc chắn sẽ bảo vệ quốc thổ Vệ quốc, tướng quân cứ chờ tin tức tốt của chúng ta.” Tiên tri vừa cười vừa nói, tựa hồ bọn họ đã có phương pháp nghiền chiến địch nhân.

“Người đâu, đưa các vị đại nhân tới doanh trường tốt nhất nghỉ ngơi, cẩn thận hầu hạ.” Nghiêm Thạch phân phó xuống phía dưới, thân binh lập tức hiểu rõ chạy đến dẫn đường cho các tiên tri.

Phó tướng không quen nhìn cử chỉ hành vi cuồng vọng của những tiên tri này, bọn họ cũng biết Nghiêm Thạch chán ghét tiên tri, nhưng không hiểu Nghiêm Thạch định làm gì, vì sao phải đối tốt với bọn họ như vậy.

“Tướng quân, vì sao ngài đối xử với những con sâu mọt này khách khí như vậy.”

“Ta đương nhiên sẽ khách khí với bọn họ, hoàng thượng thờ phụng tiên tri, thân là thần tử nên cung kính với tiên tri.” Nghiêm Thạch nghĩ một đằng nói một nẻo, cho dù thế nào mình cũng không có thói quen khen tặng những tiên tri này. Nghiêm Thạch không khỏi rùng mình, thuận miệng mắng một câu: “Mẹ ôi, đáng ghét!”

Nghiêm Thạch đi ra đại trường, cùng binh sĩ lên chiến mã, thúc mã chạy vội đi, thân binh vội vã theo đuôi, doanh môn mở rộng ra, Nghiêm Thạch lao ra đại doanh, hẳn muốn lãnh tĩnh một chút, chỉ có chạy nhanh thì gió mới xoa dịu được cơn tức giận của hắn.

Đoan Mộc Thanh Lam không cho bất luận kẻ nào ra khỏi đại doanh, muốn canh phòng nghiêm ngặt tử thủ. Thế nhưng Đoan Mộc Thanh Lam không có nghiêm ngặt yêu cầu mình, tựa như hiện tại, Đoan Mộc Thanh Lam ôm Đoan Mộc Dĩnh đứng trong nước sông trong suốt “Tắm”. Tắm là một môn nghệ thuật, cũng là phương pháp tốt nhất tăng tiến cảm tình, loại phương pháp này Đoan Mộc Thanh Lam đã dùng qua vài lần. Nước sông nhộn nhạo, thường thường khởi bọt nước, người khởi xướng vẫn hưng phấn không ngớt.

Đoan Mộc Thanh Lam ôm chặt thân thể trắng nõn nhẵn nhụi của Đoan Mộc Dĩnh, ngón tay đi vào tiểu huyết nhỏ nhắn mê người của thiếu niên, thiếu niên “Ân” một tiếng, cố gắng ẩn nhẫn. Huyệt khẩu cứ như vậy mở ra, tham lam nuốt chửng sự xâm lấn phía dưới của ngón tay, hầu như không có bất luận cản trở gì.

“Tắm cái gì mà tắm, người gạt ta... A...” Trong thanh âm của Đoan Mộc Dĩnh hiển nhiên có bất mãn, tiếng oán giận nghe càng mê người, càng khiến Đoan Mộc Thanh Lam hưng phấn.

“Dĩnh nhi, người thực sự là một báu vật...”

“Thật sao?” Đoan Mộc Dĩnh không tin, tin họa có gặp quỷ, Đoan Mộc Thanh Lam xấu xa cho thêm một ngón tay vào, ác ý mở rộng huyết khẩu, nước sông lạnh lẽo xâm nhập, Đoan Mộc Thanh Lam nghe hẳn hự rầu rĩ hừ một tiếng, “Phụ hoàng, người còn như vậy, nhi thần sẽ giận.”

Trên mặt Đoan Mộc Thanh Lam lộ ra dáng dấp chột dạ, lập tức dõ dành Đoan Mộc Dĩnh, “Dĩnh nhi, phụ hoàng nhịn không được! Người cũng biết nam nhân nhẵn sẽ khổ cực thế nào.” Đoan Mộc Thanh Lam rút ngón tay ra, nâng chân thiếu niên lên, đưa dục vọng của mình tiến vào. Nước giúp việc xâm nhập trong cơ thể thiếu niên trở nên dễ dàng hơn, hơn nữa đặc biệt mãnh mẽ. Đoan Mộc Dĩnh “A” một tiếng, vội vàng cắn chặt môi, sợ có người nghe được. Đoan Mộc Thanh Lam thì thảo bên tai thiếu niên: “Dĩnh nhi, không nên cắn môi, nói cho phụ hoàng nghe...”

Đoan Mộc Thanh Lam trong cơ thể thiếu niên càng cố sức trều sấp, hẳn thích nhìn thấy Đoan Mộc Dĩnh bị tình dục chi phối mà trần ra mị thái mê người, Đoan Mộc Dĩnh nhịn không được liền rên rỉ, Đoan Mộc Thanh Lam thoả mãn cười.

Nước sông mang theo tầng tầng cành hoa, thân thể Đoàn Mộc Dĩnh dựa vào tảng đá trơn nhẵn, không ngừng mà đau quặn bụng dưới, Đoàn Mộc Thanh Lam càng nhập sâu trong thân thể hắn. Bỗng nhiên Đoàn Mộc Thanh Lam rút khỏi thân thể hắn, đưa hắn trở mình, đặt trên tảng đá, đổi thành phía sau.

Tư thế phía sau khiến Đoàn Mộc Thanh Lam dễ dàng ra sức, rất có lực xen vào, hắn cảm giác chính mình trong cơ thể Dĩnh nhi trường lớn vài phần. Hắn rút khỏi một chút, thẳng đến khi đã hầu như thoát ly thân thể thiếu niên, lại một lần nữa tiến nhập, một lần rồi lại một lần đột phá, cảm giác hoàn toàn tiến nhập trong cơ thể thiếu niên khiến Đoàn Mộc Thanh Lam điên cuồng.

Thiếu niên rên rỉ muốn Đoàn Mộc Thanh Lam rời khỏi, nhưng lại bị Đoàn Mộc Thanh Lam chế trụ, không cho thỏa hiệp, nặng nề mà nghiền tiếp tục vọng của hắn. Kích thích quá mạnh mẽ khiến thân thể đơn bạc của thiếu niên không được ngừng run run, Đoàn Mộc Thanh Lam đưa tay cầm lấy bộ vị mẫn cảm phía trước của thiếu niên, vỗ về chơi đùa. Thiếu niên rên rỉ trong cổ họng: “Phụ hoàng, không nên, van cầu người. .” Bạch dịch điên cuồng phun ra. Trải qua một chút, thế nhưng Đoàn Mộc Thanh Lam còn chưa hoàn toàn tận hứng, không muốn kết thúc, gia tăng tần suất trừu sáp trong thân thể thiếu niên.

“Không được, phụ hoàng, không nên. .” Thiếu niên nhẫn nại, tiểu huyết đột nhiên một trận co rút lại, bị hắn kích thích, cuối cùng dục vọng của Đoàn Mộc Thanh Lam cũng vô pháp ngăn chặn bạo phát trong cơ thể hắn, nồng đậm bao phủ bên trong thiếu niên. Không đợi Đoàn Mộc Dĩnh suyễn khí, dục vọng của Đoàn Mộc Thanh Lam lại một lần nữa ngẩng đầu. Thiếu niên né ra, lại bị Đoàn Mộc Thanh Lam đè lại, hắn còn chưa tận hứng ni....

Đoàn Mộc Thanh Lam tắm rửa sạch sẽ cho Đoàn Mộc Dĩnh, thiếu niên mê man bất tỉnh, vô tri vô giác không hề phản kháng, Đoàn Mộc Thanh Lam một mặt tự trách, chính mình quá phận, Dĩnh nhi bị mình làm cho hôn mê (ô^ sắc, làm xong rồi mới hối hận a, lần sau hém làm thế nữa a Lam ca, ta không tin *hắc hắc*), một bên giúp Dĩnh nhi mặc quần áo, hôn nhẹ sờ sờ nơi nào đó. Đoàn Mộc Thanh Lam nhớ mình mang theo y phục sạch sẽ, đặt ở trên chiến mã cách đó không xa, hắn nhẹ nhàng đặt Đoàn Mộc Dĩnh trên mặt đất trải thảm thượng, dùng áo choàng mặc vào cho Đoàn Mộc Dĩnh, chính mình mặc y phục giáp trụ, đi tới chiến mã cầm lấy y phục sạch sẽ, xoay người muốn mang đến cho Dĩnh nhi của hắn thay.

Con mắt Đoàn Mộc Thanh Lam nhạy cảm, xa xa hắn thấy hai con dã lang đang đi đến chỗ Đoàn Mộc Dĩnh ngủ say, cúi đầu ngửi tới ngửi lui trên người Đoàn Mộc Dĩnh. Nguy hiểm, Dĩnh nhi sẽ bị bọn nó ăn tươi! Đoàn Mộc Dĩnh chỉ mặc trường bào, bên người không có bất luận vũ khí phòng thân gì.

“Ngao ————— ô —————” Đoàn Mộc Thanh Lam bỗng nhiên phát sinh một tiếng kêu quái, hai đầu lang nghe được Đoàn Mộc Thanh Lam rống lên, ngẩng đầu đối diện với Đoàn Mộc Thanh Lam một lúc lâu, Đoàn Mộc Thanh Lam đang suy nghĩ làm sao đối phó hai dã lang này. Đoàn Mộc Dĩnh nghe được Đoàn Mộc Thanh Lam tru lên, chậm rãi mở mắt, liếc mắt thấy hai dã lang bên người, hắn hoảng sợ, không khỏi muốn chạy trốn.

“Dĩnh nhi không động, dã thú sẽ kích động, nghìn vạn lần không nên cử động.” Đoàn Mộc Thanh Lam hét lớn một tiếng, Đoàn Mộc Dĩnh lập tức nhắm mắt giả chết. Hai dã lang nhìn chằm chằm Đoàn Mộc Thanh Lam, bỗng nhiên Đoàn Mộc Thanh Lam xoay người chạy về phía sau, bọn chúng liền cấp tốc đuổi theo, Đoàn Mộc Thanh Lam phi thân lên ngựa, thúc mã về phía trước, hắn phải dụ hai dã lang chạy xa một chút mới đánh chết, Dĩnh nhi của hắn không thể thụ thương. “Dĩnh nhi không được động, phụ hoàng giết hai con súc sinh này rồi trở lại, chờ trầm!”

80. Chương 80

Đoàn Mộc Dĩnh vẫn không nhúc nhích nhìn theo hình bóng Đoàn Mộc Thanh Lam thúc mã chạy vội, để bảo hộ hắn Đoàn Mộc Thanh Lam dụ dã lang đi, trong lòng Đoàn Mộc Dĩnh hiện lên chua xót khổ sở cùng cảm động, phụ hoàng vì hắn không để ý an nguy của bản thân, Đoàn Mộc Dĩnh hoang mang, trong ánh mắt tuôn từng giọt lệ.

Hắn đã luôn cho rằng Đoàn Mộc Thanh Lam chỉ thích dụng mạo của hắn, trong lòng không coi trọng ai, giang sơn mới là trọng yếu. Đoàn Mộc Thanh Lam rất ít khi thề non hẹn biển, hắn biết Đoàn Mộc Dĩnh

cũng không tin hẳn nói, hẳn dùng hành động của mình để chứng minh tình yêu của hẳn có bao nhiêu rõ ràng. Đao Mộc Dĩnh dùng áo choàng của Đao Mộc Thanh Lam bao lấy mình, áo choàng có vị đạo của Đao Mộc Thanh Lam, loại vị đạo này khiến cho hẳn an tâm. Tình cảm mãnh liệt qua đi, thân thể hẳn có điểm khó chịu, Đao Mộc Dĩnh nửa ngồi tại thảm thượng, hẳn lo lắng Đao Mộc Thanh Lam sẽ thụ thương, hai con báo đó có thể ăn hẳn hay không? Không chết trận sa trường, mà chết trong lúc vô ý rơi vào miệng dã lang, tuyệt đối là vô cùng châm chọc đối với Đao Mộc Thanh Lam. Thân thủ của Đao Mộc Thanh Lam tốt như vậy, nhất định không có việc gì.

Đao Mộc Dĩnh ngồi đợi Đao Mộc Thanh Lam tới đón hẳn, hẳn tin tưởng vững chắc Đao Mộc Thanh Lam sẽ trở lại. Bỗng nhiên Đao Mộc Dĩnh nghĩ mình thật giống một nữ nhân đang đợi trượng phu đón mình về nhà. Trong lúc nhất thời Đao Mộc Dĩnh cảm thấy mờ mịt, từ trước hẳn không có đa cảm như vậy, hiện tại cũng không biết tại sao mình lại có thể nghĩ như vậy nữa.

Một trận tiếng vó ngựa, Đao Mộc Dĩnh tưởng Đao Mộc Thanh Lam trở về, vui vẻ đứng lên sát sát nước mắt, xoay người quay đầu lại cười, “Phụ thân, người đã trở về...”

Đao Mộc Dĩnh lập tức lấy làm kinh hãi, cách hẳn rất gần là một vị tướng quân, vị tướng này cương nghị nghiêm túc, đôi mắt hữu thần lợi hại, áo choàng của hẳn thêu hoa văn Vệ quốc, hẳn là tướng quân của Vệ quốc. Đao Mộc Dĩnh vô ý thức tìm kiếm Trảm Nguyệt đao, nguy rồi Trảm Nguyệt đao ở trên chiến mã của Đao Mộc Thanh Lam, mạng ta xong rồi!

Nghiêm Thạch đối mặt với Đao Mộc Dĩnh cảm thấy tức kinh ngạc ngoài ý muốn, chính mình đi ra giải sầu lại gặp phải yêu tinh trong rừng rậm. Hẳn tưởng mình là phụ thân hẳn, quay đầu lại mỉm cười với mình. Nghiêm Thạch không cách nào hình dung dáng tươi cười đó có bao nhiêu xinh đẹp, da thịt non mềm thủy nhuận sáng bóng, qua tắm rửa, thiếu niên càng toả ra mùi hoặc, nhất là đôi mắt tử sắc sâu thẳm, trong suốt phóng xuất quang mang mê người. Vóc người nhỏ nhắn xinh xắn được vây lấy bởi một chiếc áo choàng lớn, hẳn không nhận ra văn tự được thêu trên áo choàng. Chân ngọc khéo léo lộ ra bên ngoài, lập tức có chút hoảng sợ lùi về phía sau. Hình như yêu tinh này đang tìm kiếm gì đó, hẳn tựa hồ không tìm được, lập tức đề phòng nhìn mình. (^o^ yêu tinh~ yêu ma thì cóa *té lệ*)

“Người là ai?” Nghiêm Thạch si mê nhảy xuống ngựa, bước nhanh tới trước mặt Đao Mộc Dĩnh, hẳn sợ hẳn yêu tinh này chạy, đây là lần đầu tiên hẳn muốn một người, hẳn phải bắt được.

Đao Mộc Dĩnh lui về phía sau vài bước, hẳn quan sát thần tình của Nghiêm Thạch, tựa hồ hẳn bị mình mê hoặc, tay không tác sát, có thể nói y phục chưa mặc, sao có thể cùng hẳn đấu, cước bộ của người này vững vàng, tư thái hành động hẳn là một cao thủ. Tựa hồ mình đang ở thế nhược, hẳn tới gần chính là muốn bắt được mình. Không được, mình muốn cùng Đao Mộc Thanh Lam trở lại đại doanh, chết cũng không thể trở thành tù nhân.

“Người là ai, sao người lại ở chỗ này?” Nghiêm Thạch thu hồi tâm tình, lớn tiếng hỏi.

Đao Mộc Dĩnh không trả lời hẳn, Nghiêm Thạch nhìn kỹ hoa văn trên áo choàng của Đao Mộc Dĩnh, cái này là áo choàng của Tề quốc, hẳn là người Tề quốc. Thế nào Tề quốc lại cho thiếu niên nhỏ như vậy tòng quân, chẳng nhẽ Tề quốc thực sự là không còn ai, mới mang một người khuynh quốc ra?

“Hiện tại chúng ta không phải trên chiến trường, ta sẽ không thương tổn người.” Nghiêm Thạch đành chỉ cước bộ, cùng Đao Mộc Dĩnh bảo trì cự ly vài bước, thanh âm ôn hòa thành khẩn.

Đao Mộc Dĩnh không tin tưởng hẳn không có ác ý, Tề quốc với Vệ quốc đang khai chiến, địch nhân sẽ không có ác ý sao? Trừ phi hẳn có ý đồ bất lương! Đao Mộc Dĩnh càng thêm phòng bị Nghiêm Thạch. Nghiêm Thạch không nghĩ tới mình lại khiến hẳn thêm lo lắng, Nghiêm Thạch nở nụ cười, vẻ mặt này hẳn là sẽ không dọa người, “Người không cần sợ, ta không có bất cứ ác ý nào. Ta đi ra tấn bộ, không nghĩ tới gặp gỡ người, lại bị người mê hoặc, nếu như người không khoác áo choàng của Tề quốc, ta sẽ nghĩ người là yêu tinh.”

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì.” Đao Mộc Dĩnh mở miệng hỏi, thanh âm thanh thúy khiến Nghiêm Thạch có cảm giác thật dễ nghe, ta phải nghĩ biện pháp đem thiếu niên này ở cạnh bên mình.

“Người nhỏ như vậy đã tòng quân, người nhà người không cần sao.” Nghiêm Thạch giống như một ca ca quan tâm tiểu đệ, khẩu khí phi thường thân mật.

“Ta cùng với cha ta đi ra, cha ta sẽ bảo hộ ta.” Đao Mộc Đình nói, song song, hai tay hạnh phúc cầm áo choàng, trên mặt mỉm cười.

“Trên chiến trường không ai bảo hộ người, phụ thân người không thể lúc nào cũng khắc khắc bảo hộ người, người nên về nhà đi thôi.” Nghiêm Thạch hảo tâm khuyên nhủ, một thiếu niên như hoa nếu chết trên chiến trường thật quá đáng tiếc.

“Ta sẽ tự bảo hộ mình, cảm tạ người lo lắng.” Đao Mộc Đình nghĩ không thân chẳng quen, người quân được ta thương chiến trường sao, người xa lạ này có mục đích gì.

“Thiếu niên, người thực tự tin, trong thiên quân vạn mã người làm sao bảo hộ mình, phụ thân của người còn không thể bảo toàn mình, làm sao bảo hộ người? Ta có một ý này, người có thể cùng ta rời khỏi đây, ta sẽ bảo hộ người suốt đời.” Nghiêm Thạch tràn ngập dụ dỗ thử hỏi.

“Không được, cha ta muốn ta ở chỗ này chờ hắn, ta phải chờ tới khi hắn tới đón ta, lát nữa hắn sẽ trở lại.” Đao Mộc Đình minh bạch người này có ý đồ với hắn, vô sự xum xoe tức phi gian đạo. Đao Mộc Đình lại tiếp tục đề phòng, hắn tuyệt không rời khỏi đây, hắn tin tưởng một lát nữa Đao Mộc Thanh Lam sẽ trở lại đón hắn.

“Ta là nói ta nghĩ người cùng người khác không giống nhau, muốn mang người cùng đi, bảo chứng người không bị thương hại.” Nghiêm Thạch bước lên trước một bước nói.

Đao Mộc Đình lui về phía sau một bước, hắn đang tìm cách đối phó tốt nhất. Người này có dã tâm, Đao Mộc Đình thất dây lưng, dù chết ở chỗ này cũng muốn chờ Đao Mộc Thanh Lam tới đón hắn, hắn sẽ không cùng người xa lạ ly khai. Nếu như người này ép buộc hắn, hắn sẽ giết người này, giết không được hắn cũng muốn đồng quy vu tận. Ánh mắt Đao Mộc Đình sâu thẳm, tràn ngập dã thú quang mang, Đao Mộc Thanh Lam có thể vì hắn mà không để ý sinh mệnh nguy hiểm, hắn cũng sẽ vì bảo hộ tình cảm này mà không để ý sinh mệnh mình.

“Người không nên vọng tưởng muốn mang ta đi, ta muốn ở đây chờ phụ thân ta.” Đao Mộc Đình đề phòng nói.

“Ta chưa từng động tâm với ai, duy độc nhìn thấy người liền phi thường muốn có người, phụ thân của người tới ta sẽ thuyết phục hắn mang người đi.” Nghiêm Thạch nghĩ thiếu niên này giống như con báo nhỏ, tùy thời chuẩn bị công kích mình. Hắn không có ác ý, hắn muốn mang thiếu niên này đi, đồng thời nghĩ cách khiến thiếu niên này thích mình.

“Không nên vọng tưởng, cha ta cũng sẽ không cho người mang ta đi.” Đao Mộc Đình hừ nhẹ một tiếng. Đao Mộc Thanh Lam không phải là một người dễ trêu chọc, người đầu không lại hắn, chỉ cần ta đợi hắn trở lại, người chết là ai còn chưa biết. “Cha ta cực kỳ cường hãn, người không phải là đối thủ của hắn, người đi đi.”

“Người nói phụ thân người lợi hại như vậy, vậy trước tiên ta sẽ mang người đi, sau đó nói lại cho hắn.” Nghiêm Thạch nghĩ đến một khi gạo nấu thành cơm, tiền trăm hậu tấu, thiếu niên quần áo bất chỉnh, tóc còn ướt, hiển nhiên vừa tắm rửa qua, phụ thân hắn không ở bên người, chính hắn cũng không có vũ khí, đúng là thời cơ tốt nhất. Tay Nghiêm Thạch muốn kéo Đao Mộc Đình, Đao Mộc Đình chợt lóe thân, cấp tốc né tránh, Nghiêm Thạch cùng Đao Mộc Đình lui tới đánh mấy chiêu, hắn phát hiện thiếu niên này quả khó đối phó. Hắn nheo mắt lại, trên mặt không còn bộ dáng thoải mái, hắn phải cẩn thận.

“Người không theo ta đi, ta sẽ không khách khí.” Nghiêm Thạch vừa nghĩ, nhất định phải mang người này đi, dù cho bị thương hắn cũng sẽ không tiếc.

“Ta chết cũng không theo người đi.” Đao Mộc Đình cự tuyệt thẳng thắn.

Mặt mày Nghiêm Thạch đều dựng thẳng lên, thân binh bên người hắn đã tới, “Bắt hắn, mang về quân doanh.”

Đao Mộc Đình nhíu mày, người này là tướng quân Vệ quốc, nhìn thân binh bên người hắn đủ biết thân phận hắn không thấp. Đao Mộc Đình tránh trái tránh phải, thân pháp linh xảo tránh né binh sĩ công kích, thầm nghĩ, Đao Mộc Thanh Lam, người còn chưa trở lại, đang lúc Đao Mộc Đình sắp bị bọn họ bắt được thì chợt nghe một trận tiếng vó ngựa, Đao Mộc Thanh Lam tay cầm Huyết Hồn kiếm, thân kiếm hồng sắc

(màu đỏ) dưới ánh mặt trời phát quang, trên mặt tựa hồ còn có vết máu. Đuan Mộc Thanh Lam nhìn xa xa thấy có người muốn bắt Đuan Mộc Dĩnh, mở to mắt, hai mắt đỏ đậm, “Lớn mật, dám vô lễ với ái tử của trẫm, trẫm giết các người!”

Đuan Mộc Dĩnh vừa thấy Đuan Mộc Thanh Lam trở về, lập tức nhìn lại, trong ánh mắt lóe quang huy, vừa cười vừa nói, “Cha ta tới đón ta.”

“Vừa đúng lúc, ta giết phụ thân ngươi, mang ngươi đi.” Nghiêm Thạch rút bảo kiếm, nhằm phía Đuan Mộc Thanh Lam đang thúc mã chạy tới, binh khí tương tiếp phát sinh một tiếng nổ, trong nháy mắt bảo kiếm của Nghiêm Thạch bị Đuan Mộc Thanh Lam mới dùng một kiếm, Nghiêm Thạch đã thua, mũ giáp bị đánh bay ra ngoài. Nguy hiểm thật! Nghiêm Thạch rung mình một cái, hảo sắc bén. Đuan Mộc Thanh Lam cầm lấy Trảm Nguyệt đao ném cho Đuan Mộc Dĩnh, “Dĩnh nhi đón lấy!”

Đuan Mộc Dĩnh tiếp Trảm Nguyệt đao trong tay, rút ra, thân đao hắc sắc, sát khí ngưng trọng, binh sĩ có kinh nghiệm cảm nhận được nguy hiểm kêu lên sợ hãi, lui ra sau. “Ta muốn giết các người, ngoại trừ phụ hoàng không ai có thể tùy tiện chạm ta, các người phải chết.”

Thiếu niên nhỏ nhắn xinh xắn lại có khí lực to lớn khiến kẻ khác kinh ngạc như vậy, đại đao rất nặng, trong tay hần uy vũ sinh phong, đao pháp thuần thực, tư thái ưu mỹ. Nghiêm Thạch nhìn ra đao pháp của Đuan Mộc Dĩnh cùng vũ đạo cầu phúc của tiên tri có chút tương tự, trời ạ, hần sẽ không là một vị tiên tri chứ! Chậm đã, Tề quốc không có tiên tri, thiếu niên này là người Tề quốc, sao hần lại dùng đao pháp của Tổ Văn cung. Nghiêm Thạch trầm nghĩ, chẳng lẽ Tề quốc cũng có tiên tri, chỉ là chúng ta không biết.

Đuan Mộc Dĩnh chém giết mấy người thân binh của Nghiêm Thạch, Đuan Mộc Thanh Lam ở trên ngựa chém chết thị vệ, sau đó khom lưng ôm lấy Đuan Mộc Dĩnh vào trong lòng, khinh miệt nhìn Nghiêm Thạch, tràn ngập coi thường nói. “Muốn cướp đi ái tử của trẫm, lá gan không nhỏ, hôm nay tha cho các người, trên chiến trường gặp lại.” Nói xong ôm Đuan Mộc Dĩnh thúc mã rời đi.

Chạy một hồi lâu, bọn họ đến gần quân doanh của Tề quốc, Đuan Mộc Thanh Lam thả chậm tốc độ. “Phụ hoàng, người đến chậm.” Đuan Mộc Dĩnh tựa ở trong lòng Đuan Mộc Thanh Lam, kiêu mị cười, thân thủ ôm lấy cái cổ của Đuan Mộc Thanh Lam, hôn nhẹ nhàng lên môi hần. Cảm xúc mềm mại, Đuan Mộc Dĩnh thì thầm bên tai Đuan Mộc Thanh Lam: “Phụ hoàng, Dĩnh nhi thích người.”

Lần đầu tiên Đuan Mộc Thanh Lam nghe được Đuan Mộc Dĩnh nói điều hần vẫn luôn mong muốn, mà không phải hần ép buộc nói, trong lòng Đuan Mộc Thanh Lam cảm thấy ấm áp, từ kinh ngạc chậm rãi chuyển thành mừng như điên, hần để lại đầu Đuan Mộc Dĩnh, một lần nữa hôn lên môi Đuan Mộc Dĩnh, hần muốn đòi lấy càng nhiều, hần muốn Dĩnh nhi của hần vĩnh viễn vì hần si mê, hần muốn nghe Dĩnh nhi của hần, mỗi ngày đều có thể nói ra, “Phụ hoàng, Dĩnh nhi thích người.” Những lời này phát ra từ nội tâm, là điều không phải qua loa cho xong hoặc là bị hần ép buộc.

Nghiêm Thạch còn đang khiếp sợ. Người Tề quốc cưỡi ngựa này tự xưng là trẫm, lẽ nào hần là hoàng đế Tề quốc, bị đồn đãi là sát nhân như ma. Trong lòng Nghiêm Thạch cả kinh, trách không được thiếu niên nói là phụ thân hần thập phần cường hãn, ta tưởng hần gạt ta, nguyên lai thiếu niên không nói dối. Phụ thân của thiếu niên là quân vương, vậy thiếu niên kia là ai. Nhi tử hoàng đế Tề quốc sủng ái nhất là ai, nghe nói hình như là Hiếu thân vương Đuan Mộc Dĩnh. Có người nói Đuan Mộc Dĩnh cực kỳ mỹ lệ, giống với mỹ nhân đệ nhất Tề quốc – Phi Oánh thái hậu. Đuan Mộc Thanh Lam đã giết một đại thần, bởi vì đại thần kia nói Đuan Mộc Dĩnh mê hoặc quân vương. Nghiêm Thạch cười một tiếng, giết chết một đại thần đã là gì, giả như ta là hoàng thượng, ta cũng sẽ vì hần giết sạch những người trở ngại chúng ta. Ta, cái này gọi là nhất kiến chung tình sao, mặc kệ thế nào ta cũng phải có được hần. (^o^ mà không ăn được thì đập đổ chứ gì *né dép*)

Nghiêm Thạch mang theo những thị vệ còn lại trở lại quân doanh, mười tiên tri đang phát giận, nói cơm canh của quân danh không tốt, “Đây là cơm cho người ăn sao, các người cho heo ăn thì có!”

“Chúng ta ở tại Tổ Văn cung chưa từng chịu khổ, sao các người dám cho chúng ta ăn cái này.” (^o^ không ăn thì thôi)

“Không có tình lực chúng ta làm sao thượng chiến trường.”

Nghiêm Thạch tức giận chau mày, nhìn cơm trên bàn còn có nhiều thịt, so với hân ăn còn tốt hơn, đã làm cho các người đồ ăn tốt, còn dám ghét bỏ. “Người đâu, mang cơm nước đi, đưa đến quân y cho binh sĩ bị thương ăn.” Nghiêm Thạch ra lệnh, mọi người lập tức mang cơm nước đi, tiên tri càng thêm tức giận giận, hai má đen lại. Nghiêm Thạch bày ra dáng tươi cười nói rằng, “Các vị đại nhân, muốn ăn cơm nước thật tốt của quân doanh thì đi theo ta.”

Nghiêm Thạch mang theo bọn họ đi đến một doanh trường khác, binh sĩ đang ăn bên trong, đưa muối và một khối thịt khô nhỏ, cho dù gặm bánh bột ngô cũng không ai oán giận là không thể ăn. Nghiêm Thạch chỉ vào những thứ trong tay binh sĩ nói rằng: “Đây là cơm nước tốt nhất trong quân doanh của chúng ta, các người cũng muốn ăn a.”

Tiên tri nhìn thấy tình cảnh này, biểu tình trở nên xấu xí, không ai dám mở lời, cả đám im lặng, bắt chúng ta ăn cái này sao, chúng ta ngại cơm nước không tốt, có thể mà người cũng hận chúng ta, tiên tri xám xịt mặt nói với Nghiêm Thạch: “Chúng ta lặn lội đường xa, có chút mệt mỏi, cần tu một hồi, tướng quân còn sự vụ bận rộn, chúng ta đã quá rầy.” Mười người xoay người rời đi, không quay đầu nhìn lại một lần nào.

“Ta muốn chính là chiến sĩ, không phải những đại gia cần người hầu hạ như các người.” Ấn tượng trong lòng Nghiêm Thạch đối với tiên tri hạ thấp tới cực điểm, những binh sĩ ở đây cũng chán ghét bọn họ.

Tiên tri cũng biết mình không được hoan nghênh, vì vậy cùng nhau thương lượng làm chuyện gì đó chứng minh bản lĩnh của mình. Bọn hân nghĩ tới mình có thể xâm nhập cảnh trong mơ của người khác, được rồi, nghe nói hoàng đế Tề quốc ngự giá thân chinh, sao chúng ta không ra tay hạ thủ hoàng tộc Tề quốc a.

“Chúng ta có thể vào cảnh trong mơ tiêu diệt thần thức của bọn họ, một người nếu như không có linh hồn, thì khác gì cái xác.”

“Không sai, không phải hoàng đế Tề quốc tối sủng ái tiểu nhi tử của mình sao, chúng ta đi diệt trừ hân!”

81. Chương 81

Cảnh trong mơ của Đoan Mộc Dĩnh vẫn hiền hòa như trước, hoa đào bay tán loạn bên bờ sông, sắc hoa đào chiếu trên mặt nước tạo thành một mảnh hồng nhuận, Đoan Mộc Dĩnh ngồi ở trên tảng đá, buồn chán đập đập hai chân trong nước, ngẩng đầu nhìn trời xanh không mây, cánh hoa hồng sắc bay lượn khắp bầu trời. Đoan Mộc Dĩnh vươn tay nắm một cánh hoa đang bay lượn, đặt ở trong nước, nhúng cánh hoa theo dòng nước phiêu đi. Cảnh tùy tâm, ngày hôm nay ảo cảnh của hân tràn ngập mỹ cảnh vui sướng. Đoan Mộc Dĩnh Thanh Lam từ trên trời giáng xuống, đứng ở phía sau Đoan Mộc Dĩnh, Đoan Mộc Dĩnh quay đầu lại ngưỡng vọng phụ thân của mình, nam nhân này thật tình thích hân, như vậy thật tốt.

“Dĩnh nhi, người cải biến ảo cảnh của mình, có thể thấy được tâm tình của người rất tốt.” Đoan Mộc Thanh Lam ngồi ở phía sau, ôm Đoan Mộc Dĩnh vào trong lòng, hôn lên gương mặt Đoan Mộc Dĩnh, ôn nhu nói.

“Phụ hoàng, nhi thần thật không ngờ nhi thần sẽ thích người, lần này là xuất từ nội tâm mà nói thích, không có một chút do dự.” Đoan Mộc Dĩnh cọ cọ trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam, tìm một vị trí thư thái nằm.

“Người đúng là phôi hài tử, không tin tấm lòng của phụ hoàng. Trẫm đã nói với người, không rời không đổi không đi, người còn không tin. Hiện tại người đã biết a.” Đoan Mộc Thanh Lam thỏa mãn ôm Đoan Mộc Dĩnh, ngẩng đầu nhìn bầu trời, tâm tình thư sướng không gì sánh được.

“Nhi thần lo lắng mẫu thân sẽ không vui, sẽ trách cứ chúng ta.” Đoan Mộc Dĩnh nói ra lo lắng của mình, “Người khác cười nhĩ thần, khinh bỉ nhĩ thần, nhục mạ nhĩ thần, nhĩ thần không quan tâm. Thế nhưng mẫu thân không giống với họ, nàng là người sinh, là người đối xử tốt nhất với nhĩ thần, nàng nuôi lớn nhĩ thần không dễ dàng, nhĩ thần không muốn thương tổn nàng, càng không muốn đối mặt với sự trách móc của nàng.”

“Mẫu thân người đã ngầm đồng ý chuyện của chúng ta, kỳ thực nàng đã sớm biết chuyện này, phụ hoàng đã cùng nàng nói qua, nàng sẽ không nói gì, người yên tâm đi.” Đoan Mộc Thanh Lam nói có vẻ hời hợt, thế nhưng chỉ có hân biết bọn họ nói chuyện với nhau thế nào.

“Thật vậy sao, nhi thần an tâm.” Đoàn Mộc Dĩnh biết Đoàn Mộc Thanh Lam chắc chắn dùng thủ đoạn, hẳn là một kẻ thâm trầm. Bỗng nhiên nghĩ đến, có lẽ Đoàn Mộc Thanh Lam dùng Lý Hoài An uy hiếp Quý quý phi, thế nhưng hẳn không làm như vậy thì có thể làm thế nào nì.

“Người bên bờ sông ngày hôm nay là đại tướng quân của Vệ quốc – Nghiêm Thạch, có người nói hẳn không đặc biệt thích gì đó, tại sao ngày hôm nay trầm nhìn thấy hẳn rất háo sắc. Hừ, mưu toan bắt hoàng tử Tề quốc, lá gan cũng quá lớn.” Trong lòng Đoàn Mộc Thanh Lam không hài lòng, ôm chặt Đoàn Mộc Dĩnh. “Trầm dụ đã lang rời đi, thì lại có một sắc lang tới, thiếu chút nữa cướp đi Dĩnh nhi.”

“Ha ha, phụ hoàng, người không phải sắc lang sao. Ha ha ha...” Đoàn Mộc Dĩnh bởi vì câu nói này của Đoàn Mộc Thanh Lam mà bật cười, ngày hôm nay có thể nói là rất náo nhiệt, gặp phải rất nhiều lang, chỉ là ... vừa là lang vừa là người.

“Chỉ cần Nghiêm Thạch dám khiêu khích, trầm dạy hẳn có đến mà không có về!” Đối với người thương nhớ lão bà mình, lại còn là địch nhân, Đoàn Mộc Thanh Lam đều muốn giết chết, bảo hộ quyền lợi của bản thân.

“Phụ hoàng nhi thần đang suy nghĩ trong lòng phụ hoàng thiên hạ có bao nhiêu lớn, chúng ta đánh xong Vệ quốc, người muốn làm cái gì?” Đoàn Mộc Dĩnh cầm bàn tay to của Đoàn Mộc Thanh Lam, ngón tay chạm đến lòng bàn tay chai sạn, lãnh đạm hỏi.

“Thiên hạ của phụ hoàng rất lớn, vô biên vô hạn, lớn đến nỗi trái tim cũng không chứa đủ, nhưng nó cũng rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có một Dĩnh nhi.” Đoàn Mộc Thanh Lam ngẩng đầu lên, bàn tay to lớn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Đoàn Mộc Dĩnh, nhìn cánh hoa hồng sắc bay lượng khắp bầu trời, màu hồng tượng trưng cho vui sướng cùng nhiệt tình, làm hẳn hài lòng.

“Nhi thần vẫn nghĩ phụ hoàng là một quân chủ kỳ quái, cùng quân chủ biệt quốc bất đồng, người khác nói phụ hoàng là một quân chủ thích sát nhân, là một người bảo thủ không nghe ý kiến của quân thần, là một người vô tình, là một quân chủ tùy hứng. Ta nghĩ phụ hoàng rất thông minh, có trí tuệ, có thủ đoạn, rất lạnh tĩnh, Dĩnh nhi thích phụ hoàng như vậy.” Đoàn Mộc Dĩnh nói ra cái nhìn của hẳn về Đoàn Mộc Thanh Lam. Hẳn nghĩ Đoàn Mộc Thanh Lam không xấu như lời đồn đãi, lẽ nào mọi chuyện đều phải nghe đại thần nói thì mới là quân chủ tốt sao, quân chủ như vậy còn có chính kiến ư? Về phần sát nhân, quân chủ nào chẳng như nhau, có ai là thuần khiết chứ. Vô tình, cái gì gọi là vô tình, cái gì gọi là hữu tình, rất khó xác định, thiên cận đánh giá một người, thực sự là buồn cười.

“Vậy Dĩnh nhi sẽ thích phụ hoàng nhiều hơn nữa, phụ hoàng còn có rất nhiều ưu điểm Dĩnh nhi chưa nói, tỷ như phụ hoàng rất yêu người, tỷ như mỗi lần trên giường phụ hoàng đều biểu hiện phi thường tốt.” Đoàn Mộc Thanh Lam nói đến đây, cảm giác cánh tay rất đau, Đoàn Mộc Dĩnh hờn dỗi dùng sức cắn lên cánh tay hẳn một cái, Đoàn Mộc Thanh Lam cười gượng hai tiếng, hôn lên môi Đoàn Mộc Dĩnh, sau đó dùng thanh âm trầm thấp nói bên tai Đoàn Mộc Dĩnh, “Chính là, phụ hoàng quyết định mang Dĩnh nhi lăng lý thiên nhai, sau khi diệt Vệ quốc, trầm quyết định thoái vị, nhượng thái tử đăng cơ, phụ hoàng muốn dẫn Dĩnh nhi du biến thiên hạ.”

Đoàn Mộc Dĩnh xoay người lại, trong ánh mắt trong suốt lóe ra quang mang, sững sờ nhìn Đoàn Mộc Thanh Lam, không chớp mắt. Đoàn Mộc Thanh Lam cũng có chút giật mình, nghĩ thầm, Dĩnh nhi làm sao vậy, ta nói cái gì không nên nói sao, vì sao hẳn lại có vẻ mặt này. Đoàn Mộc Dĩnh đẩy mạnh, cùng Đoàn Mộc Thanh Lam ngã trên cỏ, hung hăng ôm lấy Đoàn Mộc Thanh Lam, muốn phát tiết cảm xúc của mình, muốn đem Đoàn Mộc Thanh Lam nhập vào tâm khảm. Hết bất ngờ, Đoàn Mộc Thanh Lam ôm Đoàn Mộc Dĩnh vào trong lòng, để hẳn tựa vào trước ngực, Đoàn Mộc Thanh Lam cảm giác y phục trước ngực hẳn bị ướt, hẳn nhìn kỹ, Đoàn Mộc Dĩnh đang khóc trong lòng hẳn. Đoàn Mộc Thanh Lam lau đi nước mắt của Đoàn Mộc Dĩnh, vừa cười vừa nói: “Nguyên lai Dĩnh nhi của trầm là một con quỷ thích khóc, trầm vừa phát hiện.”

“Nhi thần không phải, đều do phụ hoàng bất hảo, là người khiến nhi thần khóc.” Đoàn Mộc Dĩnh nhỏ giọng lầm bầm, hẳn ôm lấy cái cổ của Đoàn Mộc Thanh Lam không buông tay, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

“Hảo hảo hảo, phụ hoàng bất hảo, phụ hoàng khiến Dĩnh nhi khóc, phụ hoàng không phải phụ hoàng tốt.” Đoàn Mộc Thanh Lam dỗ dành, Đoàn Mộc Thanh Lam cũng hiểu được hiện tại mình càng ngày càng nuông chiều Đoàn Mộc Dĩnh, vì tương lai của hẳn cùng Dĩnh nhi của hẳn mà lo lắng rất nhiều, hẳn cũng có đã

tâm xưng bá thiên hạ, thế nhưng hấn vì Đao Mộc Dĩnh mà sửa lại ý niệm trong đầu. Thiên hạ rốt cuộc có bao nhiêu lớn, hấn phải chinh chiến bao lâu mới có được thiên hạ, khi đó, lại nhìn thấy quốc thổ bên ngoài, lại muốn chiếm hữu, còn muốn chinh chiến, thiên hạ vô cùng vô tận, chinh chiến cũng vô cùng vô tận, hà tất phải như vậy, lãng phí thời gian đánh Đông dẹp Bắc, có một số việc lưu lại cho hậu thế tử tôn đi làm đi. Có thể thấy Tề quốc trong tay mình không ngừng mà lớn mạnh, mình cũng đã lưu cho hậu thế tử tôn quá nhiều, còn lại phải dựa vào chính bọn nó mà đạt được.

Đao Mộc Dĩnh cọ cọ nước mắt vào áo Đao Mộc Thanh Lam, yếu ớt nói rằng, “Nhi thần kiếp trước bị người hại chết, cừu hận ngập đầy không chỗ phát tiết, khi đó nhi thần nghĩ, nhi thần sống lại là vì báo thù. Kết quả nhi thần phát hiện mục đích nhi thần sống lại dĩ nhiên là để gặp phụ hoàng, hiện tại nhi thần nghĩ ông trời thật quan tâm nhi thần.”

“Đã như vậy, người sẽ buông tha cho Trình Thu Vũ cùng Âu Tuấn Trình và Lưu Đình sao?” Đao Mộc Thanh Lam hỏi.

“Không hề, nhi thần không có rộng lượng như vậy, tuy rằng Trình Thu Vũ lòng mang hổ thẹn, thế nhưng nhi thần vẫn hận hấn như cũ. Chính là cừu hận chống đỡ nhi thần, nhi thần nhất định phải đòi lại công đạo.” Đao Mộc Dĩnh nói, cho dù Trình Thu Vũ được Đao Mộc Ngọc Hàn thích, ta cũng sẽ không đơn giản tha thứ cho hấn. Bây giờ hấn hổ thẹn, thế nhưng lúc hấn hại chết đệ đệ chưa từng hổ thẹn qua.

“Người nha, người không nên thương tổn tử ca người là được, tử ca người sống không dễ dàng, mấy năm nay tại ngoại phiêu bạt, chưa từng hưởng thụ qua vinh hoa phú quý, trăm muốn hấn vui vẻ một chút.” Đao Mộc Thanh Lam nói.

“Nhi thần minh bạch.” Đao Mộc Dĩnh nói.

Bỗng nhiên Đao Mộc Thanh Lam ôm Đao Mộc Dĩnh đứng lên, cảnh giác nhìn quanh bốn phía, lạnh lùng quát: “Ai, ở nơi nào, đi ra!”

“Ha hử a, nguyên lai chúng ta tới cảnh trong mơ của hoàng tử Tề quốc, không nghĩ đến lại thấy lục hoàng tử cùng phụ hoàng khanh khanh ta ta, thực sự là ngoài ý muốn.” Trên không trung khê truyền đến tiếng cười, giữa hoa đào bay tán loạn xuất hiện mười tiên tri, mười người này thân vận trường bào bạch sắc thêu cừu phẩm liên hoa (chín tầng hoa sen), dung mạo bọn họ cũng đẹp, đáng tiếc biểu tình lại khiến kẻ khác chán ghét. Đám người quá kiêu ngạo, thực sự là không cách nào hình dung phong thái bọn họ lúc đó có bao nhiêu đáng ghét.

“Nguyên lai lục hoàng tử cùng phụ thân mình loạn luân, ngày hôm nay chúng ta được mở mang tầm mắt.” Một tiên tri biểu tình khinh miệt trào phúng, giống như hấn mới phát hiện cái gì tốt, lập tức tiến đến trước mặt Đao Mộc Dĩnh hiếu kỳ hỏi, “Hoàng tử, lá gan người ghê gớm thật, người không sợ người trong thiên hạ chỉ trở sao.”

“A!” Tiên tri đứng trước mặt Đao Mộc Dĩnh ôm lấy mặt mình, động tác của Đao Mộc Dĩnh rất nhanh khiến tiên tri không kịp né tránh, dùng một cây ngón châm đâm vào con mắt của tiên tri, tiên tri che mắt khóc thét. Máu theo tay hấn chảy ra, tiên tri đứng ở hai bên lập tức đỡ hấn.

“Ảo cảnh là nhân tâm, do thần thức biến thành, ta tại ảo cảnh đâm mắt người bị thương, lúc người ra khỏi đây con mắt hấn là mạc danh kỳ diệu (không rõ nguyên nhân) mà nhỏ lại, đây là hình phạt do dám vô lễ với ta, một tiên tri nho nhỏ dám cười bản vương, các người đều đáng chết.” Đao Mộc Dĩnh hận nhất tiên tri, nếu như không có tiên đoán vô lí của bọn họ, kiếp trước mình sẽ không chết thảm như vậy.

Đao Mộc Thanh Lam vung tay lên, Huyết Hồn kiếm sáng quắc tỏa quang, Đao Mộc Dĩnh đứng ở bên cạnh Đao Mộc Thanh Lam, trong tay là Trảm Nguyệt đao, thân đao hắc sắc phát ra hồng quang (ánh sáng đỏ), phảng phất có linh hồn thị huyết ong ong kêu to. Tiên tri liền cảnh giác, Đao Mộc Thanh Lam và Đao Mộc Dĩnh không phải là người dễ đối phó, xem là biết bọn hấn có ảo thuật, những tiên tri này nghĩ đi nghĩ lại, bọn ta đồng đảng, lẽ nào đánh không lại các người sao.

“Chúng ta nhân số đông đảo, các người tự mình chấm dứt hay là chờ chúng ta động thủ đây?” Tiên tri hóa ra vũ khí của mình, triển khai trận thế vây quanh Đao Mộc Thanh Lam và Đao Mộc Dĩnh.

“Hừ!” Đao Mộc Dĩnh hừ lạnh một tiếng, ảo cảnh chợt cải biến. Bầu trời màu đỏ, trên mặt đất mọc lên

những đóa hoa bạch sắc, thiên địa đầy rẫy tiếng khóc thét thê lương, địa phủ âm u gió lạnh phảng phất khiến tiên tri lạnh cả người, tóc gáy đứng thẳng. Đất dưới chân bọn họ rất xốp, từ trong những đóa hoa bạch sắc vươn ra những cánh tay nhiễm máu, nắm lấy mắt cá chân bọn họ, tiếng gào bén nhọn, “Trả mệnh cho ta —— trả mệnh cho ta ——”

Tiên tri quá sợ hãi, rút chân, xuất kiếm chém đứt những cánh tay nắm chân mình. Ảo thuật của Đoàn Mộc Dĩnh cao hơn bọn họ, những cánh tay này bị chém đứt lại lần nữa tuôn ra. Bỗng nhiên Đoàn Mộc Dĩnh cùng Đoàn Mộc Thanh Lam song song xuất thủ, Huyết Hồn kiếm và Trảm Nguyệt đao lợi hại không gì sánh được, kiếm khí đao phong cắt ngang bầu trời, kiếm trong tay tiên tri bị kiếm khí chặt đứt, da thịt bị Trảm Nguyệt đao cắt. Tiên tri cao ngạo trong nháy mắt tiêu thất, kinh khủng tràn ngập nội tâm bọn họ, bọn họ phát hiện bọn họ không phải là đối thủ của hai người này, bỗng nhiên một người trong số bọn họ cao giọng quát: “Tình mang trận!”

Tiên tri phi thân lên, giữa không trung nắm tay, xuất từng đạo quang huy, kết thành một cái lưới lớn hướng Đoàn Mộc Thanh Lam cùng Đoàn Mộc Dĩnh bay tới, bọn họ có ý đồ dùng vòng vây khốn Đoàn Mộc Dĩnh và Đoàn Mộc Thanh Lam.

“Chu Tước tới đây!” Đoàn Mộc Dĩnh cao giọng quát, chỉ thấy trên người hắn dấy lên hừng hực liệt hỏa, kim sắc hỏa diễm lan tràn quanh thân, giữa liệt hỏa, một tiếng chim hót cắt chân trời, thần diệu hồng sắc (màu đỏ) ngậm nga một tiếng xuất hiện trên đỉnh đầu của Đoàn Mộc Dĩnh, Đoàn Mộc Dĩnh vung Trảm Nguyệt đao lên, chỉ thẳng vào tiên tri môn.”Lửa địa ngục thiêu chết linh hồn các người, chặt đứt luân hồi khiến các người sống mãi trong địa ngục!”

Chu Tước điểu xét qua, mỗi một nơi đi qua là một mảnh hỏa hải, thần diệu hé miệng, phun ra hỏa diễm bắn thẳng đến trận vòng trước mặt, những nơi trúng hỏa diễm đều bị thiêu cháy hầu như không còn, bảo kiếm của tiên tri cũng bị hòa tan, quanh thân nóng bỏng, bọn họ giãy dụa cuộn cuộn trong liệt hỏa, Chu Tước đứng ở trên đầu Đoàn Mộc Dĩnh, ánh mắt Đoàn Mộc Dĩnh lạnh băng tựa như đang nhìn một trò hay, “Người Đoàn Mộc gia chúng ta sinh ra trên người đã có Chu Tước đồ đằng, chúng ta là hậu duệ của chiến thần, bọn chuột nhất vô danh các người dám khiêu chiến hậu duệ chiến thần, lá gan cũng quá lớn đi.”

“Nói vậy, tiên tri chúng ta là người được thần lựa chọn, chỉ có chúng ta mới có thể làm bạn tri kỷ của thần! Các người không phải hậu duệ của chiến thần, không phải ——” Tiên tri điên cuồng gào thét trong liệt hỏa, tiếng kêu của bọn họ tê tâm liệt phế, thê lương như quỷ mỵ, “Chúng ta mới là sứ giả của thần, chúng ta mới là người được thần lựa chọn. Các người không phải, các người là man tộc, các người tự xưng là hậu duệ chiến thần, các người là lấy lòng mọi người, các người lừa dối thiên hạ!”

Đoàn Mộc Dĩnh cười ha hả, những tiên tri này chết đến nơi vẫn tự cho là mình là sứ giả của thần, ngu xuẩn! “Ha ha ha ha, những tiên tri ngu xuẩn, chưa thấy qua thần đã nói mình là sứ giả của thần, thực buồn cười, lừa dối thiên hạ chính là các người!”

“Người cũng không có gặp qua thần, người nói xằng mình là hậu duệ của thần, chúng ta mới là thần sử (người thay mặt thần)!” Tiên tri ra sức giãy dụa trong liệt hỏa, bị liệt hỏa đốt cháy, da của bọn họ chậm rãi biến thành đen, đau đớn lẫn lộn trên mặt đất.

“Thật sao, Chu Tước, người nói cho bọn họ cái gì là thần sử.” Đoàn Mộc Dĩnh châm chọc nói.

Chu Tước phát sinh một tiếng trường minh, trong bầu trời, xuất hiện một nữ thần vận khôi giáp kim sắc (màu bạc), sự xinh đẹp của nàng vô pháp dùng ngôn ngữ hình dung, chỉ thấy nàng cầm trong tay một trường thương đứng ở giữa không trung, trường thương chỉ một cái, kim sắc hỏa diễm thiêu đốt càng thêm mãnh liệt. Chu Tước lại phát sinh một tiếng trường minh, mở rộng đôi cánh bay về phía nữ thần, thần nhiên đứng trên vai, nữ thần khê vuốt bộ lông của Chu Tước, sủng nịch nói rằng: “Người thực là tiểu tử không an phận, ta không thấy người, nguyên lai người ở đây che chở tử tôn của ta, trở lại ta hảo hảo thưởng cho người.”

Tiên tri trong liệt hỏa mở to hai mắt nhìn, lúc sắp chết mới thấy rõ dáng dấp vị nữ thần này, lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy thần, nữ thần lạnh lùng nhìn bọn họ, “Bọn chuột vô danh mưu toan hại chết hậu duệ của ta, chết tiệt, hừ!”

“Thần, thần tôn kính, thần vĩ đại, chúng ta mới là sứ đồ của người, vì sao người lạnh lùng như vậy.” Tiên tri ai thanh tru lên, diên cuồng chất vấn.

“Thần mặc kệ nhân gian sự, tất cả đều do chúng sinh tự sinh tự diệt, các người giả truyền thần ý thực sự đáng trách, chúng ta không cần sứ đồ thay mình nhấn nhủ ý chỉ, ý chỉ của các người chỉ là vọng tưởng, ngu xuẩn!” Nữ thần thở dài một tiếng, cùng Chu Tước điều tiêu thất trên bầu trời.

“Không nên đi, nữ thần, cứu, cứu chúng ta, cứu, cứu chúng ta!” Tiên tri liều mạng dùng một tia khí lực cuối cùng diên cuồng gào thét, trong dạ ngục huyết sắc (màu máu) không ai đáp lại bọn họ.

82. Chương 82

Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Thanh Lam lạnh lùng nhìn thần thức của các tiên tri này ở trong mộng hóa thành tro tẫn, Đoan Mộc Dĩnh nói: “Bọn họ xâm nhập cảnh trong mơ là vì muốn giết nhi thần, bọn họ cho rằng nhi thần cái gì cũng không có, đơn giản là có thể bị bọn họ giết chết.”

“Đã không mạnh lại càng không biết thực lực của đối phương, vọng tưởng muốn giết người, ngu xuẩn.” Đoan Mộc Thanh Lam mắng một câu, trong lòng tức giận thở phì phì. Muốn tiêu diệt linh hồn của Dĩnh nhi, muốn hài tử ta yêu nhất chết đi, đáng chết.

“Kỳ Duyên nói, linh hồn bị giết chết trong ảo cảnh trọn đời không thể chuyển sang kiếp khác, hơn nữa không có linh hồn, thân thể cũng chậm rãi tiêu vong.” Đoan Mộc Dĩnh vung tay lên, khung cảnh hỏa diễm biến mất, bọn họ đang đứng tại nơi cánh hoa tử đằng bay toán loạn, Đoan Mộc Dĩnh còn chưa kịp thả lỏng đã bị Đoan Mộc Thanh Lam ôm lấy, Đoan Mộc Dĩnh lại càng hoảng sợ.

“Phụ hoàng, người làm cái gì.”

“Phụ hoàng làm cái gì, ngủ a, trầm ôm Dĩnh nhi mới có thể ngủ.”

“Gạt người, lúc trước phụ hoàng chưa yêu Dĩnh nhi, không ôm Dĩnh nhi, phụ hoàng vẫn ngủ đó thôi.”

“Khi đó phụ hoàng mỗi ngày dựa vào là việc phê duyệt tấu chương mệt mỏi, mới có thể chậm rãi đi vào giấc ngủ. Dĩnh nhi, người biết người có bao nhiêu quan trọng không?”

“... Gạt người.” Đoan Mộc Dĩnh không tin chuyện ma quỷ của Đoan Mộc Thanh Lam. Hắn dùng ngón tay trạc trạc trên mặt Đoan Mộc Thanh Lam, búống bình nói rằng: “Da mặt trạc mãi không động, quá dày.”

“Ha ha ha ha...” Đoan Mộc Thanh Lam cười ôm lấy Đoan Mộc Dĩnh, đi đến dưới giàn hoa tử đằng, chậm rãi tiêu thất không còn thân ảnh...

Nghiêm Thạch nhìn mười vị tiên tri nằm trên giường, quần áo chỉnh tề, hầu như không có gì tiếng hít thở, xem bọn hắn tựa hồ là đã chết, thế nhưng chú ý cảm nhận, vẫn còn có một hơi thở. Bọn họ đã như vậy hai ngày, quân y kiểm tra qua, thân thể mười người này rất khỏe mạnh, nhưng bọn họ không tỉnh lại, đây là quái bệnh gì?

“Tướng quân, nên làm thế nào cho phải, chúng ta có cần đưa bọn họ trở lại kinh thành thỉnh ngự y.” Quân y nhỏ giọng hỏi.

Lông mi của Nghiêm Thạch thiếu chút nữa ninh thành bánh quai chèo (*), những tiên tri điều không phải đến giúp chúng ta, bọn họ tới là để gây thêm phiền! Nghiêm Thạch nói với thân binh bên cạnh mình: “Bảo một đội nhân mã tổng bọn họ trở lại Tổ Văn cung, những phế vật này còn có gì mà dùng.”

“Vâng, tướng quân.”

Nghiêm Thạch bước đi thông thả trở lại doanh trường của mình, ngồi xuống xử lý quân vụ, trong đầu hắn lại xuất hiện thân ảnh thiếu niên mỹ lệ kia, phải quên đi, Nghiêm Thạch liều mạng điều chỉnh tình tự, thế nhưng càng bảo mình không nên nghĩ thì càng không thể quên. Trong lòng đứng ngồi không yên, phiền toái bất an, Nghiêm Thạch đi ra doanh trường, bước nhanh đến đài cao. Đứng ở trên đài cao, hắn nhìn đại doanh Tề quốc đối diện, hắn mong muốn có thể thấy thân ảnh thiếu niên kia.

Nghiêm Thạch đứng ở trên đài nhìn kỹ phía xa xa, trong đại doanh của Tề quốc tiếng động lớn xôn xao náo nhiệt, binh sĩ tựa hồ đang tiến hành thi thố, đấu lực, ném đá, nâng đá, kiếm thuật. Binh sĩ Tề quốc nhàn lại vô sự tiến hành các loại hoạt động như bình thường, “Trong đại doanh Tề quốc vì sao náo nhiệt như vậy.”

“Mỗi ngày bọn họ đều náo nhiệt như vậy, ngoại trừ thao luyện binh mã, họ vẫn thường so tài, thám tử báo lại, Kính thân vương Đoan Mộc Tuyết của bọn họ rất nháo, mỗi lần thi thố trong đại doanh hẳn đều tham gia.” Thân binh bên người Nghiêm Thạch nói.

“Nghe nói Hiếu thân vương Đoan Mộc Dĩnh ở đại doanh, vị Vương gia này thế nào?” Nghiêm Thạch hỏi.

“Hiếu thân vương rất được sủng, hầu như người hoàng tộc đều thích hẳn. Quân chủ của Tề quốc càng đối với tiểu nhi tử này ái như trân bảo, tướng quân hỏi cái này làm gì?” Thân binh hiếu kỳ, cẩn cẩn dục dục hỏi.

“Không có gì, tò mò mà thôi.” Nghiêm Thạch che giấu tâm tình của mình, một hoàng tử được ái như trân bảo, phải làm thế nào mới có được hẳn.

“Triệu tập các đại tướng!” Nghiêm Thạch bất ngờ nói.

Thân binh lập tức cầm dùi trống lên. Tiếng trống ù ù, các đại tướng lập tức tụ tập đến đại trường, bọn họ đã sớm muốn khai chiến.

Cùng lúc đó trong đại doanh của Tề quốc Đoan Mộc Thanh Lam nhận được thám tử báo lại, Vệ quốc muốn phát động tiến công! Trong quân doanh của bọn họ vang lên tiếng trống, Đoan Mộc Thanh Lam liền ra lệnh triệu tập các tướng quân thương lượng đối sách.

“Chiến tranh giữa chúng ta và Vệ quốc chính thức bắt đầu, các vị tướng quân có cao kiến gì.” Đoan Mộc Thanh Lam nói.

Các bộ nhân mã đã sớm nôn nóng muốn nghênh chiến với người Vệ quốc, “Vệ quốc là một lũ điểu nhân, nên sớm thu thập bọn họ.” Một vị lão tướng quân, xuất thân điển hình vũ phu, lời nói thật là thô lỗ.

“Chắc chắn bọn họ phát động toàn diện công kích chúng ta, chúng ta dựa vào hàng rào phòng ngự chống đối một trận, chính diện xung phong bọn họ không phải là đối thủ của chúng ta, chỉ sợ tiên tri quấy rối.” Đoan Mộc Du nói. Hắn nhớ lần trước cùng Vệ quốc giao chiến, Tề quốc sắp thắng lợi trong nháy mắt, bỗng nhiên tiên tri đi ra, dùng ảo thuật giết chết nhiều binh sĩ Tề quốc.

“Chút tài mọn của bọn chúng, ta đơn giản có thể phá giải.” Trong lòng Kỳ Duyên rõ ràng những khả năng của những tiên tri này, bản thân Kỳ Duyên là người xuất thân từ Tổ Văn cung, hẳn có khả năng phá ảo thuật của tiên tri.

“Chỉ sợ tiên tri nhân số đông đảo, chúng ta ứng phó không nổi.” Đoan Mộc Du lo lắng.

“Có gì đâu, lão nhân gia ta có thể dùng được độc chết tiên tri.” Bạch phát ma y đứng ở phía sau Đoan Mộc Du, nói. Đoan Mộc Du cười ha hả không nói lời nào, chiến tranh hẳn ít tham gia, nói lời bất hảo chỉ gây thêm rắc rối.

“Lão tiên sinh, vạn nhất lúc người phát tán độc hướng gió nghịch chuyển, chính người không phải gây tai ương sao?” Trầm Luyện nghiêng đầu nhìn Bạch phát ma y, hẳn phát hiện có người còn ngu ngốc hơn lão ngưu, thực sự là kẻ dở hơi.

“Nhi thần có một cách. Nghiêm Thạch mang binh toàn lực đánh với chúng ta, số nhân mã ở những thành trì xung quanh hẳn sẽ giảm thiểu. Chúng ta phân binh, một đạo nhân mã chiếm lĩnh thành trì bên trái, một đạo nhân mã đánh thành trì bên phải, một đạo nhân mã đi đường vòng áp sát đại doanh Tề quốc. Nếu như Vệ quân đại bại, tắt đi con đường này, một đội nhân mã ở chỗ này phục kích tàn binh của bọn họ.” Đoan Mộc Dĩnh vạch ra những thành trì cần đánh và lộ tuyến Vệ quân có thể tháo chạy trên bản đồ, mọi người đều thần phục, thiếu niên này thông minh tuyệt đỉnh, thảo nào đại thần trong triều muốn hoàng thượng giết Hiếu thân vương, mà hoàng thượng giận giết chết đại thần kia, Hiếu thân vương mới thực là nhân tài.

“Hảo!” Đoan Mộc Thanh Lam bắt đầu phân phối nhiệm vụ.

“Đoan Mộc Du chỉ huy sáu vạn nhân mã, thu thập Vĩnh thành.”

“Thần tuân chỉ.”

“Trầm Thanh Dung chỉ huy sáu vạn nhân mã, thu thập Võ thành.”

“Thần tuân chỉ.”

“Hạ Pháp chỉ huy sáu vạn nhân mã, áp sát phía sau đại doanh Vệ quốc, nghe được trống trận thì cùng chúng ta trước sau công kích.”

“Thần tuân chỉ.”

“Đoan Mộc Tuyết chỉ huy bốn vạn nhân mã, đến lộ tuyến Tam Môn cốc chặn đường rút của tàn quân Vệ quốc.”

“Nhi thần tuân chỉ.”

“Đoan Mộc Ngọc Hàn cùng trăm chính diện nghênh chiến Vệ quân.”

“Nhi thần tuân chỉ.”

Được, nhiệm vụ phân phối xong, Đoan Mộc Dĩnh không giống như lần trước mở to đôi mắt – trông mong nhìn Đoan Mộc Thanh Lam, muốn hấn phân ỉnh nhiệm vụ. Đoan Mộc Tuyết vừa nhìn đệ đệ không nháo nhào giống lần trước, liền trêu chọc, “Tiểu lục, sao lần này không có hướng phụ hoàng làm nũng đòi nhiệm vụ, như vậy đi, người lấy lòng ca ca, ca ca mang người thượng chiến trường.”

Đoan Mộc Dĩnh không tức giận, ngồi ở ghế rung dúi dắc ý. “Không cần, ta muốn ở lại chính diện nghênh địch, Ngũ ca mau nhanh chuẩn bị ăn cơm thừa rượu cạn của chúng ta a.”

“Àn...” Đoan Mộc Dĩnh nói một câu, Đoan Mộc Tuyết chết khiếp, nghe hợm, chặn đường lui của tàn quân Vệ quốc khác gì ăn cơm thừa rượu cạn, mặt Đoan Mộc Tuyết trề xuống. Bỗng nhiên Đoan Mộc Tuyết đè lại đầu Đoan Mộc Dĩnh, cười lớn dùng sức nhu, cổ sức nhu, “Người một phôi tiểu tử, khi dễ ca ca!”

“Đau, người buông tay!” Đoan Mộc Dĩnh để giải cứu đầu mình, cùng Đoan Mộc Tuyết đánh thành một đoàn. Đoan Mộc Ngọc Hàn buồn cười nhìn thoáng qua huynh đệ hai người, nhớ kỹ lúc lão ngu còn nhỏ thích đuổi theo mình ngoạn kỵ mã, lão lục đi theo phía sau bọn họ, chảy nước mũi nãi thanh tức giận muốn bọn họ ỉnh ngoạn, hôm nay bọn họ đều thượng chiến trường, mình không thể thua bọn hắn.

Trình Thu Vũ cũng nhìn bọn họ, bình thường cảm tình huynh đệ đều là như vậy sao, hắn chưa từng biết, hắn lại nghĩ tới Trình Thu Bình, huynh đệ duy nhất cũng không thân thiết cùng mình, mình cũng chưa bao giờ chủ động gọi đệ đệ tham gia bất luận sự vụ gì của Trình thị, thậm chí sau khi đệ đệ mất, cũng không được chôn cất tại Trình thị, chỉ tại bãi tha ma tìm một địa phương mai táng. Hiện tại, chính mình không cha không mẹ không huynh đệ tỷ muội, cô đơn một mình. Ai! Trình Thu Vũ thở dài một tiếng, Đoan Mộc Ngọc Hàn âm thầm cầm tay hắn, muốn hắn yên tâm.

“Người là lần đầu tiên xuất chiến, không nên sợ, có ta.” Đoan Mộc Ngọc Hàn nói.

“Ta không sợ, thực sự không sợ, chỉ là có chút không biết làm sao.” Trình Thu Vũ khẩn trương giải vây ỉnh. Đoan Mộc Ngọc Hàn lôi kéo hấn hướng Đoan Mộc Thanh Lam xin cáo lui, Đoan Mộc Thanh Lam phát tay ý bảo bọn họ có thể đi.

Đoan Mộc Dĩnh dò xét hàng rào phòng ngự mà binh sĩ xây dựng, rất nặng giống như thành tường, khí giới được xếp ngay ngắn trong lỗ châu mai, nghe được tin tức Vệ quốc muốn khai chiến, binh sĩ đã khẩn trương chuẩn bị chiến đấu. Người Vệ quốc và Tề quốc kết thù hận rất sâu, người Tề quốc rất giỏi võ, bình thường bọn họ hay cùng nhau thi thử nâng đá, một loại huấn luyện thể lực gián tiếp, Đoan Mộc Dĩnh không lo lắng bọn họ sẽ thất bại, hắn chỉ lo lắng có thể có tiên tri xuất hiện nhiều loạn quân tâm, hắn sợ các chiến sĩ đối diện với ảo thuật của tiên tri mà sợ hãi mà không dám đi tới. Đoan Mộc Dĩnh cầm Trảm Nguyệt đao, trong lòng cầu khẩn tổ tiên phù hộ chúng ta thành công.

“Hiếu thân vương.” Trình Thu Vũ dò xét doanh địa, hắn đến chỗ Đoan Mộc Dĩnh đang đứng, Trình Thu Vũ hướng Đoan Mộc Dĩnh hành lễ, Đoan Mộc Dĩnh cười khách khí với Trình Thu Vũ một chút.

“Trình tiên sinh, người cũng đi dò xét đại doanh.” Đao Mộc Dĩnh phi thường khách khí nói.

“Ta có chút lo lắng, lần đầu tiên thượng chiến trường, cũng là lần đầu tiên mặc khôi giáp.” Trình Thu Vũ xấu hổ.

“Ta nhớ đệ đệ của Trình tiên sinh là một vị tướng quân chết trận sa trường, nếu linh hồn của hắn trên trời thấy người cũng mặc khôi giáp, trong lòng sẽ cỡ nào vui mừng.” Đao Mộc Dĩnh giả vờ vô ý nhắc tới chuyện này, sắc mặt Trình Thu Vũ trong nháy mắt trắng bệch, Đao Mộc Dĩnh ngăn chặn hận ý trong lòng, mỉm cười đối mặt với Trình Thu Vũ.

“Đúng vậy... Hắn hẳn là thật cao hứng.” Trình Thu Vũ chột dạ nói.

“Trình tiên sinh không cần lo lắng, tứ ca ta sẽ bảo hộ người.” Đao Mộc Dĩnh vừa cười vừa nói.

“Không có gì, chỉ là ta nhìn thấy điện hạ thì muốn thân cận, có đôi khi ta nghĩ điện hạ giống như là chuyển thế của đệ đệ ta. Lúc người vì hoàng thượng bày mưu tính kế, biểu tình rất giống Bình nhi.” Trình Thu Vũ nhớ tới đệ đệ, trong ấn tượng của hắn lời nói và việc làm của đệ đệ sao mà giống Đao Mộc Dĩnh đến thế.

“Trình tiên sinh, kỳ thực chỉ cần người thành tẩu tử của ta, ta không phải là đệ đệ của người sao.” Đao Mộc Dĩnh le lưỡi, trêu ghẹo Trình Thu Vũ.

“Người rất giống Bình nhi, thế nhưng người cười không bằng Bình nhi, Bình nhi cười thực hài lòng, trong mắt đều là tiêu ý, còn mắt của điện hạ không hề cười.” Trình Thu Vũ nghĩ có phải mình quá phận hay không, giương mắt nhìn Đao Mộc Dĩnh. Đao Mộc Dĩnh không nói gì, hắn chỉ là lẳng lặng nhìn kỹ Trình Thu Vũ, khiến Trình Thu Vũ trong lòng bất an.

Đột nhiên Đao Mộc Dĩnh cười khúc khích, cười mặc danh kỳ diệu (^o^ không rõ nguyên nhân), Đao Mộc Dĩnh vừa cười vừa nói: “Trình tiên sinh, người thực có tuệ nhãn, có thể thấy lòng người, Dĩnh nhi bội phục người.”

Đao Mộc Dĩnh cười to, đi dò xét các góc đại doanh. Trình Thu Vũ mặc danh kỳ diệu, vì sao Đao Mộc Dĩnh cho hắn cảm giác thần bí, nhất là biểu hiện quái lạ đối với mình. Trình Thu Vũ không quá chú ý nữa, cũng đi tuần doanh.

Đao Mộc Dĩnh ở trong doanh trường của mình, cầm lấy cung giật lại, buông tay, lại giật lại, lại buông tay, như vậy nhiều lần. Đao Mộc Thanh Lam ngồi ở một bên nhìn nhất cử nhất động của Đao Mộc Dĩnh.

“Dĩnh nhi, sắc trời đã tối, muốn luyện tập cung tiễn cũng phải chờ tới hừng đông.”

“Trong loạn quân bắn chết một người, hẳn là không khó.” Giọng nói Đao Mộc Dĩnh lạnh như băng, tràn ngập sát ý.

Đao Mộc Thanh Lam trầm ngâm một hồi, nói rằng: “Tại loạn quân bắn chết một người rất đơn giản, thế nhưng vạn nhất người khác thấy, tứ ca người sẽ tha thứ người sao.”

“Phụ hoàng, nhi thần sẽ không vì tứ ca mà buông cừu hận.” Đao Mộc Dĩnh nói.

“Huynh đệ tương tàn, phụ hoàng không muốn thấy cái này nhất.” Đao Mộc Thanh Lam nói.

“Người nói nhi thần nên làm cái gì bây giờ, người cơ trí như vậy, vì nhi thần nghĩ một biện pháp, nhi thần nên xử trí Trình Thu Vũ như thế nào.” Đao Mộc Dĩnh nghiêng đầu, ánh mắt chất vấn, Đao Mộc Thanh Lam cũng trầm ngâm, liên tiếp vuốt cái mũi của mình. Cừu hận kiếp trước, kiếp này dây dưa không rõ. Ai, thiên ý trêu người.

Sắp sửa bình minh, Đao Mộc Thanh Lam bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, ngồi dậy, vỗ vỗ Đao Mộc Dĩnh bên cạnh, “Dĩnh nhi, mau dậy, chúng ta nghênh chiến Vệ quốc.”

“Địch nhân còn chưa phát động công kích mà.” Đao Mộc Dĩnh mơ mơ màng màng tỉnh lại, mơ mơ màng màng được Đao Mộc Thanh Lam giúp mặc khôi giáp.

“Ngày hôm qua trong đại doanh Vệ quốc giống trống, nhưng hết lần này tới lần khác không có động tĩnh, trăm nghĩ thời gian bọn họ tiến công là ngay rạng sáng.” Đao Mộc Thanh Lam nói.

“... Mong rằng phán đoán của phụ hoàng là chính xác.” Đao Mộc Dĩnh chậm rãi hoàn toàn tỉnh táo lại, bắt đầu để ý chuyện chính.

Bỗng nhiên Đao Mộc Thanh Lam hạ lệnh chuẩn bị nghênh chiến Vệ quốc, tướng sĩ của Tề quốc đều bị gọi dậy, bắt đầu ăn cơm chán chê chuẩn bị nghênh địch.

Lúc bình minh, không có trống trận, Vệ quân im ắng vây quanh đại doanh Tề quốc, cờ hiệu cùng xiêm y màu đỏ, nhìn xa giống như hừng đông nơi chân trời, đang bao phủ pháo đài đen kịt. Bỗng nhiên trước pháo đài của Tề quốc phát cuộn từng đợt vũ tiễn, dũng mãnh hướng quân đoàn Vệ quốc. Hồng sắc quân đoàn hơi lui bước, rồi lại anh dũng tiến lên. Mắt thấy đoàn quân hồng sắc (màu đỏ) không tránh vũ tiễn mà vẫn áp sát đại doanh của hắc sắc quân đoàn, trong chiến hào liền dựng thẳng lên một đạo ngân sắc, trọng giáp bộ binh của Tề quốc đã sớm mai phục, bọn họ đều là những dũng sĩ cao tráng tinh nhuệ, năng lực nâng đá nghìn cân. Trong tay bọn họ là những tấm chắn cực đại, trọng giáp bộ binh cầm trường thương vọt tới trước mặt địch nhân. Đoàn quân hồng sắc đều lui bước đi, lập tức lại lần nữa ngóc đầu trở lại... Nửa canh giờ, không biết có bao nhiêu binh sĩ Vệ quốc ngã xuống, thi thể nằm lung tung trên mặt đất.

Đại môn của quân doanh Tề quốc mở rộng, từng người từng người tuôn ra....

83. Chương 83

Đại môn quân doanh Tề quốc mở rộng, từng người từng người tuôn ra, trong đó trọng hình chính là chiến xa trận, mấy vạn kỵ binh chia thành hai bên trái phải. Trọng giáp bộ binh cầm trong tay tấm chắn mở trận trước mặt, phía sau là trận cung nỏ. Đao Mộc Dĩnh, Đao Mộc Thanh Lam cùng Kỳ Duyên đứng ở giữa đội ngũ, Trình Thu Vũ bên trái, Đao Mộc Ngọc Hàn bên phải.

Nghiêm Thạch thống lĩnh quân đội đứng ở đối diện bọn họ, con mắt hắn nhạy cảm trông thấy Đao Mộc Dĩnh, một thân ngân sắc trọng giáp, chiến mã của hắn cũng khoác giáp trụ ngân sắc, hiển nhiên là Đao Mộc Thanh Lam sợ Đao Mộc Dĩnh thụ thương, nên bảo vệ thiếu niên tốt nhất. Nghiêm Thạch suy nghĩ lại muốn, nhất định phải ở trong loạn quân bắt được hắn, thiếu niên một thân trọng giáp, hành động sẽ không quá dễ dàng, đây chẳng phải là cơ hội ỉnh sao.

Nghiêm Thạch giờ bảo kiểm trong tay, vung lên, binh sĩ của hắn cấp tốc mở trận hình, kỵ binh dẫn đầu liền xông ra ngoài. Đao Mộc Thanh Lam giờ Huyết Hồn kiểm trong tay, vung lên, cung nỏ chuẩn bị, chợt nghe một tiếng phát động công kích. Binh sĩ Vệ quốc thúc ngựa cuộn cuộn, bọn họ anh dũng xông lên phía trước, muốn xé rách phòng tuyến của Tề quốc. Cách cự ly phòng tuyến của Tề quốc không đầy hai trăm bước, từ phía sau trọng giáp bộ binh bay ra một cây trường mâu, lực lượng vũ tiễn còn mạnh hơn, kinh hãi hơn, kỵ binh của Vệ quốc đều gian nan rơi xuống ngựa.

Nghiêm Thạch nhíu mày, bộ binh của Tề quốc sử dụng thành thạo trường mâu, tổ tiên của bọn họ là người Tây Vực, kỵ binh của họ ngoại trừ chiến đao ở ngoài, trong tay mỗi người còn có một cây trường mâu. Đang lúc Nghiêm Thạch nhíu mày suy nghĩ, giữa không trung nổi lên cát bụi cuộn cuộn. Nương theo cuồng phong tàn sát bờ bãi, hướng đại doanh của Tề quốc. Kỳ Duyên liếc mắt liền nhìn ra đây là ảo thuật, là hình ảnh cát bụi sa mạc. Đao Mộc Thanh Lam cũng biết đây là ảo thuật, quát lớn một tiếng, “Mọi người nhắm mắt lại!” Binh sĩ nghe tiếng hô, nhắm mắt lại, không nhúc nhích, làm theo lời Đao Mộc Thanh Lam nói. Giữa không trung truyền đến thanh âm của tiên tri: “Vệ quốc binh sĩ, các ngươi chỉ cần để ý xung phong, chúng ta bang trợ các ngươi.” Sĩ khí của Vệ quân được cổ vũ, bọn họ mượn lực lượng của tiên tri lập tức xông đến trận địa, còn cách Tề quốc năm mươi bước chân, Kỳ Duyên nhảy dựng lên, như trích tiên bành bay lượn giữa không trung, trong tay hắn cầm một cái siêu, Kỳ Duyên mở siêu, nước trong bình như lũ lụt sơn hô biển gầm dâng ra, lao thẳng tới quân đội Vệ quốc. Binh sĩ Vệ quốc kinh hãi ngẩng người, nước sông như đổ vỡ, lũ lụt ngập trời khiến cát bụi quanh bọn họ đều bị nước cuốn trôi đi, bầu trời được nước cọ rửa sạch sẽ.

“Hừ!” Đứng phía trước quân đội Vệ quốc là không dưới hai mươi tiên tri, trong tay cầm binh khí, trợn mắt nhìn.” Kỳ Duyên, ngươi là kẻ phản bội, ngươi bang trợ Tề quốc đánh Vệ quốc, sư phụ muốn chúng ta giết

người.”

“Ta bang trợ Tề quốc là kẻ phản bội, vậy tiên tri của Tấn quốc với Vệ quốc chẳng phải đều là kẻ phản bội sao.” Kỳ Duyên cười ra tiếng, “Chúng ta chỉ vì quân chủ, sao các người có thể nói ta là kẻ phản bội.”

“Nói xạo, sư phụ nói người là kẻ phản bội thì người là kẻ phản bội.” Tiên tri nói.

“Sư phụ nói gì cũng đúng sao, sư phụ nói cái gì thì các người làm cái đó sao.” Kỳ Duyên nói.

“Kỳ Duyên, ngày hôm nay người chúng ta phụng mệnh giết chính là người.” Tiên tri trở nên nghiêm túc, bãi khỏi trận thế, “Sao Bắc Đẩu trận.”

Bỗng nhiên phong vân biến sắc, thiên địa tuôn ra những binh sĩ vận kim sắc khôi giáp, bọn họ cầm trong tay lưỡi dao sắc bén, diện mục mỗi người đều hung ác độc địa, con mắt toát ra tơ máu, thân cao quá trượng, mỗi bước đi, đại địa đều lay động. Kỳ Duyên vùng tay lên, mây trên trời quang mang vạn trượng, binh sĩ vận ngân sắc khôi giáp từ trên trời giáng xuống, mặt bọn họ như quan ngọc, cầm trong tay trường thương, triển khai trận thế nghênh chiến những người có diện mục hung ác kia.

“Sư phụ Kỳ Duyên nói qua, ảo thuật chính là tâm linh đấu với tâm linh. Đại Tề không thể phá vỡ, chúng ta sẽ không thua!” Đoan Mộc Dĩnh lẩm bẩm.

“Những tiên tri này, cho rằng như vậy là có thể thắng sao, buồn cười!” Hai mắt của Đoan Mộc Thanh Lam nhìn chằm chằm cử động của những tiên tri này, tùy thời chuẩn bị lao ra trợ giúp Kỳ Duyên.

Đoan Mộc Ngọc Hàn và Trình Thu Vũ lần đầu tiên thấy ảo thuật, sợ đến mức trờng khẩu ngốc, bọn họ thực sự thấy thần tiên, hay là ảo giác? Trình Thu Vũ dụi dụi hai mắt mình, lần đầu tiên hắn thấy tình cảnh này, tiên tri đấu nhau quá kinh người. Hắn thấy biểu tình của Đoan Mộc Dĩnh trấn định, cũng âm thầm nhủ mình bình tĩnh.

Tiên tri Vệ quốc thay đổi trận hình, trong thiên địa lại tuôn ra không ít binh sĩ hung ác. “Giết chết người Tề quốc, để xem bọn họ còn dám coi rẻ thần thần thánh nữa hay không.”

“Người Tề quốc cùng Đoan Mộc bộ tộc dám nói xằng mình là hậu duệ của chiến thần, đáng chết!” Tiên tri chửi bới, biểu tình của bọn họ cùng những binh sĩ họ hóa ra ghê tởm như nhau. “Xem sự lợi hại của các Tu La tướng sĩ chúng ta.”

Đoan Mộc Dĩnh thúc mã đi ra bên ngoài trận địa của trọng giáp bộ binh, vừa đi vừa nói: “Các binh sĩ không được mở mắt, trái lệnh đều tử!” Binh sĩ vâng theo quân lệnh, con mắt gắt gao nhắm lại. Đoan Mộc Dĩnh thúc mã đến đứng ở bên cạnh Kỳ Duyên, vừa cười vừa nói: “Kỳ Duyên sư phụ, những người này luôn tự xưng là đúng, đệ tử muốn bọn họ nhìn xem cái gì mới là Tu La tướng sĩ.”

“Tùy người.” Kỳ Duyên vừa cười vừa nói.

Đoan Mộc Dĩnh rút ra Trảm Nguyệt đao, thân Trảm Nguyệt đao thật lớn, hắc sắc lóe hồng sắc (màu đỏ) quang mang, “Tu La tướng sĩ tới đây!”

Bầu trời biến thành màu sắc tiên huyết (máu), đại địa bắt đầu khởi động bất an, bỗng nhiên những cánh tay từ đất tuôn ra, bắt lấy mắt cá chân của các tiên tri, tiên tri nhảy dựng lên, né tránh. Đại địa tuôn ra kim sắc hỏa diễm (ngọn lửa màu bạc), kim sắc hỏa diễm thiêu đỏ chân trời, hỏa diễm chậm rãi tắt, ba nghìn hoàng y giáp sĩ (binh sĩ mặc áo giáp vàng) đứng ở trước mặt Đoan Mộc Dĩnh, mỗi người bọn họ đều vững như sắt thép, cầm trong tay chiến đao nhiễm máu, hai mắt trừng trừng, bàn tay to bạo khởi.

“Tướng quân, truyền chúng ta đến đây có chuyện gì.” Ba nghìn giáp sĩ cung kính quỳ trên mặt đất hướng Đoan Mộc Dĩnh hành lễ, thủ lĩnh của bọn họ thô thanh hỏi.

“Cùng ta giết chết những địch nhân này, chúng ta huyết chiến một hồi.” Đoan Mộc Dĩnh cầm Trảm Nguyệt đao chỉ hướng quân đội Vệ quốc, còn có những tướng sĩ xấu xí mà tiên tri hóa ra.

“Tuân mệnh!” Ba nghìn giáp sĩ nghiêm nghị mà đứng, cùng nhau thẳng hướng quân đội Vệ quốc, mỗi bước đi ra, đại địa lại rung chuyển. Đoan Mộc Dĩnh thúc mã đi phía trước bọn họ, cầm trong tay Trảm Nguyệt đao, vẻ mặt tức mục, hắn nhớ tới lần cuối cùng thượng chiến trường ở kiếp trước, phía sau là ba nghìn binh sĩ mình tín nhiệm nhất. Hiện tại thời khắc kia đang tái hiện, Đoan Mộc Dĩnh nhiệt huyết sôi trào, tay cầm

đao cũng run run. Bỗng nhiên Đoan Mộc Dĩnh thúc mã nhằm phía Sao Bắc Đẩu trận, Kỳ Duyên cầm trong tay trường thương theo chân bọn họ xông lên.

“Ngọc Hàn, Thu Vũ, giết hết tiên tri.” Đoan Mộc Thanh Lam sợ ái tử của mình thụ thương, lập tức phái Đoan Mộc Ngọc Hàn đi trước bang trợ Đoan Mộc Dĩnh.

Trình Thu Vũ cùng Đoan Mộc Ngọc Hàn thúc mã đuổi theo Đoan Mộc Dĩnh và Kỳ Duyên, bọn họ đối mặt với binh sĩ và tiên tri Vệ quốc. Binh sĩ Vệ quốc sợ đến hai chân run, bọn họ chưa từng gặp qua ảo thuật ma quỷ như vậy, lần trước đều là tiên tri bang trợ bọn họ dùng ảo thuật đạt được thắng lợi, hiện tại bọn họ nhìn thấy tiên tri đại chiến, tự nhiên phân không rõ cái gì là thật cái gì là giả, nên tất cả đều run rẩy.

Bỗng nhiên Đoan Mộc Dĩnh quát một tiếng: “Sát!” Giáp sĩ phía sau hấn gươm lên chiến đao to lớn, nhằm phía quân doanh Vệ quốc, Nghiêm Thạch hạ lệnh: “Bắn cung!”

Cung thủ của Vệ quốc vạn tiễn tề phát, nhưng vũ tiễn còn chưa tới gần bọn họ, đã bị hỏa diễm hóa thành tro tàn. Tiên tri cũng luống cuống, chỉ huy thần tướng của bọn họ giết những Tu La chiến quỷ này.

Tướng sĩ của những tiên tri kia nhằm phía Tu La chiến quỷ, Tu La chiến quỷ bay ra trận trận tiếng rống giận dữ, đỉnh tai nhúc nhúc, phun ra một cỗ hỏa diễm, trong nháy mắt thiêu cháy những kim giáp tướng sĩ kia. Kim giáp tướng sĩ gươm lên binh khí hướng bọn họ chém tới, Tu La chiến quỷ dùng đao chống đỡ, thân thể tăng vọt, bỗng nhiên cổ sức chém đứt binh khí của kim giáp chiến tướng, trong miệng rống giận liên tục, “Sát, sát. Sát. Ta cùng tướng sĩ đồng sinh cộng tử, giết hết ác nhân thiên hạ.” Ba nghìn giáp sĩ hùng dũng hướng vào quân trận của Vệ quốc, bắt đầu giết chóc.

Tiên tri cảm thấy sợ hãi, lực lượng của Tề quốc hiển nhiên hơn mình, tiên tri dẫn đầu liền nói rằng: “Giết chết thiếu niên vận ngân giáp kia, ảo thuật của bọn họ sẽ tự phá.”

Hai mươi tiên tri cùng nhau công kích Đoan Mộc Dĩnh, Đoan Mộc Dĩnh cầm Trảm Nguyệt đao trong tay, cùng Kỳ Duyên chờ nghênh chiến. Từ khi Đoan Mộc Dĩnh sống lại tới nay, đây là lần đầu tiên chiến đấu thống khoái như vậy, hấn huy vũ Trảm Nguyệt đao, mặc dù giáp trụ rất nặng, nhưng không ảnh hưởng chút nào tới động tác và tốc độ của hắn. Đấu với nhữn tiên tri này đối với hắn mà nói quá đơn giản, Trảm Nguyệt đao lợi không gì sánh được, một đao tước rớt đầu một tiên tri. Trong nháy mắt các tiên tri khác đều sản sinh sợ hãi, trong lúc sợ hãi lại sinh ra dũng khí, trên chiến trường cần phải có dũng khí. Bọn họ cùng Đoan Mộc Dĩnh giao chiến một chỗ, các tướng lĩnh Vệ quốc xuất động, cùng Tu La ác quỷ chiến tại một chỗ. Nghiêm Thạch không còn trấn định như trước, hắn không nghĩ tới tiểu thân vương của Tề quốc lại biết ảo thuật, hơn nữa so với tiên tri kia đều lợi hại hơn. Lần trước là Vệ quốc dùng ảo thuật đánh biệt quốc, hiện tại Tề quốc đồng dạng dùng ảo thuật đối phó Vệ quốc, thực sự là số phận luân hồi. Hắn biết mình không bao giờ có khả năng có được Đoan Mộc Dĩnh, bỗng nhiên Nghiêm Thạch tháo cung tiễn xuống, vãn cung bắn tên, một tiễn nhắm ngay Đoan Mộc Dĩnh vọt tới. Trình Thu Vũ cảm giác bất hảo, mắt thấy một vũ tiễn hướng Đoan Mộc Dĩnh bay tới, hắn thả người nhảy, đẩy Đoan Mộc Dĩnh xuống ngựa, ai ngờ trên mặt đất có một tảng đá lớn, Trình Thu Vũ cổ sức quá mạnh, đụng đầu vào tảng đá, nhất thời máu chảy không ngừng, bất tỉnh nhân sự.

Đoan Mộc Dĩnh ôm lấy Trình Thu Vũ đang hôn mê, hắn ngây dại, thì thào hỏi: “Vì sao cứu ta, ngươi là cừu nhân của ta, vì sao lại cứu ta! ! !” Đoan Mộc Dĩnh gào điên cuồng, Tu La ác quỷ bị nhiễm, quỷ môn phát mở, gân xanh bạo khởi, ngựa mặt lên trời điên cuồng gào thét, tiếng rống giận bị phản rung động thiên địa.

“Giết các người, chúng ta phải vì tướng quân báo thù!” Tu La ác quỷ đỏ con mắt, điên cuồng chạy ào trong địch doanh, cuồng loạn chém giết, chung quanh phun hỏa, trong mắt bọn họ chảy xuống huyết lệ, rơi trên mặt đất hóa thành Hồng Liên, những Hồng Liên này phảng phất như có sinh mệnh, sinh trưởng ôm lấy chân binh sĩ Vệ quốc, cuốn chặt bọn họ, thẳng đến khi bọn họ hít thở không thông mà chết.

“Điên rồi, đây mới là ảo thuật thực sự!” Nghiêm Thạch đỏ mắt, hắn tự mình suất binh hướng Tu La ác quỷ, bọn họ dĩ nhiên đánh không lại ảo thuật của thiếu niên Vương gia Tề quốc, thật sự là rợn cả người. Nói người Tề quốc là hậu duệ của chiến thần, lời ấy không sai! Nghiêm Thạch còn chưa kịp hoán thân, chợt nghe một mảnh đại loạn, có người đánh lén phía sau đại doanh của bọn họ.

“Tướng quân, không tốt, tướng quân của Tề quốc mang binh từ phía sau đánh lén đại doanh chúng ta, bọn họ giết không ít người.” Thân binh thiếu chút nữa khóc ra, hấn hướng Nghiêm Thạch báo tình hình chiến

đầu.

“Cái gì!” Nghiêm Thạch vừa nghe tin tức này, cảm giác trên người không còn khí lực, bọn họ thua. Không được, hiện tại chịu thua còn quá sớm, hẳn phải liều mạng một trận cuối cùng.

Đoan Mộc Ngọc Hàn thấy Trình Thu Vũ thụ thương té trên mặt đất, hẳn chợt quát một tiếng, cầm trong tay trường mâu nhằm phía Nghiêm Thạch, người này âm thầm phóng tên bắn lên, hẳn tưởng bắn chết đệ đệ của mình, kết quả lại khiến lão bà của mình sinh tử chưa biết, để mạng lại!

Đoan Mộc Ngọc Hàn cùng Nghiêm Thạch chiến tại một chỗ, Đoan Mộc Dĩnh ôm lấy Trình Thu Vũ, chiêu tới một Tu La ác quỷ ôm Trình Thu Vũ quay về đại doanh Tề quốc. Tu La ác quỷ cắn thân ôm Trình Thu Vũ, bước nhanh hướng đại doanh. Đoan Mộc Thanh Lam thấy rõ, phái thủ hạ tướng lĩnh tiếp nhận Trình Thu Vũ đang không ngừng chảy máu giao cho quân y cứu trị.

Bạch phát ma y cam đoan: “Bệ hạ yên tâm, có lão nhân gia ta, Trình tướng quân chắc chắn sinh long hoạt hổ.” Sau đó Bạch phát lão nhân khoải khoải lạc lạc đi cứu người. (^o^ oạch, vâng lão thật đáng yêu)

Lúc này tâm tình Đoan Mộc Dĩnh phức tạp, hẳn một lần nữa thượng chiến mã, cầm lấy Trảm Nguyệt đao nhằm phía Nghiêm Thạch, Nghiêm Thạch không có phòng bị, bị Đoan Mộc Dĩnh chém một đao phía sau, lại một đao, thân thể bị chém đứt nửa đoạn. Đoan Mộc Ngọc Hàn tựa hồ còn không giải hận, hẳn điên rồ chém giết liên tục, trường mâu đi qua nơi nào, binh sĩ nơi đó ngã xuống. Sau khi tất cả tiên tri bị giết, Đoan Mộc Dĩnh thu hồi ảo thuật, Tu La chiến quỷ và những đóa Hồng Liên xinh đẹp đầu tiêu thất. Đoan Mộc Thanh Lam thấy thời gian đã đến lập tức hạ lệnh: “Tướng sĩ mở mắt ra, hướng đại doanh Vệ quốc phát động tiến công!”

“Tuân chỉ!” Kỵ binh xung phong, trọng giáp bộ binh theo sát phía sau, trong nháy mắt hắc sắc quân đoàn chạy ào vào đoàn quân hồng sắc (màu đỏ), trong hồng sắc quân đoàn truyền đến trận trận gào thét, bọn họ hốt hoảng lui binh, nơi hai quân giao chiến đầy tiên huyết và thi cốt, gió thê lương thổi qua những thổ địa cháy đen, thổi bay hồng sắc chiến kỳ đã bị cháy một góc, theo gió cuộn cuộn nổi lên, rơi xuống, rồi lại cuộn cuộn nổi lên...

“Không cần đuổi theo, có lão ngũ thu thập bọn họ, thu binh.” Đoan Mộc Thanh Lam vui vẻ nói.

Trình Thu Vũ đã được cầm máu, vẫn đang hôn mê bất tỉnh. Đoan Mộc Ngọc Hàn lo lắng canh giữ trước giường Trình Thu Vũ, Đoan Mộc Dĩnh tròn tròn con mắt nhìn chăm chăm Bạch phát ma y, chất vấn, “Lão nhân gia người không phải là thần y sao, thế nào mà Trình tiên sinh còn không tỉnh lại.”

“Hắn là có chút mất máu quá nhiều, lão nhân gia ta bảo chứng ngày mai hắn sẽ tỉnh, không tỉnh lại, lão nhân gia ta cả đời không bài bạc!” Bạch phát ma y thề với trời.

“Thật sao, ta tạm tin tưởng người. Nếu ngày mai Trình tiên sinh không tỉnh lại, sẽ không cho người bài bạc.” Đoan Mộc Dĩnh uy hiếp, “Tịch thu bài của người, hơn nữa khấu tiền tiêu vật hàng tháng.”

“Người người người người, khi dễ người khác!” Bạch phát ma y hận cắn chặt hàm răng, “Đệ đệ của đồ đệ ta so với đồ đệ ta còn phôi hơn, lão nhân gia ta đã đắc tội với ai chứ.”

Đoan Mộc Dĩnh đến bên cạnh Đoan Mộc Ngọc Hàn, nói với Đoan Mộc Ngọc Hàn rằng: “Ca ca nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai ca ca còn phải chỉ huy nhân mã công thành, người không cần lo, ở đây giao cho ta a.”

Đoan Mộc Ngọc Hàn xác thực mệt mỏi, uể oải đứng lên nói với Đoan Mộc Dĩnh: “Làm phiền Dĩnh nhi.”

“Người một nhà không cần khách khí như vậy.”

Đoan Mộc Dĩnh nhìn thoáng qua khuôn mặt của Trình Thu Vũ, trên mặt Trình Thu Vũ được băng băng vải trắng, Bạch phát ma y nói, mặt hắn bị tảng đá làm thương, sẽ lưu lại vết sẹo. Đoan Mộc Dĩnh bỗng nhiên nhớ tới, không phải kế hoạch của mình là phá hủy mặt Trình Thu Vũ sao, hôm nay hẳn xác thực bị như vậy, Đoan Mộc Ngọc Hàn vẫn thương hắn, là bởi vì hắn cứu đệ đệ của Đoan Mộc Ngọc Hàn sao.

Đoan Mộc Dĩnh cảm thán thế sự vô thường, hẳn vốn định tại loạn quân hại chết Trình Thu Vũ hoặc là lộng tàn hắn, chưa hẳn động thủ, Trình Thu Vũ lại cứu hắn. Ở sâu trong nội tâm của Đoan Mộc Dĩnh mâu thuẫn, báo thù hay tha thứ, Đoan Mộc Dĩnh ngồi ở bên cạnh Trình Thu Vũ, tựa ở trên ghế lắng lặng tự hỏi

vấn đề này. Ca ca kiếp trước, cừu nhân kiếp trước, ân nhân kiếp này, ai! Ông trời sao có thể an bài như vậy, Đoan Mộc Dĩnh không biết nên lựa chọn như thế nào, ai có thể nói cho hắn.

84. Chương 84

Trình Thu Vũ rên rỉ một tiếng, có vẻ tỉnh lại. Đoan Mộc Dĩnh có chút mừng rỡ, rồi lại tự trách mình vì sao mừng rỡ, hai ngày trước, hắn còn đang hận Trình Thu Vũ đến mức muốn giết chết.

“Ngọc Hàn... Ta ngủ bao lâu rồi, sao trời tối như thế.” Trình Thu Vũ hơi mở mắt, thanh âm dị thường suy yếu, nói mấy câu cũng cảm thấy lực bất tòng tâm.

Trời tối? Đoan Mộc Dĩnh nhìn thái dương qua đại trường, nói rằng: “Tiên sinh, hiện tại là ban ngày, bên ngoài ánh nắng tươi sáng, người hôn mê đã hai ngày.”

“Là Hiếu thân vương điện hạ, Ngọc Hàn đâu.” Trình Thu Vũ hỏi.

“Tứ ca chăm sóc người hai ngày, trụ không được, đã đi nghỉ ngơi.” Bỗng nhiên trong lòng Đoan Mộc Dĩnh lộ bộ một chút, tay quơ quơ trước mắt Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ không có phản ứng, hai mắt Trình Thu Vũ bị mù. Đoan Mộc Dĩnh chậm rãi thu hồi tay, hắn cầm lấy khăn mặt bên chậu nước, sát sát vết máu trên mặt của Trình Thu Vũ, “Trình tiên sinh không nên khách khí, gọi Dĩnh nhi là được, ta chẳng phải là đệ đệ của người sao.”

“Điện hạ, người lau mặt cho ta vì sao ta không nhìn thấy tay người, mắt ta nhìn không thấy.” Trình Thu Vũ suy yếu nói. “Trước mắt là một mảnh hắc ám, tựa như bóng đêm đen kịt khiến kẻ khác sợ hãi.”

“Ta đi gọi Bạch phát ma y, hắn chắc chắn chữa được mắt của người.” Đoan Mộc Dĩnh lập tức đứng lên muốn đi tìm Bạch phát ma y, nhưng Trình Thu Vũ vươn tay sờ soạng lung tung, không muốn Đoan Mộc Dĩnh đi. Đoan Mộc Dĩnh thuận theo cầm lấy tay Trình Thu Vũ, ngồi trở lại bên người hắn.

“Không cần gấp gáp đi, cùng ta trò chuyện được không.” Trình Thu Vũ nói.

“Hảo, tiên sinh muốn nói cái gì, ta nghe.” Đoan Mộc Dĩnh thoải mái nói với Trình Thu Vũ.

“Con mắt của ta mù, kỳ thực ta tuyệt không thương tâm, người biết không, đây là báo ứng. Dĩnh nhi biết trước kia ta đã làm cái gì không?” Trình Thu Vũ phi thường bình tĩnh, không có một tia hoảng loạn bi thương.

“Không biết.” Đoan Mộc Dĩnh không biết hắn ám chỉ cái gì, nhưng có chút hiếu kỳ.

“Người biết, người hắn là biết. Đột nhiên ta cùng Ngọc Hàn đi tới Tề quốc, chẳng nhẽ hoàng thượng Tề quốc không điều tra về ta sao.” Trình Thu Vũ trầm trầm, nói tiếp, “Trước kia ta và Lương quốc quốc chủ là thanh mai trúc mã, quan hệ của chúng ta đã vượt xa quan hệ bằng hữu. Đệ đệ của ta, Bình nhi, từ nhỏ bị tiên tri tiên đoán là một tai tinh, hắn sẽ ngăn cản Lương quốc xưng bá thiên hạ. Bình nhi từ nhỏ đã bị ngược đãi, không ai thương yêu, phụ mẫu chán ghét mà vứt bỏ hắn, gia phó khi dễ hắn, khi đó ta còn nhỏ, cho rằng đây là mệnh hắn bất hảo, chẳng trách người khác. Sau đó Bình nhi cùng người khác ly khai Trình gia, ta không còn gặp lại hắn. Nhiều năm sau phụ mẫu bệnh chết, Bình nhi về đến nhà trông coi hậu sự, khấn đầu với phụ mẫu rồi rời đi, khi đó ta không giữ hắn lại. Hắn lại một lần nữa ly khai Trình gia. Chúng ta có phải rất vô tình hay không.”

“...” Đoan Mộc Dĩnh vô pháp đánh giá, kiếp trước hắn cùng với Trình Thu Vũ ít thân cận, từ nhỏ cho đến lớn, bọn họ chỉ khách khí tựa như bằng hữu. Bọn họ mặc dù là huynh đệ, nhưng cũng giống như người lạ.

“Sau vài năm, Bình nhi về nhà, hắn đi khắp mọi nơi của Lương quốc, mong muốn phát triển tài năng. Kỳ thực ta muốn giúp hắn, nhưng lúc chúng ta gặp mặt cũng không biết nói thế nào. Sau đó Bình nhi tòng quân, làm được tướng quân. Lòng ta cũng vui vẻ, đệ đệ có tiền đồ cũng là một chuyện nở mày nở mặt. Thế nhưng quốc chủ e ngại Bình nhi kiêu ngạo, sẽ uy hiếp chính mình, dù sao tiên tri đã tiên đoán như thế. Quốc chủ muốn ta ra một kế sách hại chết Bình nhi. Hắn là đệ đệ của ta, ta không muốn làm như vậy, giết chết thân nhân của mình. Thế nhưng khi đó ta rất yêu quốc chủ, vì quốc chủ rốt cục ta quyết tâm cùng tiên tri thiết lập một mưu kế, hại chết Bình nhi.” Trình Thu Vũ như đang sám hối, liều mạng nói ra tội ác

chôn thật sâu trong tâm, hấn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, điều chỉnh tình tự của mình. “Dĩnh nhi, Trình tiên sinh là một người xấu, vô tình vô nghĩa, hại chết huynh đệ ruột thịt, cầm thú không bằng.”

“Người là người, không phải cầm thú, người đã cứu tứ ca ta, người cũng đã cứu ta.” Đoan Mộc Dĩnh nói. Hấn nhìn Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ đang sấm hối, mặc dù hấn không hề biết chúng ta là huynh đệ kiếp trước.

“Ta là muốn chuộc tội mới cứu các người, ta bị quốc chủ vứt bỏ là trời nghiêm phạt ta, ta là một người xấu. Khi đó ta chỉ muốn làm biệc tốt để chuộc tội, vì vậy ta mới cứu ca ca của người. Thế nhưng không thể ngờ tới ca ca của người cùng ta lại bắt đầu sinh ái mộ.” Trên mặt Trình Thu Vũ thêm chút tiểu ý hạnh phúc, “Ta thấy lời nói và việc làm của người cùng Bình nhi có chút tương tự, cho nên mới cứu người, ta hại chết Bình nhi, nên không thể nhìn thấy người chết trước mặt ta, ta cũng vậy có chút tư tâm (tâm tư riêng).”

“Trình tiên sinh, Bình nhi không hề hận người, Bình nhi kỳ thực vẫn muốn có một gia đình, có phụ mẫu cùng huynh đệ. Bình nhi biết người cũng sống không dễ dàng, Bình nhi không có oán hận người, thực sự, người không cần tự trách, trong lòng hấn đã tha thứ cho người.” Đoan Mộc Dĩnh bình tĩnh nói.

“Thật sao, hấn sẽ tha thứ cho ta?”

“Đúng vậy.”

“Dĩnh nhi đang an ủi ta, sao người biết Bình nhi tha thứ cho ta, lúc ta nằm mơ, hấn luôn hướng ta khóc lóc kể lể.”

Đoan Mộc Dĩnh lại một lần nữa thở dài, số phận trêu cợt người như vậy. Người trong mộng khóc lóc kể lể không phải là ta, là chính người huynh tưởng thì có.

“Kiếp trước ta là Trình Thu Bình, ta chết sống lại trên người Đoan Mộc Dĩnh, hiện tại ta là Đoan Mộc Dĩnh. Đoan Mộc Dĩnh nói tha thứ cho người, kỳ thực là Trình Thu Bình tha thứ cho người.”

“Dĩnh nhi thực biết đùa, người chết há có thể sống lại.” Trình Thu Vũ không tin, bỗng nhiên Trình Thu Vũ nhớ tới một ít hành vi của Đoan Mộc Dĩnh rất giống Trình Thu Bình, vì cái gì Đoan Mộc Dĩnh phải nói dối chứ. “Người đang nói thật sao.”

“Là thật, ca ca. Lúc ta sống lại rất căm hận người, đã từng muốn giết chết người. Thế nhưng giả như ta giết chết người, nếu người luân hồi lại vì mình mà muốn báo thù ta, như vậy hận thù sẽ vô cùng vô tận, bây giờ ân oán của chúng ta kết thúc. Người vì cứu ta mà hai mắt bị mù, ta còn có gì để trách đây.” Đoan Mộc Dĩnh thở dài nói, thế sự vô thường, ai cũng không biết một khắc sau sẽ thế nào, trong lòng Đoan Mộc Dĩnh tự nhủ mình phải học cách tha thứ cho người khác.

Trình Thu Vũ giãy dụa muốn ngồi xuống, Đoan Mộc Dĩnh vội vã đi tới đỡ lấy hấn, bắt ngờ Đoan Mộc Dĩnh bị Trình Thu Vũ ôm cổ, lâu nay tình cảm của Trình Thu Vũ luôn nghẹn ứ không chỗ phát tiết, ngay lúc này bộc phát ra, hấn ôm Đoan Mộc Dĩnh khóc to lên. Đoan Mộc Dĩnh nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng hấn, giúp hấn thoải mái, chính mình cũng nhẹ giọng nức nở.

“Quá mức bi thương kích động dễ hại thân, ca ca hảo hảo nghỉ ngơi a.” Đoan Mộc Dĩnh cúi người giúp Trình Thu Vũ nằm xuống, kéo chăn đắp trên người Trình Thu Vũ.

“Những điều Dĩnh nhi nói là sự thực sao.” Trình Thu Vũ muốn chứng thực một chút, nức nở hỏi.

“Là thật, ca ca.” Đoan Mộc Dĩnh cảm thấy trong lòng thoải mái không gì sánh được, thù hận với Trình Thu Vũ có thể buông, hấn thư thái không ít.

“Người còn sống thật tốt, chúng ta là huynh đệ sao?” Trình Thu Vũ nhỏ giọng hỏi.

“Đúng vậy, chúng ta kiếp này cũng là huynh đệ.” Lần đầu tiên Đoan Mộc Dĩnh thật lòng đối mặt với Trình Thu Vũ, vừa cười vừa nói.

Nghe được tiếng cười thiện ý Đoan Mộc Dĩnh, Trình Thu Vũ cũng cười, tuy rằng mắt hấn mù, nhưng từ nay về sau trong lòng một mảnh quang minh, không còn ác cảm đặt ở trong lòng, hấn cũng thoải mái không ít.

“Ca ca nằm nghỉ, ta đi tìm Bạch phát ma y, lão nhân này bảo chứng người sinh long hoạt hổ, bằng không cả đời không bài bạc, hiện tại mắt của người không thấy, ta đi chất vấn hần.” Đoan Mộc Dĩnh đứng lên giúp Trình Thu Vũ dịch góc chăn thật tốt, chuẩn bị sửa chữa Bạch phát ma y.

“Dĩnhi, không nên làm khó hần.”

“Không làm khó hần thì ta làm khó ai, ai bảo hần nói bốc nói phét, nói bản thân rất giỏi.” Đoan Mộc Dĩnh không nghe Trình Thu Vũ ngăn cản, vội vã chạy đi tìm Bạch phát ma y gây phiền phức, Trình Thu Vũ bất đắc dĩ cười khẽ.

Bạch phát ma y bị Đoan Mộc Dĩnh dọa đến chạy vội về doanh trường của Trình Thu Vũ, hần muốn chẩn đoán bệnh một lần nữa.

“Cái này có gì đâu, lão nhân gia ta đã làm nghề y nhiều năm qua, mắt của Trình tướng quân là bởi vì đầu bị thương nặng nên không nhìn thấy, phỏng chừng sau đó sẽ chuyển biến tốt đẹp. Lão nhân gia ta có độc môn bí phương có thể ——” Bạch phát ma y cố ý cường điệu, đôi mắt nhỏ nhìn Đoan Mộc Dĩnh, Đoan Mộc Dĩnh ghét nhất những người tốn hơi thừa lời, phi thường muốn dạy cho Bạch phát ma y một bài học.

“Nói đi, người thiếu người khác bao nhiêu tiền, ta thay người trả, đưa phương thuốc cho ta.” Đoan Mộc Dĩnh tức giận muốn bóp chết con chuột bạch mao này.

“Hiếu thân vương thực sự là am hiểu ý người khác, phương thuốc cho người, lão nhân gia ta biết Hiếu thân vương là một người rộng lượng, quả thật không sai.” Bạch phát ma y cười tủm tỉm xuất ra phương thuốc giao cho Đoan Mộc Dĩnh, Đoan Mộc Dĩnh trừng mắt, Bạch phát ma y chẳng hề để ý.

Đoan Mộc Dĩnh cầm phương thuốc giao cho thị vệ sắc được. Chính hần canh giữ ở bên cạnh Trình Thu Vũ: “Ca ca thấy sao, có đói không, ta đã phân phó người nấu cháo cho người, người nhẩn nhẩn một chút.”

“Cảm tạ Dĩnhi.” Trình Thu Vũ mỉm cười cảm thụ sự quan tâm của người khác, “Ta rất may mắn khi có người là đệ đệ.”

“Được rồi, chuyện quá khứ thì cứ để nó trôi vào quá khứ, ta không muốn sống trong quá khứ nữa.” Ngữ khí của Đoan Mộc Dĩnh nhẹ nhàng khiến Trình Thu Vũ yên tâm không ít. “Được rồi, người cùng Âu Tuấn Trình thực sự kết thúc phải không, đáng nhẽ người nên sớm quên kẻ ngu si đó đi, hần không xứng với người. Ca ca vì hần làm nhiều như vậy, hần không biết cảm ơn, còn cười vợ nạp tân sủng, ngấm lại lòng ta lại thấy khó chịu.”

“Chúng ta chỉ còn lại quá khứ, hiện tại ta không thể nghĩ đến hần, nếu không ta sẽ có lỗi với Ngọc Hàn, không thể quên cũng phải quên.” Trình Thu Vũ quyết tâm, hần muốn đoạn tuyệt qua lại với Âu Tuấn Trình, cùng Đoan Mộc Ngọc Hàn một chỗ. “Chỉ sợ Ngọc Hàn ghét bỏ ta, mất ta mù, sợ hần không thương ta nữa.”

“Làm sao có thể, tứ ca ta là một người kiên định, người yên tâm đi.” Đoan Mộc Dĩnh thoải mái nói với Trình Thu Vũ.

“Cảm tạ người.” Trình Thu Vũ muốn ngồi dậy, Đoan Mộc Dĩnh lập tức đến dìu hần, “Ca ca người nằm là được, có chuyện gì ta thay người làm.”

“Ta muốn đi phương tiện.”

“... Chuyện này thì chính người phải làm...” (ha ha ha)

Trong hoàng cung Vệ quốc, Hạng Thiên Khải đứng ngồi không yên, vừa nghe Nghiêm Thạch đại bại, còn có tiên tri Tổ Văn cung phái đến hoàn toàn bị diệt. Đoan Mộc Du cùng Đoan Mộc Dư đánh hạ năm thành trì, Trầm Thanh Dung mang theo Trầm Luyện đánh hạ bốn thành trì, ảo thuật của Hiếu thân vương Tề quốc – Đoan Mộc Dĩnh rất cao, còn lợi hại hơn tiên tri của Tổ Văn cung. Hạng Thiên Khải nhất thời choáng váng, Đoan Mộc Dư không có chết, hần cùng với hoàng thúc của mình hướng Vệ quốc báo thù. Đoan Mộc Thanh Lam mang theo con hần thống lĩnh trọng giáp bộ binh hướng kinh thành khai tiến. Lần này Tề quốc dùng toàn lực muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết, cơ hội để chúng ta phản kháng cũng không có sao. Hạng Thiên Khải nhìn về phía Dực Cánh, trong ánh mắt tràn ngập hận ý, “Dực Cánh, không phải người nói Tổ Văn

cung ra tay chúng ta sẽ thủ thắng sao, tiên tri của Tổ Văn cung các người không phải là đối thủ của Tề quốc, hiện tại người nghĩ ra biện pháp lui binh cho trẫm!”

“Bệ hạ, không có lương thảo đại quân Tề quốc sẽ ăn cái gì uống cái gì, người không thể không ăn a. Từ lâu phụ thân đã phải một số cao thủ giang hồ chặn đường lương thảo của bọn họ, hoàng thượng yên tâm đi.” Dực Cánh không hề nóng nảy, hắn thấy rằng, Vệ quốc còn có thể kiên trì một thời gian, bọn họ vẫn còn cơ hội.

“Người nói chỉ là phương pháp đối phó với Tề quốc, còn có Lương quốc và Tấn quốc thì sao.” Hạng Thiên Khải lại bắt đầu đi tới đi lui, “Một người muốn trẫm giết tiên tri sẽ lui binh, một người nói muốn thu hồi thành trì thời tiên hoàng bị chiếm lĩnh. Tiên tri của bọn họ cùng tiên tri của Tổ Văn cung, người chết ta sống, tiên tri các người không phải là đồng môn sư huynh đệ sao, vì sao không giúp Vệ quốc chúng ta.”

“Hiện tại bọn họ là đại thần của người khác, chỉ vì quân chủ của bọn họ.” Dực Cánh nói.

“Nếu như vậy, trẫm sai người khứ trừ sát những tiên tri kia, trẫm muốn bọn hắn nhìn kết cục của kẻ phản bội Vệ quốc.” Hạng Thiên Khải đập bàn giận dữ hét.

“Bệ hạ, bình tĩnh một chút, người làm như vậy sẽ khiến cho bọn hắn càng hận người.” Dực Cánh khuyên.

“Hận thì hận, mắt thấy Vệ quốc sẽ hủy ở trong tay trẫm, trẫm còn do dự cái gì!” Hạng Thiên Khải phần nào không chỗ phát tiết, Vì vậy những tiên tri này phải là vật hi sinh.

Dực Cánh có điểm sợ Hạng Thiên Khải không khống chế được tình tự, hắn trở nên tàn bạo, không giống trước kia đối với chính mình nói gì nghe vậy. Chúng ta ngoại trừ quan hệ lợi ích, hoàn toàn không có một tia ái tình sao. Dực Cánh hướng Hạng Thiên Khải xin cáo lui, xoay người đi ra cung thất, đón ánh dương quang, bóng đổ dài trên mặt đất, hắn giương mắt thấy cây lựu, hàng năm cây lựu sẽ cho quả, năm đó hắn nói với Hạng Thiên Khải “ta thích cây lựu”. Hạng Thiên Khải sùng ái hắn, vì hắn mà cho trồng cây lựu trước sân. Dực Cánh hờ hững tâm đắc, thỏa mãn chưa từng thấy, bọn họ thường ở chỗ này đi dạo, kể ra lời tâm tình. Hôm nay, Hạng Thiên Khải đối với mình còn có yêu sao.

Kỳ Duyên, là cừu hận cả đời của Dực Cánh, hôm nay Hạng Thiên Khải nhắc tới hắn còn có chút lưu luyến. Lưu luyến sự mỹ lệ của hắn, lẽ nào ta không đẹp sao. Dực Cánh bẻ gãy cành lựu, hung hăng vứt trên mặt đất, phiến lá nghiền nát bị gió xuy tán. Dực Cánh quay đầu lại nhìn Hạng Thiên Khải, Hạng Thiên Khải chán chường ngồi chờ ra ở long ỷ.

85. Chương 85

Dạ Dương cùng Long Uyên đang áp tải lương thảo mà Tang Gia mua cho quân đội của Vệ quốc, một đường vất vả không cần phải nói, sắp tới được biên giới của Tề quốc, đi qua sơn cốc, phía trước là thành trì Tề quốc chiếm lĩnh, trên đường mệt nhọc, bọn họ nghỉ ngơi và hồi phục một phen. Sau đó đội ngũ vận chuyển lương thảo lại chậm rãi đi trên đường lớn.

“Cho người.” Long Uyên đưa túi nước cho Dạ Dương. Dạ Dương tiếp nhận, uống mấy ngụm giúp nhuận nhuận tiếng nói rồi trả lại cho Long Uyên. Bọn họ đi đường xa xôi như vậy, gặp gỡ quá không ít sơn tặc, có thể nói là bọn họ giết không ít người mới đến được Tề quốc.

“Sắp vào thành trì của chúng ta, mọi người nhanh lên một chút.” Dạ Dương cao giọng hô, đề cao sĩ khí, phía trước là thành trì của mình, là có thể hảo hảo nghỉ ngơi. Vì vậy mọi người khuyến khích bản thân, cước bộ nhanh hơn một chút.

Núi non trùng điệp, cây cối xanh đậm, che giấu mọi nguy cơ. Tuy bọn hắn không nhìn thấy nguy hiểm. Nhưng chưa đến lãnh thổ Tề quốc, vẫn chưa có thể an tâm, nguy hiểm có thể đến bất cứ lúc nào. Dạ Dương biết rõ đạo lý này, không dám thư giãn. Hắn cảnh giác động tĩnh chung quanh mình.

Bỗng nhiên trong rừng cây vang lên âm hưởng, Dạ Dương thầm nghĩ bất hảo, hô to một tiếng: “Có địch, chuẩn bị chiến đấu!”

Sĩ tốt đều rút vũ khí ra, hộ vệ đứng hai bên trái phải mã xa, những lương thảo này là Tang Gia dùng phân nửa gia sản đổi lấy, không thể có bất cứ tổn thất nào.

Từ trong rừng cây có rất nhiều hắc y nhân nhảy ra, bọn họ cầm trong tay lưỡi dao sắc bén nhắm phía đám người Dạ Dương, những người này vừa ra tay Dạ Dương liền nhìn ra bọn họ là cao thủ. Không giống như thổ phỉ, bọn họ là người giang hồ, trong nháy mắt Dạ Dương đoán ra lai lịch bọn họ, Vệ quốc muốn người trong võ lâm tới đối phó. Dạ Dương cùng Long Uyên rút binh khí ra ứng chiến những người bị mặt này, Long Uyên rất ít khi thấy Dạ Dương vận dụng công phu thực, công phu của Dạ Dương so với hắn cao hơn rất nhiều. Một cây đao nơi tay, lập tức nhảy dựng lên, đầu ngón chân điểm nhẹ vào cổ đại bên đường, thẳng nhằm những người bị mặt, một người người bị mặt bắn ra một phi tiêu, thân thể Dạ Dương mềm mại xoay người tránh thoát, hướng phía mặt của địch nhân, giơ tay chém xuống, người bị mặt chết tại chỗ. Võ công của Long Uyên không được tốt lắm, thế nhưng hắn còn có một thị vệ là Bạch Yến. Bạch Yến thân là nữ tử, nhưng võ công cao siêu không thua gì nam nhân, thân pháp nhẹ nhàng, trong nháy mắt có thể đưa người vào chỗ chết. Bạch Yến cầm trong tay đoản kiếm, phi thân dựng lên, hướng hắc y nhân, trong nháy mắt hắc y nhân mất đi cánh tay.

Dạ Dương cùng hắc y nhân có võ công cao nhất giằng co, võ công của bọn họ chẳng phân biệt được trên dưới, Dạ Dương nhìn có vẻ tốt hơn. Người này kiên thức rộng rãi, hắn vừa đánh vừa nói: “Các hạ đã luyện thành Vô Tâm bí quyết.”

“Không sai.” Dạ Dương lạnh lùng nói.

“Hảo, có thể luyện thành loại võ công này, khắp thiên hạ có rất ít, nếu ngày hôm nay ta giết người, nhất định danh dương thiên hạ.” Hắc y nhân phát sinh một tiếng cười quái dị, binh khí trong tay càng hung hiểm hơn, chiêu thu nhận mệnh. Dạ Dương không vội vàng, tư thái né tránh phiêu nhiên ưu nhã, nhưng đao trong tay lại không hề ưu nhã như hắn, chiêu thu nhận mệnh, mà không để lại đầu sẽ là chết oan chết uổng.

Long Uyên võ công không giỏi, nhưng trước mặt đông đảo cao thủ, hắn có thể tự bảo vệ mình. Hắn liếc mắt nhìn Dạ Dương ở nơi nào, Dạ Dương đang cùng một hắc y nhân võ công rất cao dây dưa, Long Uyên có điểm sốt ruột, hắn lo lắng Dạ Dương thụ thương. Lúc này lại có thêm mấy hắc y nhân đã chạy tới ám sát Dạ Dương, Long Uyên càng sốt ruột, nhìn Bạch Yến, Bạch Yến cũng đang bận giao đấu với một đám người. Nên làm thế nào! Đang lúc Long Uyên muốn bốc hỏa, thì có một hắc y nhân bỗng nhiên xuất thủ với chính đồng bọn của mình, một đao chém chết người định đánh lên Dạ Dương. Hắn cùng với Dạ Dương đưa lưng về nhau, đối mặt với những người vây quanh bọn họ.

Dạ Dương cũng tò mò, sao hắc y nhân này lại giết đồng bọn, cùng mình đứng trên một chiến tuyến.

“Xin hỏi cao tính đại danh của vị anh hùng này, người xuất thủ tương trợ, ngày khác Dạ Dương nhất định báo đáp.” Dạ Dương nhỏ giọng hỏi hắc y nhân kia.

Hắc y nhân chỉ là nhìn Dạ Dương, trong mắt bao hàm tình cảm mơ hồ khiến Dạ Dương không rõ, hắc y nhân không nói gì, giơ lên đao cùng Dạ Dương chiến đấu với địch nhân một lần nữa. Võ công và chiêu thức của hắc y nhân này, Dạ Dương nghĩ giống như đã từng quen biết. Chẳng lẽ là hắn? Trong lòng Dạ Dương hiện lên một người, nhưng lập tức phủ định.

Có hắc y nhân bang trợ, Dạ Dương dễ dàng rất nhiều, hắn liền tiếp giết vài người, thủ lĩnh hắc y nhân tức giận, cao giọng mắng: “Kẻ phản bội, sớm biết trước ta đã giết chết ngươi!”

“Hiện tại cũng không trễ, giết kẻ phản bội.” Hắc y nhân đứng bên cạnh hắc y nhân thủ lĩnh nói. Hai người trước sau áp sát hắc y nhân bang trợ Dạ Dương. Hắc y nhân thấy không địch lại, lách người né tránh, Dạ Dương giải quyết một người thích khách, lập tức qua bang trợ hắc y nhân kia.

Hắc y nhân vừa thấy hắn lại giúp, con mắt đảo dạt tiểu ý, nhãn thần như vậy khiến Dạ Dương cảm thấy quen thuộc. Hắc y nhân đầu lĩnh điên cuồng huy vũ bảo kiếm, chiêu chiêu hung ác, hai mắt bốc hỏa, hận không thể giết chết bọn họ ngay lập tức.

“Mao Qua, để mạng lại!” Hắc y nhân thủ lĩnh hét lớn một tiếng, một phi tiêu bắn về phía hắc y nhân kia, hắc y nhân không đề phòng, bị phi tiêu bắn trúng ngực, hắn dừng một chút, lưu luyến nhìn Dạ Dương, sau đó ngã trên mặt đất.

Mao Qua! Dạ Dương vừa nhìn Mao Qua té trên mặt đất, mày kiếm dựng thẳng, mắt hồ trợn tròn, phi thân công hướng hắc y nhân thủ lĩnh, vung đao lên cao cố sức đánh xuống, hắc y nhân thủ lĩnh bị chém thành

hai. Các thích khách vừa nhìn thấy đầu lĩnh chết, huynh đệ bằng hữu đã chết không ít, đều mất chiến ý, nhất thời không biết làm sao. Có hắc y nhân thẳng thắn buông tha, cầm binh khí chạy trốn, ở lại bọn họ sẽ bị giết chết.

Dạ Dương chạy đến bên người Mao Qua, ôm lấy Mao Qua, tháo khăn bịt mắt xuống. Mao Qua đã hấp hối, phi tiêu có độc găm đúng vị trí tim của hắn. Trong nháy mắt Dạ Dương rơi lệ, “Sư huynh, người thế nào.”

“Ta vẫn tốt... Có chút lạnh... Ôm chặt ta...” Mao Qua tựa ở trong lòng Dạ Dương, vẻ mặt thỏa mãn, “Trước kia ta... Nghĩ một việc... Được chết ở trong lòng người... Ta thỏa mãn.”

“Người ngu ngốc, người không phải rất thông minh sao, lúc người đặt bẫy ta thông minh tài trí như thế, vì sao bây giờ phải làm như vậy, người nói cái gì muốn chết trong lòng ta, ta không tin, người đang dối gạt ta!” Dạ Dương muốn nói hắn tin tưởng Mao Qua, nhưng Long Uyên đang đứng bên người hắn, Dạ Dương đành nuốt những lời này trở vào, bây giờ không giống như trước. Nếu như không có Long Uyên bên người, Dạ Dương cũng có thể sẽ tin tưởng Mao Qua một lần.

“Ta... Đối đãi thất bại... Không thấy rõ chính mình muốn cái gì... Ta nợ người nhiều lắm... Ta trả lại cho người.” Mao Qua an tâm nằm ở trong lòng Dạ Dương, hắn liếc nhìn Long Uyên, rồi mỉm cười. “Bọn họ tìm ta cho ta bạc... Muốn ta cùng bọn đánh cướp lương thảo... Ta nghĩ cùng người gặp mặt lần nữa, nên ta... Đáp ứng. Người xem ... Ta cố ý cạo sạch sẽ râu mép... Có phải rất tuấn tú hay không.”

“Tuấn tú cái gì, một chút cũng không tuấn tú, người phải sống, khiến ta ghét người ghi hận người, người phải sống biết không.” Dạ Dương ức chế không được, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên mặt Mao Qua.

Mao Qua nở nụ cười, tay xoa xoa khuôn mặt tuấn lãng của Dạ Dương, phác thảo lại đường viền của người hắn yêu, thâm tình nhìn Dạ Dương, “Sư đệ, ... Người tin tưởng ta, ta thực sự thích người... Không có lừa người, rất thích rất thích... Người hãy... Tin tưởng. Trước kia ta làm chuyện sai lầm... Bỏ qua rất nhiều, nếu như có kiếp sau, ta phải bắt được người... Ta phải bắt được người... Năm người...” Tay Mao Qua rơi trên mặt đất, đành chỉ hô hấp.

Dạ Dương ôm thi thể của Mao Qua, thất thanh khóc rống, nước mắt vẫn rơi trên mặt Mao Qua. Long Uyên lạnh lùng nhìn Mao Qua, người điên rồi, người muốn cho Dạ Dương cả đời cũng quên không được người, nhớ tới người sẽ nghĩ thẹn với người sao. Người chết, còn muốn vương bận chúng ta sao, người, hỗn đản! Lập tức Long Uyên lại mỉm cười, người nghĩ làm thế có thể nắm được Dạ Dương sao, nằm mơ!

Mai táng cho Mao Qua xong, Dạ Dương cùng Long Uyên đã khởi tinh thần đi về phía trước. Long Uyên kéo lấy tay Dạ Dương, bá đạo nói rằng, “Dương, kiếp sau chúng ta cùng một chỗ, ai cũng không thể cướp đi người.”

“Người nha, lo lắng cái gì, kiếp sau có bộ dáng gì còn chưa thấy, nắm chặt kiếp này là hay nhất.” Dạ Dương vừa cười vừa nói, hắn quay đầu lại nhìn một phần của Mao Qua một chút, tựa hồ như đại hồ tử nhếch miệng cười hài lòng. Mao Qua, người cũng là một kẻ ngu si a. (^o^ bó tay)

Trong hoàng cung của Vệ quốc, một cảnh ca múa thái bình, Hạng Thiên Khải muốn Dục Cánh mặc vào y phục hoa mỹ nhất vì chính mình khiêu vũ, vũ đạo của tiên tri ưu mỹ hoa lệ, đây là lễ vật kính hiến cho thần. Vũ kỹ (kỹ thuật múa) của Dục Cánh có thể nói là thiên hạ vô song, Hạng Thiên Khải uống từng chén rượu, cung nữ bên người rót một chén lại một chén.

Tiểu thái giám vội vã khom người đi vào, quỳ trên mặt đất bẩm báo: “Hoàng thượng, thừa tướng đại nhân cầu kiến.”

“Chuyện gì, lúc này còn phiên trẩm, tuyên!” Hạng Thiên Khải có chút say, híp mắt nói rằng.”Dục Cánh, được rồi, lại bên người trẩm.”

Nghe được Hạng Thiên Khải nói, Dục Cánh cước bộ mềm mại tiêu sái đến bên người Hạng Thiên Khải, hắn tiếp nhận bầu rượu trong tay cung nữ, chậm rãi rót quỳnh tương ngọc dịch vào chén rượu trống trơn, Hạng Thiên Khải ôm lấy Dục Cánh, nhượng hắn ngồi trên đùi mình, Dục Cánh thuận theo tựa ở trên vai Hạng Thiên Khải, hai tay ôm lấy cổ Hạng Thiên Khải, hiện tại nam nhân này thuộc về hắn.

Lão thừa tướng cước bộ vội vã tiến đến, hướng Hạng Thiên Khải hành lễ, “Hoàng thượng, hiện tại quốc nạn vào đầu, người không nghĩ biện pháp lui binh còn ở chỗ này uống rượu mua vui, Vệ quốc lâm nguy!”

“Lão thừa tướng, người đứng lên đi.” Hạng Thiên Khải không kiêng kị, ôm Dực Cánh, cánh tay di chuyển trên người Dực Cánh, thừa tướng xem tại trong mắt, buồn bực trong lòng.

“Bệ hạ, hiện tại ba nước liên minh đã chiếm nửa giang san Vệ quốc, người không nghĩ biện pháp, lại ôm tiên tri mua vui. Tấn quốc nói chỉ cần Tổ Văn cung bị hủy bọn họ sẽ lui binh, vì sao người không chủ động giết chết tiên tri biểu thị thành ý chứ.” Lão thừa tướng đứng lên, nội tâm bị thương, trong giọng nói không khỏi kích động, Hạng Thiên Khải tức giận nhũn mày.

Hạng Thiên Khải ngả về phía sau, cả người Dực Cánh nằm trên người hắn, Hạng Thiên Khải nói rằng: “Thừa tướng, người cho là trăm thuận theo ý tứ của Tấn quốc, Tấn quốc sẽ lui binh sao, sẽ không! Đó chỉ là cái cớ để bọn hắn chiếm đoạt Vệ quốc mà thôi, tiên tri chết hay không chết, đã không còn quan hệ.”

“Lẽ nào bệ hạ cứ như vậy nhìn cơ nghiệp của tổ tiên hủy hoại chỉ trong chốc lát sao?” Thừa tướng oán giận hỏi.

“Thừa tướng có diệu kế gì để lui binh? Tề quốc cùng chúng ta có thù hận, bọn họ sẽ không lui binh. Lương quốc nhìn chằm chằm vào lãnh thổ của ta, Tấn quốc vừa lúc tìm được cớ, bọn họ đã sớm muốn đánh chúng ta. Ba con lang cắn xé cùng một chỗ, âm thầm kết minh, các bộ tộc của phương Bắc bị người Tề quốc giết chết quá nhiều, nay không dám hành động thiếu suy nghĩ, chúng ta tứ cố vô thân, chỉ có thể chờ chết. Cho dù Lương quốc và Tấn quốc lui binh, thì Tề quốc cũng sẽ không lui binh, chúng ta và Tề quốc thù hận rất sâu, huống chi người của Đao Mộc gia đều là độc xà, càng mỹ lệ thì càng độc, thừa tướng, người cũng chỉ có thể nhìn quốc thổ bị chiếm lĩnh, ai thán không ngớt, còn có thể làm cái gì.” Hạng Thiên Khải đơn giản nói ra vấn đề, nắm lấy cơ hội hưởng thụ vui sướng cuối cùng. Mắt thấy chính mình nước mất nhà tan, nhưng hắn có thể làm thế nào.

Thừa tướng không nói gì một lát, sau đó run rẩy nói rằng: “Bệ hạ, thần xin cáo lui.”

“Thừa tướng tự chăm sóc chính mình a, không nên lo lắng cho trăm.” Hạng Thiên Khải khoát khoát tay, hắn nhìn theo lão thừa tướng rời đi, trong lòng traten traten bị thương.

“Dực Cánh, người sẽ bồi trăm đến cuối cùng sao?” Hạng Thiên Khải ôm lấy Dực Cánh, hôn lên môi hắn, miễn cưỡng hỏi.

“Sẽ, thần vẫn cùng hoàng thượng, bất luận là kiếp này hay kiếp sau.” Dực Cánh ôm lấy Hạng Thiên Khải, dứt khoát ưng thuận.

“Trăm tin tưởng người.”

Hạng Thiên Khải giải khai y phục của Dực Cánh, hắn cuồng bạo lưu lại ấn ký trên người Dực Cánh, chứng minh Dực Cánh hoàn toàn là của mình, Dực Cánh phối hợp cùng hắn đưa một chỗ...

Tầm cung của hoàng đế, không che lấp được thanh âm ngâm nga, xuyên thấu qua cửa truyền ra, hoàng thượng ở bên trong đã bao lâu, không ai biết. Hộ vệ đi tuần nghe được thanh âm, mắt, mũi, tâm không khỏi có chút rung động, có một chút dục niệm, nếu như không quen, sẽ là dục hỏa đốt người.

“A... Không... Nhanh lên một chút... Hảo sâu...”

Dực Cánh nằm trên long sàng rộng lớn, hai chân trắng nõn bị người nâng lên, hưởng thụ từng đợt công kích mãnh liệt, thân thể rắn chắc thon dài, mồ hôi đọng đầy người. Thân thể mềm dẻo chỉ có lúc này mới biểu hiện ra ưu thế, ngày hôm nay hắn cùng Hạng Thiên Khải đặc biệt điên cuồng, bọn họ đã làm bao lâu, hắn không nhớ rõ nữa.

“Thoải mái sao?” Hạng Thiên Khải nhẹ giọng hỏi, khóe miệng cười, nhưng trong mắt không có một tia ôn nhu, khéo léo vuốt ve thù du tình tể của Dực Cánh, khéo tay vỗ về chơi đùa dục vọng đã đứng thẳng từ lâu, móng tay cố sức đâm vào nhũ tiem.

“Đau... Thoải mái... A... Hoàng thượng... A... Điềm nhẹ... A ân...” Dực Cánh liều mạng giãy dụa thất lực, đón ý nương theo động tác của Hạng Thiên Khải.

“Dục Cánh, người rất thoải mái sao?” Hạng Thiên Khải gian tà hỏi, hạ thân vẫn mãnh liệt không lưu tình chút nào.

Tiếng thân thể va chạm vang lên không dứt, cục huyết chăm chú hấp thụ dục vọng, quá nhiều bạch dịch vì dục vọng cắm vào cục huyết mà bị đè ép chảy ra, lưu thành dòng, giường chiếu đã mất trật tự từ lâu, chỉ còn lại một mảnh ngượng ngùng.

Hai chân Dục Cánh bị áp chế trước ngực, hạ thân Hạng Thiên Khải càng ra sức chạy nước rút trều sấp, rất nhiều trọc dịch tiếp tục chảy ra, lúc Hạng Thiên Khải đè thấp thân thể, dục vọng ầm ụt của Dục Cánh lại ma sát trên bụng hần.

“A... A... Hoàng thượng... A a a...” Âm điệu của Dục Cánh đột ngột cất cao, Hạng Thiên Khải tìm được điểm mẫn cảm của hần, đồng thời cố sức đánh tới. Đang lúc Dục Cánh xụi lơ thành một bãi xuân thủy, hần không thể bám trên người Hạng Thiên Khải, bỗng nhiên Hạng Thiên Khải rút dục vọng ra, hai mắt Dục Cánh không giải thích được nhìn hần. Hần hảo khổ sở, cục huyết co rút lại, trống trải khó chịu, hần muốn càng nhiều vui vẻ.

“Bài khai cái mông của mình, nhượng trầm nhìn một cái, không phải sẽ không cho người.” Hạng Thiên Khải tà tà liếm liếm môi, hạ đặt mệnh lệnh.

Dục Cánh nhịn xuống thân thể đau nhức, thuận theo, trụ trên giường, đưa lưng về phía hần, quyết khởi cái mông, hai tay thật to giắt lại mông, cục huyết đỏ bừng đẹp như hoa đào, mị thịt bên trong cũng bị nhẩy ra, Dục Cánh cắn môi, ngượng ngùng, thân thể trắng nõn nhiễm thượng hồng sắc.

“Hoàng thượng, người nhanh lên một chút.” Dục Cánh quay đầu, mị nhãn như tơ câu dẫn, khát cầu nói.

Hạng Thiên Khải vươn hai ngón tay chạm vào, ngón tay lập tức bị cục huyết hút đi, nhìn cục huyết co rút lại như muốn nuốt chửng ngón tay, Dục Cánh bắt mẫn oán giận, “Thần muốn hoàng thượng, cầu người, nhanh một chút...”

“Không nên gấp gáp, Dục Cánh, người thật đẹp, nhất là lúc nghe lời trầm.” Hạng Thiên Khải rút ngón tay ra, hung hăng xông vào hoa huyết của Dục Cánh. “Trầm vì người mà điên cuồng...”

Dục Cánh nghe được Hạng Thiên Khải nói, thỏa mãn nở nụ cười, mặc kệ lời này thật hay giả...

86. Chương 86

Thái dương chiếu qua khe cửa sổ, tấm cung của hoàng đế, một mảnh yên lặng, quần áo và phục sức rơi lả tả trên mặt đất, trên giường mất trật tự, áo ngủ bằng gấm vương vãi, Hạng Thiên Khải ôm chặt lấy Dục Cánh nằm trong chăn, sau khi cuồng loạn, hai người uể oải đi vào giấc ngủ, Hạng Thiên Khải nghĩ nếu mình không mệt mỏi như vậy thì sẽ không thể nào ngủ được. Hạng Thiên Khải hơi mở mắt, trời đã sáng. Thời gian trôi qua nhanh như vậy, một ngày đêm lại một ngày đêm, mỗi ngày nghe được chiến báo, Tề quốc hạ thành trì này, Tần quốc chiếm lĩnh khối thổ địa kia, Lương quốc bình định bao nhiêu địa phương, Hạng Thiên Khải nghĩ mình là người bị thần vút bỏ. Tiên tri tiên đoán hần là người nhất thống thiên hạ, là quốc chủ sở hữu thiên mệnh, từ nhỏ Hạng Thiên Khải luôn cho rằng thần sẽ phù hộ mình có được thiên hạ, cái gì là thiên mệnh, tất cả đều là gạt người. Chưa có được thiên hạ đã bị diệt quốc gia, chính mình thực ngu xuẩn a. Không nỗ lực, mỗi ngày chỉ nghe tiên tri nói, hiện tại rơi vào hoàn cảnh này, chỉ có thể oán chính mình, cũng không thể oán ai.

Hạng Thiên Khải bỗng nhiên nhớ tới trước kia, Kỳ Duyên đã nói với hần, “Nếu mọi chuyện bệ hạ đều dựa vào tiên tri, bệ hạ mới thực là kẻ sai lầm.” Nhiều năm sai lầm như vậy mà không tự biết, mỗi ngày chìm đắm trong tiên đoán tốt đẹp, không thể tự kiềm chế, hóa ra cuộc sống của mình chỉ là một giấc mộng, là chiến tranh với Tề quốc khiến mình tỉnh lại. Hạng Thiên Khải buông Dục Cánh ra, ngày hôm qua Dục Cánh bị hần làm đến hôn mê, Hạng Thiên Khải có chút trả thù nên mới lần qua lần lại hần, hần là nhi tử của Phi Nhiễm, là công cụ mà Phi Nhiễm dùng để khống chế mình. Mỗi khi Hạng Thiên Khải nghĩ tới đây, trong lòng sẽ sinh ra một tia hận ý. Tại trên giường sẽ không lưu tình chút nào, thậm chí là phi thường thô bạo đối đãi Dục Cánh, nhưng Dục Cánh vẫn trầm mặc chịu đựng, mặc kệ mình muốn làm gì thì làm. Hạng

Thiên Khải gạt sợi tóc còn ướt mồ hôi trên mặt Dực Cánh sang một bên, dung mạo Dực Cánh không phải đẹp nhất, nhưng rất dễ nhìn, Hạng Thiên Khải vẫn luôn nghĩ như vậy.

“Dực Cánh, nếu người không phải nhi tử của Phi Nhiễm thì tốt rồi.” Hạng Thiên Khải thì thầm bên tai Dực Cánh. Dực Cánh không có nghe thấy, hắn trở mình cuộn người ngủ rất say.

Hạng Thiên Khải sờ sờ mặt Dực Cánh, thể mạo của Dực Cánh thừa thốt, râu mép không nhiều lắm, Hạng Thiên Khải nghĩ tới đây lại nở nụ cười. Cung phi và các hoàng tử của hắn đều rất hận Dực Cánh, nếu như không có sự sủng ái của hắn, Dực Cánh đã sớm chết ở nơi nào mà không biết. Còn Kỳ Duyên, mấy năm nay cuộc sống của hắn thế nào. Hạng Thiên Khải vẫn nhớ phi thường rõ ràng, lần đầu tiên hắn nhìn thấy Kỳ Duyên đã thích tiên tri này, cảm giác thích với thích Dực Cánh hoàn toàn bất đồng, cái loại thích này là yêu say đắm, suốt đời không thể quên. Tình yêu say đắm của mình rốt cục bị chính mình hủy diệt, là mình hạ lệnh trục xuất Kỳ Duyên khỏi Vệ quốc, Kỳ Duyên cũng không quay đầu lại, thất vọng rời đi, bỗng nhiên Hạng Thiên Khải rất muốn gặp lại Kỳ Duyên một lần.

“Người đâu, trẫm muốn thượng triều.” Hạng Thiên Khải nói. Thái giám lập tức hầu hạ Hạng Thiên Khải, mặc vào triều phục, rửa mặt chải đầu, dùng quá táo thiện (bữa sáng), Hạng Thiên Khải nói rằng: “Chờ Dực Cánh tỉnh lại, các người hầu hạ hắn cho tốt.” Cung nhân cung kính lên tiếng, hộ tống Hạng Thiên Khải vào triều.

Các đại thần Vệ quốc lại bắt đầu dả chiến nước bọt, bởi vì Hạng Thiên Khải nói muốn ngự giá thân chinh, các đại thần chia làm hai phe, có tán thành có phản đối, cãi nhau giống như phường chợ búa.

“Được rồi!” Hạng Thiên Khải bị bọn họ làm cho đau đầu, vỗ tay vịn của long ý, triều đình nhất thời an tĩnh lại. “Ý trẫm đã quyết, các khanh không nên khác khẩu nữa.”

“Hoàng thượng, người ngự giá thân chinh, nếu có sơ xuất thì làm sao bây giờ, quốc gia không thể một ngày vô chủ a.” Các đại thần quỳ rạp xuống đất, có cự thần rơi lệ đầy mặt, khóc biểu thị trung tâm.

“Tề quốc quốc chủ mang theo hoàng tử hướng trẫm khiêu chiến, trẫm thân là quốc chủ cũng có thể mang binh nghênh chiến bọn họ.” Hạng Thiên Khải hạ quyết tâm, cố chấp nói. Hạng Thiên Khải nghĩ ngày hôm nay mình rất uy phong, phi thường có khí khái. Từ trước hắn luôn luôn nghe theo tiên tri cùng kiến nghị của các đại thần, rất ít khi tự quyết định, cố chấp một lần cảm giác tâm tình thật thư sướng. (^o^ vua kiểu gì)

“Ý trẫm đã quyết, các người không cần nhiều lời.” Hạng Thiên Khải vung ống tay áo rộng thùng thình, hào khí hàng vạn hàng nghìn lần.

“Hoàng thượng suy nghĩ lại a, hoàng thượng!” Mặc cho đại thần khóc nháo thế nào, Hạng Thiên Khải bất động như núi, hắn ngự giá thân chinh chỉ vì muốn trông thấy Kỳ Duyên, Hạng Thiên Khải cảm thấy bi ai, đã biết suốt đời sẽ bi ai. Hạng Thiên Khải không để ý đến đại thần, vung tay áo rời đi.

Trong phòng nghị sự, Hạng Thiên Khải gọi thừa tướng cùng các tướng quân tới bàn bạc, Hạng Thiên Khải biết rõ bọn họ không có phần thắng, hắn hạ lệnh muốn Tổ Văn cung phái tiên tri đến trợ chiến, mấy lần trước tiên tri trong Tổ Văn cung phái ra đại bộ phận đều chết trận, nhưng Hạng Thiên Khải vẫn muốn bọn họ tiếp tục trợ chiến, hắn nghĩ quốc gia của mình bị diệt, những tiên tri này cũng phải chôn cùng.

Lúc này, đại doanh Tề quốc, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, hai mắt Trình Thu Vũ bị mù, Đoan Mộc Ngọc Hàn càng thêm cẩn thận, vạn phần thương yêu Trình Thu Vũ, Đoan Mộc Dĩnh thường thường chê cười hắn là thê nô.

Trình Thu Vũ nghĩ hai mắt của mình mù, ý tình vẫn không có đổi, hắn càng thêm hài lòng. Đoan Mộc Ngọc Hàn đối với hắn sủng ái vượt qua Âu Tuấn Trình nhiều lần, ở thời điểm chiến đấu, Trình Thu Vũ cảm thấy chính mình thực giống một nữ nhân chờ đợi Đoan Mộc Ngọc Hàn trở về. Vốn là Trình Thu Vũ không muốn liên lụy Đoan Mộc Ngọc Hàn, thẳng thắn ly khai ở đây. Hắn cùng Đoan Mộc Dĩnh thương lượng qua. Thế nhưng Đoan Mộc Dĩnh không hỗ trợ, con mắt hắn nhìn không thấy, làm sao có thể tự rời đi.

Đoan Mộc Thanh Lam gọi Đoan Mộc Ngọc Hàn đến đại trưởng của mình nghị sự, Đoan Mộc Ngọc Hàn vừa giúp Trình Thu Vũ ăn cơm xòn, lập tức đến, hướng Đoan Mộc Thanh Lam hành lễ, sau đó hỏi: “Phụ hoàng tuyên triệu nhi thần, có gì chuyện quan trọng sao?”

“Không tuyên triệu người, người sẽ không đến xem phụ hoàng, có người trong lòng thì vứt phụ hoàng sang một bên.” Đoan Mộc Thanh Lam tâm tình thoải mái, nói giỡn với nhi tử.

“Nhi thần đã sai, nhi thần bất hiếu.” Đoan Mộc Ngọc Hàn lập tức cúi đầu nhận sai, âm thầm nghĩ, phụ hoàng tìm ta tới là chuyện tốt hay chuyện xấu. Đoan Mộc Ngọc Hàn giương mắt nhìn Đoan Mộc Dĩnh, Đoan Mộc Dĩnh cho hắn một cái nháy mắt, cười cười. Đoan Mộc Ngọc Hàn minh bạch, đây là chuyện tốt chờ hắn.

“Huynh đệ các người tể mi lộng nhân làm cái gì.” Đoan Mộc Thanh Lam tà tà liếc mắt, Đoan Mộc Dĩnh vội vã che miệng lại, làm bộ ngủ gà ngủ gật. Đoan Mộc Ngọc Hàn giả vờ nghiêm túc một chút.

“Trẫm nghĩ Trình Thu Vũ đối chúng ta có ân, ân phải báo đáp, trẫm cũng nhìn ra được Ngọc Hàn thích Trình Thu Vũ, trẫm quyết định chuẩn bị cho các người một hôn lễ, phong hắn làm Vương phi của người được không.” Đoan Mộc Thanh Lam nghĩ mình thực là một phụ thân tốt, cỡ nào vì nhi tử suy nghĩ a. (^o^ mới được xú mà ca đã kiêu)

“Thật vậy sao, nhi thần đa tạ phụ hoàng, nhi thần đa tạ phụ hoàng thành toàn chúng ta.” Đoan Mộc Ngọc Hàn vui vẻ quỳ trên mặt đất, khấu đầu với Đoan Mộc Thanh Lam mấy cái.

“Lúc đầu trẫm cũng không xem trọng các người, Lâm Tần cũng phản đối, Trình Thu Vũ và Âu Tuấn Trình từng có chút qua lại, trẫm rất lưu ý. Thế nhưng trẫm không muốn thương tổn nhi tử của mình, hiện tại nếu trẫm chia rẽ các người là có lỗi với Trình Thu Vũ. Các người chuẩn bị đi, ngày mai sẽ làm việc vui a.” Đoan Mộc Thanh Lam vừa cười vừa nói.

“Người không ngại hắn là một nam nhân?” Nội tâm Đoan Mộc Ngọc Hàn mừng như điên, nhưng trên mặt bất động thanh sắc hỏi.

“Hoàng hậu đầu tiên của Tề quốc là nam nhân, Tề quốc sẽ quan tâm đến việc nam Vương phi sao. Trẫm tứ hôn, ai dám xen vào.” Đoan Mộc Thanh Lam cũng mặc kệ người khác nói như thế nào, hắn muốn làm cái gì luôn luôn ghét nhất bị người khác khoa tay múa chân. Vì vậy chuyện này là chắc chắn rồi.

Sau khi nghỉ ngơi và phục hồi một thời gian, đại doanh Tề quốc lại phi phàm nháo động, các chiến sĩ nhàn hạ, lại bắt đầu so tài, Trình Thu Vũ rất muốn tham gia, ai! Nghe một chút cũng được, Đoan Mộc Ngọc Hàn bị Đoan Mộc Thanh Lam gọi ra ngoài, Trình Thu Vũ rất cô đơn, ngồi trong lều lớn nghe tiếng động lớn xôn xao bên ngoài, trong lòng có chút thê lương.

Đoan Mộc Ngọc Hàn cước bộ vội vã đi vào, “Thu Vũ, ta đã trở về.” Sau đó hắn kích động cầm lấy cơm chưa kịp ăn, ăn từng miếng lớn. (^o^ ta tưởng kích động ôm chầm Vũ ca chứ)

“Hoàng thượng tuyên người đến có gì chuyện quan trọng sao?” Trình Thu Vũ bất an hỏi.

“Không có gì đại sự, chính là muốn ta ngày mai thành thân.” Đoan Mộc Ngọc Hàn đưa một chén thuốc tới, bỏ chén thuốc vào trong tay Trình Thu Vũ, “Thu Vũ, uống thuốc.”

“Người muốn thành hôn, chúc mừng người.” Minh lại bị vứt bỏ một lần nữa, trong lòng Trình Thu Vũ khổ sở khó nhịn, hắn bưng thuốc cúi đầu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi vào trong chén thuốc. Mắt mình mù, mặt bị phá, lại là một nam nhân, hoàng thất bọn họ sao có thể muốn một người như vậy.

“Thu Vũ, người khóc cái gì, phụ hoàng muốn ta và người thành thân, ngày mai chúng ta là phu thê.” Đoan Mộc Ngọc Hàn cười nâng đầu Trình Thu Vũ lên, vì hắn lau đi nước mắt, tâm Trình Thu Vũ từ bị chuyển tới hỉ, hắn mỉm cười, biểu tình rất thú vị, không biết là khóc hay cười, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

“Cảm tạ người, Ngọc Hàn.” Trình Thu Vũ chân thành nói. “Người nhà các người tâm địa đều tốt (^o^ ta phản đối *né dép*), gặp gỡ người là phúc khí của ta.”

“Người chuẩn bị làm tân nương a, tuy rằng hôn lễ không kịp chuẩn bị nhiều, nhưng phụ thân tự mình chủ trì, tán thành người và ta, ngày mai người phải gả cho ta.” Đoan Mộc Ngọc Hàn hôn lên nước mắt của Trình Thu Vũ, hôn lên vết thương trên trán, bên trái có một đạo vết thương phá hủy sự tuần mỹ của hắn,

cũng may vết thương được Bạch phát ma y trị liệu nên phai nhạt đi một ít. Những vết thương này trong mắt Đoan Mộc Ngọc Hàn đều biến thành hoa văn mỹ lệ, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, đúng là ý tứ này.

“Ngày mai cử hành hôn lễ, ta sẽ mặc y phục gì?” Trình Thu Vũ hiểu kỳ hỏi.

“Đương nhiên là mặc phục sức Vương phi, lễ phục của Vương phi ...” Đoan Mộc Ngọc Hàn nhớ tới đây là chiến tranh, thành thân làm sao có lễ phục của Vương phi. Bọn hắn sẽ mặc cái gì?

Lúc này Đoan Mộc Dĩnh từ bên ngoài đi vào, thị vệ bên người hắn đang cầm lễ phục, tử kim quan, còn có nhiều châu bảo phôi sức. “Tứ ca, đây là lễ phục của ta, đưa cho ca ca làm lễ phục Vương phi, lễ phục vốn là dài rộng, mẫu thân làm lễ phục này, vì sợ ta cao lên nên cố ý làm rộng thùng thình, ta mặc không được, vừa lúc đưa cho ca ca làm hỉ phục mặc.”

“Không hợp quy củ a, sao ta có thể mặc lễ phục của thân vương.” Trình Thu Vũ chối từ.

“Phụ hoàng quyết định, người nhận lấy đi.” Đoan Mộc Dĩnh vừa cười vừa nói, thị vệ đặt lễ phục ở trên giường, Trình Thu Vũ có chút xấu hổ cúi thấp đầu. Đoan Mộc Dĩnh trêu ghẹo, “Tiểu đệ không quá rầy nhệ vị ca ca tâm tình, xin cáo lui.”

Đoan Mộc Dĩnh nói xong ha ha ha cười, xoay người bỏ chạy, Đoan Mộc Ngọc Hàn đi tới đá một cước, “Tiểu tử thôi, nói cái gì ni!” Trên mặt Trình Thu Vũ giống như hỏa thiêu, xấu hổ tột đỉnh. Hắn nghe hai huynh đệ cãi nhau âm ỉ, lục lọi xung quanh, mò lấy kiện lễ phục cầm trong tay, vuốt ve hoa văn trên lễ phục, hắn tưởng tượng được lễ phục này có bao nhiêu tinh mỹ, đây là lễ phục của mình. Trình Thu Vũ hạnh phúc cười, mơ hồ chờ đợi hôn lễ ngày mai. Trình Thu Vũ nghĩ đến mình theo Âu Tuấn Trình nhiều năm, nỗ lực làm tất cả cũng không có xong, còn bị ghét bỏ. Lúc đầu theo Đoan Mộc Ngọc Hàn chỉ là muốn lợi dụng hắn để lấp đi vết thương ái tình. Sau lại tự mình chậm rãi rơi vào, lúc sau nữa bị mù nhưng Đoan Mộc Ngọc Hàn cũng không rời, Trình Thu Vũ nghĩ chính mình sao mà may mắn a.

Hôn lễ rất long trọng, Trình Thu Vũ một thân phục sức thân vương cùng Đoan Mộc Ngọc Hàn làm theo chỉ dẫn của Kỳ Duyên, hướng thần cầu khẩn, xong thần chúc phúc, Đoan Mộc Thanh Lam vì bọn họ chúc phúc, tất cả thuận lợi như vậy. Hạ Pháp không khỏi đỏ mắt, hắn huyền tưởng mình cùng dưỡng phụ cử hành hôn lễ, làm tân nương của mình. Ánh mắt cực nóng của Hạ Pháp nhìn Kỳ Duyên, Kỳ Duyên làm bộ không phát hiện, Hạ Pháp bất mãn bĩu môi.

Hai người mới nhập động phòng, đã có tạp nhân chờ thanh trướng. Vốn Đoan Mộc Tuyết cùng Trầm Luyện muốn nháo động phòng liền bị thanh trừ, Hạ Pháp cũng bị thỉnh ra ngoài, ngạch, Hạ Pháp sờ sờ mũi, đi tìm phụ thân thôi.

“Phụ hoàng bất công, ta cũng muốn cùng Trầm Luyện cử hành hôn lễ.” Đoan Mộc Tuyết bất mãn ồ ào.

“Cũng được a, phụ hoàng đem người gả cho Trầm gia, cho người của hồi môn thật nhiều được không.” Đoan Mộc Thanh Lam thiêu thiêu mi, liếc mắt nhìn Đoan Mộc Tuyết, khiến Đoan Mộc Tuyết giật mình hoảng sợ.

“Hắc hắc hắc hắc, phụ hoàng, cái kia, cái kia, nhi thần cùng Trầm Luyện cáo lui trước.” Đoan Mộc Tuyết lập tức kéo Trầm Luyện bỏ chạy, sợ chậm một chút thì chính mình sẽ không may.

Đoan Mộc Thanh Lam lười phản ứng với hai kẻ ngu ngốc này, lôi kéo tay lão bà của mình, nhân gia động phòng, bọn họ cũng không thể nhân rồi, vì vậy quay về các gia các hoa các mụ.

Đoan Mộc Dĩnh bị Đoan Mộc Thanh Lam ôm lên giường, người đã sớm đi hết. Đoan Mộc Thanh Lam trần truồng, hai người đã sớm làm tốt bước đầu, Đoan Mộc Thanh Lam đang khẩn cấp muốn ăn (^o^ ăn này ko phải ăn cơm nhá), chợt nghe ngoài trướng có thị vệ hướng hắn bẩm báo: “Không tốt, hoàng thượng.”

Đoan Mộc Thanh Lam gân xanh bạo khởi, nổi giận nói: “Chuyện gì!”

“Kính thân vương điện hạ cùng Trầm Luyện – Trầm tướng quân đánh nhau.” Thị vệ sát sát mồ hôi nói.

“Vì chuyện gì.” Lời nói của Đoan Mộc Thanh Lam giống như dao nhỏ, sưu sưu sưu phi đến chỗ thị vệ, thị vệ vô ý thức sờ sờ cái cổ.

“Bọn họ nói ai thua thì người đó làm tân nương.” Thị vệ sát sát mồ hôi nói.

“Bảo Thành thân vương quản bọn họ, nói là trầm phân phó.” Đao Mộc Thanh Lam nói.

“Tuân chỉ.” Thị vệ lập tức đứng lên, xoay người bỏ chạy.

“Phụ hoàng, nhất định hoàng thúc sẽ đánh bọn họ bằng roi, trong quân nghiêm cấm ẩu đả.” Đao Mộc Đình vừa cười vừa nói.

“Dĩnhi, hiện tại không phải là lúc nói cái này.” Đao Mộc Thanh Lam lập tức áp đảo Đao Mộc Đình một lần nữa, Vì vậy mà XXOO. Đao Mộc Thanh Lam thỏa mãn thở dài, chợt nghe bên ngoài Đao Mộc Du hô một trận, còn có tiếng kêu như giết lợn của Đao Mộc Tuyết, sau đó tựa hồ càng náo nhiệt. “Ai, trầm sẽ gả Tuyết nhi cho Trầm Luyện, chỉ cần bên tai trầm thanh tịnh là tốt rồi.”

Hạ Pháp ngủ không được, Kỳ Duyên mơ mơ màng màng vừa muốn ngủ, Hạ Pháp liền hỏi: “Phụ thân, người nói một chút chuyện ở Vệ quốc cho ta a. Người ở Vệ quốc một thời gian, đối với Vệ quốc hẳn là rất hiểu biết.”

87. Chương 87

Kỳ Duyên xoay người, mở mắt, hỏi: “Người muốn biết cái gì?”

“Ta muốn biết chuyện khi còn bé của phụ thân, tại sao phụ thân lại làm tiên tri? Còn có, quen biết với Trầm Thanh Dung thế nào?” Hạ Pháp hiểu kỳ hỏi.

“Người vẫn muốn tìm hiểu về ta, thế nhưng ta không muốn nói.” Buồn ngủ của Kỳ Duyên đều bay hết, tinh thần tỉnh táo.

“Phụ thân, nói một chút thôi mà, nói cho ta nghe. Ta rất muốn biết về người từng ở trong lòng người, bất quá phụ thân không nói cũng chẳng sao, chờ bắt được Hạng Thiên Khải, ta không tin không ép được hắn nói ra quá khứ của phụ thân.” Hạ Pháp quyết tâm muốn biết về Kỳ Duyên, cho dù người không nói, sớm muộn gì ta cũng sẽ biết.

“Hạng Thiên Khải, hoàng đế không có chính kiến kia, bây giờ ta vẫn còn nhớ kỹ dáng dấp của hắn. Có thể nói Vệ quốc là nơi mộng đẹp của ta bắt đầu và kết thúc.” Kỳ Duyên cảm thán, hắn ngửa mặt lên trời nhìn đỉnh màn, “Vệ quốc là một quốc gia mỹ lệ, non xanh nước biếc, có rất nhiều sông, lúc ta và Trầm Thanh Dung còn nhỏ từng ở Vệ quốc một thời gian, khi đó chúng ta là hàng xóm, kỳ thực tổ tiên của ta là thương nhân Tề quốc làm ăn tại Vệ quốc, mẫu thân của Trầm Thanh Dung là tiểu thư quý tộc của Vệ quốc, hắn được đưa đến nhà tổ mẫu sống, bình thường chúng ta luôn cùng một chỗ chơi đùa. Sau đó phụ mẫu ta chết, ta được Phi Nhiễm đưa tới Tổ Văn cung. Tổ Văn cung là Vệ quốc quân chủ dựa theo dáng dấp của thiên cung do Phi Nhiễm tự thuật mà làm ra, kiến tạo cung điện trên núi, tốn hao biết bao nhiêu bạc vàng. Khi còn bé ta không hiểu chuyện, nghĩ ở tại Tổ Văn cung là vinh quang, khi đó ta thật ngốc.”

“Tiểu hài tử sao, ai bảo tiểu hài tử thì không hiểu chuyện, khi còn bé ta luôn mong muốn có một ngày sẽ được cùng một chỗ với phụ thân, cái mộng tưởng này ta đã thực hiện được.” Hạ Pháp giống như miêu tình, nói ra ước mơ lúc nhỏ.

“Người chính là tự cao tự đại.” Kỳ Duyên nói. “Sau đó ta học một thân bản lĩnh, Phi Nhiễm đưa ta đến bên người Hạng Thiên Khải, hắn nói với ta, làm tình nhân của Hạng Thiên Khải là đối với ta có lợi. Ta không muốn khống chế Hạng Thiên Khải, nên đã làm trái ý tứ của Phi Nhiễm. Về sau Dự Cánh thích Hạng Thiên Khải, ta đối với Hạng Thiên Khải cũng có tình, không muốn buông tay. Vì vậy Phi Nhiễm bày trò khiến Hạng Thiên Khải đuổi ta đi, ta ly khai Vệ quốc, tới Lương quốc, Lương quốc quân chủ thích ta, ta ở trong cung đình Lương quốc hai năm, Phi Nhiễm muốn ta khống chế Lương quốc quân chủ, ta cự tuyệt, vì vậy Lưu Đình cùng tiên tri xa lánh ta, ta bắt đầu đi lần thứ hai ly khai.”

“Chỉ đơn giản như vậy.” Hạ Pháp không tin sự hồi hợt của Kỳ Duyên, hắn cùng với hai vị quốc chủ kia khẳng định có cái gì đó, nam nhân cũng yêu sâu đậm, Hạ Pháp cũng không ngoại lệ.

“Đúng vậy, người tưởng ta sẽ có cái gì, ái tình oanh oanh liệt liệt, hay là ta chiến thắng sự phụ ta, trở thành một đại tiên tri?” Kỳ Duyên vừa cười vừa nói, thân thủ điểm lên cái trán của Hạ Pháp, “Người hay nghĩ

nhiều lắm, ta cũng có yêu, hai vị quốc chủ đối ta tốt, nói thích ta, thế nhưng đã là quá khứ. Nếu như ta ham vinh hoa phú quý, quyền thế danh lợi, thì bây giờ ta vẫn đang cùng Phi Nhiễm khống chế những quốc chủ này, có được thiên hạ.”

“Phụ thân, giả như ngươi cùng Hạng Thiên Khải lại gặp nhau, ngươi sẽ làm như thế nào?” Hạ Pháp cười hỏi, thân thủ ôm lấy Kỳ Duyên, dùng sức cọ trên người hắn.

“Cái gì làm như thế nào.” Kỳ Duyên giả giả không biết, không chịu trả lời.

“Ai, phụ thân, người xem, nhân gia thành đôi nhập đối, ta cũng muốn cùng phụ thân cử hành hôn lễ.” Hạ Pháp cực kỳ đồ kị với Trình Thu Vũ và Đoan Mộc Ngọc Hàn, bọn họ quang minh chính đại cùng một chỗ, vì sao chúng ta phải lên lút.

“Chúng ta là phụ tử, có thể nào cử hành hôn lễ?” Kỳ Duyên giơ tay lên vỗ nhẹ sau lưng Hạ Pháp, tựa như lúc Hạ Pháp còn nhỏ, khi còn bé Hạ Pháp sinh bệnh làm nũng, khi đó hắn sẽ vỗ nhẹ sau lưng Hạ Pháp.

“Ta muốn xem hình dáng của phụ thân lúc mặc lễ phục tân nương.” Hạ Pháp lăm bằm một câu, ngoài miệng nói thế nhưng tay không nhàn rồi, y phục trước ngực của Kỳ Duyên mở rộng, tay Hạ Pháp luồn vào trong ngực Kỳ Duyên, Kỳ Duyên cũng không đẩy Hạ Pháp ra, bọn họ không phải thân sinh phụ tử, Kỳ Duyên tự hiểu rõ cảm giác lúc ngủ bên cạnh Hạ Pháp là như thế nào, hắn không có cự tuyệt, ngầm đồng ý với hành vi của Hạ Pháp.

“Muốn mặc lễ phục tân nương cũng là ngươi mặc.” Trong thanh âm của Kỳ Duyên lộ ra tình tự khó kiềm chế, Hạ Pháp ngẩng đầu lên, hai tay ôm lấy Kỳ Duyên, cúi đầu hôn lên môi hắn, hiện tại bọn họ cần chính là sự tiếp xúc thân thể, ngôn ngữ thân thể còn hiệu quả hơn nói chuyện a... (^o^ té ghế)

Đại quân nghỉ ngơi và hồi phục một thời gian, tinh lực quá thừa khiến binh sĩ đã sớm không chịu nổi muốn đánh Vệ quốc. Gần một tháng, mọi vết thương của binh sĩ cũng gần hồi phục, tạo thành sẹo và không còn đau, có sức sống hơn. Những binh sĩ không bị thương càng sinh long hoạt hổ, tinh lực tràn đầy. Vì vậy những binh sĩ này không có việc gì làm nên thường đến chất vấn Dạ Dương: “Tướng quân, lúc nào thì chúng ta thu thập bọn điều nhân Vệ quốc.”

“Chúng ta không sợ hãi, đánh xong sớm một chút còn về nhà.”

“Đúng vậy, nhanh lên một chút, đao của ta đều rỉ sắt hết rồi!”

“Mỗi ngày so tài có gì vui, nào có thống khoái như đánh giặc.”

Dạ Dương đối mặt với những binh sĩ ngăm đen vì phơi nắng, ánh mắt bọn họ đầy chờ mong và khát vọng. Dạ Dương cảm động thật sâu, cười thoải mái nói: “Mọi người không nên gấp gáp, chúng ta không ra, Vệ quốc sẽ chủ động xuất binh đánh chúng ta, bọn họ muốn chúng ta lui binh mà.”

“Đúng vậy, là tướng quân hiểu biết.” Những binh sĩ này hiểu ra vấn đề, đều vui vẻ cáo lui, bầu không khí trong đại doanh Tề quốc lại tiếp tục náo nhiệt.

Dạ Dương hướng đến doanh trưởng của Đoan Mộc Thanh Lam, một trận gió lướt qua bên người, một thân ảnh bạch sắc vội vã xẹt qua, đây không phải là Bạch Yến sao. “Bạch Yến, ngươi—”

Dạ Dương nói còn chưa hồi xong, Bạch yến đã xoay người vội vã đi tới trước mặt Dạ Dương, hành một lễ, thở dài một hơi, vừa cười vừa nói: “Lão gia bảo ta đi tìm hiểu tin tức, ta tìm hiểu được một tin tức, vội vã trở về, mới vừa rồi sốt ruột hướng lão gia báo lại sự tình nên không phát hiện Dạ lão gia, thứ tội thứ tội.”

“Tìm hiểu được tin tức gì.” Dạ Dương hỏi.

“Hạng Thiên Khải thống lĩnh mười lăm vạn đại quân hướng chúng ta khiêu chiến, hắn muốn học hoàng thượng chúng ta ngự giá thân chinh.” Bạch Yến trào phúng nói.

“...” Dạ Dương nhớ tới lời mình nói vừa rồi với binh sĩ, giờ đã biến thành hiện thực.

Trong đại doanh Tề quốc vang lên tiếng trống, toàn bộ tướng lĩnh đều tập trung tại đại trường, xem ra thực sự là muốn khai chiến. Trong khoảng thời gian ngắn, đại doanh Tề quốc sôi trào, sĩ tốt bắt đầu mài binh khí, cạo rửa chiến mã, chuẩn bị đủ lương thảo, chờ xuất phát.

Đoan Mộc Thanh Lam cùng mọi người phân tích tình hình quân địch trên bản đồ, làm sao đánh, hạ thủ từ nơi nào.

“Hạng Thiên Khải có mười lăm vạn đại quân, nhi thần thấy cực kì dễ dàng đánh thắng. Quân đội chính quy của Vệ quốc có năm mươi vạn, ba nước cùng nhau đánh Vệ quốc, quân đội bị chia làm ba. Đầu tiên không tính đến Lương quốc cùng Tần quốc, thì Tề quốc chúng ta cũng đã tiêu diệt gần hai mươi vạn quân Vệ quốc, hẳn từ nơi nào tìm ra quân đội chính quy chứ. Nhi thần cho rằng mười lăm vạn nhân mã đó không phải là quân đội chính quy, mà là dân phu, một số gia đình của quý tộc bị triệu tập, một đám ô hợp.” Đoan Mộc Dĩnh phân tích, quân không đào tạo kĩ càng làm sao có khả năng đánh thắng được đại quân Tề quốc.

“Có lý, nhưng dân phu mà diên cuồng lên cũng là khó đối phó.” Đoan Mộc Thanh Lam nói.

“Chúng ta tiến về phía trước hai trăm dặm, tại Hoành Sơn tiêu diệt Hạng Thiên Khải. Hoành Sơn có ba ngọn núi, ở giữa có một khối đất trống, Hạ Pháp cùng Kỳ Duyên dẫn người dụ bọn họ đi vào đó, ta quân mai phục trước, vây quanh tiêu diệt bọn họ.” Đoan Mộc Dĩnh chỉ ra cách đánh của hắn trên sa bàn.

“Được không.” Đoan Mộc Thanh Lam sờ sờ cằm, bắt đầu tính toán phân bố binh lực, phân công tướng lĩnh.

“Điện hạ, vì sao phải chúng ta phải xung phong dụ người Vệ quốc vào đó.” Hạ Pháp không thoả mãn với an bài của Đoan Mộc Dĩnh.

“Kỳ Duyên sư phụ cùng hoàng đế Vệ quốc là người quen cũ, các người có biện pháp dẫn bọn họ vào tròng.” Đoan Mộc Dĩnh giảo hoạt nói.

“... , Điện hạ thật không phúc hậu, sao có thể tính toán sư phụ chứ.” Kỳ Duyên có chút tức giận cùng bắt đầu dĩ, oán giận.

Đoan Mộc Dĩnh kéo Hạ Pháp lại, nhỏ giọng nói: “Người không muốn nhìn một chút, sư phụ ta gặp lại tình nhân cũ thì có bộ dáng gì sao?” (^o^ Dĩnh nhi thực là ... bỏ đá xuống giếng mà)

“Àn... Có chút muốn.” Hạ Pháp gật đầu, phiêu phiêu liếc mắt nhìn Kỳ Duyên. Thật ra người Kỳ Duyên yêu trước kia là Hạng Thiên Khải, mình muốn chứng thực một chút. Hạ Pháp nhớ tới Kỳ Duyên chưa từng cho hắn bất luận hứa hẹn gì, nhất thời trong lòng lo lắng.

“Người thấy đó, các người làm chuyện này là hợp lý nhất.” Đoan Mộc Dĩnh vừa nhìn gian kế thực hiện được, ngoác miệng cười.

“Không sai, không sai.” Hạ Pháp càng cảm thấy chủ ý của Đoan Mộc Dĩnh rất hay, liên tiếp gật đầu.

Kỳ Duyên nhìn hai người kia cấu kết với nhau làm việc xấu, thật muốn đánh bọn họ. Thực sự là chính nghiệp chương do chính mình tạo ra, hai người trước mặt, một người là con nuôi, một người là đệ tử, trong lòng còn có thể trách ai.

Đoan Mộc Thanh Lam bắt đầu phân phối nhiệm vụ, “Đoan Mộc Du thống lĩnh nhân mã mai phục tại bên trái, Trầm Thanh Dung dẫn nhân mã mai phục phía bên phải, Kỳ Duyên cùng Hạ Pháp dụ dỗ Hạng Thiên Khải đi vào sơn cốc. Đoan Mộc Dĩnh cùng Dạ Dương Long Uyên canh giữ ở đại doanh.”

Nhiệm vụ phân phối hoàn tất, nhiệm vụ của Đoan Mộc Dĩnh là canh giữ ở đại doanh. “Vì sao nhi thần lại lưu thủ (^o^ ở lại thủ vệ).”

“Vạn nhất Phi Nhiễm dẫn người đánh đại doanh, người có thể ngăn cản tiến công của tiên tri.” Đoan Mộc Thanh Lam nói.

“...” Là người xem ta như nữ nhân hay tiểu hài tử, Đoan Mộc Dĩnh quyết mũi, thực không hài lòng.

Quyết định khai chiến cho tốt, Đoan Mộc Thanh Lam lưu lại một số tướng quân trọng yếu thương lượng chi tiết, Đoan Mộc Dĩnh giấu lại chính mình lưu thủ đại doanh, liền lôi kéo Dạ Dương thương lượng về việc phòng ngự. Đoan Mộc Thanh Lam bất mãn nhìn Đoan Mộc Dĩnh và Dạ Dương cùng một chỗ, nghĩ đi nghĩ lại, có Long Uyên nên mình không cần lo lắng.

Dạ Dương thích Đoan Mộc Dĩnh, Long Uyên nhìn là thấy, cũng biết Dạ Dương thích theo cách trưởng bối quan tâm văn bối, nhưng hắn vẫn để ý, Mao Qua đã chết, chỉ còn lại Đoan Mộc Dĩnh. Long Uyên phi

thường muốn kéo Dạ Dương rời khỏi nơi đây, đi kinh thương, dù cho đến Tây Vực cũng muốn rời xa Đoàn Mộc Dĩnh.

Đoàn Mộc Dĩnh cùng Dạ Dương vừa đi vừa trò chuyện, tản bộ trong quân doanh. Đoàn Mộc Dĩnh tà tà nhìn Long Uyên vài lần, trong lòng âm thầm buồn cười, cố ý tới gần Dạ Dương nói, “Dạ Dương tướng quân đối với Dĩnh nhi phi thường tốt, Dĩnh nhi cũng muốn biết vì sao Dạ tướng quân đối với Dĩnh nhi tốt như vậy.”

“Ta có một đồ đệ, hần tử nhỏ theo ta lưu lạc chung quanh, hần tựa như nhi tử của ta, khi đó ta muốn hần làm chỗ dựa cho ta dưỡng lão, không nghĩ tới hần đã chết.” Dạ Dương nhớ tới Trình Thu Bình, trong lòng cảm thấy bi thống vạn phần, Dạ Dương thở dài một tiếng, “Chúng ta không còn duyên phận, ta chỉ mong trông kiếp sau hần có thể là nhi tử của ta, chúng ta là phụ tử chân chính. Điện hạ rất giống Bình nhi, không phải giống về hình dáng, mà là lời nói và cử chỉ rất giống, đôi khi ta nghĩ điện hạ là Bình nhi.”

Đoàn Mộc Dĩnh vừa thấy Dạ Dương lộ ra biểu tình bi thương, rất không đành lòng, bỗng nhiên Đoàn Mộc Dĩnh đến sát Dạ Dương, nhỏ giọng nói rằng: “Sư phụ, Trình Thu Bình không có chết, Trình Thu Bình là Đoàn Mộc Dĩnh, người biết không.”

“Điện hạ không nên nói giỡn, không cần nói để Dạ Dương hài lòng.” Dạ Dương không tin Đoàn Mộc Dĩnh nói, người chết sao có thể sống lại. “Bình nhi vĩnh viễn sống ở trong lòng sư phụ.”

“Sư phụ, ta thật là Trình Thu Bình sống lại, ngươi ngẫm lại xem, lúc chúng ta ăn bánh bao tại Lương quốc, ta đối với bánh bao vương quen thuộc cỡ nào, người quên sao.” Đoàn Mộc Dĩnh nói tiếp, “Kiếp trước ta cùng với sư phụ lưu lạc ở Vọng thành, thầy trò chúng ta đói muốn chết, may mà được lão bản cho bánh bao vương ăn, bởi vậy lần trước ta mới báo đáp ...”

Dạ Dương vừa nghe hần nói đến tình cảnh lúc lưu lạc, Đoàn Mộc Dĩnh nói một điểm cũng không sai, hơn nữa lời nói và việc làm của bọn họ tương tự, Dạ Dương kích động ôm lấy Đoàn Mộc Dĩnh, cho tới nay, đệ tử này luôn khiến hần tưởng niệm, còn có Mao Qua từng khiến hần yêu lại gây cho hần bi thương, trong nháy mắt toàn diện bạo phát. Dạ Dương ôm Đoàn Mộc Dĩnh khóc rống, không quan tâm người trong quân doanh dùng ánh mắt gì nhìn hần, hần thực muốn khóc, khóc vì vui sướng, hần khóc thật cao hứng...

Hạ Pháp cùng Kỳ Duyên trở về doanh trường của mình, Hạ Pháp vội vã ôm lấy Kỳ Duyên, Kỳ Duyên lại càng hoảng sợ, hần muốn? Không đợi Kỳ Duyên phản kháng, đã bị Hạ Pháp đẩy ngã trên giường, lập tức bắt đầu.

“Hạ Pháp, ngươi làm sao vậy?” Kỳ Duyên có chút kỳ quái hỏi.

“Ta không làm sao cả, phụ thân, người yêu ta không. Ta vẫn nghĩ người không thương ta, người ngăm đồng ý cùng ta một chỗ, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nói yêu ta. Trong lòng người còn nhớ Hạng Thiên Khải sao.” Hạ Pháp lên án, hần lại một lần nữa không không chế được, vì Kỳ Duyên gần đây hần đứng ngồi không yên, tuy rằng hai người cùng một chỗ, nhưng Kỳ Duyên chưa từng nói qua hần yêu Hạ Pháp.

“Hạ Pháp, người không nên bất an, ta cùng Hạng Thiên Khải đã là chuyện nhiều năm trước, nó đã bị bụi bặm bao phủ, hiện tại trong lòng ta không có người khác, thỉnh tin tưởng ta.” Kỳ Duyên giữ lấy đầu Hạ Pháp, tràn ngập mê hoặc hôn nhẹ nhàng lên môi Hạ Pháp. Hạ Pháp chiếm được đồng ý, trong lòng cảm thấy an ổn, hần hàm vánh tai Kỳ Duyên, chiếc lưới linh xảo khơi mào dục vọng của Kỳ Duyên. Tay Hạ Pháp một đường đi xuống dưới, giải khai vạt áo Kỳ Duyên, da thịt trắng nõn nã bại lộ trong không khí. Hai điểm hồng anh trước ngực đứng thẳng, như đợi Hạ Pháp âu yếm ... Yêu tình cũng chỉ đến mức này.

88. Chương 88

Hạng Thiên Khải chưa từng tham gia hành quân chiến tranh, hần cũng biết ngự giá thân chinh không phải là hưởng thụ, lần đầu tiên ly khai cung thất, hần không có mang Dực Cánh theo. Cũng không biết phải đi bao lâu, nhưng Hạng Thiên Khải không muốn nhìn thấy Dực Cánh, bởi vậy Phi Nhiễm dẫn theo mấy đệ tử cùng hần đồng hành. Hạng Thiên Khải cũng biết hành quân chiến tranh khổ cực, hần ngồi trên lưng ngựa đã mấy ngày, hai chân tê liệt khó chịu, thân là hoàng thượng nào có thể lộ ra là mình không thể chịu khổ,

dáng dấp sợ hãi, làm như vậy tướng sĩ phía dưới sẽ xem thường, Hạng Thiên Khải khẽ cắn môi, kiên trì trụ. Trong lòng Hạng Thiên Khải tưởng niệm Kỳ Duyên, hẳn có kết cục ngày hôm nay là do năm đó không nghe Kỳ Duyên khuyên can. Hạng Thiên Khải diện vô biểu tình liếc mắt nhìn Phi Nhiễm, dung mạo của Phi Nhiễm còn trẻ, đầu giống một lão giả, tuy rằng hắc niên kỉ không nhỏ, nhưng dung quang toả sáng, nhìn qua không đến ba mươi tuổi. Hạng Thiên Khải phát hiện tiên tri đều dung nhan bất lão, hẳn cũng kỳ quái. Hạng Thiên Khải sờ sờ mặt mình, khóe mắt xuất hiện vết nhăn, đây là căn cứ xác minh tuổi tác.

“Phi ái khanh, trầm nghĩ sắp đến thành trì bị Tề quốc chiếm đóng, lần này xuất chiến người có cao kiến gì?” Hạng Thiên Khải vẽ mặt ôn hoà, hướng Phi Nhiễm hỏi.

“Thần đêm qua bói toán, người Tề quốc sẽ đặt bẫy, bọn họ sẽ phục kích ở dưới Hoành Sơn. Chúng ta chia làm hai đường, một đường đánh lên đại doanh Tề quốc, một đường cùng quân đội Tề quốc giao chiến.” Phi Nhiễm suy nghĩ một chút, nói.

“Mong lời tiên đoán của người là chuẩn xác.” Hạng Thiên Khải quay sang, trầm mặc không nói, trong lòng hẳn hiểu rõ binh mã của mình đều là dân phu bị điều động, sao có thể là đối thủ của quân đội Tề quốc được huấn luyện kĩ càng, nhưng bọn họ cũng muốn hợp lại một chút. Súc sinh trước khi chết còn muốn giãy dụa cầu sinh, huống chi hẳn là người đứng đầu một quốc gia.

Quân đội của Vệ quốc dừng lại trước Hoành Sơn tu kiến đại doanh, Hạng Thiên Khải lặng im lắng nghe lời nói của các tướng sĩ, trong lòng bọn họ đại đa số mong muốn xuất hiện kỳ tích, bọn họ hi vọng đánh một trận có thể đẩy lui Tề quốc. Hạng Thiên Khải đã bị đả kích, không ôm bất luận mong muốn gì, trên mặt hẳn lộ vẻ tươi cười, trong lòng lệ chảy xuôi. Phi Nhiễm thấy hẳn dị thường trầm mặc, liền xung phong nhận việc: “Hoàng thượng, thần thống lĩnh đại quân đánh đại doanh của Tề quốc, ý người thế nào.”

Ảo thuật của Phi Nhiễm là cao siêu nhất trong những tiên tri ở đây, trong mắt Hạng Thiên Khải lờ ra một tia sáng, ảo thuật cao siêu của Phi Nhiễm đánh hạ đại doanh Tề quốc, chúng ta có lẽ còn cơ hội cứu vãn.

“Hảo, Phi ái khanh thống lĩnh mười vạn nhân mã đánh đại doanh Tề quốc, người đã tiên đoán Tề quốc phục kích chúng ta tại Hoành Sơn, đại doanh của bọn họ tất nhiên trống rỗng, trầm mong rằng trời phù hộ chúng ta đạt được thắng lợi.” Hạng Thiên Khải có được nụ cười hiếm hoi, hẳn muốn thắng lợi, nếu lần này thua bọn hắn sẽ không còn đứng dậy được.

Phi Nhiễm tự tin tràn đầy, lần trước đệ tử của hắn trong giao tranh vận dụng ảo thuật đều bị tàn sát, những người hắn coi trọng đã chết không ít, Phi Nhiễm mắt mở trừng trừng nhìn các đệ tử Tổ Văn cung sau khi ra ngoài, máu chảy đầm đìa trở về, có người chết trong loạn quân, thi thể cũng không còn, kế hoạch hắn xây dựng gần như thất bại, Phi Nhiễm nhớ tới Đao Mộc Đình cùng Kỳ Duyên, hận nghiền chặt hai hàm răng. Còn có tên Đao Mộc Thanh Lam không tin vào tiên tri kia, Đao Mộc gia đáng chết.

“Bệ hạ, thần không giết chết Đao Mộc Đình không trở lại.” Đôi mắt của Phi Nhiễm tối sầm lại, lập tức ngẩng đầu lên, thống lĩnh đệ tử của mình ly khai.

Hạng Thiên Khải nhìn theo bọn họ rời đi, mong muốn chiến dịch lần này có thể thắng lợi, Hạng Thiên Khải quên rằng Đao Mộc gia tộc đang trả thù, chiến tranh lần này là Đao Mộc gia cường liệt báo thù.

Phi Nhiễm thống lĩnh nhân mã một đường hành quân gấp, hẳn dự kiến đại doanh Tề quốc trống rỗng, binh lực tập trung tại Hoành Sơn phục kích, bởi vậy hắn lao thẳng tới đại doanh Tề quốc mà không chuẩn bị. Phi Nhiễm cũng không phải là tướng quân gì, thật ra bên người hắn cũng có mấy tướng quân theo cùng, thế nhưng quan chức không bằng cao hắn, nên bọn họ đành phải nghe lệnh Phi Nhiễm. Vì vậy tiên tri thống lĩnh những tướng quân này, tướng quân thống lĩnh binh sĩ của bọn họ, cứ như vậy tiến sát đại doanh Tề quốc.

Vệ quốc nhìn thấy đại doanh Tề quốc, thập phần kinh ngạc, hàng rào giống như tường thành, phía trước còn có một đạo chiến hào. Cung nỏ khí giới được sắp thành hàng trên lỗ châu mai, tướng sĩ của Tề quốc đã sớm nhận được tin tức, chuẩn bị ứng chiến. Dạ Dương cùng Long Uyên đứng ở trên hàng rào tự mình chỉ huy, Đao Mộc Đình nghe thám tử nói tiên tri mang theo mười vạn nhân mã đến, trong lòng cảm thấy bất hảo. Binh lực của bọn họ, đại bộ phận tập trung tại Hoành Sơn, vì vậy lập tức phái khoái mã báo tin cho Đao Mộc Thanh Lam. Hắn phải chống đỡ đến khi kỵ binh của Đao Mộc Thanh Lam trở về trợ giúp.

Phi Nhiễm nheo con mắt lại, quân doanh của Tề quốc phòng thủ nghiêm mật, hấn đi lên phía trước, vung tay lên, binh sĩ đều dừng cước bộ, triển khai trận hình. Nhưng xem những binh sĩ này bày binh bố trận chậm chạp, Đao Mộc Dĩnh liền biết bọn họ không được huấn luyện. Đại đa số đều là lần đầu ra trận, sao có thể so sánh với binh sĩ Tề quốc.

“Bạch y tiên tri kia là Phi Nhiễm sao?” Đao Mộc Dĩnh liếc mắt thấy bạch y tiên tri, nhan sắc của hấn nổi bật trong đông đảo binh sĩ Vệ quốc y phục hồng sắc (màu đỏ), thập phần chói mắt.

“Phi Nhiễm là sư phụ của Kỳ Duyên, vậy hấn hấn là một lão giả, sao có thể trẻ như vậy.” Dạ Dương kỳ quái hỏi.

“Tiên tri đều là dung nhan bất lão.” Đao Mộc Dĩnh mơ hồ cảm giác được vì sao mình không thể nào lớn lên, tu luyện tâm pháp Tam Thập Tám Thiên, lúc hấn tu đến tầng mười tám, thời gian phẳng phất đã dừng lại, hấn không hề sinh trưởng. Cả đời này hấn sẽ là bộ dáng thiếu niên, mộng tưởng cao tráng khôi ngô của Đao Mộc Dĩnh, đời này cũng không có khả năng thực hiện.

“Tiên tri đúng là yêu tinh, bọn họ không phải người.” Long Uyên cho ra kết luận như vậy.

“Đại quân bọn họ đánh lên quân doanh của chúng ta, làm sao bọn họ biết kế hoạch, là ai an bài bọn họ hành động.” Dạ Dương nói.

“Là Phi Nhiễm dự kiến. Tiên tri cũng có thể tiên đoán, bọn họ có chính đạo, trong lòng yên tĩnh một thời gian, bọn họ có khả năng thấy tương lai. Thế nhưng thấy tương lai tràn ngập chuyện xấu, cũng không thể ngăn cản được.” Đao Mộc Dĩnh nói. Kiếp trước hấn bị tiên tri hại chết, kiếp này lại tu tập tâm pháp của tiên tri. Không nghĩ tới mình cũng có một cái danh hào tiên tri, Đao Mộc Dĩnh cười tự giễu.

“Tuy binh lực của chúng ta ít, chỉ có tám vạn nhân mã, bọn họ có mười vạn cũng chẳng sao, mười vạn nhân thương xúc thành quân (người bình thường hợp thành quân), chưa từng trải qua chiến tranh tôi luyện, đều là mới lên chiến trường, là đến nơi đây chịu chết.” Dạ Dương nhìn bọn họ bày binh bố trận, liền nhìn ra những sĩ tốt Vệ quốc tổ chất không cao, tâm lý cũng không tự tin, có binh sĩ cầm tấm chắn còn run tay, nhất gan!

“Ta muốn xem bọn hấn làm sao tiến công.” Đao Mộc Dĩnh đứng ở bên cạnh Dạ Dương, hấn rút ra Trảm Nguyệt đao, Trảm Nguyệt đao phát sinh một trận thanh âm rung động.

Phi Nhiễm liêu khởi ống tay áo, lộ ra cánh tay, trên cánh tay có một hình xăm kim long, chỉ thấy kim long bỗng nhiên hóa thân thành một kim long (rồng bạc) chân chính, thân thể thật lớn sáng quắc chói mắt, kim long nhảy lên dựng lên, Phi Nhiễm thả người nhảy lên lưng kim long, hấn rút ra hàng ma xử, đánh, chỉ thấy giữa không trung mây đen rậm rạp, những đám mây hắc sắc cuộn cuộn kéo đến, từng đạo sấm sét trắng hướng hàng rào của đại doanh Tề quốc bổ tới. Quân sĩ Tề quốc trong lòng giật mình, Đao Mộc Dĩnh cao giọng quát: “Không nên kinh hoảng, giữ nghiêm phòng tuyến, bản vương thu thập lão cá chạch này!”

Đao Mộc Dĩnh cầm lấy một cây trường mâu, cố sức nhảy một cái, hạ xuống đất, đặt trường mâu trên mũ giáp của mình. Chỉ thấy ngân quang lóe ra, trên đầu ngân sắc quang mang tích tụ càng nhiều, chậm rãi phân tán, hình thành một đạo ngân sắc phòng hộ đại doanh Tề quốc. Binh sĩ kinh ngạc trừng lớn hai mắt, chỉ thấy sấm sét chém thẳng vào hàng rào, chạm đến ngân sắc quang mang, liền biến mất không gặp.

“Quá thần kỳ!” Long Uyên tán thán.

“Bình nhi, không phải Bình nhi, Hiếu thân vương điện hạ thực sự là tài giỏi.” Dạ Dương cũng tán thán.

Phi Nhiễm vừa thấy ảo thuật của mình bị phá giải, sắc mặt trầm xuống, lập tức biến hóa, kim long hé miệng ra, phun những cột nước cuộn cuộn, cột nước hóa thân thành cơn sóng động trời hướng về hàng rào kiên cố.

“Hừ!” Đao Mộc Dĩnh vững vàng đứng trên mặt đất, đại địa run rẩy, bọn lính lung lay lắc lắc đứng bất ổn. Đao Mộc Dĩnh giơ Trảm Nguyệt đao lên, chém mạnh trên mặt đất một cái. Binh sĩ đứng trên tòa thành kinh hô một tiếng, chỉ thấy chiến hào xuất hiện một vết nứt lớn, sau đó đại địa bị chia làm hai nửa, toàn bộ cơn sóng chảy vào trong khe hở.

Sắc mặt Phi Nhiễm càng thêm xấu xí, Phi Nhiễm xuất ra một cây quạt, cổ sức quạt, một cơn lốc hùng dũng hướng hàng rào, tiếng gió thổi hung mãnh như long ngâm hổ gầm, muốn vùi lấp đại doanh Tề quốc.

Đoan Mộc Dĩnh nhật trên mặt đất một mảnh lá cây rơi, trong đại địa trườn ra vô số dây, dây kéo dài viễn phương, cấp tốc trưởng thành tạo nên đại thụ to lớn, tán cây che mặt trời, ngăn trở bão cát.

Phi Nhiễm tức giận, mặt co quắp, ảo thuật của Đoan Mộc Dĩnh cùng hấn tương xứng, hấn nghĩ đi nghĩ lại, có Kỳ Duyên âm thầm chỉ, khẳng định Đoan Mộc Dĩnh rất lợi hại. Lại nghĩ tiếp, mình là sư phụ Kỳ Duyên, thế nào có thể bị đồ đệ của Kỳ Duyên đánh bại. Bỗng Đoan Mộc Dĩnh nhảy dựng lên, tay cầm Trảm Nguyệt đao đứng trên tán cây, gió mát cuốn cuộn tung bay mái tóc tử sắc, Đoan Mộc Dĩnh mỉm cười dưới ánh mặt trời, đặc biệt xinh đẹp. Hấn có ý định hướng Phi Nhiễm khiêu chiến, trong nháy mắt đại thụ khai ra những đóa hoa tử sắc, cánh hoa bay lượn khắp bầu trời vây quanh binh sĩ Vệ quốc. Trong quân trận Vệ quốc phát sinh tiếng kinh hô, những cánh hoa bỗng nhiên biến thành gió lớn, khiến những binh sĩ này bắt đầu đứng xiêu vẹo. Quân trận Vệ quốc hỗn loạn, Phi Nhiễm vung tay lên, một trận lông vũ, đẩy lui toàn bộ gió.

“Bản lĩnh của người thực không nhỏ, Kỳ Duyên dạy cho người, vậy hấn có dạy cho người cách câu dẫn nam nhân thế nào không?” Phi Nhiễm mở miệng sẽ không có hảo ngôn ngữ, toàn lời châm chọc.

“Kỳ Duyên sư phụ là người tốt, không giống Phi Nhiễm đại sư mưu mô xảo quyệt, muốn đồ đệ mình câu dẫn quốc chủ, mưu toan khống chế thiên hạ.” Đoan Mộc Dĩnh nhớ tới lời nói của Mạch Mộc, nhớ tới bi ai của Mạch Mộc, trong lòng muốn giết Phi Nhiễm tức khắc. Ngẫm lại kiếp trước mình chết là do tiên đoán của tiên tri, hấn càng thêm căm hận Phi Nhiễm.

“Nói vậy, người không nên ngậm máu phun người, ta là đại tiên tri thiên hạ đệ nhất, sao có thể làm chuyện xấu xa như thế. Ta đối với Vệ quốc quốc chủ trung thành và tận tâm, sao lại muốn khống chế thiên hạ.” Trong lòng Phi Nhiễm căm giận, thầm nghĩ, làm thế nào hấn biết mục đích của mình? Đoan Mộc bộ tộc chết tiệt, bọn họ đều phải chết!

“Trung thành và tận tâm, lúc người hãm hại Tấn quốc quốc chủ, có nghĩ qua người Tấn quốc sẽ trả thù. Các người hãm hại nhị ca ta, có từng nghĩ tới Tề quốc chúng ta sẽ trả thù. Tự cho là đúng, tự cao tự đại, người cho là người là ai, sao thần có thể có loại sứ giả dễ tiện vô sỉ như người, từ lâu người đã không phải là thần sứ.” Đoan Mộc Dĩnh châm chọc khiêu khích, Phi Nhiễm tức giận toàn thân đều run, Phi Nhiễm luôn nghe những lời khen tặng và tôn kính, hấn chưa từng cảm nhận tư vị bị người nhục mạ. Ngày hôm nay Đoan Mộc Dĩnh dám mở miệng nói ra, hấn cực kỳ giận dữ, Đoan Mộc Dĩnh, ngày hôm nay là ngày chết của người.

“Hừ, nói thật dễ nghe, người cùng phụ thân mình loạn luân. Người trong thiên hạ nhìn một cái, hoàng tử của Đoan Mộc gia cùng với phụ thân cấu kết, đồi phong bại tục, còn có mặt mũi nào đến nơi đây.” Phi Nhiễm bất chấp, có cái gì nói cái đó, cái gì khó nghe thì càng tốt.

“Đại tiên tri, bản vương cho rằng đây là người đồ kỵ bản vương được phụ thân sủng ái, người đã từng hướng phụ hoàng ta nêu ý kiến muốn phụ hoàng giết ta, phụ hoàng không nghe người, người nói chúng ta cấu kết, loạn luân. Một tiên tri dám chõ mõm vào quần Đoan Mộc gia chúng ta, người cho rằng người là bá chủ thiên hạ sao, cái gì cũng đều phải nghe người sao!” Đoan Mộc Dĩnh giờ Trảm Nguyệt đao chỉ thẳng vào Phi Nhiễm, hai con người ám tử sắc lộ vẻ chết chóc.

Bỗng nhiên Phi Nhiễm quát một tiếng, kim long ngựa đầu phát sinh thật dài ngâm nga, hé miệng lao thẳng tới hướng Đoan Mộc Dĩnh, Đoan Mộc Dĩnh lóe thân né tránh công kích, kim long bỗng nhiên phun ra hỏa diễm, thẳng phía rừng cây.

Đoan Mộc Dĩnh cũng là ngựa mặt lên trời huyết sắc dài, một trận cuồng phong thổi bay, hỏa diễm đổi hướng sang quân trận Vệ quốc, Phi Nhiễm thấy bất hảo liền thu hồi ảo thuật, lại nhìn thấy phía sau Đoan Mộc Dĩnh dấy lên lửa cháy hùng hực, một thật con chim đại bàng thật lớn bay lên trời, đôi cánh hỏa diễm kim sắc che đầy thiên nhật, Đoan Mộc Dĩnh thả người nhảy trên lưng đại bàng, cầm trong tay Trảm Nguyệt đao cùng Phi Nhiễm giao chiến. Phi Nhiễm rút bảo kiếm, nếu như ngày hôm nay bại dưới tay Đoan Mộc Dĩnh, thanh danh sẽ bị hủy. Kiếm thuật của hấn thực tốt, nhưng đao pháp của Đoan Mộc Dĩnh càng tốt hơn. Hai người giữa không trung đánh tới trên mặt đất, người tới ta đi, đánh giáp lá cà. Đại bàng cùng kim long đấu một chỗ, móng vuốt của đại bàng sắc bén không gì sánh được, vốn long là thức ăn của diều, đại bàng nhìn thấy kim long thì cực kỳ hưng phấn. Kim long khẳng định sẽ bị nó ăn tươi, liều mạng phản kháng, thậm

chí phun lửa, dùng hết pháp thuật, kim điêu không hề sợ hãi, móng vuốt sắc bén nắm kim long, bay thẳng tận trời, sau đó ném kim long trên mặt đất, cố sức nghiền, hé miệng gặm nhấm, lắc lư bẻ gãy.

Đoan Mộc Dĩnh nhân lúc Phi Nhiễm lơ là vì kim long, liền một đao bổ tới, Phi Nhiễm né qua, chợt nghe một tiếng nổ, bảo kiếm của hắn bị Trảm Nguyệt đao bẻ gãy, chính mình bị một vết thương. Phi Nhiễm thấy Đoan Mộc Dĩnh tiếp tục hướng hắn bổ tới, hoảng sợ ngã trên mặt đất, cấp tốc đứng lên, chật vật chạy trở lại quân trận. Đoan Mộc Dĩnh không đuổi theo hắn, thả người nhảy, trở lại hàng rào phòng vệ. Lúc này kim long triệt để bị kim điêu nuốt sạch, kim điêu thỏa mãn kêu một tiếng trường minh.

“Ha ha a.” Giữa không trung truyền đến một trận cười khê thanh, trong thiên địa xuất hiện một vị nữ thần xinh đẹp vận kim giáp, trong tay nàng nắm một trường thương kim sắc hỏa diễm. “Chu Tước, ngươi thực không nghe lời, thế nào chạy đi ra.”

Kim điêu giữa không trung biến hóa thành Chu Tước điêu, nhu thuận bay về trên vai của chủ nhân. Nữ thần sững ái sờ sờ lông Chu Tước, “Hảo hài tử, ăn no rồi sao. Ngươi đúng là hài tử bướng bỉnh, lần này lại bảo hộ hậu duệ của ta, trở lại tướng thưởng ngươi.” Nữ thần cười mang theo Chu Tước chậm rãi tiêu thất.

Tất cả binh sĩ Tề quốc đều quỳ trên mặt đất, sùng bái tổ tiên bọn họ. Bọn họ là hậu duệ của chiến thần, lời nói không giả, chiến thần phái Chu Tước điêu đến bang trợ bọn họ. “Chiến thần, tổ tiên của chúng ta, được người chúc phúc, tử tôn sẽ bách chiến bách thắng!” Đoan Mộc Dĩnh dẫn đầu cầu khẩn, chân thành nói. Người Tề quốc đều quỳ trên mặt đất cùng Đoan Mộc Dĩnh cầu khẩn, thành kính không gì sánh được.

“Ha ha a, bọn nhỏ, dùng tiên huyết của địch nhân chứng minh các ngươi là huyết mạch của chiến thần a.” Giữa không trung truyền đến tiếng cười khê thanh của nữ nhân, chiến sĩ Tề quốc sôi trào, giống như là chuẩn bị cắt tiết gà (câu này không phải ta chém a~), hưng phấn không gì sánh được, hô muôn năm.

Long Uyên nhíu lông mày, hoài nghi nói: “Vị nữ thần chiến tranh kia có phải là ảo thuật của Đoan Mộc Dĩnh không, để khích lệ chiến sĩ.”

“Quần hần thật hay giả, ngươi xem sĩ khí tăng vọt, những binh sĩ này có thể lấy một chọi mười, mười vạn ô hợp đã là cái gì.” Dạ Dương vừa cười vừa nói, hắn phi thường tự tin, lúc ảo thuật biến mất là lúc bắt đầu chiến đấu thực sự.

Đoan Mộc Dĩnh vừa nhìn Phi Nhiễm đại bại, trong lòng thả lỏng, ngã về phía sau, Dạ Dương tay mát lạnh tiếp được thân thể thiếu niên. Đoan Mộc Dĩnh tiêu hao quá nhiều thể lực nên hôn mê, Long Uyên ôm lấy Đoan Mộc Dĩnh đưa hắn vào trong doanh trường nghỉ ngơi.

Chiến tranh mở màn, hồng sắc sóng triều hướng hàng rào phòng ngự, Dạ Dương điều binh khiển tướng, trong hắc sắc pháo đài vạn tiễn tề phát, như vũ bão. Binh sĩ Tề quốc chưa từng khí thế như hôm nay, bọn họ tin tưởng vững chắc mình thực sự là hậu duệ của chiến thần, chiến thần đang phù hộ bọn họ.

89. Chương 89

Trình Thu Vũ lo sợ bất an, nghe được tiếng động lớn xôn xao bên ngoài đại trường, trống trận rung trời, Vệ quốc đang giao chiến với Tề quốc. Đoan Mộc Dĩnh cùng Phi Nhiễm đánh nhau, sức cùng lực kiệt mà mê man. Trình Thu Vũ mò mẫm đến ngồi bên cạnh Đoan Mộc Dĩnh, tay thăm dò mọi nơi, rốt cục mò được Trảm Nguyệt đao bên giường, Trình Thu Vũ nghĩ, vạn nhất địch nhân vọt đến, hắn còn có một binh khí phòng thân, mắt mình mù, không thể bảo hộ đệ đệ, chí ít không để mang thêm phiền phức, nếu bị địch nhân khống chế thì tự mình kết thúc. Trình Thu Vũ chặt cầm chặt Trảm Nguyệt đao, khẩn trương bất an chờ đợi.

Đoan Mộc Thanh Lam thống lĩnh đại quân mai phục tại Hoành Sơn chuẩn bị cùng Hạng Thiên Khải giao tranh, hắn chưa kịp bày bố thật tốt thì xa xa thấy một con khoái mã chạy vội mà đến, người trên ngựa vẫn chưa vận khôi giáp, Đoan Mộc Thanh Lam nhìn kỹ, là Bạch Yến.

“Hoàng thượng, tiên tri Vệ quốc biết được kế hoạch mai phục của chúng ta, hắn dẫn theo đại lượng nhân mã đánh lên đại doanh.” Bạch Yến thở hổn hển nhảy xuống ngựa, thanh âm khàn khàn.

“Cái gì, vậy Dĩnh nhi không có việc gì chứ.” Đoan Mộc Thanh Lam lo lắng cho an nguy của Đoan Mộc Dĩnh.

“Thần đi ra viện binh, không biết tình trạng hiện tại.” Bạch Yến nói.

Đoan Mộc Thanh Lam cùng Đoan Mộc Ngọc Hàn nóng nảy, một người là lo lắng Đoan Mộc Dĩnh, một người là lo lắng Trình Thu Vũ. “Ngọc Hàn lập tức thống lĩnh tam vạn kỵ binh đánh lên phía sau Phi Nhiễm, trợ giúp đại doanh. Bất luận là ai diệt trừ Phi Nhiễm, trăm đầu thăng quan cho hắn.”

Đoan Mộc Ngọc Hàn truyền lệnh xuống phía dưới, hắn thống lĩnh tám vạn kỵ binh quay đầu ngựa lại, hướng đại doanh Tề quốc chạy vội đi. Đoan Mộc Ngọc Hàn lo lắng, Phi Nhiễm nghìn vạn lần không được phá đại doanh, Trình Thu Vũ nghìn vạn lần không được gặp chuyện không may. Áo thuật của Phi Nhiễm cao siêu, Dĩnh nhi có thể là đối thủ của hắn sao, vạn nhất thất bại... Đoan Mộc Ngọc Hàn không khỏi vì lão bà và đệ đệ của mình mà lo lắng.

Vết thương của Phi Nhiễm không sâu, quân y băng bó trị liệu cho hắn, hắn cảm thấy thể lực chống đỡ hết nổi, thở dài một hơi, ngồi xuống nghỉ ngơi. Phi Nhiễm xem các tướng quân chỉ huy binh sĩ Vệ quốc, hướng hắc sắc pháo đài điên cuồng tiến công. Binh sĩ Tề quốc canh phòng nghiêm ngặt tử thủ, binh sĩ Vệ quốc chết trận không ít. Thi thể nằm vương vãi trên mặt đất, có những binh sĩ Vệ quốc còn không dám lao ra, nhưng bị tướng quân cường bức xung phong lên trước, Phi Nhiễm không khỏi nhíu mày.

“Chờ ta nghỉ ngơi một chút, sau đó hướng bọn họ khiêu chiến, giết bọn hắn một phiên giáp không để lại.” Phi Nhiễm nói. Lập tức hắn nhớ tới Đoan Mộc Dĩnh, không khỏi có chút kiêng kỵ, chẳng lẽ thiếu niên này là khắc tinh của mình, chuyên môn đối phó với mình. Rõ ràng là đồ tôn, hết lần này tới lần khác ảo thuật cao hơn, mình thua dưới tay của hắn, nói ra thật quá khó nghe. Phi Nhiễm nghĩ nên làm sao để hòa nhau một ván.

Dạ Dương cùng Long Uyên thật có thể nói là đẫm máu hăng hái chiến đấu, đánh lui từng địch nhân tiến công, hai người tử thủ phòng tuyến đợi cứu binh. Nếu như người đối với thần sản sinh tín niệm thực sự, bọn họ sẽ liễu lĩnh vì thần hiến thân. Binh sĩ Tề quốc chính là xuất phát từ vì thần hiến thân mà liều mạng, bọn họ không sợ chết, bọn họ dũng cảm đối diện địch nhân, tín niệm khiến cho bọn họ kiên định. Dạ Dương nhìn những chiến sĩ không sợ chết này, trong lòng nhất thời minh bạch dụng ý của Đoan Mộc Dĩnh, hắn dùng ảo thuật kích lệ những chiến sĩ này, canh phòng nghiêm ngặt tử thủ đợi cứu viện.

“Người Vệ quốc điên cuồng, chúng ta so với bọn hắn càng điên cuồng hơn. Đánh bại bọn họ, biểu hiện chúng ta hậu duệ của chiến thần.” Dạ Dương cao giọng hô. “Vì thần mà chiến!”

Sức mạnh tinh thần có thể cản trở tất cả, binh sĩ Tề quốc dựa vào tinh lực của thần, bọn họ dùng tảng đá ném, dùng đao chém giết, con mắt trừng rất lớn, đầy tơ máu, tử thủ đến cùng, “Vì thần mà chiến, chúng ta là hậu duệ của chiến thần.” Bọn họ không còn lý trí, tinh thần thác loạn.

Phi Nhiễm thấy sắp thua, hắn muốn dùng ảo thuật, thế nhưng thể lực chống đỡ hết nổi, tinh thần lực thiếu, vô pháp sử dụng, hắn cầm lấy một bảo kiếm, muốn nêu gương cho binh sĩ, thống lĩnh nhân mã xung phong. Bỗng phía sau bọn hắn một trận đại loạn, có người đánh lên bọn họ.

“Phi Nhiễm đại nhân, không tốt, kỵ binh Tề quốc đánh lên phía sau chúng ta.” Một sĩ tốt thất kinh hướng hắn báo cáo. Phi Nhiễm vừa nghe, lập tức lên ngựa thống lĩnh một nhóm người chạy về phía sau nghênh địch.

Đoan Mộc Ngọc Hàn cấp thiết muốn gặp Trình Thu Vũ, muốn thấy hắn bình an vô sự. Đoan Mộc Ngọc Hàn xông vào trước, hắn muốn lập tức giết Phi Nhiễm, tiêu diệt địch nhân ở đây. Trường mâu trong tay Đoan Mộc Ngọc Hàn như biến thành bùa đòi mạng, gặp một người giết một người, nơi nào đi qua, trên mặt đất tất cả đều là thi thể của binh sĩ Vệ quốc.

Phi Nhiễm đứng trong đám binh sĩ hỗn loạn, y bào bạch sắc phi thường nổi bật. Hắn tự biết mình không phải là đối thủ của Đoan Mộc Ngọc Hàn, liền cố ý thả chậm cước bộ, muốn các tướng quân Vệ quốc vượt lên trước hắn nghênh chiến Đoan Mộc Ngọc Hàn, hắn muốn tiếp cận lên hạ thủ lúc Đoan Mộc Ngọc Hàn cùng tướng lĩnh Vệ quốc giao chiến.

Phi Nhiễm vừa định âm thầm bắn tên, một đạo thân ảnh xẹt qua nhanh chóng, lưới kiếm sắc bén xoẹt qua người hắn. Phi Nhiễm không kịp né tránh, chỉ cảm thấy tê rần, cánh tay của mình bị mất một đoạn. Phi Nhiễm đau đớn ôm tay lẫn lộn trên đất. Bạch Yến cầm trong tay đoản kiếm, một cước đá trụ Phi Nhiễm,

“Muốn đánh lên Vương gia nhà ta, ta cũng cho người biết thế nào là trộm đạo đâm sau lưng, người như người cũng làm tiên tri, ngày hôm nay ta sẽ đưa người đến đoàn tụ với thần của người.”

“Người lớn mật, ta là sứ giả của thần, người giết ta thần sẽ nghiêm phạt người.” Phi Nhiễm liều mạng giãy dụa, Bạch Yến mặc kệ cái gì là nghiêm phạt với không nghiêm phạt, nàng muốn tưởng thưởng. Bạch Yến chém một kiếm xuống phía, cắt lấy đầu Phi Nhiễm. Dùng vải bao lại cái đầu đang chảy máu đầm đìa, Bạch Yến vui vẻ treo nó bên hông, phi thân đi. (^o^ nữ hiệp)

Mười vạn nhân mã Vệ quốc bị hai mặt công kích, thảm bại mà hốt hoảng đào tẩu, thi thể Phi Nhiễm được khiêng đi. Hắc sắc pháo đài phát sinh trận trận tiếng hoan hô, đại môn quân doanh Tề quốc mở rộng. Kỵ binh của Đao Mộc Ngọc Hàn trở lại pháo đài, tất cả mọi người nhảy nhót chúc mừng bọn họ thắng lợi, binh sĩ trấn thủ pháo đài đều nói với các kỵ binh: “Người Tề quốc là hậu duệ của chiến thần, ngày hôm nay chúng ta nhìn thấy nữ thần chiến tranh, nàng phù hộ chúng ta thu được thắng lợi.” Sau đó những kỵ binh này phi thường ước ao, cảm thán vì sao chúng ta không được nhìn thấy nữ thần.

Dạ Dương cùng Long Uyên nghe binh sĩ đích đồn đãi, cũng mặc kệ, tùy bọn hắn truyền lan tin tức.

Trình Thu Vũ nắm Trảm Nguyệt đao nghe được bên ngoài hành quân lặng lẽ, chẳng bao lâu truyền đến tiếng hoan hô, chẳng lẽ chúng ta thắng lợi. Trình Thu Vũ lộ vẻ vui mừng, hất bỏ Trảm Nguyệt ra, nghe được binh sĩ bên ngoài náo nhiệt, hô lớn bọn họ gặp được nữ thần chiến tranh, Trình Thu Vũ nghĩ thật đáng tiếc, nếu như con mắt không mù, hẳn nhất định nhìn thấy nữ thần chiến tranh. Nghe cước bộ vội vã, hình như là tiếng bước chân của Đao Mộc Ngọc Hàn, không phải hắn theo hoàng thượng cùng nhau đi sao, thế nào đã trở về. Trình Thu Vũ nhẹ giọng hỏi: “Là Ngọc Hàn đã trở về sao?”

“Là ta. Ta lo lắng người, phụ hoàng nhìn ra ta lo lắng người, muốn ta mang binh trở về công kích binh sĩ Vệ quốc đánh lên đại doanh.” Đao Mộc Ngọc Hàn đi tới trước mặt Trình Thu Vũ, thở dài một hơi, người mình thích không việc gì hắn cảm thấy trong lòng thả lỏng. Đao Mộc Ngọc Hàn cầm tay Trình Thu Vũ, dìu hắn đứng lên, đến ngồi bên cạnh bàn. Đao Mộc Ngọc Hàn nhìn thoáng qua Đao Mộc Dĩnh nằm mê man trên giường, kỳ quái hỏi: “Lục đệ làm sao vậy, sao hắn lại mê man bất tỉnh?”

“Hắn cùng Phi Nhiễm đấu ảo thuật, đánh bại Phi Nhiễm, nhưng chính mình lại rơi vào tình trạng kiệt sức nên hôn mê. Bạch phát ma y đã xem cho hắn, không có trở ngại.” Trình Thu Vũ nói.

Đao Mộc Ngọc Hàn vừa cười vừa nói, “Không nghĩ tới ảo thuật của lục đệ lợi hại như vậy, ta xem Tề quốc không cần có đại tiên tri, có lục đệ là đủ rồi.”

“Ta cũng không ngờ tới hắn lợi hại như vậy.” Trình Thu Vũ vừa cười vừa nói. “Ngọc Hàn người không thụ thương chứ, ta rất lo lắng cho người, mắt ta mù không thể làm gì, ta cứ như vậy thấp thỏm bất an, sợ người xảy ra sự.”

Lo lắng ta là quan tâm ta, quan tâm ta là yêu ta. Đao Mộc Ngọc Hàn nghĩ tới đây liền ôm Trình Thu Vũ vào trong lòng, hôn vắn lên môi hắn, “Ta thích người lo lắng ta, người lo lắng ta nhiều một chút ta sẽ càng hài lòng.”

“Người thật là.” Trình Thu Vũ có chút xấu hổ, thuận theo tựa trong lòng Đao Mộc Ngọc Hàn, hưởng thụ ôm ấp yêu thương.

Hạng Thiên Khải nhận được tin Phi Nhiễm chiến bại, thấy thi thể Phi Nhiễm bị người khác cắt đầu mang đi, thở dài, trời muốn ta vong! Hạng Thiên Khải sai người hảo hảo an táng Phi Nhiễm, hiện tại hắn muốn trông thấy Kỳ Duyên, dù cho Kỳ Duyên dẫn hắn đi vào bấy hắn cũng không để ý.

“Ngày mai cùng Tề quốc quyết một trận tử chiến, chúng ta không thể ngồi chờ chết.” Hạng Thiên Khải thì thào lẩm bẩm.

“Bệ hạ, ta cho rằng tiên đoán của tiên tri Phi Nhiễm không thật.” Một vị tướng quân nói.

“Nói một chút chủ ý của người.” Hạng Thiên Khải hỏi.

“Hắn nói đại doanh Tề quốc trống rỗng, hắn dẫn theo mười vạn nhân mã đánh lên, thế nhưng mười vạn nhân mã toàn bộ hủy ở bên ngoài đại doanh Tề quốc. Là Tề quốc sớm có chuẩn bị, đại doanh của bọn họ

cũng không trống rỗng.” Vị tướng quân này giương mắt nhìn dáng dấp trầm tư của Hạng Thiên Khải, tựa hồ tin tưởng phán đoán của mình, vì vậy hắn nói tiếp: “Thần nghĩ bọn họ chia làm hai đường bao vây tiêu diệt chúng ta là thật, nhưng chủ lực của bọn họ ở lại đại doanh, muốn chúng ta đánh lên đại doanh, tiêu diệt nhân mã của chúng ta.”

“Có chút đạo lý.” Hạng Thiên Khải gật đầu, “Dựa theo ý tứ của ái khanh, binh lực của bọn họ lưu ở bên ngoài không phải là chủ lực, chúng ta nên động thủ.”

“Hoàng thượng anh minh, thần kính phục.” Vị tướng quân này không quên khen tặng Hạng Thiên Khải một chút, trong lòng ai cũng sáng tỏ, lần này ba nước liên kết công kích Vệ quốc, quyết tâm yếu chiếm đoạt thổ địa Vệ quốc, thế nhưng làm thần tử, có ai muốn thấy nước mất nhà tan, bọn họ muốn hợp lại liều mạng.

“Hảo, cùng trăm thống lĩnh đại quân tiêu diệt Tề quốc.” Hạng Thiên Khải lại dấy lên mong muốn, hai mắt ảm đạm vô thần của hắn một lần nữa lờ sáng.

“Thần tuân chỉ.” Tướng quân quỳ một gối xuống đất, bái tạ tín nhiệm của Hạng Thiên Khải.

Võ tướng sôi trào, bọn họ ghé tai nhỏ giọng nói nhỏ, bọn họ thấy hoàng thượng đặt quyết tâm tin tưởng, binh tướng giao phó bọn họ, trong lòng âm thầm vui vẻ, nhin không được tương hồ ăn mừng. Hạng Thiên Khải thấy võ tướng ủng hộ quyết định của hắn, mọc lên lòng tin, có thể còn có hi vọng.

Hạ Pháp cùng Kỳ Duyên thống lĩnh binh mã đứng ở ngoài đại doanh Vệ quốc, bọn họ quan sát cách bố trí, so với đại doanh Tề quốc mà nói thực không thể nào kiên cố bằng. Đại doanh của Vệ quốc là do gỗ tạo thành, dùng lửa sẽ thiêu trụi. Binh sĩ phòng thủ tuần tra cũng không nghiêm ngặt, lời nói và việc làm thư giãn, cũng không phải là có sĩ khí của binh sĩ sắp ra trận.

“Hạng Thiên Khải muốn chết, còn muốn mang nhiều người như vậy theo cùng, thực không phúc hậu.” Hạ Pháp thiêu mi, rất không tiết chế nói. Hạng Thiên Khải không xứng làm đối thủ của hắn, hắn nghĩ Hạng Thiên Khải giống như sơn dương đợi làm thịt, chờ hắn ăn.

“Bọn họ còn có thể thắng sao.” Kỳ Duyên nói.”Trước kia bởi vì ta tiên đoán Vệ quốc sẽ bị hủy ở trong tay Hạng Thiên Khải, Hạng Thiên Khải giận dữ trực xuất ta. Bây giờ quốc gia của hắn sắp diệt vong, cuộc chiến này chỉ là sự giãy dụa cuối cùng.”

“Vây vũ điệu hủy diệt cuối cùng là do ta dẫn dắt a.” Hạ Pháp ngửa mặt lên trời cười một tiếng, cố ý phát sinh thanh âm bén nhọn, khiến binh sĩ bắt đầu trào phúng người Vệ quốc vô năng. Nhân mã Tề quốc tiếp cận đại doanh của bọn họ, binh sĩ cũng đã cấp báo cho Hạng Thiên Khải, tiếng cười khiêu khích của Hạ Pháp không dứt bên tai, trong lòng binh lính Vệ quốc ghen một cổ hỏa.

Đại môn quân doanh Vệ quốc chậm rãi mở, Hạng Thiên Khải cùng các tướng quân mang binh ra ứng chiến. Hạng Thiên Khải chẳng có quy tắc hành quân chiến tranh, con mắt mở lớn nhìn chằm chằm Kỳ Duyên, người hắn muốn gặp nhất rốt cục đã xuất hiện trước mắt, buồn cười chính là hiện tại bọn họ song phương đối địch. Kỳ Duyên vẫn đẹp như vậy, một thân xiêm y Đại tể ti của Bạc Nhân tộc, đôi mắt lam sắc như bầu trời, mái tóc hoàng sắc theo gió lay động, năm tháng không để lại dấu tích trên dung nhan của hắn.

“Kỳ Duyên, Kỳ Duyên!” Hạng Thiên Khải thúc mã về phía trước vài bước, hắn lập tức ý thức được đây là chiến trường, hắn thu liễm một chút, bình tĩnh nói.

“Vệ quốc quốc chủ vẫn luôn luôn khỏe, Kỳ Duyên có lễ.” Kỳ Duyên phi thường ôn hòa hành một lễ, hắn quan sát Hạng Thiên Khải, Hạng Thiên Khải không hề hăng hái, còn có chút tư thái mệt mỏi.

Đoan Mộc Thanh Lam thu được thắng lợi, Kỳ Duyên cũng thương cảm cho Hạng Thiên Khải.

“Kỳ Duyên, mấy năm nay ngươi thế nào, trầm rất lo lắng người.” Hạng Thiên Khải rốt cục nói ra ý niệm của bản thân, trong lòng thống khoái rất nhiều.

“Kỳ Duyên vẫn khỏe, đa tạ quốc chủ lo lắng.” Kỳ Duyên khách khí nói.

Hạng Thiên Khải nghe được ngữ khí khách khí của Kỳ Duyên, hiểu rõ chính mình đã trở thành người xa lạ. Hạng Thiên Khải cũng không nói cái gì nữa, từ lâu bọn họ đã không còn là những thiếu niên tính tình mê mê yêu mến nhau, bây giờ bọn họ là nợ nước thù nhà. Hạng Thiên Khải suy nghĩ một chút, không biết làm sao mở miệng nói với Kỳ Duyên.

“Năm đó đánh đuổi người không phải ý tứ của trẫm, Phi Nhiễm và Dực Cánh còn có các tiên tri bức bách trẫm hạ quyết định, trẫm rất bất đắc dĩ.” Hạng Thiên Khải áy náy nói. (^o^ vua kiểu gì)

“Quốc chủ không cần hướng Kỳ Duyên xin lỗi, Kỳ Duyên hiểu rõ, nhiều năm trước quốc chủ của Vệ quốc đã là Phi Nhiễm chứ không phải người, Kỳ Duyên rất thông cảm cho người.” Kỳ Duyên nhìn như ôn hòa, nhưng nói ra thập phần chua ngoa. (^o^ nói thể này còn hơn ột đao a)

“Người đang nói trẫm nhu nhược sao?” Hạng Thiên Khải bị Kỳ Duyên châm chọc, trong lòng rất khó chịu, có thể nói là có chút tức giận.

“Trước đây Kỳ Duyên tiên đoán Vệ quốc sẽ bị hủy trong tay bệ hạ, ngài giận tím mặt, đuổi Kỳ Duyên đi, người xem mấy năm nay người đã làm cái gì, người đã minh bạch vì sao Vệ quốc bị ba nước công kích rồi chứ.” Kỳ Duyên ôn hòa nói.

“Phụ thân, ít nói với phế vật này lời vô ích, hiện tại người là đại thần Tề quốc, phụ thân của Tướng quân, người đâu cần phí lời với kẻ đầu óc ngu ngốc không rõ.” Hạ Pháp cố ý nói, khiêu khích nhìn Hạng Thiên Khải.

Phụ thân! Chẳng lẽ người này là con nuôi của Kỳ Duyên? Nghe nói con hấn là tướng quân, ngày hôm nay vừa thấy quả thực rất có khí thế, còn nói những câu đáng ghét. Sắc mặt Hạng Thiên Khải trầm xuống, hấn muốn giết người dám nhục mạ mình!

90. Chương 90

Hạng Thiên Khải biết rõ sai lầm của mình khiến Vệ quốc bị biệt quốc chiếm đoạt, thế nhưng làm một quốc chủ bị người khác chỉ trích ngay mặt, phi thường xấu hổ. Hạng Thiên Khải tức giận, “Hừ, hảo hảo giáo huấn những kẻ man tộc này cho trẫm, dám nhục mạ trẫm, bọn họ muốn chết!”

Tướng quân Vệ quốc nghe mệnh lệnh, thống lĩnh binh sĩ triển khai trận hình, chủ động xuất kích, Hạ Pháp cong khoe môi, rút loan đao giơ lên cao, binh sĩ phía sau cũng rút loan đao ra, các chiến sĩ Bạc nhân không giống như binh sĩ của Tề quốc, sử dụng binh khí cũng không tương đồng, bọn họ thành thạo sử dụng loan đao, thích mặc khôi giáp chế tác bằng da trâu. Lúc người Vệ quốc bắt đầu xuất kích, Hạ Pháp phát sinh tiếng gào bén nhọn, chiến sĩ Bạc Nhân lập tức đáp lại hấn, âm thanh kêu to. Đây là Bạc Nhân huyết chiến cường địch, biểu hiện của việc giết đối phương không để lại một phiến giáp, là phương thức truyền tin tức cho tộc nhân phía sau.

“Sát —” Chiến sĩ Bạc Nhân dưới sự thống lĩnh của Hạ Pháp và Kỳ Duyên, thúc mã xung phong, cùng người Tề quốc đại chiến một hồi. Thời khắc giao tranh, người Vệ người mới hiểu được vì sao nói Tề quốc là do man tộc cấu thành, sức chiến đấu của bọn họ có bao nhiêu cường. Thành thạo cưỡi ngựa bắn cung, kỵ binh giỏi về tác chiến trên ngựa, đao phong sắc bén, giơ tay chém xuống không chút do dự. Vệ quốc thấy cảnh suy tàn trước mắt, bỗng nhiên một vị tướng quân hô, “Công kích chiến mã của bọn họ, không có chiến mã bọn họ sẽ không khác gì bộ binh!”

Người Vệ quốc dùng câu liêm (*) đối phó với chiến mã của Bạc Nhân, nhưng bọn họ không biết rằng, trước đây Bạc Nhân tộc là nhờ vào việc làm thích khách mà mưu sinh, lúc bọn họ không có chiến mã là lúc thể hiện bản lĩnh thích khách hay nhất! Chiến mã của Hạ Pháp bị sảy, hấn phi thân nhảy xuống chiến mã, giơ tay chém xuống, lấy đi cánh tay của binh sĩ Vệ quốc, Bạc Nhân chiến sĩ không có chiến mã vẫn vô địch. Bất quá chỉ là kỵ binh biến thành thích khách mà thôi, Bạc Nhân càng thêm cường hấn, bộ binh Vệ quốc lại càng không chống đỡ được. Hạ Pháp muốn dụ dỗ người Vệ quốc đi vào mai phục, hấn bỗng nhiên phát sinh một tiếng thét chói tai, đá bay một kỵ binh Vệ quốc, đoạt lấy chiến mã, quay đầu ngựa lại, chiến sĩ Bạc Nhân cũng phát sinh tiếng thét chói tai, cùng thủ lĩnh hành động, quay đầu ngựa, tháo chạy.

“Truy!” Hạng Thiên Khải ra lệnh, kỵ binh Vệ quốc liền đuổi theo kỵ binh của Bạc Nhân. Hạng Thiên Khải nghĩ Bạc Nhân tộc cũng không không có gì đáng sợ, đánh nửa ngày chẳng phải bại mà lui sao, đâu phải đối thủ của mình.

“Giặc cùng đường không nên đuổi theo, vạn nhất đi vào bẫy sẽ có hại cho chúng ta.” Một vị lão tướng quân nói.

“Hừ, trăm biết giặc cùng đường không nên đuổi theo, thế nhưng cũng không thấy chúng ta sẽ thất bại.” Hạng Thiên Khải nói. Hắn nhìn bụi mù cuộn cuộn nổi lên phía xa xa, hắn muốn thắng một lần.

Bỗng nhiên hắn nghe được tiếng kèn hưởng, bốn đạo nhân mã vây quanh đại doanh của hắn, hắc sắc khôi giáp cùng cờ lệnh tượng trưng cho Tề quốc, cứng cỏi, bất khuất, trầm ổn, tự nhiên. Trọng giáp bộ binh đi ở phía trước cầm trong tay tấm chắn thật lớn, trên tấm chắn có khắc đồ đằng Chu Tước của Đao Mộc gia. Trọng hình khí giới chiến xa đứng ở trung tâm, kỵ binh sắp hàng hai bên. Bên cạnh Đao Mộc Thanh Lam là Đao Mộc Dĩnh, hắn lo lắng ái nhân của mình thụ thương, vì vậy để Đao Mộc Ngọc Hàn thủ vệ đại doanh, mang theo Đao Mộc Dĩnh xuất chiến. Đao Mộc Dĩnh là người duy nhất mặc ngân sắc khôi giáp, bọn họ đứng đối diện với Hạng Thiên Khải. Đao Mộc Du cùng Đao Mộc Dư thống lĩnh một đạo nhân mã vây quanh phía Đông đại doanh Vệ quốc, Trầm Luyện cùng Đao Mộc Tuyết vây quanh phía Tây bọn họ. Phía Bắc đại doanh Vệ quốc là một con sông, Đao Mộc Thanh Lam không sợ những người này nhảy xuống sông chạy trốn, cái sông kia rất sâu, biết bơi còn có thể chết đuối.

Hạng Thiên Khải không nhận ra Đao Mộc Thanh Lam, hắn chỉ thấy giữa đội quân có hai người một lớn một nhỏ, hai người kia đều là tuấn mã vô song, hai người có dáng dấp tương tự nhau, có thể thấy được hai người kia là quan hệ huyết thống. Bọn họ hẳn là Đao Mộc Thanh Lam và Đao Mộc Dĩnh.

“Liệt trận!” Tướng quân Vệ quốc hô một tiếng, binh sĩ đều đề phòng, bọn họ sắp thành trận hình, chuẩn bị khai chiến.

Hạng Thiên Khải đứng ở phía trước, lớn tiếng nói rằng: “Tề quốc quốc chủ, thỉnh tiến lên đây, trăm có chuyện muốn nói.”

Đao Mộc Thanh Lam nhìn Hạng Thiên Khải, hắn cảm giác không có cái gì nguy hiểm, Vì vậy thúc mã đi tới phía trước, đứng bên cạnh trọng giáp bộ binh. Đao Mộc Thanh Lam hỏi: “Người muốn nói gì, có gì cứ nói.”

“Vì sao Tề quốc phải công kích quốc gia của ta.” Hạng Thiên Khải hỏi.

“Vì sao? Quốc chủ còn chưa rõ sao? Nhị hoàng tử của trăm ở Vệ quốc nhận hết dần vật như thế nào, thiếu chút nữa chết ở Vệ quốc. Trăm phải báo thù cho nhị hoàng tử, trăm vẫn chưa quên sỉ nhục lần trước, Tề quốc bại trận phải cống thành trì cho người! Bởi vậy trăm muốn Vệ quốc các người diệt quốc, hoàn lại những sỉ nhục cùng thống khổ mà các người mang đến cho Đao Mộc gia chúng ta.” Đao Mộc Thanh Lam nhớ lại thảm bại nhiều năm trước dưới tay Vệ quốc, bị ép đưa nhi tử làm con tin, biết được nhi tử mình bị dần vật suýt chết, nội tâm cuộn cuộn cừ hận, dường như hừng hực liệt hỏa, bất cứ lúc nào cũng có thể đốt cháy tâm linh Đao Mộc Thanh Lam.

“Chuyện của nhị hoàng tử là do trăm quá dung túng tiên tri, trăm sẽ giết tiên tri thay nhị hoàng tử báo thù, trăm muốn dùng thành trì đổi lấy hòa bình, thỉnh quốc chủ cho bách tính Vệ quốc một con đường sống.” Ngữ khí của Hạng Thiên Khải hầu như là thỉnh cầu.

“Trăm sẽ không giết lung tung bách tính Vệ quốc, chỉ cần bọn họ thuận theo Tề quốc chúng ta, làm con dân của Tề quốc, trăm hoan nghênh tất cả những người thuận theo mình. Thành trì của người trăm có thể tự tay đoạt, trăm không cần người tặng thành trì cho trăm. Trăm là hậu duệ của chiến thần, trăm muốn cái gì sẽ dựa vào hai tay của mình đoạt lấy. ” Đao Mộc Thanh Lam nói. Hắn nhìn lướt qua binh sĩ của mình, hùng tráng uy vũ, khí thế hủy diệt, lại nhìn quân đội Vệ quốc, sĩ khí quá thấp, đâu là đối thủ.

Hạng Thiên Khải không nghĩ tới thỉnh cầu bị bác bỏ, Đao Mộc Thanh Lam nói rõ muốn hắn chết, đặt quyết tâm nhất định phải diệt Vệ quốc, trời muốn ta vong! Hạng Thiên Khải ai thán trong tâm. “Đã như vậy, khai chiến.”

Chiến tranh giữa Vệ quốc quốc chủ cùng Tề quốc quốc chủ cứ như vậy triển khai mở màn, người Vệ quốc tử thủ thành lũy cuối cùng, Tề quốc một lần lại một lần tiến công đại doanh Vệ quốc, Đao Mộc Thanh Lam ngồi ở trên ngựa, mỉm cười, hắn đang thưởng thức thắng lợi của mình và sự chật vật của Hạng Thiên Khải.

“Phụ hoàng, nhi thần phát hiện nội tâm người rất xấu.” Đao Mộc Dĩnh bưng bình vừa cười vừa nói.

“Sao nội tâm của phụ hoàng lại xấu được?” Đao Mộc Thanh Lam quay đầu hỏi.

“Phụ hoàng không tiếp thu cầu hòa Hạng Thiên Khải, người đang bức hấn đến đường cùng, tuyệt không nhân từ a.” Đao Mộc Dĩnh vừa cười vừa nói.

“Trẫm rất nhân từ, trẫm đáp ứng hấn không giết người Vệ quốc vô tội, nếu như người Vệ quốc không thành thật, công nhiên hướng trẫm khiêu khích, trẫm sẽ không nương tay.” Ánh mắt Đao Mộc Thanh Lam nhìn thẳng chiến trường, lời nói phi thường cường ngạnh.

“Hoàng thúc cùng nhị ca dẫn đầu công tiến đại doanh, Ngũ ca thích làm náo động nhất định bị chọc tức.” Đao Mộc Dĩnh cười chỉ vào Đao Mộc Tuyết đang tức giận kêu oa oa trong loạn quân.

“Nơi nào cũng náo loạn được, cũng không ngại mất mặt.” Bộ mặt của Đao Mộc Thanh Lam co quắp, có đôi khi hấn nghĩ, nếu Đao Mộc Tuyết không phải là nhi tử của mình, thật muốn giết chết cho rồi. Hấn nhớ lại chuyện ngày xưa của Đao Mộc Tuyết, từ nhỏ đến lớn không tranh giành, cũng không học lễ nghĩa, điển hình vô tâm vô phế, chỉ biết ăn với đánh nhau. Đao Mộc Thanh Lam suy nghĩ nửa ngày, rốt cục Đao Mộc Tuyết giống ai, cuối cùng không cho ra kết luận.

Hạng Thiên Khải được các tướng quân bảo hộ, mở đường máu trong loạn quân, người Tề người Bưu hấn như mãnh hổ, trước mặt những người này, bọn họ giống như sơn dương đang đợi làm thịt. Bây giờ Hạng Thiên Khải đã biết vì sao Đao Mộc Thanh Lam không thỏa hiệp, tự tin tràn đầy muốn đoạt đi quốc thổ của mình, là hấn có thực lực mạnh đến vậy. Chỉ dựa vào ảo thuật của tiên tri là vô ích, không có tiên tri bang trợ, hơn nữa còn là đội quân chấp vạ, bọn họ không thể kham nổi một đòn của đại quân Tề quốc.

Hạng Thiên Khải được các tướng quân bảo hộ chạy ra ngoài, Đao Mộc Thanh Lam thấy bọn họ chạy thoát, không có sót ruột hạ lệnh ngăn cản, chỉ là nhìn theo hướng bọn họ đào tẩu.

“Phụ hoàng, không phải người truy giết bọn hấn, vĩnh viễn trừ hậu hoạn sao?” Đao Mộc Dĩnh nhàn nhạt nói.

“Cần trẫm động thủ sao, phương hướng bọn họ đào tẩu vừa lúc là nơi Hạ Pháp cùng Kỳ Duyên mai phục, trẫm muốn nhìn xem Kỳ Duyên chọn lựa thế nào.” Đao Mộc Thanh Lam có chút đắc ý.

“Phụ hoàng, sao ngươi lại làm khó sư phụ chứ, sư phụ rất khó xử.” Đao Mộc Dĩnh hờn dỗi, Đao Mộc Thanh Lam cảm thấy tê tê.

“Ngươi thực không muốn nhìn Kỳ Duyên chọn lựa thế nào sao?” Đao Mộc Thanh Lam không tin Đao Mộc Dĩnh tôn kính sư phụ hấn như vậy, huống chi Kỳ Duyên không thể so sánh với Dạ Dương. Dạ Dương, Đao Mộc Thanh Lam nhớ tới Dạ Dương, lại nghĩ chỉ cần Dạ Dương ngoắc ngoắc tay, Đao Mộc Dĩnh sẽ lập tức chạy đến, thực không có cảm giác an toàn, phải nghĩ biện pháp đẩy Dạ Dương đi xa. (^o^ anh không nhớ ngày xưa em í bán đứng Dạ Dương sao *hắc hắc*)

“Muốn nhìn!” Đao Mộc Dĩnh vui vẻ nói.

Hạng Thiên Khải một đường chật vật chạy trốn, có thị vệ tướng quân hộ tống hấn, hấn quay đầu lại nhìn vẫn không thấy truy binh. Đường nhỏ trong rừng cây yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ nghe tiếng vó ngựa mất trật tự. Bọn họ chạy trốn quá mức thuận lợi, không có truy binh, chẳng lẽ Đao Mộc Thanh Lam không muốn mình chết sao? Hạng Thiên Khải đoán không ra suy nghĩ của Đao Mộc Thanh Lam, hấn chạy trời chết, hoàn toàn không kịp nghĩ gì. Lúc này trong rừng cây, một tiếng rít bén nhọn xé rách không gian yên tĩnh, Hạng Thiên Khải vừa nghe sợ đến run run, đây là ám hiệu truyền tin của Bạc Nhân, hấn mới vừa nghe qua. Thanh âm giống như chiêu bài câu hồn.

Trong rừng cây, bóng người hoảng động, chợt nghe một tiếng kêu thảm thiết, Hạng Thiên Khải nhìn lại, thị vệ phía sau bị người Bạc Nhân tộc ẩn nấp trong bụi cây đánh xuống chiến mã, trực tiếp giết chết. Hấn sợ đến liều mạng quật chiến mã, hấn muốn chạy trốn. Các tướng quân của hấn liều mạng cùng Bạc Nhân chém giết, thế nhưng Bạc Nhân ngày càng nhiều. Mất đã thấy đại lộ phía trước, nhưng Hạ Pháp cùng Kỳ Duyên mang theo chiến sĩ Bạc Nhân ngăn cản đường chạy trốn của hấn.

“Hạng Thiên Khải, ngươi không thể chạy trốn dễ dàng như vậy.” Hạ Pháp nắm loan đao, nói.

“Kỳ Duyên, nể tình trước kia, người để ta đi được không.” Ngữ khí của Hạng Thiên Khải hèn mọn, cầu xin.

Kỳ Duyên bất vì sở động, trong mắt hần có chút không đành lòng, thế nhưng lập tức khôi phục thanh minh. “Ta cho người đi, Đoan Mộc Thanh Lam sẽ bỏ qua cho ta sao, sẽ bỏ qua cho những người Bạc Nhân tộc quy thuận hần sao?” Kỳ Duyên nói. Hần đối mặt với lựa chọn, Đoan Mộc Thanh Lam cho hần lựa chọn, nếu hần buông tha Hạng Thiên Khải, thả Hạng Thiên Khải thì Đoan Mộc Thanh Lam sẽ bỏ qua cho Hạ Pháp với hần sao. Bạc Nhân tộc thật vất vả mới có nhà, sao có thể vì một lúc không đành lòng, hủy đi gia viên của chính mình.

“Kỳ Duyên, trước kia ta đối đãi người không tệ, có thể nói là hết sức sủng ái, sao người có thể tuyệt tình như vậy!” Hạng Thiên Khải lên án.

Kỳ Duyên lẳng lặng nhìn Hạng Thiên Khải, con đường cuối cùng của quân vương nhu nhược, cỡ nào trào phúng. “Quốc chủ, chuyện này không phải do ta quyết định, người hỏi Hạ Pháp, người xem hần đáp ứng hay không đáp ứng.”

Đẩy chuyển khó xử sang cho ta. Hạ Pháp nhìn dưỡng phụ của mình, phàm là những người đối với Kỳ Duyên có ý đồ đều phải chết. Huống chi hần là người dưỡng phụ từng yêu. Đôi mắt Hạ Pháp tối sầm lại, khóe môi vung lên, “Quốc chủ thực sự là một người rất sợ chết, ngày hôm nay ta lĩnh giáo. Nếu người tự sát ta sẽ hạ lệnh thả binh sĩ của người, nếu người muốn chạy đi, ta sẽ để thủ hạ giết tất cả các người, cho người chọn lựa.”

Hạ Pháp vút vấn đề cho Hạng Thiên Khải, binh sĩ cùng tướng quân của hần còn đang đấu với chiến sĩ Bạc Nhân. Một vị tướng quân hô, “Bệ hạ, không thể nghe hần, ta thề sống chết bảo hộ người đi ra ngoài.” Người Vệ quốc cấp thiết rống giận, tâm Hạng Thiên Khải cảm động không gì sánh được.

Lúc Hạng Thiên Khải nghe xong kiến nghị của Hạ Pháp, bắt đầu phần nộ muốn chửi ầm lên, nhưng kịp lấy lại bình tĩnh, mỉm cười, nói với Hạ Pháp: “Cảm tạ người.” Hần quay đầu lại nhìn các tướng sĩ hăng hái chiến đấu đẫm máu, Hạng Thiên Khải so sánh một chút, cuối cùng hần hỏi Kỳ Duyên một câu, “Kỳ Duyên, ta hỏi người, trước kia chúng ta cùng một chỗ, người có thích ta không.”

Kỳ Duyên không biết trả lời thế nào, Hạ Pháp cầm tay hần, không muốn hần nói. Kỳ Duyên không muốn thương tổn Hạ Pháp, cũng không thể không trả lời Hạng Thiên Khải, Kỳ Duyên nhắm mắt lại, trầm ngâm một lát, sau đó mở mắt, hần mỉm cười với Hạng Thiên Khải. Hạng Thiên Khải quỳ luyến nhìn dáng tươi cười của Kỳ Duyên, hần yêu nhất nụ cười ôn nhu của Kỳ Duyên, đôi mắt bao hàm nhiều tình cảm làm hần say mê. Kỳ Duyên nói: “Như nước.” Hạng Thiên Khải sáng tỏ, hần đặt bảo kiếm trên cổ, cổ sức một cái, tiên huyết vậy ra, Hạng Thiên Khải ngã trên nền cỏ xanh mượt, hần nhìn bầu trời lam sắc, giống như lần đầu tiên hần nhìn vào đôi mắt của Kỳ Duyên, chính là lần đầu tiên hần thật sự yêu say đắm. Kỳ Duyên nói “như nước”, nhu tình như nước, hần có yêu ta như vậy đã là đủ rồi, vậy là đủ rồi...

Hạ Pháp tuân thủ lời hứa, để cho người Vệ quốc chạy đi, những người này mang đi thi thể của hoàng đế bọn họ. Bọn họ bi thống, thất thanh khóc rống lên, bọn họ muốn vì hoàng thượng báo thù, là hoàng thượng cho bọn họ một con đường sống.

“Cảm tạ người, Hạ Pháp, là người cho hần tôn nghiêm mà chết đi, lưu lại một danh tiếng tốt, cảm tạ người.” Kỳ Duyên nói.

“Phụ thân, ta mặc kệ người nói “như nước” là có ý tứ gì, ta chỉ biết hoàng đế nhu nhược đó đã chết, từ nay về sau người là người của ta, người chỉ có thể yêu ta.” Hạ Pháp bá đạo tuyên bố. Hạ Pháp không thèm để ý ánh mắt căm hận của người Vệ quốc, hần không quan tâm những người Vệ quốc này thấy bọn hần thế nào, bọn hần vốn đã là một đám lang, đâu cần phải tô son trát phấn chính mình.

Hạ Pháp cùng Kỳ Duyên mang theo Bạc Nhân hướng Đoan Mộc Thanh Lam báo cáo — Hạng Thiên Khải tự vẫn. Đoan Mộc Thanh Lam vừa nghe, trong lòng khoái trá. Đoan Mộc Đình nghiêng đầu nhìn Kỳ Duyên, biểu tình không có gì biến hóa. Xem ra Kỳ Duyên cùng Hạng Thiên Khải chỉ là quá khứ, thực nhàm chán mà, vốn tưởng có náo nhiệt để xem, Đoan Mộc Đình bất mãn quệt quệt môi.

Tề quốc toàn thắng, vì vậy trong đại doanh một mảnh vui mừng, Đoan Mộc Thanh Lam từ đại doanh của Vệ quốc thu được không ít lương thực, còn có thịt còn có rau dưa. Đoan Mộc Thanh Lam nhìn chiến lợi

phẩm mà nói với Đoàn Mộc Dĩnh: “Ăn thịt của Vệ quốc, uống rượu của Vệ quốc, có trở thành người Vệ quốc hay không.”

Trong tiệc rượu, Đoàn Mộc Tuyết cùng Trầm Luyện bắt đầu thi thố, Đoàn Mộc Ngọc Hàn chiếu cố Trình Thu Vũ, Dạ Dương cùng Đoàn Mộc Du chơi rất thân, hai người trò chuyện về binh pháp bày binh bố trận. Đoàn Mộc Dư lại cùng Long Uyên nói về kỳ văn dị sự, Hạ Pháp và Kỳ Duyên nói chuyện với mấy lão nhân trong Bạc Nhân tộc, Đoàn Mộc Dĩnh uống say khướt, làm nũng trong lòng Đoàn Mộc Thanh Lam. Trầm Thanh Dung chê cười Đoàn Mộc Thanh Lam không có biện pháp dạy dỗ nhi tử, Đoàn Mộc Thanh Lam nói lại, người với ta là tám lạng nửa cân, người cũng không có biện pháp dạy dỗ Trầm Luyện. Đang lúc bầu không khí hòa hợp, một vị bạch y thiếu nữ mang theo một cái đầu người đứng trước mặt Đoàn Mộc Thanh Lam, quỳ gối thủ lễ: “Hoàng thượng, tiểu nhân có một chuyện muốn thỉnh giáo.”

“Bạch Yến đứng lên mà nói, người có cái gì muốn hỏi trẫm.” Đoàn Mộc Thanh Lam hỏi.

Bạch Yến đứng lên cười hỏi: “Hoàng thượng, ngày hôm trước người nói, vô luận là ai giết Phi Nhiễm đều có thể thăng quan.”

“Trẫm có nói qua, không sai, chỉ cần có thể làm chứng.” Đoàn Mộc Thanh Lam nói. Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, há có thể giả bộ.

“Tiểu nhân giết Phi Nhiễm, Bạch Yến muốn hoàng thượng tưởng thưởng.” Bạch Yến nói xong dâng lên một đầu người. Thị vệ bên cạnh Đoàn Mộc Thanh Lam tiếp nhận, Kỳ Duyên liếc mắt liền nhận ra cái đầu này là của Phi Nhiễm.

“Kỳ ái khanh, nhìn xem đây có phải là Phi Nhiễm không?” Đoàn Mộc Thanh Lam hỏi.

Kỳ Duyên tỉ mỉ nhìn một chút, nói rằng: “Bệ hạ, chính là Phi Nhiễm.”

“Thật tốt quá, trẫm hận nhất những tiên tri tự tình là đúng, nhất là Phi Nhiễm, người này thực đáng chết. Bạch Yến, người làm rất tốt.” Đoàn Mộc Thanh Lam vừa cười vừa nói, thấy đầu Phi Nhiễm, tất cả mọi người vui mừng không gì sánh được. Thần tử của Tề quốc đều biết Phi Nhiễm dã tâm bừng bừng, hấn dùng đệ tử khổng chế quốc chủ, gián tiếp khổng chế thiên hạ, quá đáng chết.

“Bệ hạ, người đã hứa hẹn, Bạch Yến có thể làm quan hay không?” Bạch Yến vừa cười vừa nói.

Ngạch... Đoàn Mộc Thanh Lam trát trát nhãn tình, nhìn chung các quốc gia, triều đình không có nữ tử làm quan, cái này không tốt lắm a. Thế nhưng mình là hoàng thượng, miệng vàng lời ngọc, không thể thất hứa. Đoàn Mộc Thanh Lam suy nghĩ nửa ngày, hấn nghĩ đến mỗi ngày vào triều luôn luôn có một nữ phần nam trang, có chút không thích hợp. Đoàn Mộc Thanh Lam nghĩ một chút, “Trẫm phong Bạch Yến làm ngự tiền thị vệ, cấp bậc tứ phẩm, ban thưởng Bạch Yến gấm vóc khen ngợi sự anh dũng.” Đoàn Mộc Thanh Lam nghĩ như vậy, ngự tiền thị vệ không sợ gặp nhiều người, vừa lúc Bạch Yến là nữ nhân, có thể ở ngoài cung hành tấu, có một nữ thị vệ ở ngoài cung cũng không phải chuyện xấu.

Bạch Yến được thăng quan, người khác cũng không dị nghị. Yến hội cứ theo lệ thường tiến hành, Bạch Yến rất thoả mãn, mình là nữ nhân làm ngự tiền thị vệ đầu tiên trong thiên hạ, cấp bậc tứ phẩm ni, chức quan được bao nhiêu bổng lộc a? Bạch nhãn mang theo nghi vấn nhìn Long Uyên, sau đó vui vẻ tiến đến bên người lão chủ tử của mình, hưng phấn hỏi chuyện.

91. Chương 91

Vệ quốc quốc chủ đã chết, tin tức này khiến hoàng thất và bách tính rung động, quân đội ba nước càng thêm gấp gáp tới gần kinh thành Vệ quốc, các đại thần Vệ quốc lập tức đưa thái tử đăng cơ, Dục Cánh nghe nói Hạng Thiên Khải cùng Phi Nhiễm chết trong đại chiến với Tề quốc, lúc đó Dục Cánh trọn tròn mắt, bị thương đả kích khiến hấn hôn mê tại chỗ. Tuy Dục Cánh là quốc sư, quan hệ của hấn cùng Hạng Thiên Khải là tình nhân, cũng không phải là phi tử hay nam sủng Hạng Thiên Khải, lễ tang của Hạng Thiên Khải hấn rất muốn giống như các phi tử khác rống một hồi, thế nhưng thân phận không cho phép, hấn phải nhẫn nại. Dục Cánh cùng sư huynh đệ trở về Tổ Văn cung, bọn họ biết lúc Hạng Thiên Khải chết, đại thần Vệ quốc đối với bọn hấn căm hận tới cực điểm, triều đình không phải là chỗ bọn hấn có thể ở lại.

Nhi tử của Hạng Thiên Khải mới mười hai tuổi, còn trẻ đã làm Vệ quốc quân chủ. Ngày tân quân đăng cơ, vị thiên tử nho nhỏ này đã nói: “Tiên tri gây họa cho triều đình, tà thuyết mê hoặc người khác, đầu độc nhân tâm, trăm phải trừ.” Nguyên nhân thiếu niên thiên tử căm hận tiên tri là do hậu cung tần phi, Dực Cánh không phải người tốt, Phi Nhiễm không phải người tốt, tiên tri không có người tốt, đổ kị căm hận do không được sủng ái toàn bộ được chúng cung phi truyền sang hài tử.

Thiếu niên thiên tử từ nhỏ đã bất mãn với tiên tri, phụ hoàng đã chết, phụ hoàng thích tiên tri thì hẳn sẽ cho tiên tri chôn cùng. Mang theo cừu hận đối với tiên tri, thiếu niên thiên tử đăng cơ, mệnh lệnh đầu tiên là huyết tẩy Tổ Văn cung. Thiếu niên thiên tử tuyên bố ra ngoài, tất nhiên triều đình không ai phản đối, thậm chí bách tính kinh thành còn vui mừng, mọi người đều nói chiến tranh của Vệ quốc là do tiên tri gây ra, bọn họ phải trả giá. Bốn bề Vệ quốc đang vô lực phản kháng sự xâm lấn của lang hổ, bọn họ khủng hoảng tinh thần, muốn giết chết kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện mới thoải mái hơn.

Đại quân của Đoan Mộc Thanh Lam một đường thủ thắng, bọn họ đánh tới kinh thành của Vệ quốc, Đoan Mộc Thanh Lam cho rằng người đầu tiên đánh hạ đô thành là người thắng, bởi vậy hẳn cho quân bao quanh kinh thành Vệ quốc. Doanh trại của Tề quốc đông nghịt một mảnh, người Vệ quốc nhìn thấy mà trong lòng run sợ. Đoan Mộc Thanh Lam nhìn doanh trường vững chãi, tâm tình cực kỳ tốt, lòng mày đều giãn ra. Người vui vẻ xem ai đều thuận mắt, nên lão ngô có khiến hắn không vui hắn cũng không tính toán. Còn cuộc sống mỗi ngày của Đoan Mộc Dĩnh như đường trư, hết ăn lại ngủ, cùng quân sĩ ngoạn, sau đó nhìn nhìn xem Vệ quốc lúc nào đầu hàng.

Đoan Mộc Thanh Lam nghe xong tình báo mới nhất, quốc chủ Lương quốc và Tấn quốc tự mình đốc chiến, bọn họ lập tức sẽ đánh tới đô thành Vệ quốc, Đoan Mộc Thanh Lam không muốn mình tổn thất quá nhiều nhân mã, hắn nghĩ ngồi đợi những kẻ kia đến cùng đánh hạ đô thành sẽ tương đối có lợi, vì vậy liền cải biến sách lược, vây quanh vệ thủ đô thành.

Đoan Mộc Dĩnh cùng binh sĩ tỷ thí sức mạnh, chơi đến quá ngo, cả người đầy bụi đất tiêu sái tiến đến lều lớn, thấy phụ thân đang trầm tư, Đoan Mộc Dĩnh hành một lễ, hỏi: “Phụ hoàng, người đang suy nghĩ cái gì.”

“Dĩnh nhi lại đây.” Đoan Mộc Thanh Lam cười ngoác tay, Đoan Mộc Dĩnh đi qua liền bị Đoan Mộc Thanh Lam lôi kéo ngồi ở bên cạnh, Đoan Mộc Thanh Lam tiếp nhận khăn mặt trong tay thị vệ, sát sát mặt cho Đoan Mộc Dĩnh, Đoan Mộc Dĩnh trên mặt có chút trầy da, bị khăn mặt sát, đau đến méo miệng. “Còn biết đau, mỗi ngày cũng không có hình tượng Vương gia cùng bọn lính hỗn chiến một chỗ, người xem còn làm chính mình bị thương. Sau này phải chú ý, người là Vương gia, không thể cùng dân thường xưng huynh gọi đệ, không nên học Ngũ ca người, hắn là người ngu ngốc, người không thể như vậy.”

Đoan Mộc Dĩnh bất mãn oán giận vài câu, trong lòng nghĩ ta cùng ta Ngũ ca có quan hệ gì, phụ hoàng là giân chó đánh mèo!

Thật trùng hợp, vừa lúc Đoan Mộc Tuyết đi ngang qua đại trường vô ý nghe được lời này, trong lòng tức giận bất bình, lục đệ thích ngoạn, mấy ngày nay hắn ngoạn điên rồ hơn cả ta, ta đâu có xấu xa như hắn, oan muốn chết, trở lại Cẩm Vân thành ta phải đi gặp mẫu thân cáo trạng, ta bị phụ hoàng oan uổng! Đoan Mộc Tuyết lập tức nghĩ, hiện tại hắn phải đi tìm Trầm Luyện nhà hắn mà khóc lóc kể lể, tìm kiếm thoải mái mới được. (^o^ thở dài)

Đoan Mộc Dư tại doanh trường quân y giúp binh sĩ trị thương, thái độ làm người hòa khí, bộ dáng lại rất đẹp, đã được quảng đại binh sĩ kính yêu. Mỗi một trận chiến, người bệnh lại tăng lên, có những lúc Đoan Mộc Dư một ngày một đêm không được ngủ, hơn nữa còn ôm công việc, Đoan Mộc Dư thấy cháu trai khổ cực như vậy chỉ biết âm thầm thở dài.

Đoan Mộc Dư giúp người bệnh thượng dược, làm việc vô cùng thành thạo. Mỗi khi băng bó xong ột người bệnh, Đoan Mộc Dư phát hiện quân doanh thực sự là một nơi huấn luyện y thuật rất tốt. Đoan Mộc Dư đang trị liệu, bỗng nhiên thị vệ của Đoan Mộc Dư đi vào, cung kính nói rằng: “Điện hạ, đã đến giờ thay được cho Vương gia nhà ta.”

“Ta đến ngay.” Đao Mộc Dư thu thập một chút, trấn an người bệnh, trong lòng nghĩ thúc thúc của mình mới là trọng yếu, hần lập tức theo thị vệ vội vã hướng doanh trưởng của Đao Mộc Du.

Trong tay Đao Mộc Du nắm ngọc bội, ánh mắt thâm trầm ngưng trọng, hần tựa hồ đang lo lắng chuyện gì. Sáng sớm hần đi tìm Đao Mộc Dư, thị vệ của Đao Mộc Dư nói đêm qua Đao Mộc Dư ở tại doanh trưởng quân y không trở về, trong lòng Đao Mộc Du không thoải mái, một Vương gia trắng đêm làm việc như một người quân y, hần không biết nên nói như thế nào với Đao Mộc Dư, Đao Mộc Dư thực sự là quá hảo tâm. Hảo tâm cũng không nhất định có hảo báo, Tiêu Thanh Phong là một ví dụ, còn không rút ra bài học. Tiêu Thanh Phong, Đao Mộc Du vừa nghĩ tới tên này trong lòng lại cảm tức, kẻ dám làm tổn thương Dư nhi của hần cũng giống như địch nhân. Dĩnh nhi từng nói qua, Mạch Mộc cùng Tiêu Thanh Phong quan hệ mờ ám, Tiêu Thanh Phong thích Mạch Mộc lại còn muốn Dư nhi. Được rồi, Dĩnh nhi cũng đã nói, nhi tử của Mạch Mộc dự định giao phó ỉnh nuôi nấng, thực là một cơ hội chân chính. Đao Mộc Du nheo con mắt lại, hần suy nghĩ một chút, tìm được hài tử kia, mình cùng Dư nhi sẽ “Hảo hảo” nuôi nấng nó lớn lên, sau đó đưa nó đến đoàn tụ với phụ thân bên cạnh Tiêu Thanh Phong một chút, phỏng chừng cuộc sống của Tiêu Thanh Phong nhất định sẽ muôn màu muôn vẻ.

Đao Mộc Dư quay về doanh trưởng của Đao Mộc Du, Đao Mộc Du thấy Đao Mộc Dư liền kiên định.

“Hoàng thúc, thương thế của người còn chưa khỏe sao?” Đao Mộc Dư thân thiết hỏi thăm. “Cởi y phục, ta nhìn một cái.”

“Vết thương của ta rất đau, cũng không biết tại sao có thể khó chịu như vậy, Dư nhi hảo hảo nhìn giúp ta.” Hiển nhiên là Đao Mộc Du không hề có bệnh trạng, người thụ thương bị đau sao sắc mặt có thể hồng nhuận mười phần.

Nhưng Đao Mộc Dư không nghi ngờ hần, Đao Mộc Du cởi áo ra, lộ ra thân thể tinh tráng, Đao Mộc Dư cởi băng vải trên người Đao Mộc Du ra, kiểm tra vết thương, vết thương đã khép lại, thế nào còn nói rất đau? Đao Mộc Dư không giải thích được, thân thủ chạm đến vết sẹo trên người Đao Mộc Du, thân thể Đao Mộc Du chấn động, Đao Mộc Dư tưởng Đao Mộc Du đau đớn, vội vàng hỏi: “Hoàng thúc, vết thương của người rất đau sao?”

“Rất đau, người chạm vào vết thương của ta, ta sẽ đau đớn giống như hỏa thiêu.” Đao Mộc Du nói.

“Thế nhưng vết thương khép lại phi thường tốt, thế nào lại đau đớn ni?” Đao Mộc Dư không giải thích được. Lúc Đao Mộc Dư đang suy nghĩ, bàn tay to của Đao Mộc Du vươn ra, ôm Đao Mộc Dư vào lòng, xoay người đưa hần đặt ở dưới thân.

Đao Mộc Dư không có dự liệu Đao Mộc Du sẽ làm vậy, cũng lấy làm kinh hãi, hoàng thúc vẫn cùng hần phi thường thân cận, đối xử với hần tốt hơn người khác, Đao Mộc Dư vẫn suy đoán Đao Mộc Du hướng Đao Mộc Thanh Lam nói muốn hần làm con thừa tự, Đao Mộc Dư cũng cho là Đao Mộc Du không có hài tử, chính mình sẽ trở thành thân sinh nhi tử, không nghĩ tới hần lại... Nguyên lai đối với mình thật tốt là có mục đích khác. Nghĩ tới đây, trong lòng Đao Mộc Dư không khỏi giận dữ, hần dùng lực giãy dụa. Đao Mộc Du đến tột cùng là muốn hần trở thành người nào!

“Hoàng thúc, thỉnh tự trọng!” Đao Mộc Dư thấp giọng, phần nộ quá.

“Hoàng thúc rất tự trọng, hoàng thúc muốn cùng người mình thích thân cận có gì không được, hoàng thúc thích Dư nhi rất nhiều năm, là không dám biểu đạt, hôm nay hoàng thúc nhịn không được cũng không muốn nhẫn nại. Vừa nhìn hoàng huynh cùng Dĩnh nhi, bọn họ có dũng khí đi tới, ta phi thường muốn cùng người nói ta thích người.” Đao Mộc Du phi thường chân thành biểu đạt ý nghĩ yêu thương của hần, hần mặc kệ Đao Mộc Dư nghĩ thế nào, ngày hôm nay hần sẽ nói ra hết những điều giấu trong lòng. (^o^ tự trọng — vô sỉ thì có *hắc hắc*)

“Phụ hoàng và Dĩnh nhi cùng một chỗ, không có nghĩa là ta là có thể rộng lượng không quan tâm. Người là hoàng thúc của ta, chúng ta đồng tông đồng nguyên, đây là loạn luân người biết không! Người thả ta, ta muốn đứng lên... Ta...” Đao Mộc Dư giãy dụa phản kháng, nhưng lời nói bị nuốt vào trong miệng Đao Mộc Du, Đao Mộc Du không để ý Đao Mộc Dư phản kháng mà càng hôn hần. Đao Mộc Dư càng thêm tức giận, một hơi thở nghẹn tại ngực, hần hung hăng cắn môi Đao Mộc Du, Đao Mộc Du cảm thấy môi rất đau, hần buông Đao Mộc Dư ra, nhưng hai tay vẫn gắt gao ôm lấy Đao Mộc Dư vào trong lòng mình.

“Hoàng thúc, hành vi của ngươi cùng những người dẫn vật ta năm đó có cái gì khác nhau.” Đao Mộc Dư cố sức đẩy Đao Mộc Du, bắt đắ dĩ hai tay bị Đao Mộc Du đè lại giấy không ra.

“Ta thật tình thích ngươi, vì sao ngươi làm như không thấy.” Đao Mộc Du gần như cầu xin, “Hoàng huynh có nhiều hài tử như vậy, vì sao ta chỉ đối với ngươi tốt nhất, ngươi có từng tử mĩ nghĩ tới. Lúc ngươi đi, ta phi thường lo lắng cho ngươi, nghe tin tức ngươi chết tại Vệ quốc, tâm ta khi đó như tro nguội. Bọn họ chỉ nói là ngươi ta yêu đã chết nên ta thương tâm quá độ, nhưng ai cũng không biết người ta yêu là ai. Ta quyết định không giấu diếm cảm tình của mình nữa, Dư nhi, cho ta một cơ hội được không?”

Đao Mộc Dư có điểm nhẹ dạ, dù sao đối mặt với mình là thúc thúc, nếu như là người ngoài nói với mình như thế thì tốt, từ trước Đao Mộc Du đối với chính mình rất tốt, hiện tại cũng thế. Thúc thúc chưa từng cầu xin ai lại hướng chính mình cầu xin, Đao Mộc Dư cũng có chút khó xử. Bọn họ là thúc cháu, hơn nữa Đao Mộc Dư chưa từng nghĩ tới chuyện này, thật làm khó người. Đao Mộc Dư không biết nên trả lời Đao Mộc Du thế nào, cự tuyệt hay đồng ý. Cự tuyệt Đao Mộc Du, hắn sẽ phi thường khổ sở. Đao Mộc Dư không phải một người ngoan tuyệt với chính thân nhân của mình, đối với sự chăm sóc và bảo vệ của Đao Mộc Du dành ỉnh, Đao Mộc Dư không phải không cảm động, nhưng hắn sợ người khác nói hắn thúc cháu loạn luân, Đao Mộc Dư phi thường khổ sở. “Hoàng thúc, để ta suy nghĩ một thời gian được không?” Đao Mộc Dư chưa nói đồng ý, cũng chưa nói phản đối, ba phải cái nào cũng được.

Đao Mộc Du cũng không để ý, không có thăng thần cự tuyệt nghĩa là gián tiếp tiếp thu, trong lòng hắn vui vẻ, nhân thần cầu xin biến thành kinh hãi. Đao Mộc Dư giật giật thân thể, di, hạ thân của hắn dừng tới cái ngạnh ngạnh gì đó của Đao Mộc Du, Đao Mộc Du đỏ mặt, thực mất mặt, cái này Dư nhi sẽ cho rằng hắn là một sắc quỷ (^o^). Đao Mộc Dư như là không thấy, rất bình tĩnh nhìn Đao Mộc Du, con mắt hơi đỏ, vành mắt có chút thâm quầng. Đao Mộc Du minh bạch Đao Mộc Dư vô cùng mệt nhọc, không còn chế trụ mà nhẹ nhàng ôm Đao Mộc Dư, kéo chần lên, giống như hồng hài tử: “Ngủ đi, ta biết Dư nhi đã lâu không có hảo hảo ngủ ngon, nghỉ ngơi đi.”

Đao Mộc Dư nghe thanh âm nhu hòa của Đao Mộc Du, chậm rãi nhắm mắt lại, tiến nhập mộng đẹp, hắn an ổn ngủ, Đao Mộc Du lộ ra nụ cười thỏa mãn, cũng chậm mạn tiến nhập mộng đẹp. Bỗng nhiên Đao Mộc Dư trừng to mắt, hỏi Đao Mộc Du một câu: “Hoàng thúc, ngọc bộ người cầm trong tay mỗi ngày là ai đưa cho?” (^o^ ghen à ca)

Đao Mộc Du có chút cứng người khi bị Đao Mộc Dư chất vấn, sau đó hắn vừa cười vừa nói: “Đây là lúc người mười tuổi, người tặng vào lễ sinh thần của hoàng thúc, ngươi quên sao?”

Đao Mộc Dư tựa hồ nghe được đáp án thỏa mãn, trên mặt mỉm cười, tìm một vị trí thư thái trong lòng Đao Mộc Du, say ngủ. “Ngạch, ngươi, hài tử này, lúc cả kinh thật là dọa người.” Đao Mộc Du bắt đắ dĩ nói. Ai bảo mình thích cái này hài tử ni, lúc hài tử này còn nhỏ hắn đã thích, vẫn âm thầm yêu say đắm, không dám nói rõ. Bây giờ có hoàng thượng cùng Dĩnh nhi làm ví dụ, Đao Mộc Du tìm được dũng khí, hắn muốn theo ái tình của hắn.

Đao Mộc Dư không biết mình ngủ bao lâu, hắn chỉ biết trời còn chưa sáng, hắn rất khát. Đứng dậy muốn đi tìm nước uống, động tác rất nhỏ cũng khiến Đao Mộc Du giật mình tỉnh giấc, Đao Mộc Du lập tức đứng dậy, hỏi: “Dư nhi, ngươi dậy làm cái gì, ta giúp ngươi lấy nước.”

“Ta khát thuận tiện đi phương tiện một chút.” Đao Mộc Dư nói.

Đao Mộc Dư phát hiện Đao Mộc Du rất lẳng nhặng, mỗi ngày đi theo phía sau hắn, có khi thì sai khiến thân binh theo hắn, tỷ như hắn không hảo hảo dùng bữa, sẽ bị Đao Mộc Du mang đi ăn, tỷ như hắn xem bệnh nhân mất nhiều thời gian ảnh hưởng nghỉ ngơi, Đao Mộc Du lập tức phái người hoặc là tự mình đến bảo hắn nghỉ ngơi, đương nhiên Đao Mộc Du phi thường cam tâm tình nguyện tự mình đến. Phương thức là trực tiếp ôm đi, không có thương lượng, Đao Mộc Dư bị ôm đi vài lần, cảm giác mặt mũi của mình mất sạch, vốn hai người chưa có gì, bị Đao Mộc Du làm ỉ như thế, có cảm giác giống như đã làm chuyện xấu. Mọi người nhìn hắn với ánh mắt tràn ngập mờ ám, Đao Mộc Dư rất muốn bóp chết Đao Mộc Du.

92. Chương 92

Sáng sớm, Đoàn Mộc Thanh Lam rời giường, Đoàn Mộc Dĩnh còn đang ngủ say, hần thương yêu hôn lên mặt Đoàn Mộc Dĩnh, thần thanh khí爽 mặc y phục đi ra bên ngoài đại trường. Sương sớm vẫn chưa tán đi, binh sĩ tuần tra tới tới lui lui, đổi thay phiên. Đoàn Mộc Thanh Lam đi tới chỗ đất trống luyện binh, hần hoạt động tứ chi một chút, bọn lính đều hướng hần hành lễ, Đoàn Mộc Thanh Lam khoát khoát tay, ý bảo bọn họ không cần đa lễ. Đoàn Mộc Thanh Lam cầm lấy Huyết Hồn kiếm luyện kiếm một hồi, chợt nghe trên bầu trời có thanh âm kích động của chim chóc, hần nhìn kỹ, là một con chim bồ câu đang hướng hần bay tới. Đoàn Mộc Thanh Lam vươn một tay, bồ câu đậu trên tay hần, hần lấy tờ giấy cột ở chân bồ câu ra, mở vừa nhìn, trên giấy viết thiếu niên quốc chủ Vệ quốc phái người tới tiêu diệt toàn bộ Tổ Vân cung. Đoàn Mộc Thanh Lam nhíu mày, Dực Cánh còn đang chống đỡ, Đoàn Mộc Thanh Lam tính toán một chút, bên người mình mặc dù có Đoàn Mộc Dĩnh cùng Kỳ Duyên, hơn nữa kể cả mình, tổng cộng là ba người biết ảo thuật, nhưng Tổ Vân cung có hơn một nghìn người, đối phó bọn họ cũng phải nghĩ biện pháp. Hiện tại Đoàn Mộc Thanh Lam có chút hối hận, năm đó đuổi hết toàn bộ tiên tri của Tề quốc đi, giờ muốn lợi dụng bọn họ cũng không tìm được người. Thế nhưng lợi dụng bọn họ sẽ đề cao địa vị của tiên tri, Đoàn Mộc Thanh Lam không muốn làm như vậy, Đoàn Mộc Thanh Lam mâu thuẫn nửa ngày. Tổ Vân cung, nghe nói rất đẹp, dùng nó để làm Tổ Hành cung là hay nhất.

Đoàn Mộc Dĩnh rời giường, nghe nói quân đội của Lương quốc và Tấn quốc đều đã tới vệ thủ quanh đô thành, Đoàn Mộc Dĩnh nghĩ tới Âu Tuấn Trình, hần tha thứ Trình Thu Vũ, không có nghĩa là không cảm hận Âu Tuấn Trình. Đoàn Mộc Dĩnh biết trong cung đình Lương quốc có một Tổ Mạn, hần cũng biết trong cung đình có một Nguyệt Mịch hoàng hậu, Tề quốc cũng nên cho Lương quốc một mỹ nhân a. Đoàn Mộc Dĩnh nằm lại ở trên giường, hần cẩn thận suy nghĩ, bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Trình Thu Vũ chậm rãi thích ứng với cuộc sống, Đoàn Mộc Ngọc Hàn cẩn thận chiếu cố, hần cảm thấy dù mất mình mà vẫn hạnh phúc như cũ. Đoàn Mộc Ngọc Hàn giúp hần chải tóc, dùng trâm ngọc vấn lại. Thuận tiện khen ngợi: “Tóc của Thu Vũ thật mềm mượt, sau này mỗi ngày ta đều chải đầu cho ngươi.” Một câu nói này khiến Trình Thu Vũ rất xấu hổ. Lúc Trình Thu Vũ đang ăn cháo, nghe được Âu Tuấn Trình tự mình dẫn đại quân cùng hợp sức với đại quân Tề quốc, trong lòng hần rất khó chịu. Tuy nói là buông quá khứ, thế nhưng nghĩ đến phải đối mặt với Âu Tuấn Trình, hần rất không được tự nhiên. Hần nghĩ đi nghĩ lại, mình đã là một phế nhân, trên mặt còn có sẹo, hần là Âu Tuấn Trình không thêm liếc mắt nhìn mình. Hần có kiểu thê mỹ nhân làm bạn, mình hà tất còn muốn nghĩ ngợi gì. Hơn nữa bên người mình có Đoàn Mộc Ngọc Hàn làm bạn, còn có một đệ đệ, thế là đã đủ rồi.

Vì Đoàn Mộc Du mà tâm Đoàn Mộc Dư rất phiền, sáng sớm, ăn xong điểm tâm, hần đi ra ngoài giải sầu một chút. Mặt trời xuất hiện, sương mù tan hết, dòng sông nhỏ trong trẻo nhưng lạnh lẽo dần dần náo nhiệt. Từng đội binh sĩ kéo theo chiến mã, đứng bên bờ sông tẩy rửa. Bọn họ nhìn thấy Đoàn Mộc Dư, phi thường khách khí, nhất là những người được Đoàn Mộc Dư cứu chữa qua, đối với Đoàn Mộc Dư rất cung kính. Đoàn Mộc Dư mỉm cười nhìn những binh sĩ chất phác này, lúc Đoàn Mộc Dư cười lộ lên rất giống thần tiên, bọn lính đều say mê.

Bờ sông có mấy nữ nhân Vệ quốc đang giặt quần áo, các nam nhân của họ rời xa gia hương chinh chiến, lúc thấy người khác phái, con mắt các nữ nhân lại nhìn về nơi xa xăm. Đoàn Mộc Dư nhàn lai vô sự, nhìn nữ nhân giặt quần áo bên bờ sông, các nàng đều đề phòng binh sĩ Tề quốc, trong lòng Đoàn Mộc Dư hiểu rõ, trong mắt họ người Tề quốc không khác gì ác nhân hóa thân. Tiểu hài tử vô ưu vô lự, sôi nổi bên người mẫu thân, vô ưu vô lự nghịch nước. Đoàn Mộc Dư nhắm mắt lại, ký ức trong những ngày chịu khổ ở Vệ quốc, hần cũng không nhớ rõ ràng. Hần chỉ nghe Bạch phát ma y nói qua mình chịu khổ những gì, thế nhưng mặc cho hần cố gắng nghĩ, vẫn không nhớ nổi mình đã chịu khổ thế nào. Tất cả mọi người nói hần cử tử nhất sinh, trên người hần có rất nhiều vết thương, chứng minh hần chịu quá nhiều đau khổ. Đoàn Mộc Dư nghĩ không ra, nhớ lại ký ức thống khổ làm gì, chọn lựa quên đi mới là vui sướng. Đoàn Mộc Dư ngồi ở trên cỏ, cười nhìn những hài đồng vô ưu vô lự chạy trốn, Đoàn Mộc Dư nhớ lại khi hần còn bé, bọn đệ đệ đi theo phía sau hần, nhất là Đoàn Mộc Tuyết mập mạp và con sên Đoàn Mộc Dĩnh mỗi ngày luôn cùng hần ngoạn. Mẫu thân từ ái tươi cười, Đoàn Mộc Dư mơ hồ nghe nói mẫu thân không phải thân sinh của hần, hần hỏi mẫu thân, mẫu thân nói đó là người khác đổ kỹ nàng có nhi tử xuất sắc, muốn gây xích mích thị phi. Đoàn Mộc Dư chọn cách tin tưởng mẫu thân nói, mẫu thân vì bảo hộ bọn họ mà nỗ lực không ít. Nếu không phải thân sinh sao nàng lại đối tốt với mình như thế, làm y phục đẹp, làm cơm nước ngon,

lúc mình sinh bệnh lại cẩn thận chăm sóc. Hồi ức là một cái rương lớn, một ngày mở ra sẽ có nhiều thứ tràn vào, vô luận buồn vui đều là bảo bối Đoàn Mộc Dư cất kỹ.

“Nhân thân vương, không ngờ có thể gặp nhau ở đây.” Thanh âm cỡ nào quen thuộc, trước kia Đoàn Mộc Dư nghe chủ nhân của thanh âm này gọi hắn là ca ca, hơn nữa còn thề son sắt thích hắn.

Đoàn Mộc Dư đứng lên, đi đến trước mặt Tiêu Thanh Phong hành lễ, trên mặt là mỉm cười khách sáo, phi thường chói mắt. Tiêu Thanh Phong không ngờ bọn họ đã xa lạ đến mức độ này, “Sớm a, Tiêu quốc chủ đến đây khi nào, nhìn qua mặt mày người hồng hào, có việc gì vui sao.” Đoàn Mộc Dư nghĩ nên nói những điều may mắn mới phải phép.

“Không có đại hỷ gì, nhân lai vô sự nên đi giải sầu.” Tiêu Thanh Phong bảo thị vệ bên người lui đi, hắn muốn cùng Đoàn Mộc Dư nói chuyện một mình.

“Tề quốc các người thật là nhanh, gần một nửa thổ địa Vệ quốc bị các người chiếm đóng.” Tiêu Thanh Phong nói. Nhìn những người bên bờ sông bắt được một con cá, con cá kia đang nỗ lực giãy dụa.

“Chúng ta là hậu duệ của chiến thần, quân đội của chúng ta là vô địch.” Đoàn Mộc Dư vừa cười vừa nói.

“Trẫm cũng nghe nói Tề quốc gặp được nữ thần chiến tranh trong truyền thuyết, khi đó trẫm rất lo lắng cho an nguy của người, nhìn thấy người bình an vô sự, trẫm an tâm hơn.”

“Đa tạ bệ hạ quan tâm. Phụ thân sẽ bảo hộ ta, đệ đệ ta giỏi về chinh chiến, ta là người nhẹ nhàng nhất, an toàn nhất.”

“Có đôi khi trẫm nghĩ, nếu người không phải là thân vương của Tề quốc thì thật tốt, trẫm có thể đem người giữ ở bên người.”

“Dưa hái xanh không ngọt, người hà tất phải làm như vậy ni.” Đoàn Mộc Dư nói.

“Trẫm biết đạo lý này, trẫm không muốn mất đi người.” Tiêu Thanh Phong rất hối hận lúc đó để Đoàn Mộc Dư ly khai, hiện tại nói cái gì Đoàn Mộc Dư cũng không muốn cùng hắn một chỗ, người chặt đứt duyên phận là hắn. Biết trước mà vẫn để mất đi, Tiêu Thanh Phong ngẫm lại mình cũng không quá bi thảm, chỉ ít Mạch Mộc còn đang bên cạnh hắn.

“Người có Mạch Mộc làm bạn, người hẳn là cảm thấy thỏa mãn, nếu như người quyết định phụ Mạch Mộc, lúc đó người sẽ không muốn cứu sống hắn, để hắn an tĩnh chết đi không phải rất tốt sao. Người không thể bắt cả hai tay, Tiêu quốc chủ hẳn là minh bạch.” Đoàn Mộc Dư lẳng lặng nói. Đoàn Mộc Dư nhớ tới tiểu đệ đệ từng nói qua, tìm kiếm hài tử của Mạch Mộc, nuôi dưỡng nó thành người. Đoàn Mộc Dư cũng muốn, có một người thừa kế cũng tốt, Đoàn Mộc Dư không đành lòng thương tổn hài tử, hài tử kia kỳ thực là một người đáng thương. Nếu như Tiêu Thanh Phong biết Mạch Mộc có một hài tử, hẳn nhất định sẽ giết hài tử này, song song sẽ giận chó đánh mèo với Mạch Mộc. Hà tất ni, Phi Nhiễm làm ra cục diện hiện tại, hà tất lại để thống khổ kéo dài.

“Trẫm hiểu, thế nhưng trẫm không bỏ người xuống được, trẫm thường xuyên nhớ tới người, đời này trẫm cũng sẽ không quên có một ca ca mang theo đệ đệ ngu ngốc lưu lạc chung quanh, mỗi ngày ca ca rất ôn nhu chăm sóc đệ đệ, mua mút quả cho đệ đệ ăn.” Con mắt Tiêu Thanh Phong hơi ươn ướt, cuộc sống lưu lạc không có vinh hoa phú quý tốt đẹp như thế, nhưng sự hoàn mỹ đó đã bị xé rách. Hiện tại hắn không phải là Sỏa Căn, Đoàn Mộc Dư cũng không phải là ca ca của hắn.

“Vậy quốc chủ cứ để nó chôn sâu trong kí ức, không nên để nó nhảy ra, như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt.” Đoàn Mộc Dư mỉm cười, như xa lạ như quen thuộc.

Tiêu Thanh Phong cũng hiểu rõ, có nói cái gì Đoàn Mộc Dư cũng sẽ không theo hắn, tình cảm của Đoàn Mộc Dư đối với mình đã không còn, không quý trọng, lúc mất đi mới biết được mình quá tham lam. Đoàn Mộc Dư thân là hoàng tộc, lòng tự trọng không cho phép hắn cùng với người khác chia sẻ ái tình, bọn họ đều là người hoàng tộc, thân phận khác nhau, bọn họ đã định trước là không chung một con đường.

“Hoàng thúc của ta nói, ta chịu rất nhiều khổ, muốn ta hạnh phúc, hẳn cảnh cáo ta không nên quá quan tâm đến bất luận kẻ nào, muốn ta học cách nhận lấy, hiện tại ta bắt đầu học.” Đoàn Mộc Dư bướng bỉnh trát trát nhãn tình, ý bảo Tiêu Thanh Phong, có người phía sau hắn.

Tiêu Thanh Phong vừa quay đầu lại, thấy Mạch Mộc đứng ở cách đó không xa, nhìn bọn họ, ôn hòa cười, như nước nhu tình. Đoan Mộc Dư nói, “Người nên trở về, Mạch Mộc cũng đáng thương, hảo hảo chăm sóc hắn, không nên có một lại muốn hai, Tiêu quốc chủ nên trở về bên cạnh hắn.”

Tiêu Thanh Phong cùng Đoan Mộc Dư nói lời từ biệt, Đoan Mộc Dư cũng rất khách khí chấp tay, Đoan Mộc Dư nhìn theo Tiêu Thanh Phong rời đi, tâm tình hắn rất tốt, đón gió thổi tới trước mắt, mở rộng hai tay, hắn nghĩ chính mình đang bay lượn trên những đám mây, bao quát đại địa. Gió mát thổi bay y phục, vạt áo phi dương, mái tóc ngân sắc lấp lánh dưới ánh mặt trời, làm nổi bật làn quang, hắn giống thần tiên, đẹp đến mức Tiêu Thanh Phong không dám nhìn.

“Hắn thật đẹp.” Mạch Mộc nhẹ nhàng ôn nhu nói, trong mắt lộ vẻ ước ao.

“Người Đoan Mộc gia đều có khuôn mặt đẹp vô song, hắn là một người nổi bật trong số đó.” Tiêu Thanh Phong tán thán.

Vốn là hình ảnh tốt đẹp, nhưng kết thúc lại là tiếng thét chói tai của Đoan Mộc Dư, không biết Đoan Mộc Dư xuất hiện từ bao giờ, không nói hai lời ôm lấy Đoan Mộc Dư rời đi. Đoan Mộc Dư càng hoảng sợ, kinh kêu một tiếng, “Hoàng thúc, người làm cái gì!”

“Người không ăn điểm tâm còn đi ra chỗ này chạy loạn, sao không ăn xong điểm rồi hẵng tâm ra, trở lại ăn.” Đoan Mộc Dư đến nhìn, không thấy Đoan Mộc Dư, vừa hỏi thị vệ, Đoan Mộc Dư không ăn điểm tâm lại đi tản bộ, hắn liền chạy đến bờ sông.

“Hoàng thúc, ta đã biết, thả ta xuống thôi!” Đoan Mộc Dư lại bắt đầu giãy dụa, cánh tay trắng kiện của Đoan Mộc Dư không để hắn giãy dễ dàng như thế.

“Không thả.” Đoan Mộc Dư không bao giờ bỏ lỡ cơ hội thân cận Đoan Mộc Dư, nhất là trước mặt Tiêu Thanh Phong, hành vi của hắn là có ý tứ khiêu khích Tiêu Thanh Phong.

“Hoàng thúc!”

“Không thả!”

Đoan Mộc Dư phản kháng vô hiệu, Đoan Mộc Dư rất cố chấp. Đoan Mộc Dư không hề nhàn rỗi, thi triển khinh công, ôm Đoan Mộc Dư bỏ đi. Mạch Mộc nghĩ bọn họ ở chung rất thú vị, nhẹ nhàng cười ra tiếng. Tiêu Thanh Phong diện vô biểu tình, nhìn bọn họ rời đi chỉ có thể tiếc nuối trong lòng.

Trình Thu Vũ được Đoan Mộc Dĩnh đỡ đi ra phơi nắng tán tản bộ, Trình Thu Vũ nhìn không thấy thế nhưng hắn nghe được, nhân mã ba nước hội tụ cùng một chỗ, quyết định song song đánh đô thành của Vệ quốc. Đoan Mộc Dĩnh nghe được một ít sự tình vui vui trong quân doanh, liền nói cho Trình Thu Vũ, trong lòng Trình Thu Vũ rất khoái trá. Đoan Mộc Ngọc Hàn nhìn thấy đệ đệ cùng Trình Thu Vũ ở chung hòa hợp, trong lòng đại hỉ, yên tâm đi làm việc. Bọn họ đang tản bộ, trò chuyện vui vẻ, thì có người kéo Trình Thu Vũ lại.

“Trình đại nhân, đã lâu không gặp, ngài vẫn khỏe chứ.” Vương Nguyên Vô thấy Trình Thu Vũ đi tản bộ, được Đoan Mộc Dĩnh cẩn thận đỡ, hắn nhìn kỹ, hai mắt Trình Thu Vũ mở, thế nhưng không giống người bình thường. Hắn mù sao! Vì vậy Vương Nguyên Vô chủ động qua chào hỏi, hắn không nghĩ là tới đại doanh Tề quốc lại có thể gặp người quen.

“Là Vương tướng quân a, ngài vẫn khỏe chứ, Thu Vũ hữu lễ.” Trình Thu Vũ quay hướng Vương Nguyên Vô, khách khí một chút.

Đoan Mộc Dĩnh cũng nói: “Thật khó được gặp Vương tướng quân, ngài tới đây để thương lượng chuyện tiến công đô thành sao?”

“Đúng vậy, không nghĩ tới có thể ở chỗ này gặp được Trình đại nhân, ngài vô cớ bị cách chức, ly khai Lương quốc, sao ngài lại ở đại doanh Tề quốc?” Vương Nguyên Vô kỳ quái hỏi.

“Vương tướng quân, nên nói như thế nào ni, một lời khó nói hết.” Trình Thu Vũ cũng không biết nói những chuyện mình đã trải qua như thế nào, “Cuộc sống của ta tại Tề quốc rất tốt, không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy ngài, thực sự là hữu duyên.”

“Con mắt của Trình đại nhân...” Vương Nguyên Võ hiếu kỳ hỏi. Nói thật ra, không thể phủ nhận, Trình Thu Vũ xác thực là một vị mỹ nam tử, nhả ngọc tuấn tú, ôn nhuận như ngọc, những từ ngữ này dùng trên người hắn tuyệt không khoa trương. Vấn đề là bây giờ mắt hắn bị mù, trên mặt còn có vết sẹo, nếu một lần nữa trở lại bên người Âu Tuấn Trình, Âu Tuấn Trình còn có thể coi trọng hắn sao?

“Con mắt của ca ca là vì cứu ta mà bị mù, nhưng đại phu nói chỉ là mù tạm thời, từ từ uống thuốc sẽ tốt, Vương tướng quân yên tâm đi.” Đao Mộc Dĩnh giải thích, con mắt từ sắc vụt sáng, quan sát Vương Nguyên Võ.

Vương Nguyên Võ chưa từng thấy Trình Thu Vũ thiện lương như vậy, trước đây nghe nói hắn hại chết đệ đệ của chính mình, chỉ là nghe nói, lời đồn đầu phải tất cả là thật. Hắn cũng nghe nói qua Trình Thu Vũ chiếu cố thân tộc, thân tộc kia không có phụ thân được hắn nuôi dưỡng thành người, hôm nay nghe được Trình Thu Vũ vì cứu người bên ngoài mà hai mắt mù, trong lòng so sánh Trình Thu Vũ với Tổ Mạn một chút. Hoàng thượng dưỡng nam sủng cũng được, nhưng, người thiện lương chẳng thấy, chỉ có kẻ yêu mị gây rối. Vương Nguyên Võ suy nghĩ, tìm cách để Âu Tuấn Trình tiếp Trình Thu Vũ hồi cung, khiến Tổ Mạn thất sủng.

“Trình tiên sinh, nếu người nguyện ý, ta trở lại nói với hoàng thượng, cho người khôi phục nguyên chức, ý của người thế nào?” Vương Nguyên Võ nói.

“Vương tướng quân, một người mù sao có thể đứng ở triều đình vì hoàng thượng phân ưu, ý tốt của người ta xin ghi nhận. Hiện tại, thân phận của ta đã không có khả năng đứng trong triều đình Lương quốc, cảm tạ.” Trình Thu Vũ nói. Trình Thu Vũ nhớ tới thân phận của mình, Vương phi, tuy rằng rất xấu hổ, thế nhưng chí ít có thể bảo chứng cuộc sống của hắn – cả đời không lo. Thế nhưng cũng không bao giờ có thể tùy tiện trở về nhà, nghĩ tới đây trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối.

93. Chương 93

“Thân phận, chẳng lẽ ngài đảm nhiệm chức quan ở Tề quốc?” Vương Nguyên Võ nghĩ đến Trình Thu Vũ lập công, hẳn là nhận được tướng thưởng.

“Ngạch, cái này nói như thế nào nì, Vương phi có phải là chức quan không?” Trình Thu Vũ có chút xấu hổ hỏi.

“... Ngài là Vương phi?” Cảm của Vương Nguyên Võ thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, Vương gia của tề quốc cưới nam Vương phi? Thế giới này quá...

“Tứ ca ta thích ca ca, phụ hoàng ta hạ thánh chỉ, tự mình chủ trì hôn lễ.” Đao Mộc Dĩnh nói một câu khiến Vương Nguyên Võ triệt để chặt đứt ý niệm đưa Trình Thu Vũ trở lại, Vương Nguyên Võ thấy bang hoàng, quốc chủ Tề quốc thực sự là muốn làm cái gì thì làm cái đó, hắn không chú ý cái nhìn của người khác.

“Trình đại nhân, chúc các người bạch đầu giai lão, ta chúc phúc không muộn chứ.” Vương Nguyên Võ cười đến cực mất tự nhiên, chúc phúc cũng cực mất tự nhiên.

Trình Thu Vũ đâu có nhìn thấy, mỉm cười nói: “Cảm tạ người.” Đao Mộc Dĩnh trong lòng cười đến thất bại.

Vương Nguyên Võ lần thứ hai cảm thán Âu Tuấn Trình là một hoàng thượng không may mắn, mỹ nam tử tốt thì không cần, lại rước họa vào hậu cung, còn không biết sau này sẽ thế nào nì, Vương Nguyên Võ thở dài một tiếng, nghĩ trở lại hẳn sẽ mang chuyện này báo cho Âu Tuấn Trình.

Âu Tuấn Trình, trong lòng Đao Mộc Dĩnh thầm nghĩ, với tính tình của Tổ Mạn, ở tại hậu cung của Âu Tuấn Trình khẳng định có hại, Nguyệt Mịch hoàng hậu nhất định sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ Tổ Mạn. Tiên tri Lưu Đình không biết có theo tới hay không, tốt nhất là hắn theo tới, Đao Mộc Dĩnh tính toán phải trả thù những cừu nhân này một cú mới thỏa mãn.

Đao Mộc Thanh Lam triệu tập tướng lĩnh và nhi tử của mình tới, cùng nghiên cứu một việc. Khi vào hoàng cung Vệ quốc nên làm cái gì là hay nhất.

“Bất tiểu quốc chủ của Vệ quốc, nắm được ngọc tỷ.” Đao Mộc Du nói.

“Vệ quốc bị chúng ta chiếm lĩnh, ngọc tỷ có gì dùng.” Đoan Mộc Dư nói.

“Chúng ta cướp sạch quốc khố của bọn họ, chiến tranh tiêu không ít tiền, vừa lúc có thể bù đắp quốc khố chúng ta.” Long Uyên là thương nhân, chỉ nhìn tiền không nhìn người.

“Người chỉ biết có tiền, thành này sẽ thuộc sở hữu của ai, hiện tại chúng ta đang nói cái này.” Đoan Mộc Thanh Lam nói.

“Nhi thần cho rằng chỗ này cứ đưa cho Tân quốc với Lương quốc, sau đó chúng ta tấn công Tổ Vân cung, bảo Lương quốc và Tấn quốc phải tiên tri bang trợ chúng ta đánh Tổ Vân cung. Nhi thần cho rằng Tổ Vân cung mới là nơi tài phú nhất trong thiên hạ, là nơi tiên tri nổi danh nhất, bọn họ thu được phong thưởng của quân chủ, khố phòng của bọn họ chắc phải đầy ắp, nói bọn họ phú khả địch quốc tuyệt không khoa trương.” Đoan Mộc Dĩnh nói, “Có người nói Tổ Vân cung tráng lệ, thứ đáng giá có nhiều rất.”

“Cũng đúng, Tổ Vân cung xác thực là một nơi phong thủy bảo địa.” Đoan Mộc Thanh Lam gật đầu.

“Làm như vậy cũng có chỗ tốt, hoàng thất Vệ quốc sẽ căm hận những người cướp sạch tài bảo của bọn họ càng sâu, lúc chúng ta cướp sạch hoàng cung, để cho bọn họ cướp sạch bách tính. Nhưng những người Vệ quốc không chỉ căm hận người Tề quốc, còn căm hận Tấn quốc cùng Lương quốc. Tề quốc chúng ta cùng Vệ quốc thù hận chồng chất, người Vệ quốc sẽ cho rằng hành động của ta là bình thường, trái lại sẽ nghĩ rằng Lương quốc và Tấn quốc mới thực không phúc hậu, nhân lúc cháy nhà đi cướp đoạt, mọi người thường hận nhất những người đục nước béo cò, phụ hoàng thấy thế nào?” Đoan Mộc Dĩnh nói. Bọn họ chiếm nhiều thổ địa của Vệ quốc, một tòa thành thì cứ nhượng Tấn quốc và Lương quốc tranh nhau, hay nhất là nhìn bọn họ đánh nhau, từ đó đắc lợi.

“Ân... Không sai, trẫm cũng đã định xuất binh giúp bọn hãn đánh đô thành, sau đó bọn hãn để tiên tri ra, giúp chúng ta đánh Tổ Vân cung. Hiện tại Tổ Vân cung đang bị chúng ta bao vây, chỉ là chúng ta chưa đánh nó, bây giờ vừa lúc là một cơ hội.” Đoan Mộc Thanh Lam cùng Đoan Mộc Dĩnh suy nghĩ như nhau. Đoan Mộc Du trầm nghĩ, trách không được hoàng thượng sủng ái Đoan Mộc Dĩnh như vậy, nguyên lai bọn họ là cùng một loại người.

“Tiểu quốc chủ của Vệ quốc xử lý như thế nào, tông miếu của hoàng tộc bọn họ xử trí ra sao.” Dạ Dương hỏi.

“Cái này sao, trẫm cũng không dự định chiếm thành trì này, tùy bọn hãn xử trí được rồi.” Đoan Mộc Thanh Lam vừa cười vừa nói, sao có thể khiến một mình Tề quốc bị người hận, tất cả mọi người hãn là phải chia sẻ với nhau a.

Mục tiêu của Đoan Mộc Thanh Lam là tài bảo của Tổ Vân cung, hãn biết một số tin tức của Tổ Vân cung, trong Tổ Vân cung xác thực có rất nhiều vàng bạc trân bảo giấu kín trong mật thất. Đoan Mộc Thanh Lam cùng Đoan Mộc Dĩnh có cừu hận với tiên tri, bọn họ quyết định vùi dập tổ chim này. Hai mắt của Đoan Mộc Thanh Lam nhìn ra ngoài tường, một con chim bồ câu bay qua trời xanh, rốt cục đã khai chiến.

Ba nước liên hợp tổng tiến công đô thành Vệ quốc, Đoan Mộc Dĩnh nhìn chiến trường, vũ tiễn cuồng phi khắp bầu trời, các chiến sĩ anh dũng tiến về phía trước, liều lĩnh xung phong. Tướng quân thủ thành Vệ quốc liều mạng điều binh khiển tướng, cố gắng giã dựa, tướng quân trên thành Vệ quốc thập phần lợi hại, bọn họ đánh nửa ngày, mà vị tướng này vẫn có thể ngăn cản từng đợt xung phong của bọn họ, Dạ Dương cùng Đoan Mộc Du gấp đến độ đỏ mắt, bọn họ tự mình dẫn người công thành. Đoan Mộc Dĩnh giục ngựa đi tới bên cạnh Đoan Mộc Tuyết, chỉ vào vị tướng trên tường thành, hỏi Đoan Mộc Tuyết: “Bọn họ đều nói Ngũ ca có cánh tay hơn người, Dĩnh nhi không tin.”

“Lục đệ, Ngũ ca có cánh tay hơn người là thực, người không tin?” Đoan Mộc Tuyết kỳ quái, sao đệ đệ lại nói như vậy.

“Đúng vậy, nếu Ngũ ca có thể bắn chết vị tướng quân Vệ quốc đứng trên tường thành kia, đệ đệ sẽ tin tưởng người.” Đoan Mộc Dĩnh bướng bỉnh, trát trát nhần tình nói.

Đoan Mộc Tuyết nở nụ cười, bàn tay to đè lại đầu Đoan Mộc Dĩnh, “Người một phôi tiểu tử, muốn làm Ngũ ca tức giận, phép khích tướng phải không, người cho rằng Ngũ ca là người ngu ngốc.”

“Được rồi, được rồi. Buông!” Đao Mộc Đình giúp cái đầu vô tội của mình thoát khỏi bàn tay Đao Mộc Tuyết, thả phào một cái. Chính lý ngay ngắn một chút, liếc mắt nhìn Đao Mộc Tuyết.

Đao Mộc Tuyết lấy ra trường cung đặc chế của mình, vãn cung, “Ngày hôm nay ca ca cho người thấy bản lĩnh!” Đao Mộc Tuyết buông lỏng tay, “bính” một thanh âm vang lên, tiễn tựa Lưu Tinh, Đao Mộc Đình từ xa xa trông thấy thân thể vị tướng trên tường thành nhoáng lên, sau đó ngã xuống. Đao Mộc Đình thoả mãn quay đầu lại thủ thế với Đao Mộc Thanh Lam, bọn họ thành công, Đao Mộc Thanh Lam cười cười.

“Dĩnhi là sợ Dạ Dương thụ thương, đừng tưởng rằng trăm không biết.” Đao Mộc Thanh Lam nhỏ giọng nói thầm, về điểm này là Đao Mộc Thanh Lam dựa vào lòng dạ hẹp hòi của mình mà suy đoán.

Đao Mộc Đình ngóng nhìn thành tường, vị tướng quân bị bắn trúng kia chậm rãi đứng lên, trong tay nắm bảo kiếm, chỉ huy binh sĩ liều mạng chống lại. Đao Mộc Đình vô pháp thấy rõ dung mạo người này, Đao Mộc Đình đối với người Vệ không có ấn tượng tốt, ngày hôm nay hắn đối với vị tướng này kính nể thật tình. Hắn còn có thể duy trì bao lâu, hắn vừa chém chết một binh sĩ bò lên trên thành tường, binh sĩ Tề quốc vừa ngã xuống, bỗng nhiên hắn quỳ trên mặt đất, sử dụng kiếm chống đỡ... Đao Mộc Đình nhìn thấy hắn vĩnh viễn ngã xuống, liền nói với thị vệ bên người: “Lúc đánh hạ thành trì, hậu táng vị tướng quân Vệ quốc kia, hắn là anh hùng.”

“Vâng, điện hạ.” Bọn thị vệ tuy rằng không giải thích được, nhưng bọn hắn kính nể anh hùng, anh hùng thì không cần phân biệt.

Đao Mộc Đình trở lại bên người Đao Mộc Thanh Lam, Đao Mộc Thanh Lam cười hỏi hắn: “Ngoạn đủ chưa, Dĩnhi thực quá rối, bất quá trăm thích Dĩnhi quá rối.”

“Nhi thần không muốn người của mình thương vong quá nhiều, tận lực giảm thiểu tổn thất, dù sao phụ hoàng cũng không tranh đoạt thành trì này. Nhi thần muốn bắt được tiểu hoàng đế của Vệ quốc, người xem thế nào.” Đao Mộc Đình vừa cười vừa nói.

“Đi a, người cùng Hạ Pháp thống lĩnh kỵ binh Bạc Nhân tiến sát hoàng cung. Bắt vị hoàng đế kia.” Đao Mộc Thanh Lam đảo con mắt, “Chuyện còn lại giao cho người, được rồi, mẫu thân của các người thích tơ lụa Vệ quốc, tơ lụa trong cung đình là tốt nhất, những chiến lợi phẩm còn lại ban cho các chiến sĩ hăng hái chiến đấu.” An ủi người thân của các binh sĩ bị chết, ban thưởng cho các binh sĩ lập được chiến công, tài phú trong hoàng cung Vệ quốc cũng dư dả. “Nếu chúng ta đã bị coi là dã lang, vậy thì làm những việc dã lang nên làm.”

“Nhi thần tuân chỉ, nhi thần muốn dẫn Ngũ ca cùng đi.” Đao Mộc Đình được Đao Mộc Thanh Lam cho phép, hắn giục ngựa đi tới bên cạnh Đao Mộc Tuyết, nói với Đao Mộc Tuyết, “Ngũ ca, phụ hoàng muốn chúng ta cướp sạch quốc khố của Vệ quốc, bắt vị tiểu hoàng đế kia.”

“Hảo, Luyện Luyện, chúng ta phát tài rồi!” Đao Mộc Tuyết cười ha hả nói với Trầm Luyện, sau đó quay lại nói với Bạch phát ma y: “Ta phát tài trở về sẽ cùng người tiếp tục bài bạc!”

Đao Mộc Thanh Lam rất muốn đánh chết thối tiểu hài tử này, hắn nhìn Trầm Thanh Dung, Trầm Thanh Dung đang nghĩ nhi tử của mình không khác gì kẻ lừa đảo, thanh danh của hắn theo thời gian đã bị nhi tử này hủy hết. Đao Mộc Thanh Lam thấy biểu tình của Trầm Thanh Dung, trong lòng thống khoái một chút, người không may không chỉ có một mình ta.

Đao Mộc Đình, Đao Mộc Tuyết cùng Hạ Pháp thống lĩnh kỵ binh Bạc Nhân xen lẫn trong quân đội Tề quốc, quân đội dẫn đầu phá khai cửa thành phía Tây, chạy ào vào đô thành. Đao Mộc Đình dẫn người chạy ở phía trước, bách tính đều sợ đến đóng cửa trốn trong nhà. Gặp phải binh sĩ Vệ quốc, binh sĩ Tề quốc giết không tha. Đao Mộc Đình một đường chém giết, đi qua vài đường cái hỗn loạn, rốt cục vọt tới hoàng cung đầu tiên. Cẩm Vệ quân cùng binh sĩ Tề quốc giằng co, Đao Mộc Đình nói với Hạ Pháp: “Bạc Nhân các người từng là thích khách, nhất định có thể trở mình vượt qua cung tường, chúng ta dẫn người làm bộ tiến công, các người tìm kiếm nơi phòng thủ yếu mà đi vào.” Đao Mộc Tuyết dẫn người cùng cẩm vệ quân Vệ quốc triển khai chiến đấu, Đao Mộc Đình quan sát động tĩnh, chỉ cần Hạ Pháp thành công, bọn họ lập tức chạy ào vào.

“Vâng, điện hạ.” Hạ Pháp nở nụ cười, chuyện này quen việc dễ làm, Hạ Pháp và Kỳ Duyên thống lĩnh một ngàn người giục ngựa đi đường vòng, thấy một chỗ binh sĩ phòng thủ ít hơn, Hạ Pháp ra hiệu, năm trăm chiến sĩ Bạc Nhân xuống ngựa, lấy cung nỏ, nhắm ngay vào thủ vệ cấm quân trên tường cao, năm trăm chiến sĩ Bạc Nhân còn lại lấy ra móc sắt được chế tạo để leo lên tường thành, cố sức quăng móc sắt trên tường thành, sau đó rất nhanh leo lên phía trước. Binh sĩ trên tường thành phát hiện liền hướng bên này trợ giúp, người còn chưa tới đã bị Hạ Pháp chỉ huy Bạc Nhân phía dưới dùng tiễn bắn chết. Chiến sĩ rất nhanh bò lên trên tường thành, Hạ Pháp cùng Kỳ Duyên thống lĩnh những chiến sĩ Bạc Nhân ở dưới tiếp tục bò lên trên tường cao, Kỳ Duyên vô cùng quen thuộc với địa hình hoàng cung Vệ quốc, Kỳ Duyên nhìn thoáng qua cung tường, hẳn từng ở đây vài năm, phong cảnh vẫn như trước, chỉ là vật còn người mất.

Đoan Mộc Dĩnh cùng kỵ binh của Đoan Mộc Tuyết còn đang làm bộ công kích đại môn, chợt nghe bên trong một trận đại loạn, đại môn chậm rãi mở, Đoan Mộc Dĩnh và Đoan Mộc Tuyết nhìn nhau cười, Đoan Mộc Tuyết cao giọng quát: “Vàng bạc tài bảo, bản vương tịch thu!”

“...” Đoan Mộc Dĩnh cảm giác hảo mắt mắt, sao hẳn lại là ca ca của ta, ta không quen biết hẳn.

Tiểu hoàng đế Hạng Ngự Phong trốn ở trong cung của mẫu thân, nghe được bên ngoài nói nhao nhao ồn ào, tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến. Thái hậu ôm chặt lấy Hạng Ngự Phong, hai tay nàng run, tim đập loạn. Hạng Ngự Phong bị nhiễm sự lo sợ của nàng, hẳn là người chưa từng trải qua những sóng gió như vậy, sợ đến dựa sát trong lòng mẫu thân. Một thiếu niên hoàng đế cùng Đoan Mộc Dĩnh xấp xỉ tuổi tác, hẳn được phụ mẫu hẳn bảo hộ rất tốt, trong đôi mắt trong suốt chỉ có sự hoảng sợ. Đại môn bị đá vỡ, hẳn thấy một người xấp xỉ hẳn, một thiếu niên vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, trong tay thiếu niên đó cầm một đại đao huyết sắc, cái chuôi đao cực kỳ không tương xứng với dung mạo mỹ lệ của thiếu niên. Bên người thiếu niên là một vị tướng quân có mái tóc vàng, vị tướng quân này tựa như thiên thần, phía sau bọn họ có rất nhiều chiến sĩ mang áo giáp da trâu. Hạng Ngự Phong bị những chiến sĩ trên người đầy máu này làm sợ hãi, hẳn thất kinh đứng ở bên người mẫu thân. Thái hậu liếc mắt nhận ra Kỳ Duyên, nàng như bắt được một hi vọng, lập tức chạy qua quỳ trên mặt đất, cầu xin: “Van cầu người buông tha chúng ta, Kỳ Duyên đại nhân nể tình trước đây, người buông tha chúng ta a.”

Trong lòng Kỳ Duyên mọc lên một tia thương hại, Đoan Mộc Dĩnh đứng bên cạnh hẳn, hẳn nên làm cái gì. Hẳn khom lưng nâng thái hậu dậy, thoải mái nói: “Người không nên sợ, chúng ta sẽ không thương tổn các người.”

Đoan Mộc Dĩnh đánh giá Hạng Ngự Phong, chưa nói đến Hạng Ngự Phong cùng Trình Thu Vũ có vài phần tương tự, đã thấy con mắt cực kỳ giống. “Vị này là Vệ quốc quốc chủ sao?” Đoan Mộc Dĩnh rất hòa thuận hỏi.

Hạng Ngự Phong đối mặt với Đoan Mộc Dĩnh xấp xỉ tuổi mình, trong lòng không có sợ như trước. Sự kiêu ngạo của hoàng tộc lần thứ hai ngẩng đầu, Hạng Ngự Phong trấn định hỏi: “Người là người phương nào.”

“Vị này chính là Hiếu thân vương điện hạ của Tề quốc.” Kỳ Duyên giới thiệu.

Chó nhà có tang, đám kiêu ngạo với ta. Sắc mặt Đoan Mộc Dĩnh trầm xuống, Kỳ Duyên cảm giác bầu không khí ngột thở.

“Phụ hoàng ta mời Vệ quốc quốc chủ cùng thái hậu qua đại doanh của chúng ta nói chuyện.” Bỗng nhiên Đoan Mộc Dĩnh vừa cười vừa nói. Đồng thời làm tư thái “mời”.

“Điện hạ, thần đưa bọn họ về đại doanh Tề quốc.” Kỳ Duyên sợ Hạng Ngự Phong chọc giận Đoan Mộc Dĩnh, đến lúc đó khó giữ được cái mạng nhỏ, lập tức nói. Bạc Nhân chiến sĩ rất biết quan sát, lập tức mang theo Hạng Ngự Phong cùng thái hậu ly khai. Hạng Ngự Phong rời đi trước, còn quay đầu lại nhìn Đoan Mộc Dĩnh vài cái. Đoan Mộc Dĩnh hừ lạnh một tiếng, đóa hoa mềm mại còn cần tôi luyện.

Bạc Nhân cùng binh sĩ Tề quốc dưới sự chỉ dẫn của Kỳ Duyên, cướp sạch quốc khố hoàng cung, sau đó toàn quân lui lại. Đoan Mộc Dĩnh vừa mới đi ra, liền thấy Đoan Mộc Du mang theo người vợ và tới, “Dĩnh nhi, người có thấy nhị ca người không?”

“Không có a, nhị ca ta làm sao vậy?” Đoan Mộc Dĩnh không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhị ca làm sao vậy?

“Dư nhi thất tung, không tìm được hần.” Đao Mộc Du lo lắng.

“Cái gì!” Đao Mộc Đình không còn trấn định, hần lập tức cùng Đao Mộc Du tìm kiếm Đao Mộc Dư.

94. Chương 94

Đao Mộc Tuyết cười tủm tỉm đứng ở đại môn của cung điện Vệ quốc, khi Tiêu Tuấn Lương cùng Vương Nguyên Vô thống lĩnh binh sĩ của mình chạy tới trước đại môn hoàng cung, hoàng cung đã không có một bóng người. Đao Mộc Tuyết cười tủm tỉm nói rằng: “Tiêu Vương gia, Vương tướng quân, bản vương đợi đã lâu.”

Tiêu Tuấn Lương vừa nhìn thấy Đao Mộc Tuyết thì sinh khí, lần trước hần bẻ gãy cánh tay của mình, dùng phương thức độc ác chính mình, hiện tại lại đắc ý dào dạt như thế, thật không vừa mắt. Tiêu Tuấn Lương tức giận, ẻo lả nói rằng: “Người Tề quốc các người, tay chân thực nhanh nhẹn, xem ra chúng ta không có gì.”

“Đúng vậy, các người ăn thịt, một chút cũng không chừa cho chúng ta.” Vương Nguyên Vô rất bất mãn nói. Bọn lính phía sau hần cũng không hài lòng, mặt đều dài thườn thượt, ai không muốn nhân lúc cháy nhà mà đi kiếm chác chứ, hiện tại, hoàng cung trống không. Bọn họ oán hận tập thể nhìn chằm chằm Đao Mộc Tuyết. “Một chút cũng không chừa cho chúng ta.”

Đao Mộc Tuyết cười đánh đả, nhún vai nói rằng: “Chúng ta đâu muốn các người tức giận, các đại thần hoàng thân của Vệ quốc đều lưu toàn bộ cho các người, nhà bọn họ so với hoàng cung cũng không kém đâu. Còn có phú thương nhà giàu, các người tự đi thu thập a.”

“Hừ!” Tiêu Tuấn Lương cùng Vương Nguyên Vô hừ lạnh một tiếng, quay đầu ngựa thống lĩnh binh sĩ nhằm phía nhà các đại thần hoàng thân của Vệ quốc, bắt đầu cướp đoạt.

Đao Mộc Đình cùng Đao Mộc Du phân công nhau tìm kiếm Đao Mộc Dư, Đao Mộc Đình không biết Đao Mộc Dư xảy ra chuyện gì, hần đi nơi nào. Đao Mộc Đình cùng chiến sĩ Bạc Nhân sốt ruột tìm kiếm. Trên đường đều là thi thể, tiếng kêu thê thảm. Người Lương quốc cùng Tấn quốc điên cuồng cướp đoạt tài sản của bách tính trong thành, thậm chí có người còn cưỡng gian nữ nhân, trong thành một mảnh khóc thét. Đao Mộc Đình không rảnh làm anh hùng, hần muốn tìm kiếm ca ca. Đang ở thời khắc sốt ruột nhất, chợt nghe một tiếng gầm lên, “Ta giết những kẻ cầm thú các người!”

Là thanh âm của nhị ca! Đao Mộc Đình theo thanh âm giục ngựa qua, xa xa trông thấy mấy binh sĩ Tấn quốc đang vũ nhục một tiểu cô nương, y phục nữ hài tử bị xé rách, Đao Mộc Dư một tay che chở nữ hài tử, một tay cầm trường kiếm, tóc hần tán loạn, ánh mắt đại ra, trong mắt đầy tơ máu, khuôn mặt biến hình đáng sợ. “Các người những kẻ cầm thú, nàng còn nhỏ, các người dám đối với nàng như vậy, các người không bằng súc sinh.”

Binh sĩ Tấn quốc nhận ra Đao Mộc Dư, bọn họ không dám rút chiến đao ra, Đao Mộc Dư một tay cầm lấy tay tiểu cô nương, tiểu cô nương sợ đến khóc rống, một bên né tránh. Trong miệng Đao Mộc Dư thì thảo luận bầm: “Không nên sợ, ca ca bảo hộ người, nghe ca ca nói biết không...” Đao Mộc Dư dùng mảnh dăm một kiếm, máu của binh sĩ Tấn quốc phun tung toé, mái tóc ngắn phát của Đao Mộc Dư bị nhiễm đỏ như máu. Tiểu cô nương sợ đến toàn thân run, động cũng không dám.

Đao Mộc Dư mở to mắt. Nhìn quanh bốn phía, trong mắt hần mọi người đều là cừu nhân, đều đã từng xâm phạm qua người của hần, đều là ác ma từng dằn vặt hần, lúc đó hần bắt lực khóc, cầu xin, hần thê lương gọi, hần muốn một tia thương hại của người khác. Nhưng không có bất luận kẻ nào thương hại hần, tiếng gào của hần càng khiến những người đó thêm điên cuồng đối đãi hần. Thân thể hần tràn ngập vết thương, vết thương chảy máu không dứt. Bây giờ vết thương trên thân thể đã chữa lành, nhưng vết thương tâm hồn vĩnh viễn không dứt. Trước mắt Đao Mộc Dư đều là bóng ma của những người đó, hần phải giết chết bọn họ, sợ hãi của hần hóa thành phần nộ, như mưa rền gió dữ, hần điên rồ, lôi kéo tiểu cô nương liều lĩnh sát nhân, liều mạng chạy trốn.

“Nhị ca!” Đao Mộc Đình không biết vì sao Đao Mộc Dư cuồng loạn như vậy, hần hô hoán Đao Mộc Dư, Đao Mộc Đình nhảy xuống chiến mã, bảo người bên cạnh truyền tin cấp tốc cho Đao Mộc Du, chính

mình đi về phía trước, đến bên người Doan Mộc Dư, la lớn: “Ca ca, người làm sao vậy!”

Doan Mộc Dư phảng phất không có nghe, như cũ đi về phía trước, Doan Mộc Dĩnh tiến lên kéo hần, Doan Mộc Dư một kiếm đâm tới, Doan Mộc Dĩnh né tránh trong gang tấc, một kiếm xẹt qua mặt Doan Mộc Dĩnh.

“Nhị ca, ta là Dĩnh nhi, người làm sao vậy!” Doan Mộc Dĩnh cố sức la lên, ý đồ để Doan Mộc Dư tỉnh lại.

Doan Mộc Dư bỗng nhiên đứng lại, hần chậm rãi ngừng đầu, ánh mắt có chứa sát ý bắn thẳng đến Doan Mộc Dĩnh, trong miệng lẩm bẩm: “Người là người xấu, là cừu nhân của ta, các người dần vặt ta, xâm phạm ta, ta muốn các người dùng sinh mệnh hoàn lại thống khổ các người gây cho ta!” Doan Mộc Dư đẩy tiểu cô nương ra, một kiếm hướng Doan Mộc Dĩnh, Doan Mộc Dĩnh vội vàng né tránh, hần không đánh trả, hần nhìn ra tâm Doan Mộc Dư đang điên loạn, chiến sĩ Bạc Nhân đều xúm lại rất nhiều, nhưng bọn họ không dám động thủ, hai người đều là Vương gia, bọn họ giúp đỡ ai mới tốt chứ?

“Lo lắng làm gì, bắt hần, trói hần lại.” Doan Mộc Dĩnh ra lệnh, chiến sĩ bạc Nhân không dám cùng Doan Mộc Dư giao thủ thực sự, bọn họ sợ làm Vương gia bị thương sẽ không thể ăn nói. Doan Mộc Dĩnh sốt ruột, những người này là thế nào, Doan Mộc Dĩnh không ngừng hô hoán Doan Mộc Dư, Doan Mộc Dư vẫn cầm bảo kiếm hướng Doan Mộc Dĩnh, Doan Mộc Dĩnh cầm lấy Trảm Nguyệt đao cản một chút, Doan Mộc Dĩnh không dùng lực đánh trả, đối mặt với hần là ca ca, hần không muốn đao kiếm đánh nhau. Doan Mộc Dư chém vào vỏ đao của Trảm Nguyệt đao, Doan Mộc Dĩnh cũng rất bất đắc dĩ, sao Doan Mộc Dư còn chưa đến, né tránh mãi cũng không được! Đang lúc Doan Mộc Dĩnh oán giận, Doan Mộc Dư một kiếm đâm xuyên qua thân thể Doan Mộc Dĩnh. Doan Mộc Dĩnh nhân cơ hội một cước đá Doan Mộc Dư té trên mặt đất, ôm lấy vết thương chảy máu ròng ròng, chịu đựng đau nhức, quát: “Còn không mau động thủ.”

Chiến sĩ Bạc Nhân bắt đầu dè dặt Doan Mộc Dư lại, tiếc rằng khí lực của người điên cuồng lớn không gì sánh được, một vài tráng hần đều không giữ được Doan Mộc Dư. Vừa lúc Doan Mộc Dư chạy tới, Doan Mộc Dĩnh thở dài một hơi, nói rằng: “Hoàng thúc, nhị ca đang điên, hần...” Doan Mộc Dĩnh nói còn chưa dứt lời liền té trên mặt đất.

Doan Mộc Dư thoát khỏi kiềm chế, hần tiến đến chỗ Doan Mộc Dư, Doan Mộc Dư tức giận xoay người cho Doan Mộc Dư một bạt tai, khiến Doan Mộc Dư té trên mặt đất. Doan Mộc Dư bạo rống lên một tiếng: “Doan Mộc Dư, người làm cái gì vậy! Người muốn giết chết đệ đệ của mình sao!”

Doan Mộc Dư từ từ khôi phục thanh minh, hần nhìn Doan Mộc Dư đang phẫn nộ, nhìn Doan Mộc Dĩnh đang té trên mặt đất, Doan Mộc Dư run run tay, ôm lấy Doan Mộc Dĩnh, một bên vừa khóc vừa nói: “Dĩnh nhi, người làm sao vậy, ca ca không tốt, ca ca không phải người, ca ca lập tức trị thương cho người.” Doan Mộc Dư một bên khóc một bên xuất ra thuốc trị thương, được Doan Mộc Dư giúp đỡ thương được cho Doan Mộc Dĩnh. Một bên làm việc một bên xin lỗi, Doan Mộc Dĩnh đau đến nhe răng trợn mắt, lần này thương thể không nhẹ, xem ra phải hảo hảo dưỡng thương.

“Nhị ca, người sao vậy, người đã khỏe chưa.” Doan Mộc Dĩnh vô lực hỏi.

“Nhị ca không sao, nhị ca không bao giờ như thế nữa, nhị ca không muốn thương tổn Dĩnh nhi, Dĩnh nhi uống thuốc, uống thuốc nhanh lên một chút. Nhị ca cầm máu cho người.” Doan Mộc Dư hai tay run xuất ra một viên dược hoàn cho Doan Mộc Dĩnh Dĩnh ăn vào, lần này Doan Mộc Dĩnh rất nghe lời mà uống thuốc.

“Dư nhi, không nên như vậy, trở lại ta bảo sư phụ người khai cho người một thang thuốc an thần. ” Doan Mộc Dư ôm lấy Doan Mộc Dĩnh, bất đắc dĩ thở dài. Quả nhiên vào đô thành của Vệ quốc, tâm Doan Mộc Dư không ổn định, hần chỉ tỏ ra trấn định tự nhiên, tỏ ra không quan tâm đến những thống khổ đã trải qua trong quá khứ, hần chỉ là liều mạng đè nén, liều mạng quên.

“Hoàng thúc, ta không phải cố ý.” Doan Mộc Dư thút tha thút thít khóc nức nở.

“Ta biết người không phải cố ý, được rồi, lên ngựa, chúng ta đi.” Doan Mộc Dư cũng bình tĩnh lại một chút, đoàn người thượng chiến mã rời đi, Doan Mộc Dư không biết trở lại sẽ phải ăn nói thế nào mới tốt? Hần làm sao giải thích được vết thương của Dĩnh nhi, hoàng thượng nhất định sẽ giận dữ.

“Hoàng thúc, chuyện này không được nói cho phụ hoàng, chỉ cần nói là ta vì cứu một người vô tội nên bị thương, không được nói với phụ hoàng tình hình thực tế.” Doan Mộc Dĩnh sợ Doan Mộc Dư bị nghiêm phạt,

nên dặn Đoan Mộc Du nhất định không được nói thật.

“Dĩnh nhi, không cần ta nói, hoàng thượng cũng biết chuyện này, hoàng thượng biết tất cả, hần không mù.” Đoan Mộc Du tiếp tục đau đầu, thế nào giải thích chuyện này cho tốt đây.

Trở lại đại doanh Tề quốc, Đoan Mộc Dĩnh được xác định không có nguy hiểm, Đoan Mộc Dĩnh nói mình vì cứu người nên không cẩn thận bị thương. Sắc mặt Đoan Mộc Thanh Lam xấu xí, hần không nói cái gì, chỉ là phiêu phiêu liếc mắt nhìn Đoan Mộc Dư, Đoan Mộc Dư vẫn nức nở không ngừng, không dám ngẩng đầu. Đoan Mộc Thanh Lam nghĩ huynh đệ tương tàn nói ra thật khó nghe, suy nghĩ một chút cười nói: “Dĩnh nhi thật là, muốn làm anh hùng cứu người, nữ hài tử người cứu trăm sẽ phải người an trí thỏa đáng, người an tâm dưỡng thương a.” Đoan Mộc Thanh Lam thương yêu sờ sờ mặt Đoan Mộc Dĩnh, nhỏ giọng nói bên tai Đoan Mộc Dĩnh, “Người dám lừa trăm, lá gan không nhỏ.”

Đoan Mộc Dĩnh vô tội trát trát nhãn tình, ta vì người khác, ta vô tội a.

Con mắt Đoan Mộc Thanh Lam nheo lại, trong mắt có chứa tiểu ý thoáng qua, thực sự là hài tử không chịu quan tâm bản thân, bắt quả trăm thích.

“Dư nhi, người bị kinh hách, xuống phía dưới nghỉ ngơi đi. Tìm đại phu xem cho người, khai được an thần, ở đây giao cho trăm, các người nghỉ ngơi đi.” Đoan Mộc Thanh Lam hạ lệnh trực khách, mọi người đều đi ra. Đoan Mộc Thanh Lam thở dài một tiếng, “Dư nhi càng gần đến gần đô thành Vệ quốc hần lại càng bất an, trăm cũng đã nhìn ra nhưng không muốn để trong lòng, xem ra như vậy không được. Hừ! Năm đó, ai thương tổn hần, trăm giết kẻ đó.”

“Phụ hoàng, nhi thần có một biện pháp có thể trị tâm bệnh của nhị ca.”

“Biện pháp gì, nói nghe một chút.”

“Mạch Mộc có một hài tử, muốn giao phó ta nuôi nấng, nói thế nào thì Mạch Mộc cũng là sư thúc của ta, ta không thể cự tuyệt hần. Ta đã cho người tìm kiếm hài tử này, đã có tin tức hay chưa.”

“Đã có tin tức, hài tử này ở Vệ quốc, hiện tại ở trong tay chúng ta.”

“Nhi thần muốn đem hài tử này giao cho nhị ca nuôi nấng, chuyện này sẽ khiến hần suốt ngày bận rộn, hết sức chăm sóc hài tử, hần sẽ không miên man suy nghĩ.”

“Đúng vậy, trăm phải người mang hài tử này đến, hài tử còn chưa được một tuổi, để Dư nhi chăm sóc là hay nhất.” Đoan Mộc Thanh Lam ha hả cười rộ lên, Đoan Mộc Dĩnh nằm ở trên giường, nếu như có một người cõng ra được khúc mắc của nhị ca thì tốt rồi, mong hoàng thúc sẽ thành công.

Đoan Mộc Du kéo Đoan Mộc Dư vào đại trường của mình, Đoan Mộc Dư vẫn đang khóc, sao hần lại làm đệ đệ bị thương, hần tự trách rất nhiều.

Đoan Mộc Du sai người nấu nước nóng, Đoan Mộc Dư cần tắm, Đoan Mộc Du ngồi bên cạnh Đoan Mộc Dư, cầm lấy khăn mặt lau khô mặt cho Đoan Mộc Dư. Đoan Mộc Dư thẳng thắn gạt khăn mặt ra, tiếp tục nức nở.

“Người không nên khóc nữa, không ai trách người, người hà tất tự trách như vậy. Chúng ta biết người bị tâm ma mê hoặc, hoàng thượng cũng không trách cứ người, hiện tại hình dạng của người đâu giống Đoan Mộc Dư bình thường, Đoan Mộc Dư bình thường là Vương gia ôn hòa lãnh tĩnh, bây giờ người quá mất hình tượng.” Đoan Mộc Du ôn hòa nói, Đoan Mộc Du biết Đoan Mộc Dư tại Vệ quốc chịu nhiều ngược đãi, nhưng hần không nghĩ tới lại nghiêm trọng như vậy, trở thành ám ảnh trong lòng Dư nhi của hần. Tựa như vết thương, bên ngoài lành, nhưng lưu lại vết tích.

“Hoàng thúc, ta cũng không biết thế nào, tựa như ma quỷ, đi vào trong đô thành, thấy những binh sĩ hung ác, ta nhìn không được nghĩ bọn họ là kẻ hại ta, ta làm sao vậy. Hoàng thúc, ta sợ, ta ngày nào đó có thể sẽ sát hại thân nhân của mình.” Đoan Mộc Dư nghẹn ngào.

“Người không cần nghĩ nhiều, tất cả đều là quá khứ, Vệ quốc đã bị chúng ta diệt. Từ nay về sau trên đời không còn có Vệ quốc, nó chỉ là một phần của Tề quốc, người hiểu chưa.” Đoan Mộc Du nói.

“Đã hiểu, thế nhưng ta làm Dĩnh nhi bị thương, ta không phải ca ca tốt.” Đao Mộc Dư lại khóc. Đao Mộc Du bắt đầu dĩm hân trong lòng, khẽ vỗ vỗ sau lưng giúp hân thoải mái.

“Người rất thiện lương, người là người thiện lương nhất, để bảo trụ thái tử, người đến Vệ quốc làm chất tử, đây là người liều mình cứu ca ca mình, người làm đại phu, người chữa bệnh cho nhiều người, trong lòng bọn họ đối với người vô cùng cảm kích, người là người tốt. Lúc mê loạn người làm Dĩnh nhi bị thương, Dĩnh nhi không trách người, người không cần tự trách.” Đao Mộc Du phi thường kiên trì, ôn hòa nói.

“Hoàng thúc, người biết Vệ quốc bọn họ đối đãi với ta thế nào không. Bọn họ dùng nhiều cách dần vặt ta, thật nhiều người xâm phạm qua ta, trong mắt bọn họ ta không bằng chó lợn. Ta sợ nhưng không ai giúp ta, thậm chí là thương hại ta...” Đao Mộc Dư nói ra bí mật giấu sâu trong tâm linh, hân mở ký ức, nhưng gì hân đã trải qua giống như thủy triều vọt tới.

“Không nên nghĩ nữa, Dư nhi, hoàng thúc biết người chịu nhiều khổ, hoàng thúc biết.” Trong lòng Đao Mộc Du bị ai cùng phần nộ, hân hận không thể giết những súc sinh đó ngay bây giờ.

“Người không biết, sao người có thể biết.” Nước mắt của Đao Mộc Dư làm ướt xiêm y Đao Mộc Du y, giống như lạc vào trong lòng Đao Mộc Du.

“Không khóc nữa, tắm rửa, ngủ một giấc, ngày mai sẽ có một chuyện rất tốt chờ người.” Đao Mộc Du cố gắng giúp Đao Mộc Dư thoải mái.

“Dĩnh nhi không có việc gì chứ, ta muốn đến xem hân, ta muốn cùng hân.” Đao Mộc Dư lại rơi vào hỗn loạn, bàng hoàng không biết làm sao.

Đao Mộc Du thấy nước tắm đã chuẩn bị xong, hân ôm lấy Đao Mộc Dư, Đao Mộc Dư kinh hô một tiếng ôm lấy cái cổ của hân, Đao Mộc Du vừa cười vừa nói: “Đi tắm, Dư nhi.”

Đao Mộc Dư vừa tức vừa ngượng ngùng, hoàng thúc chết tiệt. Đao Mộc Dư hung hăng trừng mắt nhìn Đao Mộc Du, trên gương mặt cương nghị của Đao Mộc Du lộ vẻ ôn nhu cùng sùng nịnh. Hân hôn lên mặt Đao Mộc Dư, ôm Đao Mộc Dư rảo bước tiến lên dục dưng. Đao Mộc Dư mặc kệ hân tùy tiện chiếm tiện nghi, hai người bước vào bồn tắm. Trong lúc nhất thời bọt nước vấy ra, nước nóng tràn ra ngoài không ít. Đao Mộc Du khí lực lớn, cúi người hôn trụ Đao Mộc Dư, Đao Mộc Dư không có chống cự, hân muốn tìm kiếm vui sướng để quên đi quá khứ.

Không hề có tiếng nói, nếu nói vào lúc này sẽ phá hư bầu không khí, Đao Mộc Dư đáp lại Đao Mộc Du, thân thể tiến sát gần kề Đao Mộc Du. Đao Mộc Du cởi y phục ái nhân của hân ra, vẫn tiếp tục hôn môi. Thân thể của Đao Mộc Dư hơi run rẩy một chút, dưới sự đụng chạm của Đao Mộc Du phát sinh tiếng thở dốc liêu nhân. Đao Mộc Du thông thả di động trên người Đao Mộc Dư, không ngừng để lại những ấn kí. Đao Mộc Dư cảm thấy những nụ hôn này giúp vết thương bình phục, tâm hân ấm áp.

Bạch phát mỹ nhân thở hổn hển, hai tay tham lam ôm lấy Đao Mộc Du, đòi càng nhiều âu yếm, hân muốn quên đi những ký ức thống khổ, hân muốn trong đầu đều là hạnh phúc. Loại cảm giác này giống như người sắp chết đuối gắp gao nắm lấy cành cây, Đao Mộc Du vừa thương cảm vừa yêu thương Dư nhi của hân, hân ôm thân thể lão bà mình càng chặt.

Đao Mộc Du vuốt ve thân thể trắng nõn trong ngực, nắm lấy hai điểm hồng anh của Bạch phát mỹ nhân, chậm rãi xoa nắn, Đao Mộc Dư thở hổn hển, cảm giác được nhiệt độ thân thể ngày càng cao. Cũng không biết có phải là do tắm nước nóng mà thân thể nóng lên, trong không khí phảng phất tình sắc, quan hệ loạn luân khiến Đao Mộc Dư cảm thấy thẹn mà nhắm mắt lại, hân không thấy nhưng cảm giác được mình đang hưởng thụ vui vẻ, khiến cho tâm của hân xáo trộn.

Một lúc, Đao Mộc Dư không còn rảnh bận tâm cái khác, Đao Mộc Du cũng không nói gì, chỉ là nắm trụ thân thể đang giãy dụa của lão bà, nâng lên, Đao Mộc Dư tựa sát vào dục dưng, Đao Mộc Du mở miệng, hàm lấy dục vọng của Đao Mộc Dư trong tiếng kêu kinh ngạc của hân, đầu lưỡi Đao Mộc Du linh xảo hoạt động, Bạch phát mỹ nhân thở gấp liên tục, chìm đắm trong vui vẻ không thể tự kiềm chế.

Bạch phát mỹ nhân sung sướng giãy dụa, nhẫn không nổi phát ra tiếng rên rỉ, kích thích tâm Đao Mộc Du, hân càng thêm ra sức nhu lỏng, thẳng đến khi Đao Mộc Dư vô pháp nhẫn nại nắm tóc hân, dục vọng trong miệng run một trận, sau đó tinh dịch thể phun ra ở chỗ sâu trong khoang miệng. Mặt Đao Mộc Dư

đổ bình, Đoàn Mộc Du không chút do dự nuốt xuống phía dưới, hần vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, trong mắt xẹt qua một tia dục vọng cường liệt. Sau đó hần ôm Bạch phát mỹ nhân vào trong lòng, tách hai chân thon dài ra, nương theo nước, muốn khai thông hậu huyết của đối phương.

Rõ ràng cảm giác được Đoàn Mộc Du đang làm cái gì với thân thể mình, Bạch phát mỹ nhân bỗng nhiên hét lên một tiếng, chống cự giãy dụa giãy dụa, hai mắt tràn ngập khủng hoảng, rơi nước mắt.

“Không nên... Không nên như vậy... Van cầu các người buông tha ta... ..”

“Không nên sợ, Dư nhi, mở mắt nhìn ta, là ta, hiện tại cùng người một chỗ là người yêu người nhất trên đời, không nên sợ.” Đoàn Mộc Du biết Đoàn Mộc Dư nhớ tới quá khứ bị người khác xâm phạm, trong lòng sản sinh vô hạn sợ hãi. Đoàn Mộc Du lập tức giúp Đoàn Mộc Dư thoải mái, muốn hần thả lỏng tâm tình của mình. Đoàn Mộc Dư lại một lần nữa trầm luân. Đoàn Mộc Du nói: “Chúng ta cùng nhau bội đức (trái đạo đức), cùng nhau trầm luân, chỉ cần hai người cùng nhau, dù rơi vào bóng đêm cũng được. Cho dù chết, trên đường xuống hoàng tuyền cũng làm bạn.”

Bạch phát mỹ nhân không hề phản kháng, Đoàn Mộc Du thở hổn hển đưa một ngón tay vào hậu đình của đối phương, cảm giác được nội bích ấm áp cường liệt chống cự, trong lòng lão bà của hần âm thầm bài xích loại chuyện này. Chính mình là nam nhân đầu tiên thật tình xóa đi vết thương trong lòng hần, vừa nghĩ tới điểm này Đoàn Mộc Du hưng phấn không nhận được. Thuận lợi đưa vào một ngón tay, hai ngón, rồi ba ngón, thẳng đến thân thể của Bạch phát mỹ nhân thả lỏng, mà hai tay cũng ôm chặt mình, Đoàn Mộc Du mới đưa vận sức đưa phân thân đã đứng thẳng từ lâu vào thân thể hần.

“Ấn, đau quá...” Đoàn Mộc Dư nhú mày, nước mắt càng chảy ra, Đoàn Mộc Du hôn lên nước mắt của Đoàn Mộc Dư, nương theo nước nóng làm trơn, hần đóng đưa thất lưng, chạy nước rút trên cơ thể Đoàn Mộc Dư. Thân thể của Đoàn Mộc Dư xụi lơ, hần chăm chú ôm lấy Đoàn Mộc Du, Đoàn Mộc Du là người luôn yêu hần, hần không muốn buông hoàng thúc ra, chỉ ít hiện tại không muốn buông hoàng thúc ra, bọn hần cùng nhau trầm luân. Thân thể bị cường lực xô xuyên, bọt nước văng là ngoài dục dưng, Đoàn Mộc Dư ôm chặt Đoàn Mộc Du, hai chân bất tự giác quăn lên thất lưng cường kiện, hần muốn càng nhiều vui vẻ, lúc ban đầu có chút đau đớn, khi thích ứng lại xuất hiện một cảm giác khiến hần tê liệt và vui sướng, hần muốn càng nhiều, còn muốn nữa. Hần muốn người nam nhân này ôm chặt lấy hần, dùng nhiệt tình thiêu đốt linh hồn hần.

Đoàn Mộc Du rút phân thân ra, lại cố sức đỉnh nhập, lại rút ra, lại một lần cố sức đỉnh nhập, hoa huyết mềm mại của lão bà hần chăm chú bao vây phân thân của hần, hần thích cảm giác tiêu hồn này, “Dư nhi, thích không?”

“Ấn... Thích.” Đoàn Mộc Dư cũng không biết mình đang nói cái gì, hần chỉ biết là hiện tại Đoàn Mộc Du tràn ngập trong thân thể hần, sợ hãi trong lòng hần được vui vẻ thay thế, hần muốn càng nhiều.

“Vậy là tốt rồi, hảo hảo hưởng thụ vui sướng hoàng thúc đưa cho người a, sau đó yêu thương hoàng thúc, chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ. Cho dù người không thương hoàng thúc cũng không quan hệ, chỉ cần người để hoàng thúc yêu người, hoàng thúc cũng đã thỏa mãn.” Đoàn Mộc Du nhắm mắt lại, chỉ có chính mình mới biết được tư vị thâm mền trong lòng, bỗng nhiên hần mở mắt, hai mắt càng thêm kiên định. Càng thêm cố sức thăm dò thân thể của Đoàn Mộc Dư, hần hận không thể cùng lão bà hòa hợp nhất thể, cố sức ôm Đoàn Mộc Dư, thẳng đến khi Đoàn Mộc Dư thấy khó thở, hần mới buông tay.

Tiếng thở dốc gấp gáp, thanh âm thân thể va chạm, thanh âm bọt nước vẩy ra, đan vào nhau như chương nhạc quyến rũ, bỗng nhiên thanh âm của Bạch phát mỹ nhân la lên, Đoàn Mộc Du hô một tiếng trầm thấp cùng xuất cao trào, hai người vì nhiệt tình quá độ nên một mối dựa vào nhau. Ngón tay Đoàn Mộc Du khẽ vuốt, vô vẻ chơi đùa khiêu khích trên người đối phương, Bạch phát mỹ nhân nhẹ nhàng nói: “Hoàng thúc, ta muốn cùng người vĩnh viễn một chỗ.”

95. Chương 95

Đoàn Mộc Du trấn an được Đoàn Mộc Dư, hần đi thăm Đoàn Mộc Dĩnh, nhìn xem Đoàn Mộc Thanh Lam có vì Đoàn Mộc Dư mà giận chó đánh mèo với Đoàn Mộc Dĩnh hay không. Hần nghĩ đến địa vị của Đoàn Mộc Dĩnh, liền mỉm cười đi vào doanh trướng Đoàn Mộc Thanh Lam. Đoàn Mộc Dĩnh uống xong được nên

ngủ rất trầm, Đoàn Mộc Thanh Lam ngồi ở trên ghế, một bên xử lý chính vụ một bên canh chừng hài tử này. Hắn giương mắt nhìn thấy Đoàn Mộc Du tới, ngẩng đầu nói: “Ngồi đi, huynh đệ không cần câu nệ.”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Đoàn Mộc Du ngồi ở bên cạnh Đoàn Mộc Thanh Lam, cẩn thận hỏi: “Hoàng thượng, Dĩnh nhi thế nào?”

“Không có đại sự gì, Bạch phát may có bản lĩnh, đều dùng hảo dược, Bạch phát ma y nói Dĩnh nhi cần hảo hảo dưỡng thương.” Đoàn Mộc Thanh Lam nói. Đoàn Mộc Thanh Lam suy đoán ý đồ đến đây của Đoàn Mộc Du, hẳn là sợ mình trách cứ Dư nhi a.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Đoàn Mộc Du vừa cười vừa nói, hắn nghe ngữ khí của Đoàn Mộc Thanh Lam không hề có chút tức giận, rốt cục trong lòng cũng yên định.

“Dư nhi thế nào, hắn đã trấn định chưa?” Đoàn Mộc Thanh Lam hỏi.

“Dư nhi dùng một ít dược an thần nên nghỉ ngơi, hắn đã bình thường.” Đoàn Mộc Du nói.

“Từ lúc tiếp cận đô thành, Dư nhi bắt đầu hoảng loạn, mỗi ngày hắn đều liều mạng trị thương cho các binh sĩ, là muốn quên đi ký ức đau khổ đã trải qua. Biện pháp này tựa hồ không có hiệu quả.” Đoàn Mộc Thanh Lam nói.

“Thật muốn giết sạch những kẻ hãm hại Dư nhi năm đó, hoàng thượng biết bọn họ là ai chẳng?” Đoàn Mộc Du oán hận hỏi.

“Những người đó là tiên tri, phỏng chừng những người này trốn trong Tổ Văn cung. Hừ, trẫm muốn tiêu diệt Tổ Văn cung, giết sạch tiên tri!” Đoàn Mộc Thanh Lam hận đến nghiến răng, bẻ gãy cán bút trên tay. “Trốn trong Tổ Văn cung, tưởng trẫm không bắt được sao, trẫm muốn nhìn, bọn họ lợi hại hay trẫm lợi hại.”

“Binh sĩ Tấn quốc và Lương quốc giết người cướp của, các thành của Vệ quốc hầu như biến thành quỷ thành, bọn họ giết không ít bách tính.” Đoàn Mộc Du nói.

“Trẫm phái người thông tri quốc chủ bọn họ, đừng tàn hại những bách tính này, đó là hành vi bất nhân nghĩa, bọn họ sẽ minh bạch.” Đoàn Mộc Thanh nói. Kỳ thực Đoàn Mộc Tuyết đã sớm báo cho hắn, cảnh tượng trong đô thành Vệ quốc cực kỳ thảm liệt, trong mọi góc ngách đều là tiếng khóc thét thống khổ như quỷ hồn của bách tính, nhưng việc này không quan hệ đến Tề quốc, binh sĩ Tề quốc đã sớm rút khỏi, phải sạch sẽ.

“Tiểu quốc chủ của Vệ quốc xử lý như thế nào.” Đoàn Mộc Du dò hỏi.

“Dĩnh nhi nói tiểu quốc chủ kia rất đẹp, mặt mày có vài phần tương tự Trình Thu Vũ, đưa cho Âu Tuấn Trình xử lý.” Đoàn Mộc Thanh Lam nhớ tới Tổ Mạn, một ngoại tộc nam sủng trong cung đình Lương quốc đang đấu với hoàng hậu, hai người tranh đấu thì quá tịch mịch, hẳn là nên thêm một người mới náo nhiệt. Đoàn Mộc Thanh Lam sờ sờ cằm, cười y hệt cáo già.

“Hoàng thượng, chúng ta cùng Lương quốc và Tấn quốc xác định biên giới như thế nào?” Đoàn Mộc Du nói.

“Có gì khó, thổ địa chúng ta chiếm lĩnh là của chúng ta, bọn hắn chiếm lĩnh là của bọn hắn, đô thành của Vệ quốc chúng ta không cần, cứ để cho bọn hắn cướp đi.” Đoàn Mộc Thanh Lam nói. Thổ địa Tề quốc chiếm đóng đa số là bình nguyên (đồng bằng), rất thích hợp canh tác, như thế là được.

“Hoàng thượng thánh minh. Thần trở về mời ba nước họp lại, xác định biên giới, ký giao ước, như vậy rất ổn thỏa.” Đoàn Mộc Du nói.

“Trẫm biết. Dư nhi nhờ người, nhĩ hảo chiếu cố hắn. Hai ngày sau, trẫm sẽ cho Dư nhi một lễ vật.” Đoàn Mộc Thanh Lam vừa cười vừa nói.

Tặng lễ vật cho Dư nhi, xem ra hoàng thượng không có sinh khí, trái lại muốn đưa lễ vật, Đoàn Mộc Du có chút mặc danh kỳ diệu. Gây họa được phúc, ngạc, hoàng thượng thật tâm tốt với bọn họ thế sao. (^o^ sao ca lại nghỉ ngơi Lam cứ chứ)

Hai ngày sau đó, Đoàn Mộc Dư bị Đoàn Mộc Thanh Lam gọi đến, chỉ thấy trên giường Đoàn Mộc Dĩnh nằm có một tiểu hài tử, không được một tuổi, có chút gầy yếu, nhưng tinh thần tốt. Hài tử lớn lên phi thường khả ái, thấy Đoàn Mộc Dư liền cười với hắn. Đoàn Mộc Dĩnh nói: “Nhị ca, hài tử này là nhi tử của

sự thúc ta, trước đây đã từng nhắc đến với người, muốn người nuôi nấng, ta đã tìm được nó, hiện tại giao cho người.”

A, nhanh như vậy a. Đao Mộc Dư chưa kịp chuẩn bị tâm lý, trên trời ngã xuống một hài tử cho hắn. Tuy rằng Đao Mộc Dư đáp ứng nuôi nấng hài tử này, vậy cũng nên chờ chiến tranh chấm dứt, sao lại sớm như vậy? Đao Mộc Dư có điểm ngờ ngác, Đao Mộc Thanh Lam ôm hài tử này bỏ vào trong lòng Đao Mộc Dư, Đao Mộc Dư không biết nên nói cái gì cho phải. Tiểu hài tử nằm trong lòng Đao Mộc Dư thập phần nghe lời, nắm lấy y phục của Đao Mộc Dư, cười phi thường hài lòng, nước bọt chảy tới trên người Đao Mộc Dư. Đao Mộc Dư sát sát miệng cho tiểu hài tử, bỗng nhiên trong lòng hắn dấy lên tình thương vĩ đại của người cha (mẹ mới đúng chứ *á*), hắn âm thầm quyết định nuôi dưỡng hài tử này cho tốt, trở thành thân sinh của mình. “Dĩn nhi yên tâm đi, ta sẽ nuôi dưỡng nó thành người. Phụ hoàng, ta muốn nhận hài tử này làm nghĩa tử, người xem xem chúng ta có nên chúc mừng một chút hay không.” Đao Mộc Dư đề nghị. Trải qua chiến tranh, các chiến sĩ đều uể oải, bọn họ xác thực cần vui vẻ một chút.

“Cũng tốt, vừa lúc nhân cơ hội này mời Lương quốc quốc chủ cùng Vệ quốc quốc chủ đến đây chúc mừng, thuận tiện phân chia biên giới, ” Đao Mộc Thanh Lam trong lòng có tính toán, liền sai người đi làm.

Đao Mộc Dư ngồi vào bên giường, tiểu hài tử bất an giãy dụa, bỏ đến bên người Đao Mộc Dĩn, chui vào trong chăn. Đao Mộc Dĩn bởi vì vết thương còn đau, không dám lộn xộn, hài tử này hết lần này tới lần khác thích bò lên trên người hắn. Cũng không biết là ai đưa qua một cây trống nhỏ, bỏ vào trong tay tiểu hài tử, tiểu hài tử bắt đầu chơi đùa.

“Thân thể lực kiệt ra sao, vết thương đã khép lại chưa?” Đao Mộc Dư áy náy nói.

“Không có việc gì, chỉ là không thể hoạt động mạnh, nhị ca không cần lo lắng như vậy, mỗi ngày đại phu đều xem vết thương cho ta, có thuốc trị thương rất tốt, ta không sao.” Đao Mộc Dĩn vừa cười vừa nói, hắn cũng không vì Đao Mộc Dư phát cuồng làm hắn bị thương mà tổn oán hận. Đao Mộc Dĩn cầm lấy tay nhị ca mình, cổ vũ: “Nhị ca buông quá khứ a, không nên nghĩ đến chuyện thống khổ, thời gian tốt đẹp đang chờ chúng ta phía trước.”

Đao Mộc Dư cười gật đầu, vươn tay kia vỗ vỗ mu bàn tay Đao Mộc Dĩn, vừa cười vừa nói: “Cảm tạ Dĩn nhi, ta nghĩ ta có thể sống thật tốt.”

“Chúng ta là huynh đệ, chúng ta đồng phụ đồng mẫu, cùng một cốt nhục, hậu duệ của chiến thần kiên định không gì sánh được, vĩnh viễn không thất bại.”

Đao Mộc Dư gật đầu, ánh mắt kiên định, hắn lại biến trở về Đao Mộc Du ôn hòa lãnh tĩnh, tất cả đều là tiểu ý trong đôi mắt trong trẻo.

Đao Mộc Thanh Lam thấy nhị tử hòa hợp, trong lòng âm thầm vui mừng. Người hoàng thất thường là gà nhà đá nhau, nhưng nhị tử của hắn không như thế, tất cả nhị tử của hắn đều thập phần xuất sắc, khiến hắn không khỏi có chút kiêu ngạo. Ngẫm nghĩ, lão nhị, lão ngũ, lão lục là hài tử của Quý quý phi, mẫu thân nhân phẩm hảo, giáo dưỡng hài tử tự nhiên cũng rất tốt, nghĩ tới đây trong lòng Đao Mộc Thanh Lam đưa ra một quyết định.

Đao Mộc Du nhú mày, một hài tử lấy đi phân nửa sự quan tâm của Đao Mộc Dư, lúc Đao Mộc Dư bảo hộ hài tử này, liền bắt đầu nghiên cứu nên chiếu cố tiểu hài tử thế nào, hắn chưa từng quan tâm mình, hình như hiện tại chính mình lại thành người thừa. Đao Mộc Du nghĩ đi nghĩ lại, phải đối xử với hài tử thật tốt, nghĩ biện pháp để hài tử này thích mình, đứng ở phe của mình. Nếu hắn cùng với Đao Mộc Dư mà có vấn đề gì, khi đó hài tử này sẽ là cứu tinh. Nghĩ tới đây, Đao Mộc Du cũng cười ha hả cùng Đao Mộc Dư chiếu cố tiểu hài tử này. (^_^ có dã tâm *hắc hắc*)

Tề quốc quốc chủ mời Lương quốc quốc chủ cùng Tấn quốc quốc chủ tới thương lượng, Âu Tuấn Trình sớm nghe Vương Nguyên Võ nói, Trình Thu Vũ làm Vương phi của Tề quốc, hắn có chút không tin, thế nhưng nghĩ lại, Đao Mộc gia là man tộc, không thể dùng lễ thường để hình dung. Trình Thu Vũ cùng Đao Mộc Ngọc Hàn đi, không được bao lâu, hắn lại phản bội mình cùng Đao Mộc Ngọc Hàn một chỗ. Có thể thấy được trên đời này không có người si tình!

Ba nước thương lượng, các nhân vật trọng yếu đều tới, một nhà Đao Mộc đều là lễ phục. Quốc chủ cũng mặc vào lễ phục chính thức. Cử hành thương lượng tại đại trưởng, tam quốc quốc chủ ngồi cùng một chỗ,

các đại thần ngồi dựa theo phẩm cấp. Ba vị quốc chủ đều vận lễ phục của quốc gia mình, theo bên người bọn họ là các đại thần tâm phúc và cận vệ. Âu Tuấn Trình liếc mắt thấy Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ được Đoan Mộc Ngọc Hàn đỡ đi vào đại trướng, ngồi ở bên cạnh Đoan Mộc Ngọc Hàn. Âu Tuấn Trình nhìn bọn họ đi vào, quan sát Trình Thu Vũ một chút, Trình Thu Vũ không liếc nhìn hắn đến một cái, thậm chí không có nhìn bất luận kẻ nào, hắn cầm tay Đoan Mộc Ngọc Hàn, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt. Trình Thu Vũ một thân phục sức vương gia Tề quốc, con mắt của hắn xảy ra chuyện nên không nhìn thấy. Trong lòng Âu Tuấn Trình có một tia khổ sở, Trình Thu Vũ là một người thiện lương, sao từ trước hắn lại không hiểu được ni. Biết được Trình Thu Vũ liều mình cứu người khiến mắt bị mù cũng không hối hận, có thể thấy được hắn rất thiện lương. Âu Tuấn Trình nhớ lại kí ức lúc ở chung với Trình Thu Vũ, tựa hồ Trình Thu Vũ đều thật là tốt. Nhìn hai người kia hạnh phúc dắt tay làm bạn, Âu Tuấn Trình càng cảm thấy không hài lòng, vốn người kia là thuộc về mình.

Tiêu Thanh Phong thấy Đoan Mộc Dư, lần này hắn ôm một tiểu oa nhi cùng Đoan Mộc Du đi theo phía sau Đoan Mộc Thanh Lam, Đoan Mộc Dư tựa hồ thay đổi, một thân phục sức Vương gia toát ra khí chất bất phàm, sắc mặt hồng nhuận, mặt mày hiện ra mị thái. Nhân thần Tiêu Thanh Phong tối sầm lại, chẳng lẽ Đoan Mộc Dư thích người khác. Nhìn Đoan Mộc Du bên người hắn, vẻ mặt tuấn mỹ cao quý, Tiêu Thanh Phong đổ kị liếc Đoan Mộc Du vài cái.

Hai mắt Mạch Mộc vẫn không rời khỏi hải tử trong tay Đoan Mộc Dư, đây là cốt nhục của hắn. Mạch Mộc rất muốn bước qua ôm lấy hải tử này, nhưng hắn không thể đi, vì vậy hắn ngồi xa xa nhìn, mong muốn khai yển một lúc, hắn có thể đi lại chung quanh, qua ôm hải tử một cái. Hải tử mặc rất đẹp, là phục sức của vương tử, Mạch Mộc thầm nghĩ, đã biết suốt đời cũng không có cơ hội cùng hải tử này đoàn tụ, nó bình an lớn lên là tốt rồi. Mạch Mộc cúi đầu, trong lòng bị thương cảm khái.

Đoan Mộc Thanh Lam đưa biểu tình của bọn họ thu hết vào đáy mắt, hắn bất động thanh sắc cùng các vị quốc chủ hàn huyên vài câu, lúc mọi người an vị, Đoan Mộc Thanh Lam đi đầu thương lượng phân chia biên giới, đồng thời nói: “Đô thành Vệ quốc, Tề quốc chúng ta không tranh, để cho hai nước phân chia a.” Thực ra Đoan Mộc Thanh Lam đã có tính toán, Âu Tuấn Trình cùng Tiêu Thanh Phong không thu được nhiều thổ địa, chắc chắn bọn hắn sẽ tranh chấp nhau.

“Đánh đô thành, Lương quốc ta thương vong thảm trọng, tử thương rất nhiều, xuất lực lớn nhất, trầm nghĩ đô thành nên là sở hữu của Lương quốc.” Âu Tuấn Trình nói.

“Người xuất lực tối đa, chiến sĩ của ta đầm máu chiến đấu hăng hái thì sao, cả đô thành đều là các người đánh hạ sao, Tấn quốc chúng ta không có xuất lực sao, Âu quốc chủ nói như vậy chẳng phải là rất không công bình.” Tiêu Thanh Phong chất vấn, Tiêu Tuấn Lương cùng Hùng Ngưu vừa nghe Âu Tuấn Trình nói, khuôn mặt song song tối lại, bầu không khí nhất thời khẩn trương.

“Không thể nói như vậy, các người cũng xuất lực, nhưng là chúng ta tiến công phá cửa thành, tiến vào thành trước tiên.” Âu Tuấn Trình có chút kiêu ngạo, ngụ ý rằng, quốc gia chúng ta thiện chiến hơn các người, các người không bằng ta.

“Lời ấy của Âu quốc chủ sai rồi, muốn nói binh sĩ đầu tiên đánh vào đô thành, phải nói đến Tề quốc.” Tiêu Thanh Phong nói thật tình, Tiêu Thanh Phong cũng không vì Âu Tuấn Trình cười muội muội của mình mà nhường hắn, quốc thổ được mất trước mặt, thân tình không đáng giá.

“Đoan Mộc quốc chủ rộng lượng, nếu người nhượng đô thành cho chúng ta, người xem đô thành làm sao phân.” Âu Tuấn Trình cũng chỉ hướng Đoan Mộc Thanh Lam.

“Hai vị quốc chủ không nên phiền não, trầm đã xem qua, đô thành phân chia nam bắc, phía nam thuộc sở của Tấn quốc, phương Bắc thuộc sở hữu của Lương quốc, như vậy đi, có thể tăng cường mật dịch giữa hai nước, ý hai vị quốc chủ thế nào.” Đoan Mộc Thanh Lam cười tượng một ông ba phải, ra chủ ý biến đô thành thành nơi mật dịch tự do.

Âu Tuấn Trình cùng Tiêu Thanh Phong trừng mắt nhìn nhau, quay đầu thương lượng với đại thần phía sau một chút, Tiêu Thanh Phong mở miệng nói rằng: “Hảo, Đoan Mộc quốc chủ nói không sai, trầm thấy rất tốt, Âu quốc chủ thấy thế nào.”

Âu Tuấn Trình cùng Trữ vương thương lượng một chút, nghĩ rằng đầu tiên nên như thế, chờ sau này có cơ hội thì chiếm luôn trong tay, vì vậy nói rằng: “Hảo, cứ như thế.”

“Nếu nhị vị quốc chủ không có dị nghị, chúng ta ký giao ước, xác định biên giới, từ nay về sau không xâm phạm lẫn nhau, nhị vị quốc chủ ý thấy thế nào.” Đao Mộc Thanh Lam cười hỏi.

“Hảo, cứ theo kiến nghị của Đao Mộc quốc chủ.” Âu Tuấn Trình nói.

Đao Mộc Thanh Lam sai người viết giao ước, ba nước phân chia, ba vị quốc chủ xuất ra ngọc tỷ, rốt cuộc giao ước cũng đã ký xong, hoàn tất phân chia thổ địa của Vệ quốc.

Sau đó Đao Mộc Thanh Lam còn nói thêm: “Tiểu quốc chủ của Vệ quốc – Hạng Ngự Phong và thái hậu đang bị giam trong đại doanh của chúng ta, chúng ta định đưa bọn họ tới Tề quốc, thế nhưng Tề quốc là nơi lạnh khùng khiếp, sợ bọn họ không thích ứng được, sinh bệnh xảy ra chuyện gì, lại nói người Tề quốc ngược đãi bọn hần, nhị vị quốc chủ xem nên xử lý chuyện này thế nào.” Đao Mộc Thanh Lam nói rất ra vẻ vì người khác suy nghĩ, kỳ thực trong lòng đã sớm tính toán làm thế nào để cho người khác – gà chó không yên.

Âu Tuấn Trình cùng Tiêu Thanh Phong đều tự tính toán một hồi, ai sẽ mang Hạng Ngự Phong đi. Tiêu Thanh Phong nghĩ mình mang hần đi, không có lợi lộc gì, hơn nữa tạm thời không đề cập tới dáng dấp của Hạng Ngự Phong, hần tiểu quốc chủ kia là kẻ cầm khoai lang cũng sợ phỏng tay. Đao Mộc Thanh Lam là một con cáo già, không muốn nhận, đẩy cho chúng ta, không có cửa đâu! “Đao Mộc quốc chủ, quốc gia của ta ở phía nam, khí hậu cùng Vệ quốc sai biệt, ai biết Hạng Ngự Phong ở chỗ chúng ta có thể sinh bệnh hay không, trăm thấy, giao cho Lương quốc đi, Lương quốc có khí hậu tương tự Vệ quốc, tiểu quốc chủ có thể thích ứng.”

“Hạng Ngự Phong...” Âu Tuấn Trình trở mình, tỉ mỉ nghĩ, mang hần tới Lương quốc thì có cái gì tốt, làm được cái gì, cân nhắc nửa ngày, Âu Tuấn Trình gật đầu đồng ý. “Để Hạng Ngự Phong tới Lương quốc đi, trăm sẽ thịnh tình mời hần làm khách Lương quốc.”

“Hảo, Âu quốc chủ thật sáng khoái, người đâu, ời tiểu quốc chủ Vệ quốc – Hạng Ngự Phong lên.” Đao Mộc Thanh Lam vừa cười vừa nói.

“Tuân chỉ.” Thị vệ lĩnh thánh chỉ đi ra phía ngoài, thời gian không lớn, Hạng Ngự Phong được đưa vào đại trường, Hạng Ngự Phong một thân long bào, trên người sạch sẽ, diện mục tường hòa, hiển nhiên là Đao Mộc Thanh Lam đối hần hảo hảo chiếu cố. Bộ dáng Hạng Ngự Phong rất tốt, khuôn mặt nhu mì xinh đẹp, thừa hưởng vài điểm của phụ mẫu hần. Nhất là mặt mày cùng Trình Thu Vũ có vài phần tương tự, Âu Tuấn Trình vừa thấy dung mạo Hạng Ngự Phong, trong lòng khẽ động. Con mắt Đao Mộc Dĩnh đảo qua Âu Tuấn Trình, liền biết được hần nhìn thấy Hạng Ngự Phong sẽ có phản ứng. Đao Mộc Dĩnh nghĩ theo dự đoán, hần hần là mang Hạng Ngự Phong vào hậu cung. Âu Tuấn Trình mất đi Trình Thu Vũ, trong lòng khẳng định sẽ có khổ sở, về phần khổ sở bao nhiêu thì không biết, nhưng hần cần một người thay thế Trình Thu Vũ, đây chính là mục đích dâng Hạng Ngự Phong lên. Đao Mộc Dĩnh sẽ không đồng tình với Hạng Ngự Phong, hần không phải một người lương thiện, cũng không phải một người tà ác, hần là một người có thù tất báo. Hậu cung a, hậu cung phân loạn, Hạng Ngự Phong sẽ sinh tồn thế nào, hưởng chi nơi đó còn có một Nguyệt Mịch hoàng hậu a. Đao Mộc Dĩnh tin tưởng hậu cung của Âu Tuấn Trình sẽ làm hần càng thêm hối hận và tưởng niệm Trình Thu Vũ. Để hối hận dần vặt hần, như vậy mới là mục đích của Đao Mộc Dĩnh.

Hạng Ngự Phong đi vào cũng không có hành lễ, nhiều ngày bị giam cầm, hần đã tiếp thu chuyện mình thực sự là một tù nhân, không thể nói là bị thương cừ hận, hần diện vô biểu tình, hần nghĩ chính mình giống như lục bình, nước chảy bèo trôi. Không có nhà, cũng không có thân nhân bên người, lần đầu tiên hần cô đơn. Hần cảm hận nhìn Đao Mộc Dĩnh, Vương gia cùng tuổi với mình, hần phi thường đổ kỵ. Bị nhốt mấy ngày nay tại đại doanh Tề quốc, hần biết một việc — Đao Mộc Dĩnh là người được Đao Mộc gia tộc sủng ái nhất, phụ mẫu sủng nịch, ca ca thương yêu, vì sao mình không được phụ mẫu và ca ca sủng ái. Mà cái gì cũng không có, phụ hoàng chưa bao giờ thương yêu mình, mình chỉ là người thừa kế mà thôi. Nguyên lai ở trong cung còn phải lấy lòng Dự Cánh, hạ thân phận lấy lòng một nam sủng, làm hoàng thượng thì đất nước diệt vong. Kết cục của hần tràn ngập châm chọc, thấy Đao Mộc Dĩnh hạnh phúc hần càng thêm bi ai. Đều là trong hoàng thất, cùng chung một bầu trời, vì sao kết cục khác nhau!

“Hạng quốc chủ.” Âu Tuấn Trình muốn lưu cho Hạng Ngự Phong một ấn tượng tốt, hần vừa cười vừa nói: “Ta biết được quốc chủ không chỗ cư trú, thông cảm sâu sắc quốc chủ rất bất đắc dĩ, đặc biệt mời quốc chủ tới Lương quốc của ta làm khách, chẳng hay ý của quốc chủ ý thế nào.”

“Đa tạ Lương quốc quốc chủ, ” Hạng Ngự Phong biết nước mình đã bị người xâm lược, có thể không đi sao. “Ngự Phong làm phiền.”

“Không phiền, Hạng quốc chủ tuần tú lịch sự, nếu như ngài tới Lương quốc, sẽ có nhiều thiếu nữ hâm mộ ngài.” Âu Tuấn Trình nói, ngôn ngữ có ý tứ đùa giỡn.

Lời này rơi vào lỗ tai Trình Thu Vũ, hần nghe được Âu Tuấn Trình nói chuyện, trong lòng rõ ràng Âu Tuấn Trình coi trọng Hạng Ngự Phong, trong lòng đối với Âu Tuấn Trình còn có một tia quyến luyến, giờ khắc này bị chặt đứt. Trình Thu Vũ ngẩng đầu, hần không nhìn thấy Âu Tuấn Trình, cũng không thấy được Hạng Ngự Phong, hần nắm chặt tay Đoan Mộc Ngọc Hàn. Đoan Mộc Ngọc Hàn nhận thấy được biến hóa rất nhỏ của hần, liền cầm tay hần. Bàn tay to lớn, ấm áp không gì sánh được, hiện tại quan tâm mình. Trình Thu Vũ nhẹ nhàng tươi cười, quay đầu hướng Đoan Mộc Ngọc Hàn, hần gật đầu, Đoan Mộc Ngọc Hàn yên tâm vỗ vỗ mu bàn tay Trình Thu Vũ.

Âu Tuấn Trình đã sớm thấy động tác của Trình Thu Vũ và Đoan Mộc Ngọc Hàn, trong lòng hần tuôn ra phần nộ, Trình Thu Vũ đối với hần tỏ ra xa cách, điều này hần không thể chịu được. Hần cùng với mình từ nhỏ là thanh mai trúc mã, tình cảm thâm hậu, cùng Đoan Mộc Ngọc Hàn mới ở cùng nhau bao lâu, cảm tình thiện biến đến tình trạng này, ngay lập tức ái thượng người khác vứt bỏ mình. Âu Tuấn Trình nắm chặt tay, hần phi thường muốn giết Đoan Mộc Ngọc Hàn mang Trình Thu Vũ đi. Nhưng giết Đoan Mộc Ngọc Hàn, những dã lang Tề quốc sẽ hướng Lương quốc cắn xé, trước tiên phải nhẫn.

“Ba nước chúng ta giao hảo, từ nay về sau thiên thu muôn đời hữu nghị trường tồn.” Đoan Mộc Thanh Lam cười dài, con mắt ý bảo thị vệ chuẩn bị khai yến hội.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Âu Tuấn Trình cùng Tiêu Thanh Phong vội vã gật đầu. Tiêu Thanh Phong nói chuyện với Âu Tuấn Trình một chút, hỏi tình hình gần đây của muội muội mình, thuận tiện chúc mừng Âu Tuấn Trình sắp làm phụ thân. Âu Tuấn Trình vừa nghĩ Tiêu Thanh Phong là ca ca của Nguyệt Mịch, cũng khách khí, ân cần thăm hỏi, nói việc nhà, Tiêu Thanh Phong tặng một ít lễ vật cho Nguyệt Mịch công chúa. Dù sao Nguyệt Mịch là muội muội của mình, cũng phải giữ thể diện một chút.

Hạng Ngự Phong được sắp xếp ngồi bên cạnh Âu Tuấn Trình, hần là muốn ở lại Vệ quốc, muốn cùng các đại thần hỏi thăm tình hình Vệ quốc một chút. Hạng Ngự Phong biết mình không còn ai bảo hộ, cũng phải tự mình đứng lên. Yến hội bắt đầu, Đoan Mộc Thanh Lam mang vũ cơ từ hoàng cung Vệ quốc tới vì bọn họ hiến vũ. Mọi người bắt đầu náo nhiệt, kính rượu, nói chuyện vui vẻ.

Mạch Mộc giơ chén rượu, giả đến kính rượu Đoan Mộc Dư, thanh âm ôn nhu hỏi Đoan Mộc Dư: “Nhân thân vương, hài tử trong lòng là nhi tử của ngài sao, thật đáng yêu.”

“Là hài tử của bản vương, bản vương cũng hiểu được hài tử của mình phi thường khả ái.” Đoan Mộc Dư cười ôn hòa.

“Vương gia, ta có thể ôm tiểu thể tử một cái được không.” Mạch Mộc ôn nhu hỏi.

“Được.” Đoan Mộc Dư giả vờ chưa phát giác ra, hần vui vẻ giao hài tử cho Mạch Mộc ôm.

Mạch Mộc ôm hài tử vào trong lòng, tỉ mỉ quan sát hài tử này, bộ dáng của nó xác thực có chút tương tự với mình, thế nhưng hài tử này cười rộ lên rất giống Đoan Mộc Dư. Mạch Mộc vừa nghĩ thân sinh cốt nhục không thể tự tay nuôi nấng, phải giao nó cho người khác, trong lòng nổi lên chua xót cùng bất đắc dĩ, con mắt toan sắp, hần nhìn xuống nước mắt, không thể thất thố.

Mọi người sẽ thấy! Mạch Mộc làm khuôn mặt tươi cười, nhéo nhéo hai má hài tử, “Tiểu thể tử thật đáng yêu, ta thực thích hần. Hần tuyệt không sợ người lạ, như là cùng ta có duyên.”

“Bảo bối rất ngoan, hần rất thích phụ hoàng ta cùng lục đệ, người thích nó, thì ôm nhiều một chút.” Đoan Mộc Dư nói. Trong lòng Đoan Mộc Dư biết rõ Mạch Mộc là phụ thân của hài tử này, hần đối với Mạch Mộc có một tia đồng tình, không đành lòng nói cái gì nữa.

Bảo bối, Đoan Mộc gia đối đãi người tốt như vậy, Mạch Mộc cảm kích nhìn Đoan Mộc Dư nói: “Cảm tạ Vương gia để ta ôm hài tử này.” Mạch Mộc đùa với bảo bối một hồi, hần sợ Tiêu Thanh Phong nhìn ra, bảo bối tựa hồ quen được Đoan Mộc Dư chiều cổ, giãy dụa vươn tay muốn Đoan Mộc Dư ôm. “Người xem, tiểu thể tử cùng Vương gia phụ tử tình thâm, nó muốn ngai ôm nó.” Mạch Mộc không muốn rời, không đành lòng, cũng phải thả tay, trả lại hài tử cho Đoan Mộc Dư. Hài tử của mình không thích mình ôm, trong lòng Mạch Mộc lại một lần nữa đau đớn. Khuôn mặt tươi cười ôn hòa của hần mang theo bi ai, khiến trong lòng Đoan Mộc Dư thổn thức không ngớt.

Đoan Mộc Dư tiếp nhận hài tử, nói với Mạch Mộc: “Sau này bản vương mang bản lĩnh truyền cho nó, muốn nó là người có bản lĩnh nhất trong thiên hạ.”

Đoan Mộc Dư nói như một loại hứa hẹn, cũng như là một loại quyết tâm, Mạch Mộc cầm lấy chén rượu, kính Đoan Mộc Dư một chén, Đoan Mộc Dư cười tiếp nhận.

Tiêu Thanh Phong không biết Mạch Mộc tìm Đoan Mộc Dư làm cái gì, nhưng thấy hai người hòa hợp tương hỗ tôn trọng, trong lòng kiên định. Tiêu Thanh Phong nghĩ Đoan Mộc Dư là người khiến hần cảm thấy có lỗi nhất, hần đều thua thiệt Đoan Mộc Dư nhiều lắm, muốn bồi thường rồi lại không thể nào, chỉ có thể vĩnh viễn thua thiệt Đoan Mộc Dư. Tiêu Thanh Phong gờ lên chén rượu hướng Đoan Mộc Thanh Lam, “Hoàng tử của Đoan Mộc quốc chủ xuất sắc như thế, hơn hần người bên ngoài, vì hoàng tử của ngài uống một chén.”

“Quá khen, bọn nhỏ này chỉ biểu hiện ra hảo, nói thật ra cũng khiến ta phải bận tâm nhiều.” Đoan Mộc Thanh Lam muốn khách khí một chút, trong lòng hần biết rõ hài tử của mình xuất sắc, cũng chỉ có thể vui vẻ trong lòng, biểu hiện khiêm tốn.

Âu Tuấn Trình muốn cùng Trình Thu Vũ trò chuyện, thế nhưng không có cơ hội. Trình Thu Vũ không uống được nhiều rượu, hơn nữa hai mắt mù, hành động rất không thuận lợi, Đoan Mộc Dĩ nhiên đỡ hần xin cáo lui. Âu Tuấn Trình nghĩ cơ hội tới, Âu Tuấn Trình làm bộ uống say, các đại thần nâng hần về doanh trướng nghỉ ngơi. Âu Tuấn Trình được các đại thần đặt trên giường, thị vệ đắp chăn cho hần, sau đó khom người rời khỏi trướng. Âu Tuấn Trình mở hai mắt, tranh thủ cơ hội. Hần cấp tốc đứng lên, gọi thị vệ kia. Thị vệ kia vừa mới đi vào liền bị hần đánh một chưởng hôn mê, hần lấy y phục của thị vệ, cấp tốc thay, hần muốn đi tìm Trình Thu Vũ.

96. Chương 96

Trình Thu Vũ được Đoan Mộc Dĩ nhiên đỡ trở lại đại trướng của mình, Trình Thu Vũ ngồi ở trên giường, Đoan Mộc Dĩ nhiên dặn Trình Thu Vũ: “Ca ca nghỉ ngơi sớm một chút, tứ ca khẳng định còn uống rượu tới khuya mới về, có chuyện gì thì bảo thị vệ ngoài trướng, bọn họ sẽ chiều cổ người.”

“Ta không phải tiểu hài tử, không cần mỗi lần đều cẩn thận dặn ta như vậy. ” Trình Thu Vũ nói, đệ đệ quá mức cẩn thận, từng ngày cự ly kéo gần lại, sẽ hiểu người bên cạnh mình sâu vô cùng. Hần phát hiện lúc trước không có chú ý tới, đệ đệ kỳ thực rất thiện lương, đối với mình tốt như vậy. Đáng tiếc trước kia mình không có phúc khí, ai!

Đoan Mộc Dĩ nhiên đi ra khỏi doanh trướng của Trình Thu Vũ, hần vô ý liếc mắt nhìn thị vệ đứng ngoài doanh trướng, trong lòng âm thầm cười, tay chân Âu Tuấn Trình thực nhanh nhẹn. Âu Tuấn Trình, ta sẽ không để người thoải mái, chờ coi a. Đoan Mộc Dĩ nhiên bất động thanh sắc rời đi, Âu Tuấn Trình cúi đầu, hần sợ bị nhận ra, vì vậy động tác rất nhẹ nhàng, nhưng càng cẩn thận hành vi sẽ mất tự nhiên khiến người khác hoài nghi.

Trình Thu Vũ ngồi trên giường suy nghĩ, hần không ngủ được. Âu Tuấn Trình đưa Hạng Ngự Phong đi, trong lòng Trình Thu Vũ suy đoán, hần vĩnh viễn tiêu thất trong thế giới của Âu Tuấn Trình, hần cùng với Âu Tuấn Trình chỉ còn vô tình. Trình Thu Vũ nhớ tới từ nay về sau không bao giờ có thể ở lại Lương quốc, trong lòng khó tránh khỏi nổi lên traten traten bi thiết, dù sao nơi đó cũng là cố hương. Bỗng bên ngoài trướng vang lên tiếng reo hò, tướng sĩ Tề quốc được ban thưởng, tương hồ ăn mừng thắng lợi, náo nhiệt phi phàm. Trong lòng Trình Thu Vũ trở nên yên bình, không lo lắng được mất, không bị người khác châm chọc khiêu

khích, không có xấu hổ vì thân phận, đôi khi hắn nghĩ mình đang ở trong mơ, cuộc sống hiện tại cho hắn cảm giác không thực lại rất thực.

Chợt có tiếng bước chân đi vào đại trường, vang theo âm hưởng của trụ giáp, Trình Thu Vũ đề cao cảnh giác, tới gần hắn không phải là Đao Mộc Ngọc Hàn, ngày hôm nay Đao Mộc Ngọc Hàn vận phục sức thân vương, không có mặc khôi giáp. Trình Thu Vũ quát, “Người phương nào chưa thông bẩm mà dám tiến vào, lớn mật như vậy!”

Âu Tuấn Trình lần đầu tiên nghe được Trình Thu Vũ quát lớn với mình, nghĩ thật mới mẻ. Âu Tuấn Trình vừa cười vừa nói: “Là ta, Thu Vũ.”

Trình Thu Vũ vừa nghe thanh âm của Âu Tuấn Trình, trong lòng lộp bộp một chút, sao hắn lại tới. “Quốc chủ không nghỉ ngơi, sao lại tới doanh trường của ta, ngài làm như vậy phi thường thất lễ.”

“Thất lễ. Đao Mộc Ngọc Hàn bắt cóc người của ta là hữu lễ sao!” Âu Tuấn Trình nói ra ý nghĩ của chính mình, hắn nghĩ mình mới là người bị hại, Đao Mộc Ngọc Hàn là một cường đạo, cướp đi trân bảo thuộc về hắn.

“Quốc chủ, Ngọc Hàn không cướp đi người của người, là chính người từ bỏ, đem người kia đuổi ra. Người từng lo lắng qua hắn nghĩ như thế nào không. Cái gì cũng đặt người lên đầu, cái gì cũng đều thay người lo lắng, thế nhưng đổi lấy cái gì ni, thương tâm gần chết, lưng đeo ác danh bị đuổi ra triều đình, cái gì cũng không có.” Trình Thu Vũ rất muốn khóc, thanh âm run run.

Âu Tuấn Trình đi tới bên người Trình Thu Vũ, hắn vươn tay muốn ôm trụ Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ tựa hồ cảm giác có người tới gần hắn, Trình Thu Vũ lui về phía sau, lui bên trong góc giường, ôm lấy chân bông, khẩn trương xiết chặt chân. Âu Tuấn Trình không ngờ tới Trình Thu Vũ sẽ cự tuyệt như vậy, hắn luôn nghĩ Trình Thu Vũ sẽ không bao giờ cự tuyệt chính mình tới gần.

“Vì sao phải sợ, ta sẽ không đối với người như vậy.” Âu Tuấn Trình buông hai tay, nói.

“Người sẽ không đối ta thế nào, ta vẫn sợ. Ta hiện tại không có dung mạo đẹp, con mắt cũng nhìn không thấy, ta chỉ có thể dựa vào người khác. Ta thực sự không muốn, thế nhưng ta không thể tránh được. Ngọc Hàn thật tình yêu ta, hắn không chê ta, đối ta cẩn thận, ta chưa bao giờ hạnh phúc như vậy, cho nên, ta không thể phản bội hắn.” Thanh âm của Trình Thu Vũ hơi run, hắn ngẩng đầu, rất muốn nhìn nhìn lại Âu Tuấn Trình, nhưng lại muốn tình yêu và quan tâm của Đao Mộc Ngọc Hàn, hắn không thể phản bội Ngọc Hàn. Chính mình chỉ có thể tuyển trạch một người, vậy ích kỷ một chút, tuyển trạch một người yêu mình, sẽ hạnh phúc suốt đời.

“Chẳng lẽ người không ngẫm lại, mấy đời Trình thị các người đều trung thành với hoàng thất Lương quốc, người muốn gia tộc của mình hổ thẹn sao?” Âu Tuấn Trình nói. Trình Thu Vũ cự tuyệt khiến cho hắn không ngờ, hắn lại một lần nữa bị Trình Thu Vũ cự tuyệt, thế nhưng lần này hắn cũng không thể rống giận Trình Thu Vũ. Trình Thu Vũ là Vương phi của Tề quốc, hiện tại hắn ngang nhiên xông vào doanh trường của Vương phi, đây đã là hành động vô cùng thất lễ, nếu gây chuyện bất hảo sẽ khiến quan hệ hai nước xấu đi.

“Ta không làm gia tộc hổ thẹn, ta cùng Ngọc Hàn là quang minh chính đại, ta không lén lút, ta cũng không cần lo lắng bị người chỉ trích. Hôn lễ của chúng ta là do hoàng thượng chủ trì, ta không hề mất mặt.” Trình Thu Vũ nói đến. Bỗng nhiên Trình Thu Vũ lo lắng Âu Tuấn Trình vì bị mình làm tức giận trút lên đầu người khác, hoàng thượng tức giận sẽ giận chó đánh mèo thuộc hạ, cách làm này hằng cổ bất biến.

“Cùng ta một chỗ, người ủy khuất như vậy sao. Trước kia ta đối với người bất hảo, ta sẽ sửa. Người xem sau này không phải ta đã lấy lòng người sao, là chính người không cảm kích.” Âu Tuấn Trình nghĩ chính mình không có sai lầm, hậu cung của hoàng đế có rất nhiều người, đây là lẽ thường, hắn vất vả lấy lòng Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ không cảm kích, là Trình Thu Vũ sai lầm.

“Quốc chủ, người tặng bằng tâm ti ỹ nhân, người tu kiến lim điện để mỹ nhân ở, người dùng trân bảo lấy lòng mỹ nhân, Thu Vũ tự mình thương tâm, người biết tư vị gì không? Thu Vũ là một nam nhân, ta không thể làm như nữ nhân, quang minh chính đại khóc nháo đòi thất cổ, hay làm nũng biểu thị bất mãn. Song song ta cũng không có rộng lượng như vậy, thấy người mình thích cùng người khác sung sướng, còn muốn ta đi chúc phúc. Người nói đối lại là người, người nên làm như thế nào!” Trình Thu Vũ chất vấn Âu Tuấn

Trình, Âu Tuấn Trình không nói gì một lúc. Đổi thành là hấn, hấn sẽ làm như thế nào. Âu Tuấn Trình đã nghĩ giết Đoan Mộc Ngọc Hàn mang Trình Thu Vũ đi, chỉ sợ làm thế Trình Thu Vũ cũng sẽ không đi với mình.

“Trước kia trầm xác thực đã sai, trầm phi thường hối hận. Thế nhưng người đã rất tiêu dao, đầu tiên là cứu Đoan Mộc Ngọc Hàn, khiến Đoan Mộc Ngọc Hàn thích người. Sau đó người lại cứu Nguyệt Mịch hoàng hậu, cùng Nguyệt Mịch trong lúc đó không minh bạch. Hoàng hậu là của ta, bất tri bất giác người khiến ta bị cấm sừng, người còn trách cứ ta.” Âu Tuấn Trình vừa nghĩ tới Nguyệt Mịch hoàng hậu, trong lòng như có đinh đâm vào. Trình Thu Vũ cứu Nguyệt Mịch công chúa, từ đó nàng liên đới với Trình Thu Vũ nhớ thương, Âu Tuấn Trình đều rõ ràng, hiện tại Nguyệt Mịch vẫn nhớ tới Trình Thu Vũ, thế tử của chính mình nghĩ đến tình nhân của mình, mỗi khi Âu Tuấn Trình nghĩ tới, gân xanh đều nổi lên. Quan hệ hỗn loạn khiến cho hấn phi thường khó chịu, hấn cùng lúc muốn Trình Thu Vũ trở về, cùng lúc sợ Trình Thu Vũ trở về, Nguyệt Mịch nhân cơ hội ngoại tình. Âu Tuấn Trình nghĩ đi nghĩ lại, chẳng lẽ mình không thể không chế được nữ nhân này nữa sao!

Trình Thu Vũ nghe được Âu Tuấn Trình chỉ trích, trong lòng giận dữ, tức giận đỏ mặt: “Người nói vậy, ta cứu Nguyệt Mịch công chúa, chúng ta là thuần khiết, lúc đó mỗi ngày Ngọc Hàn đều cùng ta một chỗ, muốn nói ta và Nguyệt Mịch công chúa cấu kết, lời này không có đạo lý. Công chúa chỉ là một thiếu nữ thiên chân vô tà, nàng thích người khác bởi nàng ngoạn vài ngày, hiện tại biến thành chúng ta có gian tình, quả nhiên lời người đáng sợ. Vậy sau này chúng ta không bao giờ cứu người nữa!”

Âu Tuấn Trình vừa nghe, nguyên lai Trình Thu Vũ cùng Đoan Mộc Ngọc Hàn đã cùng một chỗ từ lúc đó, Nguyệt Mịch hoàng hậu chỉ là đơn phương yêu mến mà thôi. Nếu như Nguyệt Mịch đơn phương yêu mến, vậy mình, mình là thất tình! Âu Tuấn Trình ngồi bên giường, tới gần Trình Thu Vũ, tỉ mỉ quan sát ái nhân thanh mai trúc mã nhiều ngày không gặp. Tuy rằng mặt Trình Thu Vũ có sọc, mất lại mùi, thế nhưng sắc mặt hồng nhuận, tinh thần tốt, hiển nhiên là được chăm sóc cẩn thận. Đoan Mộc Dĩnh đối hấn đặc biệt hảo, Âu Tuấn Trình nghĩ đến Đoan Mộc Dĩnh tại yến hội chủ động nâng Trình Thu Vũ trở lại doanh trướng, cử chỉ của Đoan Mộc Dĩnh, đại biểu ý tứ của quốc chủ, Đoan Mộc bộ tộc thừa nhận thân phận của Trình Thu Vũ.

Âu Tuấn Trình nắm lấy tay Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ muốn tránh thoát, thế nhưng Âu Tuấn Trình xuất mười phần khí lực, hấn tránh không ra. Âu Tuấn Trình cầm lấy Trình Thu Vũ đặt ở mặt mình, nhượng Trình Thu Vũ dùng hai tay nhớ kỹ dáng dấp của mình. “Người nhìn không thấy, khả dĩ lấy tay cảm nhận, người sờ sờ xem biểu tình của ta chân thành cỡ nào.” Âu Tuấn Trình bỗng nhiên nhớ lại kí ức lúc bé, lần đầu tiên nhìn thấy Trình Thu Vũ, hấn đã nói muốn Trình Thu Vũ làm thư đồng của mình. Khi đó hấn nghĩ Trình Thu Vũ là người tốt đẹp nhất, mọi chuyện đều vì mình, thời gian lâu trở thành thói quen tự nhiên, trong mắt hấn, chuyện Trình Thu Vũ luôn đối tốt với hấn trở thành chuyện phi thường tự nhiên, chính mình bất quá là cảm kích một chút mà thôi. Lần này không giống, Trình Thu Vũ quyết tâm không ở cạnh chính. Thất bại dẫn vật Âu Tuấn Trình, hấn muốn Trình Thu Vũ nhớ kỹ, hấn mới là người mà Trình Thu Vũ yêu nhất!

“Nếu mắt của người nhìn không thấy, thì dùng tâm linh mình cảm thụ. Ta muốn người nhớ kỹ ta, ta mới là người người yêu nhất. Ngắm lại đi, năm đó vì ta, ngay cả sinh mệnh của đệ đệ người cũng dâng lên trước mặt. Đoan Mộc Ngọc Hàn là cái gì, người vì ta hi sinh như thế, nói rõ người người yêu nhất là ta, là ta!” Âu Tuấn Trình thấp giọng quát bên tai Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ liều mạng giãy dụa, khóc lớn, trong lòng nhớ tới cái chết của Trình Thu Bình, càng nghĩ càng khó thở. Tuy rằng hấn đã biết Đoan Mộc Dĩnh là chuyển thế của Trình Thu Bình, mà Đoan Mộc Dĩnh đã tha thứ hấn, nhưng chuyện này vẫn khiến hấn thương tâm, lúc bị vạch trần sẽ khiến hấn chảy máu tâm địa, Âu Tuấn Trình lại một lần nữa thương tổn hấn.

“Ta là một kẻ ngu si, nguyên tưởng rằng vì người, người cũng sẽ vì ta. Ta sai rồi, người là đế vương, ta là cái gì, nam sủng vô dụng hay là một vở hài kịch. Ta đã từng nghĩ rằng dâng sinh mệnh đệ đệ của ta cho người, người sẽ càng thêm yêu ta, thế nhưng người làm cái gì, chính người rõ ràng. Hiện tại nói ta phản bội người, kỳ thực là ai phản bội ai trước, người hấn là rõ ràng hơn so với ta.” Trình Thu Vũ cũng không biết lấy khí lực từ đâu, hung hăng cắn tay Âu Tuấn Trình, mu bàn tay Âu Tuấn Trình tê rần, buong lỏng Trình Thu Vũ ra. Trình Thu Vũ muốn kêu cứu, Âu Tuấn Trình vừa nhìn thấy bất hảo, liền chặt sau gáy khiến Trình Thu Vũ hôn mê.

“Ta xin lỗi người, ta là hoàng thượng, ta không thể liều lĩnh như Đao Mộc Ngọc Hàn, chỉ có một ái nhân bên cạnh mình, làm việc mình muốn làm, ta không thể tiêu sái như vậy. Người muốn ta thay người nghĩ, ta có thể thay người nghĩ một ít? Ta cần một người thay ta nghĩ, người nói ta ích kỷ bá đạo cũng được, ta chính là muốn người. Tổ Mạn chỉ là món đồ chơi của ta món, bọn họ đều là món đồ chơi của ta, chỉ có người là đặc biệt. Lần này ta tuyệt đối không lừa người, thế nhưng người còn có thể tin tưởng ta sao.” Âu Tuấn Trình bất đắc dĩ thở dài, hắn ôm lấy Trình Thu Vũ, hắn muốn dẫn Trình Thu Vũ đi, Trình Thu Vũ là người của hắn, trước kia và sau này đều là của hắn.

Đúng lúc này Đao Mộc Ngọc Hàn xuất hiện tại doanh trường, sắc mặt Đao Mộc Ngọc Hàn xanh đen, tức giận đến hai tay run run nắm chặt. Đao Mộc Dĩnh đứng phía sau lưng hắn, Đao Mộc Dĩnh tự tiểu phi tiểu nhìn Âu Tuấn Trình, hiển nhiên hắn đang xem náo nhiệt.

“Âu quốc chủ, ngài ôm Vương phi của ta làm cái gì, mau buông!” Đao Mộc Ngọc Hàn phẫn nộ, hắn tức giận giận dữ hét. Nhân lúc ta bận tiếp đãi xã giao, muốn bắt cóc lão bà của ta, chỉ có Âu Tuấn Trình người mới đồn mạt như thế.

“Thu Vũ là Vương phi của người, sao trẫm không biết. Trẫm chỉ biết Trình Thu Vũ là người của trẫm, hắn là tình nhân của trẫm. Trẫm muốn dẫn hắn về nước, phong hắn làm phi tử.” Âu Tuấn Trình không tỏ ra yếu kém. Hắn nghĩ hiện tại phải mang Trình Thu Vũ trở lại, bọn họ còn có thể vấn hồi, nếu chậm trễ có thể không còn kịp!

Đao Mộc Ngọc Hàn hầm hầm đi đến trước mặt Âu Tuấn Trình, muốn cướp Trình Thu Vũ lại, Âu Tuấn Trình đầu cho hắn, Âu Tuấn Trình ôm Trình Thu Vũ đang hôn mê tránh sang một bên, Đao Mộc Ngọc Hàn liền phác vào khoảng không. Đao Mộc Ngọc Hàn tức giận, bất chấp thân phận Âu Tuấn Trình, hiện tại hắn phi thường muốn giáo huấn lưu manh quốc chủ này, vì vậy hắn tiện tay cầm lấy trường mâu đặt một bên, hắn muốn giết Âu Tuấn Trình, đoạt lại lão bà của mình.

“Âu quốc chủ, người buông ca ca ta, người làm tứ ca tức giận, ta dám cam đoan người sẽ chết ở chỗ này, hơn nữa Tề quốc chúng ta sẽ liên hợp Tấn quốc chiếm đoạt Lương quốc các người, người tin không?” Đao Mộc Dĩnh đứng lúc uy hiếp, ba nước mới phân định biên giới, đình chỉ chiến tranh, nhưng Tề quốc cũng chẳng quan tâm, giết Lương quốc cũng không phải việc khó.

Âu Tuấn Trình bị Đao Mộc Dĩnh uy hiếp như thế, cân nhắc một chút, không cam lòng đưa Trình Thu Vũ giao cho Đao Mộc Ngọc Hàn. Đao Mộc Ngọc Hàn tàn bạo liếc mắt nhìn Âu Tuấn Trình, hắn hận không thể giết chết Âu Tuấn Trình.

“Đường đường một quốc chủ, giả dạng làm thị vệ, chạy đến doanh trường của Vương gia biệt quốc, mưu toan cướp đi Vương phi, chuyện này nói ra bộ mặt Lương quốc các người còn sao? Tề quốc chúng ta là người hại, hiển nhiên không sợ, ta tin tưởng người trong thiên hạ sẽ chế nhạo bệ hạ nha.” Đao Mộc Dĩnh cười tủm tỉm, ngữ khí thập phần bất thiện, Âu Tuấn Trình cùng Đao Mộc Thanh Lam bất đồng, hắn không hề có khí chất của một hoàng đế.

Ấn tượng của Âu Tuấn Trình đối với Đao Mộc Dĩnh triệt để đồi bại, lúc hài tử này ở Vọng kinh, rất khả ái. Chậm đã, khi đó bên người hắn dẫn theo một người thị vệ, thị vệ này là tình nhân của hắn. Thị vệ đó cùng Đao Mộc Thanh Lam giống nhau như đúc. Sai, đâu chỉ là giống nhau như đúc, bọn họ là một người! Đao Mộc Dĩnh cùng phụ thân hắn loạn luân!

“Người trong thiên hạ chế nhạo trẫm, cũng không có gì, cùng lắm thì nói trẫm vô liêm sỉ, thế nhưng trẫm không có loạn luân. Hiếu thân vương đúng là thập phần hiếu thuận, hiếu thuận với phụ thân đến mức hầu hạ lên long sàng rồi. Người trong thiên hạ đều đàm luận bối đức chi luyến, thật dễ nghe a.” Về mặt Âu Tuấn Trình tràn ngập khinh bỉ, ngữ khí coi thường.

“Ha ha ha ha, trẫm vốn đã mang xú danh, chẳng lẽ còn sợ người khác trào phúng cùng chửi bới sao!” Đao Mộc Thanh Lam đi đến đứng ở phía sau Đao Mộc Dĩnh, như là đang thị uy, ôm Đao Mộc Dĩnh vào trong lòng, hôn một chút lên gương mặt thiếu niên.

Đao Mộc Dĩnh hờn giận đẩy Đao Mộc Thanh Lam ra, bất mãn nói: “Phụ hoàng có vị rệu thối, không súc miệng.”

“Dĩnh nhi, không phải người cũng uống rượu sao. Chúng ta đều như nhau, vị rượu thối với vị rượu thối, cái này gọi là chí thú hợp nhau. ‘Đoan Mộc Thanh Lam cười trêu đùa.

“Nhi thần không cần cùng phụ hoàng chí thú hợp nhau.” Đoan Mộc Dĩnh bất mãn kháng nghị. Đoan Mộc Thanh Lam thích nhìn biểu này của Đoan Mộc Dĩnh, hẳn xem đây cũng là một loại lạc thú. Đoan Mộc Dĩnh ý ôi trong lòng Đoan Mộc Thanh Lam, chút nào không có ngưỡng ngừng, rất thần nhiên nói: “Quốc chủ, người đồ kỵ chúng ta, ước ao chúng ta, bản vương có thể chiếu cáo thiên hạ, bản vương muốn cùng phụ hoàng mình một chỗ, ai cũng không xen vào chúng ta.” Đoan Mộc Dĩnh khiêu khích nhìn Âu Tuấn Trình, “Người vô năng, lòng của người quá tham lam, người vĩnh viễn hối hận, suốt đời cũng không chiếm được ái nhân thực sự.”

Âu Tuấn Trình chợt thay đổi sắc mặt, bị người khác nói như vậy, bộ mặt hà tôn. Âu Tuấn Trình chỉ cảm thấy Đoan Mộc Dĩnh không hề giống như mỹ nhân mình ngưỡng mộ trong lòng, hẳn là đóa hoa mỹ lệ có độc, ai chạm tới hẳn, sẽ bị độc mà chết.

Đoan Mộc Thanh Lam nghe được Đoan Mộc Dĩnh không úy kỵ, trong lòng không khỏi âm thầm vui mừng, nguyên lai phân lượng của mình trong lòng Dĩnh nhi càng ngày càng nặng. Hắn ôm thắt lưng lão bà mình, đưa thân thể nhỏ nhắn xinh xắn vây quanh trong lòng, cố sức ôm. “Quốc chủ, thời gian không còn sớm, người hẳn là nên nghỉ ngơi đi. Nơi này là doanh trường của hoàng nhi ta, người ở chỗ này không thích hợp a.”

Âu Tuấn Trình vừa nghĩ đến thân phận của Trình Thu Vũ, trong lòng lại cảm tức. Trình Thu Vũ là Vương phi của Tề quốc, mình mang hắn đi sẽ bị gọi là gì, cướp lão bà của người khác? Nói càng khó nghe, Âu Tuấn Trình không muốn mất mặt, nhất thời tỉnh táo lại, hẳn nghĩ chỉ là xúc động nhất thời của bản thân. Vì vậy Âu Tuấn Trình hữu lễ, “Đoan Mộc quốc chủ, trẫm đã thất lễ, trẫm uống nhiều rượu nên đầu óc không rõ ràng lắm, mong ngài thứ lỗi.”

“Đâu có đâu có, chúng ta biết nguyên nhân, kỳ thực không có gì, người đâu, đưa quốc chủ trở lại.” Đoan Mộc Thanh Lam cười tủm tỉm, kỳ thực từ lúc này trong lòng âm thầm nhớ rõ hành vi khinh thường này của Âu Tuấn Trình. Một Lương quốc quân chủ, muốn dẫn Vương phi của Tề quốc đi, nói ra bộ mặt Đoan Mộc gia lại bị bôi đen. Đoan Mộc Thanh Lam là một người có thù tất trả, Đoan Mộc Thanh Lam nhìn thân ảnh Âu Tuấn Trình rời đi, mỉm cười trên mặt chậm rãi trở nên băng lãnh.

Đoan Mộc Ngọc Hàn ôm lấy Trình Thu Vũ đang hôn mê, vội vã gọi quân y đến xem, hẳn lo lắng Âu Tuấn Trình cho Trình Thu Vũ uống được, kết quả quân y chẩn đoán Vương phi rất khỏe mạnh, hẳn mới yên lòng. Đoan Mộc Ngọc Hàn đáp chắn cho Trình Thu Vũ, vừa nghĩ tới có người muốn đoạt lão bà của hắn đi, trong lòng hẳn lại dấy lên lửa giận. Âu Tuấn Trình, ta tuyệt đối sẽ không cho người bất luận cơ hội nào!

Đoan Mộc Ngọc Hàn nhớ lại mình đang ngồi cùng các đại thần biệt quốc nói chuyện với nhau, Đoan Mộc Dĩnh khẩn trương đi vào, nhỏ giọng nói với Đoan Mộc Ngọc Hàn: “Ta thấy một người rất giống Âu Tuấn Trình đang đi loạn trong đại doanh, tứ ca, không phải ta nói vậy, vạn nhất hẳn đối với Trình Thu Vũ tình cũ chưa xong, hiện tại Trình Thu Vũ là người của người, phòng người cũng không thừa a.”

Đoan Mộc Ngọc Hàn vừa nghe, tỉ mỉ ngẫm lại lúc Âu Tuấn Trình say rượu ly khai, khi đó hẳn không lưu ý, hiện tại nghe Đoan Mộc Dĩnh nói, Âu Tuấn Trình nhất định là muốn làm gì đó với Trình Thu Vũ. “Người dám chắc người người thấy là Âu Tuấn Trình sao?”

“Tứ ca, có đúng hay không ta cũng không dám chắc, bất quá người nên đi xem, cẩn thận không thừa.” Đoan Mộc Dĩnh nhỏ giọng nói.

Không sai! Đoan Mộc Ngọc Hàn cũng ngồi không yên, hẳn dừng kính rượu người khác, mượn cơ muốn phương tiện, ly khai yến hội thẳng đến doanh trường của mình.

Đoan Mộc Dĩnh nhìn có chút hả hê, hẳn xác thực thấy Âu Tuấn Trình ở ngoài doanh trường của Đoan Mộc Ngọc Hàn, phỏng chừng hiện tại đã vào cùng Trình Thu Vũ ôn chuyện tình, tin tưởng ngày hôm nay sẽ rất náo nhiệt. Đoan Mộc Thanh Lam nhìn ra vui mừng hiện rõ trên nét mặt của Đoan Mộc Dĩnh, không biết hẳn lại nghĩ ra chủ ý xấu xa gì, liền triệu hắn lại: “Dĩnh nhi, lại bên người trẫm, có chuyện hỏi người.”

Đoan Mộc Dĩnh cười ha hả tiêu sái đến bên người Đoan Mộc Thanh Lam, nói rằng: “Phụ hoàng, chuyện gì?”

“Trẫm hỏi ngươi, ngươi nói gì với tứ ca ngươi, tứ ca ngươi lại đi ra?”

“Nhi thần thấy Âu Tuấn Trình đi loạn trong đại doanh, phỏng chừng hần muốn tìm Trình Thu Vũ, hiện tại nhất định doanh trưởng của tứ ca cực kỳ nóng nảy.”

“Ngươi đứng là tiểu hài tử, hã hê làm gì, còn không đi giúp tứ ca ngươi.”

“Nhi thần tuân chỉ.” Đao Mộc Đình nhận được thánh chỉ, vừa mới chuyển thân bỗng nhiên xoay người hỏi Đao Mộc Thanh Lam: “Phụ hoàng, chẳng lẽ ngươi không muốn xem nóng nảy sao?”

“... Đừng nói, trẫm cũng muốn đi xem.” Đao Mộc Thanh Lam nói. Kỳ thực Đao Mộc Thanh Lam sợ Đao Mộc Ngọc Hàn giận dữ sẽ giết Âu Tuấn Trình, dù sao võ công của nhi tử mình cường hãn, Âu Tuấn Trình không phải là đối thủ của hần. Hiện tại quốc khố Tề quốc đang trống rỗng, không thể chống đỡ chiến tranh trường kỳ tiếp theo, vì vậy Đao Mộc Thanh Lam cũng đi ra.

Đao Mộc Ngọc Hàn cảm thấy may mắn là có đệ đệ và phụ hoàng tới, khi đó hần thật muốn giết Âu Tuấn Trình. Trình Thu Vũ là người hần yêu nhất, Âu Tuấn Trình dám cướp. Bỗng nhiên Đao Mộc Ngọc Hàn nghĩ đến một bằng hữu trên giang hồ, người này có cừu oán với hoàng thất Lương quốc, hừ, Âu Tuấn Trình, không phải người thích mỹ nhân sao, ngươi sẽ có vô số mỹ nhân!

Một đêm phong ba, việc Âu Tuấn Trình đùa giỡn vương phi Tề quốc truyền đi ra ngoài. Tiêu Thanh Phong tức giận xanh cả mặt, muội phu là cái dạng người gì, quá mất mặt, nếu không phải Phi Nhiễm ra chủ ý gả Nguyệt Mịch cho hần, thì mình cũng sẽ không hứa gả muội muội. Phi Nhiễm đã chết, Tố Vân cũng còn đang, Dự Cảnh đang còn, việc này không dễ yên!

Người của Đao Mộc gia bị trêu ghẹo, Đao Mộc Ngọc Hàn không thích nghe chuyện này, mang theo Trình Thu Vũ chào từ biệt Đao Mộc Thanh Lam: “Phụ hoàng, nhi thần có một bằng hữu trên giang hồ, người này tinh thông y thuật, nhi thần đưa Thu Vũ đến đó xem có thể trị mắt hay không.”

“Cũng tốt, chiến sự đã kết thúc, các ngươi đi đi, đừng quên phái người báo tin tức cho ta.” Đao Mộc Thanh Lam hiểu rõ, Đao Mộc Ngọc Hàn phiêu đảng trên giang hồ đã thành thói quen, hần không quen ở trong triều đình, cứ mặc kệ hần, như vậy cũng chặt đứt được ý niệm trong đầu Lâm Tần.

Âu Tuấn Trình bị Trữ vương phàn nàn đã một canh giờ, trong lòng ảo não. Trình Thu Vũ không thể mang về, lại mang về danh tiếng háo sắc, ai, không may! Trữ vương kiên trì nhắc nhở Âu Tuấn Trình, bảo Âu Tuấn Trình phải học tập công tích vĩ đại của tiên hoàng, Âu Tuấn Trình chỉ nói lầm bầm cho có lệ. Trong lòng hần nghĩ đến Hạng Ngự Phong có dung mạo tương tự Trình Thu Vũ, không chiếm được Trình Thu Vũ, dùng Hạng Ngự Phong giải buồn cũng được. Âu Tuấn Trình vô ý thấy Kỳ Duyên đi qua trước mặt, hần cùng với Vương Nguyên Võ trao đổi một ít chuyện tình quân vụ. Kỳ Duyên vẫn mỹ lệ như vậy, giống như là cơn gió ngày hạ nhẹ nhàng thổi qua, chỉ cần thấy hần, phiền não đều không có. Âu Tuấn Trình không khỏi nhìn chăm chú, Trữ vương tức giận, đôi mắt nhỏ mở to, lông mày đều dựng thẳng lên, lại ngấm mỹ nhân, người người người người... Uống công giáo huấn người nữa ngày!

Kỳ Duyên cùng Vương Nguyên Võ là người quen cũ, hai người lâu ngày không gặp, nói chuyện một lúc, thẳng đến khi thân binh Bạc Nhân bên người nhắc nhở hần: “Đại Tể Ti, thời gian không còn sớm, chúng ta cần phải trở về.”

Kỳ Duyên nhìn sắc trời không còn sớm, vì vậy hướng Vương Nguyên Võ cáo từ. Kỳ Duyên mang theo thị vệ Bạc Nhân muốn đi ra khỏi đại doanh Lương quốc, thì tiên tri Lưu Đình ngăn cản hần.

“Sư huynh, lâu không gặp, ngươi vẫn khỏe chứ?” Lưu Đình nhàn nhã hỏi, trên mặt mang theo dáng tươi cười, nhưng con mắt tràn ngập oán độc, toàn bộ biểu tình quái dị không gì sánh được.

“Nhờ phúc, ta tốt, mấy năm nay sư đệ hần là rất tốt. Quốc chủ đối với ngươi rất tôn kính, ngươi là áo cơm không lo, được người kính ngưỡng a.” Kỳ Duyên nhìn Lưu Đình, biểu tình như là sư huynh đệ nhiều năm không gặp, lại giống như là gặp lại oan gia đối đầu.

“Ta không có bản lĩnh lớn như sư huynh, nghĩa tử là tướng quân, bản thân lại làm sư phụ của Đao Mộc Đình. Ngươi phản bội sư môn, mang tâm pháp truyền cho Đao Mộc bộ tộc, hại sư phụ chết thảm, ngươi bất nhân bất nghĩa!” Lưu Đình chỉ trích Kỳ Duyên.

“Ta không có phản bội sư môn, ta thu Đoan Mộc Dĩnh làm đồ đệ, ta tất nhiên là phải giúp trợ Đoan Mộc gia. Hiện tại chúng ta đều vì quân chủ của mình, sao có thể nói ta phản bội sư môn. Cái chết của sư phụ không quan hệ tới ta, trên chiến trường, đao kiếm không có mắt, sư phụ trước khi thượng chiến trường hẳn hiểu đạo lý này.” Kỳ Duyên không quan tâm Lưu Đình thấy hẳn thế nào, tiên tri của Tổ Văn cung thấy hẳn thế nào, hẳn không thẹn với lương tâm là tốt rồi.

“Năm đó người vi phạm giáo huấn của sư phụ, hiện tại người nói đường hoàng, ai tin người.”

“Người lẽ nào cũng muốn giống như Phi Nhiễm sư phụ, lợi dụng tất cả những kẻ có thể lợi dụng, khống chế quân chủ, rồi khống chế thiên hạ sao? Ta rất cảm kích sư phụ dưỡng dục ta, nhưng ta không thể ủng hộ dã tâm của sư phụ.” Kỳ Duyên nói.

“Người nói vậy, sư phụ không phải người như vậy, sư phụ đã chết, người còn vũ nhục danh tiếng của hắn, người lấy lòng tiểu nhân so lòng quân tử, sư phụ không nên dưỡng dục người!” Lưu Đình chửi ầm lên, “Kỳ Duyên, ta không nghĩ tới người là người vô tình vô nghĩa như vậy, sư phụ chết thảm người biết không, đầu bị người ta cắt đi!”

“Ta vô tình vô ý, tiên tri Lương quốc cũng tham gia vào chiến tranh với Vệ quốc, cùng là đồng môn, tiên tri Lương quốc có nhân từ nương tay sao. Người giết đồng môn sư huynh đệ, lại chỉ trích ta, hành vi của người rất buồn cười, ta khinh bỉ người.” Kỳ Duyên nói xong liền mang theo thị vệ ly khai, để lại Lưu Đình tức giận một mình, chưa kịp nói Kỳ Duyên, trái lại bị Kỳ Duyên nói ất ạch.

97. Chương 97: Vĩ Thanh

Đoan Mộc Thanh Lam một lần nữa cùng Tiêu Thanh Phong và Âu Tuấn Trình thương lượng chuyện Tổ Văn cung, hẳn muốn mượn lực lượng tiên tri của hai nước đánh Tổ Văn cung. Tiêu Thanh Phong bởi có cừu oán với Phi Nhiễm, nên oán hận cả Dực Cánh, vì vậy hắn lập tức đồng ý triệu tập tiên tri đánh Tổ Văn cung. Âu Tuấn Trình trầm ngâm một lát, hắn cân nhắc lợi hại, bỗng nhiên Lưu Đình đứng ra, hành lễ với ba vị quốc chủ, sau đó nêu ý kiến: “Tề quốc quốc chủ đưa ra ý kiến đánh Tổ Văn cung, thần cho rằng không thích hợp.”

Đoan Mộc Thanh Lam vừa nghe Lưu Đình đứng ra nói, nhướng mày, thực sự là đa sự, “Tiên tri Lưu Đình, người có ý kiến gì thì nói nghe một chút.”

“Tổ Văn cung là căn cơ của tiên tri trong thiên hạ, tiên tri đều xuất từ Tổ Văn cung, đại học sĩ Kỳ Duyên bên cạnh ngài cũng là xuất phát từ Tổ Văn cung. Bệ hạ muốn tiên tri chúng ta đánh Tổ Văn cung, không phải chính chúng ta tự chặt đứt căn cơ sao, thần cho rằng ngài làm như vậy là muốn đồng môn sư huynh đệ chúng ta tự giết lẫn nhau.” Lưu Đình cẩn thận dùng ngôn từ.

“Đầu tiên, Kỳ Duyên là đại học sĩ, không phải tiên tri. Trẫm thấy Kỳ Duyên học thức uyên bác, muốn hắn làm đại học sĩ, trẫm muốn hắn dạy hoàng tử của trẫm đọc sách, trong cung đình của trẫm không có tiên tri.” Đoan Mộc Thanh Lam nói, hắn khởi mi, tay chống cằm hỏi: “Người nói xem tiên tri là cái gì?”

“Tiên tri là sứ giả của thần, chúng ta nhấn nhủ ý chỉ của thần, chúng ta đoán được tương lai, chúng ta có thể cho hoàng thượng kiến nghị tốt nhất, có thể nói tiên tri là thần sứ.” Ánh mắt Lưu Đình sâu thẳm, phẳng phất trong thiên địa lúc này chỉ có một mình hắn tồn tại, thần ngay trước mặt hắn, hắn chỉ nghe thần giáo huấn, hắn thánh khiết không gì sánh được.

Đoan Mộc Thanh Lam ghét nhất là nghe nói như vậy, hắn nói rằng: “Tiên tri tiên đoán trẫm là một ác ma, không thể làm hoàng đế, bằng không Tề quốc sẽ diệt vong. Hiện tại trẫm êm đẹp làm quốc chủ, Tề quốc trong tay trẫm lớn mạnh, Tề quốc không có diệt vong. Trên đời không có cái gì là tuyệt đối, các người có thể thấy tương lai đều là biểu hiện giả dối gạt người, toàn bộ là huyền tưởng trong lòng các người. Quốc chủ không thể nhìn thấy tương lai, nên phải nghe lời các người nói sao, các người nghĩ mình là ai, vậy quốc chủ và các đại thần làm cái gì, toàn bộ vương triều có tiên tri các người như vậy là đủ rồi phải không?”

“Thần không có ý tứ này.”

“Vậy những lời người nói có dụng ý gì. Đế vương là thiên tử, thần còn dùng tiên tri các người nhấn nhủ ý chỉ làm gì, tiên tri các người là thiên tử sao.”

“Không phải.” Lưu Đình nghĩ ý tứ của mình càng ngày càng không rõ, Đoan Mộc Thanh Lam xuyên tạc ý tứ của mình, hẳn có dụng ý gì? “Tiên tri là đại thần, là thần tử của đế vương, sao có thể không an phận muốn làm thiên tử. Quốc chủ, có phải ngài hiểu lầm cái gì hay không?”

“Hạng Thiên Khải ngu ngốc, hẳn là kẻ nhu nhược chỉ nghe theo tiên tri, trăm không thể như vậy.” Đoan Mộc Thanh Lam vừa cười vừa nói, “Trăm cùng tiên tri Vệ quốc có cừ oán, trăm muốn tất cả tiên tri ở Tổ Văn cung đều chết. Bởi vậy, người vô pháp ngăn cản trăm. Người đã biết mình là thần tử, sẽ tuân thủ nghiêm ngặt thân phận của thần tử, vâng theo đế vương quyết định, quân muốn thần tử chết, thần tử phải chết, Lưu Đình, người hảo hảo biểu hiện trung thành một chút, đừng bênh vực thay Tổ Văn cung.”

Đoan Mộc Đình ngồi ở bên người Đoan Mộc Thanh Lam, hẳn ôm tay xem náo nhiệt, mỉm cười nhìn Lưu Đình đang kinh ngạc, lập tức Đoan Mộc Đình song song châm ngòi nổ với Đoan Mộc Thanh Lam, “Nhớ kỹ tiên tri Lưu Đình tiên đoán Trình Thu Bình sẽ trở ngại Lương quốc quân chủ, khi đó Trình Thu Bình chỉ là một hài đồng, trẻ người non dạ. Một hài đồng trẻ người non dạ làm sao có thể trở ngại Lương quốc quân chủ, nhưng hẳn đã bị người giết chết. Có thể thấy được tiên tri điều không phải thần sử, cũng không phải đại thần, tiên tri có thể quyết định sinh tử của người khác, bọn họ muốn làm quân chủ.”

Tiên tri có thể quyết định sinh tử của người khác, tiên tri muốn làm quân chủ! Tiêu Thanh Phong cùng Âu Tuấn Trình biến sắc, trong ánh mắt sát ý hiển hiện, nhất là Tiêu Thanh Phong, đã từng bị tiên tri hãm hại qua, cử tử nhất sinh, cừ hận trong lòng không thể ít hơn so với Đoan Mộc Thanh Lam. Hắn liếc mắt nhìn Mạch Mộc, Mạch Mộc lo sợ bất an quỳ trên mặt đất, mặt trắng bệch, cúi đầu cắn môi lo lắng. Toàn bộ tiên tri phía sau hẳn cũng quỳ trên mặt đất. Tiêu Thanh Phong không muốn giết Mạch Mộc, hẳn có thể hiểu Mạch Mộc, Mạch Mộc vốn không phải là người có dã tâm. Tiêu Thanh Phong nói rằng: “Tiên tri đã muốn trung với trăm, nên nghe theo ý chỉ trăm, trăm quyết định cùng Tề quốc đánh Tổ Văn cung, các người có gì dị nghị?”

“Thần sống chết thuần phục hoàng thượng.” Tiên tri Tấn quốc lập tức biểu đạt trung thành, Tiêu Thanh Phong phi thường thoả mãn nở nụ cười.

“Chúng ái khanh thuần phục trăm, trăm tất nhiên là sẽ không bạc đãi trung thần, hãy bình thân.” Tiêu Thanh Phong nói xong, tiên tri đều đứng lên, Tiêu Thanh Phong nhìn Âu Tuấn Trình, liếc mắt, muối phủ, sao người không có động tĩnh gì vậy?

Âu Tuấn Trình bị Đoan Mộc Thanh Lam và Tiêu Thanh Phong nhìn chăm chăm, nghe được đối thoại của Lưu Đình với Đoan Mộc Thanh Lam và Đoan Mộc Đình, trong lòng đối với tiên tri tồn bất mãn. Nhất thời không nề mặt, nhìn lướt qua tiên tri của mình, những tiên tri này đều nhìn phía Lưu Đình. Hừ! Âu Tuấn Trình trầm giọng nói: “Lưu Đình, các người trung thành phải không, trăm muốn xem các người là trung với trăm chứ không phải trung với Tổ Văn cung.”

Tiên tri phía sau Lưu Đình đều cấp tốc quỳ xuống, cùng kêu lên: “Thần thề sống chết thuần phục hoàng thượng.”

Lưu Đình không quỳ trên mặt đất biểu thị trung thành, Âu Tuấn Trình ninh mi. Lưu Đình nhìn đám người quỳ xuống, có vẻ thập phần bất ngờ, rất có chỉ thế hạc giữa bầy gà. Âu Tuấn Trình vừa thấy Lưu Đình ngơ ngác đứng ở bên trong đoàn người tiên tri, vẫn không nhúc nhích, tức giận hỏi, “Thế nào, tiên tri Lưu Đình, người muốn đối trăm bất trung sao?”

Lưu Đình vừa nghe ngữ khí của Âu Tuấn Trình không tốt, lập tức quỳ trên mặt đất, mồ hôi lạnh chảy ròng, “Thần tận tâm với hoàng thượng, tuyệt không hai lòng.”

“Hừ.” Đoan Mộc Đình hừ lạnh một tiếng, phiêu liếc mắt nhìn Lưu Đình, lại im lặng không nói.

“Hiếu thân vương, vì sao người hừ lạnh chứ?” Âu Tuấn Trình nói.

“Ta nghe nói qua một cổ sự, trong một hộ nhân gia có một quản gia, tại hộ nhân gia nắm giữ quyền cao, hẳn dự đoán được chủ nhân tài phú. Chủ nhân có một nhi tử, hẳn đã đem nữ nhi gả cho nhi tử của chủ nhân, cùng chủ nhân trở thành thân thích. Sau này nữ nhi của hắn sinh một nam hài tử, hẳn lại phái người bắt cóc nhi tử của chủ nhân, hại chết. Tại lễ tang, quản gia này giả vờ là người thương tâm nhất. Sau hậu sự, quản gia quỳ gối trước mặt chủ nhân, nói ta là người trung thành nhất với người.” Đoan Mộc Đình cười lạnh một tiếng, ánh mắt tràn ngập ác độc bắn về phía tiên tri Lưu Đình, Lưu Đình ngẩng đầu nhìn Đoan

Mộc Dĩnh, trong lòng một trận rét run, chính mình đắc tội với người Đoan Mộc gia khi nào, hấn lại hăm hại mình như vậy.

Lưu Đình vừa sợ vừa giận, toàn thân run run chỉ trích: “Hiếu thân vương, đây là ý tứ gì, chẳng lẽ ví thần là quản gia kia sao, thần luôn luôn trung thành với hoàng thượng, trong lòng hoàng thượng đều rõ ràng hơn bất cứ ai!”

Đoan Mộc Dĩnh bỗng nhiên lại cười với Lưu Đình, có vẻ rất vô tội, giống như hấn chưa từng làm chuyện xấu. Hấn lập tức ủy khuất nói: “Nhi thần chưa nói cái gì, phụ hoàng, nhi thần chỉ nói về một cố sự, tiên tri Lưu Đình hiểu lắm nhi thần, phụ hoàng nên vì nhi thần làm chủ a.”

“Dĩnh nhi, không nên quấy rối.” Đoan Mộc Thanh Lam hơi trách cứ hành vi ‘chỉ cây dâu mà mắng cây hòe’ của Đoan Mộc Dĩnh, Đoan Mộc Dĩnh quệt quệt mũi, bất mãn bầm hai tiếng, một lần nữa ác độc nhìn Lưu Đình.

“Phụ hoàng, thảo luận như vậy nhi thần nghĩ không có ý nghĩa, nhi thần muốn đi tìm Ngũ ca ngoại, nhi thần cáo lui trước. Hai vị quốc chủ, Dĩnh nhi muốn đi tìm Ngũ ca ngoại, cáo lui trước.” Đoan Mộc Dĩnh thu hồi một thân ngoại khí, trở lại bộ dáng thiếu niên khả ái bước bình, biến hóa cũng quá nhanh đi.

Đoan Mộc Thanh Lam đã thích ứng với biến hóa cấp tốc của hài tử, từ ái nói: “Đi đi, người một khắc cũng không chịu ngồi yên, các người cẩn thận một chút.”

“Đã biết!” Đoan Mộc Dĩnh xoay người vui vẻ chạy ra ngoài chơi, trước khi đi còn âm ngoan nhìn Lưu Đình. Trong lòng Lưu Đình không rõ, mình đã làm gì đắc tội hấn, vì sao nhân thần của hấn nhìn mình không chút nào che giấu sự thâm độc?

Âu Tuấn Trình nhíu mày, tuyên bố: “Tất cả tiên tri đều phải hiệp trợ đại quân Tề quốc tiến công Tổ Văn cung, Tổ Văn cung hủy thì đã sao, chỉ cần ái khanh trung thành với trẫm, muốn tu kiến Tổ Văn cung đều không là vấn đề. Chỉ cần trẫm nguyện ý, có thể tu kiến vô số Tổ Văn cung, có vô số cung chủ.”

Con mắt của các tiên tri bừng sáng, bọn họ chỉ cần thu được tín nhiệm của hoàng thượng, bọn họ cũng có thể trở thành đại nhân vật như Phi Nhiễm, bọn họ phải trung thành, vì vậy các tiên tri lại một lần nữa biểu đạt trung thành của mình. “Chúng ta thề sống chết thuận phục hoàng thượng, bảo vệ quốc gia.”

Quốc chủ nở nụ cười, trong lòng Âu Tuấn Trình không hài lòng bởi một người. Biểu hiện của Lưu Đình hấn rất không hài lòng. Cố sự của Đoan Mộc Dĩnh phẳng phất giống như quan hệ của hấn với Lưu Đình, hừ, hấn là chủ nhân, Lưu Đình là quản gia trong cố sự đó, hấn là mình nên diệt trừ Lưu Đình.

Âu Tuấn Trình âm thầm chiêu một tiên tri tới, nhỏ giọng nói với hấn: “Lúc các người đánh Tổ Văn cung, lặng lẽ diệt trừ Lưu Đình cho trẫm, người này đối với trẫm hai lòng, trở về người là đại tiên tri, biết không?”

Tiên tri vừa nghe, trong lòng âm thầm vui mừng, lập tức nói: “Thần tuân chỉ.”

Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Thanh Lam thống lĩnh người của chính mình, phía sau là tiên tri của Tấn quốc và Lương quốc, bọn họ thẳng hướng Tổ Văn cung. Tổ Văn cung được xây dựng trên núi cao, mây mù mờ ảo, cung điện to lớn như ẩn như hiện, ánh dương quang hạ xuống ngói lưu ly càng thêm chói mắt, có vẻ xanh vàng rực rỡ, phẳng phất giống tiên cung. Đoan Mộc Thanh Lam phái trọng binh vây quanh sơn cốc, hạ lệnh một tiên tri cũng không được để cho chạy, nếu ai để cho tiên tri Tổ Văn cung chạy, lấy đầu tới gặp. Sau đó hấn dẫn theo đa số nhân mã hướng Tổ Văn cung, dọc theo đường đi sơn đạo bằng phẳng, đi lên cũng không uống nhiều khí lực.

Đoan Mộc Dĩnh cùng Đoan Mộc Thanh Lam sánh vai mà đi, hấn nhìn Lưu Đình, nói rằng: “Đệ tử đắc ý nhất của đại tiên tri Phi Nhiễm, nhất định biết rõ Tổ Văn cung, đại tiên tri dẫn đường được không?”

Đoan Mộc Dĩnh nói một câu, ánh mắt mọi người tập trung trên người Lưu Đình, Lưu Đình thập phần bất đắc dĩ, hấn không tình nguyện đi phía trước. Lưu Đình đối với Tổ Văn cung và Phi Nhiễm có tình cảm thâm hậu, hấn cảm động sự dưỡng dục của Phi Nhiễm đối với hấn, năm đó nếu Phi Nhiễm không đuổi Kỳ Duyên đi, hấn đâu có cơ hội cùng tiên hoàng Lương quốc ở một chỗ. Tuy rằng mộng đẹp của hấn chỉ là một hồi âm mưu của tiên hoàng Lương quốc, thế nhưng hấn rất thỏa mãn, hấn cho rằng cuộc đời này không uổng. Lưu Đình không muốn thấy Tổ Văn cung bị hủy diệt, hấn càng không muốn thấy Phi Nhiễm chết đi.

Hiện tại nếu như Dực Cánh đứng ở trước mặt hắn, hắn hoài nghi chính mình có thể hạ thủ giết người hay không.

Đoan Mộc Thanh Lam phái một đội tử vệ canh giữ bên người Đoan Mộc Dĩnh, hài tử này đòi đi cùng đánh Tổ Văn cung, Đoan Mộc Thanh Lam không lay chuyển được hắn, không thể làm gì khác hơn là đồng ý. Đoan Mộc Thanh Lam ra lệnh một tiếng, tử vệ tiến sát bảo hộ Đoan Mộc Dĩnh. Kỳ Duyên cùng Hạ Pháp mang theo Bạc Nhân đi phía sau bọn họ, ảo thuật của Kỳ Duyên cao siêu, ảo thuật của Đoan Mộc Thanh Lam cũng không kém hơn hắn, hơn nữa còn có nhiều tiên tri theo cùng, bọn họ chắc thắng.

Còn chưa tới đại môn của Tổ Văn cung, bọn họ hốt hoảng đi vào trong đám sương mù hồng sắc dày đặc, mọi người đều rõ ràng đây là ảo thuật của tiên tri, bọn họ muốn khai chiến. Sương mù dày đặc tán đi, bọn họ cúi đầu vừa nhìn, dưới chân không có đất, bọn họ treo ở giữa không trung, dưới chân là vực sâu vạn trượng. Mọi người đều thất kinh rơi xuống. “Nhắm mắt lại!” Đoan Mộc Thanh Lam quát, bọn lính lập tức nhắm mắt. Lúc Đoan Mộc Dĩnh rơi xuống phía dưới, lặng lẽ thả ra một mầm cây, dưới vực sâu cấp tốc sinh ra đại thụ thật lớn, tán cây khổng lồ cành lá sum xuê, đại thụ đỡ lấy mọi người, sau đó nâng lên, tới núi đỉnh. Trong vách núi tràn ngập tán cây thật lớn liền biến thành đất bằng phẳng, mọi người chỉ là bị ngã một chút mà thôi. Lưu Đình bị ảo thuật của Đoan Mộc Dĩnh làm cho sợ ngây người, hắn đơn giản hóa giải ảo thuật như vậy, nghe nói Phi Nhiễm đều bại dưới tay hắn, có thể thấy được bản lĩnh của hắn không nhỏ. Hắn có chút hiểu rõ vì sao Kỳ Duyên lại thu Đoan Mộc Dĩnh làm đệ tử, người với người tư chất quả thực bất đồng.

Lúc này chín tiên tri xuất hiện tại trước mặt bọn họ, trong tay những người này cầm vũ khí, nhìn chăm chăm bọn họ, đột nhiên chín tiên tri bay lên trời tạo một trận hình, quang mang hồng sắc (màu đỏ) chợt lóe, bọn họ cùng nhau quát: “Xà chín đầu tới đây!”

Chợt nghe đại địa âm âm rung động, bỗng nhiên băng thạch trên mặt đất nứt ra, một trận gió thổi qua cuốn cuộn nổi lên bụi mù, một quái vật thoát ra, thân thể màu nâu có hoa văn màu đỏ, quái vật lớn có chín đầu. Chín đầu cùng nhau hướng quân đội Tề quốc phun ra độc khí hắc sắc. Kỳ Duyên xuất ra một chén thủy tinh, vẽ mấy hoa văn lên chén, hắn thả cái chén trên mặt đất, quang mang ngọc lưu ly lóng lánh, mọi người đều được bao phủ bên trong, độc khí không vào được. Xà chín đầu phóng độc vô hiệu, cái đuôi thật lớn cố sức đánh vào chém ngọc lưu ly, một tiếng nổ, trong lòng binh sĩ đều sợ hãi.

“Chúng ta lên, không để Tề quốc lấy hết danh tiếng.” Mạch Mộc hét lớn một tiếng, tiến phía trước. Tiên tri phía sau nhìn thấy cơ hội, nếu bọn họ thắng lợi, sẽ một lần nữa thu được tín nhiệm của Tiều Thanh Phong, đến lúc đó bọn họ có thể lập Tổ Văn cung tại Tấn quốc.

Mạch Mộc thống lĩnh tiên tri xuất ra binh khí bày trận hình, Mạch Mộc lấy bạch lăng ra, cố sức ném vào không trung. Chỉ thấy giữa không trung xuất hiện một xiềng xích, xiềng xích bay về phía xà chín đầu, vây khốn lấy nó. Tiên tri phía sau hắn vừa nhìn thấy cơ hội, liền tạo trận, chỉ thấy giữa không trung trong xuất hiện cương đao chín lưỡi, cửu đầu xà chưa kịp khóc thét, đã bị tước rút đầu.

Đoan Mộc Dĩnh tiến đến bên cạnh Đoan Mộc Thanh Lam, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Xem tiên tri tự giết lẫn nhau mới thú vị.”

“Hậu quả bọn họ từ nhận lấy, không cần đồng tình.” Đoan Mộc Thanh Lam nói, hắn xoay đầu, ghé vào tai Đoan Mộc Dĩnh nói rằng: “Dĩnh nhi nhìn có chút hả hê, phải giấu đi, đừng làm cho người khác nhìn ra.”

“Ha hã a, phụ hoàng, lẽ nào người không thấy mình cũng có chút hả hê sao?” Đoan Mộc Dĩnh vừa cười vừa nói. Đoan Mộc Thanh Lam điểm lên trán Đoan Mộc Dĩnh một chút, người thật bướng bỉnh. Đoan Mộc Dĩnh giương khóe môi, tốt.

Giết chết những tiên tri ngăn cản, bọn họ tiếp tục đi, đại môn Tổ Văn cung xuất hiện, đại môn ám hồng sắc (màu đỏ), trước cửa không có kẻ nào canh gác. Đoan Mộc Dĩnh thâm nghĩ, trong đại môn khẳng định giấu bộ phận then chốt. Lưu Đình đẩy đại môn ra, mọi người lấy làm kinh hãi, trong đại môn chỉ có một con đường, giữa đường phủ đầy đao kiếm. Hai bên có hai yêu quái mặt xanh nanh vàng. Yêu quái thấy bọn họ, ha ha ha cười quái dị: “Đang lo đói, các người tự dâng mạng, đã lâu chúng ta không ăn người.”

Kỳ Duyên xuất ra hai bố ngẫu ném đi, bố ngẫu biến mất, chỉ thấy hai thiên thần xuất hiện trước mặt hai yêu quái kia, Kỳ Duyên chỉ hướng nói to: “Giết bọn họ.”

Thiên thần cầm trong tay trường thương, yêu tinh cầm trong tay cương đao, đánh vào một chỗ, yêu tinh không phải là đối thủ của thiên thần, rất nhanh đã bị thiên thần diệt. Thế nhưng đao kiếm trước mặt làm sao qua? Đoàn Mộc Thanh Lam giơ tay lên, nắm chặt nắm tay, rồi mở, hỏa diễm kim sắc trong tay hần bay ra, hỏa diễm cấp tốc lan tràn, toàn bộ không gian bốc cháy, thế nhưng mọi người không cảm thấy nhiệt khí đập vào mặt, kim sắc hỏa diễm hòa tan mọi lưỡi dao sắc bén, hóa thành bụi bặm. Bỗng nhiên bọn họ thấy có người giãy dụa trong hỏa diễm, những người đó là tiên tri thi triển pháp thuật, bọn họ bị chết cháy, tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng hàng lang.

“Hừ, chút tài mọn cũng muốn khoe khoang trước mặt trẫm.” Đoàn Mộc Thanh Lam trào phúng nói.

Sau khi mấy người tiên tri bị thiêu cháy, ảo cảnh tan biến, bọn họ đi đến hành lang thông với khách phòng, Đoàn Mộc Thanh Lam nói, “Chúng ta tiến tới khách phòng, phân công nhau hành động, mọi người cẩn thận a.”

“Tuân mệnh.” Tiên tri thi lễ, tiên tri các nước thống lĩnh người của chính mình đi phía trước, bọn họ tự tin tràn đầy, diệt được Tổ Văn cung bọn họ sẽ là anh hùng, bọn họ sẽ được quân vương ưu ái. Mạch Mộc cũng không có chọn lựa khác, hần thuận theo ý của Tiêu Thanh Phong giết chết sư huynh đệ, hần thực không muốn làm như vậy, nhưng hần đã phản bội Tiêu Thanh Phong một lần, lần này nếu không hảo hảo biểu hiện, Tiêu Thanh Phong sẽ hoài nghi sự trung thành của hần.

Đoàn Mộc Thanh Lam mang theo Đoàn Mộc Đình và Kỳ Duyên, tất nhiên là không ngại những tiên tri này, mục đích của bọn họ là tài phú, Kỳ Duyên biết rõ Tổ Văn cung. Bọn họ theo Kỳ Duyên, xuyên qua hành lang hoa mỹ, đi tới trước cửa một gian phòng, Kỳ Duyên xoay bộ phận then chốt bí mật, cửa phòng tự động mở, hoàng kim rực rỡ hiện ra trước mặt mọi người.

“Xem ra lần này làm cường đạo cũng quá lời a.” Đoàn Mộc Thanh Lam vừa cười vừa nói.

Dực Cánh đứng ở chỗ cao nhất của Tổ Văn cung, hần thấy phía dưới Tổ Văn cung mỗi người một vẻ, đồng môn tàn sát lẫn nhau, dùng hết thủ đoạn, giống như lưỡi dao sắc bén tự đâm vào chính mình... Hình ảnh vô cùng thê thảm khiến cho hần tan nát cõi lòng. Hần nhớ kỹ phụ thân nói qua: “Thế giới này không có mấy người có tình có ý thực sự, đa phần là giả nhân giả nghĩa giống nhau. Bằng hữu cũng lợi dụng lẫn nhau, hình thành lợi ích. Một ngày lợi ích bị phá đi, bọn họ sẽ trở mặt thành thù, người chỉ tin chính người là được rồi.”

Thế giới này còn ai có thể tin tưởng chứ? Dực Cánh nhìn bầu trời, hần nhắm mắt hồi tưởng cuộc đời, thuận buồm xuôi gió vô ưu vô lự, cho dù thế nào, phụ thân vẫn bảo hộ hần. Hần thích Hạng Thiên Khải, phụ thân giúp hần có được Hạng Thiên Khải. Hần chán ghét Kỳ Duyên, phụ thân đuổi Kỳ Duyên đi. Hạng Thiên Khải, nam nhân hần yêu suốt đời, cuối cùng nỡ giá thân chinh chỉ vì muốn gặp Kỳ Duyên một lần, cho dù có thể phải chết bên ngoài, rốt cục trong lòng Hạng Thiên Khải yêu ai? Dực Cánh rơi lệ, tình cảm chân thành suốt đời lại có kết cục này, bỗng nhiên Dực Cánh cười ha hả, cười rồi lại khóc rống lên.

Lần đầu tiên Lưu Đình vi phạm lời của Âu Tuấn Trình, hần đơn độc thoát ly đội ngũ chỉ vì muốn tìm Dực Cánh, hần muốn nói Dực Cánh chạy đi. Hần biết Dực Cánh thích ngắm phong cảnh Tổ Văn cung tại nơi cao nhất, hần đi đến đài cao, đã nghe tiếng cuồng tiếu của Dực Cánh, lại lập vừa thương xót khóc rống. “Dực Cánh, người...” Lưu Đình nhìn phía sau không có người khác, hần lôi kéo Dực Cánh rời đi.

“Người làm cái gì, Lưu Đình sư huynh, người muốn đưa ta cho quân chủ làm lễ vật để thăng quan phát tài phải không?” Dực Cánh phẫn nộ quát, “Hôm nay không có một người tốt, đều là hỗn đản, phiến tử, nguy quân tử!”

“Dực Cánh, ta không phải tới bắt người, người mau nhanh đào tẩu đi. Ta lén lút thoát ly đội ngũ chính là vì giúp người đào tẩu, đi theo ta nhanh lên một chút.” Lưu Đình cố sức túm Dực Cánh đi về phía trước, vừa đi vừa nói.

“Sư huynh, người không phải tới bắt ta sao?” Dực Cánh có chút giật mình, những tiên tri đánh vào Tổ Văn cung không phải vì muốn giết hần để thăng quan phát tài sao.

“Sư phụ dưỡng dục ta, dạy ta bản lĩnh, đại ân đại đức suốt đời khó quên, hiện tại hần đã mất, sao ta có thể bán đứng sư đệ cầu vinh, đi nhanh lên một chút.” Lưu Đình kéo Dực Cánh liều mạng chạy ra ngoài, nhưng Dực Cánh chết sống không chịu đi, hần dùng lực thoát khỏi tay Lưu Đình, lui lại mấy bước.

“Sao sư đệ không tin ta, ta thực sự không có ý tứ hại người, chúng ta đi nhanh đi, người Tề quốc đang tìm người, hiện tại bọn họ sắp tìm được người, nhanh lên một chút cùng ta đi.” Lưu Đình còn muốn bắt Dực Cánh đào tẩu, thì bỗng nhiên Dực Cánh khóc.

“Cảm tạ người, sư huynh, ta vẫn cho rằng thế giới này không có người tốt, không nghĩ tới sư huynh là một người trọng tình nghĩa. Cảm tạ sư huynh tới cứu ta.” Dực Cánh hít sâu một hơi, sát sát nước mắt, nói tiếp: “Ta đi, hiện tại ta có thể đi nơi nào, Đoan Mộc bộ tộc đã thề diệt ta, không bỏ qua cho ta, nếu ta đào tẩu, sẽ liên lụy người.”

“Không có việc gì, ta không phải người Tề quốc, bọn họ không làm gì được ta, nhanh lên một chút, đi thôi.” Lưu Đình xa xa nghe được tiếng bước chân của tử y vệ Tề quốc đang lục soát, hấn càng thêm sốt ruột, bắt đầu muốn dẫn Dực Cánh đào tẩu.

Dực Cánh lại lùi về phía sau, đứng ở lan can nói rằng. “Không nên, sư huynh, hảo ý của người lòng ta lĩnh, ta Dực Cánh không thể liên lụy người vô tội, cảm tạ sư huynh lúc nguy cấp còn nhớ tới đồng môn huynh đệ, ân tình của người kiếp sau Dực Cánh báo đáp.” Dực Cánh thả người, nhảy xuống đài cao, trong nháy mắt theo gió bay xuống, Dực Cánh thấy phụ thân bay lượn giữa không trung, hấn vươn tay cảm tạ mình, ôm mình trong ngực. Dực Cánh khóc trong lòng phụ thân, hấn gặp được thân nhân duy nhất của mình, cỡ nào vui mừng a.

Dực Cánh chuẩn bị cùng phụ thân bay đi, lúc xoay người thì có một người kéo hấn lại. Nhân thần của Hạng Thiên Khải tràn ngập khát vọng, cầu hấn tha thứ, cầu hấn lưu lại.

Dực Cánh mỉm cười, trên gương mặt trắng nõn mang theo từng giọt nước mắt, hấn ôm lấy Hạng Thiên Khải, hôn môi người mình yêu nhất, Hạng Thiên Khải ôm lấy hấn, lúc Hạng Thiên Khải cho rằng Dực Cánh sẽ bồi hấn suốt đời, Dực Cánh đẩy hấn ra, bay trở về bên người phụ thân, cùng phụ thân tiêu thất trong bầu trời...

Lưu Đình ngốc lăng lăng nhìn Dực Cánh nhảy xuống, cửu phẩm liên hoa nhiễm một mảnh hồng sắc (màu đỏ), đó là tiên huyết của hấn hóa ra huyền tường cuối cùng. Lưu Đình xoay người rời đi, đồng môn sư huynh đệ vẫn như cửu nhân tiếp tục chém giết, “Các người không nên đánh, các người là sư huynh đệ a!” Lưu Đình khóc vừa đi vừa nói, như là thì thào tự nói, ngăn cản người khác, nhưng chỉ có dòng tiên huyết mới chứng minh mình cường đại, không ai để ý tới Lưu Đình. Lưu Đình đi qua hành lang hoa mỹ, khách phòng loang lổ vết máu. Lưu Đình nhìn thấy tiểu sư đệ ngã trong vũng máu, bọn họ vô tội a. Bọn họ tròn mắt, bộ dáng không thể tin nổi, bọn họ không nghĩ tới chính mình sẽ chết trong tay sư huynh đệ. Lưu Đình cúi xuống, thân thủ khế vượt hai mắt tiểu sư đệ, “Sư huynh tiễn các người đoạn đường cuối cùng, các người đi hảo.” Lưu Đình đứng dậy, như cái xác không hồn đi đến phía trước, bỗng nhiên cảm thấy phía sau lưng tê rần, một thanh trường kiếm xuyên qua ngực hấn. Hấn nhìn lại, là sư đệ theo bên người ta nhiều năm, hấn bị chính người mình đề bạt làm tiên tri Lương quốc giết chết.

“Sư huynh, xin lỗi, hoàng thượng muốn ta giết người, ta không thể trái lệnh của hoàng thượng, ta là bất đắc dĩ.” Sư đệ nói.

Lưu Đình dùng tia khí lực cuối cùng, một chưởng đả qua, đánh giữa ngực hấn, người kia bay xa, nặng nề ngã trên mặt đất, “Vô sỉ, tiểu nhân, người cũng muốn ám toán ta thăng quan phát tài.”

Lưu Đình đau lòng chết lặng, trên ngực hấn cắm một bảo kiếm, hấn cố gắng đi về phía trước, thấy người của hấn đều bị hấn làm sợ hãi, hấn cũng không để ý. Hấn đi tới trù phòng của Tổ Văn cung, lật úp bình đựng dầu, chịu đựng đau nhức, châm lửa, khí lực dùng hết khiến hấn té trên mặt đất không nhúc nhích. Lửa lan tràn rất nhanh, Lưu Đình không hề thấy nóng, cảnh tượng hỏa diễm thật mỹ lệ, giống như cảnh hoa đào bay lượn, hấn cùng các sư huynh đệ tu hành, tập võ, đây đó vui cười đuổi bắt. Hấn thấy chính mình bước bình không chịu học, bị Phi Nhiễm sư phụ trách phạt, Dực Cánh thay hấn cầu tình. Hấn thấy Dực Cánh đứng ở trên đài ngắm cảnh, tự do như con chim nhỏ, hấn cũng rất muốn bay lượn...

Đoan Mộc Đình cùng Đoan Mộc Thanh Lam thắng lợi trở về, tài bảo trong Tổ Văn cung cũng bị bọn hấn mang đi. Kỳ Duyên chê cười bọn họ là cường đạo. Đoan Mộc Đình chẳng hề để ý nói rằng: “Trên đời có cường đạo phi thường thông minh như chúng ta sao?”

Lời vừa nói ra, đã bị Đoan Mộc Thanh Lam vỗ một cái trên đầu, “Chú ý hình tượng, người là Vương gia.”

Không cho nói thì thôi, đánh người làm chi. Đ oan Mộc Dĩnh sờ sờ trên đầu, trong lòng nói thầm, tối nay không cho người lên giường của ta, hừ! Biểu tình rơi vào trong mắt Đ oan Mộc Thanh Lam, hần nghĩ biểu tình này muốn bao nhiêu khả ái thì có bấy nhiêu. Thực sự là yêu tình mà.

Trong Tổ Văn cung dấy lên đại hỏa, một mảnh mĩ lệ hóa thành tro tàn. Những nơi bị đốt truyền đến từng đợt thanh âm bi bi thiết thiết, thiêu trụi tất cả, yêu và được yêu, trung thành và phản bội.

Âu Tuấn Trình mang theo Hạng Ngự Phong trở về Vọng thành, Tiêu Thanh Phong mang theo Mạch Mộc trở về hoàng cung của mình, người của Đ oan Mộc bộ tộc cũng trở lại Cẩm Vân thành. Đ oan Mộc Thanh Lam có thể nói là đại thắng trở về, lúc tướng sĩ tham chiến đang luận công phong thưởng, Đ oan Mộc Thanh Lam gọi Đ oan Mộc Phi vào Trữ thái điện.

Đ oan Mộc Phi đối với phụ thân mình tâm tồn kính nể, có thể nói công tích của Đ oan Mộc Thanh Lam hơn hẳn tiên hoàng. Sự kính phục khiến hần quên đi phụ thân hần từng gián tiếp giết mẫu thân, hần ngưỡng vọng cường giả. “Phụ hoàng, người gọi nhi thần có gì phân phó?” Đ oan Mộc Phi phi thường cung kính hỏi.

“Phụ hoàng muốn người đăng cơ trở thành tân hoàng, phụ hoàng muốn thoái vị.” Đ oan Mộc Thanh Lam trịnh trọng nói.

“Vì sao phụ hoàng phải thoái vị, phụ hoàng đang còn trẻ, hiện tại vương triều đang từ từ hưng thịnh, sao người lại muốn thoái vị.” Đ oan Mộc Phi không hiểu phụ thân định làm gì, bỗng nhiên hần thấy được Đ oan Mộc Tuyết đang đấu với Đ oan Mộc Dĩnh trong đình viện, “Chẳng lẽ phụ hoàng vì lục đệ.”

“Cũng không hoàn toàn là vì hần, phụ hoàng không có vĩ đại như vậy.” Đ oan Mộc Thanh Lam vừa cười vừa nói. “Đi với phụ hoàng một chút, chúng ta hảo hảo tâm sự.”

Đ oan Mộc Thanh Lam cùng Đ oan Mộc Phi chậm rãi đi ra Trữ thái điện, bọn họ nhìn hình ảnh trong đình viện, trong lòng thư sướng không gì sánh được. “Người xem hai tiểu tử này ai cũng không chịu nhường ai, càng muốn đấu đá, Dĩnh nhi không phải là đối thủ của lão ngũ, lại không chịu thua, một thân vết thương xanh tím, hần vẫn không phục.”

“Hai người bọn họ a, tựa như hai tử không lớn.” Đ oan Mộc Phi cười chỉ vào Đ oan Mộc Dĩnh và Đ oan Mộc Tuyết, đang chăm chú đánh nhau. Thái giám cung nữ bên người bọn họ đều hò hét trợ uy!

“Tề quốc trong tay trăm mở rộng không ít, thổ địa nhiều hơn, quản lý quốc gia phải càng thêm tận tâm. Trăm là một người tùy hứng, bởi vậy, trăm không thể quan tâm bách tính nhiều hơn được. Người bất đồng, trăm tin tưởng người làm tốt hơn trăm. Tranh đấu thiên hạ dễ dàng, giữ gìn giang sơn mới khó.” Đ oan Mộc Thanh Lam nói. “Trăm ngồi trên ngôi vị hoàng đế là trải qua không ít sóng gió, trăm giết không ít huynh đệ, trăm mong muốn người có thể cùng huynh đệ hòa thuận ở chung.”

“Nhi thần biết gian khổ của phụ hoàng, nhi thần sẽ hảo hảo bảo vệ cơ nghiệp của tổ tiên, phụ hoàng yên tâm đi.” Đ oan Mộc Phi tràn ngập tự tin, vừa cười vừa nói.

Đ oan Mộc Dĩnh thở phì phì đi tới, nhào vào trong lòng Đ oan Mộc Thanh Lam: “Phụ hoàng, Ngũ ca khi dễ nhi thần, nói nhường nhi thần, kết quả, người xem, nhi thần bị đánh rất đau.”

“Đã bảo không nên cùng ngũ ca người đánh nhau, nhưng người vẫn không vâng lời, người xem có hại chưa.” Đ oan Mộc Thanh Lam vừa cười vừa nói. “Người chuẩn bị một chút, trăm chuẩn bị thoái vị giao cho thái tử ca ca của người, sau đó mang người vân du.”

Đ oan Mộc Dĩnh vừa nghe Đ oan Mộc Thanh Lam thực sự làm như vậy, lúc đó là nói thật. Đ oan Mộc Dĩnh từ khiếp sợ chuyển thành mừng như điên, hần ôm lấy Đ oan Mộc Thanh Lam, Đ oan Mộc Thanh Lam cũng ôm lấy hần, Đ oan Mộc Dĩnh ôm chặt cổ Đ oan Mộc Thanh Lam, hôn trên mặt hần một cái, nhỏ giọng nói một câu: “Ta yêu người, thật tình yêu người.”

“Ta biết.” Đ oan Mộc Thanh Lam cười ôm chặt Đ oan Mộc Dĩnh, chớp mắt với thái tử, người cần phải đi.

Thái tử thức thời, cười ha hả xin cáo lui. Hần đi ra cửa cung, đi qua Cẩm viện, ngẩng đầu nhìn, trên đại thụ của Cẩm viện có hai cát tường điều y ôi cùng nhau, Đ oan Mộc Phi không đành lòng quấy rối bọn nó, cước bộ tiêu sái nhẹ nhàng.

Chính văn hoàn.

98. Chương 98: Phiên Ngoại — Âu Tuấn Trình

Nhân sinh trên đời ai không có một cừu nhân, thì là không có cừu nhân, thì cũng có người mình luôn luôn nhìn không vừa mắt. Âu Tuấn Trình là một đế vương, người chết trong tay hắn không phải là ít, hắn cũng có rất nhiều cừu nhân, thế nhưng hắn chưa từng nghĩ có người dám trả thù mình.

Ẩn môn là đại môn phái của Lương quốc, có người nói môn chủ của bọn họ rất lợi hại, y thuật cao siêu. Đao Mộc Ngọc Hàn mang theo Trình Thu Vũ đi tới Ẩn môn, mục đích của hắn nói là vì chữa trị mắt cho Trình Thu Vũ, kỳ thực mục đích là tìm kiếm môn chủ Ẩn môn đối phó với Âu Tuấn Trình. Đao Mộc Ngọc Hàn quan sát, Âu Tuấn Trình háo sắc, thấy người xinh đẹp là muốn mang về, tựa hồ nam nữ không câu nệ, tối trọng yếu một điểm, hắn là một kẻ chỉ cho phép mình châu quan phóng hỏa còn bách tính không được đốt đèn. Vì hạnh phúc của mình và Trình Thu Vũ, hậu cung của hắn phải thường nấu cơm mới được.

Ẩn môn nằm tại sơn cốc, đường đến thập phần không dễ đi, không dễ đi cũng muốn đi, vì đề phòng Âu Tuấn Trình, Đao Mộc Ngọc Hàn cùng Trình Thu Vũ đi hai canh giờ trên sơn đạo gồ ghề, lúc hắn sắp trụ không được thì đột nhiên thấy đại môn của Ẩn môn trước mặt.

“Còn chưa tới Ẩn môn, thả ta xuống đi, chúng ta nghỉ ngơi một chút.” Trình Thu Vũ rất yêu thương Đao Mộc Ngọc Hàn, Đao Mộc Ngọc Hàn đối với hắn nơi chốn quan tâm đầy đủ, hắn không có việc gì thường so sánh Đao Mộc Ngọc Hàn với Âu Tuấn Trình, mà mỗi lần Đao Mộc Ngọc Hàn đều thắng.

“Ẩn môn đã ở phía trước, sơn đạo không dễ đi, ta phải cho lão bằng hữu một ý kiến, bảo hắn tu sửa.” Rốt cục Đao Mộc Ngọc Hàn cũng đi tới đường bằng phẳng, hắn buông Trình Thu Vũ ra, Trình Thu Vũ lấy khăn tay sát sát mồ hôi cho hắn, Đao Mộc Ngọc Hàn thích Trình Thu Vũ làm như vậy, giúp hắn những chuyện có thể đủ khả năng, đương nhiên cạo râu thì miễn.

“Ta có thể tự đi, ngươi nghỉ một chút.” Trình Thu Vũ nói.

“Ta không phiền lụy, lập tức đi.” Đao Mộc Ngọc Hàn thở hổn hển, uống nước, đứng dậy đỡ Trình Thu Vũ đi đến phía trước, trang viên đã ngay trước mặt. Trang viên dựa vào phong cách cổ xưa, phi thường mang bản sắc chất phác của dân gian. Gia đình trông cửa vừa thấy Đao Mộc Ngọc Hàn liền chạy nhanh đến hành lễ: “Mộc công tử, ngài đã tới, tiểu nhân đi thông tri chủ nhân, người tới bái phỏng hắn.”

“Làm phiền.” Đao Mộc Ngọc Hàn rất khách khí nói.

Đao Mộc Ngọc Hàn cùng Trình Thu Vũ được mời vào trong sơn trang, Đao Mộc Ngọc Hàn đỡ Trình Thu Vũ cẩn thận đi xuống bậc thang cẩm thạch, một nam tử nhã nhặn đi tới, người này vóc người thon dài, hơi có chút to lớn, da trắng, dung mạo đoan chính, hắn là môn chủ Ẩn môn – Mộ Dung Xuất. Hắn hướng Đao Mộc Ngọc Hàn ôm quyền chấp tay: “Mộc lão đệ, đã lâu không gặp, nghe nói người về thăm nhà, lệnh tôn thân thể vẫn khỏe.”

“Mộ Dung huynh, làm phiền người quải niệm, gia phụ gia mẫu thân thể an khang, trong nhà có chút việc vặt, nên ta ở mấy ngày.” Đao Mộc Ngọc Hàn nói. “Trong nhà có huynh đệ giúp đỡ, bởi vậy ta mới được ra ngoài.” Đao Mộc Ngọc Hàn kéo tay Trình Thu Vũ, cười giới thiệu: “Mộ Dung huynh, đây là người bầu bạn của ta, phu nhân trong nhà cưới hồi đàng hoàng. Thu Vũ, đây là bằng hữu trên giang hồ của ta – Mộ Dung huynh, hắn là môn chủ Ẩn môn, nổi danh trên giang hồ.”

Trình Thu Vũ ôm quyền thi lễ, “Thu Vũ bái kiến Mộ Dung đại ca.”

Mộ Dung Xuất nghe xong Đao Mộc Ngọc Hàn giới thiệu, không khỏi mục trừng khẩu ngọc, phu nhân? Nam nhân? Mộ Dung Xuất tạm thời tiêu hóa một chút tin tức tương đối chấn động này. “Thu Vũ lão đệ, hạnh ngộ hạnh ngộ...” Mộ Dung Xuất thực rất khó tiếp thu phu nhân của huynh đệ mình là một nam nhân, hắn nói có chút mất tự nhiên.

Sau khi Họ Mộ Dung Xuất sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho họ, hắn gọi một mình Đao Mộc Ngọc Hàn vào trong thư phòng, hắn hỏi Đao Mộc Ngọc Hàn, “Mộc lão đệ, người thực sự muốn cùng Trình Thu Vũ bạch đầu giai lão?”

“Đúng vậy, Thu Vũ là người thiện lương, hắn đã cứu ta, hắn còn cứu đệ đệ ta, ta rất thích hắn.” Đao Mộc Ngọc Hàn ăn ngay nói thật, không chút nào giấu diếm, vẻ mặt hạnh phúc.

“Hắn là một người mù, sẽ liên lụy người.” Mộ Dung Xuất nói. Hắn nghĩ huynh đệ của hắn là một nhân tài, văn võ song toàn, hắn là nên có người bầu bạn tốt nhất.

“Mắt của hắn là do lúc cứu đệ đệ ta mà bị thương, ta dẫn hắn đến đây là vì muốn người trị liệu cho hắn một chút.” Đao Mộc Ngọc Hàn nói.

“Người xác định hành vi của người không phải là báo ân, là ái tình? Ta luôn luôn đối với việc hai nam nhân yêu nhau khó có thể hiểu rõ, thật không hiểu vì sao nam nhân lại coi trọng nam nhân.” Mộ Dung Xuất nghĩ chính mình rất khó lý giải Đao Mộc Ngọc Hàn và Trình Thu Vũ, Đao Mộc Ngọc Hàn cũng không muốn giải thích nhiều.

Đao Mộc Ngọc Hàn uống một ngụm trà, nhuận nhuận miệng, chuẩn bị nói sang chuyện khác, chậm rãi nói: “Ta nghe được một việc có quan hệ với Mộ Dung huynh.”

“Chuyện gì?” Mộ Dung Xuất hỏi.

“Hoàng thượng Lương quốc thích mỹ nhân, hơn nữa nam nữ không câu nệ.” Đao Mộc Ngọc Hàn nói.

“Hắn thích mỹ nhân, dùng cái gì thấy rõ?” Mộ Dung Xuất hỏi.

“Lương quốc dẹp xong thổ địa Vệ quốc, hắn mang tiểu quốc chủ của Vệ quốc đi, kỳ thực là đưa vào hoàng cung của hắn làm nam sủng.” Đao Mộc Ngọc Hàn nói.

“Quả thật có chuyện này ư?” Mộ Dung Xuất nghĩ cơ hội tới, cừu hận của bộ tộc có thể báo. Gia tộc của Mộ Dung Xuất nguyên là đại quý tộc của Lương quốc, bang trợ quân chủ khai sáng cơ nghiệp Lương quốc, hoàng hậu là người của bộ tộc bọn họ, có thể nói là quang vinh một thời. Tiếc rằng hoàng gia sợ bọn họ kiêu ngạo, đánh cắp ngôi vị hoàng đế, nên tìm một cái cớ tru diệt. Mộ Dung Xuất vốn không phải họ Mộ Dung, hắn họ Duẫn, bọn họ mai danh ẩn tích nhiều năm, luôn muốn báo thù, đợi thời cơ.

“Đại ca, sao ta lại lừa người. Người ngấm lại, Âu Tuấn Trình nạp tân nam sủng, vì nam sủng này kiến tạo Lim điện, đuổi cừu ái đi. Hiện tại lại coi trọng tiểu quốc chủ của Vệ quốc, hắn không phải là kẻ háo sắc sao?” Đao Mộc Ngọc Hàn nói.

“Đúng vậy, chuyện mỹ sắc hại nước không ít?” Mộ Dung Xuất chuyển niệm, hỏi, “Mộc lão đệ, vì sao người giúp ta, gia cừu là của ta, người giúp ta, đến lúc đó cũng không thoát được can hệ, người không sợ nguy hiểm sao?”

Đao Mộc Ngọc Hàn phi thường dũng cảm nói rằng: “Chúng ta là hảo huynh đệ, đã kết bái, cừu nhân của đại ca là cừu nhân của ta, tiểu đệ có thể nào mặc kệ mà ngồi xem.”

“Hảo!” Mộ Dung Xuất vui vẻ vỗ vỗ vai Đao Mộc Ngọc Hàn, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn chính mình kết giao được một hảo bằng hữu, “Mộc lão đệ rất nghĩa khí, đại ca không có sai lầm khi kết giao một huynh đệ như người.”

Hai người cười ha ha, Mộ Dung Xuất nghĩ nên tặng cho Âu Tuấn Trình một mỹ nhân thế nào, tốt nhất là một người có ừ oán với Âu Tuấn Trình. Đao Mộc Ngọc Hàn thầm nghĩ trong lòng, lần này Âu Tuấn Trình người bị người khác bắt được nhược điểm, tự giải quyết cho tốt a.

Âu Tuấn Trình chiến thắng trở về, mang theo tiểu hoàng đế của Vệ quốc – Hạng Ngự Phong, các đại thần vì hân ca công tụng đức, Âu Tuấn Trình xuân phong đắc ý, Nguyệt Mịch hoàng hậu dẫn theo hậu cung nghênh tiếp hân, phi tử của hậu cung đều phấn khởi, Âu Tuấn Trình nhìn bụng của Nguyệt Mịch hoàng hậu, trong lòng vui vẻ. Hân tưởng tượng một hoàng tử huyết thống cao quý sắp sửa sinh ra, mẫu thân của hoàng tử này là công chúa đệ nhất, phụ thân là mình, thái tử của Lương quốc sẽ có xuất thân tài khí.

Nguyệt Mịch công chúa nhìn phía sau Âu Tuấn Trình, Hạng Ngự Phong hoảng loạn, lén lút nhìn Nguyệt Mịch hoàng hậu, hoàng hậu của Âu Tuấn Trình thật mỹ lệ, Hạng Ngự Phong chưa từng trải qua luyện ái, lần đầu tiên tâm động. Hân lặng lẽ nhìn Nguyệt Mịch công chúa vài lần, ngấm lại thân phận của mình, hân

không khỏi bi thương. Tổ Mạn thấy Hạng Ngự Phong, hận nghiêng hai hàm răng kêu khanh khách. Nguyệt Mịch hoàng hậu phi thường độ lượng, cũng không tính toán Âu Tuấn Trình mang ai trở về, cũng không nghĩ trong cung sẽ có bao nhiêu thị quân. Trái lại nghĩ Hạng Ngự Phong là một người đáng thương, đến không đúng chỗ.

Triều thần tán đi, Âu Tuấn Trình dẫn theo Hạng Ngự Phong, thân thủ đỡ Nguyệt Mịch hoàng hậu cùng chúng phi tử trở lại hậu cung. Âu Tuấn Trình vì biểu thị quan tâm tới hoàng hậu, liền ở lại Phượng Hi cung, cùng hoàng hậu nói chuyện phiếm.

“Hoàng thượng, thiếu niên kia là Hạng Ngự Phong?” Nguyệt Mịch hoàng hậu thử hỏi.

“Đúng vậy, quốc chủ Vệ quốc, trầm thật là yêu thích hần, muốn hần ở lại trong cung. Người xem thế nào?” Âu Tuấn Trình có chút không ý tứ. Đi ra ngoài đánh trận, mang về gia một nam sủng, sợ rằng trong lòng hoàng hậu sẽ rất mất hứng.

Nguyệt Mịch hoàng hậu không có một tia mất hứng, trái lại quan tâm nói: “Nơi ở không quen, mới đến sẽ có nhiều bất tiện, như vậy đi, nô tì phái mấy người tỉ mỉ hầu hạ hần, bắt đầu cuộc sống hàng ngày dựa theo phong tục của Vệ quốc, hoàng thượng thấy thế nào?”

“Ha ha a, như vậy rất tốt, hoàng hậu thực sự là người am hiểu ý, khoan dung rộng lượng. Hảo, như hoàng hậu an bài. Được rồi, trầm có mang đến lễ vật cho hoàng hậu, nhanh mang lên đây.” Trong lòng Âu Tuấn Trình nghĩ, nên lấy lòng hoàng hậu một chút, hoàng hậu sẽ đối xử với Hạng Ngự Phong tốt. Nữ nhân thường đồ kỵ, hần cũng là vì Hạng Ngự Phong mà suy nghĩ.

“Hoàng thượng ngự giá thân chinh, người có thể hảo hảo mà trở về là thần thiếp đã an tâm, người tặng lễ vật cho thần thiếp, thần thiếp thực cảm động, hoàng thượng đối với thần thiếp thật tốt.” Nguyệt Mịch hoàng hậu mang về mặt cảm động, chủ động tựa trong lòng Âu Tuấn Trình, Âu Tuấn Trình có cảm giác mình là nam tử hán đại trượng phu được người khác ý lại, trong lòng cực kì thỏa mãn.

“Lúc trầm không ở đây, hoàng hậu phải quản lý hậu cung, khổ cực nhiều, sau này trầm sẽ bồi hoàng hậu.” Âu Tuấn Trình ôm thê tử của chính mình, cảm thụ một chút ấm áp của gia đình.

Màn đêm buông xuống, trong Lim điện vẫn là một mảnh thanh lãnh, Tổ Mạn ngồi ở trước ngọn đèn âm thầm thương cảm, Âu Tuấn Trình trở về chưa có tới chỗ hần, hần đang an giấc tại chỗ hoàng hậu. Mỗi lần Âu Tuấn Trình an giấc ở chỗ phi tử khác, hần sẽ hận muốn giết bọn họ. Ngày hôm nay hần mang về thêm một đối thủ, Hạng Ngự Phong cái gì cũng không có, bộ dáng cũng không đẹp như mình, hần dựa vào cái gì mà được mang về, hơn nữa có người nói hần nhận được địa vị rất cao. Vậy mình là cái gì, là chim hoàng yến bị nhốt trong lồng sắt sao? Lần trước hoàng hậu tố cáo mình, làm hại chính mình bị Âu Tuấn Trình trách cứ, hừ, đừng tưởng rằng bản thân người có mang long toại là có thể muốn làm gì thì làm, các người, những nữ nhân muốn cùng ta tranh đoạt hoàng thượng, ta sẽ không bỏ qua cho các người. Còn có Hạng Ngự Phong, người đừng đắc ý!

Hạng Ngự Phong ở lại trong hậu cung của Âu Tuấn Trình, Nguyệt Mịch hoàng hậu đưa cho hần không ít vật phẩm, tất cả dựa theo phong tục của Vệ quốc, còn đưa đến cho hần một số người hầu, nói là chiếu cố hần, ai biết có phải đang giám thị hần hay không. Hạng Ngự Phong cũng là người lớn lên trong hoàng thất, trong lòng rõ ràng việc này. Bất quá có người chủ động hướng mình biểu thị hảo cảm, vẫn tốt hơn là thái độ hung dữ. Hạng Ngự Phong nhớ tới sự mỹ lệ của Nguyệt Mịch hoàng hậu, trong lòng không khỏi nổi lên ngọt ngào nhẹ nhàng, mình mà có một thê tử như thế thì thật tốt, Hạng Ngự Phong không khỏi huyền tưởng chính mình cưới Nguyệt Mịch công chúa, mỗi ngày làm bạn với mình, phu thê hai người hài hòa, bọn họ sinh rất nhiều hài tử, những hài tử này chơi đùa bên người bọn họ, thật tốt đẹp.

“Hoàng thượng giá lâm.” Thanh âm lạnh lạnh của thái giám đánh vỡ mộng tưởng của Hạng Ngự Phong, Hạng Ngự Phong thu hồi tâm tình, hiện tại thân phận của hần, từ đế vương của một nước diệt vong biến thành một nam sủng, ngấm lại thật đáng chế nhạo. Thế nhưng hần muốn sống sót, hần phải sống sót. Hạng Ngự Phong trưng ra khuôn mặt tươi cười, nghênh tiếp Âu Tuấn Trình.

Âu Tuấn Trình hạ triều, hần tới chỗ của Hạng Ngự Phong, hần đối với Hạng Ngự Phong còn cảm thấy mới mẻ. “Ngự Phong ở chỗ này có tốt không, đã quen chưa?” Âu Tuấn Trình hưng phấn đi lại, vừa ôm vừa hôn Hạng Ngự Phong, hần cười rộ lên thật giống Trình Thu Vũ.

“Rất tốt, hoàng hậu đối với ta thật tốt, thường phái người đến hỏi ta đã quen chỗ ở hay chưa, còn thăm hỏi ta, các người đều là người tốt, là ta vận khí thật tốt.” Hạng Ngự Phong xấu hổ mặt đỏ hồng, cả người dựa vào trong lòng Âu Tuấn Trình, hần phải nắm được tâm của đế vương, hần mới có thể sống sót ở đây.

“Đúng vậy, hoàng hậu là một người rộng lượng, nàng sẽ không khi dễ người.” Âu Tuấn Trình nghĩ hoàng hậu rộng lượng, hần lại nghĩ có chỗ không đúng, hoàng hậu không đổ kị, đó là bởi vì hoàng hậu không thương mình. Âu Tuấn Trình nghĩ tới đây liền không thoải mái, mình đâu có bất hảo, vậy mà không yêu mình, thật quá tự ái.

“Hoàng thượng cũng là người tốt, đối đãi tốt, cả đời Ngự Phong cũng sẽ không quên hoàng thượng thật là tốt.” Hạng Ngự Phong cảm kích nói.

Trong nháy mắt Âu Tuấn Trình có cảm giác thỏa mãn, Hạng Ngự Phong thực sự là người biết lấy lòng, ánh mắt thật tốt, Âu Tuấn Trình rất vui vẻ, ôm lấy Hạng Ngự Phong đi tới giường, “Ngày hôm nay có nghĩ đến trẫm không?”

“Suy nghĩ, mới vừa rồi còn nghĩ sao hoàng thượng chưa tới, thì người liền tới, chẳng nhẽ hoàng thượng là thần, có thể biết được Ngự Phong đang suy nghĩ cái gì?” Hạng Ngự Phong cười duyên, thân thủ nắm Âu Tuấn Trình, chủ động dâng lên môi hôn.

“Tiểu yêu tinh câu nhân, bắt quá trẫm thích.” Âu Tuấn Trình cười, giải khai y phục của Hạng Ngự Phong...

Tổ Mạn dù mất hứng cũng hiểu được chuyện mình bị Âu Tuấn Trình lãnh đạm là thực, trong lòng oán hận càng nhiều, hần thấy Hạng Ngự Phong không vừa mắt, thế nhưng Hạng Ngự Phong là tân sủng, hần không có biện pháp răn đe Hạng Ngự Phong. Mỗi ngày Tổ Mạn đều dùng ánh mắt tràn ngập oán hận nhìn Hạng Ngự Phong. Một nam nhân dùng ánh mắt oán hận mà nhìn thì có cái gì đẹp. Hạng Ngự Phong chỉ mong muốn Nguyệt Mịch có thể nhìn hần như vậy, chỉ ít chứng minh hần khiến Nguyệt Mịch chú ý, chỉ ít Nguyệt Mịch sẽ nhìn hần vài lần. Đáng tiếc mỗi lần Nguyệt Mịch nhìn thấy hần đều là dáng tươi cười phi thường khách khí, đôi mắt của Nguyệt Mịch chưa từng cười qua với hần. Nguyệt Mịch hoàng hậu thích nhất ngoạn bố ngẫu, nàng thường cầm hai bố ngẫu ngoạn đi chơi, Hạng Ngự Phong nghĩ nếu mình là bố ngẫu kia thì thật là tốt biết bao, mỗi ngày đều được Nguyệt Mịch cầm ở trong tay.

Mộ Dung Xuất dùng một số tiền lớn mua một thiếu niên mỹ lệ, có người nói thiếu niên này có chút tương tự Hiếu thân vương của Tề quốc, bọn họ đều có đôi mắt tử sắc. Mộ Dung Xuất âm thầm đưa hần đến chỗ một quan viên, quan viên này lại tặng thiếu niên cho Âu Tuấn Trình. Âu Tuấn Trình mới gặp gỡ thiếu niên đã bị hần mê hoặc, đôi mắt tử sắc giống đôi mắt của Đoan Mộc Đình như đúc, hơn nữa thiếu niên còn có một cái tên rất dễ nghe – Tử Đồng. Âu Tuấn Trình có người mới, Hạng Ngự Phong bị vút sang một bên. Trong lòng Hạng Ngự Phong cực kỳ vui mừng, hay nhất là cả đời hần đừng chú ý tới mình nữa, Hạng Ngự Phong không yêu Âu Tuấn Trình, bắt đắc dĩ mới cùng hần một chỗ, hôm nay hần có người mới quên đi người cũ, rất tốt. Hạng Ngự Phong đã chịu đủ vũ nhục của người khác, mỗi ngày còn phải nịnh nọt khuất phục người khác, hần thực sự không thoải mái.

Hạng Ngự Phong rất thích phơi nắng, hần nhớ kỹ mẫu thân nói hần giống như miêu mễ, thích ngủ dưới ánh mặt trời. Một ngày, hần nằm phơi nắng, khi tỉnh lại phát hiện trên người mình có thêm một cái chần. Nguyệt Mịch hoàng hậu ngồi ở một bên cười nhìn hần, dáng tươi cười giống như mẫu thân của hần, làm ấm áp tâm Hạng Ngự Phong. Hạng Ngự Phong chảy nước mắt, hần vừa khóc Nguyệt Mịch hoàng hậu lại càng hoảng sợ, cầm lấy khăn tay giao cho hần lau mặt, “Người khổ sở cái gì, đại nam nhân sao có thể khóc như thế.”

“Hoàng hậu cười giống như mẫu thân của ta, ta nhìn người lại nghĩ tới mẫu thân.” Hạng Ngự Phong cầm khăn tay sát sát nước mắt, đè nén bi thương. “Cảm tạ hoàng hậu quan tâm.”

“Người nhớ nhà sao, ta thấy người nhớ tới mẫu thân, có phải ở chỗ này không quen?” Nguyệt Mịch hỏi.

“Hoàng hậu nương nương, ta đã không có nhà.” Hạng Ngự Phong bi thương nói. Nước mắt nhà tan, trở thành món đồ chơi của người khác, hắn đã sớm không còn cái gì. Hắn nhớ mang máng Đaoan Mộc Dĩnh, Đaoan Mộc Dĩnh vô cùng hạnh phúc, được phụ thân cùng ca ca sủng ái, chính mình không tồn tại cái gọi là hạnh phúc.

“Không có nhà, đây không phải nhà của người sao?” Nguyệt Mịch hoàng hậu tràn ngập tình thương của mẫu thân, nàng xoa nhẹ bụng mình, mình đã có một hài tử, hài tử này sẽ làm bạn với mình, vượt qua năm tháng tịch mịch nơi cung đình, Hạng Ngự Phong cái gì cũng không có.

“Nhà...” Hạng Ngự Phong không nói lời nào, hắn đứng lên cảm tạ chiếu cố của Nguyệt Mịch hoàng hậu, dù sao nam nữ thụ thụ bất thân, hắn muốn mau ly khai tránh tạo phiền phức cho Nguyệt Mịch. Hạng Ngự Phong nắm chặt khăn tay, giống như là ám áp duy nhất hắn giữ được.

Tổ Mạn nghe xong tin tức, hoàng hậu cùng Hạng Ngự Phong nói chuyện với nhau, hắn liền bảo người đồn thổi tin tức, nói hoàng hậu cùng Hạng Ngự Phong không minh bạch. Kết quả vào lúc ban đêm Âu Tuấn Trình nổi giận tới tìm Hạng Ngự Phong, vẫn chuyện nam sủng cùng hoàng hậu của mình ngoại tình. Hạng Ngự Phong đối mặt với Âu Tuấn Trình đang nổi giận đùng đùng, hắn giả vờ cái gì cũng không biết.

“Hoàng thượng, người nổi giận đùng đùng đi tới đây, đến tột cùng là thần gây nên chuyện gì, thần làm sai chỗ nào mà khiến người không vui vẻ.” Hạng Ngự Phong kỳ quái hỏi.

“Người cùng hoàng hậu có chuyện gì, người nói rõ cho trẫm.” Âu Tuấn Trình tức giận đập bàn hỏi.

“Chúng ta không có chuyện gì a. Buổi chiều thần ở bên ngoài đang ngủ, hoàng hậu đi ngang qua thấy vậy nên sai người tìm một cái chăn đắp cho thần, chúng ta không có gì.” Hạng Ngự Phong trưng ra khuôn mặt vô tội.

“Chỉ đơn giản như vậy sao?” Âu Tuấn Trình có điểm không tin, thế nhưng hắn lãnh tĩnh tỉ mỉ nghĩ, Nguyệt Mịch đơn phương yêu mến Trình Thu Vũ, khả năng nàng coi trọng Hạng Ngự Phong rất nhỏ, mọi chuyện không nhue đồn thổi!

“Hoàng hậu cùng ta không phải là người Lương quốc, khó tránh sẽ tưởng niệm gia hương, cho nên nàng xem ta như đệ đệ, đối với ta thân thiết một chút, lại bị người khác lợi dụng, nói xấu.” Hạng Ngự Phong càng nói càng ủy khuất, nước mắt ào ào chảy, cảnh tượng thật đáng thương. Âu Tuấn Trình cũng biết Hạng Ngự Phong ủy khuất, làm hoàng đế được vài ngày thì bị người khác bắt làm tù binh, chính mình sủng ái hắn một vài ngày, lại lần nữa sủng ái Tử Đồng, hắn không giống Tổ Mạn tìm cách để mình yêu sủng, hắn giống như Trình Thu Vũ chỉ yên lặng chịu đựng. Âu Tuấn Trình nhớ tới Trình Thu Vũ, trong lòng lại ai oán.

“Trẫm không trách cứ người, mấy ngày nay trẫm sơ sót, trẫm sẽ rút ra thời gian bồi người.” Âu Tuấn Trình thương tiếc ôm lấy Hạng Ngự Phong, dùng tay áo thay hắn lau đi nước mắt, Hạng Ngự Phong giả vờ làm nũng tự cầm lấy ống tay áo Âu Tuấn Trình, sát sát mặt. Âu Tuấn Trình thích hắn làm nũng như vậy, việc này cho Âu Tuấn Trình cảm giác mình là một cường giả.

Tổ Mạn không thấy Âu Tuấn Trình, ngày hôm nay sau nghe ngóng, Âu Tuấn Trình ở chỗ của Hạng Ngự Phong. Chính mình cho người khác cơ hội ở chung. Tổ Mạn tức giận cắn răng, hắn tỉ mỉ nghĩ, nên đối phó với ai trước hết? Tử Đồng! Mỹ nhân mới tới kia, mọi người nói hắn có đôi mắt giống Hiếu thân vương Đaoan Mộc Dĩnh của Tề quốc. Tiểu yêu tinh kia rất câu nhân, từ lúc hắn tới Hạng Ngự Phong cũng phải đứng sang một bên. Hừ!

Hạng Ngự Phong không tin lời Âu Tuấn Trình nói, hắn biết phụ hoàng của mình bình thường cũng nói với mẫu thân như vậy, sau này trẫm sẽ đến bồi người, thế nhưng cũng không đến một lần. Tất cả hoàng đế đều như nhau, hắn nghe người ta nói, người Âu Tuấn Trình thích đầu tiên là Trình Thu Vũ, sau đó Tổ Mạn đến, Trình Thu Vũ bị đuổi ra. Từ lúc Trình Thu Vũ không trở về, Tổ Mạn là người được sủng ái nhất, sau đó Âu Tuấn Trình lại có tần phi, hắn cần con thừa tự, Tổ Mạn không hề được sủng, Âu Tuấn Trình đối với Tổ Mạn, chỉ là tâm hoan mua vui. Hạng Ngự Phong thâm nghĩ, Âu Tuấn Trình đi tìm ai cũng tốt, đừng tới tìm ta là được, hay nhất là vĩnh viễn đừng tới.

Nguyện vọng của Hạng Ngự Phong được thực hiện, từ lúc đó Âu Tuấn Trình đều ở lại trong cung thất của Tử Đồng, người trong hậu cung hai mắt đều đỏ. Nguyệt Mịch hoàng hậu cười cười, không hề có động tác gì, cũng không có biểu thị gì. Nàng sắp sửa lâm bồn, nàng không quan tâm Âu Tuấn Trình ở nơi nào, nàng vừa nghĩ mỗi ngày Âu Tuấn Trình cùng người khác một chỗ, lúc tìm đến nàng, nàng chỉ nghĩ Âu Tuấn Trình thật dơ bẩn. Có đôi khi nàng thậm chí không muốn Âu Tuấn Trình chạm vào nàng. Hạng Ngự Phong cũng tựa như không thấy gì, mỗi ngày phơi nắng, nhìn lên Nguyệt Mịch hoàng hậu, không có chuyện gì thì sờ sờ khăn tay của Nguyệt Mịch, đôi lúc lại ngồi thẩn thờ, không biết suy nghĩ cái gì.

Hậu cung của Âu Tuấn Trình tạm ổn, rốt cục Nguyệt Mịch hoàng hậu sinh một hoàng tử, Âu Tuấn Trình mong muốn có một người thừa kế huyết thống cao quý, nguyện vọng này của hắn rốt cục đã được thực hiện. Âu Tuấn Trình vui mừng quá đỗi, sau khi hạ triều thường tới nhìn Nguyệt Mịch và hoàng tử, được làm phụ thân khiến hắn mỗi ngày đều cười túm túm, xem ai đều thuận mắt, đại thần trong triều cũng vì hoàng tử mà ăn mừng, Trữ vương càng vui vẻ, hắn vỗ cổ cái bụng mập mạp, con mắt hí lại, chuẩn bị nhiều lễ vật đến thăm hoàng hậu và hoàng tử, liên tiếp nói: “Gia tộc bọn ta rốt cục thịnh vượng, ha ha ha ha.”

“Hoàng thúc, đến xem hoàng chất của ngươi.” Âu Tuấn Trình nói nhũ mẩu ôm hoàng tử lại, Trữ vương vừa nhìn hài tử khỏe mạnh, thập phần vui mừng.

“Lại, ôm một cái.” Trữ vương vươn đôi tay phì phì, ôm lấy tiểu hài tử đỏ đỏ, cười toe toét. Trữ vương luôn phiền muộn, người thừa tự của hắn rất thừa thớt, chờ Âu Tuấn Trình sinh nhiều nhi tử, hắn sẽ chọn một hài tử làm tôn tử của mình.

“Hoàng thúc, hiện tại trăm có hoàng tử, lại mở rộng được quốc thổ, trăm quyết định đi tuần, tế tự tổ tiên.” Âu Tuấn Trình kiêu ngạo nói, rất có khí chất. Trữ vương nghĩ Âu Tuấn Trình đã bộc lộ được khí chất của đế vương, vui mừng nở nụ cười.

“Hoàng thượng hẳn là nên bái tế tổ tiên, tuyên bố tin tức tốt.” Trữ vương tán thành, dù sao Âu Tuấn Trình đã mở rộng quốc thổ, coi như là xứng đáng làm hoàng đế.

Trong một thôn ở ngoại ô của Vọng thành, Đoan Mộc Ngọc Hàn đỡ Trình Thu Vũ dựa theo phương hướng hướng trong trí nhớ của hắn hướng đến từ đường Trình thị. Trình Thu Vũ muốn bái tế tổ tiên, nói cho tổ tiên sự chọn lựa của hắn.

Quý Tử dạy xong bài, bọn nhỏ đều rời đi, Quý Tử bắt đầu quét tước đình viện từ đường. Đoan Mộc Ngọc Hàn cùng Trình Thu Vũ cất bước đi vào từ đường, Quý Tử ngẩng đầu nhìn thấy Trình Thu Vũ, kích động chạy tới cao giọng hô: “Thúc thúc, rốt cục ngươi đã trở về, chúng ta rất nhớ ngươi.” Sau đó hắn xoay đầu hô: “Nương, thúc thúc đã trở về.”

Quý tử gọi một tiếng, một nữ nhân trung niên được một thiếu phụ đỡ đi tới, nữ nhân này vừa thấy Trình Thu Vũ, vui vẻ nói, “Thúc thúc đã trở về, ngươi cũng không nói trước một tiếng, ta đi chuẩn bị, chuẩn bị. Ta đi mua thức ăn, Quý Tử, ngày hôm nay nương làm thức ăn, được rồi, giết gà mái chữ thang cho thúc thúc.” Nữ nhân trung niên lập tức lấy tinh thần, “Mau vào ốc nghỉ ngơi, Quý Tử hảo hảo chiêu đãi thúc thúc.”

Trình Thu Vũ vừa cười vừa nói: “Không nên phiền phức.”

“Không phiền phức, không phiền phức, các người ngồi a.” Nữ nhân trung niên phát hiện con mắt của Trình Thu Vũ không nhìn người, mắt của hắn có vấn đề gì? “Thúc thúc, mắt của ngươi là...”

“Mắt của ta tại chiến trường thụ thương nên không nhìn thấy, nhưng không có việc gì.” Trình Thu Vũ vẫn đạm phong khinh nói. Quý tử cùng mẫu thân của hắn vừa nghe, con mắt đau xót, nổi lên nước mắt.

“Thúc thúc là người tốt như vậy, sao có thể gặp cảnh ngộ thế này, cầu trời cho người mau tốt lên.” Quý Tử đau lòng nói.

“Được rồi, không nói cái này, Quý Tử, ngươi thành thân chưa?” Trình Thu Vũ cười hỏi.

Quý Tử lập tức lùi kéo một nữ tử còn trẻ tới nói rằng: “Thúc thúc, ta đã thành thân, đây là vợ của ta, tên nàng là Niệm Hoa.”

Nữ tử rất lễ phép hành một lễ, “Niệm Hoa tham kiến thúc thúc.”

Trình Thu Vũ vừa nghe thanh âm thanh thúy của nữ tử lộ ra rất ổn trọng, trong lòng Trình Thu Vũ xuất ra một bọc nhỏ, Đoan Mộc Ngọc Hàn giúp hắt mở, bên trong lộ ra một đôi vòng tay, khéo léo tinh mỹ xa xỉ. “Niệm hoa, thúc thúc tặng ngươi lễ gặp mặt, ngươi nhất định phải nhận lấy.”

“Thúc thúc, nó quá quý trọng, Niệm Hoa sao dám...” Niệm Hoa không dám nhận, Đoan Mộc Ngọc Hàn cầm lấy bỏ vào trong tay Quý Tử: “Cầm đi, hiện tại thúc thúc của các ngươi rất có thân phận, các ngươi cầm nó hẳn là sẽ vinh quang.”

“Cảm tạ thúc thúc.” Quý Tử giao vòng tay cho Niệm Hoa, trong lòng Niệm Hoa vui mừng, nàng là một nữ nhi bình dân, đầu gặp qua thứ gì đó tinh mỹ như thế, cẩn thận bao vòng tay lại, Niệm Hoa vừa cười vừa nói: “Ta đi nấu nước, chờ thang cho thúc thúc.”

Mẫu thân của Quý Tử phi thường vui mừng, lập tức đi ra ngoài mua đồ, chuẩn bị làm cơm. Trình Thu Vũ cùng Đoan Mộc Ngọc Hàn và Quý Tử từ đường, bọn họ tế tự tổ tiên. Quý Tử chuẩn bị hoa thơm, cống phẩm, Đoan Mộc Ngọc Hàn cùng Trình Thu Vũ bái tế tổ tiên, Trình Thu Vũ yên lặng cầu khẩn, lịch đại tổ tiên, Thu Vũ bất hiểu, hiện tại trở thành Vương phi, thế nhưng Thu Vũ thật tình muốn cùng Ngọc Hàn một chỗ, cầu các người tha thứ cho Thu Vũ a.

Trình Thu Vũ cầm lấy tay Đoan Mộc Ngọc Hàn, cầu khẩn trước mặt tổ tiên, Đoan Mộc Ngọc Hàn mỉm cười, nắm chặt tay Trình Thu Vũ, âm thầm cầu khẩn, lịch đại tổ tiên, tử tôn của các người là người Đoan Mộc Ngọc Hàn ta yêu nhất, hẳn được ta lấy về nhà làm Vương phi, mong muốn các người tha thứ chúng ta, chúc phúc chúng ta. (không chúc phúc cũng không quan hệ, gạo đã nấu thành cơm.)

Bữa cơm rất phong phú, trù nghệ của mẫu thân Quý Tử rất tốt, Niệm Hoa cũng chờ thang rất ngon. Trình Thu Vũ đối với Niệm Hoa khen không dứt miệng, mẫu thân của Quý Tử đối với con dâu của mình càng thêm thoải mái, Đoan Mộc Ngọc Hàn cười nói sau này phải thường đến đây dùng bữa, mọi người trò chuyện không phân biệt hay câu nệ, Đoan Mộc Ngọc Hàn nói cho bọn hắn về phong thổ nhân tình của Tề quốc, người nhà Quý Tử đều chăm chú lắng nghe.

Sáng sớm, Trình Thu Vũ cùng Quý Tử muốn viếng mộ mả của phụ mẫu, Đoan Mộc Ngọc Hàn bị Mộ Dung Xuất phái người gọi đi, khi Đoan Mộc Ngọc Hàn xong xuôi mọi chuyện trở về nhà, liền thấy Quý Tử mặt mũi bầm dập chờ hắn tại từ đường.

“Tiên sinh, thúc thúc nhà ta bị người quan phủ mang đi.” Quý Tử lo lắng nói, “Ta cùng thúc thúc viếng mộ mả, một đội nhân mã tới, trùng trùng điệp điệp, ta lại thấy một quý nhân ngồi trong mã xa hoa lệ, hẳn thấy thúc thúc liền ép buộc thúc thúc cùng hắn đi, ta đi tới ngăn cản bị bọn họ đánh, người kia đánh bất tỉnh thúc thúc, ôm thúc thúc lên xe ngựa, chạy đi như bay.”

“Cái gì, rõ như ban ngày, ai dám lớn mật cướp người như vậy.” Đoan Mộc Ngọc Hàn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cầm bảo kiếm muốn tìm người liều mạng.

“Thúc thúc xưng người kia là quân chủ, chẳng lẽ hẳn là hoàng thượng!” Quý Tử nói.

“Âu Tuấn Trình!” Đoan Mộc Ngọc Hàn nghiêng răng nghiêng lợi rống tên tình địch, hẳn nhìn thương thế của Quý Tử, xuất ra một túi bạc, “Cầm trị thương đi, ta sẽ dẫn Thu Vũ quay về.”

“Ngươi cho ta nhiều bạc như vậy, không cần đâu.” Quý Tử chối từ.

“Cho ngươi mượn, ta đi nghĩ biện pháp cứu ngươi.” Đoan Mộc Ngọc Hàn thở phì phì rời đi, hẳn muốn tìm Mộ Dung Xuất nghĩ biện pháp cứu người.

Quý Tử đến từ đường thấp hương, âm thầm cầu khẩn tổ tiên che chở cho biểu thúc của hắn bình an vô sự.

Âu Tuấn Trình mang Trình Thu Vũ về, tin tức này làm hậu cung khiếp sợ, Trữ vương cũng biết chuyện này, hẳn thâm nghĩ trong lòng, bất hảo! Trình Thu Vũ là vương phi của Tề quốc, hoàng thượng dẫn hắn hồi cung, vạn nhất khiến cho hai nước bất hòa sẽ nổ ra chiến tranh.

Tổ Mạn hận không biết nên thu thập Trình Thu Vũ thế nào, hấn phát hiện đối thủ càng ngày càng nhiều, hấn không thể nào hạ thủ. Từ khi hoàng hậu sinh hạ hoàng tử, Âu Tuấn Trình đều nghĩ tới hoàng hậu đầu tiên, hấn thường tới chỗ hoàng hậu, Tử Đồng cũng dần dần thất sủng. Hiện tại, Trình Thu Vũ bị mang về, hậu cung càng thêm náo nhiệt! Hạng Ngự Phong nghe người khác nói mình cùng Trình Thu Vũ có điểm tương tự, đây là cơ hội rất tốt để hấn đến xem Trình Thu Vũ. Nguyệt Mịch hoàng hậu nở nụ cười, nàng đưa cho Trình Thu Vũ rất nhiều vật phẩm, phái người tới chiếu cố Trình Thu Vũ. Cùng lúc đó Tử Đồng nhận được mệnh lệnh, muốn hấn giúp bọn họ cứu Trình Thu Vũ, đại náo hậu cung.

Trình Thu Vũ được an bài ở trong cung thất ngày trước của mình, mỗi ngày Trình Thu Vũ đều ngồi thiền thờ, lúc hấn ăn liền nghĩ tới Đao Mộc Ngọc Hàn uy cớm cho hấn, lúc hấn tắm bộ, cũng nghĩ tới Đao Mộc Ngọc Hàn đỡ hấn cùng đi, nói về cảnh sắc xung quanh. Trước mắt hấn là một mảnh hắc ám, nội tâm cũng u ám không gì sánh được. Người mang đến ánh sáng cho hấn không có bên cạnh, bên cạnh chỉ có một người muốn hãm hại hấn, khiến hấn thống khổ. Trình Thu Vũ biết Đao Mộc Ngọc Hàn sẽ không bỏ qua, hấn lặng lẽ đợi Đao Mộc Ngọc Hàn đến dẫn hấn cùng đi.

Âu Tuấn Trình nghĩ chính mình thuận buồm xuôi gió, vui vẻ tiêu sái tiến đến nói rằng: “Ha ha ha, Thu Vũ đã quen chưa, đây chính là cung thất lúc trước người thích ở lại, trăm mang y phục cùng trân bảo tốt nhất đến nơi đây, người thích không?”

Trình Thu Vũ cảm giác có người tới gần c, hướng một bên né tránh, “Trân bảo thích hay không thích thì thần cũng không nhìn thấy, y phục quý báu đắt tiền cũng không thể thấy được, có ăn có mặc là tốt rồi.”

Âu Tuấn Trình không nghĩ tới nhiệt tình của mình bị hắt một bát nước lạnh, bất quá không có gì, hấn tin tưởng Trình Thu Vũ sẽ bị chính mình làm cảm động, hấn sẽ lưu lại làm bạn với mình. “Trước kia, trăm rất xin lỗi người, hiện tại trăm bồi thường cho người, người nói người muốn cái gì, trăm cũng cho người cái đó.”

Trình Thu Vũ diện vô biểu tình nói rằng: “Thần muốn trở lại bên người Ngọc Hàn.”

Âu Tuấn Trình vừa nghe, cảm thấy chính mình đang tự xum xoe, cái này gọi là chuyện gì! Sắc mặt Âu Tuấn Trình trầm xuống, “Người muốn cái gì đều được, duy độc chuyện này thì không.”

“Hoàng thượng, ta là Vương phi của Tề quốc, ngài mang ta đến hậu cung là hưởng Tề quốc khiêu chiến, ngài nên suy nghĩ.” Trình Thu Vũ nói.

“Hừ!” Âu Tuấn Trình chẳng hề để ý nói rằng, “Thực lực của Tề quốc không đủ để chống đỡ chiến tranh trường kì tiếp theo, Lương quốc có bạc, trăm sợ chiến tranh sao?”

“Bệ hạ nên suy xét, vạn nhất Tề quốc cùng Tấn quốc liên thủ, nhai nên làm thế nào cho phải?” Trình Thu Vũ nói.

Âu Tuấn Trình cười lớn, “Bọn họ sẽ liên thủ sao, Nguyệt Mịch là hoàng hậu của Trầm.”

Trình Thu Vũ bất đắc dĩ thở dài một hơi, “Thần là Vương phi Tề quốc.”

“Người không giống, chúng ta từ nhỏ cùng lớn lên, người là người đầu tiên trăm thích, trong lòng trăm, người cùng người khác bất đồng.”

“Như nhau, nếu như thần không ly khai ngài, hiện tại thần chỉ là bụi bặm hèn mọn dưới chân ngài, tùy ngài nghiền nát.” Trình Thu Vũ nói. Trình Thu Vũ hiểu rõ Âu Tuấn Trình, nếu như hấn vẫn ở bên cạnh Âu Tuấn Trình, hấn sẽ thê lương không gì sánh được. Hấn sẽ tựa như nữ nhân ở lãnh cung, mất hết mọi khát vọng.

“Sao trăm có thể đối đãi với người như vậy, người đừng đa tâm.”

“Thần không đa tâm, ngài gặp một người yêu một người, theo ngài, kết quả là thần bị năm vết bỏ, thần cực kỳ bất đắc dĩ. Ngài không biết tư vị bị vứt bỏ, bởi vì cho tới bây giờ ngài chưa từng bị vứt bỏ qua.” Trình Thu Vũ nhắm mắt lại, hấn không muốn nghĩ, nhưng quá khứ như thủy triều vọt tới, làm tâm phiền ý loạn.

“Lần này trăm sẽ không như vậy, trăm sẽ không vứt bỏ người!” Âu Tuấn Trình nắm vai Trình Thu Vũ, hấn muốn Trình Thu Vũ, sao hấn có thể vứt bỏ, vì sao Trình Thu Vũ lại có ý niệm này trong đầu. Âu Tuấn Trình nghĩ chính mình đối với mọi người đều rất tốt, sao Trình Thu Vũ lại không thấy được mình tốt chứ?

“Đừng tin tưởng lời hắc nói.” Thanh âm của Nguyệt Mịch hoàng hậu vang lên, y phục hồng sắc phiêu động, Nguyệt Mịch cười đi vào, nàng tiện tay đóng đại môn, cung nhân đều ở bên ngoài.

“Hoàng hậu, người không ở trong cung của mình, chạy đến nơi đây làm cái gì.” Âu Tuấn Trình tức giận nói.

“Thần thiếp bái kiến hoàng thượng, Trình tiên sinh vẫn khỏe?” Nguyệt Mịch hành rồi một lễ, ôn nhu nói. Ánh mắt của nàng thủy chung đặt trên người Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ vẫn anh tuấn như vậy, tựa hồ có béo hơn trước một ít, xem ra giao Trình Thu Vũ cho Đoan Mộc Ngọc Hàn là chính xác.

“Thần bái kiến Hoàng hậu nương nương.” Trình Thu Vũ thi lễ, Nguyệt Mịch cười nói, “Miễn đi, chúng ta là bằng hữu, hà tất phải lễ nghi như vậy.”

“Hoàng hậu trở thành hảo bằng hữu của Thu Vũ từ bao giờ?” Âu Tuấn Trình trầm thanh hỏi, khẩu khí trở nên băng lãnh.

“Trước khi vào cung chúng ta đã là bằng hữu, bệ hạ hắc là biết.” Nguyệt Mịch công chúa không chút nào úy kỵ, nói.

“Vậy các người là lâu ngày gặp lại?” Ngữ khí của Âu Tuấn Trình ngạo mạn, lạnh như băng nhìn Nguyệt Mịch, Nguyệt Mịch không cam lòng tỏ ra yếu kém, gắt gao nhìn chăm chăm Âu Tuấn Trình, biểu tình lạnh đến mức có thể đông chết người.

“Được rồi.” Nguyệt Mịch mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Trình Thu Vũ, nói với Trình Thu Vũ: “Tiên sinh không nên tin hoàng thượng nói, đối với mỗi một sủng phi hắc đều nói, trăm sẽ thường đến thăm người, cho tới bây giờ hắc chưa hề làm tròn lời hứa, muốn tìm hắc rất đơn giản, đến nơi tân sủng của hắc tìm kiếm, khẳng định tìm được.”

“Hoàng hậu!” Âu Tuấn Trình rống một tiếng, Nguyệt Mịch tựa như không có nghe, tiếp tục nói điều mình muốn nói. “Hoàng thượng thích người mỹ lệ, người xem, hậu cung của hắc đều là mỹ nhân, sau này còn có thể có nhiều mỹ nhân hơn, Trình tiên sinh, Ngọc Hàn đâu, sao hắc không tới đón người trở lại?”

“Ngọc Hàn chưa tìm được thần, nếu tìm được nhất định sẽ dẫn thần đi cùng.” Trình Thu Vũ nói.

“Ta chỉ biết Ngọc Hàn yêu người nhất, hắc nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố người, như vậy ta an tâm.” Nguyệt Mịch nói.

“Cảm tạ nương nương quan tâm.” Trình Thu Vũ nói.

“Ta luôn nhớ lại lúc chúng ta chơi đùa ở hội chùa, Ngọc Hàn và ta trở thành tình địch, hắc tựa như một chú chó con, rất thú vị.” Nguyệt Mịch hoàng hậu vừa cười vừa nói.

“Lời này cũng không thể để Ngọc Hàn nghe được, nếu không hắc sẽ hận người.” Trình Thu Vũ cũng vừa cười vừa nói.

Hai người nói đùa với nhau, Âu Tuấn Trình giống như ngoại nhân bị vứt sang một bên. Thế nhưng Âu Tuấn Trình hạ quyết tâm giám trụ hai người, một người là hoàng hậu của mình, một người là tình nhân của mình, hoàng hậu lại coi trọng tình nhân này, vạn nhất hai người ngoại tình, cần phải canh chừng.

Trong bầu không khí quái dị, Nguyệt Mịch cùng Trình Thu Vũ trò chuyện với nhau thật vui, muốn cố ý khiến Âu Tuấn Trình tức giận, chuyên nói đến việc Đoan Mộc Ngọc Hàn đối xử với Trình Thu Vũ tốt thế nào, là nam nhân tốt ra sao. Âu Tuấn Trình thì có vẻ nồng nặc, háo sắc, cái gì cũng không bằng. Âu Tuấn Trình trong lòng căm tức, thực sự là bị bọn họ làm tức giận, càng ngày càng nghe không lọt, liền đứng lên rời đi.

Nguyệt Mịch vừa nhìn Âu Tuấn Trình rời khỏi, lặng lẽ nói: “Tên kia đi.”

“Bị người làm sinh khí, bỏ chạy.” Trình Thu Vũ vừa cười vừa nói.

Nguyệt Mịch nhìn bốn bề vắng lặng, nhỏ giọng hỏi: “Tiên sinh a, nếu như ta gặp người trước Ngọc Hàn, người có thể cùng nhau thành thân hay không?”

Trình Thu Vũ suy nghĩ một chút, hắc nghĩ Nguyệt Mịch hoàng hậu kỳ thực là nữ nhân tốt, chỉ là cùng mình vô duyên mà thôi, liền nói: “Ta nghĩ nếu như ta gặp người trước, sẽ bị người mê hoặc.”

Ha hả a, Nguyệt Mịch cười hài lòng, đây là lần đầu tiên vào hoàng cung Lương quốc nàng có thể cười hài lòng. “Kiếp sau ta muốn chạy trước bọn họ, cùng người thành thân.”

“Vậy hoàng hậu nên học khinh công từ bây giờ a.”

“Kiếp sau học cũng không trễ.”

Hạng Ngự Phong rất cục nhìn thấy Trình Thu Vũ, hắn đang phơi nắng thì gặp Trình Thu Vũ cũng đi ra phơi nắng. Hạng Ngự Phong minh bạch vì sao mình bị Âu Tuấn Trình đưa vào hoàng cung, hắn bắt quả chỉ là một người thể thân mà thôi. Tâm linh của Hạng Ngự Phong lại một lần nữa đã bị đả kích, Trình Thu Vũ là một người mù, mặt bị phá, Âu Tuấn Trình cùng Đoàn Mộc Ngọc Hàn tranh đoạt hắn làm cái gì, nghe nói Nguyệt Mịch hoàng hậu thích Trình Thu Vũ, bọn họ tranh đoạt hắn như vậy chẳng lẽ không phải vì dung mạo của hắn sao?

Hạng Ngự Phong rất hòa thuận hỏi han người đang phơi nắng phá như miêu mẽ với mình, “Tiên sinh là Trình Thu Vũ tiên sinh?”

“Ngài không thoải mái nên ra đây phơi nắng sao, ta chính là Trình Thu Vũ.” Trình Thu Vũ nói. Thái dương rất ấm áp, phơi nắng rất thoải mái.

“Ta vẫn tốt, hoàng thượng, hoàng hậu cùng Đoàn Mộc Ngọc Hàn đều thích người, đây là vì sao ni?” Hạng Ngự Phong hỏi rất trực tiếp, không hề che giấu lòng hiếu kỳ.

“Cái này ta cũng không rõ ràng lắm, ngạch... Có thể là duyên phận kiếp trước.” Trình Thu Vũ cũng không biết mình có mị lực gì, hiện tại mắt mù mặt mày hốc hác, bọn họ còn thích mình làm cái gì?

“Ai, phỏng chừng là không chiếm được càng muốn có.” Hạng Ngự Phong trở mình trên cỏ, nhìn bầu trời, mây trắng thổi qua, hắn nghĩ mây trắng rất giống bánh màn thầu, hắn có điểm đói bụng. (oạch)

“Bằng hữu phơi nắng, có thể nói cho biết ta người là người phương nào không?” Trình Thu Vũ hiếu kỳ hỏi.

“Ta là kẻ không may, quốc chủ của Vệ quốc diệt vong – Hạng Ngự Phong, là người bị châm chọc nhiều nhất trên đời.” Hạng Ngự Phong tự giễu cười cười, đáng tiếc Trình Thu Vũ nhìn không thấy. “Kỳ thực chúng ta có chút giống nhau, Âu Tuấn Trình không chiếm được người, ta liền trở thành đại thế phẩm của người.”

Trình Thu Vũ không biết nói thế nào, sao Âu Tuấn Trình có thể làm như vậy. “Ta tìm hoàng thượng, nói hắn buông tha người.”

“Người không cần tìm hắn, một ngày ta không có giá trị, ta chỉ đợi chết, ta đều đã thấy kết cục trước mắt, người cần gì phải tự trách.” Hạng Ngự Phong cảm thán. “Từ khi người đến, mỗi ngày hoàng thượng đều ở chỗ cuar ta, lúc cùng ta một chỗ thường gọi tên của người.”

Trình Thu Vũ cúi đầu tỉ mỉ tự nghĩ một lát, như là hạ quyết tâm nói rằng: “Dù là như vậy ta cũng muốn cùng Ngọc Hàn một chỗ.”

Hạng Ngự Phong tiến đến trước mặt Trình Thu Vũ, tỉ mỉ quan sát Trình Thu Vũ, Trình Thu Vũ thực sự là một mỹ nam tử, nói mình giống hắn, vậy mình cũng là một mỹ nam tử. Nghĩ tới đây Hạng Ngự Phong cười đến hài lòng, “Ta không quan tâm, người tự trách cái gì. Người kỳ thực là người tốt, đáng tiếc gặp gỡ hoàng thượng, người đã định trước bị kịch, bên người hoàng thượng không bao giờ được sống yên ổn.”

“Vì sao người nói những lời này?”

“Bởi vì ta muốn nói, bởi vì người sớm muộn sẽ ly khai nơi đây, người sẽ không đem chuyện này nói ra.” Hạng Ngự Phong trở mình, rất nhanh đi vào giấc ngủ, ngủ rất trầm.

Trình Thu Vũ đâu có tâm tình khoái trá như vậy, hắn cũng đang rầu rĩ, không biết Đoàn Mộc Ngọc Hàn làm sao cứu hắn, ai, thực sự là phức tạp a.

Âu Tuấn Trình không nghĩ tới Đoàn Mộc Ngọc Hàn sẽ hành động nhanh như vậy, hoàng tử của Nguyệt Mịch công chúa tròn trăm ngày, Âu Tuấn Trình làm một yến hội, văn võ bá quan hậu cung tân phi đều đến đông đủ. Thích khách xuất hiện, yến hội một mảnh hỗn loạn, có một thích khách thân pháp cực nhanh,

hắn kéo Trình Thu Vũ bỏ chạy, hướng ra phía ngoài. Trình Thu Vũ không phân biệt được phương hướng, lảo đảo.

“Là Ngọc Hàn sao?” Trình Thu Vũ hỏi.

“Thu Vũ, ngày hôm nay ta nhất định phải mang người ra ngoài.” Đoan Mộc Ngọc Hàn nói, “Mộ Dung đại ca sai người đại náo hoàng cung, bọn họ ám sát Âu Tuấn Trình, vừa lúc chúng ta đào tẩu.”

“Ngọc Hàn ta chỉ biết người sẽ đến, ta một mực chờ người.” Trình Thu Vũ vui vẻ nói.

Tổ Mạn chú ý tới phương hướng Trình Thu Vũ chạy trốn, Trình Thu Vũ, Tổ Mạn nhặt đao của thị vệ lên hướng Trình Thu Vũ, Hạng Ngự Phong thấy động tác của hắn, nắm tay hắn, cùng hắn giằng co một chỗ. “Người muốn giết Trình tiên sinh, ta sẽ không cho người thực hiện được!”

“Người tránh ra, bằng không ta giết người!” Tổ Mạn giống như phát điên, cùng Hạng Ngự Phong đánh nhau, Nguyệt Mịch hoàng hậu vừa nghe Tổ Mạn muốn giết Trình Thu Vũ, nàng bối rối, “Hoàng thượng, Tổ Mạn muốn giết Trình tiên sinh!”

Ánh mắt của Âu Tuấn Trình tập trung trên người Tổ Mạn và Hạng Ngự Phong, Hạng Ngự Phong đầu phải đối thủ của Tổ Mạn, hắn bị Tổ Mạn dùng một cước đá văng ra, Tổ Mạn hướng Trình Thu Vũ chém qua, Hạng Ngự Phong gắt gao ôm lấy Tổ Mạn, Tổ Mạn rút ra chủy thủ đâm Hạng Ngự Phong một nhát.

“Trình tiên sinh chạy mau!” Hạng Ngự Phong liều mạng hô.

Đoan Mộc Ngọc Hàn xoay người lại vừa nhìn thấy Tổ Mạn, trở tay vung một kiếm, Tổ Mạn bị Hạng Ngự Phong gắt gao ôm lấy, vô pháp né tránh, bị một kiếm xuyên tim, mất mạng tại chỗ.

Nguyệt Mịch hoàng hậu cố sức tránh né đám người hỗn loạn, ra sức vọt tới bên người Hạng Ngự Phong, Hạng Ngự Phong học một mọt máu lớn. Nguyệt Mịch hoàng hậu cố sức ôm lấy Hạng Ngự Phong, “Người thế nào, ta lập tức tuyên ngự ỵ.” Nguyệt Mịch hoàng hậu nức nở nói.

Hạng Ngự Phong lại ói ra một búng máu, mỉm cười, lực lợi trong ngực mình, hắn lấy ra một chiếc khăn tay, hắn đưa tay khăn bỏ vào trong tay Nguyệt Mịch hoàng hậu, “Ta là anh hùng, ta muốn bảo hộ lão bà của mình, ta muốn lão bà của mình hạnh phúc. Nếu hắn chết người sẽ rất thương tâm, ta muốn nhìn người cười, không muốn nhìn người khóc. Nguyệt mịch nữ thần, người cười cho ta xem được không...”

Hạng Ngự Phong mỉm cười nhìn lên bầu trời, một con Phi Điều bay qua, lúc chết, linh hồn sẽ như phi điều tự do bay lượn, rốt cục ta đã tự do! Trước khi chết ta có thể khiến người ta yêu nhất nhớ kỹ ta suốt đời, ta là một nam nhân hạnh phúc, ta không còn cảm thấy bị kịch nữa. Hạng Ngự Phong cảm thấy ấm áp không gì sánh được, nữ thần đẹp nhất trên đời đang ôm hắn, nữ thần cùng Nguyệt Mịch giống nhau như đúc, nữ thần nói với hắn, đến nhà của ta đi, chúng ta hạnh phúc suốt đời, chúng ta sẽ có rất nhiều hài tử, chúng ta sẽ có một gia đình náo nhiệt...

Nguyệt Mịch bang hoàng, nàng không ngờ Hạng Ngự Phong ái mộ mình. Nguyệt Mịch cầm lấy khăn tay, buông thi thể Hạng Ngự Phong ra, nàng lấy khăn tay của mình đặt trước ngực Hạng Ngự Phong. Xoay người nói với Trình Thu Vũ và Đoan Mộc Ngọc Hàn t: “Theo ta đi, ta dẫn các người ra cung.”

“Ngăn cản bọn họ, các người đều là phế vật” ! Âu Tuấn Trình thấy Nguyệt Mịch mang theo Trình Thu Vũ, Đoan Mộc Ngọc Hàn chạy về phía trước. Mà thích khách võ công cực kỳ cao, ngự tiền thị vệ đối phó rất là cật lực, Âu Tuấn Trình gấp đến độ giơ thẳng chân.

“Hoàng thượng, ta sợ.” Tử Đồng sợ đến toàn thân run, tới gần Âu Tuấn Trình, nhãn thần sợ hãi khiến kẻ khác thương tiếc. Âu Tuấn Trình kéo Tử Đồng ôm vào lòng, “Không sợ, trầm ở chỗ này.”

Âu Tuấn Trình vừa dứt lời liền cảm thấy ngực đau xót, một chủy thủ đâm tên ngực hắn, nhãn thần sợ hãi của Tử Đồng biến thành hung ác độc địa, lập tức hắn đâm sâu vào ngực Âu Tuấn Trình một chút, “Âu Tuấn Trình, kỳ thực ta thay cha ta và đại ca ta báo thù. Người tin tiên đoán của tiên tri giết chết cả nhà ta, may mà ta được người khác cứu, rốt cục hôm nay ta cũng đã giết được người báo thù.”

“Người... Người giết ta, ... Người cũng sống không được!” Âu Tuấn Trình bưng vết thương hung hăng nói.

Tử Đồng cười nói, “Giết người ta cũng không dự định sống, chúng ta cùng chết, trên đường tới hoàng tuyền cũng có bạn tốt a.” Lúc Tử Đồng mỉm cười, hắn bị ngự tiền thị vệ đâm một kiếm giết chết.

Cái gì cũng là giả, người duy nhất trên đời yêu người, người lại quý trọng, lại đi ôm cừu nhân của chính mình. Âu Tuấn Trình gắt gao nhìn chăm chăm phương hướng Trình Thu Vũ rời đi, trong lòng cực kỳ bi thương, hắn đi quyết tuyệt, không quay đầu nhìn lại. “Trở về, Thu Vũ, trẫm muốn gặp người ——” Âu Tuấn Trình lấy khí lực cuối cùng, liều mạng gào thét, hắn chăm rãi ngã xuống long ý. Trình Thu Vũ sẽ trở về sao, mình bị thương, lập tức sẽ chết, hắn yêu mình như vậy, hắn nhất định sẽ trở về nhìn mình. Hạng Ngự Phong so với mình còn may mắn hơn, hắn chết trong lòng Nguyệt Mịch, còn mình, chết trên long ý bằng lãnh, cỡ nào châm chọc a. Âu Tuấn Trình chậm rãi nhắm mắt lại, tự làm tự chịu, chẳng trách người khác. Khỏe mắt hắn xẹt qua một giọt nước mắt, hắn thấy, Trình Thu Vũ quay đầu lại nhìn hắn, trên mặt có chút không nở, hắn đối với chính mình còn có tình. Âu Tuấn Trình cảm thấy mỹ mãn chậm rãi nhắm mắt lại, đình chỉ hô hấp.

Trình Thu Vũ chạy trong loạn quân nghe được tiếng gào thê thảm, hình như là của Âu Tuấn Trình, hắn gọi mình. Hắn dừng lại một chút, quay đầu lại nhìn. Đoan Mộc Ngọc Hàn cùng Nguyệt Mịch ngăn cản hắn, “Nhanh lên một chút, bằng không sẽ không kịp!” Nguyệt Mịch nói.

Trình Thu Vũ quyết tâm, căn môi cũng không quay đầu lại.

Cung đình loạn thành một đống, ba người bọn họ không uống lực đi ra ngoài cửa cung, Nguyệt Mịch dừng lại cước bộ không đi. “Dẫn các người đến nơi đây thôi, các người bảo trọng a.”

Đoan Mộc Ngọc Hàn nói với Nguyệt Mịch: “Đi cùng chúng ta, người ở chỗ này sẽ rất nguy hiểm.”

“Hải tử của ta ở chỗ này, ta không có gì nguy hiểm, nếu bọn họ không muốn Tấn quốc nhân cơ hội chiếm đoạt Lương quốc, bọn họ cũng không dám làm gì ta. Các người đi đi. Sau này có thời gian, đến xem ta là ta đã thỏa mãn.” Nguyệt Mịch xoa xoa nước mắt, một lần nữa ngẩng đầu lên, vừa cười vừa nói. Nàng lại giống như thiếu nữ tại hội chùa, là nữ hài hồn nhiên cầm bó ngải chơi đùa.

“Chúng ta sẽ trở lại thăm người, nếu bọn họ khi dễ người, ca ca thay người đòi lại.”

“Cảm tạ.” Nguyệt Mịch hoàng hậu ôm hai mỹ nam tử một lần cuối, mỉm cười hướng bọn họ phất tay, xoay người đi vào trong cung sâu thẳm, chỉ thấy đại môn cung đình phía sau chậm rãi khép lại, thanh xuân cùng mộng tưởng của thiếu nữ cũng bị nhốt phía sau cửa, biến thành cung oán trầm lặng. Đoan Mộc Ngọc Hàn lập tức ôm lấy Trình Thu Vũ, thi triển khinh công đào tẩu, bọn họ không thể cô phụ một mảnh tình ý, bọn họ phải bạch đầu giai lão. Trình Thu Vũ chăm chú ôm lấy Đoan Mộc Ngọc Hàn, trong lòng Đoan Mộc Ngọc Hàn nở nụ cười.

Trình Thu Vũ ngồi ở trên mã xa trở về Tấn quốc, Đoan Mộc Ngọc Hàn đánh xe đi trước, Trình Thu Vũ nhớ lại lúc hắn cùng với Âu Tuấn Trình một chỗ, đáng tiếc Âu Tuấn Trình đã chết.

“Ngọc Hàn trạm tiếp theo chúng ta qua có tên Tiêu Thanh Phong, son phấn Vương gia còn có thể tùy tiện phi lễ mỹ nam tử không?” Trình Thu Vũ hỏi.

“Hắn là còn a.” Đoan Mộc Ngọc Hàn thử một chút, nói.

“Ta đây phải xem chặt người, mặt ta bị phá sẽ không khiến ai quan tâm, người không giống, cẩn thận trên hết.”

Người xem chặt ta, mắt người không thấy sao có thể xem chặt ta? Đoan Mộc Ngọc Hàn âm thầm cười.

Phiên ngoại hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/niet-ban-chi-khuyinh-phuc>